FATMA ŞAMATA

VEYL

KÖTÜLERİN ŞEHRİ

Cehennemin kapısı açıldı
Kötülerin Şehri'ne.

Yekta Akay, suçluların gönderildiği Kötülerin Şehri isimli adaya düştüğünde suçlu olup olmadığını bilmiyordur. Tek bildiği, suçlu olamayacak kadar iyi bir kalbinin olduğudur.

Kötülerin Şehri'nden çıkmanın iki yolu vardır: Ya adaletin biçtiği cezayı çekmek ya da ölmektir. Adadaki herkes kendi gibi kötülerle cezalandırılıyordur ve bu cezaların bir sınırı yoktur. Kötülüğün bir sınırının olmadığı bu şehirde Yekta'nın sekiz yıl, altı ay, on bir günü vardır.

Kötülerin Şehri, öncüler ve yancılar tarafından yönetilir. Siyah Bölge Öncüsü Kunter, Yekta'yı yancısı yapmayı kafaya koymuştur çünkü Yekta, bir Gri'dir. Grilerin ne bir bölgesi ne bir öncüsü ne de yancısı vardır. Onlar hem her bölgeye ait hem de hiçbir yere ait değildirler ve Kötülerin Şehri halkının oyuncağı olmak için şehre düşerler.

Bir Gri olarak Yekta Akay, Kötülerin Şehri'nde hayatta kalabilecek midir?

ISBN: 978-625-6205-32-1

Sadece sen ve ben,
aynı tarafta...
Bütün Kötülerin Şehri
karşımızda olsa bile.

YAYIN NO: 2563
MİLENYUM: 118

VEYL: KÖTÜLERİN ŞEHRİ
Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
İllüstrasyonlar: Meva Eyüpoğlu, Pınar Nur Güven
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1-3. Basım: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6205-32-1
Sertifika No: 43949

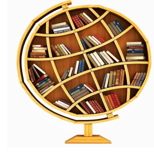
Duzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

FATMA SAMATA

VEYL

KÖTÜLERİN ŞEHRİ

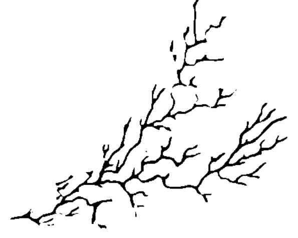
Ninova

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

Kötülerin Şehri 2021 yılında Türkiye'de kurulan ada hapishanelerinden biridir. Burada 18-30 yaş arasında olan mahkûmlar yaşar. Ceza sisteminde resmî olarak insanları suçtan uzaklaştırmak için kuralsız adalara geçilmiştir.

GİRİŞ

Kim olduğumu hatırlamak için çok zamanım olmadı. Kendine yabancı bir bedenin içinde sıkışıp kalmadan öncesine dair hatırladığım birkaç şey vardı.

İlki, bir sokak lambasının altında durup titreyen kanlı ellerime bir korkak gibi baktığımdı. Koyu kırmızı kan avuçlarımdan parmaklarıma, parmak uçlarımdan tırnak içlerime kadar dolmuştu. Bakışlarımı biraz kaldırdığımda dolu, bulanık gözlerimin seçebildiği ilk şey hemen önümde uzanan kanlar içindeki adamdı. Aramızda birkaç adımdan fazla mesafe yoktu. Beyaz gömleğinin sırt kısmından bir darbe almıştı ve akan kan bedeninin etrafında bir göl oluşturmak üzereydi. Yaşamadığına emindim.

Hatırladığım ikinci şey, cesedin sağ tarafında, duvarın karanlık kenarında kalan kanlı bıçaktı. Karanlıkta kalmasına rağmen sanki elimle koymuş gibi onu görebilmiştim.

Sonrasını hatırlamaya çalıştıkça zihnim allak bullak oluyordu. Hatırlayabildiklerim kesik kesik, birer rüya ya da hayalmiş gibi hissettiren anlardı.

Çığlık atmak istediğimi ama boğazıma koca bir yumru oturmuş gibi çığlık atamadığımı, sesimi bile çıkaramadığımı hatırlıyordum. Bir sokak arasındaydık, sokağın sonu çıkmazdı ve sol taraftan müzik sesi yükseliyordu.

Geceydi, ay ışığı tepemde parlayan sokak lambasına eşlik ederek geceyi biraz olsun aydınlatıyordu. Yine de kendimi karanlıkta, bir zift çukurunun içinde gibi hissediyordum. Batmıştım ve çıkışım yoktu.

Hatırladığım tek aydınlık şey, üzerimdeki beyaz yazlık elbiseydi. Gecenin rüzgârıyla etekleri savruluyor, ellerimden akan kan damlaları beyazına karışıyordu. Son beyazımı o zaman kaybetmiştim.

Nasıl olmuştu da zihnimden birçok anı kayıplara karışmıştı, hatırlayamıyordum. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Sanki uyuşturulmuş, hasar almış, susturulmuştum. Başta her şeyin bir kâbus olduğunu ve kesik kesik hatırladığım her şey sona erince uyanacağımı sanmıştım ama hayır, bu bir kâbus değildi.

Karanlığın içinde gözlerimi araladığımı ve bir an sonra denizin tuzlu kokusunu aldığımı hatırlıyordum. Ellerim kelepçeliydi, bir gemideydim ve üstümde gri bir forma vardı. Neyin nesi olduğunu bile bilmiyordum.

Gemide benim dışımda bir düzine asker vardı. Hepsi silahlıydı ve hiçbiri benimle göz teması kurmuyordu. İkisi kollarımdan sıkıca kavramıştı ve beni ayakta tutuyorlardı. Kahverengi saçlarım omzumun üzerinden göğsüme doğru dökülüyordu.

Saçlarımın kahverengi olduğunu görünce hatırladım. Ama hâlâ gözlerimin ne renk olduğunu ya da yüz hatlarımı hatırlayamıyordum.

Hemen önümüzde varmak üzere olduğumuz yer bir adaydı. Gökyüzünde parlayan ayın bile sırtını dönüp zifirî karanlıkta bıraktığı büyük bir ada. Işık yoktu. Garip, rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Gemi kıyıya yanaştı ve askerlerden birkaçı hızlıca inip etrafı kolaçan etti. Hemen önümde duran ve diğer askerleri komuta eden kadın asker kolumdan sıkıca kavrayıp beni gemiden indirdi. Kelepçemi çözerken hızlıydı, benimle göz teması kurmuyordu.

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sorduğumda boğazıma bir ağrı saplandı. Boğazımın neden acıdığını ve sesimin neden bu kadar az çıktığını bilmiyordum.

Kadın, kelepçeyi çıkarıp aldı. Gözleri sonunda gözlerimi buldu ve dudaklarının kenarları alaycı bir gülümsemeyle süslendi. Sebebini anlayamadım.

"İyi şanslar."

Kaşlarım bilinmezlik içinde çatıldı. Neden şansa ihtiyacım olacaktı? Beni getirdikleri bu yer, bu ada neresiydi?

Ben... Ben kimdim de bunları yaşıyordum?

Kadın yanımdan geçip giderken kasıtlı bir şekilde sertçe omzuma çarptı. Bu beni dizlerimin üzerine yığacak kadar kuvvetliydi ya da ben ayaklarımın üzerinde duramayacak kadar korkunç bir hâldeydim.

Zaman algımı yitirdiğim o noktada ne kadar süre o şekilde durduğumu bilmiyordum. Geminin ışıklarının üzerimden çekildiğini,

adanın karanlığına karıştığımı hatırlıyordum. Hırçınlaşan denizin dalgaları bulunduğum kıyıya çarpıyor, beni ıslatıyordu.

O zaman zaten ıslak olduğumu fark ettim.

Neden ıslaktım? Neden gri bir formanın içindeydim? Neden bir adaya bırakılmıştım? Neden kim olduğumu hatırlamıyordum? Neden kanlı ellerimle bir cesedin başındaydım?

Bir süre sonra dizlerimin üzerinde de duramadım ve yere kıvrıldım. Cenin pozisyonu aldım. Kime sığınabileceğimi bile hatırlayamadığım için kendime sığındım. Adımı bile hatırlamadığım kendime. Kendine yabancı bir bedene.

Aralık ama bulanık bakışlarım karanlığı izliyordu. Kendimde değildim. Hareket edemiyor, ses çıkaramıyor ve kafamın içindeki dağınıklığı toplayamıyordum.

Sonra karanlığın içinden biri çıkageldi. Gittikçe bulanık bir hâl alan görüşüm onun kim olduğunu görmemi engelledi. Kolumdan yakaladı ve beni yukarı doğru çekti. Beni ayağa kaldırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı çünkü ayakta duracak gücüm yoktu. Ayaklarımı zemine basamıyor, en ufak bir kasımı dahi hareket ettiremiyordum. Bana ne yaptılarsa uzun bir süre kendime gelemeyecek gibiydim.

Beni kaldırmaya çalışan kişi ayakta duramadığımı, gözümü bile tam anlamıyla açamadığımı fark edince pes etti. Beni kaldırmaya çalışmak yerine kolumdan tutup yerde sürüklemeye başladı. Uyuşmuş hâldeydim, hiçbir şey hissedemedim.

Gıcırdayan kapının sesini işittikten saniyeler sonra bir yere sertçe bırakıldım. Dizlerimi karnıma çekip alnımı soğuk duvara yasladığımı anımsıyordum.

"Kötülerin Şehri'ne hoş geldin, Gri."

Öleceğimi düşündüm. Bütün bu olanlar ölümümün bir parçası olmalıydı. Yanılmıştım. Beni yaşamam için bırakmışlardı.

Yaşamak için bıraktıkları yer ise bir ada hapishanesiydi.

Kim olduğunu hatırlayamadığım o adamın ölümüyle yargılanıyordum. Evet, bir katil olmakla suçlanıyordum. Ve bu yüzden beni Kötülerin Şehri diye adlandırılan bu adaya bırakmışlardı.

Kötülerin Şehri.

Bunu birçok kez duymuştum.

Şehirden uzak, suçlular için hazırlanan bir yaşam alanı. Adalar birer hapishaneydi ve içlerinde yalnızca kötüler yaşıyordu. Mahkûmlar, suçlular...

Onlar hırsızlar, dolandırıcılar, kaçakçılar, şiddet severler, cinsel istismarcılar, katiller... Burada herkes kötüydü ve ben onların arasına düşmüştüm. Daha da kötüsü, burada her şey serbestti, adalet yoktu. Suçluları kendileri gibi olanlarla cezalandırıyorlardı.

Burada mahkûmdum ve bu korkunç yerden, Kötülerin Şehri'nden çıkmak için tam olarak sekiz yıl, altı ay ve on bir günüm vardı. Tabii, sağ kalabilirsem.

İyiliğin iyiliği besleyip yarattığı gibi kötülük de kötülüğü besleyip yaratır. Sadece kötülerin yaşadığı bir şehir bu yüzden cehennemin kopyasıdır ve bu kopya cehenneme de bir şeytan hükmeder.

BÖLÜM 1

Karanlık, rutubetli ve pis ahırda bir hafta geçirdim. Günleri kapının altından sızan gün ışığından ve çöken karanlıktan takip ediyordum. Kendime gelmem iki günümü, bir şeyleri kafamda oturtmam bir haftamı almıştı.

Artık bir ayna olmasa bile nasıl göründüğümü hatırlıyordum. Göğüs hizamda, koyu kahverengi, düz saçlarım vardı. Gözlerim de aynı saçlarım gibi koyu kahverengiydi. Gür kirpiklerim uzundu ve badem şeklindeki gözlerimi daha güzel gösteriyordu. Kalp şeklindeki dudaklarım dolgun ve pembe alt tonluydu. Oval yüzümde elmacık kemiklerim çıkık, çenem daha az belirgindi. Ne çok küçük ne de büyük bir burnum vardı. Kaşlarım yüzümle olabildiğince orantılıydı. Ne ince ne de kalın.

Oldukça sıradan bir tiptim. Sıradan görünmekle bir sorunum yoktu. Göz önünde olmayı seven ya da dikkat çeken biri olmayı hiç istememiştim. Göz alıcı tiplerin her zaman sorunlu olduğunu düşünürdüm. Neden bu algıya sahip olduğumu bilmiyordum.

Bir yetmiş bir boyumun bana sunduğu tek avantaj sanırım bacaklarımdı. Uzun olmalarını seviyordum. Onun dışında kilo verme konusunda değil ama kilo alma konusunda bir sorunum vardı sanırım. Nedenini hâlâ hatırlayamıyordum. Bu zayıflık hoşuma gitmemişti. Son bir haftada da pek yemek yiyemediğim düşünülünce daha çok kilo vermiştim ve iyice çelimsiz olmuştum.

Karnımdan yükselen gurultu seslerinin üzerine elimi çaresiz bir şekilde karnımın üzerine bastırdım. Bu pis, eski olduğu her hâlinden belli olan at ahırında uyandığımda yanımda bir miktar yemek de vardı. Yemeği bırakanla beni buraya getiren aynı kişi miydi, bilmiyordum ama onun bana *Gri* dediğini hatırlıyordum.

Bana neden *Gri* demişti?

Ses tonunu pek hatırlayamıyordum. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim ve sesler boğuk, uzaktan yükseliyordu. Yüzünü görememiştim. Sadece erkek olduğunu biliyordum. Bir daha karşıma çıkıp çıkmayacağıyla ilgili de en ufak fikrim yoktu. Bana yardım etmeye mi çalışmıştı yoksa bu yaptığı bu adanın huyu gereği kötülük müydü, bilmiyordum.

Adayla ilgili birkaç şey biliyordum. Buraya bırakıldığım beşinci günde bu adayla ilgili hatırladığım bazı şeylerle *Kötülerin Şehri'ne hoş geldin, Gri,* diyen adamın söylediklerini hatırlayınca kafamda bir şeyler oturdu.

Neredeyse dört yıl önce, 2021 yılının ilk aylarında yeni ceza sistemi devreye girmişti. Adalar boşaltılmış ve cezaevindeki mahkûmlar belli bir sisteme göre adalara nakledilmeye başlanmıştı. Mahkûmlar belli yaş gruplarına göre ayrılıp o şekilde adalara bırakılmıştı.

Bulunduğum adada en küçük yaş on sekiz en büyüğü ise otuz olmalıydı. Çünkü yirmi iki yaşındaydım. Hayır, yirmi üç. En son yirmi üç yaşına girmiştim. 21 Ağustos 2025 gecesi. Doğum günümdü. O gün... O kanlı gün benim doğum günümdü.

Kanlı ellerim, yerdeki ceset ve duvarın kenarındaki bıçak dışında hatırlayamadığım yirmi üçüncü yaş günüm yüzünden Kötülerin Şehri denilen bu adaya hapsedilmiştim.

Bildiğim kadarıyla her adaya Kötülerin Şehri denilmiyordu. Bu adaya neden Kötülerin Şehri dediklerini ya da o adamın bana neden *Gri* dediğini bilmiyordum. Öğrenmek için can attığım da söylenemezdi.

Ahırın hiç de güvenilir olmayan tahta kapısının dışından yükselen kavga sesleri, irkilerek birkaç adım gerilememe neden oldu. Sık sık kapının dışından şiddet dolu sesler yükseliyordu. Ya birileri kavga ediyor ya birilerinin canı yanıyordu ya da her ikisi birden oluyordu. Pis ahırın içindeyken bile adada üstünlük sağlamaya çalışan gruplaşmaların olduğunu anlayabilmiştim. Birileri üstte olmaya çalışıyor, sürekli birilerine zarar veriyordu. Ve kimse hesap sormuyordu. Kimse durdurmuyordu.

Kimsenin ahırın yakınlarındaki bir kavgayı ayırdığını işitmemiştim. Ya kavga başka bir yere taşınmıştı ya da orada kesinlikle birileri ölmüştü. Ölünün ardından ise kahkahalar atılmıştı. Katıksız, gür, duygusuz kahkahalar...

Kötüler böyle olmalıydı, değil mi? Üstünlük için savaşan, gözü kararmış, acımasız insanlar.

Ayağımın ucundan yükselen miyavlama sesiyle bakışlarımı aşağıya indirdim. Bu pis ahırda uyandığımda içeride benden başka tek bir canlı vardı ve o da yavru, sarı bir kediydi. Alnım rengi atmış duvara dayalıydı ve kaskatı kesilmiş bir durumdaydım. Sanki taş olmuştum ve hareket edersem kırılıp parçalara ayrılacaktım. İçerisi berbat kokmasına rağmen bir haftada kokuya alışmıştım. İki gün sonra koku beni rahatsız etmeyi bırakmıştı ama ilk iki gün midem boş olmasaydı, içimde ne var ne yoksa çıkarabilirdim. Sürekli öğürerek ve üşüyerek iki gün geçirmiştim. Neyse ki ilk iki gün bilincim de pek yerinde olmadığı için normale göre daha kolay atlatmıştım. En azından kendimi böyle kandırıyordum.

Dışarıdan duyduğum sesler yüzünden geriye attığım birkaç adımı yeniden öne doğru atıp kapıya yaklaştım. Günlerdir pek ayakta durduğum ve hareket ettiğim söylenemezdi. Genelde sırtımı duvara yaslar, yanıma bırakılan yemeği tırtıklar ve yavru kediyle -ona *Güneş* diyordum- oynardım. Dibimden ayrılmıyordu. Sanırım o da benim gibi yalnız kalmıştı ve korkuyordu. Bu süreçte azıcık yemeğimi onunla paylaşmıştım. Oldukça aç bir kedi olmasıysa işlerimi zorlaştırmıştı. Şu an benden yemek bekliyordu ama ben bile buradan çıktıktan sonra yemek bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

Dışarısı nasıl bir yerdi, nasıl insanlar vardı ve beni gördüklerinde herhangi bir tepki verecekler miydi? Burayla ilgili bildiğim tek şey, kötülüğün bu şehre hükmettiğiydi. Adının hakkını veriyor olmalıydı.

Göz ucuyla üstüme baktım. Ben her ne kadar ahırın pis kokusuna alışsam bile üstümdeki gri formanın leş kokusuna alışabilecek gibi değildim. Mide bulandırıcıydım ve burada duş alabileceğim bir yer yoktu. Sadece yıkık dökük bir tuvalet bulabilmiştim. Bu şehirde bana ait hiçbir şey yoktu. Nasıl hayatta kalacaktım? Ne yiyecek, ne giyecek, nerede kalacaktım?

Çıldırmak üzereydim ama tek çarem bu kapıdan çıkıp gitmekti. Buradan çıkmadan bütün bu soruların yanıtını bulamaz ve bilinmezliği çözemezdim. Açlıktan ölmek istemediğime emindim.

Aklımda binlerce soru ve şüphe olmasına rağmen en korktuğum şey dışarı adım attığımda katilin tekinin kellemi alıp almayacağıydı. Üstümdeki tezek kokan gri formayı bile çalabilirler, saçlarımı

kesebilirler ve belki de kestikleri saçlarımı satarlardı. Beni ıssız bir sokakta sıkıştırıp taciz edebilirler ve belki de çok daha kötüsünü yapabilirlerdi. Hatta burada ıssız bir sokağa ihtiyaçları yoktu. Burada onlara engel olacak kimse yoktu ki. Bir katile kimse engel olmazdı çünkü zaten birçoğu neredeyse katildi. Üstümü başımı çalanlara da kimse engel olmazdı çünkü birçoğu yine hırsızdı. Buradaki herkes kötüydü.

"Ben kötü değilim," diye mırıldandım çaresiz bir şekilde ve ellerimi kaldırıp kan izlerinin hâlâ orada olup olmadığına baktım. Artık kan izleri yoktu ama ben onları hissedebiliyordum. Tenimin altına işlemişti. Silip kurtulamazdım artık.

Cesedi... Sırtından bıçaklanmış o adamı bir haftadır düşünüyordum ama hatırlayamıyordum. Hatırlamak istedikçe daha da unutuyordum sanki. Hatırlamak daha da imkânsız bir hâl alıyordu. Onu ben mi öldürmüştüm? O kimdi?

Belki de gerçekten kötüydüm ve bu adada olmayı hak ediyordum. Kötülerin Şehri'nin acımasız mahkûmlarından bir farkım yoktu. Sonuçta iyi insanların kendileri gibi iyi bir dünyada yaşamaları gerekirdi. Etraflarında ne yapacakları belirsiz kötülerin olması onları hem her zaman tehlikede hissettirir hem de hayat kalitelerini düşürürdü. Burası bu yüzden vardı. Kötüler bu yüzden bu ve bunun gibi adalarda bir arada yaşıyorlardı. İyi insanların değil, kendi gibi kötü olanların hayat kalitelerini düşürmek için.

İnsan özünde kötüydü. Etik yargılarla iyi olur ya da olmaya çalışırdık. Seçim bizimdi. Ve bu adadaki herkes seçimlerinin sonuçlarına katlanıyordu.

Güneş bir kez daha minik boyuna rağmen gür bir şekilde miyavladığında, homurdanarak kapının kilidine uzandım. Kendime geldiğimde ilk yaptığım şey kapıyı bulmak ve kilitlemek olmuştu. Pek sağlam bir kilit değildi ama neyse ki kimse pek zorlamıyordu. Ne de olsa kokuşmuş bir yerdi. Bu nedenle ben de kokuşmuştum. Belki de bu koku yüzünden kimse bana yaklaşmazdı da canım tehlikeye girmezdi.

Kilidi döndürüp kapıyı hafifçe araladığımda gün ışığı içeri doldu. Temiz hava da onu takip etti. Bu kadarı bile başımı döndürmeye yetmişti. Temiz hava ve tenimi ısıtan güneş birçok şeye bedeldi.

Kapıyı yavaşça tamamen açtığım sırada hemen önümden geçen bir grubu fark edince nefes almayı bıraktım. Beni fark etmemişler,

sohbet ederek yollarına devam etmişlerdi ama bu kadarı bile neredeyse kalbimi durduracaktı. Kısa sürede hem kendileri hem de sesleri uzaklaşmıştı. Onun dışında ise etrafta kimseyi görememiştim. Gündüz olduğu için ortalıkta olmadıklarına kendimi inandırmıştım. Ne de olsa kalbi kötü olanlar geceyi severdi, değil mi? En iyi kötülük karanlıktan doğardı. Yoksa bu da toplumumuzun zihnine işlenmiş aptal bir yalan mıydı?

Görecektik.

Kafamı eşikten dışarı uzattım. Etrafta pek ev yoktu. Bunu pis kokular yayan ahıra bağladım. Sol tarafta, yolun sonunda denizi görebiliyordum. Kıyı oradaydı. O zaman insanlar... Sağ tarafa doğru baktığımda Güneş'in o tarafa doğru koşturduğunu gördüm. Yavru bir kedinin peşinden gidip gitmemek arasında kararsız kalmışken idrak ettim. Benim Güneş'ten başka kimsem yoktu ve o, buraları benden daha iyi biliyor gibi görünüyordu.

Yavru kedi Güneş'in peşine takıldım. Bir kedinin peşine takılmak akıl işi miydi? Sanmıyordum. İşte o kadar çaresizdim.

Güneş'in arkasından koştururken, "Dur!" diye seslendim sanki beni anlayabilecekmiş gibi. "Beni bekle." Sanırım ahırda geçirdiğim bir hafta beni delirtmişti. Bir kediye seslenmem pek de sağlıklı bir hareket değildi.

Etrafı kolaçan ederek Güneş'in peşinden olabildiğince hızlı ilerledim. İlerledikçe eski binalar iki yanımı sardı. Lakin sanki bu binalarda kimse yaşamıyordu. Kıyıya en yakın binalardı ve dış kapılarının üzerine zincirle kilit vurulmuştu. Binalar, dükkânlar... Hepsi kilitli ve boştu. Camları toz ve kir kaplıydı. Dükkânların içleri harabeydi.

Burada yaşamıyorlarsa nerede ve nasıl yaşıyorlardı? Ya da burada neden yaşamıyorlardı?

Binaların iki yanımı sardığı dar bir sokaktan geçip Güneş'e yetişmiştim ki kendimi bir meydanda buldum. Meydanın tam ortasında kalın, yüksek bir direk duruyordu. Aslında bir direkten fazlasıydı. En tepesinde beyaz bir bayrak asılıydı ve hemen altında beş bayrak daha vardı. Sırasıyla kırmızı, siyah, mavi, yeşil ve sarı.

Bu da neyin nesiydi? Bu bayrakların bir anlamı var mıydı?

Güneş direğin altındaki kabın içindeki kuru mamaya koşturup başında durdu ve iştahla yemeye başladı. Nefes nefese bir hâlde birkaç metre uzağında durdum.

"Madem yemeğin vardı..." Sık nefeslerim yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. "Neden benim yemeğimi tırtıklayıp bir günümü çaldın?" Avuç içlerimi dizlerime bastırıp güç aldım. Susuzluktan ve açlıktan bitap düşmüştüm. "Belli ki buranın kedileri bile kötü."

Dilimin ucunu, kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirip ıslatmaya çalıştım. Susuzluktan boğazım kurumuş, yanmaya başlamıştı. Midemden gelen gurultular o kadar yüksekti ki bütün şehir duyabilirdi. Güneş istediği kadar karnını doyurabilir, su içebilirdi. Kötülerin Şehri'nde bile birkaç hayvansever vardı işte. Peki, ben ne yapacaktım?

En azından ahırdan dışarı uzattığım an kafamın kesilmediğine dua edebilirdim. Belki de burası sandığım kadar kötü bir yer değildi.

"Burada o kelimeyi kullanmayız."

Sol tarafımdan yükselen erkek sesini işittiğimde nefes almayı bıraktım. Sertçe yutkunmayı denediysem de başarılı olamadım. Kalbim şimdi küt küt, yerinden çıkacakmış gibi ama korkuyla atıyordu. Ya sesin sahibi bir katilse ve kafamı kaldırdığım an bir kılıçla kellemi yerinden koparırsa?

"Burada..." dedim ama cümleyi nasıl devam ettirmem gerektiği konusunda emin olamadım. Ya bunun neresinin yanlış olduğunu söylediğimde beni öldürürse?

"Burada," diye tekrar etti. Sesi şimdi çok daha yakındı ama ben hâlâ ona bakma cesaretinde bulunamamıştım. Adamın taş zeminde yükselen ayak sesleri bana yaklaştığının habercisiydi. O bana yaklaşsa bile ben karnını doyuran Güneş'e bakmaya devam ettim. Ben burada korkudan ölmek üzereyken Güneş hiç istifini bozmadan midesini doldurmaya devam ediyordu. Keşke bir kedi olsaydım. "Kötü demeyiz."

Avuçlarımı dizlerimden çekerek doğruldum. "Buraya *Kötülerin Şehri* diyorsunuz," diyerek sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Korkuyor olsam bile bu, ona karşılık vermeyeceğim anlamına gelmeyecekti. Korkudan tir tir titresem de başım dik kalacaktı ki başım kopacaksa bile dik bir şekilde kopmalıydı.

Uzun boylu genç bir adamdı. Simsiyah saçları gece gibi karanlık, yeşil gözleriyse tam aksine aydınlık bir ormanın huzurunu taşıyordu. Keskin çenesi sivri, elmacık kemikleri belirgindi. Dudakları benimle konuşurken düz bir çizgi hâlini almıştı. Duruşu dikti ve tamamen korkusuz görünüyordu. Beyaz tişörtü ve siyah pantolonuyla oldukça sıradan bir görüntüsü vardı. Benim gibi bir forma giymiyordu.

"Gri," dediğinde buraya ilk getirildiğimde bana *Gri* diyen adamı hatırladım. O adamın sesini hatırlayamıyordum ama belki de aynı kişiydi. "Nereye ait olduğun belli değil." Başını hafifçe omzuna doğru yatırırken elini kaldırıp arkamda kalan bir yeri gösterdi. "Korkak gibisin. En iyisi Yeşillere katıl. Orada çok korkak var."

Kaldırdığı kolunda kırmızı bir bileklik olduğunu fark ettim. Kendi bileğime baktığımdaysa orada gri bir bileklik gördüm. Bunun bir şeyi temsil ettiğini düşünmemiştim ama ediyor olmalıydı. Benim nereye ait olduğumun belirsiz olduğunu söylemişti. Gri, belirsizliği ifade ediyor olabilir miydi? Onun kırmızısı da bir yere ait olduğunun ifadesi olmalıydı.

"Burayla ilgili en ufak bir fikrin yok, değil mi?" diye sorduğunda ona dik dik bakıyordum. Ne kadar aç, susuz ve yorgun olsam da karşısında eğri durmamak için çabaladım. Her ne kadar dışarıdan korkunç görünmese bile bu şehrin mahkûmlarından biriydi ve o bir katil olabilirdi. Gençti, en fazla yirmi beş yaşında derdim. Biraz da iticiydi doğrusu. Bakışlarında küçümseyici bir ifade dolanıyordu.

"Maalesef, beni buraya bir kılavuzla yollamadılar."

Alaycı cevabıma karşılık sert bir şekilde, "Eğer bir suç işleyeceksen önce nereye düşeceğini öğrenmen gerekirdi. Ona göre göze almalıydın," dedi.

"Sorun da o zaten," diye çıkıştım bir anda. "Suç işleyip işlemediğimi bile bilmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Emin olmamakla birlikte suçlu olduğumu sanmıyorum."

Kaşları yay gibi havalanırken dudakları tam aksine aşağı doğru büküldü. Şaşırmış gibi görünüyordu ya da benimle alay etmeye hazırlanıyordu. Çünkü bilindiği kadarıyla buraya sebepsiz yere düşen kimse yoktu.

"Bir şey daha," dedi hecelerin üstüne basa basa. "Burada suçunu kabullenmediğini dile getirme. Bazıları buna kızabilir."

"Niye?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Alınır mısınız?"

Elini yeniden kaldırdı ama bu kez Güneş'in altında yemek yediği direği gösterdi. Üstünde bir yazı yazıyordu. Yukarıdan aşağı olacak şekilde. Bayraklarsa hemen üzerinde sallanıyordu.

Suçun ne olursa olsun kabullen. Günahından kaçan, insanlığını geride bırakmıştır ve insanlığını geride bırakan, aramızda yer edinemez.

"Gerçek kötüler için fazla iddialı," diye kendi kendime mırıldandığımda, bunu duymuş olacak ki bana doğru birkaç adım daha atarak yaklaştı. Hâlâ bir katil olabilirdi. Kırmızı, katiller için çok uygun bir renkti. Kan kırmızısı severlerdi.

"Herkes kötüyse..." Kafamı ona doğru çevirdiğimde neredeyse burun buruna geldik. Geri çekilmedim ve o da geri çekilmememden memnun olmuş gibi görünüyordu. "Kötü kelimesi anlamını yitirir. Eğer bir iyi görürsen ona iyi diyebilirsin tabii ama burada iyi birini bulabilirsen."

Sert bakışlarımdan ödün vermediysem de bir gerçeği atlayamayacaktım. Leş gibi tezek kokuyordum ve o böyle bir şehre rağmen oldukça iyi kokuyordu. Onun karşısında çığlık atmak istemediğim için kafamın içinde yükselen çığlıkları bastırmadım. Rezil bir hâldeydim.

"Tam karşında duruyor," diye yanıtladım, kafamın içindeki tiz çığlıklara rağmen kendimden emin bir şekilde. Çenemi de dikleştirdiğimde bu tavrıma güldü. Gülünce tehlike yayan havası bir anda uçuşup dağıldı.

Bana inanmamıştı. Onlar gibi bir kötü olduğumu ve bu lanet şehirde olmayı hak ettiğimi düşünüyordu. Ben kötü biri olmadığımı biliyordum, bir katil değildim. Doğrusu sadece hissediyordum. Umuyordum.

"O hâlde bırakalım da buna halk karar versin," dedi ve geri çekilip Güneş'in olduğu tarafa doğru ilerledi. Direğin hemen yanında sallanan kalm bir ipi yakaladığında aslında bunun bir direkten fazlası olduğunu fark ettim. Aynı zamanda bir çandı ve sanırım sesi bütün adaya ulaşıyordu.

Güneş onun bacağına sürtünüp miyavladığında yüzümü buruşturdum. Ya tanışıyorlardı ya da Güneş çok samimi bir kediydi.

Henüz adını bilmediğim genç adam bana doğru döndü ve bana bakarken keskin bakışlarına alaycı bir gülümseme eşlik etti. Kalın ipi eline bir tur doladı ve aşağı doğru çekti. Bunu birkaç kez tekrarladığında çanın tokmağı sertçe etrafını saran demire çarptı ve yankılı, yüksek bir şekilde çalmaya başladı.

Geriye adımlayıp kaçmayı arzulayan bedenimi ayaklarımı sıkıca yere basarak durdurmaya çalıştım. Onun ne yapmaya çalıştığından emin değildim. Beni halkın önüne mi atmak üzereydi? Sadece

mahkûmların yaşadığı Kötülerin Şehri denilen bir adada bunu mu yapmak üzereydi?

Birkaç dakikalık sessizliği kalabalığın sesi böldü. İlk sesi sol taraftan aldığımda irkilerek oraya doğru döndüm. Orada bir giriş vardı ve hemen yukarısında kırmızı, dev bir bayrak asılıydı.

Gözlerim hızla diğer girişlerin üzerinde dolandı. Sokakların girişleri genişti ve iki yanlarında uzun direkler yükseliyordu. Direklerin iki ucuna gerilen bayraklar gözden kaçamayacak kadar büyüktü. Sırasıyla kırmızı, siyah, mavi, yeşil ve sarı. Bayrakların üzerinde herhangi bir motif yoktu. Sadece renkten ibaretti.

Renkler yalnızca suçları temsil etmiyordu. Bölgeleri de temsil ediyor olmalıydı. Kendi içlerinde suçlarına göre bölgelerine ayrılmışlardı. Bense bir Gri'ydim ve burada griye ait hiçbir şey yoktu. Aslında bu yüzden nereye ait olduğumun belli olmadığını söylemişti.

O bir Kırmızı'ydı. Peki ya Kırmızılar kimdi?

Sadece birkaç dakika içinde bölgelerin girişleri mahkûmlarla dolup taştığında nefesimi tutmuştum ama dik duruşumdan ödün verme niyetinde değildim. Burada yüzlerce insan vardı ve daha fazlasının olduğuna emindim. Hepsi suçluydu. Ya birilerini öldürmüşlerdi ya birilerinin bir şeylerini çalmışlardı ya birilerini dolandırmışlardı ya birilerini ölesiye dövmüşlerdi ya bir şeyleri kaçırmışlar ya da birilerini taciz etmişlerdi.

Ve ben onların arasındaydım.

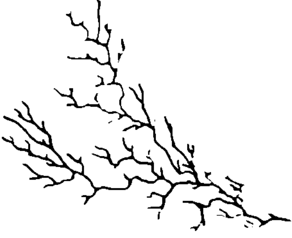
Yalnızdım.

Onlar bir bütünün parçasıyken ben hiçbir şeyin parçası değildim.

Gri olmak bundan fazlası olmalıydı. Ya beni hayatta tutacaktı ya da beni öldürecekti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Kötülerin Şehri adanın tamamını kapsayacak şekilde suçlara göre beş bölgeye ayrılmıştır. Her bölgenin bir öncüsü ve yancısı vardır. Öncü ve yancı bölgeyi yönetir, bölgeler arasındaki düzeni sağlar ya da düşman edinir.

BÖLÜM 2

"Hoş geldin, Gri."

Alaycı bir tınıyla meydanda yükselen ses herkesi susturdu. Yüzlerce insanı aynı anda susturabilen birinin gücünü tahmin etmek bile istemiyordum.

Kalabalığın sesini bastırıp dikkatimi çeken sese doğru döndüm. Siyah bayrağın altından çıkan ve kalabalığın önüne kolayca geçen genç bir adamdı. Halktan biri gibi görünmüyordu. Sanki o halkı o yönetiyordu.

Dudaklarında belirgin, alaycı bir gülümseme dolanıyordu. Gri saçları onu bir animeden fırlamış gibi gösteriyordu. Önüne geçtiği halkın çoğundan daha uzun ve gösterişliydi. Kıyafetleri bir soyluyu andırıyordu ama ben bu şehirde bir soylu olmadığından emindim. Çoğu mahkûm özensiz, sıradan kıyafetler giyerken o aralarında halktan biri olmadığını haykırırcasına parlıyordu.

Gözleri buz mavisiydi ve sert yüz hatlarıyla gözleri birleşince ürkütücü bir hava etrafını sarıyordu. Gri saçları özenle taranmış ve birkaç tutamı alnına düşmüştü. Neden gri saçları vardı?

Onunla göz gözeyken geriye adımlama arzumu bastırmaya çalıştım. Daha önce hiç kimse gözüme bu kadar tehlikeli görünmemişti. Elinde büyük bir güç taşıyan karanlık bir kişilikti. Bundan daha azı olduğunu sanmıyordum.

"Bir Gri," diye alay etti biri ama sesin kimden geldiğini anlayamadım. Gri olmak iyi bir şey değildi sanırım. Alay ettiklerine göre bu işte kesin bir şey vardı ama neydi? Belki de bu şehirdeki herkes sadece alaycıydı. Adanın adı Kötülerin Şehri değil, Alaycı Kötüler olmalıydı belki de!

Sesin sahibini çözmeye çalışırken bir başkası, bu kez bir kadın, "Suçunu kabul etmedin mi?" diye sorduğunda bakışlarım kırmızı bayrağın altına doğru döndü. Halk iki yana dikkatle çekilmişti ve ortalarından bir kadın geçiyordu. İnsanlar ona dokunmuyor ve sanki dokunmaktan çekiniyorlardı. O yanlarından geçerken kimse çıtını dahi çıkarmıyor, onunla göz teması kurmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu.

Doğrudan onun buz mavisi gözlerine bakıyordum. Medusa mıydı bu kadın da gözlerine bakmaya çekiniyorlardı? Taş mı kesilecektim öylece? Gri, beline kadar uzanan saçlarının yerinde yılanlar yoktu. Sanırım öyle bir tehlikenin içinde değildim.

Genç kadın kırmızı bayrağın ardındaki halkın önüne zarafetle geçerken onun Siyah bayrağın altındaki gri saçlı, tehlikeli adama benzettim. İkisi de birer soyluya benzemesinin yanı sıra kardeş gibiydiler. Farklı bayrakların altındaki iki kardeş... Düşman mıydılar yoksa dost mu? Farklı bayrakların altında olmak düşman olmak demek miydi?

Siyah bayrağın altındaki tehlikeli genç adam siyahlar içindeyken bu kadın kırmızılar içindeydi. Kırmızı dudakları, kırmızı yılan şeklinde uzun küpeleri, kırmızı ceketi ve pantolonu, kırmızı uzun, sivri topuklu ayakkabıları... Onun kırmızı olanları yönettiğini sadece görünüşüyle bile iddia edebilirdim.

"Ya da birden fazla suç işledi ve nereye ait olduğu belli değil."

Bunu söyleyen mavi bayrağın altından çıkan bir başka genç adamdı. O, diğer ikisine göre bir soyluya benzemiyordu. Halktan biri gibi görünüyordu. Sıradan kıyafetleri ve sert bir görünümü vardı. Koyu saçlarını gölgede bırakan siyah gözlerinin altındaki burnunun üzerinde bir bant vardı. Alt dudağı ve kaşı patlamıştı. Alt dudağına baktığımı fark edince taze yaranın üstündeki kanı dilinin ucuyla sıyırdı. Göğsünü kabartacak kadar derin bir nefesi içine çekerken bana dik dik bakmaya başladı.

Bu adamın beni tek yumrukta öldürebileceğine yemin edebilirdim. Mavi neyi simgeliyordu, bilmiyordum ama sadece ona bakarak bile şiddetle ilgili bir şey olduğuna emin olmuştum.

"Bir masum da olabilir," dedi bir başkası ama kimse öne çıkmadı. Ses yeşil bayrağın altından gelmiş gibiydi ama halkın önünde göze çarpan kimse yoktu. Halkı meydana döken adam *Yeşillere katıl, korkak gibisin. Orada çok korkak var,* demişti. Öne bile çıkamayacak

kadar korkak biri mi yönetiyordu Yeşilleri yoksa? Belki de yöneten biri değil, sadece halktan biriydi.

"Gölgelerden sıyrıl, korkak!" diye öfkeyle çıkıştı kırmızı bayrağın altındaki sahte soylu. "Belki de bu sözde masumu sana vermeliyiz. Onu da bölgenin korkaklarının arasına katarsın. Birlikte gölgelerde saklanırsınız."

Bölge.

Kırmızı Bölge.

Siyah Bölge.

Mavi Bölge.

Yeşil Bölge.

Sarı...

Bakışlarım Sarı Bölge'nin üzerine döndü. Orada hiç kimse yoktu. Ne bir halk ne de onları yöneten biri. Bomboş görünüyordu. Belki de gelmeye tenezzül etmemişlerdi.

Yeşil Bölge'den bir cevap gelmediğinde sessizlik bir anlığına Kötülerin Şehri'ne hâkimiyetini kurdu. Her bölgeyi yöneten biri vardı. Onlara yönetici mi yoksa başka bir şey mi diyorlardı, bilmiyordum ama sözü geçenler oldukları kesindi.

"Kardeşim, korkak olanla uğraşmaman gerektiğini sana daha kaç defa hatırlatacağım?"

Siyah Bölge'nin önündeki gri saçlı adam, benim tabirimle sahte soylu, kısık bakışlarını Kırmızı Bölge'nin kırmızılar içindeki sahte soylusuna çevirmişti. Kardeş oldukları böylece kesinleşmişti. Eğer bölgeler tahmin ettiğim gibi suçları temsil ediyorsa onlar farklı suçlardan bu adaya mahkûm edilen iki kardeşti. Ve ikisi de nasıl becerdiyseler bu bölgeleri yönetiyorlardı.

"Kes sesini!" diyerek kardeşini tersledi Kırmızı Bölge'nin kırmızılar içindeki sahte soylusu. Yeşil Bölge'den yükselen sese de bağırarak karşılık vermişti. Acaba o, diğerlerinden daha yüksek bir mevkide olabilir miydi? Aksi durumda karışıklık çıkmaz mıydı?

Genç kadının gözleri sonunda üzerime döndü. "Konumuza geri dönelim." Elini ince beline bastırıp çenesini dikleştirdi. Tırnakları bile kırmızıydı. Bu kadar kırmızının içinde korkunç göründüğünü söyleyemeyecektim. Garip bir şekilde harika görünüyordu. Kırmızı ona aitmiş gibi.

O, bu kadar harika görünürken ben karşısında gri, pis bir formayla dikiliyor ve tezek kokuyordum. Hayat bazen hiç de adil değildi.

"Suçunu itiraf et ve bölgene geç, Gri." Göz ucuyla bütün halkı buraya toplayan ve benim sinirlerimi hoplatmaya yemin etmiş yeşil gözlü genç adama baktı. "Bizi buraya sen mi topladın, Asil?"

Asil.

Sonunda birinin adını öğrenebilmiştim ve o da bu adada, Kötülerin Şehri'nde tanıştığım ikinci kişiydi. İlki yavru kedi Güneş'ten başkası değildi.

Bir an olsun gözlerini üzerimden ayırmayan Asil ancak o zaman bakışlarını benden alabildi. Direğe yasladığı omzunu çekip meydanın ortasında gelişigüzel birkaç adım attı.

"Bir Gri kolay kolay şehrimize gelmez, Amber. Onu herkesle tanıştırmak istedim." Gözlerini sinsi bir tavırla kısıp bana baktı. "İyi yapmışım değil mi?" Dudaklarının kenarları yukarı doğru yavaşça kıvrıldı. "Herkesle tanışmak için pek hevesliydi."

Amber, Kırmızı Bölge'yi yöneten kadındı. Adı da kendi gibi çekiciydi doğrusu.

"Sen de bir Gri'ydin." Ses, Siyah Bölge'yi yöneten genç adamdan yükseldi. Sesi Asil'le alay eder gibiydi. Sanki Gri olmak berbat bir şeymiş gibi. "Tamamen Kırmızılara geçmeden önce."

Asil onu görmezden ve duymazdan gelmeyi denese bile gülümsemesi çoktan silinmişti. Bu, Siyah Bölge'nin sahte soylusunun ise hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Asil'in onun gözlerine bile bakmaması onu memnun etmişti.

"Griler," diyerek öne, bana doğru birkaç adım attı Asil. "Bütün bölgelere aitlerdir ama yaşamak için bir bölgeyi seçmek zorundasın. Bu bir yıldan biraz uzun bir süre önce aldığımız bir karar. Kötülerin Şehri'nin yasası gibi düşünebilirsin." Çenesini hafifçe çevirip göz ucuyla çaprazında kalan Siyah Bölge'nin yöneticisine baktı. "Bazen Gri olmak o kadar da kötü bir şey değil, değil mi Kunter?"

Kunter.

En tehlikeli görünenin adı Kunter, tamam. Amber ve Kunter kardeş, isimleri de böylece uyumlu. Şimdiye kadar duyduğum isimlerin hepsi sıra dışı, pek kullanılmayan isimlerdi. Benim ismim onlarınkinin yanında epey sıradan kalıyordu. Yekta Akay. Dümdüz.

"Yine didişmeye başladınız." Mavi Bölge'deki adam araya girdi. "Gri, bize önce adını, sonra da ne suç işlediğini söyle." Şüpheli bir ses tonuyla, "Suçsuzsan da bilmek isteriz tabii ki," diye ekledi.

Asil'in söylediklerini hatırladım. Suçunu kabul etmemek burada uygun görülmüyordu. Bu da demek oluyordu ki toplum beni dışlamak için yer arıyordu. Kötüler her zaman birilerini düşürmek için açık ararlardı.

Adımı söylemek için kuruyan dudaklarımı aralamadan önce sertçe yutkunmam gerekti. Biraz daha su içmezsem susuzluktan ölecektim.

Dudaklarımı aralamamla birlikte Asil parmağını şaklatarak benim yerime cevapladı: "Adı Devrim." Onu inkâr etmek üzereyken gözlerini bir anlığına uyarırcasına büyüttü ve hemen ardından gözlerini devirerek bunun üstünü örttü. "Hem ona adanın kuralları dışında muamele gösterip kandırmak Kötülerin Şehri için bile adaletsiz olur, değil mi Mirza?"

Mirza.

Mavi Bölge'yi yönetiyordu.

Asil oldukça rahat bir tavırla, beni kandırmaya çalışan diğerlerinin aksine şaşırtıcı bir şekilde yardımcı olarak, "Eğer bir Gri'ysen suçunu söylemek zorunda değilsin," dediğinde yardımına rağmen ona halkı buraya toplayıp beni zor duruma sokanın o olduğunu haykırmak istedim. "Burada zorunda olduğun tek şey bir bölge seçmek. Bu adada her bölge bir suçu temsil eder. Diğer adalardan farklı bir sistemimiz var."

Asil'in kalın sesinde bir şüphe tınısı sezdim. Söylediği bir şeyden emin değil gibiydi. Belki de eksik bir bilgi vermişti. Bu söyledikleri neden bir Gri olduğum için bununla alay ettiklerini açıklamıyordu. O da önceden bir Gri'ydi ve şimdi gayet iyi bir konumda gibi görünüyordu. Bir Kırmızı olmasına ve Amber'in yönetici olduğuna emin olmama rağmen Asil de sanki bu adada söz sahibi olanlardan biriydi. Halkın aksine öne çıkan yöneticilerden korkuyor ya da çekiniyor gibi değildi.

Esaslı bir kahkaha patlatarak bütün dikkati kolayca üzerine çeken Kunter, "Sen ve birini korumak?" dedi kahkahasının arasından. Bu da onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Belki de bu gri saçlı adam

bir manyaktı. "Yoksa Gri olduğu için onu ailenden mi saydın?" Anlayamadığım bir imayla ekledi: "Teker teker kaybettiğin ailenden."

Asil'in yüzü ciddiyetle gerilince benim de bütün vücuduma ekstra bir gerginlik yayılmıştı. Nefesimi tuttum ve ortalığa çöken sessizliğe kulak vererek orada öylece dikilmeye devam ettim. Tehlikenin tam ortasında, tamamen savunmasız bir şekilde dikiliyordum. Sanki bir mahkemedeydim ve onlar beni yargılayıp bir kanıya varmaya çalışıyorlardı.

Asil, yeşil gözlerinin içinde kopan öfke fırtınasıyla birlikte Kunter'e döndü. "Eski konuları açma yoksa yaralarını deşmekten geri durmam." Sesi birkaç oktav yükselmişti. "Gri'yi koruduğum falan da yok. Sadece adanın kurallarından bahsettim, o kadar."

"Eğer söylemeseydin belki de suçsuz olduğunu söyleyecekti," diyerek kardeşine katıldı Amber. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, çatık kaşlarının altındaki kısık, şüphe dolu gözlerini Asil'e dikmişti. "Elimizden bir yalancıyı kurtarmış olabilirsin."

Geri çekilip omzunu yeniden meydanın ortasındaki direğe yaslayan Asil, "Ah siz öncüler," diye homurdandı. "Birilerini ipe dizmediğiniz günleriniz çok sıkıcı geçiyor, değil mi?"

Öncüler? Onlara öncü diyorlardı. Her bölgenin öncüsü vardı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber. Siyah Bölge Öncüsü Kunter. Mavi Bölge Öncüsü Mirza. Yeşil Bölge'nin öncüsü hâlâ ortalıkta olmadığı için adını bilmiyordum. Sanırım tek bildiğim bir korkak olduğuydu.

"Bana sıkıcı gelen şehri Kırmızıların yönetmesi aslında," diyerek derin bir iç çekti Kunter. "Siyah'ın yönettiği günler daha eğlenceliydi."

"Şehri katiller mi yönetecek?" diye patladı Mavi Bölge Öncüsü Mirza. "Senin şehri yönettiğin dönemde insanlar korkudan dışarıya adım atamıyorlardı. Katillerin kolayca bölgelerimize sızıp can sıkıntısından halkımızı katlediyorlardı. Buna sadece eğlenmekle yetindin."

Siyah, katilleri temsil ediyordu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter tam da düşündüğüm gibi bu adadaki en tehlikeli insandı. O hem bir katildi hem de katillere öncülük eden bir manyaktı.

"Bunu şiddet severler öncüsü söylüyor," diye alay etti Kunter. "Siz öldüremeyecek kadar korkak olduğunuz için mi bizden daha insan sever oluyorsunuz?"

Şiddet sever. Maviler şiddet suçlarından adaya mahkûm edilmişlerdi. Her dakika Kötülerin Şehri hakkında daha fazla bilgiye sahip oluyordum.

"Konusu açılmışken..." Mirza parmağını uyarır bir şekilde Kunter'e salladı. İkisi birbirine çapraz bir şekilde duruyordu. "Eğer bir kere daha halkından biri bölgeme ayak basıp halkımdan birini katledecek olursa, yemin olsun seni öldürürüm."

Kunter bedenini usulca Mirza'ya doğru çevirdi. Ne zaman eline aldığını anlayamadığım bir bıçağı parmaklarının arasında ustaca çevirirken kışkırtıcı bir şekilde Mirza'ya bakıyordu. Gülümsemesinden zehir saçılıyordu.

"Desene önce Sarılar şimdi de Maviler adaya veda edecek."

Bir bölgeyi yok etmekten mi bahsediyordu o?

Bunu yapabilecek gücü var mıydı?

"İşte biz böyle hayatta kalıyoruz!" diye haykırdı Yeşil Bölge'den biri. Yine aynı sesti ama yine ortaya çıkmamakta ısrar ediyordu. Her kimse Amber'i sadece bir cümle kurarak bile öfkelendirebilen biriydi. Amber'in Yeşil Bölge'deki o adamla bir derdi var gibiydi.

"Bu yüzden şehri aptal erkekler yönetmiyor," diye parladı Amber. Gözleri bir hışımla üzerime döndü. "Aptal bir erkeğin yönettiği bir bölgede yaşamanı istemem. Hangi bölgede yaşayacağına karar vermek için iki günün var. Bu süre içerisinde bölgelere girmen yasak." Elini geldiğim tarafa doğru çevirdi. "Kıyı bütün şehre açıktır. Hangi bölgede yaşayacağına karar verdiğinde..." Kırmızı bayrağı gösterdi. "Seçtiğin bölgenin bayrağının altından geçmen yeterli. İki gün sonra hangi bölgedeysen oraya ait olacaksın ve başka seçim şansın olmayacak. Seçim yaptığın andan itibaren üç gün boyunca seçtiğin bölge dışında hiçbir bölgeye giriş yapamazsın. Bölgelerin dışındaki yaşam alanları kilitli. Su ve yemek yok. Kıyıda kalırsan ölürsün. Bir bölgeye ait değilsen bir ölü olmayı da kabul etmiş olursun."

Hemen ardından sırayla bölgeleri anlatmaya koyuldu. Önce kendi bölgesinden başladı anlatmaya.

"Kırmızı Bölge'de dolandırıcılar, hırsızlar yaşar. Lükse merakımız Kötülerin Şehri'nin dilinde dolanıp durur. Adadaki en iyi şeyler her zaman Kırmızı Bölge'dedir. Vermezlerse çalarız. Huyumuz kurusun." Kırmızı bayrağı gösterdiği elini kendine çevirdi. "Ben Kırmızı Bölge'nin Öncüsü Amber. Aynı zamanda Kötülerin Şehri'ni

yönetiyorum. Bölgelere ayrılmış olsak dahi adanın düzenini sağlamak için bir yöneticiye ihtiyacımız vardı. Önceleri Siyah Bölge Öncüsü Kunter şehri yönetiyordu ama düzenin değişmesi gerekti."

Kırmızı Bölge'nin hemen yanında kalan Siyah Bölge'yi işaret etti. "Siyah Bölge'de katiller yaşar. İçerisi bir cehennem çukurundan farksızdır ve sana yapabileceğim tek iyilik, orayı seçmemeni önermek olur."

"Alınıyorum," derken bir kedi gibi sırıttı Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Amber onu duymazdan gelerek devam etti: "Mavi Bölge'de şiddet suçlarından mahkûm edilenler yaşar. Onlara şiddet severler deriz. Öldürmezler ama neredeyse öldürecek kadar ileriye giderler. Yine de Siyah Bölge'den iyidir. Mavi Bölge'yi Öncü Mirza yönetir."

Yeşil Bölge'yi gösterdi. "Onlara *korkaklar* deriz çünkü saklanırlar, kaçırırlar, her şeyleri gizli saklıdır. Yeşil Bölge'de bir şeyi kaçırmaktan bu adaya mahkûm edilenler yaşar. İnsan, eşya, para... Aklına gelebilecek her türlü şey. Yeşil Bölge öncüsünün adını ağzıma almama değmez."

Nefes bile almadan parmağını Sarı Bölge'ye çevirip orayı anlatmaya koyuldu. Sesi otoriter bir tınıyla yükselirken Kötülerin Şehri mahkûmları da aynı benim gibi onu pürdikkat dinliyordu. "Sarı Bölge'de cinsel istismarcılar yaşar. Yani izin verseydik yaşayacaklardı. Bir Sarı adaya düştüğü anda meydanda Siyah Bölge Öncüsü Kunter tarafından idam edilir. Hepimiz suçluyuz ama kendi içimizde bile suçluları cezalandırırız. Ölümle."

Son sözünü söyledikten sonra buz mavisi gözlerini meydanın etrafını saran insanların üzerinde gezdirip sanki *bir itirazı olan var mı?* diye haykırdı. Bunu söylemesine bile gerek yoktu. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in tek bir bakışı insanların onu anlamasına yeterli oluyordu.

Kimseden tepki almadığına emin olan Amber, topuklarının üzerinde zarafetle dönüp geldiği gibi yine halkının açtığı yoldan Kırmızı Bölge'ye girdi. Onun topuk tıkırtıları duyulmayana dek meydandaki sessizlik devam etti. Kırmızı Bölge halkı Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'i takip edip meydandan çekildi.

Yeşil Bölge halkı hemen ardından geri çekilip gözden kayboldu. Onları Mavi Bölge Öncüsü ve halkı takip etti. Geride yalnızca Siyah Bölge Öncüsü Kunter, halkı, Asil ve ben kalmıştık.

Asil'in doğrudan Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e, delici bir şekilde baktığını fark ettiğimde ben de Öncü Kunter'e baktım. O ise Asil'in ona baktığının farkında bile değil gibiydi. Belki de inadına görmezden geliyordu. Bana bakıyordu çünkü. Binlerce cümle kurmak ister gibi öylece bakıyordu. Buz mavisi gözleri ferini kaybetmiş kahverengilerimde bir şey arıyor gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordum.

Tek kelime etmemiştim. Onlar konuşmuş ve yapmam gerekeni söylemişlerdi ama ben adımı bile söyleyememiştim. Belki de sadece benden en ufak bir ses, tepki bekliyordu.

Tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Tekrar hoş geldin, Gri," dedi. Etrafımıza huzursuz edici mutlak bir sessizlik hâkimdi. Küçük, hırçın bir gülümsemeyle ekledi: "Senden nefret etmesi zor olacak."

Küt küt çarpan kalbimin o anda durduğuna dair yeminler edebilirdim. Ölmüştüm de ruhum bedenimden ayrılmak için izin istemek üzere gibiydi.

An itibarıyla Kötülerin Şehri'nin en kötüsü, katillerin öncüsü Kunter tarafından nefret edilecek kişi olarak mı mimlenmiştim?

Neden?

Şaşkın, buram buram korku yayılan sessiz tepkime şeytani bir sırıtışla karşılık verip bölgesinden içeri daldı. Halkı onu takip etmeden önce aynı öncüleri gibi bana şeytani gülümsemelerini gönderdiler.

Kendimi sırtlan yuvasına düşmüş aslan yavrusu gibi hissediyordum.

"Lux." Asil, ayağının dibinden ayrılmayan Güneş'e seslenmişti. "Hadi kızım, bölgemize."

Yere eğilip Güneş'in küçük bedenini kavradı ve onu kucağına aldı. Güneş ona sırnaşırken güldü. Birbirlerine yabancı değillerdi. Aksine, Güneş'e aslında o bakıyordu ve ona *Lux* diyordu.

Asil, kucağında tek dostum Güneş'le Kırmızı Bölge'ye doğru ilerlerken onları izledim. Güneş yalnız değildi, benim aksime. Bu şehirdeki tek yalnız bendim.

Asil, bayrağın hemen altında durup bekledi. Güneş onun omzuna tırmanmıştı ve bana bakarak miyavlıyordu. Belki de onlarla beraber

gitmemi istiyordu ama gidemezdim. Bu, Kırmızı Bölge'yi seçtiğim anlamına gelirdi.

Asil kafasını çevirip bana baktı. Yeşilleri uzunca bir süre üzerimde dolanırken düşünceli görünüyordu. Onun gözünden berbat görünüyor olmalıydım. Hatta bence hissettiğimden de berbat bir hâldeydim. Bunu düzeltebilmek içinse tek yapmam gereken bir bölge seçmek miydi? Bununla ilgili içimde garip bir his vardı. Kötü bir şey.

"Adını kimseye söyleme," diye uyardı beni. "Adanın dışındaki hayatın tehlikeye girer. Bu yüzden adını söylemene izin vermedim."

Beni korumuştu.

Ona bir cevap vermemi beklemeden önüne döndü ve Kırmızı Bölge'den içeri girip Güneş'le birlikte gözden kayboldu. Dakikalar önce etrafım içleri kötülük dolu yüzlerce mahkûm ve onları yöneten öncülerle çevrilmişti ama şimdi seçim yapmam için beni yapayalnız bırakmışlardı. Onların yanımda olmasını istediğimden değildi ama bu histen hiç hoşlanmamıştım.

Hangi bölgeyi seçmem gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Her bölge birbirinden beter olmalıydı çünkü burası adı üstünde, Kötülerin Şehri'ydi. Hâlâ bir Gri olmanın avantaj mı yoksa dezavantaj mı olduğunu tam anlamıyla çözememiş olsam da Siyah Bölge Öncüsü Kunter tarafından bir sebeple mimlendiğimden emindim.

Yorgunluktan bulanıklaşan gözlerimi bölgelerin bayraklarının üzerinde sırasıyla gezdirdim. Seçmek için sadece iki günüm vardı ve açlıktan, susuzluktan ölmek istemiyorsam elimi çabuk tutmak zorundaydım.

Hangi bölgede hayatta kalırdım? Siyah olmadığı kesindi.

Her öncünün bir yancısı olmalıdır. Yancıyı öncü seçer. Halkla öncü arasındaki kişidir yancı. Her bölgeye ait bir Gri, en iyi yancıdır fakat Kötülerin Şehri'nde hayatta kalan bir Gri nesli tükenmiş bir türdür.

BÖLÜM 3

Kıyıdaydım ve yüzüme güneşin son kırıntıları dokunuyordu. Ayaklarımı kıyıdan aşağı, denize doğru sarkıtmıştım. Bacaklarımı arada sallıyor, kıyıya çarpan dalgalara tatlı bir mırıltıyla eşlik ediyordum. Midemden yükselen sesler bana denize atlayıp balık tutmam gerektiğini haykırıyordu. Öyle çok açtım ki çağ dışı hareketlerde bulunup yakaladığım balığı çiğ bile yiyebilirdim. Midem sırtıma yapışmış gibiydi. Açlıktan midem bulanıyor, görüşüm sıklıkla bulanıklaşıyordu. Ölmek üzereymişim de vaktimin dolmasını bekliyormuşum gibiydim.

Kıyıda pek insan yoktu. Bazen serseriler geçiyor ve bana dik dik, sanki bir hedefmişim gibi bakıyorlardı. Gerçi onlara normal bir şehirdeymişim gibi serseri demem pek uygun değildi. Onlar bir serseriden çok daha fazlasıydı. Kötü gibi serseri de bu şehirde anlamını yitiren kelimelerden biriydi.

Kendimi kıyının taş zeminine doğru bıraktım. Dik durmaya mecalim kalmamıştı. Pek dik durabildiğim de söylenemezdi aslında. Omuzlarım içeri göçmüş gibi eğri oturuyordum.

Dizlerimden aşağısı hâlâ kıyıdan aşağı sarkıyorken geri kalanı taş zeminin üzerinde ölü bir balık gibi uzanıyordu. Kurutulmaya bırakılmış gibiydim. Kolumu gözlerimin üzerine siper ederek güneşin kör edici ışığından korunmaya çalıştım. Hiç gücüm kalmamıştı. Ne bir bölge seçecek ne de seçsem bile gidecek durumdaydım. Tam anlamıyla ölmek üzereydim.

Aklıma, kıyıya gelmeden önce bir çöp kovasına bakındığım geldi. Yiyecek ufacık bir şey bulma umuduyla baktıysam da hiçbir şey bulamamıştım. Bundan nefret ediyordum. Bu duruma düşmeyi hak

edecek ne yaptığımı sorgulamadığım tek bir an yoktu. Gerçekten bir adamı öldürüp bütün bunları yaşamayı hak etmiş miydim?

Tanıdık bir ses tepemden yükseldi: "Yoksa bir Gri'yi daha mı kıyı kenarında kaybedeceğiz?"

Kolumu gözlerimin üzerinden çekip tepemde dikilen Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e baktım. Gözlerimiz buluştuğunda hadsizce göz kırpmaktan geri kalmadı. Kunter onun gerçek ismi olmamalıydı. Asil'in söylediklerini düşününce duyduğum hiçbir isim gerçek değildi. Hepsi dışarıdaki hayatlarını tehlikeye atmamak için burada kendilerine havalı birer isim seçmişlerdi işte.

"Sana yemek getirdim," diyerek elindeki kâğıt torbayı gözümün üzerinde salladı. Onu en son birkaç saat önce görmüş olmalıydım. Çok uzun süredir burada değildim.

"Aç olmalısın, Gri." Rahat tavırları ve tembel gülümsemesiyle şu an hiç de tehditkâr görünmüyordu. Hem de bir katile göre. Daha da fazlası, katillerin öncüsüne göre. Bu tavrına bakılırsa içten içe sinsi ve kurnaz bir adam olduğuna daha onu tanımadan kalıbımı basabilirdim.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum, Gri."

Bir melek gibi görünüyordu. Beyaza kaçan gri saçları, buz mavisi gözleri, insanı hayran bırakan kusursuz yüz hatlarıyla sanki bir melekti. Bana yardım etmek isteyen, inci gibi dişlerini bana gülümseyerek sergileyen iyi biri gibiydi. Sanki o da benim gibi buraya ait değildi. İkimiz de bu kıyının değil, karşı kıyının insanıydık.

Kâğıt torbayı bir kez daha gözlerimin üzerinde salladığında kısa bir an düzgünce düşünebildim. Tepemde dikilen adam bir katildi ve ben bu ıssız kıyıda onunla yalnızdım.

Korku dolu bir iç çekişle birlikte hızlıca doğrulmaya çalıştım. Bir anlığına açlıktan ve susuzluktan aklımı kaybetmiş olmalıydım çünkü bu adam hiç de bir meleğe benzemiyordu. Aksine, sinsi bir sırtlanı andırıyordu. Şeytanla yandaş da olabilirdi tabii. Belki de şu şeytana bile pabucunu ters giydirenlerdendi.

Ayağa kalkmaya çalışırken dengemi kaybettim. Siyah Bölge Öncüsü Kunter kolumdan hızlıca yakalayarak beni denize sırtüstü düşmekten kurtardı. İkimiz o kısa anda burun buruna gelecek kadar yakınlaşmak zorunda kalmıştık. Denizle aramda yalnızca yarım adım kadar mesafe vardı ve onunla aramda yarım adım bile yoktu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki yansımada kendimi gördüm. Dolgun dudakları yavaşça kıvrıldı. Geri çekilmek istesem de geri çekilecek bir alanım yoktu ve kolumu bırakacak olursa kendimi toparlama fırsatı bulamadan denize çakılacağımdan emindim.

"Yakaladım seni." Sesi canlı ve yanıltıcı bir şekilde tatlıydı. "Her zaman yakalarım."

Ayağımın altındaki zemin titriyor gibiydi. Sesimi kontrollü tutmaya çalıştım. "Şimdi de yavaşça bırak. Denize doğru değil."

Tam anlamıyla kedi gibi sırıttı. Bu düşünce onu eğlendirmişe benziyordu. "Islanmaktan hoşlanmaz mısın?"

"Hoşlanmam." Elimi, kolumu tutan elinin üstüne bastırdığımda kaşlarını şaşkın bir şekilde kaldırdı ve bakışlarını elinin üzerindeki elime çevirdi. "Şimdi bırak beni."

"Buz gibisin," diye fısıldadı. "Üşüyorsun." Bakışları yeniden gözlerime döndü ve diğer elindeki kâğıt torbayı kaldırdı. "Yemek?" Dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirirken gözleri şüpheyle kısıldı. "Merak etme, içine zehir katmadım. Kıyıya sığınmış bir Gri'yi öldürecek kadar içimdeki katile yenilmedim."

"Griler," diye söze başladıysam da kuruyan boğazım cümleme devam etmemi zorlaştırdı. Sertçe yutkunduktan sonra çatlak sesimle devam ettim: "Onlarla derdiniz ne?"

"Griler her bölgeye aittir."

"Onu biliyorum."

"Bölgeler arası giriş çıkış yasaktır. Sadece Gri olanlar, öncüler ve yancılar bölgeler arasında giriş çıkış yapabilir."

"Yancılar?"

"Yancılar," diye tekrar etti. "Her öncünün bir yancısı olmalıdır. Yancıyı öncü seçer. Halkla öncü arasındaki kişidir yancı. Her bölgeye ait bir Gri, en iyi yancıdır."

Gri olmak hiç de kötü bir şey değildi. Aksine, avantajlıydı ve katillerin öncüsü bana bunu öylece söyleyerek neyi amaçlıyordu? Davranışları öyle tekinsizdi ki her an onun tarafından kandırılacak gibi hissediyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum doğrudan.

Niyetini anlamış olmam onu keyiflendirdi. Doğrudan sormam ise şaşırtmışa benziyordu. Yüzünde cana yakın gibi görünen ama muhtemelen düşmanlarının çoğunu kaçıracak bir sırıtma dolanıyordu. "Küçük bir şey."

Yüzümdeki hoşnutsuzluğu saklayamadan, "Ne?" diye sertçe sordum.

Benliğimden yayılan öfkeden keyif alıyormuş gibi içini çekti. "Seni Siyah Bölge'ye davet ediyorum. Bizi seç, Gri." Ve fısıldayarak ekledi: "Beni seç."

Katillerin yaşadığı bölgeyi, katillerin öncüsünü seçmek mi? Bu adam gerçekten delirmişti. Hangi aklı başında Gri, Siyah Bölge'de yaşamayı seçerdi ki? Şehirdeki en tehlikeli bölge orasıydı. Katildiler, birbirlerini öldürüyorlardı ve yetmiyormuş gibi, duyduğum kadarıyla diğer bölgelere de salça oluyorlardı. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in Kötülerin Şehri'ni yönetirken yaptıklarını saymıyordum bile. O bir caniydi ve onun bölgesini seçecek olursam dakikalar içerisinde ölebilirdim.

Beni öylece ölüme mi davet ediyordu? Ona bu kadar aptal olabileceğimi düşündüren neydi? Açlıktan ve susuzluktan ölürken bile böyle büyük bir aptallık yapmazdım. Ölümün bana gönderdiği davetiyeyi gülerek açıp koşa koşa davete katılmazdım.

"Seni seçmek ölüm anlamına geliyor, Öncü Kunter ve ben tercihlerimi ölümden değil, savaşmaktan yana kullanırım." Elini itmeye hazırlandım. "Bırak beni. Tekrar etmeyeceğim."

Sivrilen bakışlarıma onun sivrilen bakışları eşlik ettiğinde belli etmesem bile kalbim küt küt çarpıyordu. "Kaç Gri bu kıyıda can verdi, biliyor musun?" Başını omzuna doğru yatırdı. "Ya korkudan intihar ettiler ya da yem oldular. Sen de bana katılmak yerine onlardan biri mi olacaksın?"

Alaycı tavrı çok kısa bir an yok oldu. Seçilmeyen olmak onu öfkelendirmişe benziyordu. Bu durum midemin kasılmasına neden oldu.

"Kıyı öldürür, Gri. Süren dolduğunda saniyeler içerisinde seni öldürürler."

"Ve bunu da senin halkından birileri ya da sen yaparsın," diye patladım bir anda. "Ne katillerin yaşadığı bir bölgede yaşamak ne de katillerin öncüsünün yardımını istiyorum."

"Griler ve ön yargıları," diye öfkeyle mırıldanarak bir anda, hiç düşünmeden kolumu bıraktı. Öylece değil, iterek bıraktı. İstemsiz bir şekilde geriye giden adımlarım kıyının taş zeminini es geçti. Bir saniye önce Siyah Bölge Öncüsü Kunter kolumu sıkıca tutuyordu ve bir saniye sonra beni bıraktığında denizin serin, karanlık sularına âdeta

gömüldüm. Batan güneşin yerini usulca alan ay, denizi de gökyüzü gibi karanlığa boğmuştu bile.

Dudaklarımı birbirine bastırma fırsatı bulamadım. Tuzlu su dudaklarımın arasından hızlıca girip boğazıma akarken öleceğimi düşündüm. Ellerimi hareket ettirmek, yüzeye çıkmak istedim ama bedenim bana karşı çıktı. Kulaç atamadım, nefesimi tutamadım, yanan gözlerimi kapatamadım bile. Öylece kıyının dibine çökerken bunun bir bitiş olmasını isteyen yanım haykırmaya başladı. Daha başlamadan bitsin istiyordu. Daha fazlası olmadan.

Bir katilsem eğer, gerçekten birinin canını alabilecek kadar kötü biri olabilmişsem ölmeliydim belki de.

Etik değerlerden yoksun bir adada sekiz buçuk yıl yaşamak, bir cehennemde yaşamaktan farksız olurdu. Ateş yoktu ya da öldürücü soğuk ama şeytanla omuz omuza veren öncüler vardı. Vicdanın sesi Kötülerin Şehri'nde bastırılmış olmalıydı. Vicdanının sesini duymayan yüzlerce, binlerce insan... Bu vahşete tanık olmak istediğimi sanmıyordum.

Biri elimi tuttu, bileğime uzandı ve sıkıca kavrayıp beni yukarı çekmeye başladı. Ölümün kıyısından dönüp Kötülerin Şehri'nin kıyısında taş zemine yığıldım. Biri çenemden kavradı ve gölgesi üzerime düştü. Öksürerek göz kapaklarımı araladığımda Asil'le aramızda birkaç santimden kısa bir mesafe olduğunu gördüm. Bana suni teneffüs yapmak üzereydi.

Elimi güçlükle kaldırıp aramıza koyduğumda bakışları dudaklarımdan gözlerime kaydı. Onu ittim. Öksürüklerimin arasından, "Uzak dur," dedim sertçe.

Geri çekilen Asil sık nefeslerinin arasından endişeli bir ses tonuyla, "Nefes alamadığını sandım," diye açıkladı kendini. "Kötü bir niyetim yoktu."

Nefes almakta güçlük çektiğim doğruydu. Asıl şimdi kıyının taş zemininde hayatta kalmaya çalışırken kıvranan bir balık gibiydim. Sırılsıklamdım ve nefes alamadığım yetmiyormuş gibi bir de sürekli su kusuyordum. Öksürüklerim boğazımı yakıp geçiyordu. Bir an sonra öksürüklerime kanın metalik tadı da eşlik etti.

"Herkes ne kadar Gri düşkünü olduğunu bilir, Asil," diye alay etmeye başladı Kunter. Arkamda bir yerde olmalıydı çünkü onu görmüyordum ama sesi epey yakından geliyordu. Onu ele geçirdiğimde

birkaç dişi düşmüş olacaktı çünkü ağzına esaslı bir yumruk çakacaktım. "Gri'yi öpmek için bir fırsat yakaladın ve bunu kullandın, itiraf et."

Asil, elinin tersiyle gözlerindeki ıslaklığı silerken ateş saçan yeşillerini arkamda bir noktaya doğru dikti. Muhtemelen Kunter'in ta kendisineydi. "Onu öldürmek istedin!"

Kunter, "Saçmalama," diye hayıflandı. "Sadece Gri'nin ayılmasına yardımcı oldum, o kadar."

Asil öfkeli bir çıkış yapmak üzereydi ki çok daha öfkeli bir şekilde araya girdim. Sivrilen bakışlarım ardımda kalan Kunter'e doğru delici bir şekilde döndü. Doğrudan bana baktığı için bakışlarımızın kesişmesini beklemem gerekmedi.

"Seni öldüreceğim."

Dudaklarında muzip bir gülümseme parladı. "Bir öncüye böyle davranmak çok saygısızca. Başının omuzlarının üstünde olmasından pek hoşlanmıyorsun galiba."

Beni ölümle tehdit etmesine şaşmamalıydı. Katillerin öncüsünden daha azını beklemezdim. O, çok daha kötülerini yapabilen bir vahşi olmalıydı.

"İki gün boyunca bana dokunamazsın."

"İki gün sonra ellerimde ölmek için can attığını mı söylüyorsun yani?"

"Alaycı tavrından gına geldi," diye patladım. "Leş bölgenden biri olmayacağım. Beni rahat bırak."

Dizlerinin üzerine doğru eğilip kedi gibi sırıttı. "Leş bölgeme katılırsan belki orada çiçekler açar, Gri." Elini bana doğru uslanmaz bir şekilde uzattı. "Deneyelim mi?"

Gözlerim bir anlığına genişledi, ardından öfkeyle yeniden kısıldı. Öfkem onu yalnızca mutlu ediyordu. Kötü olan her şeyden zevk alan bir narsistti o. Gittikçe artan öfkemi bastırmaya çalıştım. Onu zevkten dört köşe yapmak istemiyordum daha fazla. Onunla ilgili pek fazla şey bilmememe rağmen çok kısa bir sürede nefretimi kazanmayı başarmıştı. Her şeyi tetikleyen iki şey vardı. Biri katillerin öncüsü olması, diğeri de beni denize itmesiydi. Birinden nefret etmek için bu iki sebep genelde yeterli olurdu.

Karanlığın üzerimize çökmesiyle birlikte ılık rüzgâr tenimi usulca okşamaya başlamıştı. Islak olduğum için bu bana hoş hissettirmedi.

Aksine, saniyeler geçtikçe titremelerim arttı ve zangır zangır titrerken buldum kendimi. Ona esaslı bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda dişlerimin herkesin duyabildiği bir ritimle takırdadığını fark ettim. Çenemi sıkıca kapattım ama titreme uzuvlarıma yayılıp ellerime ve dizlerime daha sert bir şekilde ulaştı.

Açlıktan, susuzluktan ya da başıboş bırakılmış bu lanet kötülerden değil de donarak mı ölecektim gerçekten?

"Üşüyor gibisin," diye kadifemsi bir tonda mırıldanarak ceketinin yakasına dokundu. "Ceketimi verebilirim ama sen de bölgeme geleceksin."

Asil sertçe aramıza girdiğinde afalladım. Kunter'in yakasına yapışıp onu kendiyle birlikte yukarı çekti ve ileri itti. "Her gelen Gri senin için kıyıda pusu kurup öldüreceğin bir av, değil mi?" Kunter'e yumruk atmak için hazırlandı. "Bakalım Amber bunu yaptığını öğrenince sana neler yapacak?"

Asil, Kunter'in suratına sert bir yumruk indirmeye kalktığında Kunter onun yumruğunu havada yakaladı ve buna engel oldu. İkisi arasında korkunç bir gerilim sadece birkaç adım uzağımda parlarken öksürüklerimi dudaklarımın ardında tutmaya çalışmaktan başka bir çabam yoktu doğrusu.

Onları ayırmaya çalışacak değildim. Kunter bir öncü olmasına rağmen halktan biri gibi görünen Asil ona böyle davranabiliyorsa aralarında zaten bir şey var demekti. Aralarındaki malzemeye destek çıkan yeni kız olmaya niyetli değildim.

Titreyen ellerimi taş zemine sıkıca bastırıp destek aldım ve kendimi yukarıya ittim. Şimdi bir sıçan gibi görünüyor olmalıydım. Hem pis kokuyordum hem de ıslaktım.

"Katillere güven olmayacağını biliyordum," diye söylenirken ayağa kalkmayı başardım. Hâlâ söylenebilmem bile büyük bir başarıydı. Ayağa kalkar kalkmaz mideme sert bir ağrı saplanmış, başım hiç durmayacakmış gibi dönmeye başlamıştı. Görüşüm şimdi tamamen bulanıktı.

"Asıl dolandırıcılara güven olmaz," diye lafa girdi Kunter. Mırıltımı nasıl duymuştu, bilmiyordum. Ya kulakları çok keskindi ya da zaten bana kulak kesilmiş durumdaydı. "Ve ne olduğu belli olmayan sahte kahraman Grilere."

Hemen buradan gitmeliydim. Kıyıda olmak bile güvenilir gelmiyordu artık. Hava kararmıştı ve gece Kötülerin Şehri ne hâle geliyordu, bilmiyordum. Bir yere saklanmalıydım. Bu hâldeyken kendimi koruyamazdım. Yeniden ahıra dönebilirdim. Geceyi atlatırsam da sabah Kırmızı, Mavi ya da Yeşil Bölge'den birinden içeri girerdim. Şimdi de girmeyi deneyebilirdim ama Siyah Bölge Öncüsü Kunter hiç güvenilir gelmiyordu. Bana engel olmaya çalışabilirdi. Şu durumda ona karşı da koyamazdım.

Aptallık yapmak istemiyordum ama bölgelerle ilgili bildiklerim sınırlıydı. Şu durumda en mantıklısı Kırmızı Bölge gibi görünüyordu. Mavi Bölge'nin öncüsünü gözüm hiç tutmamıştı. Yeşil Bölge öncüsü de denildiği gibi korkaksa onun yönettiği bir bölgede yaşamak pek mantıklı olmazdı. Kırmızı en iyisiydi. Ama onlar da dolandırıcıydı. Beni en iyi onlar kandırırdı. Belki de Kırmızı Bölge Öncüsü Amber bunu çoktan yapmıştı.

Kafam karmakarışık bir hâlde ilerlemeye çalıştım. Pes etmek için yalvaran her hücreme ayağa kalkması için de ben yalvarıyordum.

"Ne olduğu belirsiz bir Gri değil de vahşi bir katil olduğunu apaçık ortaya seren bir Siyah olduğun için Grilere bu kadar öfkelenme. Suç Grilerde değil, senin vahşi düşüncelerinde. Bütün Grileri öldürsen de günahlarından kaçamayacaksın, Öncü Kunter. Katil olmak seni üzüyorsa belki de öncülüğü bırakıp kız kardeşinin dizinin dibine dönmelisin. Amber seni kanatlarının altına alıp sırtını döndüğün diğer katillerden koruyacaktır."

Siyah Bölge Öncüsü Kunter, Asil'in suratına öyle sert bir yumruk çaktı ki gürültüyle yere yığılan Asil'e bakmaktan alamadım kendimi. Asil'in ağzına kan doldu ve doğrulmaya çalışırken yere tükürdü. Tükürdüğünde yere bir diş düştü.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve yeniden açıp öyle baktım yere. Belki bulanık görüşüm yüzünden bir diş olduğunu sanmıştım ama hayır, gerçekten bir dişti.

Yerden kalkmak üzere olan Asil'in tepesinde dikilen Kunter'e döndü bakışlarım. Ve o zaman onu ilk kez alaycı tavrından uzak, öfkeyle dolmuş gördüm. Buz mavisi gözleri artık gecenin karanlığıyla birlikte lacivert gibi görünüyordu. Yüzü kaskatı kesilmişti ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırmasına rağmen üst dudağının seğirmesine

engel olamamıştı. Lanet saçan ölümcül bir havası vardı ve bu, kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duymama neden oldu.

"Sözlerine dikkat et, Asil." Sesi tehlikeli derecede kısılmıştı. "En azından ağzında diş kalmasını istiyorsan."

Asil ayağa fırlayıp ona saldırmadan hemen önce Kunter'in sert bakışları üzerime döndü. Sadece birkaç saniyeliğine öylece birbirimize baktık. Sadece bakışlarıyla bana *Siyah'ı seç*, dedi ve ben de sadece bakışlarımla *seni asla seçmeyeceğim*, dedim.

Grilerle savaşındaki piyon olmayacaktım.

Ölecek olsam bile.

Asil tamamen ayağa kalktığında aramıza girmiş oldu ve göz temasımız kesildi. Asil, Kunter'in yumruğuna karşılık verirken oradan ayrılmaya çalıştım. Adımlarım her ne kadar bir adımdan çok ayaklarımı sürüyormuşum gibi görünse de durup beklemedim. Ahır da meydan da Kunter'in olduğu tarafta kalıyordu. Onların yanlarından geçmek zorundaydım.

Planım çok uzun sürmedi. İki öfkeli adamın kavgasının tam ortasında kaldım. Kaçma girişimim elimde patlamıştı çünkü tam yanlarından geçip gittiğimi düşündüğüm sırada Asil'in öfkeyle haykırdığını duydum ve hemen ardından biri, muhtemelen Kunter bana çarptı. Zaten zar zor ayakta durduğumdan çarpmanın etkisiyle yere devrildim. Zihnim her ne kadar pes etmemek için dirense bile ihtiyaçları bir süredir karşılanmayan bedenim buna karşı çıktı ve baygınlık geçirdim.

Kötülerin Şehri'nde saklandığım yerden çıktığım ilk gün böyleyse diğer günleri hayal bile edemiyordum. Cehennemin kapısı açılmıştı ama bu kez Kötülerin Şehri'ne. Burası cehennemin bir kopyası gibiydi. Dante cehennemi dokuz katlı tasvir etmişti. Hangi katta kalacağımızsa günahlarımıza bağlıydı. Cehennemin hemen dışında, hayatları boyunca ne iyi ne de kötü bir şey yapmış olanlar kalırdı. Tarafsızlıklarından dolayı onlar da cezalandırılırdı. Sonsuza kadar.

Gri olmak Dante'nin cehennemi ele alış biçimindeki ne iyi ne de kötü olanlar gibiydi. Ne iyi ne de kötüydük ve cehennem gibi bir şehirde tarafsızlığımızın cezasını çekiyorduk.

Siyah Bölge, katillerin yaşadığı bölgedir ve burası Kötülerin Şehri'ndeki en tehlikeli yerdir. Burada hayatta kalmak için sürekli tetikte olmak ve kimsenin gözüne batmamak gerekir. Özellikle de Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e dikkat edilmelidir çünkü kendisi kopya cehennemin şeytanıdır.

BÖLÜM 4

Birden fazla kâbus gördüğümü ve uyanmak için binlerce kez çabalamama rağmen göz kapaklarımı bir türlü aralayamadığımı hatırlıyordum. Cehennemin katları arasında savrulup kendimi en dibinde, şeytanla buz tutmuş bir hâlde görmüştüm. Sonra cehennemin kapısı açıldı ve bütün günahkârlar Kötülerin Şehri'ne döküldü. Ben de onlardan biriydim.

Gördüğüm son kâbus, kanlı ellerimle başında dikildiğimi hatırladığım, Kötülerin Şehri'ne düşmeme neden olan cesetti. Yüzünü görmeye çalışmıştım. Omzundan tutup bedenini çevirdiğimde yüzü yerine bir boşlukla karşılaşmış ve hemen ardından boşluğun kanla dolduğuna şahit olmuştum. Cehennemle ilgili gördüğüm kâbus değil ama bu beni boğazımdan kopan bir çığlıkla uyandırmıştı.

Soğuk terler dökmüştüm. Zangır zangır titrerken düşünme yetimi kaybetmiş olduğumu sandım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Kafamın içinde dönüp duran kâbuslar dışında her şey silinip gitmişti sanki.

Saçlarım terleyen yüzüme, boynuma yapışmıştı. Yüzümden çekmeye çalıştığım saçlarımın sadece terden değil, gözyaşından da ıslak olduğumu anladım. Gözlerim şişmişti ve görüşüm kısık, bulanıktı. Dudaklarım öyle kuruydu ki büyük bir nefesi içime çekmek için aralamaya kalktığımda yırtıldığını sandım. Kuruluktan birbirine yapışan dudaklarım önce acıdı, ardından kanın metalik tadını aldım.

Elimi boğazıma doğru götürdüğümde orada bir çiziğin varlığını hissettim ama çözemedim. Boğazımda elimle hissedebildiğim taze bir yara izi vardı ama nasıl? Ne zaman olmuştu bu?

Elimi boğazımdan göğsüme doğru indirdiğimde gri forma yerine bir boşlukla karşılaştım. Doğrudan tenimle temas edebiliyordum. Gri formanın içinde yine gri bir tişört olmalıydı ve formanın fermuarı tişörtü kapatacak kadar yukarı çekilmişti. En son. Onu en son öyle bırakmıştım.

Elimi çekerek bakışlarımı aşağıya indirdim ve üstüme baktım. Ne gri forma ne de tişört vardı üzerimde. İç çamaşırlarım dışında üzerimde hiçbir şey yoktu.

Korkarak bacaklarımın biraz üzerinde duran yorganı boğazıma kadar çektim. Kıyafetlerim neredeydi? Onları kim, hangi hakla üzerimden çıkarmıştı? Bana bilincim yerinde değilken bir şey... Onlar bana bir şey yapmışlar mıydı?

"Islanmıştın."

Sağ tarafımdan yükselen ses, irkilerek yatağın başlığına yaslanmama neden oldu.

"Zaten forman ciddi manada bok gibi kokuyordu. Teşekkürünü sonra edersin, Gri."

Bakışlarım odanın sağına doğru bir hışımla döndü. Onu açık kapının pervazına yaslanmış gördüm. Elinde çeyreği dolu bir kadeh vardı. Düz bakışları düşüncelerini ele vermiyordu. Kendini saklamıştı, çözemiyordum.

Küt küt çarpan kalbimi sakinleştiremedim. Öyle hızlıydı ki kalbimin göğsümü delip fırlayacağını sandım. Korkudan mıydı, şüpheden mi, bilinmezlikten mi yoksa yalnızca onun yüzünden mi?

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

"Sana teşekkür edeceğimi mi sandın?" diye öfkeyle tısladım. "Bütün bunlara sebep olup bir de benden teşekkür mü bekliyorsun?"

Hâlâ korkuyordum ve kafamın içinde binlerce ihtimal aynı anda dönüyordu ama ona korkumu belli etme niyetinde değildim. Korkudan beslenen bir canavardı o. Onu güçlendirmeyecektim.

"Asil, bir korkak olduğunu söylemişti," diyerek omzunu kapının pervazından ayırarak doğruldu. "Gördüğünü anlama kabiliyeti yok adamda, onu da suçlayamam tabii." Odanın içine doğru birkaç sarsak adım attı. Bana yaklaşmasa iyi ederdi, aksi takdirde onu mahvetmeye hazırdım. "Eğer bu seni kızdırdıysa formanı çıkaranın Asil olduğunu söylemem gerek. Bana kızmanı hiç istemem, Gri. Ona bunun için

yanımda çalışan genç bir kadını görevlendirebileceğimi söylememe rağmen bunu kendisi yapmayı tercih etti."

"Neden?"

"Bana güvenmedi sanırım." Burnunu kırıştırdı. "Ne yapacaktım sanki? Adaya düşen Sarıları ben öldürmüyormuşum gibi şu gördüğüm muameleye bak." Cıkcıkladı. "Sen istemediğin sürece sana dokunmazdım."

"Dokunmaz mıydın?"

Şüpheyle sorduğum soru karşısında başını biraz öne eğip gözlerini bir an bile kırpmadan yanıtladı: "İstemediğin sürece, hayır."

"Asla istemem."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Göreceğiz."

Alaycı tavrına geri döndüğünü anladığımda, "Formam nerede?" diye patladım. "Bana kıyafetlerimi geri ver."

Omuzlarını hafifçe kaldırıp kollarını iki yana açtı. "Formanı Asil aldı. Dediğim gibi ben bir şey..."

Lafını kestim. "O hâlde başka bir şey ver!"

"Yasak," dedi dümdüz bir şekilde. "İki günlük süren dolana dek gri formadan başka bir şey giyemezsin. Asil, formanı geri getirene kadar."

"Asil de Asil," diye söylendim. "Sen nesin, başımdaki cehennem zebanisi mi?"

"Maalesef." Gözlerini devirerek kadehinden bir yudum aldı. "Ayrıca öncüye saygısızlıktan kellenden olmak istemiyorsan bence dilini biraz törpülemelisin."

"Doğru değil mi? Bu cehennemin zebanilerinden biri değil misin?"

Güldü. "Hayır." Başını iki yana sallarken cıkcıklamaya başladı. "Ben bu cehennemin sahibiyim. Şeytanın ta kendisiyim. Zebani diyerek beni hafifçe alıyorsun, Gri..." Durup kaşlarını çattı ve hemen ardından düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Sana Gri Hanım diyebilir miyim?"

"Benim bir adım var."

Sahte de olsa.

"Yok." Omuzlarını silkerek yatağın çaprazında kalan tekli deri koltuğa oturdu ve bacaklarını önündeki berjere uzattı. Kadehinin dibinde kalan içkiyi sallarken derin bir iç çekti. "Sana sahte isminle

hitap etmek istemiyorum." Gözlerini bir anda üzerime çevirdi. Sertçe yutkundum. "Hem merak etme, Asil'e de *Gri* derdim. Yani sen gelmeden önce öyle söylüyordum ama şimdi Gri Hanım ve Gri Bey diye ayırmam gerekecek."

Gri saçlarını yolmak isteyen şiddet yanlısı bir yanım vardı. Onları tek tek yolup ağzından içeri tıkmak ve sesini kesmesini sağlamak istiyordum. Onun yalnızca buz mavisi gözleri bile beni öfkelendirebiliyordu. Onunla ilgili bildiklerim hâlâ sınırlı olmasına rağmen hem de. Bir de tanısaydım, bilseydim neler yaptığını... O zaman onu ellerimle öldürmek isterdim herhalde.

Elimi alnıma bastırıp omuzlarımı öne doğru eğdim. Onunla uğraşacak mecalim yoktu. Sahip olduğum tek şey gri bir formaydı ve şimdi o da yoktu. Bu şehir adım adım her şeyimi alıyordu benden. Her şeyimi alması yetmiyor gibi bir de başıma cehennemin şeytanı dikilmişti.

"Yine mi bayılacaksın?" diye hayıflandı Öncü Kunter. Yerinden kalktığını duysam da dönüp ona bakmadım. "İki serum yedin. Bir daha bayılacak olursan seni çöplüğe atarım."

"Eğer tek kelime daha edecek olursan o saçlarını yolacağım!" diye bağırırken elimi alnımdan çektim. Ona doğru döndüğümde hemen dibimde durduğunu ve bana bir bardak su uzattığını gördüm. Ben bağırınca gözlerini büyütmüş ve yerinden bir milim dahi kıpırdamadan öylece yüzüme bakmaya başlamıştı.

Bakışlarım buz mavisi gözlerinden elindeki su dolu bardağa kaydı. Çok susamıştım. Başım susuzluktan çatlayacak gibiydi. Birkaç yudumuna bile razıydım ama bana bir bardak suyu veren Kötülerin Şehri'nin şeytanı olunca düşünmeden edemiyordum.

Suyu içmesem de susuzluktan ölecektim zaten.

Suyu elinden aldığımda dudaklarını sıkıca birbirine bastırmakla yetindi. Dudaklarıma değen su hemen ardından boğazımdan akarken cennette olduğumu sandım. Su, cennet gibiydi. Her damlası canıma bir puan ekliyor gibi etkiliydi.

Suyu bitirip istemsizce kapattığım göz kapaklarımı araladığımda onunla göz göze geldim. Beni dikkatle, sanki ilk defa görüyormuş gibi izliyordu. Bardağı ona uzattım. Bir an durup bardağı aldı ve yatağın yanı başındaki komodinin üzerine bıraktı.

"Senin gibi gri oldukları için mi saçlarımı yolmak istiyorsun?" diye sorduğunda, "Bir Gri olmak istediğin için mi saçlarını griye boyuyorsun?" diye sordum.

Ne ben dilimi tutabiliyordum ne de o. İkimiz de birbirimizden beterdik. O, ölümün ta kendisiydi ve ben de neredeyse ölmek üzereydim. Fazlasıyla garipti ama ortak noktamız vardı.

"Biraz daha uyu," diyerek omzuma dokundu ve beni yatağa doğru itti. "Aklını henüz toplayamamışsın. Hâlâ ölmek istiyorsun."

Eline vurarak onu ittiğimde gözleri irileşmiş, kaşları kalkmıştı. Sanırım ona böyle davranılmasına alışık değildi. İyi ya, ben de bana böyle davranılmasına alışık değildim ve alışmayacaktım.

"Asil nerede? Formama ihtiyacım var." Etrafıma bakındım. "Hem neredeyim ben? Nereye getirdin beni?"

O an dudağının kenarının şeytani bir tavırla kıvrıldığına şahit oldum. "O konuda..." Keyfi yerine gelmişti. "Siyah'a hoş geldin, Gri Hanım."

Beynimden vurulmuşa döndüm. "Ne?"

"Bana artık *Sevgili Öncüm* diyebilirsin, Gri Hanım. Katiller seni çok sevecek."

"Ben bir seçim yapmadım!"

"O hâlde Siyah Bölge'de ne işin var?" Başını omzuna doğru yatırdı. "Hem de süren dolmak üzereyken."

İkinci günün sonunda hangi bölgedeysen oraya aitsin demektir.

Beni kandırmıştı. Kıyıya gelişinden yaşanan her şeye kadar bu onun planıydı. Onu bilinçli bir şekilde seçmeyeceğimi bildiği için beni bilincim yerinde değilken kendi bölgesine getirmiş ve süre dolana kadar da uyanmama izin vermemişti!

"Bu senin planındı."

Sırıtışı ürkütücü bir hâl aldı. "Ve her şey yolunda gitti."

Beni bilerek denize itmiş, bilerek Asil'le kavga etmiş ve bilerek çarpmıştı. Kendimden geçmemi sağlamaya çalışıyordu. Zaten berbat bir hâlde olduğumu da biliyordu!

Bir hışımla yataktan kalktım. Çarşafı bedenime sararken aceleciydim. "Dolmak üzere," dedim. Gözlerini çoktan kapıya doğru çevirmişti. Ona en ufak bir açık vermemiştim ama yine de bakmıyordu. "Henüz dolmadı."

"Ne yapıyorsun, Gri Hanım?"

"Gidiyorum!" dedim sertçe. "Asla bir Siyah olmayacağım."

"Forman yok."

"İnan, bu bana engel olamayacak."

Bunu da planlamıştı tabii ki! Beni çaresiz bırakmak için küçük oyunlar oynayıp koca bir sahne kurmuştu.

Çarşafı dizlerimin biraz üzerinde olacak şekilde bedenime sıkıca sarmıştım. Böylece çarşaf, koşmama engel olmayacaktı. Bunu bu şekilde bile olsa denemek zorundaydım. Siyah Bölge'de, katillerin arasında hayatta kalmam mümkün değildi. Kırmızı Bölge'ye gitmek zorundaydım.

"Aslında bunun sana engel olacağını sanmıştım," diye mırıldandığında ona ters bakış fırlatmakla yetindim. Onun beni oyalamasına izin vermeyecektim.

Kapıya doğru koştum. Eşiğinden geçeceğim anda önüme çıkan kişiye çarpmış bulundum.

Bu kişi, "Hemen Siyah Bölge'den çıkman gerek," diyen Asil'den başkası değildi. "On iki dakika içinde." Gri formamı uzattı. "Formanı giy, seni yetiştireceğim."

Ona tepki gösterecek, hesap soracak zamanım yoktu. Bu yüzden formayı alıp arkama döndüm. Kunter hemen arkamdaydı ve kollarını göğsünde bağlamış, sırıtarak bizi izliyordu.

"Çık dışarı."

Dudaklarını aşağı doğru büktü. "Yalnız burası benim odam."

"Senin ben..." Öfkeyle Kunter'in üzerine atlayacağım sırada Asil beni belimden yakalayarak kapıdan dışarı çıkardı. Hemen ardından Kunter'e saldırmamı engelleyip başka bir kapıdan içeri bıraktı. "Şimdi sırası değil, acele et. Ben ayakkabılarını getireceğim. Kunter'in oyunlarına kanma."

Kapıyı çekip kapattığında öfkeli bir nefesi seslice bırakıp çarşafı üstümden attım. Beni banyoya bırakmıştı ve lanet olasıca Kunter'in saçları gibi bu banyo da griydi! Gri takıntılı manyak.

Temizlenmiş formamı hızlıca üzerime geçirdiğimde kendimi biraz olsun güvende hissedebilmiştim. Hızlıca kapıyı açıp banyodan dışarı çıkacağım sırada bir anlığına aynadaki yansımamla göz göze geldim. Çok kısa bir andı ama banyodan çıkarken o kısa an, bir an olsun hafızamdan silinmedi. Korkunç görünüyordum. Kahverengi saçlarım karmakarışık, gözlerim kıpkırmızıydı. Dudaklarım kuru, çatlak ve

kanlanmıştı. Tenim öyle beyazdı ki bir zombiye benziyordum. Göz altlarım çukurlaşmış ve morarmıştı. Madde bağımlısı gibi görünüyordum.

Asil, banyodan çıkar çıkmaz bana botlarımı vermişti ve hızlıca giymiştim. Elim ayağım birbirine girmişti. Asil de bunu fark etmiş olacak ki kolumdan tutup beni yönlendirmeye başlamıştı.

Kunter odasının önündeydi ve omzunu kapının pervazına yaslamış, sırıtıyordu. Sanki onun için bu bir gösteriydi. Onu keyiflendiriyor ve güldürüyorduk.

"Onu asla zamanında çıkaramayacaksın, Gri," diye keyifle şakıdı Kunter. "İki Gri'yi asla yan yana bırakmayacağım."

Asil'le ikimiz aynı anda, "Kes sesini!" diye bağırdığımızda Kunter ardımızdan esaslı bir kahkaha patlattı. Kahkahasının yankısı geçtiğimiz koridorda, indiğimiz merdivende bile sürdü. Grilerle döşenmiş karanlık malikânesinden çıkana kadar hem de. Kunter'in kahkahası artık zihnimde bir yerde kayıt altına alınmıştı ve sanki ölene dek benimle kalacaktı. Yani ölene dek onun alaycı kahkahasına maruz kalacaktım.

Ses tellerini söküp geri ağzına tıkmak istiyordum. Tek tek, bütün hıncımı alırcasına.

Kunter'in karanlık malikânesinden dışarı çıktığımızda baktığım ilk şey hava oldu. Hava aydınlıktı. Tam da Amber'in bana iki günlük süremden bahsettiği günkü gibi. Çıktığımız sokakta bizden başka kimse yoktu.

Asil beni kırmızı bir arabaya doğru çektiğinde gözlerim ister istemez plakaya kaydı. Sadece büyük harflerle *Amber* yazıyordu. Bu arabanın Amber'e ait olmasını geçtim, bir hapishanede nasıl böyle lüks bir araç olabilirdi? Mahkûmlara böyle büyük lüksler nasıl tanınabiliyordu? Bu ne çeşit bir mahkûmiyetti?

"Öncü Amber burada olduğumu biliyor mu?"

Asil, "Biliyor," diye yanıtladı. "Beni kurtaran da o zaten."

"Neyden?"

"Kunter'in katillerinin elinden."

Arabaya biner binmez kemerimi takmadan önce öfkeyle yüzümü ovuşturdum. Avuç içlerim Öncü Kunter'in suratına inecek tokatların arzusuyla kaşınıyordu.

Asil gaza abandığında henüz kemerimi takmamıştım. Asil, tutunmayı akıl etmeseydim ön camdan fırlayabileceğim kadar hızlı başlamıştı arabayı sürmeye. Bu da bana saniyelerle yetişme ihtimalimiz olduğunu düşündürmüştü. Burada kalma ihtimalim vardı. Katillerin arasında, onlardan biri gibi. Bir katil olma ihtimalim vardı ama hislerimde yanılmıyorsam eğer, ben bir katil değildim. Her şey yanlış bir anlaşılmadan ibaret olmalıydı. Bir gün gerçeği hatırlayacaktım. O yüzden şimdi, henüz hatırlamazken kendimi onlardan biri olarak görmeyecektim.

Kemerimi taktıktan sonra bakışlarım arabayı ustaca süren Asil'e döndü. Bütün odağı yoldaydı ve hızını bir an bile düşürmemişti. Beni yetiştirmeyi gerçekten istiyordu. Buranın bana göre olmadığının o da farkında olmalıydı. Tabii, yine de bana yardım ederek Öncü Kunter'i nasıl karşısına alabildiğini anlayamamıştım. Anladığım kadarıyla bu şehirde Öncü Kunter'den tehlikeli kimse yoktu ve onun elinde öncü olması gibi korkunç bir güç vardı. Asil'in en azından temkinli hareket etmesi gerekirdi ama o, Kunter'e karşı oldukça cesurdu.

Siyah Bölge'nin bana tamamen yabancı sokaklarından bir hışımla geçerken tek görebildiğim, arabanın önünden can havliyle çekilen katillerdi. Sokaklar, binalar, dükkânlar, yollar, kaldırımlar... Görebildiğim her şeyiyle burası normal bir şehirden farklı görünmüyordu. Cennetin dünya hâli gibiydi. Birbirlerine benzeseler de dünya asla cennetten üstün değildi. Her şey aynı görünüyordu ama aslında her şey farklıydı.

"Yetişebilecek miyiz?" diye sorduğumda bileğindeki saate kısa bir bakış atıp, "Yetişeceğiz," diye yanıtladı beni.

Kısa sokaklardan yaptığı hızlı dönüşler boş midemi bile bulandırdı. Eğer midemde çıkacak bir şeyler olsaydı, Amber'in arabasına bugüne özel çirkin hatıralar bırakmış olacaktım ama şanslıydı.

Boş midem ikinci en büyük sorunumdu. Siyah Bölge'den kurtulduktan sonra ilk işim bir şekilde mideme bir şeyler girmesini sağlamak olacaktı. Serumla, bir bardak suyla ve Siyah Bölge'den çıkma arzumla ayakta duruyordum. Aksi durumda beni Kötülerin Şehri'nin lanet kaldırımlarından birinde yarı ölü bir şekilde bulabilirlerdi.

"Son cadde," diyen Asil'e döndü bakışlarım. Uzun, geniş bir caddedeydik ama burası bomboştu. En azından bizim olduğumuz kısımları. Son dediğine göre burası meydandan bakıldığında Siyah

Bölge'nin görünen tarafıydı. Bu yüzden boş, ıssızdı. Meydandaki çan çaldığında yüzlerce mahkûm bu caddede toplanıyordu. "Son bir dakika, yetiştik."

Umut dolu bir parıltı göz bebeklerime yerleşti. Berbat hissetmemin yanı sıra o kısa anda her şey geçecekmiş gibi hissettim. Sınırı geçtiğim anda sekiz buçuk yıllık mahkûmiyetim daha kolay bir hâl alacaktı. Siyah Bölge'den uzak ve refah içinde.

Bütün bunlara inanmak isteyen yanım öyle kuvvetliydi ki ne denli sert yıkılacağımı son âna kadar tahmin edemedim.

Caddenin sonu, Siyah Bölge'nin çıkışı yüzlerce mahkûmla doluydu. Yaklaştıkça netleştiler. Yolu tamamen kapatmış durumdaydılar.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum Asil'e dönerken. "Ne yapmaya çalışıyorlar?"

"Senin çıkmana izin vermeyecekler."

"Niye? Benden ne istiyorlar?"

"Onların senden bir şey istediği yok." Gaza yüklendi. "Kunter istiyor. Onun tek bir lafı yüzlercesini dize getirmeye yeter."

Asil yavaşlamak yerine hızlandığında kemerime sıkıca tutundum. Ne yapacaktı? Öylece üzerlerinden mi geçecekti? Çarpa çarpa, eze eze mi çıkaracaktı beni buradan?

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Başka türlü buradan çıkamazdım. Bu hakikatin ağırlığı üzerime çökerken sakin kalmaya çalışarak önümüzdeki kalabalığa baktım. Saniyeler içerisinde gerçekleşecekti her şey. Ya çekileceklerdi ya da ezileceklerdi.

Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Buna izin verebilir miydim? Bu şehirdeki herkes kötülüğün suyundan en az birkaç yudum almıştı ama ya ben? Onların kötülüğüne bu kadar hızlı ayak uydurabilir miydim?

"Onları öldüreceksin," diye fısıldadığımda, "Başka çarem yok," dedi Asil.

Gerçekten yapacaktı bunu.

Son âna kadar buna göz yumabileceğimi sandım. Kurtulmak için birilerinin ölümüne göz yummak Kötülerin Şehri'nde yapabileceğim bir şey olmalıydı ama yapamadım. Vicdanım hâlâ benimle birlikteydi. Etik değerlerim ve vicdanım omzumun sağ ve sol köşelerinde

diken üstünde durmaktaydı. Onlar orada oldukları sürece ben Kötülerin Şehri mahkûmları gibi bir canavara dönüşemezdim.

"Yapma," dedim sertçe. "Durdur arabayı, yapma."

Asil'le çok kısa bir an göz göze geldik. Onun da yapmak istemediğini ama çaresiz kaldığını gördüm orada. Benim için böyle bir şeyi yapmayı nasıl göze almıştı, emin değildim. Beni sadece iki gündür tanıyordu ama sanki birlikte yıllarımız, anlarımız, hislerimiz varmış gibi davranıyordu. Sebebini bilmiyordum. Onunla ilgili bir şey eksikti bende. Belki de onda fazlaydı.

Tanışıyor muyduk onunla?

Daha önce, bir yerde göz göze gelmiş miydik yine? Belki de henüz hatırlamadığım anılarımda bir yerde kalmıştı o da. Ama o zaman söylemez miydi bana? Gördüğünde tanımazlıktan gelmezdi herhalde. Beni önce halkın arasına atıp ardından kurtarmaya çalışmazdı.

Vicdan yapmıştı belli ki. Demek onun da omuzları boş değildi, vardı vicdandan bir şeyler.

Asil son anda frene abandı. Öyle hızlıydı ki ilk anda araba durmadı, kaydı. Hızla ileriye giden araba önümüzden hâlâ çekilmeyen mahkûmlara çarpmasın diye direksiyonu sağa kırmak zorunda kaldı. Kendi etrafımızda yarım tur dönerek durduk. Arabanın tekerlerinden süzülen dumanlar camlara doğru yükseldi. Yanık lastik kokusu ilk anda arabanın içine doldu.

"Hemen arabadan in," diyen Asil'i dinlemekten başka çarem yoktu. Kemerimi hızlıca çözüp kapının kulpuna uzandım. Her şey o kadar hızlıydı ki düşüncelerim bile olanların yanında yavaş kalıyordu. Kapıyı açıp indiğimde Asil çoktan inmiş ve benim yanıma ulaşmıştı. Arabadan iner inmez elimden tuttu ve arabanın önüne geçtiğimizde yüzlerce Siyah ile karşı karşıya kaldık. Katiller... Hepsi birer katildi. Omuzları bomboştu onların.

"Çekilin!" diye haykırdı Asil ve Siyahların üstüne yürürken beni de elimden çekti. "Gri, Kırmızı'yı seçti."

Ona Kırmızı'yı seçtiğimi söylememiştim. Kendi içimde bu karara varmıştım ama o, bundan habersizdi.

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Bir tane Siyah bile Asil'in söyledikleri karşısında geri çekilmedi. Aksine, birbirlerine yaklaşıp saflarını sıklaştırdılar. Aşılmaz bir duvar gibiydiler. Ve bunu sadece Öncü Kunter istediği için yapıyorlardı. O gri saçlı lanet adam neden iki

Gri'yi bir arada bırakmamakta bu kadar ısrarcıydı? Grilerle gerçekten ne gibi bir derdi vardı?

Her ne istiyorsa ona istediğini vermeyecektim.

Elimi Asil'in elinden kurtarıp Siyah Bölge halkına doğru kendimden emin adımlarla ilerledim. Adımlarım sertti. Her hâlimden korkusuzluk yayılsın istiyordum. Onlardan korktuğumu düşünmesinler, geri adım atacağıma inanmasınlar. Ben değil, onlar geri çekilecekti. Ben Siyah Bölge'de onlarla yaşamayacaktım.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter onu seçmemi bu kadar istiyorsa halkının bana zarar vermesine izin vermezdi.

Asil denememe izin vermedi. Siyah Bölge halkıyla arama bir duvar gibi dikildi. "İzin vermezler." Başını çaresiz bir bakışla iki yana salladı. "Buradan ancak ölünü çıkarırlar."

"Ölmekle burada kalmak aynı şey!"

Onu kenara itip devam etmek istediğimde bu kez kolumdan yakalayarak durdurdu beni. "Süre doldu, Devrim."

Öfkeyle içimi çekerek kolumu ondan kurtardım. Yüzümde beliren tiksinti dolu ifadeyle karşımdaki Siyah Bölge halkına baktım. Hepsi bundan keyif alır gibiydi. Hiçbiri beni düşürdükleri bu durumdan en ufak bir utanç duymuyordu. Aksine, bir savaşı kazanmış gibi gururluydular.

Bir Gri onlar için ne demekse eğer, ben bir Gri olarak onların arzularına göre şekillenmeye niyetli değildim. Onlar bana kök söktüreceklerini düşünüyorlarsa henüz benimle tanışmamışlardı.

Fısıldayarak ama hırçın bir tavırla, "Bana başka bir yolu olduğunu söyle," dedim Asil'e. Bir ormanı andıran yeşil gözlerinde umut aradım. "Buradan kurtulmanın bir yolu olduğunu söyle."

Henüz Kötülerin Şehri'ne hâkim değildim ve birilerinin bana yol göstermesi gerekiyordu.

"Suçunu itiraf et," dedi öylece, sanki çok kolaymışçasına. "Eğer itiraf edersen bir Gri olmazsın. Bir Gri olmazsan ait olduğun bölgeye geçersin. Bir hırsız ya da dolandırıcıysan artık bir Gri değil, Kırmızı olursun, Devrim." Alnı endişeli bir tavırla kırıştı. "İtiraf et."

Hiçbir itiraf kurtaramazdı beni. Aksine, itirafım beni bu cehenneme hapsederdi. İtiraf etsem de etmesem de bir Siyah'tım ben. Mahkûmiyetim yalnızca Kötülerin Şehri'ne değildi. Siyah Bölge'ye de mahkûm olmuştum böylece. Sanki kaderimde bu varmışçasına.

"Kırmızı Bölge Öncüsü Amber yardım edemez mi?" diye sordum son bir çare. "Şehri o yönetiyor."

"Bir kişi için kural çiğnenirse Kötülerin Şehri bütün kuralları çiğner." Başını iki yana salladı. "Kimse yardım edemez."

"Reddedersem?" diye sordum şansımı zorlarcasına. "Hiçbir bölgeyi kabul etmezsem ne olacak?"

"Kıyıda can verenlerden biri olacaksın. Kimse kıyıda kalanlara acımaz, Devrim. Avcılar en kolay, kıyıdakileri avlar."

Bütün umudum beni o noktada terk etti, geriye çaresizliğin ağır sessizliği kaldı. Siyah Bölge'de kalmak istemiyordum. Bu arzum öyle şiddetliydi ki kalbimin sızladığını hissettim. Midem işte şimdi ters yüz olmuştu. Kötülerin Şehri altı katlı bir cehennemdi gözümde. Altıncı kat Kırmızı Bölge'ydi, en yaşanılabilir olanı. Mavi ve Yeşil sıralarını bilmediğim bir şekilde onu takip ediyordu. Üçüncü kat Siyah'tı ve ikinci kattaki kıyı ve birinci kattaki Sarı'dan pek de farklı görünmüyordu.

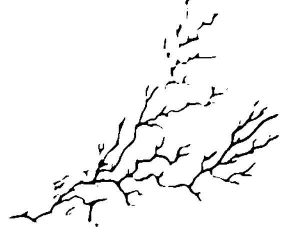
Ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgide ölüme en yakın olan tarafı Siyah.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve onun sözünden çıkmayan katil halkı ise bu cehennemin tadını en iyi çıkaranlar olmalıydı: şeytan ve zebanileri. Ateşte yanması gerekenler ateşleriyle yakıp yok edeceklerdi beni.

Gri olanlar bölgeler arasında özgürce seyahat edebilirken diğer bölge sakinlerinin diğer bölgelere giriş çıkışları yasaktır. Bir süre önce yaşanan bir felaket sonucu Gri olanlara bir bölge seçme zorunluluğu getirilmiştir. Sürekli bölgeler arası çatışmalar yaşanan bir adada tarafsız bir Gri kabul edilemez. Kötülerin Şehri'nde bölge her şeydir ve bölgenin karşısında durmak, binlerce düşman edinmek demektir.

BÖLÜM 5

"Tik tak... Tik tak tik tak."

Arkamızdan yükselen ses hiç şüphesiz cehennemin sahibine aitti. Özenle planladığı kötülüğünün sonuçlarını görmek için karanlık malikânesinden çıkmış, peşimize takılmıştı. Ses tonu bile kazancını kutluyordu.

"En yenimizi selamlayın, o bir Gri!"

Neşeyle şakıyan Öncü Kunter'in suratına bir yumruk çaksam en fazla ne olurdu? Beni öldürse bile en azından hırsımı alırdım ondan. Kendimi de erkenden kurtarırdım bu cehennem ateşinden.

"Bir Siyah olmaya o kadar hevesliydi ki daha ilk günden sınırımızdan geçti."

Başımı hafifçe çevirip soğuk bakışlarımı Öncü Kunter'in keyifle parlayan gözlerine diktim. Dudaklarındaki zafer gülümsemesiyle o bir kazanandı. Türlü küçük oyunlarıyla beni kazanmıştı. En azından kazandığını sanıyordu. Siyah Bölge'de onun isteklerine göre şekil alacağımı mesela. Yanılıyordu. En başından beri ona istediğini vermeye niyetli değildim.

"Yine de o bir Gri!" Kunter'e öfkeyle dönen Asil'e bir an olsun bakmadı Öncü Kunter. "Onu burada zorla tutamazsın. O bütün bölgelere ait."

"Bence burayı seveceksin," dedi Öncü Kunter. Asil ona öfkeyle çıkışmasına rağmen onu ne duyuyor ne de görüyordu. Yüzlerce insanın arasından yalnızca bana bakıyor, yalnızca benimle konuşuyordu. Olup biten diğer şeylerle ilgilenmiyordu. "Sevmen için elimden geleni yapacağım, Gri Hanım."

Ona benden ne istediğini sorarak sinirlerimi daha fazla germesine izin vermeyecektim. Buna kaçamak bir cevap vereceği kesindi.

Donuk bir yüzle, "Buna pişman olacaksın," diye kesip attım. Yüzünde cana yakın gibi görünen ama muhtemelen düşmanlarının çoğunu kaçıracak bir gülümseme belirdi.

"Senden asla pişman olmam, Gri Hanım."

Şaşkınlığımı saklayabileceğimi umarak hızla başka tarafa baktım. Alaycı kişiliği miydi ona bu cümleleri kurduran yoksa sözlerinde en ufak bir ciddiyet var mıydı? Hem Kötülerin Şehri'nin şeytanı olup hem de böyle cümleleri ciddiyetle kuramazdı bir insan. Alay ediyordu benimle, olduğum durumla, beni düşürdüğü bu hâlle. Tam da bir şeytana yaraşır şekilde.

"Onu kandırmaya çalışma ve kuralları bu kez çiğneme, Kunter. Seni bir kez uyaracağım."

Asil'in cesur sözlerinden sonra rahatsız edici derin bir sessizlik peyda oldu. Sanki insanlar Asil'in çıkışından sonra Kunter'in tepkisini beklerken nefes almayı dahi bırakmışlardı.

Asil'in cesaretinin hangi değirmenin suyundan geldiğini merak ettim. Öncüler bir ülkenin başkanı gibi saygıdeğer ve dokunulmazsa eğer Asil'in dokunulmazmış gibi sergilediği davranışların suyu da bir yerlerden gelmeliydi. Yoksa buraya Gri olarak gelenlerin bir hakkı mıydı bu? Öyle olsa güzel olurdu çünkü Öncü Kunter benden saygı bekliyorsa bunu ancak rüyasında görecekti.

"Kandırmak, çalmak gibi bir türlü bıkmadığınız en berbat huyunuz," diye söylenmeye başladı Kunter. "Bu şehirde konu birini kandırmaksa bunu Kırmızılardan daha iyi kimse yapamaz, Asil." Sesi bir anda sivrileşti. "Ayrıca beni uyarabilecek kadar büyük bir cesareti kardeşimden alıyorsan eğer dikkat etmeni öneririm, aksi takdirde uyarı olarak canını almam gerekecek."

Uyarı olarak canını almak? Uyarı olarak? Uyarı!

"Tekrar uyarıyorum," diyerek Kunter'i hafife aldı Asil. "Kuralları çiğneme."

"Kurallara uymamak da kandırmak gibi kuruması gereken lanet bir huyunuz sizin. Kırmızılar kandırır, çalar ve kuralları çiğner." Kunter'in ses tonu herkesi gerecek türden sert yükseliyordu. Ona bakıp sert ifadesini görmeye cesaret edemedim o anda. Asil'i Kırmızı

Bölge Öncüsü Amber koruyordu ama ya beni? Beni kimse koruyamazdı Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den.

Meydan tarafından yükselen gür ama cezbedici bir ses Siyah Bölge'nin girişinde yükseldi: "Kuralları çiğneseydik Gri bizimle olurdu."

Ses, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'den başkasına ait değildi. Yani Kunter'in kız kardeşiydi. Önümdeki Siyah Bölge halkı meydanla aramdaki en büyük ve kalabalık engeldi. Benim önümden çekilmemişlerdi ama Amber'in sesini duyduklarında iki yana karınca sürüsü gibi dağılmışlardı. Öncülere duyulan saygı bu şehirdeki tek iyi anlamdaki şeydi. Benim Kunter'e davranışım düşünülünce onun buna şaşırması da normaldi sanırım. İlk andan beri ona tek bir saygı emaresi göstermemiştim.

Siyah Bölge halkı iki yana çekilip ortayı açınca benim önüm de açılmış oldu. Şimdi kalabalığın açtığı yolun bir ucunda ben dururken diğer ucunda da Amber duruyordu. Göz kapakları yarıya kadar inmiş, buz mavisi gözleri ürkütücü derecede kısılmıştı. Kaşları da en az yüz hatları kadar gergindi. Yüzünde keskin olmayan hiçbir hat yoktu. Gri, uzun saçları sol omzunun üzerinden bukleler hâlinde göğsüne doğru dökülüyordu. Sağ taraftaki saçlarını kırmızı mücevherli bir tokayla kulağının üstünden tutturmuştu. Üstünde siyah bir korse, altında ise deri, yırtmaçlı bir etek vardı. Kırmızı çizmeleri dizinin hemen üzerinde bitiyordu. Baştan aşağı bir melek gibi görünüyordu. Victoria's Secret modelleri gibi bir kanadı eksikti.

Ve benim üzerimde hâlâ gri suçlu forması vardı.

Hâlâ anlayamıyordum. Burası mahkûmların yaşadığı bir şehirdi. Mahkûmlar bunca şeye nasıl sahip olabilirlerdi? Onlara bu kadarını nasıl verirlerdi? Burada işleyen bir sistem olmalıydı. Öylece bunca şeye sahip olabileceklerini sanmıyordum. Öncüler dışında kimsenin böyle göründüğüne şahit olmamıştım gerçi. Öncüler epey ayrıcalıklıydı. İnsanın Kötülerin Şehri'nde öncü olası, kötüleri yönetesi geliyordu. Berbat bir şey olsa bile böyle bir lükse sahip olmayı herkes isterdi. Suçlu ama lüks içinde bir yaşam...

"Kardeşim," diye neşeyle şakıdı Öncü Kunter. Yanımdan usulca geçip kardeşine doğru emin adımlarla ilerledi. Kollarını iki yana sanki Amber'e sarılacakmış gibi açmıştı. Bu hareketi aralarında derin, kuvvetli bir bağ olduğuna beni neredeyse inandırıyordu. Ta ki Amber'in

ifadesini görene kadar. Ona soğuk, nefret dolu bir bakış atmıştı. Kunter'in alaycı olduğu kadar Amber sertti, ilk günden beri. "Yancını almaya mı geldin?"

Yancı?

Asil'in sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bıraktığını duyduğumda kaşlarımı çatıp ona baktım. Öfkeyle parlamaya devam eden gözleri Kunter'le Amber'in üzerindeydi. Yancı o olmalıydı. Buradaki Amber dışındaki tek Kırmızı oydu.

"Gri, bir Kırmızı olmak istiyordu," diye kardeşine çıkışan Amber'e baktım. "Bölgende bir Gri yok diye şehrin kurallarına karşı gelip Gri'nin kararına müdahale etmemeliydin."

Gri, bir Kırmızı olmak istiyordu. Asil de aynısını söylemişti ama ben onlara hiç Kırmızı olmak istediğimi söylememiştim. Kendi içimde en doğrusunun bu olduğuna karar vermiştim ama onlar bundan bihaberlerdi.

Gri olanlar her bölgeye aitti ama bir seçim yapmaları gerekiyordu. Gri olanlar avantajlıydı, böylece bir Gri'ye sahip olanlar da avantajlıydı. Siyah Bölge'de hiç Gri yoktu ve bu yüzden Kunter beni istiyordu. Sebebini tam olarak bilmesem de. Asil başından beri bana yardım ediyor gibi görünüyordu ama hayır, o sadece aynı Kunter gibi beni kendi bölgesine çekmeye çalışıyordu. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in yancısı olarak.

Kırmızı Bölge Yancısı Asil.

Bu yüzden Kunter'e karşı bu kadar cesurdu. Öncüler ve yancılar Kötülerin Şehri'nde sözü geçenlerdi.

Her öncünün bir yancısı olmalıdır. Yancıyı öncü seçer. Halkla öncü arasındaki kişidir yancı. Her bölgeye ait bir Gri, en iyi yancıdır, demişti Öncü Kunter.

Sivrilen bakışlarım Kunter'e kilitlendi. Benden ne istediğini artık biliyordum. Her bölgeye ait bir Gri, en iyi yancıydı ve onun bölgesinde bir Gri yoktu. Ben vardım yalnızca. Beni yancısı yapmak istiyordu.

Katillerin Öncüsü Kunter'in, Siyah Bölge'nin yancısı olmak mı? Hah! Rüyasında görürdü.

"Hadi ama," diye hayıflandı Kunter. "Ben Gri'nin hayatını kurtardım, onu bölgemde misafir ettim. Çıkamazsın, tutsaksın demedim."

Daha önce birini öldürmeyi hiç bu kadar arzulamamıştım. Bu adam, Öncü Kunter, avuçlarımı kaşındırıyordu. Her sözü bende şeytani bir öfke uyandırıyordu.

"Alay etmeyi kes," diye yükseldi Öncü Amber. "Gri'yi alma hırsına öyle yenik düştün ki katillerin neredeyse yancımı öldürecekken kılını dahi kıpırdatmadın."

Kunter umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Gri'yi bölgemden çıkartmak için onun formasını temizletmek istedi. Gri'yi benden kaçıracaktı. Halkım da en az benim kadar buna sinirlenmiş olmalı." Elini havada gelişigüzel salladı. "Onlara engel olmak isterdim ama Gri'nin başında durmalıydım. O biraz rahatsızlanmıştı."

"Kızı denize ittin."

"Düştü, itmedim."

"İttin."

"Ayılması için."

"Zayıf düşmesi için."

"Bu kadar zeki olduğunuzu bilmiyordum," diye alay eden Kunter'e öfkeyle bağırdı Amber: "Kunter!"

"Kardeşim?"

"Bana *kardeşim* deme. Yıllar önce kardeşin olmayı bıraktım."

Kunter buna bir cevap vermediğinde Amber şehrin yöneticisi olarak Siyah Bölge'ye cezasını kesti. "Bir hafta boyunca Siyah Bölge'den çıkış yasak. Meydana ya da kıyıya ayak basmayacaksınız. Hiçbir bölgenin kıyısında dahi dolanmayacaksınız. Bir taneniz bile başka bir bölgede görünecek olursanız uyarıdan fazlasını alırsınız. Şehrin dışından gelen haftalık erzağınızı kesiyorum. Bölgenizdekilerle yetineceksiniz. Cesetleriniz bile bir hafta boyunca teslim edilmeyecek. Bir hafta içinde şehirden çıkacak olan varsa şansına küssün, bir hafta daha bu eziyeti çekmek zorunda."

Amber şehirden çıkabileceklere bile müdahale etme yetkisine sahipti. Kötülerin Şehri'ne haftalık erzak geliyordu ve bu şekilde beslenebiliyorlardı. Sadece bu şekilde mi? Hiç sanmıyordum. Bildiğim kadarıyla ada hapishaneler bir şehirden çok da farklı değildi. Birinin burası için, *"Küçük İstanbul gibi düşünebilirsin,"* dediğini hatırladım. Kötülerin Şehri'yle ticaret yapıldığına dair bir haber okuduğuma da emindim. Düşündükçe burasıyla ilgili daha önceden öğrendiğim bazı şeyler hafızamdaki yerini alıyordu.

İnsanların burada işleri olmalıydı. Gördüğüm dükkânlar kendi kendine çalışmıyordu. Yine de bazı şeyler yeterli gelmiyor olmalıydı. Onları da devlet haftalık olarak temin ediyordu. Erzak da buydu.

"Sizin kadar olmasa da çalmak konusunda bizim de yeteneğimiz var, kardeşim."

"Gri'yi çaldın, sonunda istediğini aldın. Bu kadarı sana yeter."

"Ateş öyle büyük ki, onu acımadan o kadar harladınız ki," dedikten sonra derin bir iç çekti Kunter. "Ne kadar su döksem de söndüremem. Bu yüzden yetmez, kardeşim, hiçbir zaman da yetmeyecek."

Kunter'le arasındaki mesafeyi birkaç adımda kapattı Amber. "Ateşi başlatan sensin!"

Kunter başını omzuna doğru yavaşça yatırdı. "Ateşi başlattığımı sanan da sizlersiniz. Kanıp da harlayan, söndürmeme izin vermeyenler."

"İsteseydin çoktan söndürürdün, kendini kandırma."

"İstemiyorum çünkü harladığınız ateş size sıçramalı, sizi de yakmalı. Tek başıma yanmaktan sıkıldım. Hep birlikte yanalım."

Amber ilk kez şüpheye düştü. İfadesindeki keskin ton bir anlığına silikleşti ve orada korku emaresi gördüm. Etrafında yüzlerce katil vardı ve karşısında da katillerin öncüsü dikiliyordu ama o ilk kez korku emaresi göstermişti. Katiller hakkında hüküm verirken bir an bile korkmamış, onu öldürecekmiş gibi bakan katillerden ürkmemişti. Bazıları birkaç adım mesafede olmasına rağmen hem de.

"Halkın başlattığın ateşin cezasını çekecek," demekle yetinip geri çekilmeye hazırlanan Amber'e, "Her zaman böyleydin, kardeşim," diye öfkeyle çıkıştı Kunter. "Acımasız bir kız çocuğuydun. Yenilgiyi kabul edemediğin için halkımı cezalandırmak istiyorsan cezalandır. Yine de kazanan ben oldum. Ve bu son kazancım olmayacak."

Amber başını çevirip Kunter'in öfkeli çıkışını görmezden geldi. Buz mavisi gözleri önce Asil'i ardından beni buldu. Beni baştan aşağı hâlime acır gibi süzdü.

Hah, acınacak bir hâlde olduğumu bilmiyordum, Öncü Amber. Buz gibi bakışlarınla bunu hatırlattığın, hatta yüzüme vurduğun için teşekkürler!

Öncü Amber acınası bakışlarını üzerimden çekip yanımdaki Asil'e dikti. Gözlerini hafifçe kıstı ve ufak bir baş hareketi yapması yeterli oldu. Asil'in, başıyla onu onayladığını gördüm.

Asil arkamızda kalan kırmızı arabaya doğru harekete geçmeden önce bana doğru döndü ve bakışlarımız kesişti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım. Ona olan güven kırıntılarım da Kırmızı Bölge yancısı olduğunu öğrenmemle yok olmuştu. Tek derdi beni Kırmızı Bölge'ye çekmekti. Beni kandırarak. Yardım ediyormuş gibi göstererek.

"Gri olanlar bölgenin cezalarından muaftır. Siyah Bölge'den çıkman yasaklanmadı yani. Üç günlük süren dolduğunda ilk fırsatta seni Kırmızı Bölge'ye bekliyorum. Sana burada nasıl hayatta kalacağını anlatacağım. İnan bana, buna ihtiyacın var."

Buna ihtiyacım olduğu doğruydu. Kötülerin Şehri'nde hayatta kalma rehberim olmadan en fazla iki gün hayatta kalabilirdim. Üçüncü gün cesedim çıkardı.

"Bana Kırmızı Bölge'nin yancısı olduğunu söylemedin."

"Sır değildi."

"Ama beni bu yüzden Kırmızı Bölge'ye çekmeye çalıştın. Üstelik sana Kırmızı Bölge'yi seçtiğimi söylemememe rağmen."

Kısa bir an gözlerini kaçırdı. "En mantıklı karar Kırmızı Bölge'yi seçmendi. Öyle olduğunu varsaydım."

"Kırmızı Bölge Öncüsü için mi beni Kırmızı yapmak istedin?" diye sordum. "Senin gibi bir Gri'ye daha ihtiyacı olduğu için mi yoksa Kunter bir Gri'ye sahip olmasın diye mi?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefesi seslice bırakırken başını öne eğdi. Bir süre sessiz kalarak cevap vermekten kaçındı. Bu da bana düşüncelerimde haklı olduğumu gösterdi. Bana yardım etmek istediği falan yoktu. Sırf Gri diye bir Gri'ye yardım etmemişti. Sadece öncüsünün çıkarını düşünüyordu. Ve tabii, düşmanı gibi görünen Öncü Kunter'in kazanmasını istememişti.

En azından Öncü Kunter'in bu konuda kartları açıktı ama o tamamen kapalı oynamıştı.

Asil alçak bir sesle, "Ben istediğim için Amber Kırmızı olmanı istedi," diye yanıtladı beni. Bakışlarını sonunda yerden çekebilmiş, gözlerime bakabilme cesaretini gösterebilmişti.

Ona bir şey söylemedim çünkü ona inanmadım. Kötülerin Şehri'ndeki herhangi bir mahkûma güvenmek aptallık olurdu zaten. Bu şehirde herkes kendi çıkarlarını düşünüyordu. Şehre son gelen olarak

da maalesef mahkûmların çıkarlarından bihaberdim. Bu yüzden beni kandırmalarına resmen açıktım.

Asil benden bir tepki alamayınca pes edip arkamızda kalan arabaya doğru ilerledi. Arabaya bindi, yanımdan geçti ve Amber'in hemen yanında durdu. Amber, kardeşine ters ters bakmayı sürdürdüğü sırada Asil'in geldiğini görünce bu nefret dolu göz temasını kesmek zorunda kaldı. Arabaya binmek için harekete geçti. Kapısını açtı ama binmeden önce bir an durup çenesini dikleştirdi ve keskin bakışlarını üzerime çevirdi. Dudaklarında küçük, şeytani bir gülümseme belirdi.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Amber ve Asil Siyah Bölge'yi terk ettikten kısa bir süre sonra Siyah Bölge halkı da dağıldı. Önümde artık bana engel olabilecek kimse yoktu ama buna rağmen artık kaçamazdım da. Kunter ile burada, Siyah Bölge'nin sınırında baş başaydım.

"Gri Hanım," diyerek bana doğru dönen Kunter'in dudaklarında benden bir kazanç olarak bahsetmesine rağmen buruk bir gülümseme vardı. O şeytani gülümsemesi şimdilik aramızda değildi. Sanırım kardeşinin onunla konuşma şekli onu bir noktada kırmıştı. "Sana bir teklifim var."

Onunla kavga edecek mecalim kalmamıştı. Onca uğraşıma rağmen yine de istediği olmuştu. Ona ve bölgesine mahkûm kalmıştım. Katillerin arasında. Bu bölgede birinin canını almamış kimse yoktu ve önlerinde bir tane daha can almaları için hiçbir engel yoktu. Beni öldürürseler kimse onlara bunun hesabını sormayacaktı ya da cezaları bu yüzden katlanmayacaktı.

İşte bu. Kötülerin Şehri'ndeki mahkûmlar her şeye sahip olabilirlerdi ama sahip olamadıkları iki şey vardı: Biri özgürlükleri diğeri ise can güvenlikleriydi. Burada özgürce katledebilir ve birileri tarafından katledilebilirdik. Suç işlemenin caydırıcı cezası buydu. İnsanlar bu yüzden suç işlemekten kaçınıp Kötülerin Şehri'ne düşmemek için iyi kalmaya çalışıyordu. Beceremeyenler ise özgürlüklerinden olup ölümü göze almış oluyorlardı.

Kunter aramızdaki mesafeyi kapatıp hemen önümde durduğunda bıkkın bir nefesi seslice bırakıp buz mavisi gözlerine baktım. Bana ilgiyle bakarken bile Amber'in yarattığı enkazı gizleyemiyordu. Aralarında her ne yaşandıysa bu cezaya istemeden ortak olmuştum.

"Beni rahat bırak," diyerek geçiştirdim onu. Bana bir teklif yapmasını istemiyordum. Türlü oyunlarıyla gidip bir başkasını kandırmalıydı. Kardeşiyle arasındaki küçük savaştaki piyon olmayacaktım.

Gitmek istediğimde bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Yancım ol, Gri Hanım," dedi büyük bir arzuyla. "Bölgemde hayatta kalmak istiyorsan benimle ol."

Tahmin ettiğim gibi yancısı olmamı istiyordu. Asil gibi sözü geçebilen bir yancı. Siyah Bölge Yancısı Yekta. Onların bildiği adımla, Devrim. Siyah Bölgede hayatta kalmak için alabileceğim en iyi teklif buydu. Başka türlü hayatta kalmanın bir yolu varsa da henüz bilmiyordum.

Kötülerin Şehri öyle kötü bir yerdi ki ada hapishanesi sistemi geldiğinden beri ülkede suç oranı azalmıştı. Garip olansa mahkûm olanların da Kötülerin Şehri'nden çıkmak istememesiydi. En azından çoğunun. Suç işlemenin serbest olduğu küçük bir İstanbul çoğu kalbi kara insanın hayali olmalıydı. Bu yüzden burada en güçlüler, en kalbi kara olanlar hayatta kalıyordu. Kalbinde en ufak bir iyilik olanlar ilk ölenlerdi.

Kunter kaşlarını kaldırıp benden bir cevap beklediğini belirtirken ben zihnimdeki düşüncelerle savaşıyordum. Hafızamda hâlâ çoğu şey silikti ama zaman geçtikçe sürekli bir şeyleri hatırlar oluyordum. Kötülerin Şehri'yle ilgili bildiğim şeyler üzerine düşündükçe hafızamdaki yerini alıyordu. Kötülerin Şehri'ne mahkûm olmak istemeyecek kadar bu şehirden korktuğumu da hatırlıyordum. Suç işleyemeyecek kadar aydınlık bir kalbimin olduğunu da. Vicdanım her zaman her şeyden üstün gelmişti. Böyle bir vicdanla ne bir katil olabilirdim ne de bu şehre mahkûm olmayı hak edebilirdim.

Eğer hatırlarsam ve ifade verirsem buradan kurtulabilirdim. O adamı kimin öldürdüğünü hatırlayabilirsem her şey başlamadan biterdi. O bıçağı kim tutuyordu? Ben nasıl bir aptallıkla bıçağa dokunmuş ve parmak izlerimi bırakmıştım? Neden o kadar korkmuştum?

"Gri," diye seslendi Öncü Kunter. "Kabul etmen için illa seni halka yem mi etmem gerekiyor? Ancak o zaman mı akıllanıp doğru tercihi yapacaksın?"

Onunla uğraşacak mecalim olmamasına rağmen beni öfkelendirip güç bulmama neden olmuştu işte. Bu gri saçlı lanet adamın da

böyle bir yeteneği vardı. İnsanları birkaç cümleyle öfke küpüne çevirebildiği yetmezmiş gibi bir de teklifler teklifler!

"Katillere öncülük eden adamın yancısı olmak nasıl oluyor da mahkûmlara yem olmaktan daha iyi bir seçenek oluyor?" diye sorduğumda başparmağıyla işaret parmağını şakaklarına bastırıp bıkkın bir nefesi seslice bıraktı.

"Siz Griler," diye söylenmeye başladı yine. Neyse ki yakında beni itebileceği bir deniz yoktu. Yoksa hiç düşünmeden beni içine iterdi, biliyordum. "Sizi memnun etmek ne kadar zor böyle." Parmaklarını şakaklarından çekip yüzünü bana doğru eğdiğinde hızla geri çekildim. Bu onu eğlendirmiş olacak ki kıkırdadı. "Sana yaşaman için bir fırsat tanıyorum ama sen gelmiş, benim yancım olmayı küçümsüyorsun. Bu bölgede kaç kişi bunun için ayaklarıma kapanır, haberin var mı senin?"

"Senin yancın olup ne yapacağım? Şehre düşen Sarıların kellelerini birlikte mi alacağız?"

Güldü. "Bunu ve daha fazlasını yapacağız." Bana yanaştı. "Birlikte Kötülerin Şehri'ni yöneteceğiz. İsyan edenlerin kanını döküp keyifle içeceğiz."

Ağzım yarım açık, keyifle söylediklerini dinlerken dilim tutuldu sanırım. Bu adamın aklından zoru olmalıydı. Deliydi, caniydi, vahşiydi. Beni de kendine benzetecekti.

"O hâlde..." Göğsünden ittiğimde bakışları ona temas eden elime kaydı. Hınzır bir gülümseme dudaklarında boy gösterdi. "Git ve ayaklarına kapanan katillerden birini seç. Ben senin yancın olup vahşetine katılmayacağım. İşin ucunda ölüm olsa bile."

Yeniden, "Siz Griler," diye söylenmeye başlamıştı ki kısa bir an gri saçlarına kayan gözlerimi fark etti. Elinin tekini saçlarına uzatırken gözlerini şüpheyle kıstı. "Saçlarımdan ne istiyorsun, Gri Hanım?"

"Hiç," derken derin bir iç çektim ve ona sırtımı dönüp bölgenin içine doğru yürümeye başladım. "Onları yolacağım günü iple çekiyorum, o kadar."

Peşime takılmakta gecikmedi. "Saçlarıma dokunacak olursan seni köpek balıklarına yem ederim, Gri."

Onu duymazdan geldim. Önce çöpe atmakla tehdit etmişti, şimdi de köpek balıklarına yem etmekle. Bakalım daha ne gibi saçma tehditlerde bulunacaktı.

"Bu caddeyi geçince tehlike çanları senin için çalmaya başlayacak," diye bir uyarıda bulundu. "Hava kararıyor, Gri." Önüme geçti ve geri geri yürümeye başladı. "Yancım ol ve kurtul gelecek tehlikelerden."

"Asıl tehlike sen değilmişsin gibi konuşma."

"Senin için asla." Başını omzuna doğru yatırdı. "Tehlike yayan bir enerjim olduğu doğru ama beni seçtiğin sürece senin için bir tehlike olmayacağım."

"Aman ne güzel."

"Siyah olanlar Grileri pek sevmez, nedenini bilmem." Omuz silkerek önüne döndü ve ekledi: "Ben çok severim, anlamışsındır."

"Yaaa, ne demezsin," diye hayıflandığımda güldüğünü duydum. Neredeyse caddenin sonuna gelmiştik. Gökyüzü alacakaranlıktı. Birazdan ay yükselecek ve yıldızlar ona eşlik edecekti. Kötülerin Şehri karanlık olduğunda nasıl bir hâl alıyordu, bilmiyordum. Burada yaşamın işleyişine dair fikirlerim vardı ama hiçbirine şahit olmuş değildim. İnsanların ne kadar kötü olabildiklerini henüz görmemiştim ve eğer Kunter yalan söylemiyorsa, asıl tehlike kendini gece gösteriyordu.

Göz ucuyla arkamda bıraktığım çıkışa baktım. Kıyıya gidip orada da can verebilirdim tabii.

Gözlerim arkada olduğu için hemen önümde ilerleyen Kunter'in durduğunu fark edemedim ve ona çarptım. Bunu planlamış olacak ki çarpmamla gülmeye başlaması bir oldu.

"Daha olgun çocuklar tanıdım."

"İyi ya, böylesine ilk defa rastlıyorsundur." Göz kırpıp durmuş ve bana dönmüştü. "Çocuk ruhlu bir yetişkinden fazlasıyım ama."

Caddenin sonuna gelmiştik. Siyah Bölge'nin işlek ilk sokağı sağımızda kalıyordu. Katillerin arasına karışmaya sadece birkaç adım kalmıştı. Derin bir nefesi titrek bir şekilde içime çektim. Bu geceyi sağ atlatabilirsem yarın gece için bir şeyler düşünebilirdim. Bir köşeye sinip en doğru kararı vermek için uzunca bir süre düşünmeliydim. Gerekirse Siyah Bölge yancısı olmayı bile düşünecektim ama önce şu gri saçlı lanet adamı başımdan atmalıydım.

"Teklifim hâlâ geçerli, Gri Hanım." Sesi yılanı deliğinden çıkaracak türden tatlı yükselmişti. "Bize bir şans ver."

Bunu duyan başka biri evlilik teklif ettiğini düşünebilirdi. Oysa o sadece katillere yancılık yapmamı istiyordu. Birlikte kelle almamızı, kan dökmemizi ve o kanı içmemizi!

Göz ucuyla sağımda kalan sokağa baktım. Bir caddeye çıkıyordu ve orası şimdiden oldukça kalabalıktı. İstanbul'un en kalabalık caddelerinden birini aratmıyordu. İstiklal Caddesi'nin turistlerle değil de katillerle dolu olanı gibiydi.

"Bir öncü olarak bana şehirde yaşayacak bir yer ayarlayıp yiyecek bir şeyler vermen gerekmez mi?"

"Amber'i duydun," derken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin uğruna yaptıklarım yüzünden erzağımızı kesti. Tabii, burası normal bir şehir gibi, biliyorsundur. Satın alabilirsin ama paran da yoktur senin. Senin için alabilirim tabii ama böyle bir iyiliği yancıma yapmayı tercih ederim." Şeytani gülümsemesi dudaklarında şekillendi. "Ama istersen Mavi Bölge'ye uğrayıp senin için birkaç adam doğrayabilirim. Keyifli olacaktır."

Bu adam benimle alay mı ediyordu yoksa gerçekten bunları yapabiliyor muydu? *Umarım alay ediyorsundur, Öncü Kunter.*

"İstemez."

"Niye?" diye sordu sanki anormal bir cevap vermişim gibi. "İnsan eti sevmez misin?"

Düz bir hâl alan dudaklarım ve donuk bakışlarımla onun sahte şaşkın ifadesine baktım bir süre. Bu adam gerçekten delirmiş olmalıydı. Katillere öncülük eden birinin delirmemesi mümkün değildi zaten. Deliydi ve bu deli, başıma bela olmuştu.

"Şaka." Güldü. "Şaka yaptım, Gri." Gözlerini şüpheyle kıstı. "Ama istersen..."

Lafını kestim. "İstemez."

"Hımm..." Alt dudağını ısırıp düşünceli bir tavırla etrafa bakındı. "Kalacak yer ise..." Elini havaya kaldırıp parmağını şaklattı. "Aslında malikânemde senin için bir oda hazırlattım bile. Yancıma layık, güzel bir oda."

"Asla seninle yaşamam."

"Büyük lokma'ye, büyük konuşma, Gri."

"Asla," diye tekrar ettiğimde gözlerini büyütüp sesli bir nefes bıraktı. Hemen ardından sokağa doğru savsak birkaç adım attı. "Öyle olsun, o zaman sana yardım edemeyeceğim. Yancım olmayacaksan

sıradan, halktan birisin demektir. Sıradan biri için sana fazla bile iyilik yaptım." Yüzünü buruşturdu. "Ve inan bana, iyilik yapmak huyum değildir."

"Bana iyilik falan yapmadın."

"Yaptım," diye diretti. "Yanında durdum ve bu sayede ölmedin."

"Ne?"

"Ölmedin," diye tekrar etti. "Ben yanındayım, seni istiyorum diye dokunmadı kimse sana. Eh, yancım olmayacağına göre seni fazla bile rahatsız ettim. Gideyim de biraz halkla yakınlaş."

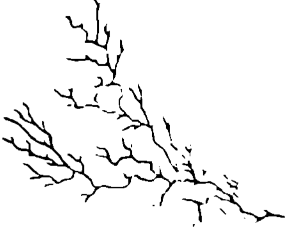
Gözlerimde beliren korkuya karşılık şeytani gülümsemesini takındı ve elini kaldırıp Siyah Bölge'de her noktadan görünebilen bir evin tepesini gösterdi.

"Eğer yolunu bulamazsan beni bul, Gri. Orada olacağım." Elini indirip geriledi. "Ama sakın yancım olmaya karar vermeden gelme. Yabancıları evimde görmekten hoşlanmam."

Ve gözden kayboldu. Hızlıca sokağa daldı ve kalabalık caddede halkın arasına karıştı. Hava karardığında bir başıma kaldım. Orada, katillerden birkaç metre uzakta.

Ölümün sesi hiç bu kadar yakından gelmemişti.

Bir öncünün hedef gösterdiği herhangi birinin, birkaç günden uzun süre hayatta kaldığı görülmemiştir. Siyah Bölge'de ise bir Gri'nin hiç şansı yoktur.

BÖLÜM 6

Kimsen yokmuş gibi hissetmek. Daha önce hiç kimsem yokmuş gibi hissetmemiştim çünkü annem hep yanımdaydı. İyi ve kötü bütün anlarımda annemin varlığını hisseder, güvende olduğumu bilirdim. Herkes beni terk etse annem terk etmezdi. Aramızdaki bağ normal bir anne kızınkinden farklıydı çünkü o benim hem annem hem de babam olmuştu. Biz iki kişilik çekirdeğin içi kadar bir aileydik. Annem bana her ne kadar kimsem yokmuş gibi hissettirmese de nedense şu an hissettiğim şey bana çok tanıdık gelmişti.

Kimsem yokmuş gibi hissediyordum ve bu his oldukça tanıdıktı. Nasıl tanıdık geldiğiyle ilgili bir fikrim yoktu. Belki de henüz hatırlayamadığım bazı şeylerle ilgiliydi.

Kötülerin Şehri, söylendiği gibi küçük bir İstanbul'du. Öyle kalabalık ve gürültülüydü yani. Özellikle de Siyah Bölge'nin İstiklal Caddesi'ni andıran caddesi.

Bunca kalabalığa rağmen öyle kimsesizdim ki Öncü Kunter gittiğinden beri yerimden bir milim dahi kıpırdayamamıştım. Her hareketim yargılanacakmış ve cezalandırılacakmışım gibi korkunç bir hisle yalnız başıma bırakılmıştım.

Henüz aralarına karışmak gibi bir adımda bulunmadığımdan mı, bilmem, kimse bana dokunmamış, benimle konuşmaya kalkmamış ya da yanımdan bile geçmemişti. Göz ucuyla bana baktıkları çok olmuştu ama henüz bundan fazlası olmamıştı. Belki de ikinci bir sınır vardı onlarla benim aramda ve o sınırı geçmemi bekliyorlardı.

Öylece durmanın bir faydası yoktu. Önünde sonunda hareket edecek ve Siyah Bölge'nin kalabalığının arasına karışacaktım. Onlardan korkuyormuş gibi görünmemem sanırım en iyi taktik olacaktı. Korku, öncüleri gibi onları da besliyor olmalıydı. Ne kadar cesur görünürsem hayatta kalma oranım o kadar yüksek olurdu.

Caddeye çıkan sokağa doğru birkaç adım attım. Bunun bir etki göstereceğini düşünmemiştim ama bu birkaç adımı attığımı gören bazı Siyahların durup öylece bana bakmaya başladıklarını gördüğümde daha fazla ilerleyemedim.

Neden durmuşlardı ve neden öylece beni izliyorlardı şimdi? Birkaç adım neyi değiştirmişti?

Derin bir nefesi titrek bir şekilde dudaklarımın arasından bıraktım. Kesin beni öldüreceklerdi. Aralarına girer girmez biri boynumdan kılıç, bıçak her neyse onu geçirecek ve beni öldürecekti. Diğerleri de ona alkış tutacaktı çünkü Öncü Kunter onların sıkıca tuttuğu iplerini serbest bırakmıştı.

Bir yanım hâlâ Öncü Kunter'in bu kadar zahmet edip sözde kazandığı Gri'yi öylece öldüremeyeceklerine inanmak istiyordu. Belki de sadece gözümü korkutacaklardı. Evet, sadece bu.

Kalabalık caddeye adım atmasam bile sokağa girmeyi başarabildim. Üzerimdeki bütün gözlere rağmen hem de. Sanki onlar bana bakmıyormuş gibi sırtımı sokağın solunda kalan duvara yaslayıp doğal bir pozisyonda durmaya çalıştım.

Caddeye öylece, bütün bu gözlere rağmen adım atmam mümkün değildi. Normal bir şekilde bakmıyorlardı. Bir hedefmişim gibi bakıyorlardı. Gözden kaçırmamak için bazılarının gözlerini kırpmadığına bile emindim.

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşanırken sırtımı duvarda kaydırıp aşağı eğildim ve yere oturdum. Ellerimi mahvolmuş saçlarımda gezdirdim. Birkaç tutam düğüm olmuştu ve epey karışmıştı saçlarım. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı. En yakın dostum artık karın gurultularımdı. Uyandığımda içtiğim bir bardak suyu sanki hiç içmemişim gibi de susamıştım.

Nasıl olacaktı ki böyle? Öylece nasıl kalacak yer bulacak ve karnımı doyuracaktım? Bunu, şehre yeni düşen kimse yapamazdı ki. Yoktan öylece nasıl var edebilirdik? Belki de kötü olmanın olayı buydu. Zaten kötüysen bunu kötü yollarla başarabilirdin. Kırmızı Bölge'de çalar ve öyle doyururdun karnını. Siyah Bölge'de ise öldürür, öyle doyururdun herhalde. Mavi Bölge'de yumruk yumruğa kavga ederek kalacak bir yer bulurdun. Yeşil Bölge'de saklanmak işe yarayabilirdi.

Ellerimi dizlerime sardım. Üzerimdeki bakışları görmezden gelmek zaten yeterince zordu. Ya da beni öldüreceklerini düşünmemeye çalışmak.

"Gri."

Genç bir kızın sesi beni düşüncelerimden hızlıca sıyırdı. Yüzümü kaldırıp sokağın başında dikilerek beni izleyen sarışın kıza baktım. Zayıf, cansız sarı saçları bukleler hâlinde omzundan aşağı dökülüyordu. Gözleri koyu, laciverde kayan bir tondaydı. Oldukça kısa bir kot şort ve askılı bluz giydiği için vücudunun büyük bir kısmı açıktaydı. Bu da tenindeki bütün kesik izlerini gözler önüne seriyordu. Üzeri çeşitli dövmelerle kapatılmaya çalışılmış onlarca kesik vardı onda. Ve bu, güler yüzüyle garip bir tezatlık oluşturuyordu.

Ona nasıl baktığımdan bihaberdim. "Korkma, ben yemem seni," diyene kadar büyüyen gözlerim ve şaşkınlıkla aralanan dudaklarım benden bağımsız hareket ediyordu. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp gözlerimi de kıstım. Önüme döndüm.

"Şehir seni konuşuyor." Birkaç saniye sonra hemen yanımdaki boşluğa oturdu. Dönüp ona bakmadım ya da bir şey söylemedim. Tekinsiz bir tip olduğu kesindi ve zaten bu şehirdeki herkes öyleydi. Yorum yapmaya gerek bile yoktu. "Uzun zamandır şehre bir Gri düşmemişti. Zaten nadirsiniz, biliyorsundur."

Sanki değerli bir taştık. Oysa kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim.

"Sende bir şeyler farklı," diyerek omzunu omzuma değdirdi. Bakışlarım sonunda üzerine döndüğünde dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. "Sana fazla ilgililer. Hem Öncü Kunter hem Yancı Asil hem de Öncü Amber. Neden?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Öncü Kunter yancısı olmamı istiyor, sadece onu biliyorum."

Gözleri ilgiyle büyüdü. "Bu ne demek, biliyor musun?"

"Ne demek?"

"Dokunulmaz olacaksın." Sesli bir iç çekti. "Keşke yancı olabilsem. Bir öncü ya da yancı. Bu güce böyle bir şehirde sahip olabilmeyi ne çok isterdim."

Kim istemezdi ki? Sadece kötülerin yaşadığı bir şehirde sözü geçen, dokunulmaz biri olmayı herkes isterdi. Herkes ölürken ölmekten korkmayacak kadar dokunulmaz olmak harika olmalıydı.

"Yancıları öncüler seçiyor, peki ya öncüleri kim seçiyor?" diye sordum gerçek bir merakla. Onunla sohbet etmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama şimdi ondan bir şeyler öğrenebilecek olmanın düşüncesi beni heveslendiriyordu.

Omuz silkti. "Pek bilmiyorum aslında. Ben geldim geleli öncüler aynı. Bir değişiklik üzerine konuşmaya kimse cesaret bile edemez. Hem Öncü Kunter'i severiz, ona saygı duyarız. Eminim bu, diğer bölgeler için de geçerlidir. Her bölge öncüsünü sever, ona saygı duyar."

Belki de bu, saygı duymazlarsa Öncü Kunter tarafından idam edilecekleri içindi. Saygı duymak zorundaydılar. Aksinin düşünülmesi bile ölümle sonuçlanabilirdi.

"Acıkmışsındır," diyerek sırtını duvardan ayırdı ve ayağa kalktı. Caddenin ortasından geçip sokağın karşısına doğru ilerledi ve iki erkek, bir kızdan oluşan bir grubun yanında durdu. Onlara her ne söylediyse hemen ardından üçünün de bakışları üzerime döndü. Sert, ölümcül bakışları.

Gözlerimi kaçırdım. Şimdiden başıma bela alacak değildim. Bakışımı bile yanlış anlayıp bir taraflarımı kesebilirlerdi.

"Al bakalım." Yeniden yanıma gelen genç kızın elinde yarım bir sandviç ve yarısından azı dolu bir su şişesi vardı. "Şimdilik bunlarla idare et."

Sertçe yutkunarak kuruyan boğazımı kontrol ettim. Cayır cayır yanıyordu. Su bir yana her hücrem bir lokma yemek için can çekişiyordu. Bir seçim yapmak ya da elimin tersiyle itmek gibi bir lükse sahip değildim. Bu gibi lükslerimi kaybedeli biraz olmuştu.

Sandviçi ve suyu aldım. "Teşekkür ederim."

"Doğa ben," diyerek yeniden yanımdaki yerini aldı. "Sana ne derler?"

"Sanırım Gri."

Sandviçten aldığım bir ısırık bile sanki dünyamı değiştirdi. Açlıktan bazı renk pigmentlerimi kaybetmişim gibi ilk lokmada Kötülerin Şehri gözümde daha canlı bir hâl aldı. Her lokmanın tadını çıkarmaya çalıştıysam da açlık hissimi bastıramadım ve yarım sandviçi hızlıca mideme indirdim. Üstelik içinde salatalık turşusu olmasına rağmen. Sevmezdim ama şu durumda kolumu kesip yemem için verseler onu bile kabul edecek gibiydim.

"Bu şehirde kimse bir Gri'ye adıyla seslenme nezaketinde bulunmuyor." Sesli bir iç çekti. "Ama ben gerçek adını merak ediyorum."

Sudan birkaç yudum alıp dünyada cenneti yaşadığıma kendimi inandırdıktan sonra, "Devrim," dedim, sanki gerçekten adım buymuş gibi kendimden emin bir şekilde.

"Devrim," diye tekrar etti. "Biliyor musun, hep bir Gri'nin şehre düşüp devrim yaratacağına inanılır. Haksızlığa boyun eğmeyen bir Gri, şehri yerle bir eder ve tahtın yeni sahibi olur."

Suyu son damlasına kadar içmeme rağmen tek gözümü kapatıp şişenin içine doğru baktım. Tabii ki yetmemişti ama hayatta tutardı sanırım. "Bu yüzden mi Grileri sevmiyorsunuz? Bir Gri size doğru olanı gösterir diye mi?"

"Griler umut doludur," diyerek yeniden ayaklandı. "Kötülerin Şehri ise umuttan yoksun insanlarla doludur, Devrim." Elini tutmam için uzattı. "Ve bu şehirde umut öldürür."

Onun elini tutmak istemesem bile karnımı biraz olsun doyurmama yardım edip benimle normal bir şekilde konuşan birinin elini öylece itmek istemedim. Elini tutup beni yerden kaldırmasına izin verdim.

"Bir katilin boş yere öldürmesindense umut öldürsün," diye mırıldandım kendi kendime. Yine de bunu duyup güldü bana. Sinirlenebilirdi de ama görünüşe göre pek sinirli ya da gergin biri değildi. Belki de bunun sebebi kollarındaki morluklardı. İğnelerin sebep olduğu morluklar. Onunki kısa ve içi boş bir mutluluktu sanırım.

"Hadi gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Kalabalık caddeye adım attığında peşinden gitmek yerine geriye doğru adımladım. Onu takip etmediğimi fark edince geri dönüp meraklı gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Bir sorun mu var?"

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum çekingen bir merakla. "Öncü Kunter kimsenin bana yardım etmesini istemiyor gibiydi. Ondan korkmuyor musun?"

"Kadın kadının dostudur, öyle değil mi?" Bana yaklaştı ve elimden tuttu. Dudaklarında küçük, samimi bir gülümseme belirdi. "Siyah Bölge'de bir başlangıç yapman gerek, hadi. Burada ne kadar çok arkadaşın varsa hayatta kalma şansın o kadar yüksektir. Kimse tek takılmaz çünkü tek kalırsan ölürsün."

Ölüm burada bir fısıltıdan fazlasıydı. Çığlık çığlığa, bütün şehri inletiyordu ölüm.

Doğa'yla birlikte sonunda Siyah Bölge'nin kalabalık caddesine adımımı atabildim. O olmasaydı bunu yapabilir miydim, emin değilim. Hâlâ bütün ilgi üzerimdeydi ve ben ne zaman harekete geçeceklerini bilmiyordum. Aslında bilinmezlikti beni korkutan, adım atmamı engelleyen.

"Devrim'le tanışın." Doğa, beni arkadaşlarının yanına çekiştirirken benim bütün ilgim caddedeki tekinsiz katillerin üzerindeydi. Herhangi biri ansızın saldıracak gibiydi ve bu yüzden gözlerimi bir an olsun kırpmak istemiyordum. Her an uyanık, hazırlıklı olmak zorundaydım. "O bir Gri." Doğa bunu gülerek söylemişti. "Ve sağ."

Bunun neresinin komik olduğunu anlayamadım.

"Bu ilk olacak," diyerek kumral, kısa boylu ve çekik gözlü genç kız üzerime atladı. Bana sarıldığında taş gibi kaskatı kesilmiştim. Sarılmak yerine böğrüme bir bıçak saplayacağını sandım çünkü. "İlk kez bir Gri ile tanışıyorum."

"Ne mutlu sana," diye mırıldandığımda geri çekilirken komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

"Ben Suzy." Elimi çekip tuttu ve salladı. "Hakkında dolanan birkaç dedikoduya göre Öncü Kunter'in gözdesiymişsin."

Elimi çekerken yalandan gülümsedim. "Ben onun hiçbir şeyi değilim."

Suzy denen kız diğerlerine kaçamak bir bakış attı. "Olmak isteyeceksin."

Öfkeyle yüzümü buruşturdum. "İstemeyeceğim." Sesim sert bir şekilde caddede yükseldi. "Aksine, öncünüzü buna pişman edeceğim."

Onların birbirlerine attıkları manidar bakışlar daha çok öfkelenmeme neden oldu. Lanet öncülerinin gri saçlarını yolmaktan daha büyük bir arzum yoktu. Beni bu duruma düşüren o adam onlar için yüce biri olabilirdi ama benim için tam aksine, yerlerde sürüklenmeye layık bir manyaktı.

"Sakin ol, Gri," dedi erkeklerden kısa ve diğerine göre güler yüzlü olanı. Göz altları Everest'ten bile görülebilecek koyuluktaydı. Bayık bakışları, zayıf suratı ve titreyen elleriyle ne mal olduğunu ilk dakikadan ele veriyordu. "Şehre düşen Grilerin de bir ortası yok. Ya çok

korkak ya da çok öfkeliler." Kendi kendine gülerek elini uzattı. "Bana Carlos diyebilirsin."

Elinin ucunu tutup dudaklarıma yaydığım yalancı, samimiyetsiz bir gülümsemeyle başımı sallamakla yetindim. Doğa, Suzy, Carlos ve... Bakışlarım aralarındaki en sessiz genç adama kaydı. Uzun boylu genç adamın çehresinde öyle sert bir ifade vardı ki insan bırakın konuşmayı, onun gözlerine bakmaya bile çekiniyordu doğrusu. Bir katilin soğukkanlılığını direkt yüz hatlarının her noktasında özenle taşıyordu. Elleri cebindeydi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. En ufak bir mimik yapmadan.

Tek kelime edersem ellerini cebinden çıkarıp bıçaklarını karnıma saplayacakmış gibiydi. Belki de ben gerçekten kafamda kurmaya başlamıştım. Ölümümle ilgili o kadar çok düşünmüştüm ki göz teması kurduğum herkesin farklı şekillerde beni öldürmeye yelteneceğini sanıyordum.

"O Rain," diye araya girdi Doğa. Sanırım bu sert mizaçlı adam dilsizdi ya da konuşmayı pek sevmiyordu. "Pek konuşmaz, konuşunca da genelde küfreder."

Aman ne havalı, diye söylenmemek için dilimi ısırmam gerekti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp başımı sallamakla yetindim yine. Bütün vücuduma gerginlik yayılmıştı. İçime oturan huzursuzluğu yok saymaya çalışarak terleyen avuç içlerimi gri formama sürttüm. İçeriden kilitlenebilen bir kapısı olan yaşanılabilir bir yere ihtiyacım vardı. Bir de yatak olursa tadından yenmezdi. Başımı bir yastığa koyup birkaç saatliğine de olsa Kötülerin Şehri'nde olduğum düşüncesinden sıyrılabilirsem belki bir şeyleri düzgünce düşünebilecek bir hâle gelebilirdim. Şu an ve bir süredir düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Her şey çok hızlı ve isteğim dışında gelişiyordu. Kontrolü elime almak istiyordum. Ancak o zaman biraz olsun üstümdeki şu gerginliği atabilirdim.

Doğa omzumdan tutup beni biraz sarstı. "Rahatla." Rain hariç diğerleri güldü. "Ölmüşsün de cehenneme düşmüşsün gibi düşün. Zaten bir kez öldün, ikincisi gözünü çok da korkutmamalı." Komik bir şeymiş gibi bununla alay etmeye devam etti. "Siyah Bölge ölümü kendine dost edinenlerle doludur. Bu yüzden ölümün evinde olduğunu kabullen ve korkmayı bırak. Yoksa burada bir gün bile dayanamazsın, Gri."

"Ölüm benim dostum değil," diye karşı çıktım. "Ben bir Siyah değilim." Geriye doğru bir adım attım. "Her neyse, tanıştığıma memnun oldum. Benim burada yaşamanın bir yolunu bulmam gerek. Yardım için teşekkürler."

Bir adım daha gerilediğimde ayağım birinin ayağına takıldı ve dengemi yitirip sırtüstü kaldırım taşlı caddenin zeminine yığıldım. Başımın arkasını da sertçe yere çarptığımda bir zonklama kafamın içine yayıldı. Ağrı sert bir şekilde başımın arkasından saplandı ve yavaşça her hücreme yayıldı.

Gözlerimi açıp etrafa bakmaya çalıştıysam da her şey bulanıktı. Her şey dönüyor, birbirine karışıyordu. Binaların çatıları, karanlık gökyüzü ve yıldızlar...

Uyuşmuş olan elimi zoraki bir şekilde başımın arkasına uzattım ve gözlerimi kapatıp sıkarak görüşümü düzeltmeyi denedim. Yerden kalkmak için harcadığım çabanın haddi hesabı yoktu ama sanki bütün gücüm başımı vurduğumda bedenimden çekilmişti.

"Bana çarptın."

Tepemden yükselen tok, sert ses bir adama aitti. Sıktığım gözlerimi kısık bir şekilde açıp onu görmeyi denedim. Bulanık bir şekilde olsa bile az çok seçebildim. Uzun, siyah bir paltosu olan kalıplı bir adamdı. Fötr şapkasının altında yaralı bir yüz taşıyordu. Yüzünün birçok yerinde bulanık görüşüme rağmen seçebildiğim derin yara izleri vardı. Elindeki sigaranın dumanı doğrudan yüzüme çarpıyordu.

"Görmedim," dedim doğrulmaya çalışırken. Sesim kısık, çatlak ve hiç istemediğim bir şekilde korkak çıkmıştı. Dönen başıma rağmen ayağa kalkacağım sırada ayağıma çelme taktı ve beni bir kez daha yere düşürdü. Bu kez kafamı çok daha sert bir şekilde zemine çarptım. Boğazımdan acı dolu bir inleme firar etti.

Küçük bir kız çocuğu gibi ağlama arzumu bastırdım. Çığlık çığlığa ayağa kalkıp, bana çelme takan yaralı yüzlü adama saldırmak istiyordum. Yüzünde birkaç iz de ben bırakabilirdim, tırnaklarım şu an yeterince uzundu.

Adam, boğazından kaçan öfkeli bir hırıltıyla, "Göreceksin," dediğinde nefes almayı bırakmıştım. "Yoksa tatlı yüzünde çirkin hatıralar bırakırım, Gri."

Hafifçe kenara çekilerek bana bir kez daha çelme takmayacağından emin olduktan sonra ayağa kalkmayı başardım. Kimse bana

yardım eli uzatmadı ya da başımda dikilen adamın ne yaptığını sorgulamadı. Aksine, bu bir şovmuş gibi merakla izlemeye koyuldular. Her biri, etrafımızı saran bütün Siyahlar yaralı yüzlü bu adamla aramdaki gerilimi büyük bir ilgiyle takip ediyordu.

"Şehrinizde adalet olmadığını biliyorum ama buraya düşerken adamlığınızı da geride mi bırakıyorsunuz? Kendinden iki kat küçük bir kadınla uğraşırken bunu alçak gururuna nasıl yakıştırıyorsun?"

Derin bir sessizlik bulunduğumuz ortamın her yanına yayıldı. Yara izleriyle dolu gaddar adamın bakışları kurduğum iki cümle karşısında sivrildi.

Kaçmak için hazırlandım. Öfkeyle kurduğum cesur cümlelerin beni öldürmesine birkaç saniye vardı ne de olsa. Öleceksem de korkak ölmeyecektim.

"Öncü Kunter'in ilgisini çeken her kadın gibi cesur." Aramızdaki kısa mesafeyi attığı adımla kapattı. Pis nefesi yüzüme çarptığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Elini, yüzüme düşen bir tutam saça uzattı. "Ve ölü."

Başımı geriye doğru çekip elini saçımdan uzaklaştırdım. Geriye doğru attığım birkaç adım onu zayıf da olsa güldürdü. "Öncünün ilgisinden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Onun ilgisinin bir tutamından daha çok istediğim bir şey varsa o da yok olmasıdır. Halkıyla birlikte."

İri cüsseli gaddar adamın elimin tamamı kadar uzun parmaklarını ince boynuma sarıp beni en yakın binanın duvarına çarpması saniyelerini aldı.

Belki dilimi kesersem bu şehirde sağ kalabilirdim çünkü aksi takdirde sivri cümlelerim ölümüm olacaktı.

"Öncü Kunter hakkında doğru konuş," diye suratıma pis nefesiyle hırlayan adama karşılık vermek için hırs yapan yanım içimde çırpınıyordu. Ama ayaklarım yerden kesilmiş ve nefes alamaz hâldeyken maalesef iri kıyım vahşi adama kışkırtıcı birkaç cümle daha kurmam mümkün değildi. Mümkün olabilseydi eğer biricik öncüsü hakkında bir düzine küfrü çirkin suratına haykırmaktan zevk alırdım.

Onlarca Siyah etrafımızda toplanmıştı ama biri bile yardım etme nezaketinde bulunmuyordu. Hepsi düştüğüm bu durumdan zevk alan vahşi katillerdi. Gözlerinin önünde ölmemi istiyorlardı.

"Öncü bu kez oyun olmayacağını söyledi," dedi halktan biri. "Onu öldürmememiz gerekiyor."

"Şehre düşen Gri ölür, kural bu," dedi başka biri.

"Bu kez farklı. Öncü Kunter hepimizi uyardı," diye yanıtladı bir başkası.

"Elimizden kaydı deriz." Gür, alaycı kahkahalar sessiz ölüm çığlıklarımı bastırıp caddede yükseldi. "Canı ölmek istedi, biz de öldürdük."

Gür, ölümcül kahkahalar vicdanı ruhunu terk etmiş onlarca insandan yükselirken boğazıma bir kelepçe gibi sıkıca sarılan el nefesimi tam anlamıyla kesmişti. Günlerdir yaşadığım eziyet bir yana kalbi kararmış insanlara bu kadar yakından şahit olmak kalbimi bir noktada sızlatmıştı. İnsanoğlunun acımasızlığının bile bir sınırı olabileceğine inanırdım. Sınır bilmeyenler elbette olacaktı ama bunca sınır bilmeyenin bir arada olduğu bir senaryoyu hayal etmek bile imkânsızdı.

Açlık, susuzluk, korku, öfke, hüzün, çaresizlik... Hepsini iliklerime kadar hissetmiştim hem de sadece bir haftada. Şimdiyse ölümü iliklerime kadar hissediyordum. Sadece bir adama çarptığım için boğularak öldürülmek üzereydim ve etrafım, düştüğüm bu durumdan zevk alan vicdansızlarla doluydu. Kim bilir kaç kişi canından olurken böyle keyifle izlemişler ve keyifle öldürmüşlerdi.

Asıl onlar ölmeliydi.

Öfkeyle korkusuz bir şekilde hareket etsem bile nefes alamadığım bir noktada can havliyle cani adamın elinde kıvranmaya başlamıştım. Onun elinden kurtulmaya çalıştığım her anın sonu acı dolu ve hüsrandı. Tekmelerimi bacaklarına geçirdiğim her sefer bu onu daha da hırslandırmış ve aynı zamanda zevk vermişti. İki katımdı, benden kat kat güçlüydü ve ben en zayıf hâlimdeydim. Ondan kurtulmam imkânsızdı.

Eğer buradan sağ çıkarsam o gri saçlı pisliğin suratına gördüğüm yerde tokadı indirecektim. Daha fazlasını da yapmak isterdim tabii ama o cüsseyle beni ilk tokattan sonra yere sermesi güçlü bir ihtimaldi.

"Gri'yi bırak!" diye gür, acımasız kahkahaların arasından bir ses yükseldi. "Hemen şimdi kızı yere indir!"

Ayaklarım yere değmiyordu, tabii ya. Bu ayrıntıyı atlamayan sesin sahibini de tanımıyordum. Bu şehirde sesini tanıdığım üç beş kişi vardı zaten ve sesi çıkan da onlardan biri değildi.

Beni öldürmek üzere olan adam, "Yoksa?" diye öfkeli bir hırıltıyla sert bakışlarını sese doğru çevirdi. Dikkati hafifçe dağılmış olacak ki elini de biraz olsun gevşetmişti. "Yoksa ne yaparsın, Gri sevici?"

Gri sevici? *Griler size ne yaptı be adam!* diye çığlık atasım vardı ama nefes almanın bile güç olduğu şu durumda sesimi çıkarmam mümkün değildi.

"Bu bir hakaretti," dedi bana yardım etmeye çalışan adam ve hemen ardından bir hareketlenme oldu. Bir karmaşanın uğultularını işittim ama ne dönüp bakabildim ne de anlayabildim.

Doğa, "Rain, bırak!" diye haykırdı. "Boş ver, gidelim."

Doğa? Hani kadın kadının dostuydu Doğa? İlk fırsatta hançerini acımadan sırtıma saplamış ve ölmem için kaçmaya yeltenmişti bile. Üstelik bana yardım etmeye çalışan tek kişiye de engel olmaya çalışıyordu.

Rain, "Çekil, Doğa!" diye bağırdı. Onlarca Siyah'a rağmen sevilmeyen bir Gri'ye yardım etmekten çekinmedi. Onunla ilgili ilk düşüncelerim ve sezgilerim tamamen negatif olmasına rağmen düşüncelerimin aksine omzunun üzerinde minicik bile olsa vicdan taşıyan biri çıkmıştı. "Her gelen yeni Gri'ye aynı hazin sonu yazmanız sıktı artık. Bu Gri'ye dokunmayacaksınız."

Her gelen yeni Gri mi? Hani Siyah Bölge Griler tarafından tercih edilmiyordu? Tercih edilmiyor değildi. Tercih edildiğinde öldürüldükleri için burada hiç Gri yoktu.

"Bırak lan kızı!" Carlos kısa boyuna rağmen korkmadan beni öldürmek üzere olan yaralı yüzlü iri adamı sertçe itti. İkinci yardım *kadın kadının dostudur,* diye büyük büyük konuşan Doğa'dan değil, arkadaşı Carlos'tan gelmişti.

İri, vahşi adam Carlos'un itişinden etkilenmedi. Aksine, tek eliyle beni sıkıca tutarken diğer eliyle Carlos'u arkaya doğru savurdu. Bunun kurtulmamda bir etkisi olmayacağını sanmıştım ama şaşırtıcı bir şekilde iri, vahşi adamın eli iyice gevşedi ve beni bir anda serbest bıraktı. Boğaz yakan sık nefeslerim hırıltılı bir şekilde dudaklarımın arasından yükselirken duvarın dibine yığıldım.

Doğa'nın, "Carlos, dikkat et!" diye çığlık attığını duydum. Bulanık görüşüm olanları anbean takip etti. Beni bırakan adam çıkardığı bıçağı ona bir kez daha saldırmaya kalkan Carlos'un karnına sapladı.

Beni bırakma sebebi yalnızca bana yardım etmeye çalışan adamı öldürmekti.

Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşti. Doğa ve Suzy'nin çığlıkları kalabalık caddede korkuyla yükselirken yaralı yüzlü vahşi adam Carlos'un kanına bulanan bıçağını çekti ve bana doğru döndü. Üzerime doğru birkaç büyük adım attı, iğrenç gülümsemesini sergiledi ve kanlı bıçağını suratıma saplamak için havaya kaldırdı.

Öleceğimi sandım.

Suratımın ortasına bir bıçak saplanacaktı ve acıyı her hücremde hissederek ölecektim.

Bıçak suratıma inmek üzereyken bir silah patladı. Yuvasından fırlayan mermi gözlerimin önünde beni öldürmek üzere olan adamın şakağından içeri girdi. Beyni dağılan adam bıçağını bana saplayamadan cansız bir şekilde yere yığıldı. Kafasından akan kan saniyeler içerisinde cesedinin etrafında bir kan gölü oluşturdu.

Ve Kötülerin Şehri'nde gözlerimin önündeki ilk cinayet işlendi.

Elimi can havliyle boğazıma sarmıştım. Boğaz yakan sık nefeslerimi öksürüklerim takip ediyordu. Zihnim de görüşüm kadar bulanıktı. Bütün bunların bir kâbus olduğuna inanmak isteyen bir tarafım vardı. Uyanmak ve ufak kötülükleri için Tanrı'ya af dilemek istiyordu.

Ama her şey gerçekti. Gözlerimin önünde bir adamın beyni dağılmıştı. Beni öldürmek için can atan vahşi bir adamın. Ve kimse onun için üzülmüyordu. Kimse cesede yaklaşıp yaşaması için umut etmiyordu. Ölmüş ve varlığı öylece silinmişti sanki. Ama oradaydı, birkaç adım uzağımda. Az önce kanlı canlıydı ama şimdi sadece kanlı...

"Devrim." Doğa yanıma gelmiş ve elini hızla koluma sarmıştı. "Kalk." Beni yukarı doğru çekti. "Kalk, gitmemiz gerek." Nefes nefeseydi ve korkmuştu. "Şaşırmak için daha çok vaktin olacak, kalk!"

Beni yukarı çektiğinde ayakta durmaktan başka şansım yoktu sanki. Sık nefeslerim biraz olsun düzene girdiğinde ancak resmin diğer tarafını görebildim. Resmin benim hâkim olduğum kısmında iri kıyım, yaralı yüzlü bir adam şakağından yediği bir mermiyle beyni dağılarak ölmüştü. Gözleri açıktı ve fötr şapkası kan gölünün hemen ortasındaydı. Resmin diğer tarafında ise karnından bıçaklanan Carlos vardı. Suzy onu yerden kaldırmaya çalışıyordu ve hemen önlerinde duran Rain'in elinde iki silah vardı. Silahların ikisini de hemen

karşısında dikilen onlarca öfkeli Siyah'ın üzerine çevirmişti. Katillerle aramızdaki duvardı o. Bize, hayır, bana ulaşmak isteyen onlarca katili onun silahları geride tutuyordu.

Doğa beni sağda kalan dar, boş sokağa doğru çektiğinde Suzy de zoraki bir şekilde Carlos'u peşimizden getirmişti. Sokakta biraz ilerlediğimizde Doğa geriye doğru bakarak, "Rain, gidelim!" diye haykırdı. Bunun üzerine Rain başını hafifçe eğdi ve şarjörlerini boşaltmaya başladı. Karşısında dikilen, peşimizden gelmeye hazırlanan onlarca Siyah'ın üzerine.

Olanları izlemeye cesaretim yoktu. Bu vahşeti durdurmaya gücümün olmadığı gibi.

Üzerimize huzursuz edici bir karanlık çöktü. Sanki ay ve yıldızlar akan kan dolayısıyla bu gece gökyüzünü terk etmişlerdi. Sokak lambaları cılız bir şekilde önümüzü görebileceğimiz kadar bir ışık yayıyordu. Dar sokakta önümüze çıkan mahkûmlar durumdan bihaber, bir şekilde önümüzden çekiliyordu.

"Nereye gideceğiz?"

Suzy'nin gerçek bir merakla sorduğu soru karşısında Doğa bana kaçamak bir bakış attı. Hâlâ koşmama yardımcı oluyordu çünkü zangır zangır titreyen bedenime hâkim olamıyordum. Adımlarım sürekli birbirine karışıyor, gücü çekilen dizlerim beni yarı yolda bırakmaya hazırlanıyordu.

"Geçen hafta son doktoru öldürdüler," diye bir hatırlatmada bulundu Suzy. "Bölgede bir hemşire bile kalmadı."

"Bu şekilde bize kimse yardım etmez." Doğa, gri formamın yakasından tutup çekiştirdi. "*Ben Gri'yim,* diye bağırıyor resmen. Onunla görülmeye devam edecek olursak onunla birlikte bizi de öldürürler."

"Bana geçelim," diyerek aramızdan sıyrılıp önümüze geçen Rain, diğer kolundan yakalayıp Carlos'a yardımcı oldu. "Gri'ye kıyafet ayarlar, dikkatleri üzerinden çekeriz. Ortalık sakinleşene dek saklanacağız."

"Peşimizdeler," diye hatırlattı Doğa. "Evini öğrenirlerse gece uykundan işkence ederek uyandırırlar seni. Son nefesine kadar işkence ederler."

"Başka bir fikrin var mı, Doğa?" diye bağırdı Rain. "Sığınacak daha güvenilir başka bir yerimiz yok."

Doğa bunun üzerine beni sertçe bıraktığında omzumu taş duvara çarptım. "Sana boş vermen gerektiğini söyledim!" Doğa, Rain'in kolundan öfkeyle yakaladığında durmak zorunda kaldılar. "Bir Gri için bütün bölgeyi karşımıza almana değecek mi, Rain?"

Rain, kolunu Doğa'dan kurtarıp bana kısa, manidar bir bakış attı. "Öncü onun hayatta kalmasını istiyor."

"Öncü *sadece* onun hayatta kalmasını ister ama!" Doğa'nın öfkeli çığlığı dar sokakta yankılanarak yükseldi. "Biz öldürülürken öncü kılını bile kıpırdatmaz. Gri kuşunu kafese alır ve onu güvende tutarken bizim ölümümüzü keyifle izler."

Rain, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp bir cevap vermekten kaçındı. Bunun yerine Carlos'a destek çıkıp koşar adımlarla ilerlemeye devam etti. Doğa peşlerine takılınca çaresiz bir şekilde ben de peşlerine takıldım.

Çaresizlik. Bu kelimenin beden bulmuş hâliydim. Sağım, solum, önüm, arkam... Her yanımda çaresizliğin demir parmaklıkları vardı. Etrafımı sarmış, kıstırmıştı beni. İçinden çıkmam mümkün değildi. Çözüm yollarım değil, bir yolum dahi yoktu. Öncü Kunter yalnızca beni isteyerek bütün yollarımı yok etmişti.

Onların birkaç metre arkalarındaydım. Eski, boyası dökülmüş bir binanın demir kapısının önünde durdular. Rain kapıyı açarken onun yerine Doğa, Carlos'u tutmuştu. Kapı açıldığında kızlarla Carlos arkalarına bile bakmadan hızlıca içeri girdiler ve gözden kayboldular. Rain açık kapının önünde beni bekliyordu. Yanına vardığımda öylece geçip içeri girebileceğimi sanmıştım ama önüme geçerek bana engel oldu.

"Sana bu iyiliği güzel suratın için yapmadım, Gri," dedi, sakin ve imalı bir ses tonuyla. Bakışları sivrilmişti. Geriye doğru adımladım ve sarsılan omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. "Yancı olduğunda bu iyiliğin karşılığını vereceksin."

Hayır, omzunda vicdana dair en ufak bir kırıntı dahi yoktu. Bana Kunter için yardım etmişti. Tabii, bir de çıkarları uğruna. İyilik yapmaya ya da çaresiz bir kızı kurtarmaya çalışmıyordu. Centilmenlikle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Bir yancı olmayacağım."

"Eğer seni burada bırakırsam ölürsün. Yaşamak için tek şansın yancı olmak, Gri."

Düştüğüm bu durum beni yalnızca Kunter'e olan öfkem konusunda uyarıyordu. Durmadan ona neden öfkelenmem, ondan neden nefret etmem gerektiğini hatırlıyordum. Ve tabii neden yancısı olmamam gerektiğini. Bana daha ilk günden bunları yapan adam yancısı olduğumda neler yapmazdı? Öncü bir katilden bahsediyorduk. Halkı da en az onun kadar vahşi ve katildi. Bu, ölümden daha korkunçtu.

"Öncü Kunter'in yancısı olacağıma ölürüm daha iyi."

Bir an durdu, donuk bakışlarını çaresizliğime rağmen sert bakışlarımda gezdirdi. Buna cesaret edemeyeceğimi sanıyordu. Hayatta kalmak için beni zorladıkları şartlara boyun eğeceğimi düşünüyorlardı ama hayır, bütün Kötülerin Şehri bir araya gelse yine de beni boyunduruklan altına sokamayacaklardı.

"Geber o hâlde, Gri." Sesi duygudan yoksun, dümdüzdü. Omuzlarını belli belirsiz silkip binadan içeri girdi ve demir kapıyı suratıma çarptı. Dar, karanlık sokakta yalnız başıma kaldım. Gümbürdeyen kalbim ve göğsümü hızla indirip kaldıran sık nefeslerim dışında en ufak bir sesin kalmadığı sokakta geriye doğru adımladım. Gri formanın içinde kalan sıska bedenim tir tir titriyor ve ter döküyordu. Gözlerimin önünde beliren siyah noktalar ve kafamın içindeki keskin uyuşukluk ayrılmaz ikili olmuştu.

Kısa bir an Öncü Kunter'in yancısı olmanın, Siyah Bölge'yi onunla birlikte yönetmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalıştım. Hakkında henüz çok az şey bildiğim bir bölgeyi acımasız bir katille yönetmenin düşüncesi çok da kötü olmayabilirdi ama yönetilecek kişiler azılı katiller olunca işler değişiyordu. Karanlığı, kötülüğün beden bulmuş hâllerini onlardan çok daha fenasıyla birlikte yönetmekten bahsediyorduk. Ayrıca kalıbımı basabilirdim ki Öncü Kunter'in benimle bundan çok daha başka bir derdi vardı. Bu, Gri olmamla ilgiliydi. Grilerin nefret edilip öldürüldüğü bir bölgede bir Gri olarak yancı olmak mı? Öncü Kunter'in dile getirmediği bir planı vardı ve ben bu planın yalnızca piyonuydum. Bu yüzden asla onun yancısı olmayacaktım. Gururumla ölmek onun lanet oyununa piyon olup ölmekten çok daha iyiydi.

Sokağın geldiğimiz tarafından yükselen ayak sesleri düşüncelerimi hızlıca dağıttı. Dudaklarımın arasından süzülen zayıf solukla bakışlarımı sağ tarafa çevirdim. Onlarca Siyah bana doğru, ellerinde öldürücü aletlerle koşuyordu. Kiminin elinde bıçak, kiminin balta,

kiminin silah vardı. Öfke dolu haykırışları, zeminde hızla kayan ayakları ve beni gördüklerinde yüzlerinde beliren eğlence dolu sırıtış bana çoktan oyuna dâhil olduğumu anlattı.

Beni öldüreceklerdi.

Bu onların en sevdiği oyundu.

Gri'yi öldür.

Kısa bir an bakışlarım hemen önümdeki kapalı demir kapıya döndü. İçeri girebilir, onlardan yardım isteyebilirdim. Onlar da yancı olacağımdan emin bir şekilde belki de bana yardım ederlerdi. Yardım etmeye çalışırken de beni öldürmek için üzerime koşan vahşi adamlar tarafından vahşice öldürülürlerdi. Belki de yardım etmezler ama yine de öldürülürlerdi.

Üzerime koşan adamlarla aramdaki mesafeye kısa bir bakış attım. Yaklaşık on beş saniyelik bir mesafe. Nefes aldığım her an, beni ölümüme beş saniye daha yaklaştırıyordu.

Titreyen bedenimi gerdim ve botlarımı taş zemine sıkıca basıp sokağın soluna doğru koşmaya başladım. Adımlarım olabildiğince büyük ve sertti. Her uzvumu daha hızlı koşmak için dikkatle hareket ettiriyordum. Çünkü ufak bir hatamda ölümle aramdaki saniyeler yok olurdu. Yabancısı olduğum Siyah Bölge'nin karanlık, tekinsiz sokaklarında can havliyle koşarken ölümün fısıltıları kulağıma çalınmaya başladı.

Ölecektim.

Ama ölmeden önce yaşamak için son nefesime kadar savaşacaktım.

Kötüleri yönetmek için onlardan daha kötü olmak gerekir. Kötülerin Şehri'nin ilk yıllarında kendini kanıtlayan öncüler hâlâ bugünün öncüleridir çünkü iyiliğin hızlıca hafızalardan silindiği dünyada kötülük olduğu yere kazınır. Katiller en kötüdür ve onları yönetenin karşısında kimsenin durmaya cesareti yoktur.

BÖLÜM 7

Kasvet, adını bir yerden alacak olsaydı, Kötülerin Şehri'ndeki Siyah Bölge'den alırdı. Kötülük birine boyun eğecek olsaydı, bu kişi kesinlikle Siyah Bölge Öncüsü Kunter olurdu.

Siyah Bölge'nin dar ve kısa sokakları uzun caddelere, uzun caddeler etrafı sokaklarla çevrili meydanlara çıkıyordu. Binalarda, direklerde, tabelalarda, sokakların girişlerinde ve çıkışlarında... Bu bölgenin her yanı siyah bayraklarla doluydu. Issız sokakların karanlık köşeleri ölmek üzere olan insanlarla, birçok yeri de çoktan ölmüşlerle doluydu. Caddelerde çığlık çığlığa kaçan insanları gülerek ellerindeki silahlarla kovalayan vahşiler vardı. Binalardan sıklıkla yükselen çığlık sesleri can havliyle bir hışımla geçtiğim sokaklarda yankılanıyordu. Tam on iki kez silah sesi duymuştum. Sese dönmemiş, bakmak gibi bir hatada bulunmamıştım. Kaldırım taşlı zeminlerdeki kan izlerini saymak beni daha hızlı koşmaya hırslandırıyordu. Onlarca kan izi vardı, onlarca ölüm.

Burası katillerin yaşadığı bir bölgeden fazlasıydı. Burası ölümün dünyadaki iniydi. Bütün gücünü buradan alıyor ve saldırmaya devam ediyordu. Ölüm burada yaşamdan çok daha kutsaldı.

Vicdan.

Adalet.

İnsanlık.

Kötülerin Şehri bu üçünden mahrumdu ve bunu kendileri tercih etmişlerdi. Bense hâlâ dolu doluydum. Yoksun kalamayacak kadar etik değerlerine bağlıydım.

Kaldırım taşlı zemine çarpan botlarımı hissedemez olmuştum. Bir çitayla yarışabilecek kadar hızlı koştuğuma kendimi inandırmıştım.

Hızım bir an olsun düşmemiş, daha da artmıştı. En son ne zaman canımı dişime takarcasına koştuğumu hatırlamıyordum ama bir yanım bunun ilk olduğunu bana haykırıyordu. Koşmak yabancı olmasa bile canımı kurtarmak için koşmak bir ilk olsa gerekti.

Bütün bunları hak edip hak etmediğimi her adımımda binlerce defa düşündüm. Gerçekten bir katilsem belki de bu yaşadıklarımı dibine kadar hak ediyordum. Ben bir adamı sırtından bıçaklayarak öldürdüysem, hangi amaçla olursa olsun bir canı ellerimle aldıysam can havliyle koşmayı da ölümün fısıltılarını her ânımda duymayı da hak ediyordum.

Yine de bir yanım, en güçlü tarafım bunu inkâr etmekte ustaydı. Bir katil olmadığımı her hücremle hissediyordum. Bunu hak etmediğimi biliyordum. Kim ne derse desin ben birini öldürebilecek biri hiç olmamıştım. Siyah Bölge'nin yancısı olmayı kabul etmek katil olduğumu kabul etmek gibiydi. Sanki buraya ait olduğumu kabullenirsem onlardan biri olduğumu haykıracak, insanlığımı da geride bıraktığımı kabul etmiş olacaktım.

Sahip olduğum tek şey buydu.

"Sonsuza kadar kaçamazsın, Gri!" diye haykırdı arkamdaki vahşilerden sesi gür olan biri. "Seni kimse kurtarmaz, bir daha olmaz."

"Şehirde hiç Kırmızı yok, umutlanma!"

Kırmızı... Öncü Amber ve Yancı Asil. Güya bana yardım etmeye çalışmışlardı. Beceremeyince de ilk fırsatta *Kırmızı Bölge'ye gel* demekle yetinmişti Yancı Asil. İlk fırsat? Öyle bir fırsatım olabileceğini düşünmüş müydü gerçekten? Buradaki vahşetten, Grilerin bir ırk gibi soykırıma uğradıklarından haberi var mıydı? Bir Gri'ydi ama benim olmadığım kadar güvendeydi.

"Kapana kısıldın, Gri!"

"Sıkıştın!"

"Buradan sana çıkış yok!"

"Ne kadar hızlı kaçarsan o kadar hızlı öleceksin!"

"Koş Gri, koş!"

"Eğlendir bizi!"

Cılız bir ışıkla aydınlanan sokakları ve caddeleri, binalardan yayılan ışıklar aydınlatmaya başlamıştı. İnsanlar pencerelere dökülmüş, peşimdeki vahşilere eşlik ediyorlardı. Bağırıyor, benimle alay ediyorlardı. Ne zaman yakalanacağım ve ne şekilde öleceğimle ilgili girilen

bahisleri birçok defa işitmiştim. Kahkahalar, alay dolu cümleler, eğlenceyi katlayan yüksek sesli müzik... Her sokakta, her caddede farklı versiyonlarına maruz kalıyordum.

Hepsi ölmemi istiyordu.

"Siyah her zaman Gri'yi öldürür!"

"Gri'ye ölüm!"

"Öldürmeden önce can çekiştiğinden emin olun!"

"Siyah Bölge'de en uzun yaşayan Gri. Alkışlayın onu!"

Alkışlar can havliyle geçtiğim dar sokakta gür bir şekilde yükseldi. Boğazım kurumuş, nefeslerim çoktan hırıltıya dönmüştü. Ter damlaları saç diplerimden şakaklarıma doğru usul usul akıyordu. Formam terden ıslanıp sırtıma, karnıma, bacaklarıma yapışmıştı. Parmak uçlarımdan saç diplerime kadar her hücrem zonkluyor ve yanıyordu. Ayağımın altındaki kaldırım taşları kayıyor, dar duvarlar üstüme kapanıyordu.

Tam ortasında bir deniz kızı heykeli bulunan eski bir fıskiyenin olduğu meydana daldım. Çıktığım sokak dâhil, dört sokak bu meydana çıkıyordu. Üç kaçış yolumun olduğunu sandığım anda sağ ve solda kalan iki sokaktan da mahkûmlar meydana dökülmeye başladı.

Beni kıstırıyorlardı.

Fıskiyeye doğru atıldım ve deniz kızı heykeline yaklaşınca onun kanla ıslandığını fark ettim. Üzerinde onlarca farklı zamanlarda sıçramış gibi görünen kan lekeleri vardı. Fıskiyenin beyaz zemininde de aynı şekilde kan lekeleri vardı.

Güzel her şeyin kanla mahvolduğu Siyah Bölge.

Fıskiyenin içinden geçip karşıdaki sokağa dalmak için hızlandığımda birileri ensemden, saçımdan, formamdan... Sanki bir yerimden yakalamak üzereydi. Pis nefeslerini ensemde hissedebiliyordum.

Sokağa girecekken diğerlerine nazaran sessiz, zifirî karanlıkta kalan sokaktan bir anda Siyah Bölge Öncüsü Kunter çıktı. Gri bir takımın içinde ışıl ışıl parlıyordu. Gri saçları özenle taranmış, son hâline nazaran güzelce şekil verilmişti. Buz mavisi gözleri ardında bıraktığı zifirî karanlık sokağın gölgesinde parıl parıldı.

O, göz alıcıydı ve ben ona olan öfkemle onun gözlerini yerinden çıkarmak istiyordum.

Son anda sokağın girişinde belirdiği için hızımı kesemedim ve ona çarpmak zorunda kaldım. Düşmemem için beni belimden sıkıca tuttu ve kulağımın dibinde kıkırdadı: "Kollarıma koştun, Gri."

Kollarından kurtulup öfkeyle onu göğsünden ittim. Teni sıcaktı ama ben buz kesilmiştim. Ona çarparak durduğum ilk anda titremeye başlamıştım. Boğazımı yakıp geçerek dudaklarımın arasından süzülen nefeslerim onun kusurdan yoksun suratına çarpıyordu. Dizlerim öyle güçsüz kalmıştı ki kendimi bir anda zemine yığılmaktan nasıl alıkoyacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Durmama rağmen kimse beni yakalamayınca arkama doğru baktım. Onlarca Siyah, meydana doluşmuştu ama hepsi fıskiyenin gerisinde duruyordu. Öncülerini gördükleri anda durmuşlardı. Yüzlerindeki eğlencenin emaresi de silinmişti. Artık eğlenmiyor, korkuyorlardı. Öncü Kunter onları iliklerine kadar korkutuyordu.

"Malikânemi yanlış yerde arıyorsun, Gri. Sola koşman gerekirdi. O zaman beni daha hızlı bulabilirdin ama benim seni bulmam gerekti."

Sert, ölümcül bakışlarım onun buz mavileriyle kesişti. Karşımda durduğu her an ona olan nefretim katlanarak büyüyordu. Öfkemden nefes alamaz hâle gelmiştim. Onu burada parçalara ayırmak istiyordum.

"Yine de kollarıma koşman hoşuma gitti." Kollarını iki yana açıp omuzlarıma parmak uçlarıyla dokundu. Zarif, tehlike arz etmediğini açık açık belli eden bir şekilde. "Her zaman yalnızca benim kollarıma koş, Gri. Seni her zaman yakalarım."

Sertçe yutkunurken gözlerimi kapatıp sıktım. Gözlerimin önünde büyük, siyah noktalar beliriyordu yine. Durdukça gücüm çekiliyordu. Sanki koşmaya devam edemeyecektim. Sadece koşmak da değil, yürüyemeyecek gibiydim de. Şu anda nasıl ayakta durduğumu Tanrı bilirdi.

Öncü Kunter benimkinin aksine kuru ve çatlak olmasa bile dudaklarını ıslattı. Şeytani gülümsemesi dudaklarının kenarlarında yerini aldı. Bakışları... Onlar konuşmadığında bile binlerce cümle kuruyordu bana. Bu onun için sebebini bilmediğim bir savaştı ve o kazanmak istiyordu. Her şeyden, herkesten çok.

"Gururunu incitmemek için yeterince hızlı koşup savaştığını düşünüyorum." Elini bana doğru uzattı. "Yeterince karşı koydun. Hadi,

şimdi tatlı vicdanını, saçma etik değerlerini ve insanlığını kenara bırak da birlikte kötüleri yönetelim."

Uzun parmaklarında, beyaz teninde en ufak bir çizik dahi yoktu. Tırnakları özenle kesilmişti ve tertemizdi. Bana tutmam için uzattığı elinin ilerisine bakınca hafifçe açıkta kalan bileğindeki siyah bilekliği gördüm.

O da mahkûmdu. Onun da bizden hiçbir farkı olmamalıydı ama o kendini bir kral sanıyordu. Bir kral değil, soytarıydı.

"Yoksa?"

Tek kelimelik sorum dudaklarımın arasından hırıltılı bir şekilde yükseldi. Ardımda onlarca, belki de yüzlerce katil vardı ama binlercesi olsa da hemen önümdeki tek adamdan daha tehlikeli değillerdi. O, bu şehirdeki her şeydi. Tek sözü binlerce kişinin sözünden daha değerliydi.

"Yoksa..." Aramızdaki kısa mesafeyi yaklaşarak kapattı. Yüzüne bakabilmek için bakışlarımı yukarı çevirmem gerekti. Çene hizasına geliyordum. "Ölümünü daha eğlenceli bir hâle getireceğim, Gri. Hızlı olmayacak ve sen bana karşı koyduğun her dakika için pişman olacaksın." Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken dişlerini göstererek sırıttı. "Şimdi, yancım olacak mısın, Gri?"

Dudaklarımın arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. Öfkeyle parlayan gözlerim onun mavilerine bakarken intikam yeminimle alev aldı. Saçıma dokunan elinden yakaladım, onu geriye doğru ittim ve tokadımı yanağına geçirdim. Sert, okkalı tokadın sesi meydanda yankılandı. Öncü Kunter'in suratı yediği tokatla birlikte gerilirken sağına doğru döndü.

Dudağından akan kan çenesine doğru süzüldü. Dudağı patlamıştı.

Sertçe yutkundum. "Yancın değil ama bir gün ecelin olacağım, Siyah."

Başparmağının ucuyla dudağından akan kanı silerken keskin bakışları üzerime döndü. Nefes alıp verişleri yavaşlamıştı. Yüzünde en ufak bir mimik hareket etmiyordu. O eğlenceli, alaycı hareketlerinin emaresi kalmamıştı. Tek bir tokatla hepsini yok etmiştim.

Çenesini sıktı. "Kaç." Yanından geçip sokağa doğru adımladım. Şimdi halkıyla benim aramdaydı. Benimle birlikte döndü, başını omzuna doğru yatırdı ve tehlikeli bir sesle ekledi: "Sen hızlı ol ama ölümün hiç hızlı olmayacak, Gri." Ellerini kaldırdı ve sadece ufak bir

hareket yapması yeterli oldu. Parmaklarını öne doğru gelişigüzel sallamıştı yalnızca. "Kaç."

Siyah Bölge halkı Öncü Kunter'in işaretiyle birlikte harekete geçti. Hızlı ve vahşiydiler. Bense öncekine nazaran yavaş ve tükenmiş.

Siyah Bölge halkı bölgelerinden çıkamıyorlardı, yasaktı ama ben çıkabilirdim. Başka bir bölgeye üç gün boyunca giriş yapamayacak olabilirdim ama en azından kıyıya çıkabilirsem Siyah olanların elinden kurtulurdum. Şimdilik en iyi planım buydu ve hatta ilk anda Siyah Bölge'den çıkmadığım için şimdiden çok pişmandım. Burada yaşayabileceğime inanmam tam bir aptallıktı.

Bakışlarımı yukarı kaldırıp Kunter'in malikânesinin görkemli çatısını görmeye çalıştım. Onu her yerden görebileceğimi söylemişti. Siyah Bölge'nin çoğu sokağı eğimliydi, yukarı çıkıyordu. Malikâneye doğru aşağı koşarsam ve aynı yöndeki işlek caddeyi bulabilirsem kıyıya çıkabilirdim.

Peşimdeki katillere şaşırtmalar yaparak bir kısmını elemiştim. Ne kadar süredir kaçtığımı bilmesem de ayaklarımı hissedemeyeceğim kadar olduğunu biliyordum. Boş bir dükkânın aralık kapısından içeri dalıp yan sokağa çıktım ve dolanıp aynı sokağa girdiğimde peşimdekilerin yarısını atlatmıştım. Artık girdiğim sokaklar ıssızdı ve peşimden koşanlar benimle alay etmiyorlardı. Bu artık Kunter'in bir emri hâline gelmişti çünkü.

Bir sokağın daha köşesinden dönüp hızla sokağın girişindeki binadan içeri daldım. Kapının kenarına çöküp nefesimi tuttum. Nabzım bütün bedenimde atıyordu. Kalbim sanki gümbür gümbür yerinden çıkacaktı.

Aralık, demir kapının önünden onlarca katil bir hışımla geçip gitti. Burada olduğumu fark etmediler. Ellerimi ağzımın, burnumun üstüne kapatmış ve nefes alıp ses çıkarmadığımdan emin olmak istemiştim. Öyle korkuyla beklerken ellerim gözyaşlarımla ıslanmaya başladı. Artık çaresizliğe, korkuya yenilmiştim ve göz pınarlarıma dolan yaşlar hızla süzülüp terime karışmaya, yüzümü ıslatmaya başlamıştı. Hıçkırıklarım sesimi çıkaramadığım için geldikleri gibi geri gidiyordu.

Ayak sesleri dindiğinde saklandığım apartmandan çıkmak zorunda kaldım çünkü bir kişinin bile burada olduğumu öğrenmesi bütün bölgenin öğrenmesi demekti. Risk alacak lüksüm dahi yoktu.

Sessizleşen sokağa çıkıp geldiğim yöne doğru koşmaya başladım. Kunter, malikânesinin solda kaldığını söylemişti ve ben onun görkemli malikânesinin çatısının küçük bir kısmını görmeyi becerebilmiştim. En dar, karanlık ve sessiz sokaklarda hızlıca yürüdüm. Karanlık beni saklasın diye hep duvarın kenarından ilerledim.

Bölgede bazı kesimler fazla kalabalıkken bazı kesimlerse oldukça ıssızdı. Birçok büyük, küçük meydan vardı. Meydanların ortalarında görkemli heykeller bulunuyordu ama hepsine kan bulanmıştı. Kanlı heykel olmuştu her biri.

Bir meydana daha çıktığımda kimsenin olmadığına emin olduktan sonra karşı sokağa geçecektim. Lakin meydanın ortasında yerde sürüklenmiş gibi ardında kan izleri bırakan genç bir adam gördüm. Başından akan kan yüzünü kırmızıya boyamıştı. Sırtını meydandaki kadın heykeline yaslamıştı ve inliyordu. Yalnızdı.

Dar sokağın karanlığında saklanmayı bırakıp meydana çıktım. Adımlarım hızlı ama yumuşaktı. Genç adama doğru ilerlerken temkinliydim, sürekli etrafı kolaçan ediyordum. Birileri pencereden bakıyor mu, meydana yaklaşıyor mu? Neyse ki kimse yoktu. Siyah Bölge'nin en ıssız köşelerinden birindeydik.

Yaralı adamın yanına çöktüm. "Hey." Elimi çenesine uzatıp düşen yüzünü kaldırmaya çalıştım. "Kalkabilecek durumda mısın?"

Sertçe yutkunan adamın baygın bakışları üzerime döndü. Solukları zayıftı. "Bacağımdan yaralıyım."

Bakışlarımı bacaklarına çevirdim ama herhangi bir yara göremedim. Yarası, bacağının arkasında kalıyordu sanırım. Yüzü kanla ıslanmıştı ama kanın nereden geldiği belirsizdi.

"Sana yardım edeceğim. Evin ya da bir arkadaşın var mı?"

"Niye?" diye sordu inlemelerinin arasından. "Bu şehirde kimse kimseye yardım etmez. Yardım edersen başına bela alırsın."

Kolundan tutup onu yukarı çekmeye çalıştım ama çok ağırdı ve bana pek de yardımcı olduğu söylenemezdi. "Bana yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmem gerektiği öğretildi."

"Bize de öğretilmişti." Biraz doğrulmayı başardı. "Ama Kötülerin Şehri öğrendiğin her şeyi unutturur, Gri." İnlemeleri kesilmişti. "Burada yardım etmez, yardım beklemezsin." Sesi sivri bir hâl alırken ayağa kalktı. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve kolundan tutan elimi yakaladı. "Yakalandın."

Kan sahteydi, yarası yoktu ve yardıma muhtaç değildi.

Arkamdan yükselen kısık tonda kahkaha sesleri giderek şiddetlendi. Adamlar ve kadınlar düştüğüm tongaya kahkahalar atıyor, eğleniyorlardı. Artık pencereler açıktı ve oradan sarkan insanlar bu eğlenceye eşlik ediyorlardı.

Yardım etmeye çalıştığım adamın siyah gözlerine çevirdim keskin bakışlarımı. Kan yüzünün her yerindeydi ve o bundan tiksinmiyordu bile. Kim bilir kimin kanıydı. Belki de asıl kurtarmam gereken kişiye aitti bu kan.

"Bana Kötülerin Şehri'nde iyilik yapmadan önce düşünmem gerektiğini öğrettiniz, teşekkürler."

Çenemden yakaladı ve çenemi sıktı. Yüzümü yukarı doğru kaldırıp uzun boynunu büktü. Pis nefesi ve kanın kokusunu alınca yüzümü buruşturdum. Midemde çıkaracak pek bir şey olmadığına dua etmeliydi. Aksi takdirde suratına kusmak zevkli olurdu.

"Hatalarından ders çıkaracak kadar yaşamayacaksın, Gri."

Siyah Bölge halkı etrafımızda bir çember oluşturmaya başlamıştı. Adamlar ve kadınlar bir gösterinin haberini almış gibi toplanıp buraya geliyorlardı. Pis bir sırıtışla beni sıkıca tutan adam sanki bir zafer kazananmış gibi gururlu görünüyordu.

Bakışlarım hemen solumda kalan kanlı kadın heykeline döndü. Birazdan benim kanım da oraya fışkıracaktı. Neden? Öncü Kunter'in yancısı olmayı kabul etmediğim için. Hayır, sadece o değil. Bir Gri olduğum için. Sadece suçumu kabul etmediğim ve yeteri kadar kanıt olmasa bile şüpheli olduğum için mi? Masum olabilirdim ve masumiyet Kötülerin Şehri'nin en büyük günahıydı.

Adam bıçağını çıkardı ve kaldırdı. Bakışları kısa bir an boynuma kaydı. Boynumu kesecekti. Herkes çok kısa bir an, sanırım boynum kesildiğinde dudaklarımın arasından çıkacak küçük, acı dolu inlemeyi ya da kanın fışkırma sesini duyabilmek için sustu. Adamın siyah gözlerinde ölümü gördüm ama bu, benim ölümüm değildi.

Karanlığın içinden bir bıçak fırladı ve adamın alnının tam ortasına saplandı. Siyah gözleri ışığını kaybederken elleri gevşedi ve kayarak yere yığıldı.

Etrafımıza toplanan Siyah Bölge halkı ne olduğunu anlamaya çalışıp etrafa bakınırken bunu fırsat bildim. Gözlerimin önünde ölen adam yere yığıldığı anda bacağının üstünden atlayıp koştum ve

dikkati dağılan Siyah Bölge halkının arasından geçip karşı sokağa daldım. Karanlık etrafımı sarıp beni saklarken çok geçmeden bir grup peşime takıldı ama önceki kadar kalabalık değillerdi. Beni öldürmek üzere olan adamı her kim öldürdüyse ondan korkmuş ve geri çekilmiş olmalıydılar.

Kahramanım kimdi, bilmiyordum ama Siyah Bölge'de ölmemi istemeyen tek kişi olduğu kesindi.

Sokağın sonuna yaklaşırken yukarıya doğru baktım ve Kunter'in malikânesini görmeye çalıştım. Sola doğru bakmadan döndüğümde yoldan geçen bir grubu ne ben görebildim ne de onlar beni görebildi. Kendimi frenleyemedim ve içlerinden birine çarpıp onunla birlikte yere yığıldım.

Dizlerimi sürtmüştüm, avuç içlerimi de. Aynı zamanda düşerken çenemi sertçe zemine çarpmıştım. Sanki dişlerim bu çarpmayla birlikte iç içe geçmiş, bazıları yerinden oynamıştı. Zaten çarpmanın hemen ardından kanın metalik tadı ağzıma yoğun bir şekilde doldu. Dişlerimin arasından akan kan dudaklarımdan aşağı kayıp çenemde açılan yaraya sızıyordu.

"Siktir," dedi çarptığım genç kadın. Öfkeli bir hırıltıyla onun omzunun üzerindeki omzumdan sertçe tuttu ve beni üstünden itti. O beni itince sırtüstü yere yığıldım. Ne kalkacak gücüm kalmıştı ne de gözlerimi açma isteğim. "Bu şehirde herkes bela mı?"

"Güzel bir bela," diye şakıdı bir erkek. Sesi oldukça muzip bir şekilde yükselmişti. "Hem de güzeller güzeli."

Başka bir erkek ağız dolusu bir küfretti. "Peşindekilere bak."

"Bela geliyorum demez," dedi bir başka erkek. Sanırım dört kişilerdi ve içlerinden biri kızdı. En öfkeli ses ona çarptığımdan mı bilmem, onundu.

Peşimdekilerden biri, "Gri!" diye haykırdı sokağın bir ucundan. Sesi uzaktan, gür bir şekilde yükselmiş ve kahkahalar ona yeniden eşlik etmişti. Yaklaşıyorlardı ve ben yere yapışmış durumdaydım. Biri gelip beni yerden kazısa fena olmazdı.

Gözlerimi açmayı denediğimde kirpiklerim titreşti ama göz kapaklarım bir türlü aralanmadı. Ağzıma dolan kan boğazıma doğru süzülüp beni boğmaya başladığında son gücümle kendimi yana çevirdim ve yere tükürdüm. Hemen ardından gözlerimi henüz açamamış olsam bile elimi yere bastırıp kendimi yukarı itmeyi denedim.

Bir şekilde kalkabilirsem belki bir şekilde kaçmaya devam da edebilirdim.

Kapalı gözlerimin ardında, zihnimin içinde Kunter'in kahkahalar attığı bir görüntü belirdi. Şu an düştüğüm duruma yakından şahit olabilseydi, eminim alay eder, kahkaha patlatarak beni önce öfkeden öldürürdü.

Ah Kunter... Senin o gri saçlarını yolmadan ölecek olursam gözlerim açık giderim, kaçık herif!

"Gri'ymiş," diye buz gibi bir sesle konuştu çarptığım kız. "Onu öldürecekler."

"Grilere yardım edemezsin," dedi erkeklerden sesi muzip bir şekilde çıkan. "Siyah Bölge'nin kuralı bu. Hiçbir Gri'yi kurtaramazsın."

"Onunla ilgili farklı şeyler duydum ama," dedi içlerinden biri. "Öncü onu istiyor."

"Neden?"

"Tek bildiğim hayatta kalması gerektiği."

"O zaman şu üzerine koşan eli silahlı vahşilere ne demeli?"

"Sanırım artık öncü onu istemiyor yoksa cesaret edemezlerdi."

Onlar aralarında konuşurken ben hâlâ kendimi yukarıya itmeye çalışıyordum. Bedenim pes etmem gerektiğini haykırıyordu ama pes etmek istemiyordum. Gücüm yoktu, her bir zerresi beni terk etmişti.

Tam kendimi yukarı ittiğimi, kalkıp kaçabileceğimi sanmıştım ki birinin beni yakamdan yakalayıp havaya kaldırdığını anlamam çok da uzun sürmedi. Öyle sert ve hızlı çekmişti ki gri formanın boğaz kısmı nefesimi kesmişti.

"İşte yakaladık." Beni tutan adama karşı koyacak gücüm yoktu. "Seni nasıl öldürelim, Gri?" Sarsıldığımı hissettim. "Son arzun nasıl ölmek?"

Ağzımda biriken kanı tükürdüm. "Son arzum..."

"Evet?"

Ayak uçlarımın yere değdiğini ama tabanlarımın havada olduğunu hissettim. Göz kapaklarımı bir kez daha aralamayı ve son anlarımı görmeyi denedim. Soluklarım zayıf, tükenmek üzereymiş gibiydi. Buz kesen tenimin üzerinden kayan ter damlalarının her zerresini hissedebiliyordum.

"Devam et, Gri."

"Kunter'in kaçık halkı."

Sesim öyle zayıf çıkmıştı ki bunu duyamamışlardı bile. "Ne? Tekrar et, Gri."

"Diyorum ki..."

Göz kapaklarımı çok hafifçe aralamayı başardım. Görüşüm bulanıktı ama önümdeki dört kişiyi az çok seçebiliyordum. Bir kadın, üç adam. Onlara çarpmıştım ve beni öldürmeye çalışanlar onlar değildi. Beni öldürmeye çalışan herkes arkamdaydı.

"Evet, son arzun nedir, Gri? Lütfen söyle. Duymak için can atıyoruz."

Son bir nefesi güçlükle içime çekip onlara istedikleri cevabı verdim. "Kıymetli öncünüzün saçlarını yolup ağzınıza tıkmak istiyorum. Lütfen son arzumu yerine getirin."

Kahkahalar, fısıltılar kesildi ve yerini öfkeli hırıltılar aldı. Hemen ardından beni tutan adam, "Öncüye saygısızlık ha?" diye haykırarak beni bir eşyaymışım gibi fırlattı. Kaldırım taşlı zemine yüzüstü düştüm. Bu andan sonrasının ölümüme ait vahşi karelerden oluşacağına emindim.

Birinin gölgesi üzerime düştü ve saldırıya hazırlanan adamı biri durdurdu. "Bildiğim kadarıyla..." Sesi bir mezar kadar soğuk olan kişi çarptığım genç kadındı. "Öncü Kunter bu Gri'nin özellikle hayatta kalmasını istiyor. Sevgili öncümüz onu öldürmeyi yasakladı. Ona dokunan ölümle cezalandırılacak."

"Sen karışma," diye karşılık verdi içlerinden biri. "Griler her zaman ölümle cezalandırılır. Öncü Kunter onun peşinde olduğumuzu biliyor."

"Peşinde olduğunuzu biliyor, öldüreceğinizi değil."

"Öldürmemizi o istedi."

"İstemedi," dedi genç kadın. Ses tonunun yükseltmeden karşısındakini azarlayabiliyordu. "Gri'nin öleceğini düşünmesini istedi."

Kunter sadece ölümden korkup onun kollarına koşmamı istiyordu. Kaçık halkından bazıları ise ileri gitmeyi ve beni gerçekten öldürmeyi planlıyordu.

"Siz iki hafta önce düşmediniz mi şehre?" diye sordu beni öldürmeye çalışanlardan biri. İnkâr etmemişlerdi. "Korkularınızı hızlı yenmişsiniz. Yoksa bu kadar erken ve böyle bir cesaretle karşımıza dikilip hesap soramazdınız."

"İki hafta ya da değil," dedi genç kadın. Grubun sözcüsü oydu anlaşılan. "Zamanın azı ya da çoğu şimdiye kadar kimseyi elimden kurtaramadı." Sesi ölüm fısıldıyordu. "Korku dediğin şey, bir dakika içerisinde buradan uzaklaşmazsanız iliklerinize kadar hissedeceğiniz, sadece siz kurbanlara özel bir his olacak."

Dar, karanlık sokakta bir düzineden fazla katile karşı sadece dört kişilerdi. Onlar da katildi ama o kadar katilin karşısında hayatta kalma ihtimalleri çok düşüktü. Hatta imkânsız.

Tükürürcesine, "Yanına üç adam çekmiş zayıf bir kadınsın sadece," dedi adamlardan biri. "Gri'yi korumanın ve o sivri dilinle bizi tehdit etmenin cezası ölüm."

"Ceza?" dedi genç kadın alayla. "Benimle en son böyle konuşmaya cüret eden adam ağzına dizdiğim mermileri toplayacak kadar yaşamadı."

"Bir adam öldürüp Kötülerin Şehri'ne düşmüş genç, cılız bir kadın." Adam gür bir kahkaha patlattı. "Bir adamın ağzını mermiyle doldurup öldürdün demek. Ama ben şimdi senin o güzel ağzınla neler yapabildiğini çok merak ettim. Belki de Gri'yi sonra öldürürüm. Önce sana vakit ayırmak isterim."

Tehlikenin kokusunu alabildiğimi bilmezdim. Yanı başımdaki genç kadından buram buram tehlike kokusu yayılıyordu.

Göz kapaklarım titreşerek aralandığında içinde olduğum manzara şekillendi. Hemen önümde duran üç adam ve bir kadının bütün dikkati arkamda kalan katillerin üzerindeydi. Bütün dikkatim konuşmak üzere olan genç kadına kaydı. Uzun boylu, zarif, sırtı kılıç gibi dimdik bir kadındı. Çöken ölüm sessizliğinin her zerresi ondan besleniyordu. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Göz kapaklarını yarıya kadar indirmiş, buz gibi gözlerle karşısındaki adama bakıyordu. Bal rengi saçları omuzlarından göğsünün üzerine dökülmüştü. Kehribar rengi gözleri gecenin karanlığında öfkeyle alev almışçasına parlıyordu.

"Şimdi o güzel ağzımla neler yapabildiğimi sana göstereceğim," diye tüyler ürperten bir tonda konuştu genç kadın. "Tek bir adamla yetinmiş olduğumu düşünmen çok tatlı. Oysa ben yüzü aşkın adamın yaşamak için yalvararak ellerimde ölüşüne şahit olmuştum." Bıçaklarını çıkardı. "Sana kötü bir haberim daha var." Başını usulca omzuna

yatırırken bakışları ölümle süslendi. "Buraya öldürdüklerim gibi yüzlerce kötüyü öldürmeye geldim." Sırıttı. "Hepiniz yok olana dek."

Genç kadın yüzündeki ölümcül gülümsemeyi bozmadan parmaklarının arasında ustaca çevirdiği bıçağı karşısındaki adama fırlattığında adamın bir nefes daha alacak fırsatı olmamıştı. Kadın düşünmemişti, adamın tepki dahi vermesini beklememişti. Sadece onu en hızlı şekilde öldürmüştü.

Adamın ölümüyle birlikte iki taraf da birbirlerine karşı ani bir atağa geçtiğinde can havliyle kendimi kenara atmayı başardım. Sırtımı duvara yasladığımda manzaram tam anlamıyla bir katliamdı.

Üç adamdan ikisi ve kadın, ustaca kullandıkları bıçaklarını karşısındaki katillerin en hayati bölgelerine tam on ikiden savuruyordu. Kesilen boğazlar, delinen kalpler ve kesikler içinde kalan bedenler... Bunu öylece sadece öldürmek gibi yapmıyorlardı. Sanki öldürürken ölümle dans ediyorlardı. Fışkıran kanlar, kesilen bedenler onlara anlam veremediğim türde bir haz veriyordu. Bir savaş filminde önüne gelen herkesi kılıçtan geçiren birer asker gibiydiler ama bir yandan da asker olmakla hiçbir alakaları yoktu.

Kan, yağmur damlaları gibi artık kan gölüne dönmüş zemine damlıyordu. Bana ölüm tehditleri yağdıran, beni korkutan, ölümüne peşimden koşarken bundan eğlenen insanlar şimdi son nefeslerini vermeden önce acı dolu çığlıklarını gökyüzüne doğru atıyorlardı.

Öndekiler çok hızlı öldüğünde arkada kalanlar öleceklerinden emin bir hâlde kaçtılar. Aynı benim onlardan kaçtığım gibi. Korkarak, can havliyle, yaşamak için kaçtılar.

Gördüklerimin bir halüsinasyon, hayal ya da bir kâbus olup olmadığından emin değildim. Böyle bir vahşete seyirci kalmadığıma inanmak isteyen yanım bu şehir için fazla masumdu. Şimdi beni öldürmek için can atanlar yerde, kendi kanlarından oluşan bir gölün içinde cansız bir şekilde yatıyorlardı. Kimisi gözü açık ölmüştü, kimisinin açık kalacak bir gözü dahi kalmamıştı. Kan, her yerdeydi.

Midemden yükselen safra boğazımı yaktı. Midemde ne var ne yoksa boğazıma kadar tırmandı ama kusamadım. Kusacak bir şeyim yoktu çünkü. Bu yüzden birkaç kez öğürdüm ve ağzımda biriken kanı tükürdüm.

Birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Başımı hafifçe sağa kaydırdığımda dört kişilik çeteden genç bir adamın bana baktığını

gördüm. O adam geride kalmış, kimseyi öldürmemişti. Elleri bir süredir ceplerindeydi ve yerinden bir milim dahi kıpırdamamıştı. İnce ama keskin hatlara sahip bir yüzü, geniş omuzları ve ortalama bir boyu vardı. Dalgalı, kahverengi saçları alnına dökülüyordu. Üzerinde beyaz keten bir takım vardı. Tek bir kan damlası sıçramamıştı üstüne.

"Lanet olsun," diye homurdanan kıza döndü bakışlarım. Ellerindeki kanı silkelerken üstündeki kan içinde kalmış kıyafetine bakıyordu. "Üstüm başım kan oldu."

Erkeklerden en kaslı ve iri olanı onun bu isyanına gülerek, "Bundan hoşlandığını sanıyordum," dedi. O da kendi elindeki kanları üzerine siliyordu. Uzun boyu, kısacık kesilmiş saçları ve geniş omuzlarıyla oldukça heybetli bir görünüm sergiliyordu.

"Daha çok kıyafetim olduğunda, evet," diye yanıtladı genç kadın. "Yine de özlemişim, epey keyifliydi doğrusu."

"Özlemek?" derken yüzünü iğrenç bir şeye şahit olmuş gibi buruşturdu arkada kalan. Hâlâ ellerini ceplerinden çıkarmamıştı. "Midemi bulandırıyorsunuz. Hatta birazdan kan gölünü kusmuğumla süsleyeceğim."

"Şaheserimizi bozma!" diye araya girdi aralarında en neşeli görüneni. Masmavi gözleri bir boncuk gibi parlıyordu. Kahverengi saçlarına kadar kanla ıslanmıştı. Ellerini değil, bıçaklarını temizlemeye çalışıyordu. "Bence bu şehirdeki herkesi tek bir yerde öldürmeliyiz. Kanlarını da son damlasına kadar akıtmalıyız. Böylece şehirdeki herkes öldüğünde devasa bir kan gölümüz olur."

Şehirdeki herkesi öldürdüklerinde...

Nefesimi tuttum ve duvarın kenarında, karanlığın içinde kaybolmayı diledim.

"Ve sonra gelir, devasa kan gölünüze kusarım."

"Aştığını sanıyordum," diye homurdandı devasa kan gölü fikrini sunan katil. Bu fikir onu gerçekten eğlendiriyor gibi görünüyordu. "Kaç yıl oldu, alış artık."

"Yok," derken omuz silkti arkada kalan ve kandan midesi bulanan katil. "Ben zehirlemeye devam edeceğim. Öylesi daha keyifli."

Ter ve kanla ıslanan dudağımı zoraki sildim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yüzümde hâlâ olanlara inanamayan bir ifade vardı. Bakışlarım çaresiz ve odaksızdı. Yanaklarımdan süzülen yaşları çok

geç hissettim ama yine de onları durdurmaya çalışmadım. Sefil bir hâldeydim ve birkaç damla gözyaşı olmayacaktı beni öldüren.

Bakışlarım çaresizce umut aramaya koyuldu. Sokağın sağına doğru boş bir umutla baktım. Sol taraf ceset doluydu ve oraya doğru gidersem karşıma onlarca katil çıkacağına emindim ama sağ taraf sakin görünüyordu. Eğer bu herkesi öldürmeyi ve kandan bir göl oluşturmayı planlayan katilleri aşabilirsem kendime biraz olsun umut yaratabilirdim.

Kapanmak için direnen göz kapaklarımı zorlayarak açık tuttum. Gözlerim sürekli geriye doğru kayıyordu ve bedenimin de ondan pek bir farkı yoktu. Hiç gücüm kalmamıştı. Kıpırdayacak kadar bile.

Sokağın sağında dolanan bakışlarımı yeniden katillerin üzerine çevirdiğimde kanlar içindeki genç kadınla göz göze geldim. Diğerleri aralarında konuşurken o bakışlarını bana kilitlemiş durumdaydı. Bıçakları hâlâ elindeydi ve o birilerini öldürmekten yorulmuş gibi görünmüyordu. Birini daha zevkle öldürebilirdi ve o biri ben olabilirdim.

"Öncü seni neden istiyor?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Tanışıyor muydunuz?"

"Hayır," diye fısıldadım. Niyetim fısıldamak değildi ama sesim ancak bir fısıltı kadar yükseliyordu. Dudaklarımı hareket ettirmek bile şu durumda güçtü. "Beni neden istediğini bilmiyorum."

"Duyduğumuza göre öncü, Gri olanlardan nefret edermiş." Dudağını aşağı doğru sarkıtıp kaşlarını kaldırdı. "İlk kez bir Gri'ye ilgi gösterdiğine göre bir değerin olmalı."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmakla yetindim. Gözlerimi bir an olsun kırpmıyordum çünkü kırpacak olursam bir daha açabileceğimi sanmıyordum. Bu sırada da muhtemelen öldürülürdüm.

"Şimdi bu Griler tam olarak ne oluyor?" diye sordu, iri yarı olan genç adam. "Kendilerine ait bir bölgeleri bile yok."

"Çünkü buraya ait sayılmazlar," dedi arkada kalan, kandan iğrenen katil. "Şehirden çıkma ihtimalleri çok yüksek. Geneli şüpheli olarak şehre düşüyor. Suçu kanıtlanmamış, suçunu itiraf etmemiş. Bir kısmı da birden fazla suç işlediği için rengi belirsiz. Yani onların ne olduğu belirsiz olduğu için bir bölgeleri de yok."

"Şüphelilerin düştüğünü bilmiyordum," dedi iri yarı olan katil. "Kötülerin Şehri'ne masum olma ihtimali olan birini göndermeleri saçmalık."

"Masum olduğunu da kanıtlayamamış ki."

Şimdi bütün bakışlar üzerimdeydi. Dördü de suçumu arar gibi büyük bir ciddiyetle gözlerimin içine bakıyordu. Sanki sadece bakarak masum olup olmadığımı anlayabileceklermiş gibi.

Öldürdüğü katillerin kanıyla banyo yapmış gibi görünen genç kadın üzerime doğru birkaç adım attığında sanki kaçabilecekmişim gibi sırtımı iyice duvara bastırmıştım. Daha fazlasını yapamıyordum. Kendimden geçmek üzereydim ve dayanabildiğim kadar dayanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Korkudan titremene gerek yok," dedi genç kadın, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Biz yalnızca kötülüğü kanıtlanmış olanları öldürürüz, Gri. Sana zarar vermeyeceğiz."

Kötülerin Şehri'nde herhangi birine güvenmek, yapacağım en büyük aptallık olurdu. Bana yardım etmiş gibi görünseler ve öldürmeyeceklerini dile getirseler bile bir an sonra kendimi bıçağın sivri ucuyla bakışırken bulabilirdim ve şu durumda o bıçaktan kurtulamazdım da. Bu yüzden dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmaya ve sessizliğimi korumaya devam ettim. Böylece giderler ve ben de bir şekilde yolumu bulurum diye düşünüyordum. Belki bu duvarın karanlık köşesinden kalkmayı başarırdım. Gözlerimi kırpmaya kalktığım ilk anda zihnim zifirî karanlığa gömülmezdi de hayatta kalmak için bir şansım olurdu.

Bıçaklarını temizleyip pantolonundaki kınına koyan mavi gözlü, diğerlerine nazaran dudaklarından gülümsemesi eksik olmayan katil doğruldu. "Karanlığa karışalım." Sokağın sağına doğru harekete geçti. "Siyah Bölge çeteleşmeleriyle ünlü. Yani birileri bu katliamın peşine düşecektir. Ortalık sakinleşene kadar evde takılalım."

Genç kadın bakışlarını sonunda üzerimden çekerken, "Doğru," dedi ve öldürdüğü adamlara doğru soğuk bir bakış attı. "Daha fazlasının canını almak için hayatta kalmamız gerek." O da sokağın sağına doğru harekete geçti. "Avlayacak ne çok sırtlan var ama."

Diğer ikisi de onları takip etti ve sokağın sağına doğru epey ilerlediler. Onlar gözden kaybolmadan benim de buradan kalkmam ve uzaklaşmam gerekiyordu. Eminim ki daha fazlası birazdan burada olacak ve hâlâ beni öldürmek isteyeceklerdi.

Sertçe yutkunduğumda ağzıma biriken kanın boğazımdan akıp gittiğini hissettim. Titreyip zonklayan elimi zemine bastırıp sırtımı duvardan ayırmaya çalıştım ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Bedenim çoktan pes etmişti ve bu fiziksel bir savaştı. Bu savaşın galibi olamazdım.

Onca çabama rağmen kalkmayı başaramadığımda dudaklarım, ardından yükselen acı dolu hıçkırıklarla aralandı. Kızgındım, üzgün ve yenilmiş hissediyordum. Bunları yaşamam haksızlıktı. Hiçbirini hak etmiyordum. Peşimden koşan onca katile rağmen kızgınlığımın çoğu Öncü Kunter içindi. Ondan nefret ediyordum ve onu ellerimle parçalamak istiyordum. Onun arzuları beni bu duruma düşürmüştü. Ondan ve kaçık halkından bana bu kısa sürede yaptıkları için iliklerime kadar nefret ediyor, bunun intikamını onların her birinden özenle almak istiyordum. Şehir yıkılmalıydı, yanmalıydı ama Siyah Bölge'nin üzerine. Katiller bu şehirde bile yaşamayı hak etmiyorlardı. Onları buraya getirmemeli, denize dökerek öldürmeliydiler.

Göz kapaklarımı daha fazla aralık tutamadım. Önce gözlerim kapandı, ardından soluklarım yavaşladı ve bedenimin kaydığını hissettim. Sağa doğru düştüm ve dar sokakta, önümde sayamadığım kadar cesetle birlikte bir cesede dönüşmek üzere kalakaldım.

Karanlıktan korkardım ben. Dar sokaklardan, gölgede kalan göremediğim her şeyden. Ölümden ve ölenlerden. Mezarlığın yanından geçerken bile ürkerken şimdi cesetle dolu dar, karanlık bir sokakta bir başımaydım. Annem bana karanlıktan korkmamam için karanlığı anlatan hikâyeler okurdu. Alışırsam korkularımın üstesinden de gelebilirmişim. Her şeyin başı alışmakmış annemin dediğine göre. İnsan elbet istemese de alışırmış bazı şeylere. Karanlığa, ölüme, kötülüğe... En güzel savaş alıştığımız hislere karşı verilirmiş.

Karanlığa olan korkumla savaşımı hiçbir zaman yenemedim. İçimde bir yerde hep korktum, hep kaçtım. Şimdiyse karanlık beni saklar diye umut ediyordum.

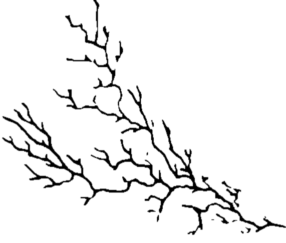
Soğumakta olan cesetlerin ağır sessizliğini karanlık sokağa dalan ağır adım sesleri bozdu. Hemen ardından biri kolumdan yakaladı ve beni yukarı doğru çekti.

"Bu gece misafirimiz ol, Gri," dedi, ölümün soğukluğuna sahip genç kadın. Benim için geri dönmüştü. "İyi bir savaş verdin ama yine de bu gece tek başına hayatta kalabilecek gibi değilsin." Beni yukarı

çeken o olsa da tutan başka biriydi. Diğerleri de geri dönmüştü. "Bizim de bir öncümüz vardı. Eğer o burada olsaydı sana yardım etmemiz gerektiğini söylerdi. Bu gecelik onun yolundan ilerleyeceğiz."

Biri beni sırtına aldığında başım çok geçmeden onun omzuna doğru düştü. Korktuğum karanlığa orada yenildim. İnanılmaz bir öldürme yeteneğine sahip dört katille birlikte bilinmezliğe giden bir yolculuğa çıktım. Uyandığımda -bu hâlâ bir ihtimaldi- ya ölümün benim için hazırladığı yeni bir sürprizle karşı karşıya kalacaktım ya da sonunda normal bir gün geçirebilecektim. Sadece bir gün. Sonrası yeni bir savaştı ve benim bu savaşa hazırlanmak için bir günüm olacaktı.

Kötülerin Şehri ve benzeri ada hapishaneleri kurulduğundan beri Türkiye'de suç oranı yüzde seksen oranında azalmıştır. Bu da buranın, ülkenin düzeninin kalıcı bir parçası hâline gelmesini sağlamıştır. Kötülüğü kötülükle cezalandırmak kötülükten caydırıcı bir hamle olmuştur.

BÖLÜM 8

Ecel terleri en iyi Kötülerin Şehri'nde dökülürdü ve ben bu işin hakkını veriyordum. Kötülerin Şehri'nde hakkını verebildiğim iki şey vardı. Biri sanırım hayatta kalmak ve diğeri de tehlikeli durumlar karşısında korkup çıldırırken ecel terleri dökmekti. Onun dışında bu adanın koşullarına ayak uydurabildiğim söylenemezdi.

Kötülerin Şehri'yle ilgili ilk haberleri duyduğumda, *tam da yerinde bir ceza,* diye tepki verdiğimi hatırladım. *Kötüler kendi gibi kötülerle cezalandırılmalı. Bizim huzurumuzu bozmaya ne hakları var? Huzur içinde yaşamak için buna ihtiyacımız var.*

Aman ne güzel fikir! Kötülüğün ele geçirdiği bir adada insanların iyi biri olmak için gayret göstermeyeceğini de hesaba katmış mıydık? Daha da kötü olacaklarını, en ileriye gidip birer vahşiye dönüşeceklerini de düşünmüş müydük? Bu bir insanlık suçuydu ve ben bunu bu lanet adaya düşene dek anlamamıştım.

Değişim, ihtiyaçtı. Ceza, insanları değişime zorlar ya da arzulatırdı. Bu şehir bunu insanlardan alıyordu. Bir seçenek bırakmıyor ve daha da kötü olmaya zorluyordu. Çünkü Kötülerin Şehri'nde en kötü en güçlü olandı.

Çift kişilik, demirleri sırtıma batan eski bir yatakta gözlerimi açtığımdan beri zihnimde dönen düşünceler bunlardan ibaretti. Yatağın demirleri nefes alıp verişlerimde dahi gıcırdıyordu. Duvarlar çiçekli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı ama çoğu sökülüp bükülmüş ve arkada kalan pis duvarı gözler önüne sermişti. Duvarın kenarında koyu kahverengi bir makyaj masası vardı ama tek ayağı kırık olduğu için dengesiz duruyordu. Masanın üzerindeki ayna çatlak ve kirliydi. Yatağın ayak ucuna bakan duvarın önünde ise yine eski, tek kapağı kırık

çift kapılı bir gardırop vardı. İçindeki birkaç parça kıyafet ise bu odadaki her şeyin aksine oldukça temiz ve düzgün görünüyordu. Odada iki kapı vardı ve biri dolabın yanındaydı. Kulpu kırılmıştı, lekeliydi ve kapıyı tutan menteşelerden biri yerinde değildi. Bu yüzden kapının alt köşesi zemine düşmüştü. Diğer kapının kulpu ve menteşesi yerinde olsa da tam ortasında koca bir delik vardı. Birinin oraya yumruk attığına yemin edebilirdim. Güçlü ve öfkeli birinin.

Nedenini bilmediğim bir şekilde Kunter'in evi gözlerimin önüne geldi. Oldukça lüks ve temiz eşyalarla özenle tasarlanmış bir evi vardı. Özenle tasarlanmış diyordum çünkü Kunter'in gri takıntısı evin her köşesinde kendini belli ediyordu ve bunun bir denk geliş olduğunu hiç sanmıyordum.

Kunter'in evinin aksine burası bir harabeydi. Tam olarak Kötülerin Şehri'ndeki bir evin olması gerektiği gibi eski ve nefret edilesi pislikte. Lüksten yoksun.

Başımı sert yastıktan kaldırıp yattığım yerde doğrulmaya çalıştım. Her yanım acı içinde sızlıyordu ve hâlâ pek gücüm yoktu. Midemin açlıktan sırtıma yapışmış olması beni yattığım yerden kaldırabilen tek şeydi. Boğazım saman kadar kuruydu ve nefes alıp verişlerim dahi can yakıcıydı. Belki Kötülerin Şehri mahkûmları beni öldürmeyi şimdiye dek başaramamıştı ama ben açlıktan ölecektim.

Ayaklarımı zemine basar basmaz zemin de aynı yatak gibi gıcırdadı. Duvardan destek alarak ayağa kalkmayı başardıysam da titreyen dizlerim yürümemi zorlaştırdı. Zemin sarsılmıyordu ama sarsılıyor gibi hissediyordum. Oda bir sağa bir sola yatmıyordu ama ben öyle zannediyordum. Başım öyle hızlı ve sert hamlelerle dönüyordu ki gözlerimi kırptığım o kısa anda kendimi zeminde bulmam olasıydı.

Kapıya ulaşmayı ve kulpunu yakalamayı başardım ama kulpu çevirecek gücü bulmam zaman aldı. Parmaklarım onları kullanma hakkımı benden almış gibiydi.

Kapıyı açmayı başardığımda beni bir açıklık karşıladı. Eski, lacivert bir koltuk takımı kapının en fazla bir metre ötesindeydi. Yastıkları içeri göçmüş ve bazı kısımları yırtılmıştı. Sol tarafta açık bir mutfak ve geniş bir masa vardı. Salonla mutfağı ayıran tek şey aradaki yuvarlak, lekeli halıydı. Dış kapı ise tam karşımdaydı.

"Açlıktan uyuyamadın, değil mi?"

Bunu söyleyen mezar kadar soğuk genç kadındı. Yemek masasında oturuyordu ve soğuk bakışları odadan çıktığım ilk andan beri üzerimdeydi. Burada onun dışında biri yoktu ya da diğer odalarda birilerinin olduğuna dair herhangi bir ses işitmemiştim.

"Masaya geç," derken sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Sana bir şeyler getireceğim. Katillerden kurtulup açlıktan ölürsen trajikomik olur."

Ona bir şey söylemeden dediğini yaptım ve masaya geçtim. Zaten dudaklarımı aralayıp bir cümle kuracak kadar bile gücüm yoktu. Kuru dudaklarımı aralamaya kalkarsam yırtılacaklarından korkuyordum.

Birkaç dakika içinde önüme koca bir tabak makarna ve bir bardak su koydu. Su dolu bardağa o kadar hızlı uzanmıştım ki neredeyse elini çekmemişti bile. Suyu yudumlamadım, doğrudan boğazımdan akıp gitti. Cennetin neye benzediğini sorsaydılar onlara *su* derdim. Açlıkla bir yere kadar mücadele edebilirdim ama susuzluk bambaşka bir boyuttu. Katillerle baş etmekten bile zordu susuzluğa dayanmak.

"Belki de boğularak ölürsün," dedi kız ama bu kez sesi ölüm kadar soğuk çıkmadı. "Bu daha trajikomik olur."

Çatalımı kelebek makarnalara batırırken onun güneşi andıran kehribar gözlerine baktım. İlgiyle beni izliyordu ve ifadesi bambaşkaydı. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmış, bakışları yumuşamış ve merak dolu bir ilgiye bürünmüştü. Katilleri öldürürken kan ve ölümle dans ediyor gibi görünen bu kadın şimdi nasıl oluyordu da ölümden bu kadar uzak ve masum görünebiliyordu?

Bir tabak dolusu makarnanın başta karnımı doyurmaya yetmeyeceğini düşündüm çünkü midemde uzay derinliğinde bir boşluk olduğuna inanmaya başlamıştım. Fakat öyle olmadı ve ben koca bir tabak makarnanın yarısından sonrasını zoraki yiyebildim. Kendimi zorlama nedenimse bir daha ne zaman yemek yiyebileceğimi bilmememdi.

Son lokmaları yutmakta zorlandığımı fark eden, ona henüz nasıl hitap edeceğimi öğrenemediğim genç kadın bana bir bardak daha su doldurduğunda bu kez yudum yudum, sakin bir şekilde içtim.

Boş su bardağını masaya bıraktığımda, "Ee," dedi. "Anlat bakalım, Kötülerin Şehri'ne nasıl düştün?"

"Hatırlamıyorum," dedim çatlak, kısık bir sesle. "Nedenini bilmediğim bir şekilde adaya düştüğümde hafızamı kaybetmiştim.

Sonra hatırlamaya başladım ama hâlâ neden burada olduğumu hatırlayamadım."

Ona cinayet şüphesinden burada olduğumu söyleyecek değildim. Kötüleri öldürüyordu ve bir şüpheli olmadığıma karar verip beni öldürebilirdi de. Ya da başkaları bunu öğrenirse beni Siyah ilan edebilirdi ve bu, Siyah Bölge'den çıkma ihtimalimi yok ederdi. Tabii, öyle bir ihtimal varsa.

"Travmaya bağlı kısa süreli bir hafıza kaybı yaşıyor olabilirsin."

"Sanırım," diye mırıldandım. "Bilmiyorum ama yakında hatırlarım diye umuyorum."

"Hatırlasan iyi olur," derken sırtını ahşap sandalyeye yasladı ve uzun, siyah ojeli tırnaklarını ahşap masaya belli bir ritimde vurmaya başladı. "Masumsan eğer bu şehirde olmamalısın, Gri. Kötülerin Şehri, masumlara göre bir yer değil. Sonsuza kadar kaçamazsın."

Başımı hafifçe sallayıp bakışlarımı ondan kaçırdığım sırada arkamda kalan kapı gıcırdayarak aralandı ve parlak mavi gözlü, bıçaklarına kendinden daha çok değer veriyor gibi görünen güler yüzlü katil yanımıza geldi. Üzerindeki kandan arınmış, bıçaklarını da komodinin üzerine bırakmış olmalıydı çünkü şimdi oldukça sıradan bir genç adam gibi görünüyordu.

"Kaynaşmışsınız." Yeşil tişörtünün yakalarını düzeltti. "Bu bir mucize çünkü bizim kızın biriyle kaynaşması en az bir yıl sürüyor. İnsan düşmanı olur kendisi."

"İnsan düşmanı değilim," diye çıkıştı. "İnsanlar kötü ve ben de kötüleri avlıyorum."

"Ben de kötüleri avlıyorum ama insanlar beni sever ve ben de insanları severim."

"Öldüreceğin insanlarla öldürmeden önce arkadaş olman seni insan sever yapmıyor."

"Benim gibi bir arkadaşa sahip olup öyle ölüyorlar," diye karşılık verdi genç adam. "Öldürmeden önce ruhlarına birkaç tutam iyi his bırakıyorum."

Genç kadın, kendi gibi katil arkadaşına elini uzatıp tuttu. "Tebrikler, cennete giriş biletin hazır."

Genç adam, onunla alay eden kendi gibi katil arkadaşının elini sallarken sırıttı. "Teşekkürler, senin de cehennemdeki yerin hazır.

Öldürdüğün bütün kötüler kıçını öpmek için seni cehennemin kapısında bekliyor olacak."

"Kanatlarım da olur mu dersin? Şöyle kara, kanlı kanatlar?"

"Aklınızdan zorunuz olduğunu düşünüyorum," diyerek içeri daldı kandan midesi bulanan genç adam. Dalgalı saçları bu sabah dağınıktı ve göz altları onu ilk gördüğüme nazaran morarmış ve çökmüştü. Gece sanki nöbet tutmuş, uyku uyuyamamıştı. "Bu işin sonunda sizi kendi ellerimle akıl hastanesine götüreceğim."

Bıçaklarla haşır neşir olan boncuk gözlü genç adam gülerek, "Zehirleyerek öldürdüğün için bizden daha az katil olmuyorsun, anla artık. Kan akmadığında insanlar eceliyle ölmüş olmuyor."

"İnanmak gerçek kılmanın yarısıdır," diyerek yanıma oturdu insanları zehirleyerek öldüren katil. Dudaklarına yaydığı gülümsemeyi silmeden bakışlarını üzerime çevirdi ve bana göz kırptı. "Dünden iyi görünüyorsun, Gri."

"İyiyim," diye mırıldandım. "Toparlamaya çalışıyorum."

Başını sallarken, "Halledersin," dedi destek çıkarcasına bir tonda. "İnan yeter."

Belli ki inanmak onun mottosuydu. Dümdüz inanmak. İnan yeter, inan olur, inan ve başar.

"İnanmaya başlamadan önce duşa girmeli bence," diye arkamdan yükselen ses muhtemelen beni dün akşam sırtında bu eve taşıyan adama aitti. Aralarında en iri yarı, kaslı ve güçlü görünen oydu. Diğerlerine nazaran da daha az konuşuyordu sanırım. "Evimizde bir duş var."

Ona, odaya girer girmez ondan aldığım pis kan kokusunun hâlâ geçmediği konusunda laf çarpmak istediysem de dilimi tuttum. Dilimi tutmamak ilk aşamada pek işime yaramamıştı. Haklıydı da biliyordum. Dün hayatım boyunca koşmadığım kadar koşup terlemiş ve pislenmiştim. Duş almayı şu durumda birçok şeyden daha fazla istiyordum. İstediklerim konusunda bir liste yapacak olsaydım duş almak üçüncü sırayı alırdı. İkinci sırada Kötülerin Şehri'nden kurtulmak ve ilk sırada ise Öncü Kunter'in saçlarını koparıp kaçık halkının ağzına tıkmak vardı.

"Kaba olma," diye tersledi onu genç kadın. "Gri, misafirimiz." Keskin ama dün akşama nazaran sıcak bakışlarını üzerime çevirdi. "Kaldığın odada banyo ve kıyafetler var. Orası benim odam. Duşumu

kullanabilir, kıyafetlerini değişebilirsin." Kaşlarını kaldırıp üzerimdeki kirli gri formayı işaret etti. "Bu formayla dikkat çekiyorsun. Üstünü değiştirirsen en azından yüzünü bilmeyenler için sıradan biri olabilirsin."

"Teşekkürler." Ahşap sandalyeyi itip ayağa kalktım. Dördüyle de göz teması kurmaya çalıştım. "Her şey için. Eğer olmasaydınız dün akşam ölmüş olacaktım."

"Görmedin galiba," dedi mavi gözlü, samimi genç adam. "Burada bir hikâyen var. Ölmen için çok erken."

"Ne?" Anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Hikâyem mi var?"

"Hikâyen," diye tekrarladı. "Tolstoy şöyle diyor: Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar. Ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir. Sen şehre gelen o yabancısın, Gri."

"O hâlde bu şehre düşen herkesin bir hikâyesi var."

"Var ama onların aksine senin hikâyen dinlenmeye değer olacak."

Kaşlarımı kaldırıp ona düşünceli bir bakış attığımda genç kadın sonunda araya girerek, "Sen ona bakma, sadece fazla kitap okuyor. Müneccim değil, merak etme," dediğinde başımı sallamakla yetindim. Yanlarından geçip odaya ilerlediğimde kendi aralarında konuşmaya devam etmişlerdi.

Müneccim gibi davranan genç adam, "Bir hikâyesi var, ben hissederim," dediğinde genç kadın onunla alay etti.

"En son benim de bir hikâyem olduğunu iddia ettiğinde kitabı suratına çarptığımı hatırlıyorum."

"Hikâyen devam ediyor da ondan. Bak, Kötülerin Şehri'ne boşuna gelmedik. Burada hikâyenin ikinci cildini yazacaksın ama üzgünüm, iki hikâyede de ana karakter değildin."

"Nedenmiş o?"

"Kaçığın tekisin de ondan."

"O ağzını koparınca da böyle konuşabilecek misin bakalım?"

İkisi salon ve mutfak arasında koşturmaya başladığında ben odaya girmiş, banyoya ilerlemiştim. Belli ki alay ediyordu benimle. Fazla kitap okuyan, hayal dünyası geniş insanların bir noktada gerçeklik algılarının kapandığını düşünüyordum. Kendilerini fazla kaptırıyorlar ve kurguyla gerçeği birbirine karıştırıyorlardı. Bu da öyle bir şeydi işte.

Hem katil hem de bir kitap kurdu olması da bir garipti doğrusu. Kitaplardan biraz olsun vicdan öğrenememişti demek ki.

Düşen kapıyı kaldırarak açtım ve banyoya girdim. Rutubetli tavan ve kırık mermerler dikkatimi ilk çeken detaylar olmuştu. Eski bir küvet vardı ve temiz görünüyordu. Hatta burası evin en temiz yeri olabilirdi.

Küveti doldurmak için sıcak suyu açıp üstümdeki formadan kurtuldum. Artık kendisinden pek hazzetmiyordum. Beni boğuyordu ve öyle olmamasına rağmen her yeri kanlıymış gibi hissediyordum.

Hâlâ dolmakta olan küvete girdiğim ilk anda bile kemiklerimin rahatladığını hissettim. Ellerimi suya sokacağım sırada bileğimdeki bileklik dikkatimi çekti. Bileklik artık gri değil, siyahtı.

Bilekliği kendime yaklaştırıp inceledim. Su geçirdiğini ya da bir şeyden etkilendiğini sanmıyordum. Öncülerde bile bu bilekliklerden vardı. Bu bileklikler konumumuzu ve hayati bilgilerimizi adanın dışına gönderiyor olmalıydı. Bizi ânı ânına kontrol ediyorlardı. Öldüğümüzden de o anda haberleri oluyordu. Nasıl öldüğümüzle ilgilenmeseler bile ölmüş olmamız umurlarındaydı. Çünkü cezamız bitmediği sürece sadece ölünce bizi buradan çıkarıyorlardı.

Acaba ses kaydı alıyorlar mıydı? Görüntü?

Bilekliği dudaklarımla aynı hizaya getirdim ve "Ben kimseyi öldürmedim ve bir gün bunu kanıtlayacağım. O gün bana yüklü bir tazminat ödemeniz gerekecek. Tabii, hayatta kalabilirsem!" diye ufak bir bilgi geçtim. Belki adanın dışından yetkili birileri ses kaydı alıyordu ve minik uyarımı dikkate alırdı.

Sıcak suyla dolan küvet kısa sürede gri ve kırmızı karışımı bir renge büründü. Üzerimdeki bütün kan lekelerinden ve pislikten arınmış oldum. Yıkanıp temiz suyla durulandıktan sonra küvetten çıkıp havluyu göğsümün üzerinden vücuduma sardım. Saçımı sarmak için fazladan havlu bulamamıştım.

Banyodan çıktığımda yatağın üzerine bırakılmış kıyafetleri gördüm. Siyah bir pantolon, siyah bir bluz ve deri bir ceket vardı. Siyah, dantelli iç çamaşırları ve çoraplar da hemen yanlarındaydı.

Dikkat çekmemem için özenle seçilmiş gibiydiler. Hiçbir numaraları yoktu. Tam da buna ihtiyacım vardı.

Hızlıca giyinip vücuduma sardığım havluyla saçımın nemini aldım. Saç kurutma makinesi aradıysam da bulamadım. Yeniden banyoya gidip dişlerimi macunu parmağıma sıkarak fırçalasam da aynadan nasıl göründüğüme bakmadım çünkü berbat göründüğümün az

çok farkındaydım. Kendimi biraz daha toparladığımda aynadaki görüntümle hoş bir sohbet edecektim.

Odadan çıktığımda kötüleri avlayan katil çetesinin tamamının salonda toplandığını gördüm. Koltuğa yayılmış, sohbet ediyorlardı. Odadan çıktığımı ilk gören zehirci tipti.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun işte," diyerek oturduğu tekli koltuktan kalktı. "Açık yaran var mı? Yardım edebilirim."

"Sen daha kanla temas edemiyorsun, ona nasıl yardım edecekmişsin?" diye sordu iri yarı, biraz da kaba olan katil.

"Yani Devin yardım ederdi," diye yanıtladı onu zehirci. Devin? Bütün gözler genç kadına dönünce ve onun da gözleri şaşkınlıkla büyüyünce adının Devin olduğunu anlamış oldum.

"Adımı söyledin," dedi Devin.

"Adını söyledim," dedi daha şaşkın bir şekilde zehirci ve hemen ardından kocaman olmuş gözlerle bana baktı. "Ben de Rüzgâr." Sırıttı. "Bir kere pot kırdık bari tam kıralım."

"Hâlâ devam ediyorsun," diye öfkeyle çıkıştı Devin. Sinirden köpürmüştü. "Burada kimse gerçek adını kullanmıyor. Tehlikeli."

Rüzgâr omuzlarını silkerek kalktığı tekli koltuğa geri oturdu. "Ağzımdan kaçırdım ama bence abartmaya lüzum yok. Adımızı öğrenirlerse şehrin dışındaki hayatımız tehlikeye girermiş falan filan." Derin bir iç çekerek ayaklarını öndeki sehpaya uzattı ve koltukta yayıldı. "Ne burada ne de şehrin dışında bize el sürme cesaretini gösterebilecek kimse var. Korkak değiliz, hiç olmadık. Bırakın öğrensinler. Şehirden çıktığımızda birkaç tane de salak avlarız böylece."

Devin dikkatlice düşündü. Bu sırada dört katil de birbirlerine derin, manidar bakışlar atıyordu. Kısa bir an kendimi ipin ucunda hissettim. Adlarını öğrendiğim için beni tehlike olarak görebilir ve ölmemi isteyebilirlerdi. Yüzüm ciddiyetle gerildi. Sırtımın ürperdiğini hissettim. Gözlerim dış kapıya kaydı. Böyle bir ihtimalde çok hızlı koşmam gerekirdi ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım bıçaklarından kaçabileceğimi sanmıyordum.

Sertçe yutkunup öne doğru gergin bir adım attığımda Devin derin bir nefes koyuverdi. "Aslında doğru söylüyorsun." Gözleri gözlerimi bulurken kısa süreli öfkesi sönmüş görünüyordu. "Şu iri olan Riyaz." Parmağıyla kısa saçlı, kalıplı genç adamı gösterdi. "Diğeri de Kaan." Çenesiyle beni işaret etti. "Sıra sende, Gri. Senin adın ne?"

Kadının adı Devin, zehirle öldüren kandan tiksinen adamın Rüzgâr, eğlenceli ve mavi gözlü olanın Kaan, iri yarı katilin adıysa Riyaz'dı. Onları kafamda bir şekilde kodlamış olsam da isimlerini bilmek tabii ki işimi kolaylaştıracaktı.

Hepsi büyük bir beklentiyle gözlerini üzerime dikmiş, adımı söylememi bekliyorlardı. Asil bunun tehlikeli olduğunu söylemişti ve bana Devrim demişti. Onlar da az önce tam da bu tehlikeden bahsetmişlerdi. Onlar belki şehrin dışında kendilerini koruyabilirlerdi ama ben koruyamazdım. Katil değildim ve bir saldırı altında kaçmak dışında yapabileceğim çok az hamle vardı. Bu yüzden Devrim olacaktım.

"Devrim," dedim ve yalandan dudağımın kenarını kıvırdım. "Ama bana Gri derler."

Kaan gülerek, "Belki adını yaşatır ve Kötülerin Şehri'nde bir devrim yaratırsın," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Devrim yaratmakla işim yok. Tek isteğim masum olduğum kanıtlanana dek hayatta kalmak."

"Yarın akşama kadar başka bölgeye giriş yapman yasak," diye hatırlattı Devin. "Bölgeni seçtikten sonra en az üç günün ilk saatlerine kadar orada yaşaman gerektiğiyle ilgili bir şey duymuştum. O zamana kadar Siyah Bölge'de hayatta kalman gerek."

"Evet." Çenemi sıktım. "Yine de kıyıya gidebilirim. Siyah Bölge'ye bir hafta bölgeden çıkış yasağı geldi. Kıyıda beni öldüremezler. Sonra da ilk iş Kırmızı Bölge'ye gideceğim."

"Ama kıyıda hiçbir şey yok. Su, yiyecek, kalacak yer."

"Dayanabilirim."

"Biz burada olacağız," dedi Rüzgâr. Bu söylediğiyle herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. "Sıkıştığında kapımızı çalabilirsin."

"Bu tehlikeli olur," diye uyardı Riyaz. "Dün akşam yeterince dikkat çektik ve hâlâ Gri'yi saklayarak çekiyoruz. Siyah Bölge'nin tamamı onun karşısında. Öncü onu istediği sürece bunu yapamayız."

Devin başıyla onayladı. "Doğru söylüyor." Bakışlarımız kesiştiğinde yüzündeki ifade yumuşadı. "Önce Öncü Kunter'den kurtulman gerek. O seni rahat bırakırsa herkes rahat bırakır."

Buz gibi bir sesle, "Kurtulacağım," dedim. Öncü Kunter'den kurtulmanın bir yolunu bulacaktım, zorundaydım. Yılanın başı oydu ve

ondan kurtulmadığım sürece Kötülerin Şehri tam anlamıyla bana dar olacaktı. Öncü Kunter'e karşı öyle şiddetli, soğuk bir nefret besliyordum ki bütün benliğim bu his karşısında buz kesti.

Sırtımda bir çantayla kötüleri avlayan katil çetesinin evinden ayrıldım. Çantayı Rüzgâr benim için hazırlamış, içine su, biraz yiyecek, kendimi korumam için bıçak ve gri formamı koymuştu. Bıçağı asla kullanmayacağımı söylesem de hayatta kalma dürtümün beni ne zaman ele geçireceğini bilemeyeceğimi söylemiş ve bütün ısrarlarıma rağmen bıçağı da çantaya koymuştu. Kaan bana bir şapka vermiş ve ucunu olabildiğince önde tutmam gerektiğini söylemişti. Yüzümü gizlemem önemliydi.

Siyah Bölge sokaklarında temkinli adımlarla ilerliyor, katillerin yanlarından geçip gidiyordum. Başım öne eğikti, saçlarım yüzümün büyük bir kısmını örtüyordu ve şapka gizlenmeme yardımcı oluyordu. Yanlarından geçip gittiğim katillerin dilinde dolanan kelimeler benzerdi. Gri, Öncü ve dün geceki sırra kadem basışım. Onların elinden kurtulduğuma inanamıyorlardı.

Doğrusu ben de inanmakta güçlük çekiyordum.

Siyah Bölge'nin kalabalık caddesinde ilerlerken önünden geçtiğim dükkânlara göz ucuyla bakıyordum. Kafeler, barlar, market ve mağazalar... Evet, burası küçük bir İstanbul'du. Barın birinde canlı müzik bile vardı. İçip eğlenen kızlı erkekli gruplar şarkıya eşlik ediyor ve sohbet ediyorlardı.

Bu düzeni, gerçekliği nasıl sağlamışlardı? Hayat, düzen olmadan Kötülerin Şehri'nde bile tıkırında gitmiyordu demek. Buna mecbur kalmış olmalıydılar.

Kalabalık caddeyi aşıp meydana çıkan ıssız caddeye geçiş yaptım ve kısa sürede kendimi siyah bayrağın altından geçerken buldum. Meydana çıkar çıkmaz derin bir nefesi koyuverip şapkamı çıkarmış ve yere atmıştım. Geride kimse olmamasına rağmen büyük bir keyifle Siyah Bölge'ye doğru el hareketi bile çekmiştim. Bununla gurur duymuyordum ama sevincimi paylaşacağım kimsem yokken bu bana çok iyi gelmişti.

Gecenin bir kısmını kıyıda bir kısmını da ahırda geçirdim. Siyah Bölge'den kimsenin dışarı çıkamıyor oluşu epey işime yaramıştı. Kıyıya gelenler beni öldürmekle ilgilenmiyorlardı. Zaten pek fazla kıyıya

gelen de yoktu. Güneş batarken kıyıya biraz ilgi vardı ama sonrasında herkes bölgesine geri dönüyordu.

Kıyıda oturup Kaan'ın benim için hazırladığı peynirli sandviçi keyfini çıkararak yerken İstanbul'u izledim. Yıldızlarla süslenmiş gibi görünen yılbaşı ağacını andırıyordu. Kıyının bu tarafından oldukça sakin, huzurlu, yaşanılabilir ve muazzamdı. Kötülerin Şehri'yle kıyaslayınca orası cennetti. Her yanıyla büyüleyici bir şehirdi. Orada doğmuş ve büyümüştüm ama ilk kez İstanbul'a karşı kendimi bu kadar büyülenmiş hissediyordum. Ona ulaşamadığım içindi muhtemelen.

Annem kim bilir ne hâldeydi. İki katlı müstakil evimizin tatlı bahçesinde bir başına oturuyor olmalıydı. Belki sırtını badem ağacıma yaslamış, fotoğraflarımıza bakıyordu. O da özlüyordu beni, benim onu özlediğim gibi.

Bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Şimdi o orada bir başına ben de burada bir başımaydım. Annem en azından güvendeydi ama eminim benim güvende olmadığım düşüncesi onu yıpratıyor ve deli gibi üzüyordu. *Yemek yiyemez, uyuyamaz hâle gelmiştir annem* diye düşündüm. Arka bahçemizde, badem ağacımın solunda kalan küçük bir bahçesi daha vardı annemin. Oraya havuç, patates, soğan, salatalık, domates, biber ekerdi. Çilekler için de ayrı bir köşe yapmıştı. Boş vakitlerinde, ben badem ağacımın tepesinde uyuklarken annem küçük bahçesiyle ilgilenirdi.

Badem ağacım benim güvenli alanımdı. Küçüklüğümden beri tepesine çıkar, orada uyur ya da orada saklanırdım. Uzanan bir dalı sarılabileceğim kadar yakındı. Ona sarılırdım, geçerdi her şey. Sanki dünyadaki bütün dertlerimin dermanını o ağacın tepesinde bulabilir, halledebilirdim.

Badem ağacım benden çok uzaktaydı. Güvenli alanım yoktu ve olmayacaktı. Burada bir başımaydım.

Ertesi sabah gün doğarken uyandım. Diken üstünde olduğumdan uykularım kısa sürüyordu. Güneşin doğuşunu, gökyüzünün maviye boyanışını izledim. Martılar adanın etrafında dolanıp duruyor, sabaha ses katıyordu. İkinci sandviçimi o zaman yedim. Siyah Bölge halkı her ne kadar kıyıya gelemiyor olsa da diğer bölgelerin insanlarına da güvenim yoktu. Bu yüzden kıyıda olabildiğince az zaman geçirip kalan zamanın büyük bir kısmını ahırda geçirdim. Akşama doğru meydana çıktım ve Kırmızı Bölge'nin önünde durup bekledim.

Siyah Bölge'nin tehlikelerinden haberdardım ama Kırmızı Bölge'nin tehlikelerinden bihaberdim. Siyah Bölge'den tehlikeli olmayacağına inanmak istesem de Kötülerin Şehri'nde hiçbir şeye inanmamak gerektiğini kısa sürede öğrenmiştim. Bütün tehlikelere hazır ve sabırlı olmalıydım.

Kırmızı Bölge'ye ilerleyecekken bir şey bacağıma sürtündü. İrkilerek yere baktığımda yavru kedi Güneş'i gördüm. Dudaklarımda beliren gülümseme günler sonra ilk kez bu kadar gerçekti. Yere eğilip Güneş'i şişko karnından yakaladım ve iki elimin arasına alıp Simba* gibi gökyüzüne doğru kaldırdım. Simba'ya da benziyordu doğrusu. Onun gibi sarı ve haylazdı.

"Hain kedi." Başına sert bir öpücük bıraktım. "Beni bırakıp bir başka Gri'nin peşinden gittin."

Güneş sanki ona ne dediğimi anlamış gibi miyavladığında ona burun kıvırdım. "Benden önce onunla tanışmış olman beni hiç alakadar etmez, Güneş Hanım."

Patisini kaldırıp göğsüme doğru bastırdı ve hemen ardından sakin hırıltıları boğazından yükselmeye başladı. Derin bir iç çekerek onu kendime bastırdım ve sarıldım. Minik patileriyle göğsümün üzerine masaj yapmaya başladı.

"Tamam, affettim seni." Başının üzerine birkaç öpücüğü üst üste bıraktım. "Bir daha yapma ama tamam mı? Buradaki tek dostum sensin ve ben bu kötülerden herhangi birini dost edinmek istemiyorum."

Güneş yine beni anlamış gibi onaylarcasına miyavladığında gülerek Kırmızı Bölge'den içeri girdim. Şimdi kendimi ne bir başıma hissediyordum ne de korkak. Güneş yanımdayken biraz daha cesurdum.

"Adın Güneş, tamam mı? O Gri sana Lux derse üzerine alınma. Güneş tam da sana göre bir isim."

Kırmızı Bölge'nin geniş caddesinde ilerlerken aceleci davranmıyordum. İlerledikçe Kırmızı Bölge halkının seslerini işitir oldum. Siyah Bölge'ye nazaran sesler daha sakindi. Bir kavganın ya da herhangi bir kargaşanın sesini alamamıştım.

Uzun caddeyi aşıp sağa döndüğümde kalabalık bir caddeye adım atacağım sanmıştım ama hayır, burası Siyah Bölge'den farklıydı. Beni küçük bir meydan karşılamıştı. Meydanın tam ortasında dev

* *Simba, Aslan Kral* Amerikan animasyon müzikal drama filmindeki yavru aslan.

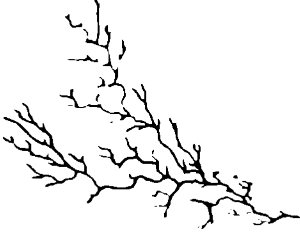
bir Yunan heykeli vardı ve heykelin etrafına sarmaşıklar dolanmıştı. Yerde ise sokak hayvanları için su dolu bir kap ve mama vardı.

Güneş kucağımdan zıplayıp mamaya koştuğunda gülerek peşinden gittim. Tanıdığım en obur kediydi, Güneş. Kötülerin Şehri'nde de pek hayvan olmadığı için bütün yemekler ona kalıyordu tabii.

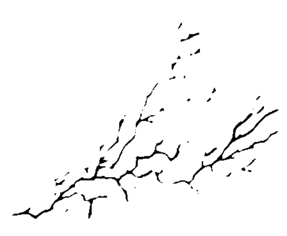
"Anca ye," diye homurdanarak yanına eğildim ve o mamayı günlerdir yemek yemiyormuş gibi büyük bir iştahla yerken başını okşamaya başladım. "Obur şey seni."

"Ben de seni bekliyordum, Gri." Sağ tarafımdan yükselen sese doğru döndüğümde onu gördüm. Asil'i. Kunter'in tabiriyle Gri Bey'i. "Ben de seni arıyordum, Gri."

Kırmızı Bölge'de dolandırıcılar ve hırsızlar yaşar. Bu bölgede Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'den kaynaklı bir lüks takıntısı mevcuttur. Kötülerin Şehri'nin en iyilerine sahiplerdir çünkü sahip olamadıklarını çalmak huylarıdır. Hilekâr ve düzenbazlarla dolu bu bölgede gözü açık olmayanın gözünü bile çalabilirler.

BÖLÜM 9

Meydana çıkan sokaklardan birinin girişinde duruyordu ve elleri ceplerindeydi. Oldukça rahat, umursamaz bir tavrı vardı. Bakışları ilgiyle keskin bir hâl almış olsa bile onda günlerdir yaşadıklarımın ucu kadar bile ciddiyet göremedim. Olması gereken buymuş gibi.

"Hayatta kalmış olmana sevindim," diyerek bana doğru adımladı. "Genelde sağ çıkamazlar."

Güneş'in başını okşamayı bırakıp doğruldum ve ona doğru döndüm. Vereceğim savaşın farkındaydı ve bir Gri olmasına rağmen bana yardım etmeye çalışmamıştı. Siyah Bölge'ye gelebilirdi ama gelmemişti.

"Öldürmeye çalışmadın ama ölüme terk ettin," diye karşılık verdiğimde bunu beklemiyor olacak ki kaşları şaşkınlıkla havalandı. Ona teşekkür edeceğimi falan mı düşünmüştü? Tek yaptığı beni Kırmızı Bölge'ye çekmeye çalışmak olmuştu. Siyah Bölge'de kaldığım kesinleşince asla yardım eli uzatmamış, sadece buraya geleceğim ânı beklemişti. "Üstelik onları meydana toplayan da sendin. Başından beri bana yardım etmiyordun, değil mi?"

"Böyle düşünüyorsan neden buraya geldin?"

"*Siyah Bölge'den iyidir,* diye düşündüm."

"Öyle." Ellerini ceplerinden çıkarıp birkaç adım uzağımda durdu. "İlk olarak halkı meydana topladım çünkü bir Siyah seni görseydi, sana seçim şansı bile sunmayacaklardı. Şehre geldiğinden ancak öldüğünde haberimiz olacaktı. Sana iyilik yaptım ama yine de Kunter'in oyunundan kurtulmana yardım edemedim."

Tamam, bu yeterli bir açıklamaydı. Gayet anlaşılır ve Kötülerin Şehri'nde yaşanabilecek bir senaryoydu.

"Gri olmana rağmen bana yardıma gelmedin. Bölgeler arasında giriş çıkış yapabiliyorsun."

"Gelemedim," diye düzeltti beni. "Senin diğer bölgelere giriş çıkış yapamadığın gibi, bir Gri şehre düştüğünde kaldığı bölgeye ilk üç gün bir Gri olduğum için benim de giriş yapmam yasak. Grilere karşı katı kuralları var şehrin."

"Neden?"

"Geçmiş," diyerek derin bir iç çekti ve gözlerini benden kaçırdı. "Griler hep düzen bozdular ve en sonunda katı kurallar getirildi. Şehrin düzenini sağlamak için."

"Bir yere ait olamadıkları için mi?"

"Evet." Elini dirseğime dokundurup beni geldiği tarafa doğru yönlendirdi ve birlikte Kırmızı Bölge'nin içine doğru yürümeye başladık. "Kötülerin Şehri'nde bölgeler arası dostluk yoktur, Devrim. Bu yüzden her bölgeye ait bir Gri, tehlike arz eder."

"Neden?" diye sordum sokağa girerken. "Ne yapabiliriz ki?"

"Geçmişte bir Gri, Siyah Bölge'yi neredeyse düşürüyordu. Kırmızı Bölge'nin yardımıyla."

Sokağı geçtiğimizde kalabalık caddeye adım attık. Kırmızı, her yerdeydi ve buradaki her şey inanılması güç bir şekilde lükstü. Kaldırımlar tertemiz, dükkânlar parıl parıldı. Mağazaların vitrinlerindeki mankenlerin üzerinde hep kırmızı renkte kıyafetler vardı. Şık restoranlar, lüks mağazalar ve göz alıcı binalar... Burası Siyah Bölge'den çok farklıydı. Her şeyin en iyisi gerçekten de buradaydı. İnsanlar bile burada farklıydı. Hepsi özenle giyinmiş ve mutlaka kırmızı kullanmışlardı. Birinin küpesi, birinin çantası, birinin pantolonu, birinin bluzu ya da ceketi... Mutlaka bir şeyi kırmızıydı.

"Göz alıcı değil mi?" Asil gülerek önüme geçti ve geri geri yürürken ellerini iki yana açtı. "Kötülerin Şehri'nin en iyileri her zaman Kırmızı Bölge'nindir. Öncümüzün lükse düşkünlüğü işimize yarıyor doğrusu."

"Bunca şeye sahipken hâlâ neden Siyah Bölge'yi düşürmek istiyor?"

"Siyah güçlü," derken duraksadı ve ciddileşti. "Onlar öldürebiliyor ve ölüm burada bile insanlara diz çöktürüyor. Şehri yöneten bölge her zaman en büyük güce sahip olur. Siyah Bölge çok uzun zaman bu güce sahipti. Ta ki bir Gri gelip bu düzeni bozana kadar."

"Bu yüzden Grilerden nefret ediyor."

Bir şey söyleyecekken bir an durdu ve gözlerini şüpheyle kıstı. "Seni çoktan öldürmüş olması gerekiyordu. Onun elinden kurtulman mümkün değildi. Bu nasıl oldu?"

"Beni öldürmeyi değil, onun yancısı olmamı istiyor çünkü."

"Ne?" dedi buz gibi kaskatı kesilirken. "Sana böyle mi söyledi?"

"Evet, yancılık teklif etti ve kabul etmeyince de halkını üzerime saldı. Korkup ona koşacağımı düşündü ama yanıldı, ona koşmadım. Bir katilin yancılığını yapmayacağım."

"Kunter asla bunu istemez," dedi devam eden şaşkınlığıyla. "Bir Gri'den istediği tek şey canıdır. Onunla eğlenir ve onu öldürür."

"İstiyor." Yüzüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bir daha karşılaşırsak ona kendine başka bir Gri bulmasını söyleyeceğim. İkna olmazsa da bu kez saçları kesin elimde kalır."

"Bulamaz," dedi kafasının içindeki düşüncelerde boğuluyormuş gibi garip bir sakinlik ve donuklukla. "Kötülerin Şehri'nde ikimizden başka Gri yok. Sadece sen ve ben varız."

"Çünkü..."

"Çünkü hepsini öldürdü."

"Biz hariç."

"Sen hariç. Beni öldüremez."

"Yancı olduğun için?" dedim sorarcasına. "Yancı olduğun için seni öldüremiyor."

"Evet, bu yüzden bir yancı olmadığın sürece hedef olacaksın. Bu yüzden Kunter'in seni yancısı yapmak istemesine şaşırdım. Seni korumak istiyor. Neden?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Amacının korumak olduğunu sanmıyorum. Mesele Gri olmamla ilgili olmalı. Gri bir yancı istiyor."

"İsteseydi çoktan alırdı."

"O zaman..."

"Mesele seninle ilgili. Hatırlamadığın şeyler olduğunu söylemiştin. Belki de tanışıyorsunuz."

"Tanışmıyoruz," dedim kendimden emin bir şekilde. "Onunla tanışsaydım unutmazdım."

Asil bunun üzerine dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Bu düşünce hoşuna gitmemiş gibiydi ama nedenini anlayamadım. Asil nedenini anlamadığım bir şekilde son

kurduğum cümle üzerinde fazla dururken benim aklıma dâhiyane bir fikir düştü.

"Bir yancı olmadığım sürece hedef olacağımı ve öldürüleceğimi söyledin. Yancılar da öncüler gibi dokunulmaz ve ben eğer bu şehirde Kunter dışında birinin yancısı olursam hayatta kalabilirim o hâlde."

"Kunter dışında?"

"Kunter dışında." Başımı aşağı yukarı onu onaylarcasına salladım. "Mirza'nın yancısı olabilirim. Bir yancısı olduğunu görmedim. Yancı olarak Siyah Bölge'den kurtulabilirim."

"Benim yaptığım gibi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, bölge değiştirmek için tek yol yancı olmaktır ve eğer Mirza'nın yancısı olursan Kunter seni öldüremez ve Siyah Bölge'de tutamaz."

Benim yaptığım gibi, demişti. Öyleyse bir Kırmızı olmadan önce başka bir bölgeye aitti. Belki de o da bir Siyah'tı ve çözümü Amber'in yancısı olmakta bulmuştu.

"O hâlde Mavi Bölge'ye gidiyorum." Çok hızlı bir şekilde arkamı döndüm. "Mirza'yı bulup beni yancısı yapması için her türlü teklifi sunacağım."

"Dur." Asil elimden yakaladı ve beni geri çekti. Bunu beklemediğim için geri çekilip onun göğsüne çarpmaktan alamadım kendimi. Neredeyse burun buruna olacak şekilde çarpışmıştık. "Acele etme, dur." Yerinden biraz olsun kıpırdamadığında geri çekilen ben oldum. "Mirza'nın yancısı olmak Kunter'in yancısı olmaktan daha zordur."

"Nasıl?"

"Mirza'nın yancısı yeni öldü."

"Hani yancılar öldürülemiyordu?"

"Mavi Bölge'de her şey ringde halledilir. Yancı ringde seçilir ve ringde yancı olma hakkını kaybeder. Herkes meydan okuyabilir ve meydan okumayı kabul etmeyen yancı ve öncü kaybetmiş sayılır."

"Bu, Öncü Mirza'nın bu zamana dek hiçbir ringde kaybetmediği anlamına mı geliyor?"

Beni başıyla onayladı. "Mavi Bölge halkına karşı hiç kaybetmedi. Sadece Kunter'e karşı kaybetti şu zamana kadar. Yancılarıysa birçok kez kaybetti. Bu yüzden sık sık yancı kaybeder Mirza. Sık sık da yeni yancı seçer."

İşte bu kötü olmuştu. Şiddet suçlarından Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilen bir halktan bahsediyorduk. Daha da kötüsü ringe

hâkimlerdi, kavga etmeye de. Bense sadece bir Gri'ydim. Ringde kazansam bile yancılığı kaybetmem an meselesi hâline gelirdi.

"Daha iyi bir fikrim var," diyerek elimden yakaladı Asil. "Amber'in yanına gidelim."

"Neden?" diye sordum o beni çekiştirirken. Etrafımızda onlarca Kırmızı vardı ama şimdiye dek ilgilerini çekmemiştik. Siyah Bölge'de ilgi tam anlamıyla üzerimdeydi.

"Mirza'nın değil, Giray'ın yancısı olmalısın."

"Giray..."

"Yeşil Bölge Öncüsü Giray."

Saklanan, halkının önüne çıkmaya zahmet bile etmeyen, korkak, bastırılmış... Bu adamın mı yancısı olmamı istiyordu? Öncü Kunter'in o adamı tek hamlede yiyebileceğinin farkında değil miydi?

"Bir korkak..."

"Bir korkak değil," diye düzeltti beni. "Amber'le karşılaşmamak için görünmedi yalnızca. Tanıdığında çok seveceksin. Kötülerin Şehri'nin en kafa, en güvenilir öncüsü olur kendisi. Lakin bir kusuru var." Beni elimden iyice kendine doğru çektiğinde omuzlarımız birbirine değdi. Kulağıma doğru eğilirken kıkırdadı. "Şehrin en tehlikeli kadınını, kardeşinden korkup terk etti."

"Kardeşi..."

"Şerefsiz Kunter."

Amber'in meydanda söyledikleri şimdi mantıklı bir hâl almıştı. Giray'dan korkak diye bahsederken bunu öyle öfkeli ve içten bir şekilde söylüyordu ki altında bir mazi olmadığına inanmak güçtü. Giray'dan onu terk ettiği için nefret ediyordu. O hâlde Kunter'den de Giray'ı korkutup terk etmesine neden olduğu için nefret ediyordu.

Ama neden? Kunter neden böyle bir şey yapmıştı? Bunun da altının boş olduğunu sanmıyordum. Kunter şerefsizin tekiydi, doğru ama o adamın yaptığı her harekette bir anlam olduğuna yemin edebilirdim. Sadece çözmekte güçlük çekeceğim kadar gizemli davranıyordu.

Bölgede iyice ilerlediğimizde içerisi beni iyice büyülemiş ve kendimi burada yaşamak isterken bulmuştum. Burada, kandan ve vahşetten uzakta yaşamak harika olurdu. Tabii, özgürlük kadar harika olmazdı ama Kötülerin Şehri'nde en iyi Kırmızı Bölge'de yaşanırdı.

Etrafı süzerken, "Keşke bir Kırmızı olabilsem," diye mırıldandığımda Asil, "Eğer ölürsem benim yerime yancı olabilirsin," diye alay

etti. Şehrin en güzel bölgesinde yaşamak için Asil'in ölmesini beklemem gerekiyordu yani. Ya da cezasını çekip gitmesini. Acaba burada kaç yılı vardı? O da benim gibi bir şüpheli olarak mı buraya düşmüştü?

"Şehirde ne kadar zamanın kaldı?"

"Dört yıl, iki ay, on yedi gün."

"Of," diye homurdandım. "Sanırım ölmen işime gelir."

"Gri," diye kadifemsi bir tonda konuştu ve hâlâ elimi tutarken önüme doğru geçti. Şimdi beni öne doğru çekerken geriye doğru yürümeye devam ediyordu. Kimseye çarpmaktan da korkmuyordu çünkü zaten onu gören herkes yolundan çekiliyordu. "Bensiz bu şehirde ne yaparsın?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Sensiz Siyah Bölge'de, Kunter'e karşı hayatta kaldım," dedim. "Kötülerin Şehri beni yıldıramaz."

"Seni yıldıran şehir olmaz zaten. Şehirde intihar oranı yüzde elli sekiz." Durdu ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp parmak ucuyla çeneme dokundu. "Dışlanan ve yalnızlık çeken her mahkûmun sonu ölüm oldu şimdiye dek." Tuttuğu elimi kaldırdı. "Ne kadar aksini iddia edecek olsan da buna ihtiyacın var, olacak. Ölümle baş eder insan ama yalnızlık? Yalnızlıkla baş edemezsin."

"Yalnızım, değil mi?" diye sordum zayıf bir sesle. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzüm asıldı ve bir gerçekle yüzleşmiş gibi hissettim. "Aslında sen de yanımda değilsin."

Asil, dikkatlice düşündü. Bakışları çok kısa bir an donuklaşmış, gözlerimde uzunca bir süre durmuştu. Harelerimde bilmediği bir sorunun cevabını arıyor gibiydi. Uzunca bir süre sonra sessizliği bozduğunda sesi sakin ve kontrollüydü: "Farklı bölgelerde yaşayan kimse diğerinin yalnızlığının çaresi olamaz." Yeşil gözleri ilgiyle ışıldadı. "Keşke yalnızlığının çaresi olabilsem, Yekta."

Kanımın çekildiğini, damarlarımın sıkıştığını hissettim. Duyduklarımla birlikte kalbim küt küt, yerinden çıkacakmışçasına çarpmaya başladı. Sırtımda gezinen ürperti her yanıma sinsice dağıldı ve beni etkisi altına aldı. Tüm duygularım alarma geçti, benliğimi derin bir korku kapladı.

İfademde nasıl bir değişim olduğunu onun ifadesindeki değişimi görmeden fark edemedim. Bir anlığına birbirine bastırdığı dudaklarını savunma yapmak ister gibi yeniden araladıysa da bir şey söyleyemeden

durdu. Yeşil gözleri büyüdü, içleri korkuyla doldu. Çenem ve elimdeki ellerini hızlıca geri çekti ve benden birkaç adım uzaklaştı.

"Devrim," dedi toparlayabilirmişçesine bir umut. "Gri."

"Adımı biliyorsun," dedim buz gibi bir sesle. "Bana *Yekta* dedin."

Kötülerin Şehri'nde isimlerimizi kullanmamalıydık çünkü bu, şehrin dışındaki hayatlarımızı tehlikeye atabilirdi. Bu yüzden bana *Devrim* demiş ve herkesin öyle bilmesini sağlamıştı. Ama bu adam zaten benim adımı biliyordu. Yekta olduğumu biliyordu. Ona adımı söylememiştim. Kimseye adımı söylememiştim. O hâlde Kırmızı Bölge Yancısı Asil benim adımı nereden biliyordu?

Kötülerin Şehri'ne düşen çoğu Gri'de hafıza kaybı sorunu baş gösterir. Eksik parçalar bazen birkaç gün bazen de aylar sonra yerini alır. Yıllar sürer mi, bilinmez çünkü Kötülerin Şehri'nde Asil'den başka yıllarca hayatta kalan bir Gri yoktur.

BÖLÜM 10

Kafamın içinde dönen binlerce tilki vardı ve bu tilkiler uzanıp Asil'in kafasının içindeki yalancı tilkileri yakalamak ve kuyruklarını koparmak istiyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Aramıza bir anda onlarca duvar örülmüş, mesafeler kısa görünse de aşılmaz bir hâl almıştı. Bu şehirde kimseye güvenmemem gerektiğini biliyordum ama ona güvenmek isteyen bir tarafım vardı. Şimdiyse tırnak ucu kadar bile güvenmiyordum ona.

Bana bir cevap vermek yerine gözlerini kaçırdığında öfkeli çıkışıma mâni olamadım. "Tanışıyor muyuz?" Sesim yükselmiş, Kırmızı Bölge sokaklarında yankılanmıştı. "Sana soruyorum. Beni tanıyor musun?"

Başından beri onda farklı bir şey sezmiş ve tanışıp tanışmama olasılığımızla ilgili bile düşünmüştüm. Onunla ilgili tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir şey vardı lakin çözemiyordum.

"Sakin ol, lütfen, tanışmıyoruz." Sonunda gözlerime bakabildi. "Yemin ederim, tanışmıyoruz Yekta."

"Adımı ağzına alma." Sesim tehlikeli derecede kısıldı. "Sakın adımı söyleme. *Devrim* de bana, herkese dediğin gibi. Bir daha *Yekta* deme."

"Özür dilerim, tamam." Derin bir nefesi seslice bıraktı. "Ama bana lütfen inan, seni kandırmaya çalışmıyorum."

"O hâlde adımı nereden biliyorsun?"

"Şehirde seni tanıyan biri var," diye itiraf etti sonunda. "Ondan öğrendim."

"Kim?" diye sordum şüpheyle. "Ben kimseyi tanımıyorum."

"Hepsini anlatacağım ama önce gel." Yeniden elimden tuttu ve beni çekti. "Şehrin gözü üzerimizdeyken konuşmayalım bunları. Amber'in yanına gidelim. Orada sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Gözlerim etrafa, Kırmızı Bölge halkına kaydı. Evet, dediği gibi şehrin gözü üzerimizdeydi. Sesimi yükselttiğimden mi bilmem, başta ilgileri üzerimizde olmasa bile şimdi hepsi pürdikkat bize bakıyor ve bizi dinliyordu.

"Tanımasınlar diye formamdan kurtulmuştum oysaki."

"Çoğu hâlâ seni tanımıyor ama benim bir Gri olduğumu biliyorlar. Griler her zaman ilgi çeker. Dedim ya, yaşamamız mucize."

"Griler şehrin ünlüleri," diye hayıflandığımda gülerek, "Ünlü bir çiftiz," dedi.

"Biz çift değiliz," diye tersleyerek elinden kurtuldum ve yanında ilerlemeye başladım. Buna rağmen yanaşıp sinsi bir sırıtışla, "Çift gibi görünüyoruz," dedi.

"Görünüyoruz?"

"Dedikodular." Ellerini arkasına atıp rahat bir tavırla yürümeye devam etti. "Her şeyden bihabersin."

"Kusura bakma, Siyah Bölge'de hayatta kalmak için koşarken dedikoduları öğrenmeye fırsatım olmadı."

Sert bir şekilde yükselen sesime karşılık Asil sertçe yutkunup göz ucuyla bana baktı. "Tanıştığımız ilk gün bu kadar öfkeli değildin. Tamam, gergindin ve korkuyordun ama ne ara bu kadar öfkeli birine dönüştün? Siyah Bölge'de sana ne yaptılar?"

"Bir gecede onlarca insan gözümün önünde öldü."

"Siyah Bölge için normal."

Ona attığım ters bakışı görmedi çünkü o sırada Kunter'inki gibi dev bir malikânenin kapısından içeri girmek üzereydik. Kapısı kırmızıydı ve üzerinde *Kırmızı Bölge Öncüsü* yazıyordu. Bizi kırmızı bir halı karşıladı. Sağ ve soldan bir merdiven yılan gibi süzülerek üst kata çıkıyordu. Tam karşımızda bir hol vardı ve ileride çift kanatlı bir kapı bulunuyordu.

Asil hole doğru ilerlediğinde peşinden gittim. Kapıya tıklatmadı, iki kulpundan da tutup itti ve açtı. Bizi geniş bir masanın etrafında toplanmış bir düzine insanla birlikte Amber karşıladı. Biz gelmeden önce ciddi bir mesele üzerinde tartışıyor gibi görünüyorlardı ama Asil kapıyı açtığında hepsi susmuştu.

Masada kadehler, kadehlerde ise kırmızı şarap vardı. Masanın örtüsü kan kırmızısı, halı da aynı tonlarda bir kırmızıydı. Perdeler, koltuk ve birçok biblo da kırmızının tonlarındaydı ama garip bir şekilde Amber bugün kırmızı değildi. Kardeşi gibi siyahtı.

Asil, dümdüz bir tonda, "Konuşmamız gerek," dediğinde Amber'in bakışları çok kısa bir an beni buldu. Hemen ardından ise sadece el hareketiyle masadaki herkesi gitmeleri için harekete geçirdi. Onlar kimdi, bilmiyordum ama Amber'le aynı masaya oturup tartışabilecek kadar önemli kişilere benziyorlardı. Buna rağmen Amber'in tek bir el hareketi onları harekete geçirmeye yetmişti. Bir öncünün gücünü hafife almamak gerekiyordu.

Öncü olmak istiyordum.

Amber, herkesin gittiğine emin olduğunda, "Gri'nin burada ne işi var, Asil?" diye sertçe yükseldi. "Onu nasıl buraya getirirsin?"

Amber'in buz mavisi gözlerine baktım. Sürmelerine ve boyaların ötesine. Gizemli güzelliğinin derinlerine. Bana karşı nefret beslemiyordu ya da öfke. Onunki umursamazlıktı. Benim düştüğüm durumla ya da Kunter'in bana olan ilgisiyle ilgilenmiyordu.

"Bir sorunumuz var," diyerek Amber'e yaklaşan Asil'i takip etmedim. Kapının eşiğinde beklemeye devam ettim.

"Gri varsa sorun var," diyerek kestirip attı Amber. Uzanıp kadehini aldı ve şarabından birkaç yudumu midesine indirirken sandalyesinin sırtına yaslandı. "Bakalım sorununuz ilgimi çekecek mi?"

Asil'in, "Kardeşin..." diye başladığı cümleyi, "*Kunter* diyecektin sanırım," diye hızlıca kesti.

Asil bıkkın bir iç çekerken gözlerini devirdi. "Kunter, Devrim'in yancısı olmasını istiyor."

Amber duydukları karşısında inanmaz bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Kunter asla bir Gri'yi yancısı yapmaz. Alay ediyordur."

"Alay etmiyor," diye diretti Asil. "Onu ikimiz de iyi tanıyoruz. Kunter böyle alay etmez. Bu konuda ciddi."

Amber, şaşkınlığını gizlemeye çalışırken kadehindeki şarabı yavaşça içmeye başladı. Kadehin dibini gördüğündeyse konuşmak zorunda kalmıştı. "Bir soruna benzemiyor." Sandalyesini iterek kalktı. "Bu benim sorunum değil. Bana böyle konularla gelme, Asil."

Amber masanın bir ucundaki şaraba doğru ilerleyip onu aldığı sırada kelimeleri daha fazla dudaklarımın ardında tutamadım. "O

hâlde Giray'ın yancısı olduğumda da bunu bir sorun olarak görmezsin, Amber."

Amber'in sivri bakışları birer ok misali üzerime döndü. Kısa bir an kardeşi gibi onun da bir katil olduğundan şüphe ettim. "Haddini aşma, Gri yoksa öleceğin yer Siyah Bölge olmaz."

"İki türlü de öleceksem haddimi aşıp aşmamamın ne önemi var?" Ona gizlemeye gerek görmediğim bir nefretle baktım. "En azından ölmeden önce ölümümü ağzına sakız gibi kolayca dolayan siz öncülere birkaç çift laf edebilmiş olurum. Kötülere hükmederken vicdanınızın sesini o kadar bastırmışsınız ki artık sesini bile çıkarmıyor. En son ne zaman iyi bir şey yaptınız?"

Amber'in dudakları düz bir çizgi hâlini alırken bakışları ilgiyle üzerimde dolanmaya başlamıştı. Şimdi beni dinliyordu, benimle ilgileniyordu. İlgisini çekebilmek için ona karşılık vermem yeterliydi. Egosuna yenik düşmüş insanlar egolarına çarpan ufak taşlardan bile rahatsızlık duyarlardı. Küçük bir taşla yıkılabilirdi onlar.

"Kötülerin Şehri'nde iyi diye bir şey yoktur, Gri."

"Onu görmezden geldiğinizde yok olmuyor."

"Şehre düşen her Gri'ye iyilik yapacak olsaydım buranın adı Kötülerin Şehri olmazdı, Gri."

"Belki de Kunter haklıdır," diye karşılık verdim ona. Sesim buz gibi soğuktu. "Kırmızılar şehri yeterince iyi yönetemiyordur. Griler bütün bölgelere ait olmalarına rağmen onları korumayı beceremiyorsun bile."

Kötülerin Şehri'nin dilini biraz olsun çözmüştüm bile. Saldırı onları harekete geçiriyordu. Ne kadar kışkırtılırsalar o kadar hızlı şekilde harekete geçiyorlardı. Saldır, kışkırt ve ilgi çektiğinde istediğin yola sok. Engebeli bir yol olduğunu kabul ediyordum ama başka yol yoktu.

Amber öfkeli bir hırıltıyla şarap şişesini masaya çarptı ve bana doğru harekete geçti. Öfkeli çıkışı kısa sürdü çünkü Asil bir hışımla önüne geçerek onu engelledi. Bu sırada ben yerimden bir milim bile kıpırdamamıştım.

"Hanımlar," dedi Asil, ortadaki gerilimi dağıtmaya çalışarak. "Birlik olup Kunter'e saldırsanız onu yok etmeniz dakikalarınızı alır."

Amber, Asil'i omzundan sertçe itti ama bu düşmanca bir tavır gibi gelmedi gözüme. Dostaneydi daha çok, arkadaşını itmek gibi. Onlar

birbirlerine oldukça yakın birer öncü ve yancıydı. Bu açıdan bile belli oluyordu.

"Onun hayatta kalmasını bu kadar istiyorsan git ve Mirza'nın yancısı olmasını sağla. Giray'ı sakın bu işe karıştırma."

"Endişelenme," diye araya girdim. "Sevgili öncüne yan gözle bakma niyetim yok. Hatta hiçbir öncüye."

Asil'in omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı. "Belli ki senin gözün yancıda." Şeytani bir gülümseme dudaklarında dolandı. "Dikkat et, Gri. Bu şehirde yalnızca öncüler can yakmıyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken alayla güldüm. "Biliyor musun, meydanda bir kadın olarak erkeğin yönettiği bir bölgede yaşamamamla ilgi sarf ettiğin cümlelerle ilgimi çekmiştin ve sana saygı duymuştum. Şimdiyse bu cümlelerle saygımı hiç de hak etmediğini anladım. Masken hızlı düştü, Amber."

Sadece adıyla seslenmemden hoşlanmıyordu. Bir şekilde ona saygı göstermemi bekliyordu ama çok beklerdi. Ne ona ne kardeşine ne de başka bir öncüye saygı gösterecektim. Kötüleri yönetenler saygıyı hak etmiyorlardı.

Amber'in yanakları kızardı, dudaklarını sıktı. Onu kızdırmak çok tehlikeli bir şeydi ama ben zaten günlerdir tehlikeli sulardaydım. Ağır ağır nefes alarak Asil'e baktı ve tükürürcesine, "Umarım onunla ilgili geçerli bir sebebin vardır," dedi. "Hayatta kalmasını bu kadar istiyorsan önce dilini tutmayı öğret."

Dilimin ucunu ısırdım. Doğrusu dilimi tutmaya hiç niyetli değildim. Dilimi tuttuğumda da canım yanmıştı tutmadığımda da. O hâlde son ânıma kadar sivri cümleler kuracaktım. Böylece son ânımda en azından içimde biriken pis cümleleri pis suratlarına çarpmadan ölmüş olmazdım. Suskunun hayatta kaldığı bir yer değildi Kötülerin Şehri.

Asil, Amber'in omzuna elini sarıp kulağına bir şey fısıldadı ve hemen ardından geri çekilip bana doğru ilerlemeye başladı. Amber'in bakışları kısa bir an donuk, düşünceli bir hâl almıştı.

Ne söylemişti ona?

Yanıma geldiğinde bakışlarım hâlâ Amber'in üzerindeydi. Omzuma dokunduğunda ancak onun parlayan yeşil gözlerine bakabildim. Geçmişi kurcaladım. Hayır, bu yeşilleri daha önce görmediğime emindim. Yine de sormak istedim.

"Beni tanıyan kişi sen misin?"

"Keşke olsaydım." Başını iki yana sallarken derin bir iç çekti. "Ben değilim." Başını hafifçe omzuna yatırmadan önce dilinin ucunu üst dudağında gezdirdi. "Öyle olsaydı hatırlamaz mıydın?"

"Eksik parçalarım var."

"Çok mu?"

"Hâlâ buraya nasıl düştüğümü ve bütün bunları nasıl unuttuğumu hatırlamıyorum. Belki de çok daha fazlasını ama bilmiyorum. Hatırlamadan öğrenemeyeceğim."

Gözleri boynuma doğru kaydı ve ben orada bir kesik izi olduğunu hatırladım. Elim ister istemez oraya gittiğinde, "Gel," dedi ve yine elimden tuttu. Bu, bana sormadan kaçıncı kez elimden tutuşuydu, bilmiyordum ama bu konuda bir noktada patlayacaktım. "Hatırlamanda yardımcı olayım." Beni kapıdan çıkarırken Amber'e, "Devrim bu gece misafirimiz olacak, Amber," dedi.

"Tabii," diye yanıtladı Amber onu. "Kapılarımız Gri'ye her daim açık. Ne de olsa Grilere zaafın var ve ben bunu görmezden gelemem. Onu en iyi misafir odamızda ağırla ama dikkat et, içinde ölü bir Gri bulmadığımız odalardan biri olsun."

Beni kışkırtmaya çalışıyor ve dilimi tutmam gerektiğini öneriyordu.

"Kardeşinden pek farkın yok," diye karşılık verdiğimde bakışları sert bir hâl aldıysa da bana cevap veremedi. Kardeş denmesinden hoşlanmıyordu. Benimle uğraşmaya devam edecek olursa buna sıkça maruz kalacaktı.

Üst kata çıktık ve bir odadan içeri girdik. Geniş ve kırmızıdan yoksun bir odaydı. Bu odada gri ve grinin tonları hâkimdi. Geniş çift kişilik yatağın üzerindeki nevresim takımından tut, perdelere ve halıya kadar griydi. Masanın üstündeki dizüstü bilgisayar...

Dizüstü bilgisayar.

"Bir dizüstü bilgisayar var," diye şaşkınlıkla mırıldanarak masaya doğru ilerledim. Gri bilgisayara dokunup hızlıca açtım. Gerçekten çalışan bir bilgisayarı vardı.

"Teknolojiden geri kaldığımızı mı sandın?"

"Kimsenin elinde telefon gördüğümü hatırlamıyorum," diyerek ona doğru döndüğümde elini cebine atmış, bir cep telefonu çıkarmıştı bile. "İşte burada."

"Bu nasıl olur?" Şaşkınlıktan kısa bir an dilim tutuldu. Burası bir ada hapishanesiydi. Nasıl bir telefona ve dizüstü bilgisayara sahip olabilirlerdi? İletişimin mümkün olmaması gerekiyordu.

"Umutlanma, sadece ada sınırları içerisinde iletişim kurulabiliyor. Şehrin dışarısıyla iletişim kuramazsın."

"Herkes telefon kullanabiliyor mu?"

"Cıks." Başını iki yana sallarken telefonunu cebine geri koydu. "Sadece öncüler ve yancılarda var."

Somurtarak sandalyeye oturdum. O da yatağın kenarına oturmuş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Durduk yere üzülmüştüm. Aslında hiçbir zaman dışarısıyla iletişim kuramayacağımı biliyordum ama küçük bir an ihtimal vermiş ve umutlanmıştım işte. Keşke annemle konuşabilmemin bir yolu olsaydı. En azından ona iyi olduğumu söyleyebilseydim belki biraz olsun mutlu olurdu.

"Bu kadar ayrıcalıklı olmanız can sıkıcı."

"Yakında sen de bu ayrıcalıklardan faydalanacaksın, öyle deme."

"Tabii, Mirza'yı ikna edebilirsem."

"Amber'i ikna edersen Giray'ın yancısı olabilirsin. Bu çok daha kolay."

Somurttum. "Kunter'in peşinde olduğu bir Gri'yi kim yancısı yapmak ister ki?" Dirseğimi masaya yasladım. "O ürkütücü bir herif ve sadece varlığıyla ne kadar insanı korkuttuğuna çok yakından şahit oldum. Ölümü sahiplenmiş durumda ve her insan ölümden korkar."

Gözlerim dizüstü bilgisayarın ekranına takıldı. İnternet varsa en azından haberlere bakabilir ve kendimi aratabilirdim. Hakkımda yazılanları okumak bile bir şeyleri hatırlamamda yardımcı olabilirdi. Cinayet şüphesiyle buraya düşmüştüm. Hakkımda bir şeyler yazılmış olmalıydı.

"Şifreni söyler misin?" diye sorduğumda, "Ne yapacaksın?" diye sorguya geçti hemen.

"Bir şeyler."

"Kimseyle iletişime geçemezsin, Yekta. Her şey bu adayla sınırlı."

"*Bana Yekta deme* dememiş miydim sana?"

"Devrim," diye düzeltti hemen ve yataktan kalkıp bana yaklaştı. Elinin tekini sandalyenin sırtına bastırıp üzerimden bilgisayara doğru eğildi. O şifreyi yazarken ben göz ucuyla onun hemen dibimde kalan çehresine bakıyordum.

Kötü bir adam değildi. En azından Kunter'den ya da Siyah Bölge halkından kötü değildi. Ona sert davranmak istemiyordum ama içime bıraktığı şüphe tohumları beni ona karşı doldururken bu mümkün değil gibiydi.

"Eğer aklındaki kendini aratmaksa onu da yapamazsın." Geri çekildi. "Her şey ama her şey adayla sınırlı, Yekta."

"Bana..." diye başladığım cümlemi kesti ve kendini hızlıca düzeltti: "Devrim."

Bir dakika sonra tarayıcıda kendimi aratmak üzereydim. O her ne kadar sınırlardan bahsetse bile aptal umuduma tutunmak bana keyif veriyordu. Bu yüzden arama motoruna adımı ve soyadımı yazdım.

Yekta Akay.

Sayfa yüklenirken, "Soyadını bilmiyordum," dedi Asil. "Asıl şimdi yandın sen."

Ona göz ucuyla baktım. "O hâlde şartları eşitle ve bana adını söyle."

Gülerken yeşilleri kısıldı. "Ya adım zaten Asil'se?"

"O kadar cesur musun?"

"Belki de sadece kandırılmışımdır ve senin de kandırılmanı istememişimdir."

Demek şehre düştüğünde kandırılmıştı. Acaba ne kadar süredir buradaydı? Öncülerin nasıl seçildiğini görecek kadar uzun süredir mi yoksa o da sonradan mı gelmişti?

"Kaç yıldır buradasın?" diye sorduğumda, "İki yıl, yedi ay," diye yanıtladı beni. Tahminimden kısaydı ama yine de bu şehirdeki her şeye hâkim olabileceği kadar uzundu. Onun geçmişini ya da sadece Gri'yken neler yaşadığını bilmiyordum ama merak ediyordum. O da benim kadar zorlanmış ve dışlanmış mıydı?

Yüklenen ekranda aramamın sonucu belirdiğinde düşüncelerimi silkeleyip ona odaklandım. Ekranda bu tür aramalar için sabitlenmiş gibi duran bir yazı vardı.

"Yekta Akay" adlı arama için düzenlenen sonuçlar bölgenin yetkisini aşmaktadır.

Tamam, bu şehrin dışındaki hiçbir şeye ulaşma yetkim yoktu. Ne şehrin dışından biriyle konuşabilir ne de araştırma yapabilirdim. Peki ya ada sınırları içerisi için geçerli miydi bu? Bu dizüstü bilgisayardan Kötülerin Şehri mahkûmlarıyla ilgili bilgi edinebilir miydim? Mesela,

Asil neden buradaydı? Bir haber bültenleri varsa belki de eski haberlerden öncülerle ilgili bilgi de alabilirdim. Grileri öğrenebilirdim.

Bir süredir düşünceli bir şekilde baktığım ekrana doğru bir iç çekip adımı ve soyadımı sildim ve bunun yerine Asil yazdım. Belki de Yancı Asil ya da Kırmızı Bölge Yancısı Asil yazmalıydım. İkisini de deneyebilirdim.

"Yekta," dedi uyarır bir tonda ve elimi yakaladı. Bakışlarım sivrilerek üzerine döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Seni araştırıyorum." Elimi kurtardım. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Neden?" diye sordu geri çekilirken. Gerildiği her hâlinden belliydi. Bu da bana bir sonuç alacağımı düşündürmüştü. Gerçekten bir haber bültenleri olabilirdi. Burada birkaç meraklı gazeteci ya da yazar olmalıydı. "Benimle ilgili neyi merak ediyorsan sana anlatırım."

"Yalan," dedim buz gibi bir sesle ve önüme döndüm. Henüz aramayı sonuçlandırmaya yeltenmemiştim ama mutlaka yapacaktım. "İnsan her zaman bir şey saklar. Sen de saklayacaksın ama ben gizem istemiyorum. Hemen öğrenme fırsatım varken neden senin anlatmanı bekleyeyim ki?"

"Bana güvenmiyor musun?" Şaşkın bir şekilde sorduğu soru karşısında bir nefes kadar zayıf bir şekilde güldüm.

"Güvenmiyorum tabii ki." Başımı iki yana sallarken gülmeye devam ettim. "Adımı biliyorsun ve açıklaman bana pek inandırıcı gelmedi. Tanışmadığımızı söyledin ama davranışların sanki tanışıyormuşuz gibi ilgili. Hatırlamıyor olmamla ilgili bana yardım edeceğini söyledin ama hâlâ tık yok." Gözlerimi yuvalarında yavaşça çevirip onun gözlerine sabitledim. "Sana güvenmem için bana üç sebep sayabilir misin, Asil?"

"Sayarım." Sesi bu konuda yalan söylemiyor gibiydi ama bu şehir yalancılarla doluydu ve onlar oldukça profesyonel olmalıydılar ki buradaydılar. Sağ elini kaldırıp parmaklarını gererek açtı. Bir başparmağını indirirken, "Meydanda hayatını kurtardım. Eğer varlığından bütün şehri haberdar etmeseydim seni gören ilk Siyah tarafından henüz ilk günlerde öldürülecektin. Ben seni korudum."

Karşılık verircesine ben de elimi kaldırdım. "Bir," dedim ve başparmağımı havada salladım. "Beni koruduğunu iddia ediyorsun ama eğer gerçekten korumak isteseydin ne şehri bundan haberdar ederdin

ne de beni Siyah Bölge'de bir başıma bırakırdın. Korumak isteseydin beni gördüğün ilk anda buraya gelmemi sağlardın. Kimsenin benden haberi olmazdı. Ama sen şov yapmayı tercih ettin."

Alt dudağını sertçe ısırdığında yanlışlıkla kanatmış oldu. Onu suçlamamı beklemiyor gibiydi. Aslında ben de onu suçlamayı düşünmemiştim ama koruduğunu iddia edince öfkeme mâni olamamıştım. Evet, beni korumak zorunda değildi ama öyleyse bunu iddia etmeyecekti. Hayatımı kurtarmamıştı, ben sınırları zorlayarak kurtulmuştum.

Bir süre düşündükten sonra ikinci parmağını kaldırdı. Sanırım suçlamama verecek iyi bir yanıtı yoktu.

"Seni Siyah Bölge'den çıkarmak için onlarca katili ezerek geçmeyi de Kunter tarafından mimlenmeyi de göze aldım ama sen bana karşı çıktın, izin vermedin." Şimdi tek parmağı havadaydı. "Şimdi bir oldum işte."

Tamam, bunu gerçekten yapacaktı. Beni Siyah Bölge'den çıkarmak için çabalamış, sınırları zorlamıştı ama Siyah olduğum kesinleşince çekip gitmişti. Kurallar gereği.

Buz gibi ifadelerimiz birbiriyle çarpışıyordu. İkimiz de bu konuda ciddiydik. O, güvenmemi istiyor ve ona güvenebileceğimi üç nedenle kanıtlamaya çalışıyordu. Ben de tam aksine ona güvenemeyeceğimi üç nedenle kanıtlamaya çalışıyordum.

"Kunter benimle ilgilenene dek beni kurtarmaya çalışmak gibi bir çaban olmadı. Aranızda bir savaş var ve sen sadece ona karşılık vermek, engel olmak istedin."

"Seni Kunter'den korumaya çalıştığım doğru ama bunu onunla aramdaki savaş uğruna yapmadım, Yekta. Yeşil Bölge'deki dostum için yaptım. Seni korumamı her şeyden çok istedi."

"Her kimse kendi de yapabilirdi."

"Yapamazdı," diye diretti. "Bunu başka kimse yapamazdı. Ben bir Gri ve yancıyım. Bunu benden başkası yapamazdı."

"Mecburen yaptın yani."

Yeşil gözleri öfkeyle kısıldı. "Vicdanımın, etik değerlerimin... Yani hâlâ bir insan olup olmadığımı sorguluyorsan eğer evet, hâlâ doğruların peşinden koşuyorum. Henüz kötülüğe yenilmedim."

Tam olarak bunu sorguluyordum aslında. Benim için bir şey yapmak zorunda değildi ama eğer ona güvenmemi istiyorsa

kötülüğe yenilmemiş olduğuna inanmalıydım. Aksi takdirde diğer mahkûmlardan ne farkı olurdu ki? Üstelik amaçları uğruna, bu amaçlar her ne kadar benim yararıma olsa da onca insanı arabayla ezip geçebilecek biriydi. Belki de o bir katildi. Onun ne olduğunu bilemezdim, aynı onun benim ne olduğumu bilemeyeceği gibi.

"Kim?" diye sordum gerçek bir merakla. "Beni tanıyan ve senden korumanı isteyecek kadar bana değer veren kim? Ben Kötülerin Şehri'nde bir tanıdığım olduğunu hatırlamıyorum."

"Söyleyemem," diyerek geri çekildi. "Söylememi istemiyor. Bir gün kendisi açıklayacakmış."

Gözlerim şüpheyle kısılırken yüzümü buruşturdum. "Öyle biri olduğuna neden inanayım? Benim hayatımda pek insan yok, Asil. Böyle biri var olamaz."

"Var." Gözleri kararlı bir şekilde genişledi. "Bir gün öğreneceksin ama şimdi değil." Bakışları boynuma kaydı. "Bir diğer soruna gelecek olursak eğer..." Uzanıp boynuma dokundu. "Hatırlamama sebebini biliyorum. Grilerin adaya düşme süreci diğerlerinden farklı işler. Suçlu olup olmadığını bilmediğini söylemiştin. Kanıtlanmamış bir suçtan Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilmen bir ihtimal. Bu da seni şehirden çıkabilecek, masum olabilecek biri hâline getirir. Gri kalmanı istemez, mahkûmiyetini kanıtlamak isterler. Bu yüzden de itiraf etmen için işkence ederler, Yekta." Parmağını boynumdaki çizgi üzerinde gezdirirken alt dudağından akan kanı dilinin ucuyla sildi. Boynumdaki iz onda bir şeyleri hatırlatmış gibiydi. "Şiddet bazı travmalara neden olur. Geçici bir şey." Sonra burnunu kırıştırıp, "Genellikle," diye ekledi.

Elim boynumdaki izin üzerine kapandı. "Nasıl bir işkence?"

Hatırlamaya çalıştım. Buraya gelmeden önce bana yapılanları anımsamayı denedim ama kafamın içi çözemediğim kadar karışıktı. Adaya bırakıldığım ânı kesik kesik hatırlıyorum. Ondan öncesine dair en net hatırladığım şey kanlı ellerim, ceset ve duvarın kenarındaki kanlı bıçaktı. Öncesi yoktu, sonrasının olmadığı gibi.

"Kötülerin Şehri'nde yaşayacağın şeylerin fragmanı," dedi ağır ağır nefes alarak. "Öldürmezler ama öleceğini düşüneceğin kadar ileri giderler. Genelde itiraf etmeyenler işkenceden sonra bir süre hastanede tedavi görür, ayakta durabilecek kadar iyileştirilir ve öyle bırakılır adaya."

Yağan yağmurun sert damlaları cama çarpmaya başladıktan kısa bir süre sonra bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü onu takip etti. Gözlerimi kapatıp sıktığımda birkaç görüntü bir yapbozun eksik parçaları misali zihnimdeki yerini aldı.

Paslı bir sandalyede, bodrum katını andıran bir yerde tutulduğumu hatırladım önce. Dar oda, duvarın tavanına yakın kısa, parmaklıklı pencere ve demir, ağır bir kapı günlerce manzaram olmuştu. Askerlerin odaya girip çıktığını, bana hesap sorduklarını ve cevap alamadıklarında bana vurduklarını hatırlıyordum. Onlarca tokat yemiş, onlarca kez bağlı olduğum sandalyeyle birlikte yere çarpılmıştım. Bütün bunlara rağmen yalnızca gözyaşı dökebildiğimi, ağzımı açamadığımı hatırlıyordum. Sadece ağlıyor, ağlıyor ve ağlıyordum. Sanki ağlamak bir şeyleri düzeltebilecekmiş gibi.

İtiraf et, demişlerdi. *Öldürdüğünü itiraf et.*

İtiraf etmek bir yana günlerce tek lokma yemek için bile ağzımı açmamıştım. Boynuma bir zincir doladıklarını, beni zincirden çektiklerini ve nefesimi kestiklerini hatırlıyordum. Baygınlık geçirdiğimde suratıma bir kova dolusu su çarptıklarını da. Her seferinde. Saçlarımı çekmişler, yeri geldiğinde koparmışlardı bile.

Yine de konuşmamıştım.

Kendimde değildim çünkü. Büyük bir şok beni esir almıştı ve ne düşünebiliyor ne konuşabiliyor ne de herhangi bir tepki verebiliyordum.

Beni henüz işkence görmeden önce o hâle getiren neydi?

Hatırlayamıyordum.

İşkencenin tamamını hatırlayamadığım gibi. Her şey kesik kesik ama acılar... Onlar sanki benimle birlikte Kötülerin Şehri'ne gelmiş gibiydi.

İkinci bir gök gürültüsü, beni kafamın içine dolan işkence hatıralarından sıyırdı. Yerimde sıçradığımda nefesim çoktan kesilmişti. İrkilerek ayağa fırladığımda dizlerimin titrediğini fark etmem zaman aldı ve ayakta duramadım. Asil bir elini koluma, diğerini belime dolayarak beni ayakta tuttu.

"Sakin ol," diye fısıldadı güven veren bir sesle. Kendimi onun bir ormanı andırmaktan asla vazgeçmeyen sıcak yeşillerine bakarken buldum. "Sakin ol, ben buradayım, geçti." Kolumdaki elini kaydırıp saçlarıma uzattı ve hemen ardından başımı göğsüne bastırdı. Bana

sarıldı. Sıkıca, sanki buna ihtiyacım olduğunu en başından biliyormuş gibi. "Biz, ikimiz Kötülerin Şehri'nin en masumlarıyız, Yekta. Bu yüzden güven bana, hayatta ve güvende kalman için elimden geleni yapacağım."

Geri çekilmek, ondan uzaklaşmak istemedim. Sarıldığında kendimi yalnız hissetmemiştim sonunda ve bunun hemen bitmesini istemiyordum. Biraz daha bu hissi içimde istiyordum. Ona güvenebilirmişim gibi.

"Neden?" diye sordum zayıf, fısıltıdan yüksek çıkmayan sesimle. "Neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü..." Bir an duraksadı, düşündü ve derin bir nefesi seslice içine çektikten sonra devam etti: "Affedilmek istiyorum ve içimden bir ses, affedilmenin yolunun senden geçtiğini söylüyor."

Kötülerin Şehri cehenneminde her bölgenin kendine ait bir hazinesi vardır. Hazine şehre düşen mahkûmların ne kadar zengin olduğuna bağlı olarak dolar veya boşalır. En zengin mahkûmlar Kırmızı Bölge'ye düşer. Hazinesi en dolu olan bölge Kırmızı Bölge'yken en boş olan bölge Mavi Bölge'dir.

BÖLÜM 11

Ve ölümün gölgelerinden bir ölüm evreniydi burası,
Tanrı burayı lanetlemiş, kötü yaratmıştı,
*Çünkü sadece kötü olan iyiydi burada.**

Cehenneme düştüğünüzde birinin size iyilik yapmasını beklemezdiniz. Biri iyilik yapıyorsa bu işten ancak bir çıkarı olmalıdır. İyilik değildir aslında o, kötülüğe giden yoldur. Çıkarlar uğruna onlarca savaş verilir ve onlarcasında da merhamet edenler kaybeder. Kananlar, kandırılanlar...

Şeytanın kim olduğunu bilemezsin. Yılan kılığına girmiş olabilir ne de olsa. Kolayca kandırabilir en saf olanı ve iyi, bütün her şeyi böylece yok edebilir.

Öncü Kunter'in Kötülerin Şehri cehenneminin şeytanı olduğuna emindim. Peki ya yanılıyorsam? Güven en büyük düşman değil midir ne de olsa? Kunter'in kartları neredeyse açıktı ve ona asla güvenmeyeceğimin farkındaydı. Peki ya Asil? Kartlarının biri bile açık değildi. Belki de şeytanı seçmekte erken davranmıştım.

Geri çekilirken ıslanan yüzümü elimin tersiyle sildim. Gözyaşlarım hızla kurumuş, bakışlarım yeniden soğumuştu. Bana beklentiyle bakan Asil'in ifadesi yumuşaktı. Korkulacak bir yanı yoktu esasen. Kunter'in aksine o, güvenilir görünüyordu. Cümleleri de çabası da kendisi de cehennemin sahibini andırmıyordu.

Yine de şüphe, insanın en iyi dostuydu. Şüpheyi bırakmamak gerekirdi çünkü güvendiğim dallar kırılırken yere öyle sert çarpardım ki

* *Kayıp Cennet*, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 44.

kaldıracak kimsem de olmadığı için oracıkta ölürdüm ve ben ölmek istemiyordum.

Ölmek için çok erkendi. Kötülerin Şehri'nde ölmeyecektim ve bu şehrin insanı olmayacaktım.

"O hâlde Mirza'nın yancısı olmama yardım et," dedim ona. Aslında içimden geçen, günahlarını sorgulamaktı. Hangi günahtı onu bu hâle getiren? Onun günahı masum bir insanının canını yakmış mıydı mesela? Öğrenecektim ama önce dar zamanımı iyi değerlendirmek zorundaydım. Öncü Kunter bölgeden çıktığımı fark eder etmez peşime takılırdı ve o adam inatçı herifin tekiydi. Beni yancısı yapmak için türlü oyunlara kalkışacağı barizdi. "Kunter'den kurtulmama yardım et."

Başını hafifçe sallarken dudaklarını sıktı. Kunter'in adı bile onu rahatsız ediyordu. Kavga etmedikleri en ufak bir âna şahit olmamıştım. Umarım bu düşmanlıkları benim işime yarardı.

"Önce yemek yiyelim, olur mu?" Geriye doğru adımladı ve bileğini kaldırıp saate baktı. "Tam zamanı, masa kuruluyor olmalı. Birazdan yemek başlayacak."

"Yemek mi başlayacak?"

"Amber tam bir düzen hastasıdır," derken burun kıvırdı. "Yemek saatleri ne bir dakika ileri ne de bir dakika geridir. Her zaman tam vaktinde masa hazırlanır ve tam vaktinde masada olur. Herkesten de aynı ilgiyi bekler. Akşam yemeklerinde masada mutlaka kırmızı şarap olur. Fark etmediysen söyleyeyim, kırmızıya takıntılıdır kendisi." Bununla alay ettiği her hâlinden belliydi ama acaba Amber bunu biliyor muydu? Bilse Asil'i darağacından sallandıracak birine benziyordu. "Masa örtüsü her zaman kırmızıdır mesela. Eşyaları söylemeye bile gerek yok." Yüzünü buruşturdu. Bundan nefret ediyor olmalıydı. "Kırmızı görmekten bıktım ama bunu dile getirecek olursam Amber dilimi kesebilir."

Odanın kapısını açıp koridora çıktığında peşinden gittim. Kırmızı halının serildiği koridorda ilerlerken anlatmaya devam etti. Sanki Amber romandan fırlamış bir karakterdi ve o da karakterin absürtlüklerinden bahsediyordu.

"Kırmızı hakkında şiirler yazar, resimler yapar. Onun için kırmızı oldukça büyüleyicidir ve ona gücünü hatırlatır. Bu yüzden bununla

ilgili ona laf çarpmamaya çalış. Seni biraz olsun tanıdıysam bunu yapacak gibisin çünkü."

Tabii ya, bu yüzden anlatıyordu bunları. Önlem alıyordu kendince çünkü Amber'le kavga etmemizi istemiyordu. Ben de kavga etmek istemiyordum ama o kaçık benimle uğraşacak olursa dilimi tutabileceğimi sanmıyordum.

"Denerim."

Bana inanmaz bir şekilde baktığında omuz silkmekle yetindim. Merdivenlerden inip dış kapıya ilerlediğinde anlamaz bir şekilde peşinden ilerledim.

"Nereye?"

"Şehrin en iyi terzisine," derken gülerek kapıyı açtı. "Yani Amber'in terzisine. Bu akşam misafirlerimiz var."

"Nasıl misafirler?"

Birlikte Amber'in görkemli, kırmızıya boyanmış malikânesinden çıkıp sokakta ilerlemeye başladık. Adada genelde eski, ahşap evler vardı ve Amber'in evi de ahşaptı. Lakin o evi ele geçirir geçirmez restore ettirip kırmızıya boyatmıştı belli ki. Güzel görünmediğini söyleyemezdim.

"Kötülerin Şehri'nde kalacağın kesin olduğuna göre sana küçük bir bilgi vereyim o hâlde." Sokağı dönüp kalabalığa karıştık. "En büyük suçları her zaman en zenginler işler. Çoğu adaya düşmez ama adamları düşer. Anlaşma sağlayabildiğimiz adamlar." Ellerini kaldırıp Kırmızı Bölge'nin ihtişamını gösterdi. "Amber bu ihtişamı öylece yaratmadı. Şehri yönetmek ona büyük bir güç verdi ama en büyük gücü, bu güçle zenginleri yolarak kazandı. Her bölgenin hazinesi vardır ve Kırmızı Bölge'nin hazinesi bütün bölgelerin hazinelerini katlayarak aşar."

"Kırmızı olmanın hakkını veriyor yani. Dolandırmaya, çalmaya devam ediyor ve kimse bundan rahatsız değil. Her şeyin en iyisine sahip olurken tek yapması gereken hedefini doğru seçmek."

"Bu bölgedeki herkes hırsız ya da dolandırıcı," derken otuz iki diş sırıttı Asil. "Amber'in onların paralarını hazineye dökmesi ve bize harika ötesi bir bölge kurmasında kötü hiçbir şey görmüyorum. Hırsızın, dolandırıcının parasını alıyor sonuçta. Onlar da çalmış." Omzunu omzuma değdirdi. "Herkes kötü, alış buna."

Ona göz devirmekten alamadım kendimi. "Parayı buraya nasıl getiriyor ki? Ya da bunca şeyi? Bu lüksü buraya nasıl taşıdı yani?"

"Zengini, Kötülerin Şehri sınırları bile durduramaz. Para, denizi bile aşıp dilediğimiz her şeyi ayağımıza getirir. Sihirli bir lamba gibidir para. Sonsuz dilek hakkı."

"Askerlerle anlaşma yapıyorsunuz yani?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp sinsice sırıtmakla yetindi. Birlikte meşhur terziye ilerlerken adımlarımız uyumluydu. Yan yana, hızlı bir şekilde yürüyor ve aralardan kolayca sıyrılıyorduk çünkü önümüzden çekiliyordu insanlar. Yine ilgi üzerimizdeydi ama bu ilgi bize zarar vermiyordu. Ünlü gibiydik gerçekten. İki uzaylıyı yan yana görmüş gibiydiler ama aslında sadece iki Gri'ydik.

Yağmur kısa sürmüştü ve hava soğuk değildi. Yerler ıslaktı, hava kararıyordu ve sokak lambaları cılız bir şekilde yanmıştı. Şık mağazalar, lüks dükkânlar ve her biri restore edilmiş evler, temiz kaldırım taşlı yollar... Burası cehennem değildi. Evet, Siyah Bölge cehennemin bir kopyasıydı ama burası sanki cennetin bir kopyasıydı. İnsanlar mutlu ve sakindiler. Alışveriş yapıyor, keyifle yemek yiyor ve eğleniyorlardı. Kimse kimseyi rahatsız etmiyordu. İstanbul'un en nezih caddelerinden birindeydim sanki. Burası Kötülerin Şehri'nde bir bölge için çok güzeldi.

Mavi Bölge nasıldı acaba? Orası da buraya benziyor muydu mesela? Benzemiyordu muhtemelen ama Siyah Bölge kadar da kötü değildi, değil mi? Bu durum içimi sürekli huzursuz ediyordu ama yapacak başka bir şeyim de yoktu. Tek çare Asil'in mucizevi bir şekilde ölmesi ve benim Amber'i kandırıp yancısı olmaya ikna etmem olurdu.

Bir partiye gider gibi ışıl ışıl giyinen bir grubun yanından geçip gittiğimiz sırada içlerinden birinin, "Şu kadın meydandaki Gri değil mi?" diye arkadaşlarına sorduğunu duydum. "Öncü Amber'in ona yardımı reddettiğini duymuştum," demişti.

Başımı çevirip omzumun üzerinden onlara baktım. Bir diğeri, "Yardımı reddetmedi, Öncü Kunter'i deviremedi, o kadar," diyerek güldüğünde arkadaşları da ona eşlik etmişti. Hemen ardından onlara baktığımı fark ettiler. Gülümsemeleri hızlıca yüzlerinden silindi ve çarçabuk uzaklaştılar.

Öncü Kunter'i deviremedi, demişlerdi. Bu, beni onun elinden kurtarabilirdi ama başaramadı mı demekti? Siyah Bölge'ye geldiğinde

belki de şehrin yöneticisi olarak Kunter'e engel olabilirdi ama Kunter'in vereceği karşılıktan korkmuştu. Bunu mu demek istiyorlardı?

Kafamın içinde dönen düşüncelerle Asil'in peşinden bir dükkândan içeri girdim. Kumaşlar, iplikler, taşlar, süsler... Rengârenk elbiselerden oluşan bir yerdi burası. Fazlasıyla kalabalık olduğu için dardı. Her yerde düzen içerisinde bir şeyler vardı. Kapının sağında adını bile bilmediğim renk tonlarında kumaşlar, onun ilerisinde tonlara göre sıralanmış irili ufaklı ipler, iğneler vardı. Sağ tarafta göz alıcı mücevherler, çeşit çeşit taşlar ve aksesuarlar renklerine göre kategorilere ayrılmıştı. Dükkânın geri kalanında eşi benzeri olmayan kıyafetler birer koleksiyon gibi bölümlere ayrılıp sergileniyordu. Kıyafetlerin ilerisinde, karmaşanın olduğu tek yerde ise kocaman bir masa, dikiş makinesi ve bütün bunların sahibi bir kadın vardı. Bir iş üzerinde çalıştığı sırada içeri girdiğimizden olsa gerek geldiğimizi fark etmemişti bile. Elindeki kırmızı elbisenin dikişlerini kontrol ederken dişlerinin arasına elbiseyle aynı tonda bir iplik sıkıştırmıştı.

"Anna," diye seslendi Asil, gayet samimi bir şekilde. Anna denen terzi kıza ilerlerken dudaklarında samimi bir gülümseme peyda olmuştu. "Yine hangi mucizenin üzerinde çalışıyorsun öyle dikkatle?"

Anna, önce şaşkın bir şekilde bakışlarını kaldırdı, ardından karşısında Asil'i görünce dişlerinin arasındaki ipi alıp gülmeye başladı. Asil'i görmek ona iyi hissettirmişti.

"Hoş geldin, Gri," dedi Anna, alay eder gibi bir tonda. Sesi de gülümsemesi kadar sıcak bir kadındı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Gri dememen konusunda anlaşmıştık." Masanın diğer ucundaki yerini alan Asil, uzanıp Anna'nın yanağına bir öpücük bırakırken kolunu sıvazladı. Bu hareketinin Anna'nın hoşuna gittiği her hâlinden belliydi. Elindeki elbiseyi bırakıp masanın etrafından dolandı ve Asil'e yaklaştı.

"Uzun zamandır uğramadığın için aklımdan çıkmış olsa gerek." Kalçasını masaya yaslayarak Asil'e yakın bir pozisyon aldı Anna. "Ee, Amber'in ayakçısı olmadığına göre buraya kendin için mi geldin yoksa? Sonunda sana mucize gibi hissettiren eserlerimden giydirmeme izin verecek misin?"

Asil, başını iki yana sallayarak bunu reddettiğinde Anna'nın bakışları aniden üzerime döndü. Beni baştan aşağı bir arayış içinde süzdükten sonra, "Ya da başka bir Gri için geldin," dedi.

"Benden başka tek Gri için."

Anna, bedenimi incelemeyi bırakıp başını onaylarcasına salladı ve kalçasını masadan ayırıp kıyafetlerin arasına daldı. Kısa süre sonra elinde gri, ışıltılı bir elbiseyle önüme çıktı. Elbiseyi üzerime tutarken dişlerini gösterecek şekilde sırıttığında ister istemez gülüşüne eşlik etmiştim. O, Kötülerin Şehri'nde gördüğüm en güler yüzlü kişiydi.

"Bir Gri için harika bir gri elbise." Elbiseyi tuttuğumda başını omzuna doğru ilgiyle yatırdı. "Şehirde pek gri giyilmez ama yine de bu elbiseyi dikip birinin giyeceği ânı hayal edip durdum. Galiba elbise zamanını, seni bekliyormuş."

Evet, elbise mucize denecek kadar iyi tasarlanmıştı. Harika görünüyordu ve insanda giymek için can atacak kadar iyi his uyandırıyordu.

"Şu anki durumum için bu elbise fazla," diyerek elbiseyi ona geri uzattım. Gülümsemesi hızlıca silinirken gözlerindeki ışıltı resmen kayboldu. "Daha çok hayatta kalmaya çalışıyorum. O yüzden giyip elbiseyi mahvetmesem iyi olur. Belki daha sakin bir zamanda, olur mu?"

Anna, elbiseyi almadı ve başını reddedercesine iki yana sallamaya başladı. "Olmaz." Sesi tok bir şekilde yükselmişti. "İnsan ölümden kaçarken ya da ölürken bile güzel bir elbisenin içinde ölmeli."

Geriye doğru adımlayıp çene hizasındaki turuncu saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bakışları büyük, şüpheden uzaktı. O, cesur birine benziyordu. Yüzü küçük ve tatlıydı ama o sanki mucize diye bahsettiği elbiseler için canını bile verebilirdi. Bu konuda o kadar ciddiydi.

Anna'ya boyun eğip soyunma kabinine ilerlediğimde Asil surat ifademe gülüyordu. Ona ters bir bakış fırlatıp kabine girdim ve hızlıca Devin'den aldığım kıyafetlerden kurtulup elbiseyi giydim. Her karışıyla sanki benim için dikilmiş gibiydi. Ne bol ne de dar olmuştu. İçinde inanılmaz hissetmemek mümkün değildi. Hem de vücudumdaki yara izlerine rağmen.

Soyunma kabininden çıktığımda kenarda bekleyen Asil'in bakışları ilgiyle büyümüştü. Gördüğü manzara karşısında etkilenmişe benziyordu. Islık çaldı. "Gri olmanın hakkını her anlamda veriyorsun."

Anna elime bir çift topuklu tutuşturduğu için ona tepki verme fırsatı bulamadım. "Şu çirkin botlardan kurtul bakalım."

"Olmaz." Topukluları ona geri uzattım. "Her an koşmam gerekebilir ve bu topuklularla en fazla on adım atar ve sonra öldürülürüm."

Ayakkabıları geri itti. "Bu botlarla modaya eziyet etmene izin veremem."

"Modaya eziyet etmemek için kendime mi eziyet edeyim yani?"

"Evet," derken kedi gibi sırıttı. "Ne demiştik? İnsan ölürken bile güzel bir elbisenin içinde ölmeli. Buna ayakkabılar da dâhil. *Öldüm ama en azından şık öldüm,* dersin karşına dikilen Azrail'e."

Homurdanarak ayakkabılarımı değiştirmeye koyuldum. Botlardan birini çıkarıp topuklulardan birini giydiğim sırada Asil, "Böyle kalmalı bence," diyerek dikkatimi üzerine çekti. "Bir bot bir topuklu. Tam olarak ruhunu yansıtıyor. Vahşi ve güzel."

Alayına karşılık elimdeki botu kafasına fırlattığımda geri çekilip kurtulmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Bot alnına çarptı ve hemen ardından onun ellerinin arasına düştü. Yine de gülmeye devam etti hadsiz!

Anna'ya, "Şunun da ağzını dikebilir misin?" diye sorduğumda sesli bir iç çekerek, "Elbiseler kadar erkeklerin ağzını dikmekte de iyiyimdir. Bir dahaki sefere birlikte dikelim," diye yanıtladı.

Asil, bunun gerçekleşme ihtimaline karşı çoktan kendi ağzını dikmiş ve bizden uzaklaşmıştı bile. Anna'nın sonradan giymem için hazırladığı birkaç parça kıyafetle oradan ayrıldık. Anna gibi ilgili ve tatlı bir kızı bu şehirdeki herkese tercih ederdim ama maalesef zamanımız azdı ve hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden hızlıca Amber'in kırmızı malikânesine ilerlerken uzun topukların beni yıldırmaması için direniyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Asil, "Anna'yı sevdin mi?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Tatlı biri. Bana zararı dokunmayan herkesi severim."

"Anna mükemmel bir hırsızdır," derken aklına ne geldiyse gülmeye başladı. "Moda dünyasını altüst edecek elbisesini tasarlarken bir şeyin eksik olduğunu fark etti ve hayatının en tehlikeli hırsızlığını yaptı."

"Ne çaldı?"

"Bir taç."

Yüzümü buruşturdum. "Bir taç mı? Öylesine bir taç mı çaldı?"

Dudaklarını ıslatırken başını hızla iki yana salladı. Anna her ne çaldıysa bu onun hoşuna gitmiş gibiydi. Bunu inanılmaz buluyordu hatta.

"Hürrem Sultan'ın tacı tabii ki."

"Şaka yapıyorsun?" Gözlerim ilgi ve şaşkınlıkla büyüdü. "Bunu gerçekten başardı mı?"

"Başardı ama yakalanması pek de uzun sürmedi. Neyse ki yakalanana kadar çoktan tacı saklamıştı bile. Hayalini gerçekleştirmek uğruna otuz sekiz yılını feda etti. Eğer tacın yerini söyleseydi daha az ceza alacaktı ama o söylemedi. Otuz altı yılı kaldı. Otuz altı yıl sonra o elbiseyle tacı kombinlemezse öleceğine inanıyor."

"Cinayete bu kadar yıl ceza vermiyorlar," dedim şaşkınlıkla. Gerçekten inanılmazdı. Hürrem Sultan'ın tacı olması bir yana, otuz sekiz yıl ne demekti? Ben cinayet şüphesinden yargılanıyordum ama sadece sekiz yıl, altı ay ceza almıştım. O ise tarihe damga vuran bir taç çalmıştı ve otuz sekiz yıl mı ceza almıştı? Nasıl bir taç bir candan daha değerli oluyordu?

"Adalet dediğin nedir ki, Gri?" Asil, omzunu omzuma dokundurdu. "Bırak sahte adaleti, biz kendi adaletimizi yaratalım. Burada, Kötülerin Şehri'nde."

Adaletin olmadığı bir adada adaletten bahsediyorduk. Bu sadece komik bir şakaydı. Burada adalet yoktu ve asla olmayacaktı. Bunun için binlerce kişi can verse de.

Amber'in ve Asil'in birlikte yaşadığı eve geri döndüğümüzde Asil beni yine aynı odaya götürmüştü. Oysa kalacağım odaya götürmesi gerekiyordu.

"Neden senin odana geldik?"

"Burada..." derken omzunu kapının pervazına yasladı. "Burada içinde bir Gri'nin ölmediği başka bir oda yok. Yalnızca benim odam var."

Kaşlarım çatıldı. "Senin odanda mı kalacağım? Sen nerede kalacaksın?"

"Birlikte kalırız diye düşünmüştüm." Parmağıyla çenesinin altına hafifçe dokundu. "Böylece seni Kunter'in yollayacağı yılanlardan koruyabilirim."

Gülmeye başladığımda şaşırsa da benimle birlikte o da güldü. Gülüşüm kahkahaya dönüştüğünde korkmuş bir hâlde gülmeyi kesti. Gülmeye devam ederek elindeki kıyafet dolu paketi aldım ve elimi kapının kulpuna doladım.

Dudaklarım aniden düz bir çizgi hâlini aldığında Asil ürkerek geri kaçmıştı bile. "Rüyanda görürsün, Gri." Kapıyı suratına çarptım. Çok geçmeden kapının ardından yükselen söylenme seslerine karşılık olarak topuklu ayakkabılarımdan birini fırlatmaya hazırlandıysam da Asil sanki bunu hissetmiş gibi kapının önünden uzaklaşmıştı.

Hazırlanmam birkaç dakika kadar sürdü. Aynanın karşısında fazla vakit harcayacak gücüm yoktu. Bu hâlimden nefret ediyordum ve bir daha ne zaman kendimi seveceğimi bilmiyordum. Saçlarımı düzeltip yüzümü temizlemekle yetinmiştim. Zaten başka da yapabileceğim bir şey yoktu.

Banyodan çıkıp odadan ayrılmak için ilerlediğimde komodinin üzerindeki kitap ilgimi çekti. Kapıya gitmek yerine yatağa yaklaştım ve kenarına oturup kitaba uzandım.

Bir cinayet romanıydı. Hafızamda boşluklar olmasına rağmen bu kitabı okuduğumu hatırlıyordum. Asil'le aynı kitabı okuduğumuzu düşünmek garip hissettirmişti. Benzer zevklere sahiptik ve benzerdik. Onunla vakit geçirmek, onu tanımak gittikçe şaşırtıcı bir şekilde iyi geliyordu.

Kitabı yerine bırakacağım sırada komodinin üzerindeki kırmızı, üzerinde siyah bir nokta olan defteri gördüm. Defterin kırmızı olması Kırmızı Bölge sınırları içerisinde hiç garip değildi ama üzerindeki nokta sonradan, kalemle eklenmiş gibi görünüyordu.

Merakıma yenik düşerek kapağı çevirdim ve ilk sayfanın ilk cümlesini okudum. Okur okumaz kapağı geri kapattım çünkü bu, Asil'in günlüğüydü. Çünkü ilk cümlede *"Bugün Kötülerin Şehri'nde, Siyah Bölge'de bir Gri olarak ilk günüm"* yazıyordu.

Asil öncesinde Siyah Bölge'de mi yaşıyordu yani? Siyah Bölge'de, Kunter'le birlikte. Bu onun tercihi miydi yoksa benim gibi zorunda mı bırakılmıştı? İlk günden günlük tutabildiğine göre değildi. Benim ilk günlerimin nasıl geçtiği düşünülünce hem de.

Parmak ucum siyah noktanın üzerinde dolandı. Bu günlüğü okuyarak Asil hakkında, hatta Gri olmak hakkında birçok şeyi öğrenebilirdim. Eğer sık günlük yazan biriyse bu defterde kayda değer birçok şey olabilirdi. Neden adaya mahkûm edildiğini de öğrenebilirdim. Bir hırsız mıydı yoksa katil miydi? O da benim gibi miydi? Dolandırıcı, şiddet sever, kaçakçı?

Acaba neydi?

Kısılan gözlerim kapıya döndü. Birinin günlüğünü okumayı normal bir şehirde aklımın ucundan bile geçirmezdim lakin normal bir şehirde değildik. Kötüler vardı burada ve ben kime güveneceğimi bilmek zorundaydım.

Yine de yapabilir miydim?

Etik değerlerim? Onlar ne olacaktı? Bunu yaparsam kaybederdim onları ve geriye vicdanımla insanlığım kalırdı yalnızca.

Günlüğü okumak ve okumamak arasında gidip gelirken kapı tıklatılınca karar verme lüksüm elimden alınmış oldu. Defteri hızlıca yerine bırakmam gerekti. Asil günlüğünü elimde görecek olursa hakkımda hiç iyi şeyler düşünmezdi. Hatta belki de bana yardım etmeyi bile bırakabilirdi ve onu suçlayamazdım.

Kapıyı açtığımda Asil'i giyinmiş, beni beklerken buldum. Odadan kıyafet almadığına göre başka bir giyinme odası daha olmalıydı. Beni gördüğünde kaşları ilgiyle havalandı ve ıslık çaldı.

"Yanakların kızarmış ve yüzüne renk gelmiş. Bir ruh gibi görünmediğinde bu kadar çekici görünebileceğini düşünmemiştim."

Onu omzundan iterek yanından geçtiğimde gülerek peşime takıldı. "Kırmızı Bölge sana iyi geliyor, değil mi? Sevdin burayı."

"Kırmızı Bölge'yi sevmemin tek nedeni yaşanılabilir tek bölge olması."

"Mavi Bölge de iyidir." Merdivenleri inerken topuklu ayakkabılar yüzünden biraz yavaşlamıştım. Asil bana ayak uydurup adımlarımı takip etti. "Yeşil de fena sayılmaz. Mavi sorumsuz, Yeşil bağımsızdır mesela aksimize. Her bölgenin eksisi vardır."

"Siyah Bölge'nin direkt kendisi bir eksi."

"İnanmayacaksın ama Siyah Bölge'nin çok büyük bir artısı var. Kıskanılacak derecede dev, özenilesi bir artı."

"Neymiş o? Görünürde artılık hiçbir yanı yoktu çünkü."

"Öncülerine fazla bağlılar. Sadık bir halk, her öncünün hayalidir. Kunter halkı özgür bırakır ama kendi içlerinde bile toplanmış bir hâldedirler. İnsan canı alırken gözlerini kırpmazlar ama Kunter'in karşısında lal kesilir hepsi. Ondan korkarlar, ona saygı duyarlar, ona özenir ve yine de kimseyi yerine koymak istemezler."

"Bu, geldiğimden beri Kunter hakkında duyduğum iyi ilk şey."

Salondan içeri girdik. Uzun masanın etrafı özenle giyinmiş mahkûmlarla çevriliydi. Hepsinin arasında belli bir mesafe, seviye vardı. Kusursuz ve güçlü görünüyorlardı. Birer mahkûmdan çok farklıydılar. Kraliyet ailesinin katılacağı bir yemeğe gelmiş gibiydim. Oysa sadece bir akşam yemeği olacağını sanmıştım ve üzerimdeki elbiseyi abartı bulmuştum. Onların yanında, bu süslü diye söylendiğim hâlimle bile sönük kalıyordum. Onlar üst tabakaydı, bu duruşlarına bile yansımıştı ve anlamamak mümkün değildi.

Masanın başında Amber oturuyordu ve iki yanındaki birer sandalye boş, bizim doldurmamızı bekliyordu. Amber'in bana yanında bir yer ayırmasına şaşırmadığımı söyleyemezdim.

Masaya ilerlerken bütün bunların haksızlık olduğunu düşünmekten alamadım kendimi. Günlerdir ölümle cebelleşiyordum ve vasat bir hâldeydim. Üstelik bunları sadece bir Gri olduğum için yaşıyordum. Masum olma ihtimali olan biri olarak. Oysa onlar gerçekten suçluydular, bu adaya mahkûmdular ve beter olmaları gerekiyordu ama çalıp dolandırarak zengin oldukları yetmiyor, bir de Kötülerin Şehri'nde bunun keyfini sürüyorlardı.

Amber'in solundaki yerini aldığımda Asil de sağındaki yerini almıştı. Asil benim aksime oturmadan önce masadaki herkesle selamlaşmış ve onlara güler yüz göstermişti. Yemeğim çoktan önüme getirilmişti. Tabakta leziz görünen kocaman bir et, garnitür ve soslu makarna vardı. Tabağın hemen yanındaki kadehte ise hiç şaşırtıcı olmayacak şekilde kırmızı şarap bulunuyordu.

Beyaz şarap olsaydı Amber kesin delirirdi. Bir gün ona beyaz şarap ikram edebilmeyi çok isterdim. Ve tabii delirişini izlemeyi.

"Yancım ve Gri geldiğinde göre," diyerek kadehini kaldırdı Amber. "Kadehimi Kırmızı Bölge'ye kaldırıyorum."

Masadaki herkes kadehlerini keyifle Kırmızı Bölge'ye kaldırarak Amber'e eşlik ettiklerinde ben kadehe dokunmamıştım bile. Asil,

göz ucuyla eşlik etmem gerektiği konusunda uyarsa da eşlik etmedim çünkü ben bir Kırmızı değildim. Gri'ydim ve Siyah Bölge'dendim.

Kısa bir süre masadaki herkes kadehi kaldırmamı bekledi. Bir süre sonra Amber'in sabrı tükendi ve uyarıcı bakışları üzerime döndü. Bunu yapmaz ve saygısızlık yaparsam bir bedel ödeyeceğime dair bir şeyler anlatmaya çalıştığına emindim ama pek umursadığım söylenemezdi. Siyah Bölge'den sağ çıkabildiysem Kırmızı Bölge'den hayli hayli çıkardım.

Amber pes ederek, "Ve Gri'ye," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Büyük bir memnuniyetle kadehimi kaldırıp onlara eşlik ettim. Masadaki herkes, özellikle Asil buna inanılmaz derecede şaşırmışa benziyordu. Amber'in ağzından böyle bir şey çıkacağına ihtimal vermiyordu demek. Doğrusu ben de vermiyordum.

Bir süre masada yalnızca para konuşuldu. Kırmızı Bölge'de yapılacak değişiklikler için öyle büyük paralardan bahsediyorlardı ki etimi yerken onları dikkatle dinlemekten alamıyordum kendimi. Amber para istemiyordu, onlar para teklif ediyorlardı. Bu sanki bir oyundu ve en yüksek parayı teklif eden kazanıyordu.

Ne kazanıyor olabilirdi?

Hayatta kalma garantisi olabilir miydi mesela?

Şarap içiyor, yemek yiyor ve anın tadını çıkarıyordum. Katillerden kaçmadığım, korkmadığım, üşümediğim ve aç olmadığım mucizevi bir andı ne de olsa. Bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktım çünkü bir daha olacağının garantisi yoktu.

Amber'in bir düzine yardımcısı vardı ve içlerinden biri bana sürekli şarap dolduruyordu. Kısa bir an bunun Amber'in şeytani bir planı olduğunu düşünsem de hemen ardından bu düşünceyi silip attım. Bu son gecemse eğer delicesine sarhoş olup öyle mutlu ölebilirdim.

Kaçıncı kadehte olduğumu bilmiyordum ama yardımcı kadın kadehimi bir kez daha doldurduğunda bulutların üzerinde olduğuma emindim. Kadehe uzandığımda Asil benimle aynı anda kadehime uzandı. Benden önce davranıp kadehi kendine doğru çekti.

"Gece uzun, Devrim."

"Bir dakika sonra hayatta olacağımın garantisi yokken gecenin uzun olmasının ne önemi var, Asil?"

Kadehe uzanıp kendime çektim ve parmaklarımın arasına alıp kaldırdım. Bir yudum almıştım ki devasa büyüklükteki salonda tanıdık bir ses yankılanarak yükseldi.

"Bensiz?"

Derin bir nefesi korkuyla içime çektiğimde şarap soluk boruma kaçtı ve öksürmeye başladım. Çünkü ses, Kötülerin Şehri'nin en kötüsü Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den başkasına ait değildi.

Cehennemin sahibi şeytan yine iş başındaydı ve daha da kötüsü, benim için buradaydı.

Bir yancı kendi öncüsü dışında bir öncü tarafından öldürülecek olursa öldüren öncünün yancısı ölüme mahkûm edilir. Yancısı yoksa sıradaki, sadık olduğuna emin oldukları yancısı ölüme mahkûm edilir. Bu yüzden hiçbir öncü, başka bir öncünün yancısına dokunmaz.

BÖLÜM 12

Şeytanın buz gibi bakışları üzerime döndüğünde bir anlığına sanki devasa salonda ikimizden başka kimse yoktu. Sadece ikimiz ve birbirimize olan bakışlarımızdan ibaretti bu kısa an. Benim nefretle kısılan ve alev alan bakışlarıma onun buz gibi mavileri eşlik etti. Nefret dolu ya da öfkeli değildi. Büyük bir arzu vardı bakışlarında, çözemediğim bir istek. Bütün dünya bir yana, bana olan arzusu bir yanaydı sanki.

Neden?

Nedenini belki de asla çözemeyecektim ama o burada, beni istiyor ve sadece bakışlarıyla bana karşısında kimsenin durmasına izin vermeyeceğini anlatıyordu.

Amber'in öfkeyle karışık, "Bölgenin dışındasın," diye uyarır bir tonda yükselen sesi o kısa ânı dağıttı. Şimdi devasa salonda bir düzine insandık. Karmaşa kısa sürede ortamdaki huzuru bozmuş ve içeriyi ele geçirmişti. Kunter'in yalnızca varlığı herkesi huzursuz etmeye ve hatta korkutmaya yetmişti. "Yasak."

Kunter'in bakışları sonunda üzerimden kayıp Amber'e döndü. İfadesi çarçabuk değişip alaycı, umursamaz bir hâl aldı. Korkunun emaresi tabii ki yoktu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter korkmaz, korkuturdu yalnızca.

"Kardeşim," diye ahenkle telaffuz etti kelimeyi ve yaklaşıp tek boş yere, masanın diğer başköşesine oturdu. Yayılarak, kendi bölgesindeymiş gibi büyük bir cesaretle. "Bölgeme uygun gördüğün minik cezanın beni de kapsadığını düşünmen ne tatlı. Bunun için ne yapabilirsin mesela?" Dirseğini masaya yaslayıp elini havada savurdu. "Ölüm cezası mı verirsin?"

Ölümün ta kendisiydi. Ölüm denince bu şehirde akla gelen isim, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den başkası değildi. Bu yüzden intihar etmediği sürece ölüm cezasıyla ölmesi de mümkün değildi. Ondandı bu rahatlığı, alaycı tavırları.

"Bana *kardeşim* deme," diye bir yılan gibi öfkeyle tısladı Amber. "Asla kardeşin olmayacağım." Kadehini masaya çarptığında kırmızı şarap örtüye döküldü. "Derhâl bölgemi terk et yoksa cezanı halkın çeker."

Kunter masadaki şarap şişesin uzanıp aldı. "Halkıma istediğin cezayı verebilirsin tabii ama bunun beni akıllandıracağını veya mucizevi bir şekilde durduracağını sanıyorsan yanıldığını söylemem gerekir."

Ve bu adama halkı sadıktı.

Kunter dudaklarına yaydığı şeytani gülümsemeyle masadaki Kırmızı Bölge halkından olanlara baktığında hepsi ayağa fırlamış, yemeğe başka bir zaman devam edeceklerini söylemiş ve resmen kaçmışlardı. Kunter tek bir bakışıyla onları korkutmuş ve kaçırmıştı. Tek kelime etmesine bile gerek kalmamıştı. Kısa sürede masada Amber, Asil, Kunter ve benden başkası kalmamıştı.

Kunter anlam verememiş gibi, "Niye kalktılar ya?" diye merakla sorduğunda dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bakışlarımı karşıya, Asil'e doğru diktim. Kunter'le göz teması kurmamak için elimden geleni yapacak, bir şekilde dikkatinden kaçacaktım. Bana engel olmasına izin veremezdim. Bir şekilde Mavi Bölge Yancısı olduktan sonra onunla mutlaka kavga edecektim zaten. "Uzun zamandır sohbet etmiyorduk, bize katılsaydılar keşke. Eminim eğlenir ve beni de severlerdi. Belki onları Siyah Bölge'ye yatırım yapmaları için de ikna ederdim. Tatlı dille yılanı bile deliğinden çıkarırdım ne de olsa, bilirsiniz."

Yılanın kendisi olduğundan tatlı dile hiç de ihtiyacı yoktu.

Asil'in gerim gerim gerildiğini ancak fark edebilmiştim. Yeşilleri öfkeyle kararmış, gözlerini bir an olsun kırpmadan doğrudan Kunter'e bakmaya başlamıştı. Her an ona saldıracakmış gibi tehlikeli bir sakinlikle bekliyordu.

"İstediğini aldın, huzurumuzu kaçırdın," dedi sakinliğini koruyarak. "Şimdi bölgemizden defol, leş bölgene geri dön."

"İstediğimi aldım mı?" diye soran Kunter'in ses tonundaki ima beni sandalyeye çiviledi. Dişlerimi sıkıp ona bakmamak için direndim ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Doğrudan bana, ona bakmamı ister gibi inatla bakıyordu ama dönüp ona bakmayacak,

istediğini ona vermeyecektim. "Neyi istediğimi anlamadınız galiba. Aksi takdirde istediğim, sizinle kırmızı şarap keyfi yapıyor olmazdı."

Kırmızı şarap keyfi yaptığım doğruydu. Hatta aşırıya kaçmıştım ve zaman geçtikçe aklım bulanıyordu. Bu hâlde beni Siyah Bölge'ye sürüklemeye kalkarsa nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum.

"İstenmiyor oluşun ilk değil, neden hâlâ ısrar ediyorsun?" diye sordu Asil. "Gri ne seni ne de leş bölgeni istiyor."

"Yakın zamanda seni dilin konusunda uyardığımı hatırlıyorum."

"Öncüm değilsin," diye öfkeyle çıkıştı Asil. "Sana saygı duymak zorunda değilim. Ben de bir yancıyım ve aynı zamanda Gri'yim. Eşit sayılırız."

"Yancılar ve Griler," diyerek kıkırdadı Kunter. "Ölümsüz olduklarını sanıyorlar ya, gülmekten karnıma ağrılar giriyor. Oysa öldürsem seni, kimse karşı koyamaz bana, Gri Bey."

"Bir yancın olmaması, bir gün yancın olduğunda ölmeyeceği anlamına gelmiyor. Beni öldürecek olursan sıradaki yancın ölür."

"Tüh." İşte bakışları yine üzerimdeydi. "Duydun mu, Gri Hanım? Sırf sen ölme diye öldüremeyeceğim onu diye nasıl da cesur."

Kısa, ters bir bakış attım. "Yancın olmayacağım."

Bu hatırlatmaya sıkça ihtiyaç duyuyordu anlaşılan. Ona karşılık vermem hoşuna gitmiş olacak ki sırıtırken alt dudağını dişledi ve beni süzdü. Beni son gördüğünün aksine kan ter içinde ya da öfkeli değildim. Beni ilk kez düzgün bir şekilde görüyordu.

"Rengini kaybetmemişsin, Gri Hanım."

Ona sert bir karşılık vermek için arzuyla aralanan dudaklarım, Amber'in sert çıkışıyla kapandı.

"Ölsen keşke," dedi içten bir şekilde. Sanki bu dünyada bundan daha fazla hiçbir şeyi istemiyordu. "Ölsen de kurtulsak senden."

Bakışlarım Kunter'e döndü ama bu kez öfkeli değildim. Nedense üzülmüştüm. Üzülmemem gerekirdi aslında ama kendimi tutamamıştım da. Bu cümleleri Kunter'e benim ya da Asil'in kurması bir şey ifade etmeyebilirdi ama Amber'in kurması benim için bile kırıcı olmuştu. Kardeşiydi ne de olsa, canından bir parçaydı.

Kunter'in bakışlarındaki alay yok olmuş, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Korku saçan o herifin emaresi kalmamıştı şimdi. Küçük bir çocuğa dönüşmüştü öylece. Sanırım baş edemediği tek his kırgınlıktı. Kırıldığında nasıl toparlanacağını bilmiyordu.

"Bir gün," dedi Kunter alaydan uzak bir sesle. Yarılanmış şarap şişesini alıp sandalyesini iterek ayağa kalktı. İlerledi ve kısa bir an hepimizi arkasında bıraktı. "Dileğin gerçekleşecek, küçük kardeşim."

Şarap şişesinden koca bir yudum alırken başını arkaya doğru attı. Kapıya doğru döndüğü için gideceğini sanmıştım ama yanıldım. Şaraptan aldığı koca yudum onu kendine getirmiş gibi gülerek yeniden bize doğru döndü ve doğrudan beni hedef aldı.

"Senin için çok endişelendim, Gri." Adımları yeniden bize döndü. "Öleceğini sandım ama sen oldukça inatçı çıktın. Yine de kısa bir an öldüğünü sandım ama sen sadece buraya gelmişsin." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken başını omzuna doğru yatırdı. "Benden kaçtığını sandım."

Aramızda koca bir masa olmasaydı saçlarına uzanıp çekmek ve onu yerlerde sürüklemek isterdim. "Senin yüzünden ölüyordum."

"Ne?" Gözleri kocaman oldu. "Benim yüzümden ölüyor muydun?" Cıkcıklarken elini kaldırıp işaret parmağını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, yanılıyorsun. Ben seni korumaya çalıştım ama sen reddettin."

Nasıl da inanıyordu söylediklerine öyle. Ölümden dönen ben olmasaydım eğer inanırdım bile. Öyle inandırıcıydı doğrusu.

"Devrim yancın olmayı reddettiği için onu ölüme terk ettin. Şimdi de buraya onu kendi ellerinle öldürmeye mi geldin? Sırf yancın olmayı kabul etmediği için."

"Öldürmek mi?" Şok içerisindeydi. Sanki ona koca bir iftira atıyorduk ve o, bu söylediklerimize kırılıyordu. Elini kalbinin üzerine bastırıp dudaklarını aşağı doğru büktü. "Sana inanamıyorum, Gri. Ben asla Gri Hanım'ı öldürmem."

Sivri dilimi tutamadım: "Bir kere daha bana *Gri Hanım* diyecek olursan kel kalacaksın."

Sahte bir ürkeklikle geriye doğru adımladı ve Amber'e baktı. "Şu Gri." İç çekerek başını iki yana salladı. "Çok saygısız bir şey. Gri saçlara tahammülü yok, biliyor musun kardeşim? Dikkat et de onu ağırladığın kısacık süre içerisinde, öfke anında saçlarını kökünden kesmesin. Cesur bir şey de doğrusu."

"Senin gibi öncüm olsa benim de saygım olmazdı," diye çıkışan Asil'e, "Bir zamanlar öncün olmamdan memnundun, Asil. O günlerini ne çabuk unuttun? Daha bir yıl oldu," diye tepki verdi Kunter.

Demek Asil'in günlüğünden öğrenmeseydim burada öğrenecektim bu gerçeği. Asil bir yıl önce Siyah Bölge'dendi. Önceden bundan memnundu. Peki ya ne değişmişti?

"Geçmiş hatalarımı yüzüme vurman hiç hoş değil, Kunter."

"Şimdi de hata oldu," diye söylendi Kunter. "Sırtıma bıçaklarını saplayan sizlersiniz ama hata olan benim, öyle mi? Yalan ağzınıza yuva yapmış ama şaşırmamak gerek, ne de olsa Kötülerin Şehri'ndeyiz ve yalan, buradaki en ufak günah."

"Sıktın artık," diyerek bir hışımla ayağa fırlayan Amber, elindeki kadehi Kunter'e doğru fırlattı. Masanın ucuna doğru harekete geçen Kunter bunu son anda fark ederek geri çekildiğinde kadeh arkasındaki duvara çarpıp kırmızı duvar kâğıtlarını bir ton daha kırmızıya boyadı. "Bölgemden defolup gitmezsen elimden bir kaza çıkacak."

Kunter, kardeşinin bu çıkışına hiç de şaşırmamıştı. Yine aynı yere geçerken gömleğinin yakalarını umursamaz bir tavırla düzeltmeye koyuldu. "Belki Gri Bey'in elinden bir kaza çıkar. Alışık kaza yapmaya."

Bir şey demek istiyordu. Ne demek istiyordu? Asil'i rahatsız edecek bir şeydi ama ne? Asil ne kazası yapmıştı ve Kunter bu bilgiyle onu neden rahatsız etmeye çalışıyordu?

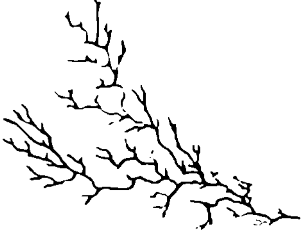
"Hadi gidelim, Gri Hanım." Bana yaklaşıp elini tutmam için uzattı. "Söz veriyorum, seni koruyacağım. Her şeyden ve herkesten."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Ama gelmen lazım." Elini ısrarla uzattıysa da göz ucuyla dahi bakmadım. "Bu gece buraya bir saldırı olacak ve bir Gri ölecek. Seni korumam lazım."

Asil'le gözlerimiz kesişti. Kırmızı Bölge'de, hayır, koskoca şehirde ikimizden başka Gri yoktu. Zaten hedef de başkaları değildi. Kunter, onunla gitmezsem beni öldürecekti.

Kötülerin Şehri'nin ilk yılında dört bölgenin dört öncüsü de el ele vermiş, düzeni kurmak için sırtlarını birbirlerine yaslamışlardır. Uzun bir süre dost kalmışlar, düzen kurulana dek sorun çıkmaması için birbirlerine destek olmuşlardır. Zamanla dostlukları yıpranmış ve birbirlerine düşmanlık beslemeye başlamışlardır.

BÖLÜM 13

Ölüm denince aklıma iki şey geliyordu. Biri Kötülerin Şehri'ne düşmeme sebep olan ceset, diğeri ise Öncü Kunter. Ölüme dair pek anım yoktu. Haber izlemez, gündemi takip etmezdim. Toplumsal olaylardan epey uzak biri olarak yaşıyordum öncesinde. Savaşlar, ölümler, insan hayatını hiçe sayan kararlar beni her zaman fazlasıyla etkilemişti. Bu yüzden uzaklaşmak bir tercihten çok zorunluluk hâline gelmişti ve bu yüzden internetten dolanırken karşıma çıkan haberler kadardı ölüme yakınlığım. Bir yakınımı kaybetmemiş ya da bir yakınımın birini kaybettiğine şahit olmamıştım. Bunca zaman bana bu kadar uzak olan ölüm, nasıl olur da karşıma dikilebilecek kadar şekil almış olabilirdi? Kunter'den bahsediyorum tabii ki. Kaçtığım ne varsa ondaydı ve o, beni istiyordu.

Dirseklerimi masanın kenarına bastırıp avuçlarımı gözlerimin üzerine kapattım. Derin bir nefesi yavaşça içime çekip yine yavaş bir şekilde bırakırken sabırlı olmayı denedim. Sakin kalmalıydım. Her ne kadar bu zamana kadar sakinlik değil, fevrilik işime yaramış olsa da şu an sakinlikten yana olmalıydım. Düşünmeliydim.

Çaresizliğin ezgileri kulaklarıma dolduğunda başımı öne doğru eğip gözlerimi kapattım. Belki de bunca çabamın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Öncü Kunter'in arzularıydı. Ölümden kaçsam da bu şehirde ölümün diğer adı olan Öncü Kunter'den kaçmam mümkün değildi.

Amber'in sıktığı dişlerinin arasından öfkeyle yükselen sesi, kısa bir an kulaklarıma dolan çaresizliğin ezgilerini susturdu. "Bölgemden bir kişi daha senin ellerinde can verecek olursa yemin ederim kardeş katili olurum."

"Gri Hanım senin bölgenden biri değil, kardeşim." Göz kapaklarımı kaldırıp başımı hafifçe çevirdim ve ona baktım. Dudaklarım öfkeyle titremeye başlamıştı bile. Bana seçenek bırakmıyordu. Ölüm ya da ölüm diyordu. "O, benim bölgemden. Yalnızca bana ait bir Gri."

Dudaklarımın arasından öfkeli bir hırıltı yükseldi: "Ben kimseye ait değilim. Asla da olmayacağım."

Başını memnuniyetle hafifçe eğdi. "Tam da sana yakışır şekilde, Gri Hanım. Çizgini asla kaybetme yoksa seni bulmakta zorlanırım."

Hangi cümlesi yalandı? Ya da sergilediği hangi kişilik sahteydi? Çünkü karşımda iki kişilik vardı. Biri bana zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmeyecek olan, cesaretime hayran görünen ve beni gerçekten yanında isteyen adamdı. Diğeri ise beni öldürmeyi kafaya koymuş, arzuları insanlığının önüne geçmiş bir canavardı. İkisinden biri sahteydi ama hangisi?

"Söz verdin," diyen Asil'e döndü herkesin bakışları. "Ona dokunmayacağına dair bana söz verdin."

"Söz?" derken kaşlarını çattı Kunter. "Kötülerin Şehri'nde ne sözü?"

Asil, sandalyesinden öfkeyle fırlayıp Kunter'e saldırdığında sırtımı sandalyeye yaslamış, öylece onları izliyordum. Ne ayırmak için en ufak bir harekette bulundum ne de tek bir söz söyledim. Beni dinleyecek değillerdi. Öncü Kunter beni bir kez olsun dinleseydi zaten bu durumda olmazdım. Onların birbirlerine zarar vermeleriyle de ilgilenmiyordum. Çünkü ikisi de birbirini öldürecek kadar ileri gidemezdi ama ben... Ben ikisinin ellerinden de ölebilirdim öylece. Bir değerim yoktu ama onlar bu şehirdeki herkesten daha değerliydiler herkesin gözünde.

Kunter, Asil'in ona attığı yumruğu eliyle yakalamış ve engel olmuştu. Ardından Asil'i tepkisiz bırakmamış, göğsünden sertçe itip yumruğunu da suratına indirmişti. Geriye yalpalayan Asil'i ise aralarına girmeye hazırlanan Amber tutmuş ve düşmesini engellemişti.

Kunter ve Asil burun buruna gelecek kadar yakınlaştıklarında aralarındaki tek engel, Amber'in eliydi. Elini Asil'in göğsüne bastırmış, ileri gitmesine sadece bu hareketiyle engel olmuştu. Yine de Asil rahat durmadı ve ona sırıtarak bakan Kunter'in çenesine uzandı. Çenesini tuttu, sıktı ve sert bakışlarını Kunter'in boş bakışlarına dikti.

"Daha fazla ileri gitmeyeceksin, Kunter. Bir adım daha atmayacaksın. Geçmişi kurcalamayı bırakacaksın yoksa seni yıkarım."

Geçmiş? Bütün bu olanların onların geçmişleriyle ne ilgisi vardı? Belki de konu ben değildim. Sadece birbirlerine olan nefretlerini benim üzerimden kapıştırıyorlardı. Kunter beni istiyor diye Asil ona engel olmaya çalışıyordu ve Asil bana yardım ettiği için de Kunter daha da ileri gidiyordu. Bütün bu olanların benim nezdimde başka bir açıklaması yoktu. Varsa bile bana tek kelime açıklama yapmaya niyetleri olmadığı apaçık ortadaydı.

"Beni yıkmak?" Kunter esaslı bir kahkahayı Asil'in suratına patlattı. "Ben yıkımın ta kendisiyim, Gri. Beni yıkamazsın, kimse yıkamaz. Kalıntılarımdan bir taht inşa ettim ve hepiniz o tahtın gölgesinde nefes alıyorsunuz. İstersem tahtı devirir, sizi altında ezerim."

Kunter'in söyledikleri Asil'den çok Amber'i tetiklemiş olacak ki Amber sonunda elini Asil'den çekip Kunter'e dokunabildi. Ona dokunmamak için elinden geleni yapıyordu. Kardeşiydi, binlerce kez yan yana uyumuş ve birlikte koşuşturmuş olmalıydılar ama gördüğüm kadarıyla Asil'e daha cana yakın davranıyordu. Sanki Asil onun manevi kardeşiydi ve asıl kan bağının Kunter'le değil, onunla olmasını istiyordu.

Amber, Kunter'in göğsüne elini bastırıp onu geriye doğru ittiğinde Kunter isteyerek geriye adımladı. Sivrilen bakışları Amber'in öfkeyle parlayan yüzünde geziniyordu. Ona zarar vermezdi, bakışlarıyla bile bunu kanıtlıyordu. Duruşu, geriye doğru adımlayışı... Amber'in ona değer vermediği kadar o Amber'e değer veriyordu.

"Şimdi sessizce, kimseye zarar vermeden bölgemden çıkıp gideceksin. Cezanı yine halkın çekecek ve emin ol, bundan haberdar olacaklar. Bir ay boyunca Siyah Bölge'ye erzak yok. Bölge sınırlarından çıkan ölümle cezalandırılacak ve eğer öldürmeyi reddedecek olursan bunun için birilerini görevlendirmek üzere olduğumu da bilmelisin. Senin ya da bölgenden birilerinin cellatlığına bile güvenim kalmadı artık. Kendime yeni cellatlar buldum. Gerekirse bir öncüyü bile öldürebilecek cellatlar."

"Halkımı açlıkla sınayıp birbirine düşürecek ve bölgemi kaosa sürükleyeceksin. İçeride durmayı reddedenleri cellatlarına öldürtecek ve bir de öncülerini ölümle tehdit edeceksin, öyle mi?"

"Öyle."

"O hâlde, küçük kardeşim..." diyerek elini Amber'in omzundan aşağı dökülen gri saçlarına uzattı Kunter. "Yıkmaya devam edeceğim. Ta ki benimle birlikte Kötülerin Şehri'ndeki herkes yıkılana dek."

Kunter, Amber'in ya da Asil'in ona bir tepki vermesini beklemeden geriye doğru çekildi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Dişlerini sıktığında çene hatları keskinleşti. Aralarından sıyrıldı, ağır adımlarla bana yaklaştı. Amber ve Asil'in onun arkasından attığı delici bakışlara omuz silker gibi umursamaz bir hâli vardı. Onları bir tehlike olarak bile görmüyor, korkusuz bir şekilde sırtını dönebiliyordu. Oysa bu şehirde kimseye sırtını dönmemen gerekirdi çünkü herkes bıçağını saklar, saplamak için anını kollardı.

"Gri Hanım." Bir adım uzağımda durup elini bana doğru uzattı. Uzun parmakları hiç titremiyordu. Oysa onun karşısında onlarca insanın titrediğine gözlerimle şahit olmuştum. "Hadi, bölgemize geri dönelim. Bir ziyafet istiyorsan senin için özel bir ziyafet düzenleyebilirim. Seni kızdırdıysam senin için senin saçının teline dokunanların kellelerini meydanda alabilirim." Göz bebekleri ilgiyle büyüdü. "Yancım olman için her şeyi yapmaya hazırım."

Hani derler ya, *iyi adamı seç, dünyayı kurtarmak için seni feda etsin; kötü adamı seç, senin için dünyayı yok etsin*, diye. Kunter o kötü adamdı. Beni istiyordu ve bunun için Kötülerin Şehri'ni yakıp yok edebilirdi. Karşısında kimsenin durmasına izin vermeyecekti çünkü her şey bir yana beni yancısı yapma arzusu bir yanaydı.

Neden? Neden ben?

"Sebebini söyle," dedim hiç lafı dolandırmadan. "Gerçek sebebini söyle, yancın olmayı düşüneyim."

Kısa bir an durdu, düşünce denizinde dalgalara kapıldı ve belki de boğuldu. Çünkü mavilerinde o kısa anda bir fırtına koptuğuna emindim. Bu da beni onun bambaşka bir sebebi daha olduğuna inandırdı.

"Bir Gri en iyi yancıdır," diye yalan söyledi yeniden. En güçlü bahanesiydi bu ne de olsa.

Derin bir iç çekerek sandalyemi ittim ve ayağa kalktım. Ona doğru döndüğümde aramızdaki mesafe kısacık kalmış, neredeyse burun buruna gelmiştik. Buz mavisi gözlerinde bana karşı huzursuz edici bir merhamet vardı. O, kimseye merhamet etmeyendi oysaki. Herkes onun gözlerinde ölümü görürdü ve ben de birçok kez görmüştüm. Zalimliğiyle nam salmıştı. Onu kızdırmak çok tehlikeli bir şeydi.

Ona karşı çıkmamalıydım belki de. İstediklerini yerine getirmeli, huyuna gitmeliydim. Belki o zaman peşimi bırakırdı.

Ama ne yazık ki ben huysuzun tekiydim ve kimsenin huyuna gitmezdim.

"O hâlde senin yancın olacağıma bu gece ölürüm daha iyi."

Aramızda bir gerilim koptu. Geri adım atmadığımı gören Kunter'in buz mavisi gözlerinde resmen alevler yükseldi. Tehditleriyle bana boyun eğdirebileceğine inanmış olmalıydı. Çok beklerdi.

Omzuna çarparak yanından geçmeye yeltendiğimde bileğimden yakaladı. Sivrilen bakışlarımız yan yanayken birbiriyle kesişti. Saçlarını yolma arzum bir gram eksilmemişti ve biraz daha üstüme gelecek olursa bu arzumu bu gece yerine getirecektim.

"Sarhoş gibisin, aptallık etme."

Bileğimi çekmeye çalışırken ayağımdaki sivri topuklular yüzünden ya da daha çok sarhoş olduğumdan dolayı dengemi sağlayamadım. Diğer elini belime dolamakta gecikmedi. Bu hareketi aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmişti.

"Aptallık?" Sarhoş olduğum konusunda hemfikirdik ne de olsa. "Senin yancın olmaktan daha büyük bir aptallık mı var?"

"Ne sivri dilli bir şeysin sen böyle?" Belimdeki elini sıktı ve beni iyice kendine doğru çekti. "Kimse karşımda bu kadar ukalalık yapabilecek kadar yaşamadı."

"Bu gece beni ellerinle öldürmeyi dene, belki o zaman yancın olmayı düşünebilirim."

Ellerimi kollarına yerleştirdim ve onu ittim. Geri çekildiğim sırada saçımın bir tutamını yakaladığında geri çekilemedim. Niyeti çekmek değildi, yalnızca dokunuyordu ama amacını anlayamamıştım.

"Sana nasıl kıyarım?"

Tek kelime etmeden, tepki dahi vermeden geri çekildiğimde saçım parmaklarının arasından kayıp omzumun üzerine geri düştü. Ona sırtımı döndüm. Oysaki bu şehirde sırtımı dönmem gereken son insandı kendisi.

Kunter'le konuşmamın bittiğini anlayan Amber, Kunter'in onu bıraktığı köşeden ayrılıp yanımdan geçti ve ona yaklaştı. İlk işinin elini Kunter'in boğazına sarıp onu masaya itmek olacağını düşünmemiştim. Başımı çevirip olanları izledim. Kunter, Amber'in boğazını

sıkmasından hiç etkilenmişe benzemiyordu. Hatta sanki bunu bekliyordu. Etrafındaki herkesi bir şekilde hafife almayı başarıyordu bu herif.

"İtaat edeceksin," dedi Amber. Bu, nedenini anlayamadığım bir şekilde tüylerimi diken diken etti. "Kötülerin Şehri'nin yöneticisine, yani bana itaat edeceksin Öncü Kunter. Küçük oyunlarına bunca zaman sessiz kaldım ama büyük oyununu görüyorum ve sen bana itaat edeceksin. Duracaksın."

"Yoksa?"

"Yoksa yemin ederim seni ellerimle öldürürüm."

"Yapma, Amber." Kunter, Amber'in elini kolayca itip doğruldu. Ölüm tehditleri onun bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyordu. "İkimiz de senin elini kana bulamayacağını biliyoruz. Bu şehirde herkesi, hatta yancını bile kandırabilirsin ama beni asla kandıramazsın. Unutma, doğduğun andan beri yanındayım ve ölene dek de yanında olacağım."

Kunter'in cümleleri bir noktada Amber'in bam teline basmış olmalıydı. Çünkü biraz sonra vereceği tepki hepimiz için beklenmedik olmuştu. Boğazından kopan öfke dolu hırıltıyla birlikte masada bıraktığım kadehime uzanmış, kadehimi sıkıca tutmuş ve Kunter'in kafasına geçirmişti. Kadehte kalan yarım kırmızı şarap Kunter'in gri saçlarının üzerinde dağılmıştı.

"Kardeşim olmandan nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmedim ben." Amber elini kapıya doğru çevirdi. "Gri'yi istiyorsan önce beni ezip geçmen gerekecek. Şimdi defol."

Kunter, Amber'in söylediklerini duymuyor gibiydi. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. Kısa bir an sonra eli Amber'in kadehi çarptığı noktaya uzandı. Elini geri çektiğinde ise parmaklarının üzerinde kan vardı.

Anlam veremediğim bir şekilde ona üzülürken buldum kendimi. Amber'e bakarken buz mavisi gözlerine yansıyan küçük bir çocuğun bakışlarını yakaladım. Hayal kırıklığı vardı orada, derin bir mevzu yatıyordu her bir noktasında.

"Hımm," diye bir ses çıkardı Kunter. "Bakalım."

Doğruldu ve sanki Amber onun kafasında kadeh kırmamış ya da kırıcı sözler etmemiş gibi yanından geçip gitti ve hemen önümde

durdu. Bir an önce kanlı ellerine bakıyordu ve bir an sonra kararan gözleri üzerimdeydi.

"Seni Siyah Bölge bayrağının altında, bölgemizde bekliyor olacağım. Eğer gece yarısına kadar gelmeyecek olursan ben sana gelirim, Gri."

Ona bir cevap vermedim, o da bir cevap bekler gibi değildi zaten. Gözlerime bile boş bakmıştı. Düştüğü boşluk neredeyse orada sıkışıp kalmıştı. Kardeşi onu kolayca kırabiliyordu ama yine de onu sevmeye devam ediyordu. Sevilmese bile.

Kunter ıslık çalarak salondan çıkıp gittiğinde kendimi sonu uçuruma çıkan bir sokağın başında gibi hissetmekten alamadım. Ona gitmenin düşüncesi aynen böyle hissettiriyordu. Yol vardı ama sonu dipsiz uçurumdu.

Derin bir sessizlik, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in kırmızılar içerisindeki dev malikânesinin koca salonuna çöktü. Tek bir adam hepimizi delirtip korkutmuştu. Sonra da öylece ıslık çalarak çekip gitmişti. Onun ardından konuşulacak tek bir cümle dahi bırakmamıştı. Öncü Kunter'in etkisi buydu işte. Geliyor, deviriyor ve gidiyordu. Alçak adam. *Onun o saçlarını yolmazsam bana da Gri demesinler. Hatta bana hiç Gri demesinler. Hele Gri Hanım, hiç demesinler! Demesin.*

"Bu gece hayatta kalman gerek, Gri," diyen Amber'e döndü bakışlarım. Oldukça sakin ve biraz da yorulmuş görünüyordu. Fiziken olmasa da ruhen epey yorgundu. Kunter'e belli etmese de ikisinin arasında olan her şey Kunter kadar onu da etkiliyor gibiydi. "Başarabilir misin?"

Kunter'e olan inadından hayatta kalmamı istiyordu yalnızca. Peki, bu benim işime gelirdi.

"Beni öldürmeyecek, sadece korkutmaya çalışıyor."

Amber'in dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Kandın ona." Masadaki kadehlerden birini uzanıp aldı. "Hemen de kandırdı seni." Kadehin dibindeki şarabı tek yudumda midesine indirdi. "Ama şaşırmıyorum. Kandırmak Kunter'in en usta olduğu konulardan biri."

Omuzlarımı gererek duruşumu dikleştirdim. "Eğer gitmezsem beni gerçekten öldüreceğini mi söylüyorsun?"

Kaşlarını kaldırırken başını hafifçe salladı. "Eğer olur da bu gece sağ kalırsan diye sana bir tavsiye. Kunter seni dünyanın en önemli şeyiymişsin gibi hissettirdiğinde yapman gereken şey ondan en hızlı

şekilde kaçmak olmalıdır. Çünkü yapacağı şey seni en tepeye çıkarıp doğru anda yere çakılmanı izlemek olacak."

"Amber doğru söylüyor, Devrim," diye araya girdi Asil. "Kunter bir vebadır. Sana bulaştığında ondan kurtulman neredeyse imkânsız."

Vücudumun her noktasına yayılan gerginlik nefesimi kesti. Kunter vebasına yakalanmıştım ve kurtulmak için çok geç kalmış olabilirdim.

Amber, Asil'e dönüp, "Sen bu gece kendini koruyabilecek misin?" diye sorduktan sonra çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Gri bu kafayla kendini koruyabilecek gibi görünmüyor. Mecburen onu ben koruyacağım. Kunter'in ayak basmayacağı tek oda, benim odam."

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi bana koyun koyuna yatacağımızı söyle de güleyim."

Gülerek bana doğru döndü. "Koyun koyuna yatacağız."

Siyah Bölge'de beni bekleyen Kunter'e gitmek mi yoksa psikopat Kunter'in psikopat kardeşiyle koyun koyuna yatmak mı? İkisi de ölüme benziyordu doğrusu.

Kötülerin Şehri ilk kurulduğunda adaya Gri gönderilmedi. Aklanma ihtimali olan mahkûmlar şehirdeki normal hapishanelerde kalmaya devam ettiler. Bunun suçu itiraf etmekte caydırıcı bir etkisi olduğu fark edildiğinde Gri olanlar da adaya bırakılmaya başlandı.

BÖLÜM 14

Gece yarısına yarım saatten az bir vakit kaldığında Amber'in odasında onunla yalnızdık. Camın önündeki geniş koltukta oturmuş, makyajını temizleyen Amber'i izliyordum. O ise odada yokmuşum gibi davranıyordu.

Makyaj masası devasaydı ve binbir çeşit ürünü vardı. Gece rutinini atlamadan uygulayarak güzelliğini koruyordu. Onun aksine ben henüz yüzümü dahi yıkamamıştım. Yüzümü yıkamaktan daha büyük bir derdim vardı. Mesela, bu gece hayatta kalmak.

Odadaki yatak bütün öncülerin sığacağı kadar büyüktü. Kırmızı, saten bir nevresim takımıyla Amber'in arzularına layıktı. Geniş odanın duvarları tablolarla süslüydü. Eşi benzeri olmayan, aynı sanatçının elinden çıkmış tablolardı bunlar. Birinin üzerindeki Amber imzasını görene dek bütün bu tabloları onun yaptığına inanmakta zorlanmıştım. İnanılmaz bir yeteneği vardı. Birkaç tabloda ise benzer şeyleri çizmişti. İki çocuğun olduğu tablolar en karamsar olanlardı. Bir de yeşil ve ela karışımı gözleri olan bir adam vardı. Asil değildi çünkü saçları karameli andıran açık bir kahverengiydi. Duruşu ve gülüşüyle iyi, çekici bir adama benziyordu.

Acaba o, Yeşil Bölge Öncüsü Giray olabilir miydi? Hani şu Amber'in aşkı, korkak diye bahsedilen adam?

"23.43," derken oturduğu sandalyeyi iterek ayağa kalktı Amber. "Gece yarısına sadece on yedi dakika kaldı."

Bana denilene göre Amber yeterli önlemi almıştı. Sınır da dâhil olmak üzere Kırmızı Bölge'nin her yeri en iyi adamlarıyla donatılmıştı. Bu gece kimse uyumayacak, herkes tetikte bekleyecekti. Siyah

Bölge Öncüsü Kunter'in ya da azılı katillerinin girebileceği bütün delikler tıkanacak ve herhangi bir aksilikte de onlara engel olunacaktı.

Yine de bu insanların birer dolandırıcı olduğunu, Kunter'in azılı katillerinin yanında korkak kesileceklerini atlamamak gerekirdi. Amber her ne kadar gerekli durumda görevlendirdiği birinin elindeki silahı kullanmaktan çekinmeyeceğini iddia etse de karşısındaki kişilerin azılı birer katil olduklarının altını çizmek gerekirdi. Ölüm onların kanının her hücresine işlemiş durumdaydı. Gerekli olduğunda değil, her durumda insan canı alabiliyorlardı.

"Bu odaya kimse giremez demek, öyle mi?" diye sorarken sırtımı koltuktan ayırdım. "Kimse buna cüret edemez?"

"Aynen öyle." Elindeki kremi parmaklarına yediriyordu. Bunu yaparken de oldukça umursamaz görünüyordu doğrusu. Olabilecekler onu hiç ürkütmüyordu. "Burası benim odam. Kötülerin Şehri'ndeki hiç kimse buna cesaret edemez."

Sesimde yapmacık bir tatlılıkla sordum: "Peki ya kardeşin? Onun buna cesaret edebileceğini ikimiz de biliyoruz. Kardeşin odaya girerse ne yapacaksın, Öncü Amber?"

Gözlerinin yaramaz bir şekilde dans edişini izledim. "Seni öldürmesini izleyeceğim."

"Hah," diye bir ses çıkardım. "Kardeşinle mizah anlayışınız ne kadar da çok benziyor." Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken gözlerimi devirdim. "Esprilerinize sadece siz gülüyorsunuz."

"Şaka değil, Gri." Saçlarını sol omzunun üzerinde toplayıp dağınık bir şekilde örmeye başladı. "Buraya kadar gelecek olursa önündeki bütün engelleri ezip geçmiş olacak. Bu da gerçekten seni öldürmek istiyor demek. Sen de Siyah Bölge'ye gitmeyerek ölümü kabullendin. O noktada ikinizin arasında durmam. Benim yapabileceklerim bu kadardı."

"Yalancı," dedim tükürür gibi bir sesle. "Çok daha fazlasını yapabilirsin ama yapmayı tercih etmiyorsun."

Ördüğü saçlarını bir tokayla tutturup omzunun üzerinden arkaya attı. "Doğru. Tercih meselesi."

Öfkeyle burnumdan soluduysam da ona tek kelime daha etmedim. Benim gerçek bir tercih hakkım bile yokken onun elinde bütün şehrin hayatını kurtarıp karartacak kadar büyük bir güç vardı. Bir şişe kırmızı şarabın bir Gri'den daha fazla değeri vardı gözünde.

Kardeşine inat ettiği için bana yardım ediyormuş gibi görünüyordu yalnızca.

Bu yüzden hepsinden ayrı ama benzer sebeplerle nefret ediyordum. Hayatta kalır ve bir gün gerçek bir tercih yapabilecek kadar bir güce sahip olabilirsem o zaman her biri bu günleri hatırlayacaktı. Hatırlayacak ve pişman olacaklardı.

Amber'in kendine ait bir giyinme odası ve ebeveyn banyosu vardı. Oda kendi başına zaten devasaydı ama bu ikisiyle birlikte bir ev kadar büyüktü. Banyoda birkaç dakika geçirip giyinme odasına geçti ve sonra içeriden kırmızı saten bir gecelik giymiş bir şekilde çıktı. Elinde de gri, saten bir gecelik vardı. Renklere takık manyaklar. Hepsi manyak. Öncüsünden yancısına, yancısından halkına!

Geceliği koltuğun kenarına bırakarak yatağına doğru ilerledi. "Gece yarısına on dakika kaldı. Son dakikalarını benimle çene çalarak mı geçirmek istersin yoksa Tanrı'ya günahlarını affetmesi için dua mı edersin, bilemedim, Gri Hanım."

Dolgun dudakları yavaşça kıvrıldı. Kardeşinin yokluğunu hiç aratmıyordu. İkisine de zor tahammül ediyordum.

Geceliği alarak banyoya ilerledim. Şaşırtıcı bir şekilde kırmızı değil, beyaz fayanslarla döşenmişti. Yalnızca küveti çürük vişne kırmızısıydı, o kadar. Sanırım o da kan banyosu hissiyatını yakalayabilmesi içindi.

Geceliği giyip yüzümü yıkadım. Bu bile son zamanlarda lükstü benim için. Saten bir gecelik giymek mucize bile sayılabilirdi. Saçlarımı taramak çok kısa bir anlığına evde gibi hissettirmişti.

Odaya döndüğümde daha fazla dişimin ucundaki zehri tutamadım ve "Umarım Kunter beni öldürmek için odaya girdiğinde yanlışlıkla seni öldürür," diyerek zehrimi akıttım. Bu onu kızdırmadı, aksine güldürdü bile.

Kıyafetlerimi koltuğun üzerine bırakıp yatağın diğer ucuna oturdum. Şimdi yan yana, kız kardeş gibi görünüyorduk. Birbirine tamamen zıt ama aynı odayı paylaşan kız kardeşler gibi. Belki de iki yakın arkadaş. Hani şu birbirleri için canını bile verecek türden yakın arkadaşlar gibi. Oysa biz, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber ve Kötülerin Şehri'nin öldürmek için can attığı Gri olarak ancak düşman olabilirdik. Ona bir sırrımı bile vermezdim ve o bana asla gerçek bir yardım

eli uzatmazdı. Yan yana olmamızın tek sebebi ikimizin de Kunter'den nefret ediyor olmamızdı.

"Kunter benim saçımın teline zarar vermez," derken saçlarını okşuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde de güler yüzlüydü. Kıkırdıyor, alay ediyordu. O sert, insanları kendinden kaçıran tavrı şimdilik üzerinde değildi.

"Ama sen onu öldürebilirsin bile."

Sertçe yutkunurken gözlerini karşıya dikti. "Evet."

Kunter'den nefret ettiği için onu suçlayamıyordum. Ne de olsa kardeşi bile olsa bu adam katildi. Korkunç bir kişiliği vardı. Masallardan fırlamış bir prens gibi görünse de zihninde binlerce canavar taşıyordu. Amber de kardeşi gibi masallardan fırlamış bir prenses gibi görünüyordu. Onun da kafasının içinde canavarlar vardı ama sanırım Kunter'inkiler kadar cani değillerdi.

Benim hiç canavarım yoktu. Bu da beni Kötülerin Şehri'nde kolayca öldürebilir yapıyordu.

"Belki de Asil'in yanında yatmalıydım," diye dalga geçtim. En azından bu gecelik Amber'le biraz normal olabilirdik. "En azından o tehlike anında öldürülmemi izlemezdi."

Sanırım izlemezdi yani.

Bu Amber'e esaslı bir kahkaha attırdı. Dakikalar içerisinde bu kadına ne olmuştu, bilmiyordum ama sanki içinden başka biri çıkmıştı.

"Asil'le koyun koyuna yatıp minik Griler mi doğuracaksın?"

Yüzüm garip, iğrentiyle şaşkınlık arasında bir yerde şekil aldı. Nasıl göründüğümden ya da Amber'e nasıl bir bakış attığımdan emin değildim ama suratıma birkaç saniye bakıp karnını tutarak gülmeye başladı.

Sanırım delirmişti. Evet, son dakikalardaki hâllerinin başka hiçbir açıklaması yoktu. Sadece birkaç dakikalık yokluğumda Kunter gelip onu delirtecek bir şeyler yapmış olmalıydı. Aksi hâlde başından beri tanıdığım Amber ile bu kızın hiçbir alakası yoktu.

Bu kızla arkadaş olabilirdim. Yaptığı esprileri sevdiğimden değil ama en azından espri yapabiliyor oluşundan hoşlanmıştım. Rahat oluşunu, gerçekten gülümseyebilmesini ve beni rahatsız etmemesini sevmiştim.

"İlaç aldım," dedi kendini toparlamaya çalışırken. "Bazı geceler rahat bir uyku çekebilmek için ilaç kullanırım. Kafamın rahatlamasına

ihtiyaç duyuyorum." Parmağını şakağının biraz uzağında kendi etrafında döndürdü. "Fazla düşünüyorum ve bu beni delirtmek üzere." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kuruyan dudaklarını ıslattı. "Sivri dişlerimi ve çatallı dilimi özlediysen merak etme, sabah farklı bir şey görmeyeceksin."

"Bu gece kurtulacağımı mı düşünüyorsun?"

Başını ağır ağır salladı. "Seni koruyacağımı söylerken bunu yalnızca kardeşime inat olsun diye yapmadım." Dudakları düz bir çizgi şeklini alsa da içtenliği devam ediyordu. "Kabul, en büyük sebebi oydu ama tek sebebi değildi."

Kunter'den ilk kez *kardeşim* diye bahsetmişti. İlaçların etkisi büyük olmalıydı çünkü bunu duyabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Beni korumak için başka sebebin olduğunu bilmiyordum," dedim sorgularcasına. "Hayatım ilgi alanında değil."

Sonunda yüzünü bana doğru çevirdiğinde orada bir peri kızı gördüğümü sandım. Masum, sevecen, tatlı bir şeydi karşımdaki kız. Makyajını temizleyip saçlarını örünce, bir de kafasının içindeki canavarları uyutunca bambaşka birine dönüşmüştü.

"Kunter, Mirza, Giray ve ben... Yani Kötülerin Şehri'nin öncüleri olarak biz, bu adanın ilk mahkûmlarındanız, Devrim."

Bana bir şey mi anlatacaktı?

Oturduğum yerde doğruldum. Sanırım bana bir şey anlatacaktı. Sürekli birilerinin bana bir şeyler anlatmasını, açıklamasını bekler bir hâldeydim ve Amber sonunda bana bir şeyler anlatacaktı.

"Bu yüzden mi siz öncüsünüz?"

"Bu yüzden değil." Başını iki yana sallarken kısa bir an gözlerini yumdu. "Ada hapishanesi sistemi devreye girdiğinde mahkûmların tamamını ilk anda içeri yığmadılar. Karışıklığı önlemek ve denemek amacıyla önce belli bir sayıda insanı adaya bıraktılar. İlk gemide yirmi beş mahkûmduk. Her bölgeden beş insan vardı."

O günleri hatırlamak Amber'e nasıl dert olduysa yatağının yanındaki komodine uzandı ve alttaki kapağını açıp içinden bir şişe kırmızı şarap ve kadeh çıkardı. Şarabın yarısı doluydu. Mantarını kolayca çıkardı ve bir fiskeyle odanın diğer köşesine fırlattı. Kadehe biraz şarap doldurup bana uzattı.

"Al, sabahlayacağız gibi görünüyor."

"Az önce ilaç aldığını söyledin."

"Ablacılık oynama," derken kadehi ısrarla uzattığında almak zorunda kaldım. Sonrasında şarabı şişeden içmeye başladı. Koca kadındı. Aldığı ilacın üzerine alkol almaması gerektiğini, zararlı olabileceğini ona ben öğretecek değildim. Belli ki bu ilk seferi de değildi. Sık sık onu bu hâle getiren ilaçtan sonra yatağının yanı başında sakladığı şarabı içiyor gibi görünüyordu.

"Belki de bu ilacı gündüz, insanlarla iletişim hâlindeyken kullanmalısındır. O zaman Kötülerin Şehri daha çekilir olabilir."

"Çoğunluğunun erkek olduğu bir ada hapishanesini bu şekilde yönetecek olsaydım ikinci gün şehirde kadın kalmazdı."

Bunu öfkeyle değil, nefretle söylemişti. Bu konuda bir kanadı kırık gibiydi ve hikâyesini merak ediyordum.

"Onların yanında sana güler yüz göstermem bile seni hedefleri hâline getirirdi."

"Beni Kunter'e inat değil..." Başladığım cümleyi o tamamladı. "Bir kadın olduğun için koruyorum, Gri."

Aptalca bir umudun bir yaz sabahını andıran cıvıltıları parlak bir ışıkla birlikte içime dolduğunda yerimde kıpırdandım. Çocukluğumdan beri hayal ettiğim bir dünya vardı ve o dünyada kadınlar her daim birbirlerine yardım eli uzatıyorlardı. Hiçbir kadının gerçekten yalnız, savunmasız ve mecbur hissetmediği bir yerdi orası. Annemle birlikte böyle bir dünyanın hayalini kurardık. Annem bana hep bir kadının kırgın bir bakışını gördüğümde dahi yardım etmemi söylerdi. Bunu bir risk olarak görmeden, korkmadan bir şeyler yapmam gerektiğini anlatırdı. Çünkü iyilik eden iyilik bulurdu. Annemin hayat mottosu buydu ve beni de bu şekilde yetiştirmişti.

"Erkeklerden nefret ediyorum," dedi gri saçlarının bir tutamını parmağına dolarken. "Yirmi altı yıl boyunca dibinden ayrılmayan bir erkek kardeşe tahammül etmenin ne denli zor olduğunu bilemezsin." Şaraptan bir yudum alarak bana baktı. "Kardeşin yok, değil mi?"

"Yok," diye yanıtladım. "Tek çocuğum."

Yani öz kardeşim yoktu. Babamın bir evliliği vardı ama kardeşim var mıydı, bilmiyordum. Varsa bile tanışmamıştım onlarla. Babamla da çocukluğumdan beri görüşmüyordum zaten. Annem benim ailemdi. Hem annem hem babam hem de kardeşim. Her şeyimdi.

"Şanslısın, bok gibi bir şey. Hele Kunter gibi bir kardeşe sahip olmak..." Gözlerini kapatıp sıktı ve sesli bir iç geçirdi. "Şeytanla kardeş

olmak gibi. Senin saçının teline dokunmaz ama bir şehri keyfine yakabilir. Hem de içinde binlerce insan yaşarken."

"Kardeşin manyağın önde gideni."

"Bazen manyak bazen de bir kahraman," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Dedim ya, başta sadece yirmi beş kişiydik. Bölgeler belirsizdi, sadece bayraklar vardı. Öncü, yancı, gri ya da yönetici gibi şeyler yoktu. Hepimiz mahkûmduk ve burada yaşamak zorundaydık. Başta on iki kadındık." Devam etmeden önce biraz bekledi. "İlk günün gecesinde beş kadın kaldık." Bir anlığına nefes almayı unutmuş gibi göründüğünde ben de ondan farklı bir durumda değildim. "İkinci gün üç, üçüncü gün ise sadece bir kadın kaldı Kötülerin Şehri'nde."

Derin bir sessizlik aramıza çöktü. Sanki karnım tekmeleniyordu. Öyle ağrılı, acı bir his karnımdan başlayıp her yanıma uzandı. Gözlerim hızla dolarken yanaklarım kısa sürede ıslandı. Ne söylenebilirdi ki? Bunlar ne yazık ki alışık olduğumuz, beklendik şeyler hâline gelmişti. Aksi olsa şaşırırdım belki de.

"Onlara ne oldu?"

"Üçünü katiller öldürdü. Sekizi ise..." Bakışları dolu gözlerime döndüğünde onun da benden farklı bir durumda olmadığını gördüm. O günleri hatırlamak ona benden daha kötü hissettirmiş olmalıydı. Ne de olsa bu hikâyede geride hayatta kalan tek kadın ondan başkası değildi. "Sarı Bölge'deki tek bir mahkûmun bile sağ kalmayacağına dair üçüncü günün sonunda kendime bir söz verdim. Üçü erkeklerin onlara yapacaklarından korkarak intihar etti. Beşine ise tecavüzden mahkûm edilen beş Sarı Bölge mahkûmu zorla sahip oldu. Sonra da aynı adamların elinde can verdiler. Cesetlerini çıplak ve kanlı bir şekilde meydanda bulduk. Bulduğumuzda onları bu hâle getiren adam dediğimiz şahıslar kıyıda gülerek denize işiyorlardı. Bunun özgürlük olduğundan ve yeni gelen kadınları öldürmek yerine seks köleleri yapmanın ne kadar eğlenceli olacağından bahsediyorlardı. Sıradaki hedefleri bendim."

Gözlerim korku ve şaşkınlıkla genişledi. "Onlar sana dokundular mı?"

"Hayır." Başını iki yana sallarken bakışlarını karşıya dikti. "Fırsatları olmadı."

Amber'e karşı hiçbir sevgi beslemememe rağmen onun için sevinmiştim. Bu felaketten, erkeklerden kurtulabilen tek kadındı ve şimdi o koca şehri yönetiyordu.

"Kadınlara bütün bunlar olurken erkeklere ne oldu?" diye sordum öfke dolu bir beklentiyle. Onlara da aynısının olmuş olmasını istiyordum. Kötülükse, kötülük cinsiyet ayrımı yapmasındı. Belki ancak o zaman içim bir noktada rahatlayabilirdi.

"Bir kadın kaldığında erkeklerin on biri hâlâ hayattaydı." Şişedeki şarabın geri kalanını tek seferde midesine indirip öyle devam etti anlatmaya. "Bir plan yaptık ve üç günde on bir kadının ölümüne sebep olan sekiz erkek, Kunter'in elinde tek tek, acı içinde can verdi. Beni av hâline getiren erkekler bu yolda Kunter'e av oldular. Beni korudu, kolladı ve hayatta kalmamı sağladı. Bu da onu şehrin en korkulan adamı hâline getirdi."

Şimdiye kadar Kunter'e hiç saygım yoktu ama şimdi ister istemez ona bir noktada, ufacık bile olsa saygı duyduğumu hissetmiştim. Bunu yapmasını beklemiyordum. Onunla ilgili hep kötü şeyler duymaya kendimi hazırlamıştım ama o yeni mahkûm olmuş genç bir adam olmasına rağmen kardeşini korumak için sekiz adamı öldürmüştü. Bunu yaparak ölen kadınların intikamını da almıştı.

Böyle bir adam benden gerçekten ne istiyor olabilirdi?

"Geride sadece dört kişi kalmıştık. Birimiz dolandırıcı, birimiz katil, birimiz şiddet sever, birimiz ise kaçakçıydık. Beş bölge vardı ve o gün bir bölgenin boş kalacağına dair birbirimize yemin ettik. Taciz ya da tecavüzden şehre mahkûm olan kimse burada hayatta kalamayacaktı. Kadınlara zarar vermeyen o üç erkek şimdi birer öncü." Kırmızı ışık yayılan bilekliğini kaldırdı. "Zaten suçlarımıza göre renklere ayrılmış durumdaydık. Tek yapmamız gereken bölgelerimize ayrılmaktı. Böyle öncü olduk."

"Kunter sayesinde."

"Büyük bir fedakârlık yaptı. Biz de ona uzun bir süre saygı duyduk ama işler her zaman öyle ilerlemedi. Uzun zamandır buradayız ve Kötülerin Şehri'nde sular asla durulmaz, Gri. Birileri sürekli suyu bulandırır."

"Önceden saygı duyduğunuz adamdan şimdi hepiniz nefret mi ediyorsunuz?"

"Herkesin bir sebebi var. Bu şehirde kimse kimsenin gerçekten dostu kalamaz. Kötülük bulaşıcı ve herkes kendi çıkarının peşinde."

"Kimse karşı çıkmadı mı?" diye sordum bu kez de. Belli ki Kunter'le asıl düşman olma sebeplerini anlatmayacaktı. En azından şehir hakkında bir şeyler daha öğrenebilirdim. "Öncülere büyük bir saygı duyuluyor ama en başında da öyle miydi? Kimse yerinize geçmeye çalışmadı mı?"

"Biz birbirine sıkıca tutunan dört öncüydük ve gelenler birbirine yabancı birer mahkûmdu. İlk şahit oldukları şey, Sarı olanların ölümü oluyordu. Bu da onları yeterince korkutuyordu. Şehrin düzeninden bahseder, sana söylediklerimizin benzerini söylerdik. Karşı çıkan, özgürlük adı altında kargaşa yaratmaya çalışan yüzlercesi oldu. İkinci gemi geldiğinde..."

Işıklar söndüğünde Amber'in hikâyesi yarıda kesildi. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Bu da Kunter'in harekete geçtiği anlamına geliyordu. Beni Siyah Bölge'de beklemiş, gelmediğimi görünce o gelmişti.

"Hoş geldin, kardeşim," diyerek yataktan kalkan Amber'i takip ederek yataktan kalktım. Zemine basan ayaklarımdan saç diplerime kadar uyuşmuştum. Göğsüm sıkışıyor, kalbim gümbürdüyordu. Hiçbir şey olmayabilirdi ya da her şey olabilirdi. Kunter'in bana yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum. Gerçekten öldürür müydü beni? Kötülerin Şehri'ne ilk düştüğü hâlinden bir eser kalmış mıydı?

Sık nefeslerim odanın içini dolduruyor ve sanki yankılanıyordu. Şu an her şey fazla fazlaydı. Hislerim en uçlarda geziniyordu ve bu beni tam bir korkak, tam bir gergin, tam bir kaygılı yapıyordu. Her şeydim ve hiçbir şeydim.

Amber'in gayet sakin bir şekilde, "Odadan çıkmadığın sürece..." diye başladığı cümlesi, koridorda kopan gürültüyle birlikte yarıda kesildi. Birileri kapılara yumruk atıyordu. Bir sürü kişi, bütün kapılara, aynı anda, bir ritimle. Kapının dışında bir düzine katil vardı.

"Şehri senin yönettiğini sanmıyorum, Amber," diyerek geriye doğru adımladım. Odayı gözle görülebilir kılan tek şey arkamda kalan camdan içeri yansıyan ay ışığıydı. "Şehri kardeşin yönetiyor."

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in kırmızılar içindeki devasa malikânesinde yükselen sesler aniden kesildi ve sessizliği, patlayan bir silahın sesi dağıttı.

"Asil," dedi Amber, korkuyla. "*Bu gece bir Gri ölecek,* dedi. Asil..."

Başından beri benden bahsetmiyordu. *Sana nasıl kıyarım*, derken ciddiydi. Hedef ben değildim, Asil'di. Amber bu gece yanlış Gri'yi korumuştu.

Amber odanın kapısına koşup kilidi açtığında hemen arkasındaydım. Kapıdan çıkıp bana doğru döndü. "Sen burada kal. Sakın dışarı çıkma, Gri, sakın."

Kapıyı çekip kapattığında karanlık odada yalnız başıma kaldım. Dışarıda ne oluyordu, Asil'e bir şey olmuş muydu ya da Amber bütün bunlara bir son verebilecek miydi, bilmiyordum ama elimden gelen tek şey burada kalmaktı. Amber doğruyu söylüyordu. Dışarı çıkarsam beni öldürürlerdi ama burada bana hiçbir şey yapamazlardı.

Kunter, Asil'i öldürmüş olabilir miydi?

Bu gece bir Gri ölecek.

Sadece ikimiz vardık ve silah bende patlamamıştı. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Eskiden arkadaş olsalar bile şimdi birbirlerini sadece öldürmek istiyorlardı. O silah patlamıştı ve muhtemelen Asil'i öldürmüştü.

Eski dostunu öldüren beni de öldürürdü.

Kendimi Amber'in giyinme odasına kilitledim. İçeri biri girecek olursa giysilerin arasına kolayca saklanabilirdim. Burası birinin saklanabileceği kadar büyük ve karışıktı. Karanlık, saklanmamı kolaylaştırırdı.

Sık nefeslerim göğsümü delip parçalayacakmış gibi bir hisle sıkışıp kalmıştım. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda patlıyordu. Dudaklarımın üstü, saç diplerim, şakaklarım terden ıslanmıştı. Koşmuyordum ya da can havliyle kendimi oradan oraya atmıyordum ama durduğum yerde can çekişiyordum.

Nabzım fazla hızlandığında başım döndü. Titreyip uyuşan elimi kapıya bastırıp destek almak istedim. Parmak uçlarımı ileriye uzattığımda kapıya değil, sıcak bir tene temas ettim. Birinin eline dokunmuştum.

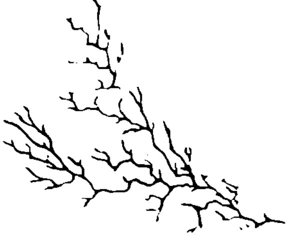
Sessiz bir çığlık dudaklarımın ardında patlayıp içimi darmaduman etti. Ayağımın altındaki zemin titriyor gibiydi. Yine de geriye doğru adımlayıp kaçmak istedim ama bir el belime dolandığında oracıkta korkudan kaskatı kesildim. Omuzlarımdan aşağı dökülen

saçlarımın arasında ılık bir nefesin esintisi dolaştı. Saniyeler önce kapıya uzattığım elimi tuttu.

"Saklambaç bitti," diye kulağıma fısıldadı, Öncü Kunter. "Seni yakaladım."

Kunter en başından beri buradaydı. O hiç dışarıdaki tehlike olmamıştı. Katilleri dikkat dağıtmış, o da burada beni yakalamak için doğru ânı kollamıştı. Buraya gelmiş, salonda gösterisini yapmış ve dikkat dağıtmıştı. Şimdi de ondan kaçarken onun avuçlarına düşmüştüm. Kafesinden kaçan bir kuş misali tüylerimden yakalamıştı beni. Yeniden kafese kapatmak için.

Bir Gri'nin halktan korunmasının tek yolu yancı olmasıdır. Gri bir yancıyı kabul etmeyecek tek halk ise Siyah Bölge halkıdır.

BÖLÜM 15

Kunter'in saçlarımın arasına karışan nefesleri ateş basan sıcak tenime değdiğinde sık nefeslerime bir son vermek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Katillerin katiliyle, onların öncüsüyle karanlık, kapısı kilitli, adım atacak alandan çok kıyafetle dolup taşmış bir odada yalnız başımaydım.

Aramızda kısacık, nefesini tenimde hissedebileceğim kadar az bir mesafe vardı. Derin bir nefesi içine çektiğinde göğsü omzuma dokunuyordu. Varlığı arkamda bütünüyle koca bir tehlike gibi duruyordu. Yüksek, büyük, aşılmaz bir tehlikeydi o. Üstelik konuşabiliyordu da!

Tek bir kasımı hareket ettirecek cesaretim yoktu ama buradan çıkmak zorundaydım. En hızlı şekilde çıkıp kaçmalıydım tehlikenin diğer adı Kunter'den.

"Gri Hanım," diye bir kedi gibi kulağımın dibinde mırıldandığında çok kısa bir an onun tehlike değil, cezbedici bir adam olduğunu düşündüm. Sesi, varlığı... Ondan etkilenmemem için çok neden vardı. Bütün bu nedenleri ise Siyah Bölge Öncüsü ünvanıyla tek kalemde siliyordu.

Dirseğimi sertçe karnına geçirmek o kısa anda düşünebildiğim en iyi hamleydi. Karnına gelmişti ve bu onun dikkatini dağıtmaya yetmişti. İnlemiş, nefesi kesilmişti.

Bu kısa andan faydalanıp kilide uzandım ve açmak için bir saniye beklemedim. Kilidi çevireceğim sırada Kunter belimden yakaladı ve beni kendiyle birlikte geriye çekti.

Sırtımın tamamı onun sert göğsüne yaslanmıştı. Bir eli belimi sıkıca kavrarken diğer eli, elimi tutuyordu. Ilık nefesi yine saçlarımın arasındaki yerini almıştı.

"Gitme," dedi, sesi derin ve ipeksiydi. "Gitme, Gri Hanım. Kaçma benden. Kaçılacak, korkulacak insan değilim ben. En azından senin için."

Karnımın üzerindeki parmaklarının sıcak hissi saten gecelikten tenime kolayca ulaşıyordu. Şimdi korku değildi birçok hissimin sebebi. Kalbim küt küt çarpıyordu ama korkudan değil. Onun yakınlığı bende garip, tanımlayamadığım bazı hisleri uyandırıyordu.

Uzanıp karnımdaki elini tuttum ve çekmeye çalıştım. Ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştıkça o daha da inat etti, uzaklaşmak yerine sanki dahası mümkünmüş gibi yakınlaştı da. Üstelik bu durum onun hoşuna bile gitmiş, kulağımın dibinde küçük bir çocuk gibi kıkırdamaya başlamıştı.

"Küstah, hasta, vurdumduymaz herifin tekisin!" diye bağırıp ayağının üstüne bastım. Başta sert, etkili bir hamle olacağını düşünmüştüm ama bu, ayaklarımın çıplak olduğunu fark edene kadardı. Onun ayağında ayakkabılar vardı ama bende çorap bile yoktu. Bu da onun daha çok gülmesine, eğlenmesine sebebiyet vermişti. En küçük hareketim onu eğlendirmeye yetiyordu. Öfkem onun en büyük mutluluk sebebiydi. Kaşlarımın çatıldığını görmeye bayıldığını biliyordum.

"Siyah Bölge seni çok özledi, Gri Hanım."

"Si..." Küfredip ona odayı dar edecek hamlelerde bulunacağımı anlamış olacak ki henüz küfrü bile edemeden elimdeki elini çekip ağzımın üzerine bastırdı. Avucunun içini ısırma ve canını biraz olsun yakma fırsatını kaçırmadım. Onu ısırdığımda beklemediği bu hamle karşısında elini geri çekmek zorunda kalmıştı.

"Ne ara böyle vahşi bir kadın oldun sen?"

İniltiye benzer bir ses çıkardığı sırada ben ikinci hamlemi yapmak üzereydim. Elimi arkaya doğru uzatıp gri saçlarından yakaladım. Saçını çektiğimde dudaklarının arasından korku dolu bir inilti kaçtı. Belimdeki elini çekip saçlarını sıkıca tutan elime uzandı. Saçlarını bırakmadan ona doğru döndüğümde elimden kurtulmaya çalışıyordu. İzin vermedim, aksine, saçını iyice aşağı doğru çektiğimde önümde diz çökmek zorunda kalmıştı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in gri saçları ellerimdeydi. Onları yolabilirdim, her bir telini koparabilir ve ağzına tıkabilirdim. Sonrasında da muhtemelen beni öldürürdü ama en azından dileğimi gerçekleştirmeden ölmemiş olurdum.

"Sana gri saçlarının bir gün elimde kalacağını söylemiştim, Siyah."

"Ne yapıyorsun, Gri Hanım?" İki eliyle de elimi tutuyordu ama bana zarar vermeye çalışmıyordu. Oysa ben bunun onu öfkelendireceğini ve öfkesinin de hamlelerine yansıyacağını düşünmüştüm. "Devrim dur, Devrim!"

Sahte adımı söylemişti. Oysa bu addan hoşlanmadığını söylediğini çok net hatırlıyordum. Sahte ismim yerine *Gri Hanım* demeyi tercih ediyordu.

"Sen durmadın," dedim keyifle ama öfkeyle karışık. "Ne senin bölgende ne senin yanında ne de senin yancın olmak istedim ama sen bir türlü durmadın."

"Ben duramazdım ama sen dur." Ellerini kaydırıp bileklerime uzandı ve bir saniye sonra dizlerinin üzerinde yükselerek ayağa kalktı. Saçını tutmaya devam edebilmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Boyu fazlasıyla uzundu ve ben parmak uçlarımda yükselememe rağmen saçlarını tutmakta zorlanıyordum. "Dur, tamam." Sesi kadifemsi bir şekilde dibimde yükseldi. "Saçlarımın ne günahı var, Gri Hanım?"

Buz mavisi gözleri, ay ışığının hafifçe aydınlattığı karanlık odada parladı. Sanki ay bu gece onun yüzünü aydınlatmak için doğru açıda onun için duruyordu. Yüzünün her hattını seçebiliyordum. O, insanı büyüleyecek kadar çekiciydi.

Dağılan dikkatimi toparlayabilmek için saçını biraz daha çektiğimde nefesini bıkkın bir şekilde seslice dışarıya bıraktı. Henüz suratıma çarpan nefesinin etkisinden kurtulamamışken tek hamleyle beni itip sırtımı da kapıya yasladı.

Beni kendisiyle kapı arasına sıkıştırdı.

"Durmayacak mısın?"

"Durmayacağım," dedim inatla. Onun huyuna ya da suyuna gitmek planlarımın arasında yoktu. Ne derse tersini yapmaya yeminliydim. "Sen durmadıysan ben asla durmam. Sen inatsan ben daha da inadım."

Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdığımda bakışları oraya kaydı. Dudaklarının kenarlarında ufak bir hareketlenme oldu. Gülecek gibiydi ama kendisini tuttu. Kaşlarını çattı ama hiç de korkutucu

görünmedi gözüme. Aksine, inatçı tavrı neredeyse gülmeme neden olacaktı.

"Peki," dedi o da inatla. "Sen kaşındın."

"Kaşınmak denince üstüne tanımam..." diye söylenmeye başlamıştım ki hamlesini yapmakta gecikmedi. Yüzlerimiz arasındaki kısa mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki neredeyse temas edecek hâle geldik. Ay ışığında parlayan buz mavisi gözleri, gözlerimden kayıp dudaklarımın üzerindeki yerini aldı.

Dudaklarımın arasından kaçan korku dolu bir iç çekişle saçlarını bıraktığım gibi sırtımı kaydırıp aşağı eğildim. Kalbim yeniden gümbür gümbür, yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı işte. Kanım kaynıyor olsa gerekti çünkü yanaklarımın kızarıp elma şekeri kıvamına geldiğine emindim. Hatta kulaklarımın da!

Kunter'in keyif dolu kahkahası odada yankılandı. "Zayıf noktanı buldum."

"Senin pis zihniyetin..." diye başladığım cümle de çoğu cümlem gibi yarıda kaldı çünkü Kunter önümde dizlerinin üzerine eğilmişti. "Senin pis zihniyetin, ne?"

Elimi göğsüne bastırıp onu ittim. "Senin pis zihniyetinin oyuncağı olmayacağım."

Elimi tuttu ve daha da fenası geri çekmeme izin vermedi. "Oyuncağım olmazsın." Dudağının kenarı şeytani bir gülümsemeyle süslendi. "Gerçek bir şey isterim."

Elimi kurtardım. "Gerçek bir şeyi hak etmiyorsun."

Duymazdan geldi. "Bölgemize gidelim, gecenin devamını evimizde geçirelim, Gri Hanım."

Kapının kulpuna uzandım. "Sana *gelmeyeceğim* dedim." Kendimi yukarı doğru çekip ayağa kalktığımda bileğimden yakaladı.

"Sana zarar vermeyeceğim ve zarar vermelerine de izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, Gri Hanım. Sadece yancım ol ve seni korumama izin ver."

Bakışlarımı yüzüne indirdim. Karanlık bile onun gözlerindeki arzuyu gizleyememişti. Bana buna mecbur gibi bakıyordu. Hayattaki tek arzusu buydu sanki. Nefes almaya devam edebilmesi için yancısı olmalı, yanında durmalıydım. Öyle hissettiriyordu.

"Bana yaptıklarından sonra bunu kabul etmem mümkün değil."

"Sana, bana daha beterlerini yapman için fırsat tanıyorum, Gri Hanım."

"İstemiyorum." Bileğimi çektiğimde tutmak için zorlamadı. Kapının kilidini döndürdüm ve giyinme odasından çıkmak için hazırlandım. Ona arkamı dönüp kapının kulpuna uzandım ve kulpu çevirdim. Kapı aralanmıştı ki Kunter arkamda yükselerek ayağa kalktı ve tek hamleyle kapıyı itip kapattı. Ona dönmedim ya da bağırıp çağırmadım. Öfkeliydim ama öfkemin beni zor duruma düşürmesini de istemiyordum.

"Rica ettim, seni konuşarak ikna etmeye çalıştım ama ikna olmadın. O hâlde seni zorunda bırakmak durumunda kalacağım ve inan bana, bu benim de hoşuma gitmeyecek."

"Elinden geleni ardına koyma."

Kapıdaki elini itip giyinme odasından çıktım. Peşimden gelmekte gecikmedi. Ona göz ucuyla dahi bakmadan odanın içinde ilerledim. Odadan çıkıp ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmak yapacağım en mantıklı şey olurdu. Bu yüzden kapıya doğru ilerledim ama malikânenin içinde patlayan bir silahın sesi beni olduğum yere çiviledi.

"Bu gece gerçekten bir Gri öldü," diyen Kunter'e dönüp bakamadım bile. Asil şehirde yalnızca iki Gri kaldığını söylemişti. Ben hayattaysam bu, Asil'in öldüğü anlamına geliyordu. "Ama merak etme, ben istemediğim sürece kimse seni öldüremez. Onu da ben istemem." Ve ekledi: "Asla."

Kısa bir an sonra malikâneyi karanlığa boğan kesinti sona erdi ve ışıklar yandı. Etraf aydınlansa dahi yerimden kıpırdayamadım, ona hesap soramadım ya da odadan çıkıp gidemedim. Asil'in iyi olup olmadığına bakamadım. Korktuğumdan değildi aslında. Kendimi suçlu hissettiğimdendi. Asil'in ölümünde payım vardı.

Odanın kapısı bir hışımla açıldığında ayaklarım ister istemez geriye doğru adımladı. Odadan içeri girenin Asil olduğunu görene dek neye uğradığımı şaşırmıştım. İkimizin de öldüğünü ve ruhlar âleminde karşılaştığımızı bile düşünmek üzereydim.

Asil'in sesi telaşla odanın içinde yükseldi: "Yekta."

Üstü başı kan ter içindeydi. Birileriyle boğuştuğu ve o silah seslerinin yakınında olduğu kesindi. Asil ölmediyse kim ölmüştü? Kunter

kandırmış olmalıydı beni. Tek derdi bu değil miydi zaten? İnsanların duygularıyla oynamaya bayılan bir narsistti o.

"İyisin." Koşar adım yanıma gelerek ellerini kollarıma sardı. "Çok şükür iyisin. Seni öldürdü sandım."

"Kunter yalan söylemiş," diyerek başımı çevirip arkama baktım. Kunter'i orada bir yerde göreceğime emindim ama o burada değildi. Odanın penceresi açılmıştı ve uzun, yerlere uzanan perde rüzgârla birlikte odanın içine doğru savruluyordu. Gitmişti.

"Yalan değildi."

Kaşlarım çatıldı. "İkimizden başka Gri'nin olmadığını söylemiştin."

"Varmış," diye yanıtladı beni. "Kendini saklamış. Siyah görünümlü bir Kırmızı. Amber'in adamlarından biriymiş. Kunter bu gece adamı buraya beni öldürmesi için gönderip kendi adamlarından birine öldürttü."

Gözlerim Asil'in kolumdaki eline, eliyle kolum arasına sıkışan kanlı bıçağa doğru kaydı. Gri geceliğimin kol kısmı kısa sürede kanla ıslanmıştı.

"O hâlde bıçak neden senin elinde?"

Elindeki bıçağı o anda hatırlamış gibi gözleri üzerine kaydı. Hemen ardından ellerini de bıçağı da üzerimden çekti ve birkaç adım geriledi. Çatılan kaşlarını bıkkın nefesi takip etti.

"Adamı kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Kollarımda öldü." Bıçağı kaldırıp gösterdi. "Adamı kurtarmak için birini bıçaklamak zorunda kaldım ama yaralamaktan ileri gidemedim. Bir ihtimal Kunter sana bir şey yapmak için gelmiştir diye de bu hâlde geldim buraya. Neyse ki burada değilmiş."

Ona Kunter'in dakikalar önce burada olduğunu, beni yancısı yapmak için ikna etmeye çalıştığını söylemeyi düşündüm ama kelimeler dilimin ucuna gelmeden tükendi. Nedenini bilmediğim bir şekilde ona söylemek istemedim. Bende kalsın istedim. İçimden bir ses en doğrusunun bu olduğunu söylüyordu.

"Mavi Bölge'ye geçelim. Öncü Mirza ile en kısa sürede konuşmam gerek. Kunter'in bir sonraki hamlesini beklemenin manası yok."

"Sabah ilk iş Mavi Bölge'ye geçeriz. Mirza'nın tersi de uykusuz hâli de pistir. Uykusundan uyandıracak olursak Kunter'in safına bile geçebilir."

Gözlerimi kapatıp sıkmakla yetindim. Az önce yaşadıklarım bana bu gecelik yetmişti de artmıştı zaten.

Amber, ayaklarını yere vura vura odadan içeri daldığında öfkeli çıkışına çoktan hazırlanmıştım. "Az önce Siyah Bölge'deki son adamımın ölümüne şahit oldum. Kunter savaş istiyorsa savaşacağız. Hem de onun gibi."

Mirza, lütfen iyi bir adam ol.

Kötülerin Şehri'nde bu ne yersiz bir istekti böyle!

Duzenleme
Ny.ozlem

Mavi Bölge'de, şiddet suçlarından Kötülerin Şehri'ne düşenler yaşar. Mavi Bölge halkı bütün işlerini ringde halleder. Yumruklar onların en güçlü silahıdır. Kendi aralarında adaleti bu şekilde sağlarlar. Öncü Mirza, Kötülerin Şehri'nde en çok yancısı olan ve en çok yancısını kaybeden öncüdür. Ring onların en büyük sorunlarını çözerken en büyük sorunlarını da yaratır.

BÖLÜM 16

Güneşin doğuşuyla birlikte yataktan fırlamış, Asil'in tepesine dikilmiştim. Gecenin geri kalanını Amber'in yanında geçirmek zorunda kalmış, bir saatten uzun uyuyamamıştım. Hem düşüncelerim izin vermemişti hem de Amber'in mırıltıları. Gece boyu kâbus görmüştü. Kirpikleri sık sık ıslanmış, gözyaşları saçlarına akmıştı. Yine de onu uyandırmamıştım. Normalde duygularını yaşayan biri değildi, onları içinde tutmayı tercih ediyordu. Bu yüzden rüyasında bile olsa ağlamasının ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Belki de sadece şeytanlığım tutmuştu.

Asil'in odasına gelme sebebimse tamamen kıyafetlerimi almaktı. Çantam onun odasında kalmıştı ve dün gece üstümden çıkardığım elbise ve topuklu ayakkabı şehrin koşullarına ayak uydurmama engel olurdu.

Asil'in odasının ne kapısı kilitliydi ne de dakikalardır odasında olmama rağmen bunu ruhu duymuştu. Ben de olsam onu öldürürdüm. Onu uykuda yakalasam ruhu duymazdı. Öyle derin bir uyku çekiyordu ki bunu kıskandım. Sadece bir saatlik uyku çekmiş olmak beni bugün huysuz biri yapacaktı.

Asil'i uyandırmadan kıyafetlerimi aldım ve üstümü değiştirmek için banyosunu kullandım. Duşu görünce ise temizlenme arzuma karşı koyamadım. Bir daha ne zaman bir duş bulabileceğimi Tanrı bilirdi. Hazır Asil'in uykusu ağırken kısacık bir duş alıp güne biraz olsun ayılarak başlayabilirdim.

Hızlıca duş alıp terzi Anna'nın benim için seçtiği kıyafetlerden en uygunlarını üzerime geçirdim. Kıyafetlerin tamamında ufak da olsa

bir kırmızı vardı. Siyah bir kargo pantolonun üzerine belimi açıkta bırakan uzun kollu bir bluz giydim. Bluzun üzerinde beni tatlı gösterecek kurdeleler takılıydı. Hepsini tek tek çıkardım. Şimdi dümdüz görünüyordum.

Islak saçlarımı tarayıp Amber'den çaldığım tokayla ensemde dağınık bir topuz yaptım. Bugün hava güneşli olsa iyi olurdu çünkü ıslak saçlarım bana birkaç günlük bir hastalık armağan edebilirdi ve şu an buna hiç ihtiyacım yoktu.

Dişlerimi parmağıma sıktığım diş macunuyla olabildiğince temizlerken kapının ardından Asil'in sesi yükseldi. Başta bana bağırdığını düşünüp gerilmiştim ama hayır, bana bağırmıyordu.

"Dün gece beni neredeyse öldürtüyordu," demişti ama kime demişti?

Ağzımı çalkalayıp kapıya yaklaştım. Odada başka birinin daha olduğuna dair herhangi bir ses duyamıyordum.

"Kunter artık tanıdığımız o adam değil, Giray. Anlıyorum, eskiden harika dostluklarımız vardı ama o artık bambaşka biri."

Giray.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray'la konuşuyordu.

"Onu karalamaya çalışmıyorum. Ona olan nefretimin bütün bu olanlarla hiçbir ilgisi yok. Gri'yi istiyor ve onu ne için istediğini biliyorum. Buna izin veremem."

Gri'yi istiyor ve onu ne için istediğini biliyorum.

Biliyordu.

Ne biliyordu?

"Mirza'nın son yancısına komplo kurdular. Onun yanında güvende olmaz ama senin yanında güvende olur. Sessiz sakin sekiz yıl geçirir ve sonra buradan kurtulur."

Giray'ı benim için ikna etmeye çalışıyordu. Oysa Amber bunu istemediğini çok açık bir şekilde dile getirmişti. Benim için Amber'i karşısına almaya hazırdı. Neden?

"Amber seni asla affetmeyecek. Gri'yi yancın yapman ya da yapmaman bir şeyi değiştirmeyecek."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu da bana Giray'ın Asil'e türlü bahaneler sunduğunu düşündürdü. Asil'i bana yardım etmemesi için bile ikna edebilirdi ama benim bu yardıma ihtiyacım vardı.

Sessizlik devam ederken banyodan çıktığımda Asil'in şaşkın bakışları çıkardığım sesle birlikte üzerime dönmüştü bile. Yatağında oturuyordu, telefonu kulağına yaslamış ve Giray'ı dinliyordu. Telefonun diğer ucundan hafif tonda yükselen ses ona ait olmalıydı.

"Sen..." Yataktan kalktı. "Sen ne zamandan beri oradasın?"

Ona yaklaştım. "Giray'la konuşuyorsun, değil mi? Onunla konuşabilir miyim?"

Telefonu bana uzattığında gözlerinde derin bir şüphe gezinmeye başlamıştı. Yine de bir şey söylemedi. Telefonu alıp kulağıma yasladım.

"Giray, ben Gri."

Telefonun ucunda nasıl biri vardı, bilmiyordum. Bahsedildiği gibi biri miydi yoksa benim için yeni bir felaket miydi, emin değildim ama umut ediyordum. Kötülerin Şehri'nin en insaflı ve kötülükten en uzak olan öncüsünün yancısı olabilmeyi.

"Adını çok duydum, Gri." O bir centilmendi, evet. Ses tonundan dahi bunu anlayabilmiş ve biraz olsun rahatlayabilmiştim. Benimle konuşurken kafasında canavarlarla oynamadığını hissedebiliyordum. "Meydandaki gösteride kendimi tanıtamadığım için üzgünüm. Bir süredir bölgemin dışına çıkmayı tercih etmiyorum."

"Sana eşlik edebilirim," dedim çarçabuk. "Eğer beni yancın yapacak olursan Yeşil Bölge'den dışarı adım bile atmam. Yeter ki beni Siyah olandan kurtar."

"Siyah, sandığın kadar karanlık değil, Gri."

"Karanlık." Yatağın kenarına oturduğumda Asil de yanıma oturdu. "O, zifirî karanlık, Giray."

"Seni öldürmek isteseydi öldürürdü. Hâlâ hayatta olduğuna göre sana zarar vermek istemiyor. Aksine, seni korumak istiyor gibi görünüyor."

"Bir katilin bir amaç uğruna beni korumasını istemiyorum. Tek istediğim ondan uzak bir mahkûmiyet yaşamak."

"Amber bunu istemiyor. Benim yancım olmanı..." Derin bir iç çektikten sonra cümlesini bitirdi: "...istemiyor."

"Ama Amber bizim tarafımızda, bana yardım ediyor. Onunla konuşursan belki ikna olur."

"Asıl sen onu ikna edersen beni de ikna etmiş olursun."

Giray'ın yancısı olmamın tek yolu, bunu asla istemeyen Amber'i ikna etmekti. Amber hayatta ikna olmazdı. Keşke Giray bu kadar hanımcı olmasaydı. Üstelik birlikte bile değillerdi. Birlikte olsaydılar hanımcılıkta zirve onun olurdu muhtemelen.

"Hanımcı," diye homurdandığımda Giray'ın gülüşü telefonun diğer ucundan yükseldi. Sert, anlayışsız ya da kaba biri değildi. O, tatlı biriydi. Şakadan da anlıyordu sanırım.

"Ve buna bayılıyorum," dedi Giray. "İki dünya bir araya gelse de biz bir daha bir araya gelemeyiz ama ölene dek Kırmızı olanların öncüsüne sadık ve hanımcı olacağım, Gri."

"Onun canını çok yakmış olmalısın," dedim hiç çekinmeden. "Bu sadakatin başka bir açıklaması olamaz. Aksi takdirde âşık bir kadın ona bu kadar âşık bir adamı bırakamazdı."

"Öyle," diye yanıtladı Giray. Ses tonu öncekine nazaran neşesini kaybetmişti. "Bunu hak ettiğimden şüphen olmasın. Şimdi git, sevgili Kırmızı'mı ikna et ve yancım olmayı dene. Hiç şansın olmasa bile." Ve ekledi: "Benden selam söylemeyi de unutma sakın."

Güldüm. "Tabii, hayalimdeki öncü."

Güldü. "Görüşürüz, hayalimdeki yancı."

Giray aramayı sonlandırdığında çaresiz bakışlarım Asil'in üzerine döndü. Ona telefonunu uzatırken dudaklarımı aşağı doğru büktüm.

"Amber asla ikna olmaz, değil mi?"

Telefonu alırken, "Asla," diye yanıtladı beni. "Ölmeni yeğler."

Gerçekten harika.

Yarım saat kadar kısa bir süre sonra hazırlanmakta olan Asil'i odasında bir başına bırakmış ve aşağı, Amber'in kırmızı şarabını kederle yudumlamakta olduğu devasa büyüklükteki salonuna giriş yapmıştım. Sabah sabah, henüz kargalar kahvaltısını yapmadan bir şişe şarabı midesine indirmişti bile.

"Sabah sabah, delirdin herhalde," derken ona doğru ilerledim. Sesimi duyunca bakışları üzerime döndü. Buz mavisi gözleri kısılarak parladı.

"Ben delireli çok oldu, Gri."

"Sana Yeşil Bölge Öncüsü Giray'dan selam getirdim." Çaprazında kalan sandalyeye yerleştim. "Yancısı olmamı ne kadar çok istediğini tahmin bile edemezsin."

Giray'ın adını duyunca gözleri ilgiyle büyüdü. "Giray mı?" Kaşlarını çatıp bekledi. "Yüzü varsa gelsin kendisi söylesin." Kadehinde kalan şarabı birkaç yudumda, hızlıca midesine indirdi. "Yancısı olmanı mı istiyor?" Gözleri şüpheyle kısıldı. "Dur ya, sen ne ara Giray'la tanıştın da konuştun?"

"Asil'le telefonda konuşuyordu. Seni ikna edemeyince onu ikna edeyim dedim ama hanımcı çıktı kendisi. Onu bir daha asla affetmeyeceğini düşünmesine rağmen bu konudaki düşünceni önemsiyor."

Gözlerini kaçırıp boşluğa dikti. "Demek önemsiyor." Parmak ucunu kadehinin kenarlarında gezdiriyordu. Bu sabah dalgın, düşünceli bir hâli vardı ve ben Giray'dan bahsederek bu hâlini derinleştirmiştim. Onları tanımıyordum ama ikisinin de birbirini sevdiği apaçık ortadaydı. Ne gibi bir şey onları iki dünya bir araya gelse de barışamayacak hâle getirmişti, bilmiyordum ama merak etmediğimi söyleyemezdim.

"Kunter'den intikam almak için büyük bir fırsat," dedim nabız yoklamak için. Ne de olsa ayrılıklarında Kunter'in payı vardı. Nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordum ama adının geçtiğinden emindim. "Mirza'nın yancısı olursam Kunter kaybeder ama Giray'ın yancısı olduğumu düşünsene."

"Kardeşim seni istiyor, Gri. Ne olursa olsun, karşısına ne çıkarsa çıksın seni almak için her şeyi yapmaya hazır. Mirza'nın yancısı olduğunda şehri başımıza yıkacak ve bundan en çok etkilenen Mirza ve Mavi Bölge halkı olacak. Eğer Giray'm yancısı olacak olursan bu şehir Giray'ın başına yıkılır ve ben buna izin veremem. Yıkılacaksa Mirza'nın başına yıkılsın. Mavi olandan hazzettiğimi söyleyemem."

Amber'in Giray'ın yancısı olmamla bir sorunu yoktu. Kunter'in Giray'a yapacaklarından korkuyordu sadece. Giray'ı, sevdiği adamı koruyordu yalnızca.

Yerinde olsaydım farklı bir şey yapmayacağım için buna sessiz kalırdım. Kimse sevdiği birinin zarar görme riskini almak istemezdi. Üstelik tanımadığı bir kadın için.

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde dışarıya bırakarak oturduğum sandalyeyi ittim ve ayağa kalktım. Salondan çıkmak için harekete geçtiğimde Amber arkamdan, "Âşık olunca anlarsın, Gri," dediğinde görmese bile kaşlarımı çattım. Âşık olmasam bile anlıyordum onu aslında ama bunu dile getirme ihtiyacı hissetmemiştim. Hem âşık

olmak planlarımın arasında da değildi. En azından önümüzdeki sekiz yıl boyunca. Sekiz yıllık mahkûmiyetim sona erdiğinde âşık olmak isterdim tabii ama bu şehirdeki herhangi birine âşık olmak gibi bir hata yapmasam iyi ederdim. Bu aşk değil, aptallık olurdu çünkü.

Salondan çıktığımda koridorda ayağıma bir şey dolandı. Kısa bir an Amber yılanının malikânesinde onun gibi yılanların yaşadığını düşünmüştüm ama bakışlarımı yere çevirince bir yılan değil, yavru kedi Güneş'i görmüştüm.

"Sen neredesin, pis kedi," diyerek yere eğilip onu aldım. Başına bir öpücük bırakıp havaya doğru kaldırdım. Tatlı tatlı miyavlıyordu. "Şu şehirde bir tek sana güveniyorum ama sen de beni yalnız bırakıp duruyorsun."

Kısa bir sessizliğin ardından yüzüme miyavladığında ona kaşlarımı çattım. "Ne demek Kunter'den korktum ya?" Yeniden miyavladığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Demek katil kedilerini senin üzerine saldı. Demek zor kurtuldun. Vah vah..."

Güneş'le hasbihal ederken Asil'e yakalandık. Oysa ben daha Güneş'e Kunter'in bana yaptıklarını anlatacak, hakkında bir ton atıp tutacaktım. Biriyle o manyak hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı ama dilimin bende kalmasını istiyorsam konuştuğum kişinin bizimle aynı dili konuşamıyor olması gerekiyordu ve Güneş bunun için çok uygundu.

Gülerek yanımıza gelen Asil, Güneş'i sevmeye kalktığında Güneş ona hırladı. Güneş'ten böyle bir tepki beklemeyen Asil kaşlarını çatarak, "Sen bana hırlamazdın, kızım," dediğinde Güneş'i göğsüme bastırarak ondan uzaklaştırdım. "Artık en sevdiği insan benim de ondan."

"Ben onun babasıyım," diye söylenen Asil'e, "Ben de annesiyim," diye karşılık vermekten alamadım kendimi. Aslında annesi değil, arkadaşı olarak görüyordum kendimi.

Salondan çıkan Amber, "Gerçekten küçük küçük Griler yapacak mısınız yani?" dediğinde suratımı sıcak bastı. Yanaklarım saniyeler içerisinde kiraz gibi kızarmış olmalıydı.

"Küçük küçük Griler mi?" diye soran Asil'in sorgulayan bakışları Amber'le ikimiz arasında gidip geldi. "O ne demek oluyor?"

Amber'in dudaklarında beliren sinsi sırıtışın aksine benim dudaklarımda gergin, sahte bir gülümseme belirmişti. Durduk yere,

Amber yüzünden bir yanlış anlaşılmanın kurbanı olmak istemiyordum. Asil'in böyle bir şeye ihtimal vermesi bile benim açımdan korkunç bir şey olurdu.

"Saçmalıyor," dedim Amber'e ters bir bakış atarken. O ise hâlinden memnun görünüyordu. Bu ihtimal değildi onu keyiflendiren, sadece benimle eğleniyordu o kadar. Amber'i al, kardeşi Kunter'e çarp. Öyle benzer huyları vardı işte. "Hadi, Mavi Bölge'ye gidelim de erkenden şu işi bitirelim."

Konuyu dağıtmaya olan hevesim Amber'i daha da eğlendirmiş olacak ki kıkırdayarak, "Neyse," dedi yalandan. "Gri olduğunuz için hangi bölge olursa olsun fark etmez, rahatlıkla bir düzine Gri yapabilirsiniz ama şimdiden söz verin. Küçük Grilerin yarısı on sekizi doldurduklarında Kırmızı Bölge'de yaşayacak."

Amber'e attığım ölümcül bakış onun sinsi bakışlarıyla karşılık buldu. Güle oynaya yanımızdan ayrılıp malikânesinin çıkışına ilerlediğinde Asil'in sorgulayan bakışlarıyla baş başa kaldım. Anlamamış olması mümkün değildi. Anlamazdan geliyor, açıklamamı istiyordu. Rüyasında görürdü.

Tek kelime etmeden Amber'in peşine takıldığımda Asil de benim peşime takıldı. Ona yandan ufak bir bakış attığımda dudaklarına yaydığı gülümsemeyi gördüm. Amber'in eğlendiği kadar o da eğlenmişti. Sanki bu bir ihtimal olabilirmiş gibi keyiflenmişti de üstelik.

Şehirdeki tek Gri kalmamı bu kadar istediğini bilmiyordum. Biraz daha gülecek olursa ellerimde can verecekti.

Amber'in arabasıyla Kırmızı Bölge'den ayrılıp Mavi Bölge'ye ilerledik. Meydanda Güneş'i bırakmak zorunda kaldım çünkü onu gördüğüm ilk andan beri açtı ve yine acıkmış olmalıydı ki meydana çıkar çıkmaz ciyak ciyak bağırmaya başlamıştı. Ancak onu meydandaki mamasının önüne bırakınca susmuştu.

Mavi Bölge sokaklarında ilerlerken dikkatimi çeken ilk şey Kırmızı ve Siyah Bölge kadar renklerine fanatik olmadıklarıydı. Maviye dair bir sürü şey vardı, evet ama Kırmızı ve Siyah Bölge kadar yoğun değildi. Binalar ne Siyah Bölge'deki kadar eski ve yıpranmış ne de Kırmızı Bölge'deki gibi yeni, restore edilmişti. Arada bir yerde kalmıştı. Yaşanılabilirdi ama lüksten de uzaktı. Bütün bölgelerin bu şekilde olduğunu hayal etmiştim aslında. Ne fazla ne de az, her şey kararında.

Sabahın erken saatleri olduğundan olsa gerek bölgenin sokakları ıssızdı. Tek tük birileri vardı elbet ama onların da ilgisini çekmemiştik. Mavi Bölge olayların, yaşanan kaosların, dökülen kan ve yapılan sinsi planların çok uzağında bir yerdi. Öfkeli bir öncüye sahip olmalarına rağmen hem de. Mirza öfkeliydi ve şiddet sever bir adamdı ama halkını türlü oyunlarına alet etmiyordu.

Eski, iki katlı bir binanın önünde durduğumuzda şaşırmadan edemedim çünkü burası bir öncünün olamayacağı kadar sıradan bir yerdi. Şatafattan uzak, malikâne diyemeyeceğim kadar küçüktü. Amber ve Kunter'in malikânelerinden sonra buranın Öncü Mirza'nın yaşadığı yer olduğuna inanmakta güçlük çektim. Kendini halktan biri olarak mı görüyordu yoksa yaşadığı yerin devasa olup olmaması ya da şatafatlı görünmemesi umurunda mı değildi?

"Burada mı yaşıyor?" diye sorarak arabadan indiğimde Asil beni başıyla onayladı.

"Evet, biraz küçük bir yer."

"Neden?" Kapıya doğru ilerledik. "Daha fazlasına sahip olabilecekken neden burayı seçmiş?"

"İlgilenmiyor," diyerek yanıma yanaştı Amber. "İlgilendiği tek şey birileriyle yumruk yumruğa dövüşmek. Ring onun her şeyi ve..." Çift kanatlı kapıyı ittiğinde kolayca açıldı ve bizi büyük bir ring karşıladı. "Bütün sorunlarını bir ringin üzerinde halledebiliyorken daha fazlasına ihtiyaç duymuyor."

Tamam, burası göründüğü kadar küçük bir yer değildi. İçerisi Amber ve Kunter'in malikâneleri gibi gösterişli ya da devasa olmasa bile kocaman bir ringi ve seyircileri alabilecek kadar büyüktü. İçeride yalnızca bu kadarı vardı. Kat yoktu, tavana kadar büyük bir boşluk bizi karşılıyordu. Devasa olmasa bile tavan yüksekliği sayesinde oldukça geniş ve ferah görünüyordu. Yalnızca içerisi oldukça karanlıktı, pek ışık almıyordu.

Ring maviydi ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Mavi ringin iç kısmında, köşedeki taburede oturan Mirza'yı gördüğümde adımlarım yavaşlamıştı. Çünkü sırtını kalın halatlara yaslamış, kollarını ortadaki halatın üzerinden geçirmiş ve bedenini geriye doğru germişti. Dik dik bana bakıyordu ve onunla ilgili bildiğim tek şey öfkeli olduğuydu.

Kunter'den kötü olamazdı. Dağılmamı önleyen tek şey, bu düşünceye sarılmak oldu. Aksi takdirde buradan da Siyah Bölge'den kaçtığım gibi kaçabilirdim.

"Günaydın," diyen Asil'in sesi sakin ve kontrollüydü. Hızlıca ringe ilerledi ve halatı tutup kaldırarak altından geçti. Ringe çıktığında omuzlarını gerip yumruklarını sıktığını gördüm. Mirza'yla arasının nasıl olduğunu bilmiyordum. Seviyeli bir ilişkileri mi vardı yoksa yakın arkadaşlar mıydı?

"Daha kargalar bokunu yemedi," diye söylenen Mirza cümlesinin sonuna küfür eklemeyi de ihmal etmemişti. Pis bir ağzı vardı ve bu maalesef şaşırtıcı değildi. "Sizin bu Gri sevdanız bir gün beni öldürecek."

Asil, Mirza'ya yaklaşıp elini uzattığında tokalaştılar. Amber ve ben ringin dışında, onlardan uzakta durduk. Amber'in sivri bakışları Mirza'nın üzerindeydi ama henüz iğneleyici bir laf etmemişti. Mirza da geldiğimizden beri ona göz ucuyla dahi bakmamıştı.

"Kunter'den intikam alma fırsatını ayağına kadar getirdim. Gri'yi yancın ilan ettiğinde Kunter seninle uğraşmaması gerektiğini anlayacak."

Mirza, Asil'in söylediklerine bir tepki vermeden önce dönüp yeniden bana baktı. Baştan aşağı, anlamsız bir arayış içinde süzdü. Yoğun bakışları ne yazık ki düşüncelerini ele vermiyordu. Hakkımda ne iyi ne de kötü bir şey düşündüğünü söyleyebilirdim. Bu duruma kayıtsız bile kalabilirdi.

"Bu bir savaş ilanı," dedi tükürürcesine. "Gri'yi ne kadar çok istediğinin farkında değil misin, Asil?" Sorgulayan bakışları Asil'e döndü ve kaşları hızla çatıldı. "Yıllardır kimse için böyle bir şey yapmadı. Kız kardeşi için bile bu kadar uğraşmadı bu herif."

Yanımda sessizliğini koruyan Amber'e döndü bakışlarım. Buz mavisi gözlerini tam karşıya dikmiş olsa bile gözlerinin ne Mirza'yı ne de Asil'i gördüğünü sanıyordum. Bir anda kedere gömülmüş gibi bir hâli vardı. Bunun sebebi Mirza'nın söyledikleri miydi?

Asil, "Bu yüzden," dedi tehlikeli derecede alçak bir sesle. "Gri'yi yancın yapmak zorundasın. Kunter'e istediğini veremeyiz. Kunter bir şeyi ne kadar çok istiyorsa o şey bizim o kadar yıkımımız olur. Arzuları yerine gelecek olursa onu durdurmamız mümkün olmaz."

Mirza'nın dudaklarında kibirli bir gülümseme peyda oldu. Siyah gözleri kısılırken başını arkaya doğru attı. "Kunter'le uğraşmamak gerektiğini hâlâ anlayamadınız." Kahkahası ringde yankılandı. "Zehirledikçe güçlenen bir heriften bahsediyoruz. Bırakın, istediğini alsın. Çünkü önünde sonunda zaten alacaktır."

Çatık kaşlarım, birbirine sıkıca bastırdığım dudaklarımın ardında tuttuğum öfkeli cümlelerimle sabrım taşmak üzereydi. Mirza'nın benden bir malmışım gibi bahsediş şekliyle birlikte benliğimden yayılan öfkeyi daha fazla saklayamadım. Mirza'nın cümlesini bitirmesiyle gözlerini çevirdiği ilk kişi ben oldum ve karşılaştığı kişi, kesinlikle söylediklerine boyun eğmiş biri değildi.

Kibirli bir şekilde çenemi havaya kaldırarak ona burnumun ucundan baktım. Burnumdan solur bir vaziyetteydim ve sakinleşmeye hiç de niyetim yoktu.

"Onu istemiyorum," dediğimde öfkeli sesim yankılanarak yükseldi. "Günlerdir ölümle burun buruna olmama rağmen onu bir kere bile istemedim ve bunun için ölümü bile göze aldım. Şimdi sen bana öylece vazgeçmem ve ona boyun eğmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Mirza söylediklerimden sonra dudaklarına yaydığı gülümsemeyi hızlıca sildi. Bedenini bana doğru döndürürken iki yanından sarkan kollarını sıkmış, ellerini yumruk hâline getirmişti. Onu kızdırmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama göze almıştım.

Gözleri bir anlığına genişledi, ardından şüphe ya da öfkeyle yeniden kısıldı. Donuk bir sesle, "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun, Gri," dedi. "Ölümü göze aldın ama Kunter seni öldürmeyi hiç istemedi ki. Bu, öldürmek istemediği hâliydi. Bir de aksini düşün. Yancım olduğunda sana yapacaklarını, bize yapacaklarını bir düşün."

Başımı omzuna doğru yatırdım. "Kunter'den korkmanı anlıyorum." Kaşları öfkeyle çatıldığında devam ettim: "Ne de olsa o, söylediğin gibi biri. Belki de bunca zaman yenilmez olmasının ve istediği her şeyi elde etmesinin sebebi ondan korkuyor oluşunuzdur. Korkuyor ve bir korkak gibi istediği her şeyi ona veriyorsunuz. Yeter ki size dokunmayan yılan bin yıl yaşasın."

Sadece Mirza'nın değil, Amber ve Asil'in de söylediklerimden etkileneceklerinin farkındaydım ama yine de geri adım atmaya niyetim yoktu. Seçeneklerim ölüm ya da ölümdü ne de olsa. Bir şansım varsa bile onu da boyun eğerek elde etmeyeceğim kesindi.

"Dili uzun olan kimse bu şehirde fazla yaşamadı, Gri."

"Dilimi tuttuğumda da aksi olmayacağına göre en azından doğrulardan söz etmek isterim."

"Neden?" diye sordu gözlerini ilgiyle kısarken. "Neden seni yancım yapayım? Bir Gri olman dışında bana zarardan başka ne verebilirsin ki?"

Ringe doğru adımlarken, "Kunter'in halkı, senin halkını öldürürken tek yaptığın ona öfkelenmek ama ben yancın olsaydım ona karşılık vermekten çekinmezdim," dedim. "Sıradan bir Gri'yken bile onun karşısında durma cesaretini gösterebiliyorum ama sen?" Ringe çıktım ve halatın altından geçip yanlarına ilerledim. Mirza, yaklaştıkça devleşiyordu. Çok uzun ve kalıplı bir adamdı. Tek eliyle beni öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu. Yine de... "Sen bir öncü olmana rağmen Kunter'in karşısında duramayacak kadar korkaksın."

Ölümün sesini birçok kez duymuştum ve şu an duyduklarım ölümün sesine hiç benzemiyordu. Saf sessizlik dolmuştu koca ringe. Mirza'nın nefes alıp verişleri dahi duyulmuyordu hatta. Yine de bu beni korkutmadı ya da bana geri adım attırmadı. Başka şansım yoktu ve bu adamı neyin yola getireceğini çözmüştüm.

"Kunter'den korktuğumu mu düşünüyorsun?" Çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm. Yüzündeki ifade dostane olmaktan da oldukça uzaktı. Yine de dudağımı isteksizce büktüm.

"Görünen o ki öyle. Yoksa neden sana avantaj sağlayacak bir Gri'yi yancın yapmak istemeyesin ki? Her bölgeye ait bir Gri en iyi yancı değil midir ne de olsa?"

"Ben yancımı ringde seçerim. Kazanan alır."

"Ringe çıkmama gerek yok çünkü ben bir Mavi değilim ve güç gösterisi yapmaya ihtiyacım yok. Ringde kazanan sıradan bir Mavi seni yalnızca bölgende temsil edebilir ama ben seni bütün bölgelerde temsil edebilirim. Ben bir bölgeye ait değilim, Kötülerin Şehri'nin tamamı benim. Kunter'in karşısında sen duramıyorsan ben senin yerine durabilirim. Kunter'i durduramıyorsan ben senin yerine durdurabilirim. Tek yapman gereken beni yancın ilan etmen."

Mavi Bölge Öncüsü Mirza'nın gözleri söylediklerimle birlikte ilgiyle parladığında dudaklarımın kenarları yukarıya doğru yavaşça kıvrıldı. Bu savaşa girecekti çünkü ben onun tam da aradığı yancıydım. Bu şehirde sessiz sakin bir sekiz yıl geçirmem artık mümkün değildi.

Şiddetle, kaos ve türlü oyunlarla geçecek sekiz yıllık bir mahkûmiyet beni bekliyordu. Çünkü sessizliğim kimsenin ilgisini çekmezdi ama sesim oldukça ilgi çekiyordu.

Mirza yumruk yaptığı ellerini serbest bırakıp nihayetinde pes etti. Yüzündeki ifade yumuşadı ve hatta dudaklarına zayıf da olsa bir gülümseme yayıldı. Elini uzatıp, "Tamam," dedi. "Yancım olacaksın." Gözlerini kıstı. "Ama bunun kolay olacağını sanıyorsan şimdiden vazgeç."

Elini tutup sıktım. "Hâlâ anlamadın mı? Kunter'in yancısı olacağıma bütün zorlukları sırtlanır, öyle kaçarım aksi tarafa."

Mirza, Asil, Amber... Bu söylediğime üçü de komik bir şeymiş gibi güldü ama ben çok ciddiydim. O herif benim çok pis damarıma basmıştı ve karşısında durmak için her şeyi göze almaya hazırdım.

Derin bir iç çektim kendime, söylediklerime, yaptıklarıma. Düşündüm durdum belki de saatlerce. Kim olduğumu, nereye ait olmam gerektiğimi tarttım kafamın içindeki terazide. Öfkeyle attığım adımların, kurduğum cümlelerin bedellerini düşündüm. Hiçbir yere varamadım.

Kötülerin Şehri'nde, bir ölüm çukurunun içine düşmüştüm ve beni iten Öncü Kunter'di. Onunla savaşıyordum ve o da herkesle benim için savaşıyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum ama artık sınırlarım olmadığını biliyordum.

Ringin kenarında oturup ayaklarımı aşağı sallandırırken olabilecekleri düşünmek keyfimi bozdu. Mirza yancısı olmamı kabul ettiği için birkaç saat önce keyifliydim ama şimdi keyfim tümden kaçmıştı. Kunter yanımda olsa da olmasa da keyfimi kaçırmayı başarıyordu.

Birkaç saat sonra meydanda Mirza'nın yancısı olduğum ilan edilecekti. Herkes, öncelikle de Kunter, Mirza'nın ve Mavi Bölge'nin yancısı olduğumu öğrendiğinde güvende olacaktım. Siyah Bölge ile alakam kalmayacaktı. Öncü Kunter artık yancısı olmam için türlü oyunlara kalkışamayacaktı.

Öğleden önce, yancı olduğumun açıklanmasına saatler kala Mirza bana Mavi Bölge'nin düzeninden ve önceki yancısından bahsetti. Mavi Bölge'de bütün sorunlar ringde halledilir ve ringde kaybeden kıyıya sürgün edilirmiş. Şiddete meyilli insanların yaşadığı bir bölgede bütün sorunları bu şekilde temiz yoldan hallediyorlarmış. En son bir ay önce bir yancısı varmış ve o da bir kadınmış. Mirza'nın

yancısı olmaya takıntılı bir kadın tarafından kandırılarak ringe davet edilmiş. O maçta Mirza'nın yancısının bacakları ve kolları kırılmış. Ringde kaybettiği için de öylece kıyıya sürgün edilmiş. Kurallar gereği ringde kaybeden kimseye yardım etmezlermiş. Bu bir yancı olsa bile kuralları çiğneyemezlermiş. Sonuçta ringe çıkmayı kabul etmiş ve üstelik bunu yaparken Mirza'ya haber dahi vermemiş. Eski yancı kıyıda öylece can vermiş yani.

Mavi Bölge'nin bütün düzeni ring üzerinden dönüyordu. Bu da günün her saatinde ringin dolu olduğu anlamına geliyordu ve Mirza ring dolu olduğunda burada olmam gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ayda en az bir kere ölüm maçı gerçekleştiğinden bahsetmişti. Gerçekten birbirini öldürmek isteyen birileri elbet oluyormuş ve bunu da ringde hallediyorlarmış. Bahisler oynanıyor, haber Mavi Bölge sokaklarında heyecanla duyuruluyormuş. Diğer öncülerin bile bazen bu ölüm maçlarını izlemeye geldiklerini, bahis oynadıklarını söylemişti Mirza. Şehrin eğlencelerinden biriymiş yani.

Duyduğuma göre Mirza ve Kunter de birçok kez ringe çıkıp kapışmışlar. Hatta bir keresinde arabasına kapışmışlar. Kötülerin Şehri'nde yalnızca öncülerin arabaları varmış ve o maçta Mirza arabasını kaybetmiş. Bu yüzden Kunter'in şu an bir değil, iki arabası varmış.

Parmaklarımı gözlerimin üzerine kapattım. Şimdiden yorulmuş ve bıkmıştım. Bu şehrin karanlık klişeleri hoşuma gitmemişti. Onlar bu yaptıklarından her ne kadar haz alsalar bile ben hepsinden uzak bir köşede olmak, sessizliğe karışmak istiyordum. Ama görünen o ki bu mümkün değildi.

Bir yanım hâlâ her şeyi hatırlamanın umudunu taşıyordu. Gerçekleri öğrenmeyi, bir katil olup olmadığımı bilmeyi istiyordu. Böylece eğer gerçekten hissettiğim gibi bir katil değilsem buradan kurtulacaktım. Yancıymış, öncüymüş, Gri'ymiş... Bunların hiçbir önemi kalmayacaktı. Eve dönecektim, anneme. Beni bekliyordur şimdi, kurtulmamı diliyordur her gece.

Hatırlamak istiyordum. O gecenin gerçeğini öğrenmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Eve dönmemin tek yolu hatırlamaktı ama sanki gün geçtikçe bu imkânsızlaşıyordu. Belki de ben eve dönene kadar annem çoktan benden umudunu kesmiş olacaktı. Belki de onu bir daha görme fırsatım bile olmayacaktı. Yaşlı değildi ama tek başınaydı. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve yalnızlık benim

başıma bunları getirdiyse annemin başına neleri getirebileceğini düşünmek bile istemiyordum. O kötülüğün içinde değildi ama kötülük her zaman her yerdeydi. Ve annem kötülükle baş edemeyecek kadar iyi kalpliydi.

Yanıma oturan Asil'i, omzunu omzuma vurana kadar fark etmemiştim. Ne ara dakikalardır tartışan Amber ve Mirza'nın yanından ayrılıp yanıma gelmişti, bilmiyordum.

"Birbirlerini yememeleri için yanlarında durman gerekmiyor mu?"

Ringin ilerisinde karşı karşıya duran Mirza ve Amber kavga hâlindeydiler. Mirza kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, gözlerini yukarıya dikmişti ve sürekli iç çekip duruyordu. Amber ise hiç susmadan ona bir şeyler söylüyordu ve bunu yaparken hiç de sakin görünmüyordu. Mirza ona her cevap verdiğinde Amber'in öfkesi seviye atlıyordu.

"Aynı konuyu altıncı kez konuşuyorlar." Derin, bıkkın bir iç çekti. "Biraz daha yanlarında duracak olsaydım sıkıntıdan kendimi yiyecektim."

"Birbirlerinden pek hazzetmiyorlar sanırım."

"Hiç," diye yanıtladı Asil. "İlk günden beri birbirlerinden itinayla nefret ediyorlar. Asla anlaşamıyorlar. Giray ve Kunter belli sebeplerle Amber'in isteklerine boyun eğse bile Mirza'nın boyun eğmek için hiç sebebi olmadı. Ne ona âşıktı ne de onun kardeşiydi. Mirza, Amber'i burnu havada ve küstah bulur. Amber ise Mirza'yı kaba ve uyumsuz olarak tabir eder. Anlayacağın, birbirlerine tahammülleri yok."

"Kunter ve Mirza'nın neden anlaşamadığını anlayamadım şimdi."

"Aslında anlaşıyorlar ama kapışmayı tercih ediyorlar diyelim. En sevdikleri şey birbirlerine sataşmak."

"Anladım," demekle yetindim. Üzerime bir ağırlık çökmüştü. Annem ve buradan kurtulamama ihtimalim üzerine yoğunlaşmıştım istemeden. Özlemle dolmuştu içim. Evimi, bana evimi sevdiren annemi özlemiştim.

"Bir şey mi oldu?" diye merakla sordu Asil. "Başardık, Mirza'yı seni yancısı ilan etmesi için ikna ettik. Mutlu olursun sanıyordum."

"Burada olmayı hak edip etmediğimi düşünüyordum," dedim zayıf bir sesle ve ekledim: "Bir de annemi."

Asil'in bakışları kısa bir an donuklaştı. Öylece yüzüme bakakalmıştı. Sebebini bilmiyordum ama söylediklerim onu bir noktada tetiklemiş gibi görünüyordu. Kanı çekilmiş, çehresi bembeyaz olmuştu. Bu da bana eskiden benzer düşüncelere sahip olduğunu düşündürdü. Başka bir açıklaması yoktu çünkü.

"Annenle aran iyi miydi?" diye sordu donuk bir sesle.

"İyiydi," diye yanıtladım onu. "Birbirimizden başka kimsemiz yoktu." Gözlerimi şüpheyle kısarken başımı omzuma doğru yatırdım. "Seni bu kadar etkileyen ne?"

Bunu sorduğumda ancak o zaman fark edip toparladı kendini. Yeşillerini Amber ve Mirza'ya doğru çevirip benden kaçırdı. Bacaklarını sallamaya da başlamıştı üstelik.

"Hiç," dedi başını iki yana sallarken. "Ben de ilk zamanlar ailemi çok özlüyordum. Özlemekten de öte, onları bir daha göremeyeceğimi düşünür ve günlerce tek lokma yemek yemezdim. Kötülerin Şehri'ne düştüğüm için beni bir kötü olarak gördüklerini, benden nefret ettiklerini kurardım kafamda."

"Nasıl geçti?"

"Her yıl bir kere görüş olur. Kıyıda, askerler eşliğinde. Annem geldi ve beni beklediklerini söyledi. Suçlamadıklarını, beni her zaman seveceklerini anlattı uzun uzun. Ablam ve babam adına da sarıldı sıkıca. O zaman geçti."

Dudaklarıma yayılan içten gülümsemeyle birlikte gözlerim kısıldı. Bakışlarımı Asil'in üzerinden alıp karşıya diktim. "O hâlde benim de geçebilir." Ellerimi ringin kenarlarına bastırıp omuzlarımı içeri doğru büktüm. Ayaklarımı neşeyle salladım. "Annem kızmaz bence bana. Özlüyordur, görüşün gerçekleşeceği günü bekliyordur."

Asil'in elini omuzumda hissettiğimde dönüp merakla ona baktım. Yeşilleri parlıyordu ve bana bir şey anlatmak ister gibi ilgiyle büyümüştü ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine omzumdan tutup beni kendine çekti ve sarıldı. Gözyaşının omzumun üzerine damladığını hissettim.

"Neden?" diye sordum zayıf, titrek çıkan sesimle. Bir şey beni o kısa anda tetiklemişti ve gözlerim yaşla dolmuştu. Kalbimin hızla, yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hissettim ama elimden hiçbir şey gelmedi. Ne ona ne de kendime anlam verebildim.

"Annen kızmaz bence de sana," dedi Asil. "Özlüyordur seni."

Göğsümün sıkıştığını ve nefes alamadığımı hissettim ama nedenini çözmekte zorlanıyordum. Annemin bana kızmayacağına ve beni özlediğine emindim aslında ama sanki aksi olacakmış gibi de üzülmüştüm durduk yere.

İki yanımdan sarkan kollarımı ona sardım ve bana sarılışına karşılık verdim. Buna ihtiyacım olduğunu en başından beri biliyordum. Bu kişi Asil mi olmalıydı, bilmiyordum ama sadece bir sarılmaya, desteğe ihtiyacım olduğundan emindim. Kaçmadan, korkmadan, ürkmeden sadece küçük bir sarılmaya.

Öğleden sonra Mavi Bölge bayrağının altında Mavi Bölge Öncüsü Mirza'nın yanındaydım. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber de kırmızı bayrağın altındaki yerini almıştı. Kırmızı Bölge Yancısı Asil, karşılaştığımız ilk günkü gibi meydandaki çanın yanı başındaydı ve onu çalmak üzereydi. Şimdi şehre bir Gri'nin düştüğünü haber vermek için değil, Gri'nin bir yancı olacağını ilan etmek için çalacaktı çanı.

Şimdilik meydanda bizden başka kimse yoktu ama birazdan burası yüzlerce, binlerce insanla dolup taşacaktı. O insanlardan biri de beni yancısı yapmak için şehri herkesin başına yıkabilecek Siyah Bölge Öncüsü Kunter olacaktı.

Bu, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le aramızdaki sessiz savaştı. Savaşının diğerlerine karşı olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Meydana çıktığında ve Mavi Bölge Yancısı Gri olduğumu öğrendiğinde buz mavisi gözleri alev alacaktı ve ben her saniyesini keyifle izleyecektim. Damarıma bastığına pişman olacaktı anbean.

Asil'in onay bekleyen bakışları önce Mirza'yı, ardından beni buldu. Mirza'yla dönüp birbirimize baktık. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyduk? Bu savaşı vermek, delinin tekinin en büyük hedefi hâline gelmek istiyor muyduk?

Mavi Bölge Öncüsü Mirza'nın siyah gözleri patlamış bir yanardağın akan lavının soğumuş hâlini andırıyordu. Ateşin uyanması için ona dokunulması yeterliydi. Ona söylediğim gibi aslında o bir korkak değildi. Ringde birkaç kez Kunter'e yenilmiş bile olsa onu yine o ringde yenebilecek tek kişi Mirza'dan başkası değildi. Kunter gibi halka korku salmıyordu belki ama onda da bunu yapabilecek güç vardı. Sadece tercih etmiyordu. Bu yüzden doğru kişinin yanındaydım.

Başımı hafifçe eğerek onayladığımda Mirza da bana başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Bakışlarımız aynı anda bizden bir onay bekleyen Asil'e döndü. Mavi Bölge Öncüsü Mirza'dan ve birazdan Mavi Bölge yancısı olacak benden onayı alan Asil çanı çaldığında nefesimi tutmuştum bile.

Birazdan olacaklar benim ya kurtuluşum olacaktı ya da Kunter'in şovunun bir parçası. Konu o olunca her şey belirsizdi ve diken üstünde olmamak mümkün değildi.

Dakikalar içerisinde Kötülerin Şehri meydanının etrafı halkla dolup taştı. Önce Kırmızılar göründü ve ardından Maviler arkamızdaki yerlerini aldılar.

Bir Gri'nin Mirza'nın yanında neden durduğunu sorgulayan yüzlerce Mavi vardı arkamda. Fısıltılarını işitiyordum ama dönüp onlara bakmayacaktım. Birazdan öğrenecekler ve umuyorum ki saygı göstereceklerdi.

Yeşil Bölge halkı da yerlerini aldıklarında gözüm ister istemez Giray'ı aradı. Onu ne zaman görebileceğimi bilmiyordum ama tanımak istiyordum. İlk gün ortaya çıkmamıştı ama belki bugün kendini gösterirdi.

Kırmızı, Mavi ve Yeşil Bölge halkı yerlerini almıştı, evet ama Siyah Bölge halkından hiçbir iz yoktu. Gelmemişlerdi. Ve sadece onlar da değil, öncüleri de burada değildi.

Birkaç dakika boyunca meydanda sessizlik hâkim oldu. Herkesin bakışları Siyah Bölge'nin üzerindeydi. Gelmelerini bekledik ama onlar sanki bir anda yok olmuşlardı. Oysaki en çok onların burada olmalarına, onların bunu öğrenmesine ihtiyacımız vardı.

Sessizlik hayra alamet değildi. Sessizlik bana Kunter'in bir planı olduğunu ve beni yenmek üzere olduğunu anlatıyordu. Bir şey yapacaktı ve biz biraz daha bekleyecek olursak onu ekmeğine yağ sürmüş olacaktık.

"Yapalım şu işi," derken Mirza'nın kolundan yakaladım. Şüpheyle büyüyen gözleri üzerime döndü. "Bir planı var, acele edelim."

"Doğru söylüyorsun." Elimi kolundan çektiğimde elimi tuttu ve beni kendiyle birlikte öne çekti. "Yapalım şu işi."

Öne çıktığımızda artık bütün şehrin gözleri bizim üzerimizdeydi. Siyahlar burada değildi ama burada ne olduğunu öğreneceklerdi. Geç

olsa da bileceklerdi. Yancı olduğumda beni korkutmak yerine benden korkacaklardı.

Mirza, "Bir süredir Mavi Bölge'nin bir yancısı yok," diyerek başladı söze. "Biz yancımızı ringde seçeriz ama bu sefer ringe çıkmayacağız çünkü bir Mavi değil Gri olacak yancımız." Mirza tuttuğu elimi havaya kaldırdı ve bakışlarını üzerime çevirdi. Yüzünden derin bir saygı okunuyor, gözleri ıssız bir coşkuyla ışıldıyordu. Gözlerini önüne çevirip sırtını dikleştirdi ve asıl sözlerini söylemek için dudaklarını yeniden araladı: "Devrim özünde bir Gri ve Kötülerin Şehri kuralları gereği bir süredir Siyah Bölge halkından biriydi. Gri artık Mavi olacak çünkü Devrim bundan böyle benim yancım..."

Mirza lafını tamamlayamadı.

Beni yancısı ilan edemedi.

Çünkü Kötülerin Şehri'nin en kötüsü şovunu yapmak üzere sahneye çıkmıştı.

Aynı anda dört bölgeden de patlama sesleri yükseldi. Bölgelerden yükselen alevler Kötülerin Şehri'ni kısa sürede siyah dumanlara boğdu. Siyah dumanları ise belli belirsiz yükselen silah sesleri takip etti.

Bir savaşın ortasındaymışız gibi hissettiren sırasıyla gelişen olaylar meydana toplanan Kötülerin Şehri halkını korkutup kaçırmaya yetmişti. Öleceklerini, zarar göreceklerini düşünen halk evlerine kaçarken onları suçlayamadım ya da bunun Kunter'in bir oyunu olduğunu haykıramadım. Oyun da olsa Kunter insanlara zarar verebilirdi çünkü.

Kötülerin Şehri'nin havası kısa sürede siyaha büründü. Hava aydınlıktı, öğlendi ama her yer siyahtı. Dumanlar her yanımızı sarmıştı.

Kısa sürede meydanda yalnızca öncüler ve yancılar kalmıştı. Yancılar diyorum ama henüz resmiyette yancı falan değilim. Ama bütün öncüler, evet, hepsi buradaydı.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray buradaydı ve "Birazdan şehri bombalayıp yok ederse şaşırmayacağım," diyerek öne çıkmıştı.

Giray'ın açık kumrala kaçan kahverengi saçları dağınıktı. Normalde alnına döküldüğü belli olan birkaç tutamı geriye doğru taranmıştı. Kemikli çehresinde kalın kaşlarının gölgelediği hafifçe çekik, elaya kaçan yeşil gözleri ürkütücüydü. Dudakları dolgun, teni buğdaydı. Henüz tanımadığım kişiliğine rağmen telefonda

konuştuklarımızın aksine sert mizacı gözler önündeydi. Geniş omuzlarını tamamlayan uzun boyu ve üzerine giydiği koyu yeşil takım elbisesiyle baştan aşağı Yeşil Bölge Öncüsü Giray olduğunu bağırıyordu. Bahsedilmeye doyulmayan, daha görmeden iletişim sağlayıp uzaktan da olsa sevdiğim Giray demek buydu.

Onu hafife almış ve böyle gösterişli olabileceğini düşünmemiştim. Daha basit bir görünen, ılımlı ve çekingen sanmıştım aslında onu. Oysa şu an gördüğüm adam bunlardan çok uzaktı. Gözlerinde hiç de çekingen bir adamın bakışı yoktu. Korkak? Hayır, o korkak değildi.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray, üzerine yöneltiğim bakışları hissetmiş olacak ki elaya kaçan yeşilleri üzerime döndü. Göz göze geldiğimizde dudağının kenarını samimi bir şekilde kıvırmış ve bana göz kırpmıştı. Ona gülümseyerek karşılık verdiğimde ise bakışları çekingen bir hâl alarak Amber'in üzerine döndü. Ona baktı, yalnızca bakarak onu nasıl da arzuladığını gözler önüne serdi. Amber ise ona burnunun ucuyla, kibirli bir şekilde karşılık verdi. Gülümsemedi, merhamet etmedi.

Tam bu sırada Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in sesi Kötülerin Şehri meydanında gür bir şekilde yükselip yankılandı: "Mavi Bölge Öncüsü Mirza eğer Gri'yi istiyorsa benimle ringe çıkacak. Gri ringe çıkmaz ama Gri için ringe çıkılır. Kazanan, Gri'yi yancısı olarak alır."

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le göz göze geldim. Buz mavisi gözleri yaramaz bir şekilde dans ediyordu. Sesi duygudan yoksun, dümdüz yükselmişti ama gözlerinde zekâ parıltıları vardı. Bakışımı yakaladığı ilk anda kaşlarını imayla kaldırmış, dudaklarının kenarlarını küstah bir tavırla kıvırmıştı.

"Ben bir eşya değilim," diye patladım. "Bir ringin üzerinde beni almak için dövüşemezsin."

Bana dünyadaki en önemli şeymişim gibi bakmayı kesmeliydi. Her anda, bulduğu her fırsatta bana böyle bakıyordu. Kurduğu cümleler de bu bakışlarını tasdikliyordu. "Senin için savaşıyorum, Gri Hanım."

"Bunun nedenini bile söyleyemiyorken benim için savaşmayı kes," diye yükseldim bu kez de. "Sadece bir Gri olmamla ilgiliyse bu savaşı asla kazanamayacaksın. Kendine bir Gri istiyorsan şansını diğer adaylarda denemen gerekecek."

"Kendime bir Gri istemiyorum," derken meydanın ortasına doğru adımladı. "Seni istiyorum." Alaycı gülümsemesi dudaklarındaki yerini koruyordu. "Ve alacağım."

Dudaklarımın arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. Ona saldırma, o gri saçlarını yolup ağzına tıkma arzum her yanımı sardı. Dayanamadım ve ona saldırmak için ileri doğru atıldım ama Mirza beni kolumdan yakalayıp geri çekti ve arkasına aldı.

"Devrim benim yancım olmak istiyor ve ben de onu istiyorum," dedi Mirza. "Neden seninle ringe çıkıp sana şans vereyim?"

"Sen de onu istiyorsun, öyle mi?" diye sertçe, imayla sordu Kunter. "Onu istiyorsun." Tekrar etme nedenini anlayamamıştım ama sesi önceki seferden çok daha sert bir şekilde meydanda yükselmişti. "Cesaretin varsa ringe çık ve al o hâlde."

"Böyle bir savaşa girmeye ihtiyacım yok, Kunter."

"Korkuyor musun?" diye sordu Kunter. "Sen de haklısın. En son ringe çıktığımızda senden arabanı almıştım. Şiddet severliğin ve ringdeki gücünle ünlüsün ama karşımda hiç şansın yok. Gri'yi hiç uğraş vermeden kazandığın için ringde bana kaybetmeyi göze almayı istemiyorsun tabii."

Mirza'nın dev cüssesi Kunter'i görmemi engellediği için hafifçe kenara kayıp onun kolunun kenarından Kunter'e baktım. Dik bakışları normalde Mirza'nın üzerindeydi ama kenardan çıktığımı görünce hemen üzerime dönmüştü.

"Yıllar içinde birkaç kez kazanmış olabilirsin ama bu, Gri'yi de kazanacağın anlamına gelmiyor. Kaybetmekten korktuğumdan değil, ihtiyacım olmadığından kabul etmiyorum."

"Yani ringe çıksak kazanırsın, öyle mi?"

"Öyle."

"O hâlde kaybedecek neyin var, Mirza?" diye sordu Kunter. "Madem kazanacağından bu kadar eminsin, neden kabul etmiyorsun? Ringe çıktığımız son sefer seni yendim. Madem bu kez kazanacağından bu kadar eminsin, neden bana karşı bir zafer alma fırsatını reddediyorsun?"

Nefesini sesli bir şekilde dışarıya bırakan Mirza, "Seninle uğraşmayacağım," dedi ve Asil'e doğru döndü. "Çam yeniden çal, Asil. Yancımı halka duyuracağım."

Mirza sırtını Kunter'e dönüp elini bana doğru uzattı. Arkasında kalan Kunter'in delici bakışlarıyla kesişti bakışlarım. Bunu durdurmak için her şeyi yapabilecek bir adamın bakışlarıydı bunlar.

Mirza'nın elini tuttum ve bu, Kunter'in buz mavilerini yaktı. En sert hamlesini o anda yaptı.

"Korkak," dedi sertçe ama eğlenir gibi bir tonda. "Halkın da halkımdan korkup böyle can veriyor zaten. Onları da suçlamamak gerek. Ne de olsa öncüleri de benden korkuyor. Bana yenilmekten, rezil olmaktan. Tuvalete çıkmak için bile önce ringe çıkan adam bana ringde yenilmekten korkuyor. Korkak."

Mirza'nın bakışlarında belli belirsiz bir özür peyda olduğunda gözlerim korkuyla büyüdü. Elimi bırakıp Kunter'e doğru döndüğünde Mirza'nın Kunter'in tuzağına düştüğünü anladım.

Mirza ölüm kadar ürkütücü bir sesle, "Seni o ringde öldürürüm, Kunter," dediğinde Kunter'in şeytani gülümsemesi dudaklarına yayıldı.

"Konu Gri Hanım ise öleceğimi bilsem yine de çıkarım o ringe."

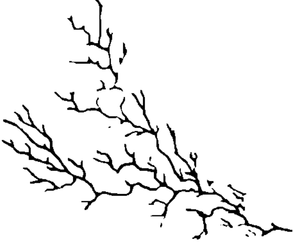
Mirza beni geride bırakıp Kunter'e doğru ilerledi ve ikisi kısa sürede burun buruna geldi. Bu noktada hepimiz Mirza'nın öfkesine yenileceğini anlamıştık. Bu yüzden Asil de Amber de ben de ona karşı çıkmaya, Kunter yılanına kanmaması için ikna etmeye çalıştık ama nafile, söylediklerimiz Mirza'nın bir kulağından girip diğerinden çıktı.

"Kabul," dedi tıslar gibi bir sesle. "Kazanan Gri'yi alır."

"Kabul," dedi yılanın başı, şeytanın ta kendisi Kunter ve sinsi bakışları Mirza'nın omzunun üzerinden yeniden beni buldu. "Vereceğim en güzel savaş olacak."

Duzenleme
Ny.ozlem

Siyah Bölge ve Mavi Bölge halkı Kötülerin Şehri'nin ilk yıllarından beri birbirleriyle sürtüşür. İki tarafın da şiddete yatkınlığı birbirlerini tehdit olarak algılamalarına neden olur. Fakat en büyük neden öncülerdir. Öncü Kunter ve Öncü Mirza iyi birer dost olabilecek kapasiteye sahip olup bir zamanlar gerçekten ringe birer dost olarak çıkmış olsalar bile Kötülerin Şehri şartlarında dost kalamamışlardır.

BÖLÜM 17

İyilik düşünmez, kötülük üretirdi iyi şeylere karşı,
*Korkak ve tembeldi ama kulağa hoş gelen sözler ederdi.**

Öncü Kunter'in hakkımda kurduğu cümleler yalnızca şeytanın tatlı sözlerinden ibaretti ve neyse ki ben bütün bunların farkındaydım. Onun beni dünyadaki her şeyden daha çok arzularmış ve bunun için dünyayı yakarmış gibi sahte büyüleyici tavırlarından hiç etkilenmiyordum. İsterse evet, Kötülerin Şehri'ni bir yıkıma sürükleyebilirdi ama bunun benim için etkileyici olacağını sanıyorsa yanılıyordu. Damarıma basan biri, iki dünyayı bir araya getirse yine de beni etkileyemezdi.

Mirza ve Kunter sözde benim için ringe çıkmaya hazırlanırken meydanın ortasına bir ring kurulmasını beklemiyordum doğrusu. Ringin sözde olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Mavi Bölge Öncüsü meydana ring kurdururken tek yapabildiğim uzak bir köşeden izlemekti.

Onu ikna edememiştim. Hırsına o kadar çok yenik düşmüştü ki hiçbir söz onu Kunter'le ringe çıkmaktan vazgeçiremiyordu. Amber, Asil ve hatta Giray bile Mirza'yı vazgeçirmeyi denemişti ama o inat etmişti ve ringe çıkıp Kunter'i öldüresiye dövecek, belki de öldürecekti.

Ayak ucumda dolanan Güneş miyavladığında sesli bir iç çekerek bakışlarımı ona indirdim. Bulabildiğim en uzak köşe, meydanın tam ortasıydı. Ringi ileriye, kıyıya yakın tarafa kuruyorlardı. Bu yüzden

* *Kayıp Cennet*, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 33.

Güneş ayağımın dibindeki mama kabından yemeğini yerken ben burada dikilip ona söyleniyordum. Yani kendi kendine miyavlamıyor, muhtemelen aynı dili konuşmadığımızla ilgili bana yakınıyordu.

"Erkeklerin güç sevdası kadar mide bulandırıcı bir şey var mı şu hayatta?" diye sordum Güneş'e. Hemen ardından yalandan gülerek parmağımı şıklattım. "Hah, buldum. Kunter'in ta kendisi var ya."

Güneş patisini ayakkabımın üzerine bastı ve miyavladı. Anlamış gibi güldüm ona. "Evet, aptal Mirza'yı kolayca ağına düşürdü herif. Kendine bir yancı arıyor ama farkında değil, kendisi şeytanın yancısı olmuş bile. Şeytan diyor ki o *Gri Hanım* diyen ağzını al, bük ve bir tarafına..."

Yanı başımdan, "Bir kediyle konuşmana mı yoksa bir kediye hakkımda ağza alınmayacak laflar etmek üzere olduğuna mı güleyim, bilemedim, Gri Hanım," diyen Kunter'in sesi yükseldiğinde lafım yarıda kesilmişti. Başımı sağa doğru çevirdiğimde onu yaslandığım direğin diğer tarafına yaslanmış bir şekilde buldum. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı ve keyfi oldukça yerinde görünüyordu.

"Uzak dur benden," diye tersledim onu. "Git, konuşma benimle."

"Ama ben seninle konuşmak istiyorum."

"Düşüncelerimi, isteklerimi önemsemeyen ve anlamayan biriyle konuşacak tek cümlem yok benim."

"Şimdi birbirimizi anlamıyor ve anlaşamıyor olabiliriz ama bir gün birbirimizi anlayacağız, Gri Hanım. O zamana dek benden istediğin kadar nefret et. Sabırla karşılayacağım."

Bu adam... O... Yani onunla ilgili binlerce cümle kurmamı isteseler binlercesini de kurabilirdim ama binlerce cümlenin biri bile iyi bir anlam taşımazdı. Takıntılı, manyak herifin tekiydi. Tilki gibi kurnaz, yılan gibi sinsiydi. Birinden nefret ettiğinde nasıl birine dönüştüğünü merak ettim. Çünkü bu işin sonunda beni istemeyi bırakıp benden nefret etmeye başlayacaktı bir noktada.

"Bu savaşı boşuna veriyorsun," dedim nötr bir sesle. "O ringde kazansan bile senin yancın olmayacağım. Kimin yancısı olacağımı ben seçerim. Kazansan da kaybedeceksin, kaybetsen de. Hiçbir zaman seni seçmeyeceğim ve yanında durmayacağım."

Direğin iki tarafındaydık. Sağ ve sol. Karşı karşıya. Ve hep böyle kalacaktık. Onun yanında durma düşüncesi bile beni karanlığın içine

itiyordu. Bir gün onun sağında ya da solunda yer aldığım bir an yaşanamazdı.

"Bir gün yanımda duracaksın, Gri Hanım," dedi ılımlı, kendinden emin bir sesle. "Ve o gün gözlerimin içinde baktığında beni anlayacaksın. Sadece bir bakışla anlatacağım sana kendimi."

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakırken gözlerimi devirdim. Bakışlarımı ondan uzağa çevirdiğimde arkasında kalan Amber ve Asil'i gördüm. Kırmızı Bölge'nin önündeydiler ve ciddi bir meselenin üzerinde tartışıyor gibi görünüyorlardı. Onların bakışları Kunter'in üzerindeydi ve Kunter'in hemen yanında olmama rağmen onlara baktığımı fark etmemişlerdi bile. Kunter'e fazlasıyla odaklanmışlardı. Onun burada olması bile onlara rahatsızlık veriyordu.

"Al." Kunter'in sesi dikkatimi yeniden onun üzerine çekti. Önce ilgiyle parlayan buz mavilerini gördüm, ardından zincirinden tutup göz hizasına kaldırdığı kolyeyi. "Akik taşı." Kolyeyi aramıza uzattı. "Stresini alır."

Siyah bir taştı. Kunter'den gelen bir kolye için aksi düşünülemezdi zaten. Kolyenin siyah olması değil de Kunter'in bana bir kolye vermeye çalışmasındaki amacı çözememiştim. Adama açık açık nefret kusuyor, onu istemediğimi farklı cümlelerle dile getiriyordum ama sanki tam aksini yapıyormuşum gibi bana bir kolye uzatıyordu.

"Stresli değilim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Öfkeliyim yalnızca."

"Sen bunu al," diye diretti. "Stresini de alır, öfkeni de dindirir."

"Senden bir kibrit çöpü bile almam ben." Bakışlarımdaki kararlılık onun sıkıntılı bir ifade içinde burnundan solumasına neden oldu. "Sana bir kibrit çöpü vermem zaten."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp omzunu direkten ayırdı ve doğruldu. Aramızdaki kısa mesafeye doğru adımladığında omzumu direkten ayırıp doğruldum. Aramızdaki mesafeyi tek adımda kapattığında ondan kaçmadım. Yakalardı çünkü, biliyordum. Onu en azından bu kadar tanımıştım. Bir şekilde yolunu bulurdu. Yine de kaçardım ondan ben de. Sonunda beni yakalayacağını bilsem de.

"Aksi olma bu kadar, huyuma git biraz olsun. Nefretle bakma öyle."

Kelimeleri tane tane, hecelerle dans ediyormuş gibi ahenkle telaffuz ediyordu. Bazen onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Mesela tek başına kaldığında Siyah Bölge Öncüsü Kunter kimdi? Kardeşi ve arkadaşları ona düşman olmadan önce o nasıl biriydi? Kafasının içinde ne dönüyordu? Karanlık mı baskındı yoksa aydınlık mı? Buz mavileri gibi aydınlık bir şey kalmış mıydı zihninde, kalbinde?

"Nefretle baktırma o hâlde." Başımı çevirip gözlerimi ondan kaçırdım. "Aksi değilim ben. Beni böyle olmaya zorluyorsun."

"Özür dilerim." İşaret parmağını çenemin ucuna dokundurup yüzümü kendine çevirdi. İlk anda şaşkınlıktan çeneme dokunan parmağını kırma fevriliğinde bulunamadım. "Başka türlüsünü bilmiyorum ben. Hep bir şekilde nefret ettiriyorum kendimden."

Vurduğum elini ittim. "Bana bir kere daha dokunacak olursan saçlarından önce yüzüne saldıracağım. Yüzüne bıraktığım birkaç hatıra belki biraz olsun küstah ifadeni siler."

Fevri tavrıma dudağının kenarını ısırıp gülerek karşılık verdi. "Beni kıskanıyorsun. Önce saçlarım..." Parmak uçlarını gri saçlarına uzattı ve hemen ardından yüzüne doğru kaydırıp teninde dolandırdı. "Şimdi de yüzüm." Başını hafifçe eğdi ve kulağıma yaklaştı. Cümlesini kulağıma, sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. Yakınımızda bunu duyabilecek kimse olmamasına rağmen yaklaşarak. "Kıskanmana gerek yok, Gri Hanım, istersen hepsi senin olabilir."

Dişlerimin arasından, "Kunter," diye adını söylendiğimde bu tavrımla eğlenir bir şekilde kulağımın dibinde kıkırdadı. "Gri Hanım."

Elimi göğsüne bastırıp onu ittiğimde çok hafifçe geri çekilmiş oldu. Yine de burun buruna denecek kadar yakındık ve benim ateş saçan öfkeli bakışlarıma o neşe saçan parlayan gözlerle karşılık veriyordu. Kısa bir an onun gibi karşılık vermenin nasıl olacağını düşündüm. Onun gibi bu durumla eğlenmeyi ve hatta onun sağında ya da solunda yerimi almayı... Karşısında değil, yanında olmayı düşledim. Ona baktığımda gözlerimden ateş çıkacakmış gibi öfkelenmeyi değil de gözlerimin kenarları kırışacak şekilde gülümsemeyi hayal ettim.

Ve bu görüntünün ne kadar güzel olduğunu gördüm.

Bir o kadar da kalp kırıcı.

Kalbimi kırardı o benim. Kırmakla kalmaz, kırıkların üzerinde dans ederdi. Öfkemin emaresinin kalmadığı yerde belki de onun küçük oyunları da sona ererdi ve o zaman sıradan bir Gri olurdum onun gözünde.

Bilemezdim. Onun gözünde ne zaman sıradan bir Gri olacağımı ya da bunun asla gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemezdim. Tek yapmam gereken onun karşısında durmaktı. Böylece hislerim onun tarafından zarar görmez, öldürülmezdi. O, Siyah Bölge Öncüsü Kunter bu kadar belirsiz, tekinsiz biriydi.

Ona tek kelime etme fırsatı bulamadan biri aramıza girdi ve Kunter'i iterek benden uzaklaştırdı. Başta ne olduğunu anlayamadım. Açıkçası zor durumda değildim ama gelen ve Kunter'le aramıza mesafe koyan kişi öyle hissettirmişti ve bu kişi Kırmızı Bölge Yancısı Asil'den başkası değildi.

"Onunla konuşma," dedi Kunter'e. Sesi öfkeden çatlamıştı. "Ona yaklaşma."

Kaşlarım çatıldı. Zihnimin içinde dolanmış bir hâlde duran o kırmızı iplerden biri sanki çözülüp kendini kurtardı ve aydınlığa çıktı.

Asil'in sırtı bana dönüktü ve Kunter'le karşı karşıya kalmıştılar. İkisinin boyu neredeyse aynıydı. Bu yüzden Kunter'i göremiyordum. Boyum da onların yanında epey kısa kaldığı için kendimi Asil'in gölgesinde saklanan, korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu gibi hissetmiştim.

Ben korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu değildim.

"Gri Hanım beni itebilir, kovabilir ve onunla konuşmamı istemediğini söyleyebilir ama sen..." Kunter, Asil'in yakasından yakalayıp onu ikimizin arasından çekti ve ringe doğru itti. "Aramıza giremezsin, Asil."

Asil, arkasından yaklaşan Mirza'ya çarptığında Mirza onu yakalayıp yere düşmekten kurtardı. Asil durmadı, öfkeyle gerilip onu kolayca iten Kunter'e saldırmaya kalktı. Yeşil Bölge Öncüsü Giray ne ara geldi, bilmiyordum ama hızlıca ikisinin arasına girdi. Mirza ise Asil'i sıkıca tutup daha fazla yaklaşmasına engel oldu.

Kunter... O bu durumda sadece ellerini ceplerine yerleştirip omuzlarını gerdi ve öfkeden deliren Asil'i keyifle izledi.

"Gri Bey'e ne oldu?" diye öfkeli çıkışının ardından bağırdı Asil. Bunu sormasının altında yatan nedeni çözememiştim. Bunu şu durumda sormasını da. "Ne değişti de bana Asil demeye başladın?"

Bu, altında binlerce ima yatan önemli bir soruydu. Asil'in imalı ifadesinden, Kunter'in soğuyan bakışlarından belliydi.

"*Gri Bey* demek artık hoşuma gitmiyor." Kunter omzunu yeniden direğe yaslayıp bana baktı. Baştan aşağı kısaca göz gezdirdi ve hemen ardından yeniden Asil'e çevirdi bakışlarını. "Yoksa sana *Gri Bey* dememem çok mu hoşuna gidiyordu? Etkileniyor muydun bundan?" Kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "Üzülme, senin için yeni bir takma ad bulurum."

"Benim için bir takma ad bulma!" İleri doğru atılan Asil'i Giray önden Mirza arkadan tutmaya devam ediyordu ama bu, Kunter'i hiç rahatsız etmemişti. "Kimse için bir takma ad bulma. Senin eğlenirken isim koyacağın figüranların değiliz biz."

Kunter, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kahkahasını içinde tutmaya çalıştı. Asil onun gözünde etkisiz elemandı. Söyledikleri bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyordu. Eskiden dost olduklarını düşününce onu bu hâle getirenin de ne olduğunu merak ettim.

Kahkahasını bastıran Kunter, "Benim hayatımdaki tek figüran sensin, Asil," dediğinde Mirza ve Giray'ın Asil'i uzaklaştırmaktan başka çareleri kalmamıştı. Asil öyle öfkelenmişti ki Kunter'e saldırmakla kalmayıp onu öldüremeye yeltenecek gibi görünmüştü.

Bıyık altından gülüp iyice keyiflenen Kunter'in, Asil'in arkasından bakarkenki hâlini izledim bir süre. En büyük silahları alay ve umursamazlıktı. Böylece karşısında kim olursa olsun kolayca öfkelendirip istediğini alabiliyordu. Umursamaz göründüğü kadar umursuyordu aslında. Asil'in ardından o kaybolana dek bakışından anlamıştım bunu.

"Gri için iki kavga." Yanı başımdan yükselen ses Devin'e aitti. Onu en son Siyah Bölge'de, evinde bırakmış ve kendi yoluma gitmiştim. "Ne çok hayranın var, Gri. Birkaç gün önce ölmek üzereydin ama bu adamlar orada bile değildi. Şimdi senin için yumruklarını konuşturuyorlar."

"Öyle," diye yanıtladım onu. "Erkekler işte, maalesef şaşırtıcı değil."

"Erkek düşmanlığı," derken güldü ve omzunu omzuma çarptı. "Sevdim bunu, bayılırım."

Asil'in arkasından bakakalan Kunter, Devin geldiği için mi yoksa konuştuklarımızdan ötürü mü bilmem, omzunu direkten ayırıp doğruldu ve bütün dikkatini üzerimize çevirdi.

"Siyah," dedi Devin'e bakarak. "Halkımdan biri."

Devin'in dudakları düz bir çizgi hâlini alırken bakışları Kunter'i buldu. Devin, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den nefret ediyordu. Kötüleri öldürmeyi kendine görev edinmiş, kafadan biraz çatlak bir kadındı ve şimdi onunla konuşan adam bu şehrin en kötüsü olarak anılıyordu.

"Öncüm," dedi Devin ve dudaklarının kenarlarını yavaşça yukarıya kıvırıp gülümsedi. Lakin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Dudaklarında bir kalıp gibi kaldı. "Sizi ringde izlemek çok keyifli olacak. Umarım kazanır ve Gri'yi yancınız yaparsınız."

Devin dönüp bana baksaydı eğer suratımda beliren ifade karşısında geri kaçıp benden uzaklaşma ihtiyacı hissedebilirdi. Kaşlarım çatılmış, gözlerim şaşkınlık ve öfke içerisinde büyüyüp kocaman bir hâl almıştı. Şahit olduğum bu durumdan iğrendiğimi belli eden dudaklarım öfkeden önce aralık kalmış, ardından büzüşmüştü.

"Seni tanıyorum," diyen Kunter'in bakışları kısa bir an beni buldu. İfademi gördüğünde buna şaşırmamış, aksine şüphelenmişti. "Gri Hanım'ı sen ve şu..." Arkasında kalan Siyah Bölge'ye doğru kafasını çevirdi ve orada duran Rüzgâr, Riyaz ve Kaan'ı parmak ucuyla gösterdi. "Çeten kurtardınız."

Devin onu, "Gri'yi canlı istiyordunuz," diye yanıtladığında yüzüm gevşedi ve ifadem dümdüz bir hâl aldı. Onlara sırtımı dönüp kurulumu bitmek üzere olan ringe baktım. Mirza ringin yakınında duruyor ve adamları yönlendiriyordu. Asil'i tutmasına gerek kalmamıştı demek.

Şüphe dolu bir sesle, "Yani benim için Gri Hanım'a yardım mı ettiniz?" diye soran Kunter'e, "Evet," diye cevap verdi Devin. İstemeden, farkında olmadan kırdı beni böylece. Neden kırıldığımı da anlayamadım aslında. Arkadaşım değildi ne de olsa. Sadece sanırım aynı tarafta olduğumuzu düşünmüş ama yanılmıştım. Aynı tarafta değildik. Onun amacı şehrin en kötüsünü öldürmekti ve beni kurtararak gözüne girmeyi hedeflemişti. Böylece hedefe yaklaşmış olacaktı.

Mirza'nın yanından geçerken ona birkaç cümle kuran Giray'ın bir sonraki hedefi benim yanıma gelmek oldu. Mirza'ya ne söylediğini bilmiyordum ama onunla konuşurken çatılan kaşları benim yanıma gelirken gevşemişti.

"Gergin görünüyorsun."

"Gerginim," diye mırıldandım. "Burada olmak istemiyorum."

"Bütün ilgi, anlayamadığın bir şekilde üzerinde," derken yanımdaki yerini aldı ve o da benim gibi Kunter ile Devin'e sırtını dönmüş oldu. Onun elleri ceplerindeydi, benimkileri ise göğsümün üzerinde bağlanmıştı. "Seni anlıyorum. Öfkelisin, çoğu şeye anlam veremiyor ve korkuyorsun. Gitmek istiyor ama gitmenin yolunu bilmiyorsun. Kaçsan yakalarlar, onu da biliyorsun."

Başımı çevirip ona baktım. Düşüncelerinde boğulan bir ben değildim, Giray da vardı. Üstelik o, diğerlerinin aksine planlar yapmıyordu. Tehlikeli değildi, güven veren bir yanı vardı.

"Güvenli bir kıyı arıyorum yalnızca." Yeniden bakışlarımı ringe doğru çevirdim. "Ama sanki bütün kıyılarımı yakıp yok ediyorlar. Nedenini de bilmiyorum üstelik."

"Hep bir neden ararız." Bana baktığını hissedince dönüp ben de ona baktım. Gözlerini düşünceli bir tavırla kısmıştı. "Ama belki de nedenini sorduğun kişiler de henüz neden yaptıklarını bilmiyorlardır. Sadece istiyorlardır."

"Bir şeyi sadece istemezsin. Bir nedenin olmalı."

"Hisler öyle kolay kontrol edilemez. Bir neden arıyorsan belki de önce nedenini sorduğun kişinin hislerini çözmesini beklemen gerekiyordur."

Giray'ın söylediklerini düşünürken bakışlarım taş zemine kaymış, orada donup kalmıştı. Ne demeye getiriyordu bu adam? Belki de, belki de... Bir şey biliyor ama söylemiyordu. Ya da sadece tahmini vardı.

Baktığım yere doğru adımlayan Kunter'in buz mavilerini görmek için başımı kaldırdım. Hislerini çözmesi gereken kişi Kunter'den başkası değildi. Peki ya bu ne hissiydi?

Kolyeyi yeniden bana uzattı. "Gri Hanım, al ve boynuna tak. Ne olur ne olmaz, belki yanlışlıkla elinde kalırım. Tak da sinirlerin yatışsın biraz."

"Yok," dedim dümdüz bir sesle. "Elimde kalmanı tercih ederim."

Dudaklarını birbirine bastırıp büzdükten sonra yanıma yaklaştı. Kulağıma doğru eğilip eliyle de ağzının kenarını kapattı. "Ben de elinde kalmayı tercih ederim tabii ama farklı şekillerde."

Göz ucuyla Giray'a baktığımda bakışlarını kaçırdığını ama buna rağmen gülüşünü tutamadığını gördüm. Kunter onu bile eğlendiriyordu ya, pes!

"Hadi Gri'yi anladım ama sen de kimsin ve öncülerin yanında, meydanın ortasında ne işin var?"

Amber'in arkamızdan yükselen sesiyle birlikte Kunter, Giray ve benim bakışlarım oraya döndü. Devin ile Amber karşı karşıyaydı ve bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bir ben bilirdim.

Kollarını göğsünde bağlayan Devin, "Nerede duracağıma ben karar veririm," diye cevap verdi Amber'e. Keskin bakışlarında ölümün emaresi dolanıyordu. Amber ise karşısındaki tehlikeden haberdar bile değildi. Devin'in neler yapabileceğini çok yakından tecrübe etmiştim. O, insanların karşısına almak istemeyeceği türden bir tehlikeydi. "Öncü, yancı, Gri, Siyah, Kırmızı, Yeşil, Mavi... Bütün bunların bana bir sınır çizebileceğini sanıyorsanız, üzgünüm. Sınırları sevmem."

Amber tükürür gibi bir sesle, "Siyah," dedi. "Küstahlığından belli. Sınır sevmezmiş. Sınırlar sizin gibi küstahlar için çizildi zaten."

"Küstah?" diye soran Devin, Amber'e doğru adımladığında sertçe yutkundum. İkilinin arasındaki mesafe şimdi bir adımdan daha kısaydı. İkisi de uzun, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde zarifçe yükseliyordu. Şıklardı, her zamanki gibi. Devin boyun eğmezdi ve Amber ona boyun eğmeyenlerden nefret ederdi. Bu hiç hoş bir karşılaşma olmamıştı. "Zekice cümle kurmayı bilmeyen herkes öncelikle hakarete başvurur elbette. Şaşırmadım ama lüzumsuz buldum. Bir öncünün kuracak birkaç zekice cümlesi olabileceğine gönülden inanmıştım."

Amber öfkeyle Devin'e doğru adımlamaya kalktığında Giray hızlıca aralarına girdi. Amber'in belinden yakalayıp onu kendiyle birlikte geriye çektiğinde Devin'in dudakları sinsi gülümsemesiyle süslenmişti bile. O dik duruşunu ise hiç bozmamıştı. Çenesi hep havadaydı, burnunun ucundan küçümser bir tavırla bakıyordu karşısındakine. Amber'in de böyle özellikleri vardı ama Amber'in aksine Devin öfkesini kontrol edebiliyor ve hatta insanların öfkeleriyle bir oyuncak gibi oynayabiliyordu.

Amber onu tutan Giray'ın ellerini tokatlayarak itti ve ondan uzaklaşmak için geri çekildi. "Dokunma bana."

"Özür dilerim, ben sadece..." Giray ellerini çekip pantolonuna sürttü. Kaskatı kesilmişti bir anda. Amber onu küçücük bir hareketiyle bile kırabiliyordu. Üstelik Giray hiçbir şey yapmamıştı. "Sadece..."

"Sen sadece ne?" diye çıkıştı Amber ona. "Yardım mı etmek istedin yoksa? Azılı bir katilden beni korumak mı istedin? Canım yanmasın diye kahramanlık mı yaptın?"

Mirza tam zamanında çıkageldi. Amber ve Giray'ın omuzlarına dokunup gülümsedi. "Yeterince didiştiyseniz yerlerinize geçin." Amber ve Giray'a kısa birer bakış atıp bize döndü. "Hadi, Gri için savaşalım, Siyah."

Kunter, "Savaşalım, Mavi," diye yanıtladı onu.

İlk önce Amber uzaklaştı, ardından Giray. Ama Amber gitmeden önce Devin'e küçük bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Hafızasına kazımıştı onu, bir gün bu yaptığının karşılığını verecekti. Giray ise üzgündü, sessiz kalıp kimseye göz ucuyla dahi bakmamıştı. Belki de bu yüzdendi bölgesinden çıkmaması, sessizliği. Her seferinde başına bu geliyordu.

Mirza ringe doğru ilerlediğinde Kunter onun peşinden gitmeden önce bekledi. Ringe doğru döndüğümde Devin yanımdaki yerini almıştı. Kunter'in varlığı sol yanımdan heybetli bir şekilde yükseliyordu. Gitmiyor, nedenini anlamadığım bir şekilde bekliyordu. Yine de dönüp ona bakmadım, sormadım bunu. Boynuma değen sıcak zinciri ve taşın tenime dokunduğunu hissettiğimde çok geçmeden neden gitmediğini, beklediğini de anlamış oldum. Taşı tutup başımı ona çevirdiğimde buz mavilerini hiç düşünmediğim kadar yakınımda parlarken buldum.

"Sakin ol, Gri Hanım," dedi ahenkli bir şekilde. Sanki konuşmuyor, şarkı söylüyordu bana. "Seninle ilgili hiçbir savaşı kaybetmem."

Kolyeyi sıkıca kavrayıp çekmek, koparmak istedim. Buna yeltendiğimde elini elimin üzerine bastırdı ve beni çarçabuk durdurdu. Çatılan kaşlarıma bakıp kendi kaşlarını gevşeterek kaldırdı ve gülümsedi. İnanılması güç bir şekilde tatlı, gerçek bir gülümsemeydi bu.

"Sana iyi gelecek şeylerden bu kadar nefret etme," dedi ve hemen ardından ekledi: "Mesela benden."

Elimin üzerindeki eli sıcacıktı. Kolyeyi de ısıtmıştı, zinciri onun sıcaklığını üzerinde taşıyordu. Ben soğuktum, buz gibi. Her anlamda birbirimize zıddık. Başka bir açıdan birbirini tamamlayan iki parça gibi görünebilirdik ama benim baktığım yerden zıt, uzaktık.

Küt küt, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbim sakinledi. Bunun onunla bir ilgisi var mıydı, bilmiyordum. Ne de olsa kalbimin küt

küt çarpmasının nedeni de o değil miydi? Belki bana dokunduğundan, belki şarkı söyler gibi kurduğu ahenkli cümlelerinden... Bilmiyordum ama o sanki beni altüst etmeyi kafasına koymuştu.

"Hadi Siyah!" diye ringin üzerinden bağıran Mirza sayesinde dikkatimi yeniden topladım. Kunter de Mirza'yı duyana kadar sersemlemiş bir hâldeydi. "Yancımla yeterince vakit geçirdin, gel de biraz benimle geçir."

Kunter sertçe yutkunarak kolyenin üzerindeki ellerimize baktı ve hemen ardından gözlerime bakıp elini çektiğinde kolyeyi koparıp koparmayacağımı anlamaya çalıştı. Koparmayacağımı anladığında elini yavaşça elimin üzerinden çekti.

"Bana şans dile, Gri Hanım."

Siyah Bölge Öncüsü Kunter bana göz kırparak yanımdan ayrıldığında kısa bir süre nefes almayı dahi unutmuştum. O ringe çıkıp Mirza'nın karşısına geçerken benim kafam allak bullak olmuştu bile.

Devin'in yanımdaki varlığını unuttuğumdan olsa gerek, "Bu adam sana abayı yakmış olabilir mi?" diye sorduğunda irkilerek yerimde sıçradım. Derin bir nefesi seslice içime çektikten sonra sertçe yutkunup başımı iki yana salladım.

"Saçmalama. Sadece oyununu oynuyor."

"Doğru," derken omzunu omzuma çarptı Devin. Gözleri ringin üzerindeki Kunter'deydi. "Duygusuz itin teki ne de olsa. Kötülerin en kötüsü, onların kralı." Bir nefesi andırır gibi güldü. "Ölmeyi en çok hak eden." Bakışları bir anda sivrileşti. "Kalbine bir bıçak sapladığımı düşünmek bana iyi geliyor. Bir gün bunu yapmayı ne çok isterim!"

Ona bakarken kaşlarımı çatmış, yüzümü buruşturmuştum. "Düşüncelerinin hastalıklı olduğunu kimse söylemedi mi sana?" Bana sorarcasına baktığında kaşlarımı kaldırıp ekledim: "Birini öldürmenin hayalini kurmak normal değil, Devin. Öldürmek normal değil."

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ben de bunu savunuyorum zaten, Gri." Gülümsedi. "O adam bir katil. Belki onlarca belki de yüzlerce insanın katili. Kaçı masum, bilemem ama en az biri masum olmalı. Masum bir insanın canını alan kimseye acımam. Ben bu yüzden buradayım."

"Sen?" diye sordum sertçe. "Sen hiç masum birinin canını almadın mı?"

"Almadım," dedi net bir şekilde. "Asla da almam. Sadece kötülüğü kanıtlanmış olanların canını alırım ben. Bunu da hepimizin yerine yaparım."

Bir şey söylemeden bakışlarımı üzerinden çektim. Bir katille münakaşa edecek değildim. İyiyi kötüyü ben seçmiyordum ne de olsa. Ben sadece kendi doğrularımı yaratabilirdim. Herkesin doğrusu kendineydi ve Devin'in doğruları kanla kaplıydı.

Kunter ve Mirza ringin iki ucundaki yerlerini aldıklarında Kötülerin Şehri halkı ringin etrafında toplanmaya başladı. Herkes olabildiğince yaklaşıyor ama bölgelerinin taraflarından uzaklaşmıyordu. Ben katil çetesiyle birlikte öndeydim. Bu da beni Siyah Bölge'nin tarafında tutuyordu. Şimdilik onlardan biriydim, evet ama Mirza kazandığında bu şehirden kurtulana dek bir Mavi olacaktım. Sadece Mavi değil, Mavi Bölge'nin yancısı olacaktım.

Sağ çaprazımda Kırmızı Bölge halkı vardı ve en önde, halkla aralarında mesafe olacak şekilde Kırmızı Bölge Öncüsü Amber ve Kırmızı Bölge Yancısı Asil vardı. Sol çaprazımda Mavi Bölge halkı vardı ama önlerinde duran bir öncü ya da yancı yoktu. Tam karşımda, kıyı tarafında ise Yeşil Bölge halkı ve en önde Yeşil Bölge Öncüsü Giray vardı. Yancısı yoktu, yalnızdı ve halkla arasına mesafe koymamıştı.

Arkamda kalan Siyah Bölge halkı ve sol çaprazımda kalan Mavi Bölge halkı öncülerine tezahürat yapıp destek oluyordu ama Kırmızı ve Yeşil Bölge halkından ses çıkmıyordu.

Göz ucuyla arkamda kalan Siyah Bölge halkına baktım. Gözü üzerimde olan birçok Siyah vardı. Öfkeleri gözlerinden rahatça okunuyordu. Ne de olsa öncüleri benim için ringdeydi ve ben bir Gri'ydim. Onlar Grileri öldürürlerdi ama öncüleri bir Gri için savaşıyordu.

Siyah Bölge halkına bakmayı kesip önüme döndüğümde ringdeki Kunter ile göz göze geldim. Etrafında bir curcuna kopuyordu, Mirza ona saldırmak için düdüğün çalmasını bekliyordu ama o sadece bana bakmakla meşguldü.

Neden? Bana baktığında ne görüyordu ki sürekli bana bakıyordu? Ne düşünüyordu? O şeytan dolu kafasının içinde benimle ilgili ne vardı?

Düdük çaldığında bunu duyan Mirza bir an olsun beklemedi. Oysa düdük çalmasına rağmen Kunter hâlâ bana bakıyor, yerinden hiç kıpırdamıyordu. Sanki düdüğün çaldığını duymamıştı. Bundan

faydalanan Mirza yumruğunu çok sert bir şekilde Kunter'in çenesine indirdi. Kunter bu yumruktan kaçmadı ya da kaçmayı denemedi ama yediği darbeyle birlikte bedeni arkaya doğru savruldu ve beli halatlara çarptı. Elleri hızlıca halatları yakaladı. Dişleri birbirine çok sert çarpmış olmalı ki ağzı kısa sürede kanla doldu. Ağzına dolan kanı ringe tükürdü.

Mavi Bölge'den kulakları sağır eden ıslık ve alkış sesleri yükseldi. İlk darbeyi vurunca keyfi iyice yerine gelen Mirza, Kunter'e doğru ilerlerken gülüyordu. İkisinin de üstü çıplaktı, sadece pantolonlarıyla duruyorlardı. Bu yüzden rahatlıkla söyleyebilirdim ki kaybeden kişi kesinlikle kas gücünden kaybetmeyecekti. İkisi de eşit derecede kaslı, kuvvetli görünüyordu. Onları devirmek herkesin harcı değildi. Ancak birbirlerini devirebilirlerdi ve o da epey uğraş istiyor gibi görünüyordu.

Mirza, Kunter'e yaklaştığında yumruğunu sıkıp kaldırdı ve "Bu halkım için," dedi. Yumruğunu Kunter'in suratının tam ortasına çakacaktı. Bunu fark eden Mavi Bölge halkının yükselen sesleri kıyının diğer tarafından bile duyuluyor olabilirdi. Bu sırada Kunter'in hâlâ bana bakmakta olduğunu fark ettim. Mirza onun suratını dağıtmak üzereydi ama o öylece bana mı bakacaktı? Böyle mi kazanmayı planlıyordu?

Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşti. Kunter'in göz temasımızı kesmesiyle kafasını geriye doğru çekmesi, halata yaslanıp onu germesi bir oldu. Mirza'nın sert yumruğu Kunter'in burnunu sıyırıp geçti ve havada savruldu. Bütün gücüyle attığı yumruğu boşlukta savrulan Mirza dengesini yitirip öne doğru düşecek gibi oldu. Bir eli sıkıca halatı yakalamıştı ki Kunter'in sert yumruğu karnına indi ve iki büklüm olup dizlerinin üzerine yıkıldı.

Siyah Bölge halkı kulakları sağır etti.

Kunter, Mirza'nın dizlerinin üzerine düşmesinden faydalandı. Onu omuzlarından yakaladı, sıkıca tuttu ve dizini karnına geçirdi. İyice sersemleyen Mirza nefes alamadı. Kunter yine de ona tolerans tanımadı ve arkasına geçti, kolunu boynuna sardı ve asıldı. Mirza'nın elleri, Kunter'in nefesini kesen kolunu sıkıca kavradı ve buna engel olmayı denedi. Ama Kunter acımasızdı.

"Her seferinde olduğu gibi, Mavi." Kunter'in sesi diğer bütün sesleri bastırarak yükseldi. "Kaybedeceksin. Gri'yi kaybedeceksin. Halkını günden güne kaybettiğin gibi."

Kunter'in bu sözleri Mirza'yı zıvanadan çıkardı. Kaşla göz arasında Kunter'i sırtının üzerinden yuvarlayıp yere yatırdı. Yüzüstü yere yığılan Kunter'in sırtına dizini bastırdı, yakaladığı kolunu sırtına doğru büktü ve onu sıkıştırdı.

Mavi Bölge çığlık çığlığaydı. Siyah Bölge ise Mirza'yı yuhalıyordu.

"Ne halkımı ne de Gri'yi sana yedireceğim."

Mirza'nın sözleri hem bana hem de Mavi Bölge halkına o kısa sürede umut olmuştu. Kunter'i gerçekten yenebileceğine, Siyah Bölge'den uzak sessiz sakin sekiz yıl geçirebileceğime çok kısa bir an inanmıştım.

Gerçekten çok kısa bir an.

Mirza, nedenini bilmediğim bir şekilde Kunter'in kulağına bir şey fısıldamak için eğildi. Fısıldadı da ama ne söylediğini Kunter'den başka kimse duymadı. Hemen ardından geri çekilmek üzere olan Mirza, Kunter'in geriye savurduğu kafasından kaçamadı. Darbeyi burnundan aldı ve bu onu tam anlamıyla sersemletti.

Mirza'nın Kunter'in kolunu kavrayan eli gevşeyip yüzü acıyla buruşurken siyah gözleri kapandı. Bu andan faydalanan Kunter önce kolunu kurtardı, ardından Mirza'yı üzerinden attı ve ayağa kalkar kalkmaz tekmesini onun göğsüne indirdi. Mirza arkaya doğru savruldu ve bedeni sertçe halatlara çarptıktan sonra ringin zeminine yığıldı.

Asıl kavga bu noktada başladı. Önceki hamleleri yalnızca alıştırmaymış, o zaman anladım. Mirza'nın üstüne çıkan Kunter'in sert yumrukları bana her şeyi anlattı. Öyle sert, acımasız vuruyordu ki o ikisinin bir zamanlar arkadaş olduklarına inanamadım. Öldüresiye darbelerdi çünkü bunlar. İnsan düşmanına bile böyle vurmazdı.

Mirza'nın ağzından burnundan kan akıyordu. Kısa sürede yüzü gözü kan içinde kalmıştı ve hâlâ Kunter'e karşı koyamamıştı. Bu görüntüye daha fazla katlanamadım. Kafamı çevirip gözlerimi kapatmakta buldum çareyi.

Acımasız olmayı öğrenmemiş biri acımasızlık karşısında gözlerini kapatmadan duramazdı. İzleyemezdi kolay kolay çünkü izlerse göz yumamazdı. Onlara engel olamazdım, onları durduramazdım.

Durmazlardı, gerekirse biri ölene dek devam ederlerdi bu kavgaya. Hem de bir zamanlar arkadaş olsalar bile.

Siyah Bölge'nin tezahüratları kesilip Mavi Bölge'nin tezahüratları başlayınca işlerin değiştiğini anlayıp gözlerimi açtım. Mirza, Kunter'in altından çıkmayı başarmış, onu halatlara savurmuştu. Bu kez yumruklarını geçiren Mirza, yüzü kan içinde kalan Kunter'di.

Çığlıklar, tezahüratlar birbirine girdi. Sadece bunlar da değil, bölgeler neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Mavi ve Siyah yan yanaydı ve onları durduracak birer öncüleri yoktu. Öncüleri kavgaya tutuşmuştu çünkü.

Ringin üzerinde birbirini ölesiye döven Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve Mavi Bölge Öncüsü Mirza kan içinde kaldıkça halklarının öfkesi büyüdü ve anlayamadığım bir şekilde üstüme yağmaya başladı. Bölgeleri birbirine düşürdüğümü düşünen halktan bazıları diğerlerini harekete geçiriyordu.

Artık ringde olanları izleyemiyor, etrafıma bakınıyordum. Birilerinin hedefi hâline gelmek üzere olduğum kesindi ama o birilerinden emin olamıyordum. Hamle her an her yerden gelebilirdi.

Bunu fark eden Devin elini sırtıma yerleştirip bana iyice yaklaştı. Rüzgâr, Riyaz ve Kaan da etrafımdaki yerlerini aldılar. Beni korumak için hazırdılar ama yüzlercesinden nasıl koruyacaklardı?

Bakışlarım Kırmızı Bölge Yancısı Asil'i buldu. Onun ve Amber'in bütün ilgisi üzerimdeydi. Şimdi kimse ringde benim için kavgaya tutuşan Kunter ve Mirza'yı izlemiyordu. Hedef bendim ve hedefi birileri vurmak üzereydi.

Hemen arkamda duran Riyaz bana çarptığında bakışlarım oraya döndü. Siyah Bölge halkı üstüme yığılmaya çalışıyordu ama Riyaz dimdik durarak onlara engel oluyordu.

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Nefes alıp verişlerim kontrolümden çıktı. Kaçıp gitmek istedim ama kaçacak hiçbir yerim yoktu. Etrafım Kötülerin Şehri mahkûmlarıyla doluydu. En ufak bir boşluk yoktu.

Korkuyla önüme döndüğümde ringin diğer ucundaki Giray ile göz göze geldim. Ellerini iki yana kaldırmış, halkını ayaklanmalara karşı durdurmuştu. Amber'e baktım, o da Giray'dan sonra halkını sakinleştirip durdurmuştu. Fakat Kırmızı ve Yeşil Bölge geri dursa bile

Mavi ve Siyah Bölge durdurulamazdı. Öncüleri ringin üzerinde birbirlerinin canını çıkarmakla meşguldü.

Ringe döndüm. Gerekirse ringe çıkmayı bile düşündüm ama düşüncelerimi gerçekleştirme vakti bulamadım. O kısa anda Siyah Bölge halkından biri saçımı yakalamayı başardı. Saçımdan arkaya doğru şiddetle çekildiğimde arkamda bir dağ gibi duran Riyaz bile buna engel olamadı. Devin beni sıkıca tuttu, saçımı kurtarmaya çalıştı. Riyaz, Rüzgâr, Kaan... Hepsi yardım etmeyi denedi ama çok daha fazlası üzerimize gelince başaramadılar. Yüzlerce kişiye karşı yalnızca beş kişiydik ve ben tamamen savunmasızdım.

Saç tellerimin koptuğunu, geriye doğru ölümüne çekilirken kafa derimin yandığını hissettim. Boğazımdan kopan acı dolu çığlık artık bütün sesleri bastıran tek sesti.

"Gri'ye ölüm!" dediler hep bir ağızdan. Ve her şey bir anda oldu. Beni çekip aralarına almayı başardılar. Göz açıp kapayıncaya kadar yerde buldum kendimi. Onlarcası bana aynı anda saldırdı ve yüzlercesi saldırabilmek için çabaladı. Karnıma yediğim ilk tekmeyi çok net hatırlıyorum. Önce nefesimi kesmiş, ardından bütün midem ağzıma gelmişti. Hemen ardından vücudumun her noktasına onlarca tekme acımasızca vuruldu. Başımı, yüzümü korumaya çalıştım. İki büklüm oldum aralarında.

"Gri'ye ölüm! Gri'ye ölüm!"

Sadece *Gri'ye ölüm!* diyorlardı ve beni öldüresiye dövüyorlardı. Hep birlikte. Yüzlerce kişiye karşı bir kişi.

Bir süre sonra acı bütün bedenimi sarıp sarmalamıştı. Artık atılan tekmeleri hissedemiyordum. Kulağıma yediğim tekmeyle birlikte zihnime tiz bir ses dağılmış ve diğer bütün sesler boğuk, yankılı bir hâl almıştı.

Belki saniyeler, belki dakikalar belki de saatler sonraydı. Sanırım saatler sonra değildi çünkü eğer öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdum. Sanırım birkaç dakika sürmüştü her şey. Acıdan uyuşmuş olmama rağmen maalesef zihnim hâlâ açıktı. Acı üstüne acı gelince insan bir süre sonra hissedemiyormuş meğer. Uyuşuk, garip bir hismiş.

Gri'ye ölüm! sesleri aniden kesildi.

Art arda patlayan silahın sesini işittim. Hemen ardından öfkeyle üstüme çullanan yüzlerce insan sanırım korkuyla geri çekilip uzaklaşmaya çalıştılar. Onlar geri çekilince hafif aralık gözlerim sonunda

gökyüzünü görebildi. Gökyüzü kararmak üzereydi, akşam oluyordu. Fluydu, netleyemiyordum hiçbir şeyi.

Sıcak gözyaşımın sızlayan saç diplerime doğru süzüldüğünü hissettim nasıl olduysa. Ağlıyordum, acı içinde kıvranıyor ve nefes alamıyordum. Aslında ölüm gibiydi kısaca. Ölüm böyle bir şey olmalıydı. Pes etmem gerekiyordu yalnızca.

Kararmak üzere olan gökyüzüne kısık, bulanık gözlerimle bakmaya çalışırken gökyüzünü Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in endişeyle büyüyen buz mavisi gözleri kapladı. Üzerime doğru eğildi sanırım, sızlayıp kan içinde kalan suratımı ellerinin arasına aldı. "Gri," diye bağırdıysa da sesi öyle uzaktan geldi ki yakınlığından şüphe ettim. "Beni duyabiliyor musun, Gri?"

En ufak bir tepki verebilecek gücüm dahi yoktu maalesef. Sonunda Siyah Bölge halkını aşıp yanıma gelebilen ve elimi sıkıca tutan Devin'e karşılık verebilecek gücümün olmadığı gibi.

Asil'i, Amber'i ve hatta Giray'ı görür gibi oldum. Bu kadardı. Saniyeler sürdü. Saniyeler bittiğinde göz bebeklerim yuvalarında geriye doğru kaydı ve her yer karanlığa gömüldü. Buz mavisi gözler yoktu artık.

Kötülerin Şehri'nde kırk bine yakın mahkûm yaşar. Cinayet ve hırsızlıktan mahkûm edilenlerin sayısı birbirleriyle yarışır. Bu nedenle en kalabalık bölgeler Siyah ve Kırmızı'dır fakat Siyah Bölge'de ölüm oranı inanılmaz derecede yüksek olduğundan en kalabalık bölge Kırmızı Bölge'dir.

BÖLÜM 18

Siyah Bölge Öncüsü Kunter

Gri Hanım'ın boynuna kolyeyi taktım, ringe çıkıp Mirza'nın karşısındaki yerimi aldım ama gözlerimi onun toprak misali kahverengi gözlerinden alamadım. Ringe çıkmıyordu ama yalnızca bakışlarıyla bile herkesten iyi savaşıyordu benimle.

Savaşıyordu benimle.

Herkesin aksine onun benimle gerçek, haklı bir savaşı vardı. Dik duruşunda, eğilmeyen omuzlarında, bir türlü gevşemek bilmeyen kaşlarında, yumuşamayan bakışlarında, düz bir çizgi hâline getirdiği dudaklarındaydı savaşı.

Sağlam adımlar atıyor, sarsılıp devrilmekten korkmuyordu. Cesurdu, iyi kalbine rağmen akıllı. Süslü cümleler onu etkilemiyordu ama ona süslü cümleler kurmak benim hoşuma gidiyordu. Yanımda olmasını istediğim kadar karşımda durup benimle inatlaşmasını istiyordum. Bayılıyordum her hareketine. Öfkeli ya da inatçı. Korkak ya da cesur.

Mirza'nın yumruğunu çeneme yiyene kadar her şeyden, herkesten soyutlanmış, Gri Hanım'ı ölene dek seyredip yorumlamak istediğim kişisel tablom hâline getirmiştim. Sanat eseri gibiydi ve paha biçilemezdi. Ve garip olan, bunun farkında olmamasıydı.

Gri Hanım için Mirza'yla ringin ortasında bir savaş verdim. Canım pahasına bu maçı kazanacak ve Gri Hanım'ın yancım olmasını sağlayacaktım. O benim yancım olmalıydı. Benden başka kimsenin yancısı olamaz, benden kaçamazdı. Kaçmamalıydı. Ben onun korkup kaçacağı biri değildim ama bunu anlaması için ona zaman vermeliydim.

Yüzüm gözüm kan içinde kalmış, Mirza'nın yumrukları vücudumda epey hasar bırakmıştı. Ben de aşağı kalmamış, gözlerinin içi dahi kanla dolana dek onu yumruklamıştım tabii. Son âna kadar bana karşılık verdi. O da kazanmayı istiyordu ama benim kadar değil. Bana inat istiyordu Gri Hanım'ı ve bir inat uğruna kazanmasına izin vermeyecektim. Gerekirse bu ringde can verip can alırdım ama yine de buna izin vermezdim.

Mirza'nın bana karşılık vermeye mecalinin kalmadığı dakikalarda kazanacağımı zaten anlamıştım. Son hamlelerimi yapmak üzereyken kapanan algılarım bir anda açıldı ve ben halkın haykırdığı gerçeği duydum.

Gri'ye ölüm! diyorlardı. Hep bir ağızdan, nefretle.

Mirza'nın suratına indireceğim yumruk havada asılı kaldı. Bakışlarım hızla geriye, Gri Hanım'ı bıraktığım yere döndü. Onu bıraktığım yerde değildi.

Geri çekilip Gri Hanım'ı aramaya koyulacağım sırada Mirza dağılan dikkatimden faydalandı ve yumruğunu boşluğuma geçirdi, kendini kurtardı. Kurtardı kurtarmasına ama bir yumruktan fazla mecali kalmadığı için hemen geri yere yığıldı.

Ona karşılık vermek yerine kesilen nefesimi toparlayıp doğruldum ve Siyah Bölge'ye doğru döndüm. Siyah ve Mavi Bölge halkı birbirine karışmıştı ve Gri ortalıkta yoktu.

"Gri," diye mırıldandım çaresiz bir şekilde. Gözlerim yuvalarında hızla hareket ediyor, onu bulmaya çalışıyordu. Ama o yoktu, göremiyordum. Onu göremedim ama Devin'i gördüm. O, bir şeye ulaşmaya çalışıyor gibiydi. Siyah ve Mavi Bölge halkının birbirine girdiği kalabalığın ortasına doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Gri'ye ölüm!

Kalabalığın ortasında kalan Gri Hanım'a ulaşmaya çalışıyordu.

Halatlara doğru atıldım. Hızlıca ringden inip kalabalığın ortasına ulaşmak için harekete geçtim ama Mirza bana engel oldu. Elini ayağıma dolayıp geriye çektiğinde halatlara sıkıca tutunup düşmekten kurtuldum. Yerde acı içinde kıvranmasına rağmen pes etmeyen Mirza'ya doğru hızlıca dönüp tekmemi suratına geçirdim. Bu onu bayıltmaya yetti.

Ağzıma biriken kanı ringe, Mirza'nın yanına tükürdüm.

Seni kazandım, Gri Hanım.

Halatların altından kayıp geçtim, ringden atladım ve kalabalığa doğru atıldım. Devin'in olduğu tarafa doğru hızla ilerlediğimde Asil şuursuz bir aptal gibi önümü kesti.

"Senin yüzünden onu öldürecekler!" diye bağırdı suratıma. "Durdur vahşi halkını."

Bunun ihtimali dahi bütün şehri yakmama neden olabilecekken buna nasıl cesaret ederlerdi?

Asil'le münakaşa edecek zamanım yoktu. Onu omzundan kenara itip kalabalığa karıştım. Beni fark edenler hızlıca olay yerini terk etseler bile birçoğu hâlâ fark edememişti. Beni fark edip korkuyla uzaklaşmak üzere olan Siyah Bölge'den birini yakalayıp belindeki silahı bir çırpıda aldım. Silahı havaya kaldırıp ateşledim.

"Siyah!" Silah sesinin hemen ardından gür bir şekilde yükselen sesim meydana derin bir sessizliği beraberinde getirdi. "Geri çekil!"

Bu, yalnızca Siyah Bölge halkını değil, öncüleri ringde baygın bir şekilde yatan Mavi Bölge halkını da bir karınca sürüsü gibi hızlıca dağıttı. Onlar korkuyla etrafa kaçışırken, "Ne hakla!" diye haykırdım öfkeden çatlayan sesimle. "Ne hakla Gri'ye dokunursunuz?"

Meydandaki tek ses bana aitti. Halk, nefes almayı dahi bırakmıştı. Kıpırdayacak cesaretleri kalmamıştı. Çünkü başlarına geleceklleri biliyorlardı.

Gözüm öfkeden döndüğünden olsa gerek ilk anda etrafı boşalan Gri Hanım'ı fark edemedim. Oysa oradaydı, yanından korkarak uzaklaşan halkın bıraktığı yerde yatıyordu. Ringe çıkan bendim ama o da kan içindeydi. O da yaralanmıştı ve belki de ölmek üzereydi.

Zemin sarsılmaya, Kötülerin Şehri'nin bütün duvarları açık alana rağmen üstüme gelmeye başladı sanki. Orada sıkıştım, büzüştüm, yok oldum belki de. Mirza'yla kavga edip onlarca darbe alınca değil ama şimdi kaybetmiştim bütün gücümü.

Ben sebep olmuştum buna.

"Gri." Sesim şimdi bir fısıltıdan ibaretti. Ona doğru ilerledim, yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve kan içinde kalan yüzünü ellerimin arasına aldım. "Gri Hanım."

Endişeyle büyüyen gözlerim onun hafifçe aralık gözleriyle kesişti. Bana baktı öylece, binlerce cümle kurdu yalnızca bir bakışıyla. Benden nefret ettiğini anlattı uzun uzun. Sanki orada bir ömür geçirdim

ve bir ömür benden nasıl nefret ettiğini dinledim. Oysa o dudaklarını bile kıpırdatamıyordu.

Yüzündeki kana yapışan saç tellerini geriye çektim. "Beni duyabiliyor musun?"

Titrek bir nefesi dudaklarının arasından zoraki bıraktıktan sonra göz bebekleri yuvalarında geriye doğru döndü ve saniyeler içerisinde göz kapakları kapandı. Ellerimin arasındaki kanlı, baygın çehresine bakakaldım.

Onu ilk gördüğümde de böyle kapanmıştı gözleri. O zaman görememişti beni ama şimdi gördüğüne emindim. Gördüğüne ve benden daha da nefret ettiğine...

Biri kolumdan tutup çektiğinde buna hazırlıksız yakalandım. Gri'nin yüzü ellerimin arasından kayıp gitti, tutamadım. Kolumun çekilmesiyle birlikte zaten kan içindeki suratıma bir yumruk yedim. Gri'nin yanına düştüm.

"Senin yüzünden," dedi Asil. "Senin yüzünden bu hâlde."

Asil'in daha da üstüme gelmesini engelleyen Giray oldu. Onu tutup üzerimden çekti ve uzaklaştırmaya çalıştı. Hakaret etmeye, beni suçlamaya devam etti ama açıkçası söyledikleri bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. En azından şimdilik. Onunla daha sonra ilgilenecektim. Attığı yumruğun hesabını ona soracaktım ama şimdi sırası değildi. Önceliğim Gri Hanım'dı.

Toparlanıp Gri Hanım'ı yerden almak için ayağa kalktığımda Devin'in çetesinden iri yarı olan bir adam benden önce davranıp onu yerden kaldırdı. Koca adamın kollarında minicik kaldı. Kan ve yara içinde. Bütün güzelliği kanla gölgelenmiş olmasına rağmen hâlâ gördüğüm en göz alıcı kadındı.

Devin, iri adamın omzuna vurarak, "Hadi, Riyaz," dedi endişeyle. "Acele edelim, iyi görünmüyor."

"Durun." Ellerimi uzattım. "Ben götürürüm."

Devin, burnundan sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakırken gözlerini başka tarafa çevirdi. "Tabii," dedi buz gibi soğuk sesiyle. "Sen daha fazlasını yapabilirsin onun için. Biz bir doktor bulamayız ama sen bulabilirsin." Kehribar gözleri kısılarak üzerime döndü. "Ne de olsa senin yüzünden bu hâlde."

Dişlerimi sıkıp kaşlarımı çattıysam da bir şey söylemedim. Riyaz, Gri Hanım'ı kollarımın arasına bıraktı. Çok hafifti çünkü Kötülerin

Şehri'ne düştüğünden beri doğru dürüst yemek yememişti. Günden güne zayıflıyordu. Böyle giderse hasta olacaktı.

Gri Hanım'ı Siyah Bölge'ye götüreceğim sırada Amber, "Siyah ve Mavi Bölge halkı bunun cezasını çekecek!" diye haykırdı. Şehrin yöneticisi olarak bir hakkı vardı tabii ama Siyah'a bunun cezasını o vermeyecekti. Ben verecektim. Gri'ye dokunan her eli tek tek kıracaktım.

Siyah Bölge'ye birkaç adım kala durdum, başımı geriye doğru çevirdim. Donuk bir yüz ve buz gibi bir sesle, "Siyah'a sakın karışma, Amber. Onların cezasını ben keseceğim. Tek tek, iliklerine kadar hissedene dek," dedim ve meydana zonklayan, yoğun bir sessizlik hâkim oldu. Gözleri gözlerimi bulurken çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm. Dudağım isteksizce büküldü. Nefret vardı ifademde, öfke... Kötü bütün hislerin beden bulmuş hâliydim şimdi ve bu kötü hisler çok yakında Kötülerin Şehri'nde bir deprem yaratıp herkesi enkaz altında bırakacaktı.

"Bölgende doktor yok," dedi dişlerinin arasından öfkeyle. "Gri'yi bırak, Kırmızı Bölge'deki doktor ilgilensin."

"Doktoru hemen Siyah Bölge'ye gönder," dediğimde itiraz etmeye hazırlanmıştı ki tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Hemen," diye ekledim. "Yoksa olacaklardan ben sorumlu olmayacağım."

Amber düşünmedi çünkü düşünmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Tamam," dedi tükürürcesine. "Bunu sonra konuşacağız."

Önüme döndüğümde Asil'i karşımda, Siyah Bölge'nin önünde dikilirken buldum. Ellerini hadsizce Gri Hanım'a doğru uzattı ve onu kollarımın arasından almaya çalıştı.

"Bırak," dediğinde öfke ve tiksintiyle titriyordu. "Onun bu hâle gelmesindeki tek sorumlu senken öylece onu bölgene götüremezsin."

Ona diklenecek, karşı koyacak zamanım yoktu. Bunu Giray da anlamış olacak ki hızlıca aramıza girip Asil'i yeniden benden uzaklaştırmaya çalıştı.

Giray, "Sen bırak," dedi ona. "Gri artık Kunter'in yancısı olacak. Onun için elinden geleni yapacaktır."

Asil öfkeli bir çırpınışla Giray'ın elinden kurtuldu ama söylediklerine karşı çıkamadı. Doğruydu çünkü, Gri artık benim yancım olacaktı ve Siyah Bölge'ye aitti. Bense öncüsü olarak onu ne pahasına olursa olsun korur, kurtarırdım.

Siyah Bölge'den içeri girerken, "Dışarıda bir kişi bile görürsem meydanda kellesini alırım," dedim sınırlarını aşma cüretini gösteren halkıma. Bağırmamış, duymaları için çaba sarf etmemiştim. Biri duymuştu, belki ikisi. Bu kadarı yeterli olacaktı. O bir iki kişi Siyah Bölge'nin tamamına bunu duyuracaktı.

Onlara bağıracağım, korkutup canlarını yakacağım zaman gelecekti. O zaman bir fare gibi buldukları en ufak, karanlık deliğe saklanmış olacaklardı zaten. Yine de bulacaktım onları, tek tek tespit edecek ve Kötülerin Şehri'nde ceza nasıl kesilir, gösterecektim.

Siyah Bölge'nin sokaklarında koşar adım ilerledim ve hızlıca karanlık malikânemden içeri girdim. Devin ve arkadaşları da peşimden gelmişti. Gri'yi korumak istediklerini bildiğimden onlara tepki göstermemiş, engel olmamıştım.

Gri Hanım'ı üst kattaki odama çıkardım ve yatağıma yatırdım. Devin peşimden geldiyse de diğer üçü aşağıda kalmış, odaya adım atmamışlardı.

Devin alelacele, "İç kanama olabilir," diye söze girerek Gri Hanım'ın üzerine doğru eğilince geriye adımlamak zorunda kaldım çünkü önüme geçmişti. "Kulağından kan akıyor. Beyin sarsıntısı da geçiriyor olabilir."

"Her şey olabilir," diyerek onu itip yerine geçtim ve Gri Hanım'ın üzerine doğru bu kez ben eğildim. Devin homurdanarak kısa bir anlığına odadan çıktığında arkasından kısa bir bakış attım. Niyetinden emin değildim aslında. Gri'yi gerçekten korumak istemiyor olabilirdi.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve başımı hızlıca iki yana salladım. Şimdi bunun sırası değildi. O kadınla ve diğerleriyle sonra ilgilenebilirdim.

Gri Hanım'ın yüzündeki ve vücudundaki yaralara bakarken alt dudağımı dişlemekten alamadım kendimi. Benden daha kötü durumdaydı. Yara almayan tek bir tarafı yoktu. Gözleri, dudağı, yüzünde birçok nokta şişiyordu. Şimdi kızarık görünen yerler birazdan morarmış olacaktı. Kırığı olabilirdi, kemikleri zedelenmiş olabilirdi, sarsıntı ya da iç kanama geçiriyor olabilirdi.

Boğazım panikle düğümlendi. Doktor birkaç dakika içerisinde kapıdan içeri girse iyi ederdi yoksa ilk işim onu bulup işini bitirmek olacaktı.

Devin hızlıca içeri girip elindeki ıslak bezle Gri'nin yüzündeki kanı temizlemeye kalkıştığında bezi hızlıca aldım ve onun yerine ben yapmaya başladım. Böylece yüzünün ne hâlde olduğunu, tam olarak neresinden yara alıp kan içinde kaldığını anlayabilecektik.

"Senin yüzünden," diye patladı Devin. Sesi buz gibi soğuk bir şekilde kulağımın dibinde yükselmişti. "Bunun sorumlusu sensin."

"Senin yanındaydı," diye sertçe karşılık verdim ben de. "Madem onu bu kadar korumak istiyordun, korusaydın."

"Yüzlerce kişiye karşı mı?" diye sitemde bulundu. "Öncü değilim ya da yancı. Tek bir sözümle yüzlerce kişiyi susturamıyor, bastıramıyorum. Onları öldürmem gerekiyor."

Başımı çevirip ona sert bir bakış attım. "Gri'ye ulaşmaya çalışmak yerine bana ulaşsaydın. Madem gücümün farkındaydın, aklını çalıştırsaydın."

"Tabii ya! Siz öncüler halktan birinin lafını duymaya tenezzül ediyor musunuz ki sana ulaşmaya çalışacaktım. Onu gerçekten korumak istiyor gibi göründüğünü mü sanıyorsun? Onun için ringe çıkıyor ve onu hedef hâline getiriyorsun. Sende birazcık akıl olsaydı bunu bilirdin."

Dişlerimi göstererek, "Lafını bil," diye alçak ve tok bir hırıltıyla yükseldim. "Gri'nin seni arkadaş olarak görüyor olma ihtimaline karşı burada durmana izin veriyorum. Sınır bilmezliğin benim sınırlarımda işlemez."

Aramızdaki gerilim patlamadan hemen önce kapıdan içeri doktor girdi. Devin bana bir cevap vermek yerine geri çekilip hızlıca odadan çıktığında sessizliğinin hayra alamet olmadığının farkındaydım. Yine de bu şimdinin sorunu değildi.

Yanıma yaklaşan doktor çekingen bir sesle, "Neyi var?" diye sorduğunda sesli bir nefes bırakıp geri çekildim. "Meydan dayağı."

Doktor, elindeki çantayı yatağın kenarına bırakıp içini kurcalamaya başladığında sessiz kalıp beklemekten başka çarem yoktu. Doktor iyiydi, biliyordum. Daha önce birkaç kez görmüştüm. Kırmızı Bölge'nin bilinen doktorlarından biriydi ve bölgenin dışına hiç çıkmazdı. Benden de pek hazzetmezdi çünkü son karşılaşmamızda neredeyse kulağını kesiyordum. Nedenini hatırlayamıyordum. Sanırım söylediğim bir şeyi duymazdan gelme cesaretini göstermişti.

Devin'in çıktığı kapıdan içeri bir hışımla Asil girdi. Beni ona yumruk atmaktan geri tutan neydi, bilmiyorum ama onunla uğraşmak yerine odadan çıktım. Gri Hanım bir süre uyanmayacaktı, biliyordum ama en azından o uyanana kadar onun intikamını alabilirdim.

Devin arkadaşlarıyla birlikte alt kattaki salondaydı. Gri uyanana kadar buradan ayrılacaklarını da sanmıyordum. Bu yüzden malikâneden çıkıp uzaklaşabildim.

Gün ışığı şehri terk edip yerini akşama bırakmıştı. Şiddetli rüzgârın esintisi boş sokaklarda uğultulu bir şekilde yükseliyordu. Siyah Bölge'nin sokakları tam da istediğim gibi ıssızdı. Herkes inine kaçmış, benden saklanmıştı ama neyse ki ben onları nerede bulacağımı biliyordum. Şehir benimdi ve kimse benden saklanamazdı.

İlerlerken elimi belime atıp silahımı aradım ama tabii ki yerinde değildi. Hatta üstüm de çıplaktı ve kan içindeydim. Elimi karnımdaki kanın üstüne bastırdım. Sadece benim kanım değildi. Gri Hanım'ın da kanı vardı üzerimde.

"Yarısı senin yarısı benim, Gri Hanım," diye mırıldandım kendi kendime ve bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirdim. "Ben kaybetmedim ama seni kaybedecek gibiyim."

Düşüncelerim öfkemi tazelemeye yetmişti. Ne kan ve yara içinde olmam ne de elimde bir silahın olmayışı beni durdurdu. Birilerini cezalandırmak için bir silaha ihtiyacım yoktu. Kötüler kimin karşısında el pençe olacaklarını bilirdi.

Issız sokaklarda ilerlerken ıslık çalıyor, çatık kaşlarımın altında öfkeyle parlayan gözlerimi dikkatlice etrafta gezdiriyordum. Bir ses duymayı bekliyor, sözümden çıkan birini görmek için can atıyordum. Geçtiğim bütün sokaklar sessizdi ve bütün evlerin ışıkları kapalıydı. Ölü bir şehrin içinde kalan son insandım sanki. Oysa biliyordum, burada binlerce insan vardı ve hepsi ölmekten korkuyordu.

Dört yıldır Siyah Bölge'nin öncüsüydüm. Bu bölgenin her karışını ezbere bilir, gözüm kapalı hiçbir yere çarpmadan gezebilir ve yolumu bulabilirdim. Halkımı iyi tanırdım. Biz bu şehrin en kötüleriydik çünkü can alıyorduk. Bölgenin her karışı şehrin en kötüleriyle doluydu ve en kötüler hata yapmaktan zevk alırlardı. Sınır bilmezlik onların hobileriydi. Tehlikenin kokusunu almak onlara haz verirdi.

Onların hata yapmalarına, istedikleri her şeyden zevk duymalarına izin verirdim. Bunca özgürlüğü onlara tanıyan bendim. Lakin değinmem gereken küçük bir nokta vardı. Hatayı herkese karşı yapabilirler ama bana karşı en ufak bir hata dahi yapamazlardı. Çünkü böyle bir durumda sınırlar daralır, özgürlük kısıtlanır ve ölüm kulaklarına bir fısıltıyla ulaşırdı.

"Halkım," dedim, şarkı söyler gibi bir sesle. "Çık ortaya!" Islığımla nakaratıma güç verdim. "Göster bana!" Ayak uçlarımda arkama doğru dönerken ayakkabılarımın altında ufalanan ufak taşların sesinden başka bir ses yoktu henüz. "Saklama öncünden..." Dikkatle kısılan gözlerim sokağın sonuna kilitlendi. "...kanlı ellerini."

Yanından geçtiğim binanın pencerelerinde dolandı gözlerim. Bir karartı gördüm ve hareket eden bir perde. Duraksadım. Tam o sırada sokağın sonundaki metal çöp kovası devrildi ve kapağı yuvarlanarak ortaya doğru ilerledi. Düştü ve zonklayan bir sesle durdu.

Bir insan olduğuna inanıp sokağın sonuna hızlıca ilerlemiştim ki sarı bir kedi çöpün arkasından fırlayıp bacağıma tırmanmaya başladı. İlk anda neye uğradığımı şaşırıp bacağımı silkelemeye ve kediden kurtulmaya çalıştım. Hiç işe yaramadı. Ninja gibiydi. Pantolonumun tamamını tırmandığında karnımı bir de o çizmesin diye onu hızlıca ellerimin arasına alıp havaya kaldırdım.

"İnsan hayvan ayırt etmem yalnız," dedim ona. "Bunu bir suikast olarak kabul ederim."

Suratıma tıslayıp hırladı. Patileri çaresizce hareket ediyordu. Sonra onu tanıdım. Gri Hanım'm ayağının altında dolaşan kediydi bu.

"Seni tanıyorum," dedim kaşlarımı çatarken. "Gri Hanım'ın hakkımda dedikodu yaptığı kedisin sen." Başımı hafifçe yana eğerken şüpheli gözlerle onu izledim. "Neydi adın? Sana ne diyordu? Güneş miydi?"

Hırlamak yerine sakin bir şekilde miyavladı. Ona *Güneş* demem sanırım onu sakinleştirmişti. Kolumu göğsüme doğru kıvırıp onu da kolumun kenarına yerleştirdim.

"Benimle geliyorsun," dedim ona ve yürümeye başladım. "Seni Gri Hanım'a götüreceğim ama önce biraz işimiz var."

İtiraz etmedi, sanki o da bunu istiyordu. Bana eşlik ederken arada miyavladı, bir şeyler söyledi ama anlayamadım. Maalesef onun

dilinden ben değil, Gri Hanım anlıyordu. Bu yüzden Güneş'in yakınmalarını cevapsız bırakmak zorunda kaldım.

Sokağın birinde, karanlık bir köşede sigara içen birini buldum sonunda. Her şeyden habersiz, korkak bir tipti. Ceza verilmesi gerekenlerden biri değildi. Bu yüzden ona Güneş'i verdim ve onu benim malikâneme götürmesini söyledim. Güneş'i bırakacak ve Devin ile arkadaşlarını istediğim yere getirecekti. İtiraz etmedi, kediyi alıp hızlıca gözden kayboldu.

Boş sokaklarda dolanıp halkı korkutma işini bırakıp asıl gitmem gereken yere doğru hızla ilerledim. İçerideki eserler alınmadan önce bir müze olan ama şimdilerde hemen altındaki mahzenin gizli bir buluşma noktası olduğunu bildiğim yerin dış kapısına vardım. Kapı tabii ki kilitliydi ama anahtar zaten bendeydi. Kopyaları ise önemli diyebileceğimiz bazı kişilerde.

İçeri girdiğimde eski müzenin tozlu ve boğuk havasından nefesim tıkandı. Müzede kalan tek eser olan tablonun yanına doğru ilerledim. Tablo, ünlü bir ressamın yeraltı dünyasını resmettiği kanlı bir eserdi. Yüzlerce ölü adamının ortasındaki eskitme bir sandalyede oturup sigara içen bir kadın vardı. Kadının ayak ucunda ise parmak ucundan damlayan kana dilini dokunduran bir adam. Kadın elini adamın göğsüne bastırmıştı ve doğrudan etrafındaki ölü adamlara bakıyordu. Adam ise ona. Çaresiz bir beklentiyle.

Devasa büyüklükteki tablonun önüne geçip parmak ucumu ileriye, kadının boynundaki kolyenin üzerine dokundurdum. Kolyenin üzerinde gerçek bir mücevher vardı ve o mücevher, tablonun arkasında kalan kapıyı aktif hâle getiriyordu. Tablo, asılı olduğu kapıyla beraber kayarak kenara çekildiğinde kırmızı ışıklarla donatılmış bir koridor gözlerimin önüne serildi. Koridorun sonunda eski tip bir asansör vardı ve aşağıya inen tek giriş burasıydı.

Koridora doğru adımladım, asansöre ulaştım ve içeriye girdim. Kamera yüzümü taradı ve beni tanıdı. Ancak bu şekilde kapılar kapandı ve asansör harekete geçti. Aksi durumda şifre gerekliydi ve o şifreyi sayılı kişi bilirdi.

Asansör aşağıya inerken sükûnetle beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu maalesef. Öfkem boğazıma kadar tırmanmış durumdaydı. Yine de ruh hâlime göre epey sakin görünüyordum. Arada

dudağımın kenarı ve gözüm seğiriyordu ama o da pek dikkat çekmezdi.

Yukarıdaki kapıyı kapatmadığım gibi asansörü de devre dışı bırakmadım. Böylece Devin ve arkadaşları şifre gerektirmeden girebileceklerdi.

Asansörün kapıları doğrudan devasa salona açıldı. Burası Siyah Bölge'nin çete liderlerinin toplandığı yeraltı malikânesiydi. Onlar çetelerini yönetir, ben de onları yönetirdim. Böylece düzeni bir şekilde sağlardık. Ve bilirlerdi ki çetelerinden herhangi biri bir hata yapacak olursa cezasını liderlerin kendisi çekerdi. Bu yüzden kimse sözümden çıkmaya cesaret edemezdi. Bugüne kadar.

İçeri adımladığımda bütün gözlerin üzerime dönmesi birkaç saniyeden kısa sürmüştü. Çalan müzik susmuş, konuşmalar durmuş, bedenler kaskatı kesilmişti.

Seksen sekiz kişi vardı burada. Otuz altısı kadın, elli ikisi erkek olmak üzere seksen sekiz çete liderinin hepsi buradaydı şu anda. Yemek yiyorlar, içiyorlar, kâğıt oynayıp sohbet ediyorlardı.

Gri Hanım'a olanlardan haberdar değillermiş gibi. Oysa ben içlerinden bazılarının emri doğrudan verdiğinden emindim.

Ellerim ceplerimde bir şekilde ileriye doğru adımlamaya devam ettim. Dilimi yanağımın içinde gezdirirken kanın metalik tadını aldım. Sanırım benim de bir doktora ihtiyacım olacaktı.

Salonun ortasındaki devasa masa hedefimdi. Orada en zenginler, en sözü geçenler vardı. Yani bu çete liderleri tabii ki sıradan insanlar değillerdi. Paraları vardı, güçleri... Onları lider yapabileceğim bir vasıfları vardı. Zekâları da olduğunu düşünüyordum ama sanırım bazılarının yoktu. Hangileri olduğunu ise birazdan çözecektim.

Masaya yaklaştıkça orada oturanlar korkup sandalyelerinden kalktılar. Hemen önümdeki sandalyeye basıp masaya çıktım ve ayağımın ucuyla masadaki tomar tomar paralara tekme attım. Paralar yere saçıldı.

"Gri'ye ölüm," diye tekrar ettim meydanda duyduklarımı. "Böyle söylettiniz, değil mi? Gri'ye ölüm."

Gözlerim seksen sekiz kişinin de üzerinde hızlıca gezindiğinde aralarından üçünün gözlerini kaçırdığını fark ettim. Hatta sanki gözümden kaçabileceklermiş gibi başkalarının arkasına gizlenip

hedefimden çıkmayı da denediler ama ben anladım. Anladım ve onları çoktan hedef tahtama yazdım.

"Eğer şimdi bu işte parmağı olanları ele verecek olursanız kalanınıza dokunmam ama bilmenize rağmen susarsanız hepinizin birer elini keserim. Gri'ye dokunan elleri o ellerle yönettiğiniz için. Hepinizi düşmanım sayarım ve kesilen ellerinizi boynunuza asıp kıyıya gönderirim. Birkaç güne de ölürsünüz zaten. Henüz leşleriniz toplanmadan yerinize başka liderler geçer. Ve..."

Daha lafımı tamamlamadan üç adamı önüme dizdiler. Ve saniyeler içerisinde o üç adamın yakarışları kulaklarıma dolmaya başladı. Af diliyor, pişman olduklarını söylüyorlardı. Bunu benim için yaptıklarını bile iddia etmişlerdi. Gri Hanım benim itibarımı zedeliyormuş. Birinin, hele ki bir Gri'nin bana bu şekilde davranma cesareti göstermesine dayanamamış ve kendi cezalarını kendileri kesmek istemişler.

Ah, ne düşünceli bir hareket.

Bir Gri'nin yancım olmasını istemiyorlarmış. Hele ki yancım olmak istemeyen bir Gri'nin. Bunu duyunca dudaklarımı aşağı doğru büküp üzülmüş gibi göründüm. Düşüncelerini önemsediğimi düşünmeleri ne tatlıydı.

Dinledim, dinledim, dinledim... Yeterli bir açıklama alamadım ama. Gerçek bir neden bulamadım yaşananların altında. Affetmek erdemdir derler ama bilmezler ki Kötülerin Şehri'nde erdem diye bir şey yoktur. Burada kimse doğrunun peşinde koşmaz ama yanlışın önünde eğilir ve ona tapar. Affetmek? Esamesi bile okunmaz.

Eğer Gri'ye dokunup öldürmeye çalışan adamlarını buraya getirirlerse onları affedeceğimi söyledim. Kısa sürede seksen sekiz çeteden üçünün üyeleri önüme dizildi. Bazılarının ellerinde hâlâ Gri'nin kanı vardı.

Kenetlenmiş dişlerim gelecek cezaların habercisiydi. Çenemi sıkıp öfkemi güçlükle dizginledim. Hem kızgın hem de suçluluk doluydum. Ayağımın altındaki zemin, meşe ağacından yapılma ahşap masa oluyor kendisi, titriyor gibiydi. Öfke ve tiksintiyle titriyordum sanırım ama şu durumda bunu kontrol altına almak istemiyordum.

"Liderinizin sözünü dinlemek zorundasınız tabii ama lideriniz benim sözümden çıktığında o artık sizin lideriniz değil, benim düşmanım demektir. Siyah Bölge'de öğrendiğiniz ilk şey bu."

Yakarışlar, inkârlar, yalvarmalar başlamıştı ki asansörün kapısı kayarak açıldı ve içeriden Devin ile arkadaşları çıktı. Onların Gri'yi korurken nasıl bir gösteri yaptıklarını biliyordum. Görmüştüm, oradaydım. Bu şehirde o bıçakları onlar kadar iyi kullanan yoktu. Kötüleri öldürme heveslerinden de haberdardım tabii ki. Şehrin en kötüsünün hedefleri olduğundan haberdar olduğum gibi.

Devin'in öfkeli bakışlarıyla benim keskin bakışlarım kesişti. Ellerimi kaldırıp önümde diz çöken hainleri gösterdim.

"Alın, hepsi sizin olsun. Gri'ye dokunan elleri kırın ve yok edin."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Onlara böyle bir fırsat sunacağımı akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi demek. Ne demişler? Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tut.

Hainlerin kendilerini koruyacakları birer silahları yoktu. Buraya silah indirmek yasaktı. Ama Devin ve arkadaşları bu yasaktan haberdar değildi ve zaten asansörün kapıları açıldığında bıçakları çoktan ellerindeydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Devin ve arkadaşları hainlere saldırdılar. İlgisiz gözlerle izledim bütün olanları. Anbean kaydettim zihnimde bir köşeye ama. Saniyeler içerisinde kan gölüne dönen zemin, korkuyla kaçışan hainlere hiç acımadan saldıran Devin ve arkadaşları... Birini öldürürken gözlerini dahi kırpmıyorlardı. İkinci kez değil, bir kez dahi düşünmüyorlardı. Bir canı alırken nefret de dâhil hiçbir duyguyu gözlerinde taşımıyorlardı. Öldürmek için öldürüyorlardı yalnızca ve bu en kötüsüydü.

Şehrin en kötüsünü hedefleri hâline getirmişlerdi ama en kötülerin kendileri olduğunun farkında bile değillerdi. Çünkü ben, şehrin en kötüsü olarak bunu asla yapmazdım. Bir duygum olurdu en azından, inandığım bir şey olurdu. En kötüleri yönettiğim doğruydu ama birini nedensiz öldürdüğüm hiç olmamıştı. Onların da bir nedeni vardı tabii ama gözlerine bakınca o nedeni göremiyordum. O neden olmasa da yaparlardı bunu.

Çete liderleri hâlâ üstündeki yerimi koruduğum masanın arkasında toplanmış, yanlışlıkla bir bıçağın hedefi olmamak için bulabildikleri en uzak köşeye sinmişlerdi.

Dakikalar sonra önümdeki zemin bir kan gölüydü ve üzerinde altmışı aşkın ceset vardı. Devin ve arkadaşları ise kan gölü ve cesetlerin arasına baştan aşağı kan içinde kalmıştı. Biri hariç. O biri bıçağını

bile çıkarmamış, tek bir kişinin dahi canını almamıştı. Sadece geride durmuştu. Gözleri kapalıydı, önündeki kan gölüne bakmıyordu.

Sessiz kaldım bir süre. Herkesin yaşananları hazmetmesini bekledim. Böyle bir durum bir daha tekrarlandığında ne yaşayacaklarını anlamaları için onlara zaman tanıdım. Sessizlik ağırlaşıp ölümün sessiz çığlıkları aramızda dolaşmaya başlayana dek. Kanın metalik kokusu iliklerimize kadar işlenirken bekledim.

Sonra...

Sessizliğimden korkan hain çete liderleri saklandıkları köşelerden çıkıp önümde diz çöktüler. Yalvardılar, yakardılar, özürler dileyip vaatlerde bulundular. Kendileri ölmediği sürece bir sorun yoktu ne de olsa, değil mi?

Masadan inip üçünün üzerinde gözlerimi gezdirdim. Merhamet etmeyi düşündüm kısa bir an. Herkesin bir şansı hak ettiğine dair şu yalanı çevirdim kafamın içinde ama inandıramadım kendimi. Kötüler ikinci şansı hak etmezlerdi çünkü zaten Kötülerin Şehri onların ikinci şanslarıydı.

Elimi öne doğru uzattığımda hemen karşımda kalan Devin elindeki bıçağı hiç düşünmeden avucumun içine bıraktı. Kanlı bıçağı sıkıca kavradım ve önce emri veren dillerini kestim, ardından Gri'yi hedef hâline getiren ellerini. Kurtulmak için çabaladılar, her saniyesinde canları pahasına çırpındılar ama kurtulmak için bir çare bulamadılar. Öldürmedim onları, kıyıya sürülmelerini emrettim yalnızca. Elleri ve dilleri olmadan.

Geride kalan liderlere ise bakmakla yetindim yalnızca. Onlar da bana baktılar ama eskisi gibi değildi bakışları. Nefret vardı orada, kızgınlık vardı. Bir Gri için halkımı nasıl karşıma aldığımı sorguluyorlardı, biliyordum. Bu vahşete nasıl izin verdiğime hâlâ inanamıyorlardı. Oysa az bile yapmış gibi hissediyordum.

Oradan çıkıp Siyah Bölge'nin karanlık sokaklarına karışmadan önce tek söylediğim, "Gri artık benim yancım olacak ve ona zarar veren bana zarar vermiş olur. Her kim olursa olsun beni karşısında bulur. Bu gördükleriniz aksi durumda yaşayacaklarınızın ön gösterimidir," dedim ve kimleri karşıma aldığımı umursamadan uzaklaştım oradan.

Siyah her zaman Siyah olanın yanındadır. İşler artık değişmişti ve bu değişimi bu gece göze almıştım.

Malikâneme geri döndüğümde gece yarısını çoktan geçmişti. Sandığımdan uzun sürmüştü ama bana kısa bir süre gibi gelmişti. Her şey dakikalar içerisinde gerçekleşmiş gibiydi. Oysa saatler olmuştu.

Doğrudan odama ilerleyip içeri girmek için harekete geçtiğimde odamın kapısında biri elini göğsüme sertçe bastırarak beni durdurdu. Solumda kalan Asil'in parlak yeşillerine çevirdim bakışlarımı. Kaşlarını çatmış, dişlerini sıkarak çenesini kasmıştı.

"Senin yüzünden," diye suratıma hırladıysa da pek etkili olmadı gözümde. "Sırf onu korumak istediğim için onu bu hâle getirdin. Korumayı beceremediğimi hissettirebilmek için yaptın ona bunu."

Göğsümün üzerindeki elini bileğinden yakaladım. "Bunu ona benim yaptığımı mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi dişlerinin arasından. "Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, Kunter. Halkının senin sözünden çıkmayacağını biliyorum. Sana tapıyorlar. Senden habersiz bir şekilde Gri'ye saldırdıklarına beni inandıramazsın."

Bir yanım ona *ben de öyle sanıyordum* demeyi çok istiyordu. Ona kısa da olsa bir açıklama yapıp bu işte parmağım olmadığını ve Gri'yi korumamın ya da istememin onunla alakası olmadığını söylemeyi düşündüm ama çok gereksiz geldi. Onun bir kulağından girip diğerinden çıkacaktı ve asla inanmayacağı cümleleri kurup zaman kaybetmeye değmezdi.

Elini sertçe itip omzumla da omzuna çarparak yanından geçtim. "Neyse ki ne düşündüğün umurumda değil."

Gri'nin yanında duran Giray bana yaklaşıp, "Senin için doktoru yeniden çağıralım, kötü görünüyorsun," dediğinde dilimi damağıma vurup şaklattım. "İstemez."

Giray her zaman aramızdaki en düşünceli, nahif, yardımsever kişi olmuştu. Birinin yardıma ihtiyacı varsa orada göreceğiniz ilk kişilerden biri kesinlikle Giray'dı. Düşmanı da olsa dostu da. Karşısındaki kişiyi bir daha görmeyeceğine yemin etse de yardıma ihtiyacı olduğunda ilk o koşardı. Merhametliydi ve bir gün bu merhamet onu öldürecekti.

Arkamda kalan Asil alaycı bir şekilde, "Doktor zahmet etmesin," diye söylendi. "Belki kendi kanında boğulur da kurtuluruz."

Onun bu dileğine gülerek yatakta Gri Hanım'ın yanına oturdum. Yaraları sarılmıştı ve açıkta kalan yerlerine ilaç sürülmüştü. Daha iyi

görünüyordu. Yine de yüzündeki ifade yumuşamamıştı. Acı çekiyor gibi görünmesi bir yana kızgın da görünüyordu. Kızgınlığı bir türlü, uyusa da silinmiyordu ifadesinden. Kaşları hep çatıktı, dudakları hep öfkeyle büzüşmüş gibi görünüyordu. Bana kızgın olduğunu biliyordum ama uykusunda bile buna devam edebilmesi takdire şayandı.

Gri Hanım'ın morlukla dolu koluna dokundum, elimi yaralarının üzerinde gezdirdim. Ona bunu yapanları cezalandırmama rağmen içimde bir yerde daha fazlasını yapabilmeyi istiyordum. Bu morlukların hesabını da sorabilmeliydim şimdi. Yine de içim rahat etmeyecekti muhtemelen. Her zaman suçlu hissedecektim ve bu, Kötülerin Şehri yok olsa bile devam edecekti.

Elimi kaydırıp elini tuttum. Buz gibiydi eli, hiçbir his yoktu orada. Kanı çekilmişti sanki. Zaten suratı da bembeyazdı. Dudakları çatlak, birçok noktadan patlamıştı ve normalde beyaz olmayan teni kadar beyazdı.

"İyileşecek mi?" diye sordum Giray'a ama dönüp bakmadım ona. "Doktor ne söyledi ve neden ben gelmeden gitti?"

"Elinden daha fazlası gelmediği için gitti. Gri için elinden geleni yaptı ama daha fazlasını burada yapamayacağını söyledi. Onu kliniğine götürebilirsek daha fazlasını yapabilirmiş ama burada elinden gelen buydu."

"Yani?" diye sorup bakışlarımı Giray'a çevirdim. "İyileşecek mi?"

"Kulağından büyük hasar almış. Duyma kaybı yaşama ihtimali çok yüksekmiş ama neyse ki söz konusu tek bir kulağı. İç kanama riski taşıyor ama dediğim gibi doktorun kliniğine götürmeden onun için daha fazlasını yapması mümkün olmadı. Senin de buna asla izin vermeyeceğini düşününce götüremedik. Kaburgalarında çatlak olma ihtimali de var."

Kaşlarımı kaldırıp başımı gayriihtiyari bir yavaşlıkta salladım. Bu beni ilk salak yerine koymaya çalışmaları değildi. Birçok kez farklı konularda denemiş ve başarısız olmuşlardı.

"Doktoru geri getirin," demekle yetinip bakışlarımı yeniden Gri Hanım'a çevirdim. Kısa bir sessizliği Amber'in koridordan yükselen sesi dağıttı: "İzin ver, Gri'yi Kırmızı Bölge'ye götürelim. Tek çarenin bu olduğunu biliyorsun."

Küçük kız kardeşimin sesi uzun zaman sonra bana karşı nahif bir şekilde çıkmıştı. Sert, nefret dolu tınılarından eser yoktu çünkü

beni kızdırmak istemiyordu. Bu da bana bir planının olduğunu düşündürüyordu. Niyetinin Gri'yi korumak olmadığını biliyordum. Koruyor gibi görünmek istiyordu yalnızca. Kız kardeşimi Kötülerin Şehri'ndeki herkesten iyi tanırdım. Kardeşi gibi gördüğü Asil'den ve eski sevgilisi Giray'dan da daha iyi. Onun değişmez huyları vardı ve bunlardan biri de birine kendisinden daha çok değer verilme ihtimalini göze alamamasıydı. Farkında değildi ama Asil, Gri'yi korumaya çalışırken onu Amber'in hedefi hâline getiriyordu. En çok da bu yüzden Gri, Kırmızı Bölge'ye gidemezdi.

Benim yerime Devin, Amber'e cevap verdiğinde kapıya doğru dönme zahmetinde bulunabildim. "Neden aynı koşulları Siyah Bölge içinde sağlamayı denemiyorsunuz? Gri tedavi edilmeli ama neden bunun için bölge değiştirmek zorunda? O bir Gri olduğu için bölge değiştirebilir tabii ama bir Siyah'ın doktora ihtiyacı olduğunda ne olacak? Şehrin yöneticisi olarak önceliğin bunları düşünmek olmalı."

Amber ve Devin odamın kapısının önünde karşı karşıyaydılar.

Devin kan içindeki kıyafetlerinden kurtulmuş, hızlıca temizlenip öyle gelmişti buraya. Hatta saçları ıslak ve dağınıktı.

Amber, Devin daha ilk cümlesini tamamlamadan kaşlarını çatmış, bakışları nefretle yoğunlaşmıştı. Amber kolay kolay kimseyle muhatap olmazdı. Ona göre onunla konuşabilecek insanların bir seviyesi vardı ve Kötülerin Şehri'nde o seviyede olan insan sayısı iki elin parmağını geçmezdi. Hatta bazen benimle de konuşmazdı. Keyfine ve kâhyasına bağlıydı bu durum. Hele ki Siyah Bölge halkından biri? Onun için ihtimal dâhilinde bile değildi. Devin ise onun ilgisini çekmiş olmalıydı. Ona karşı çoktan cephe almıştı ve bu bakışlarından kolayca okunuyordu. Kendini Devin'den korumak zorunda gibi hissediyordu. Tetikteydi.

Amber'in bu soruyu cevaplamakta zorlanacağını anlayan Giray, "Adaletin olmadığı bir şehirde adalet bekliyorsun," diye araya girdi ve Devin'in ilgisini de üzerine çekmiş oldu. "Takdir ediyorum ama şartların iki kardeş için bile eşit olmadığı bir adada bunu fazla sorgulamamak gerekiyor."

"Adaleti sağlamak sizin göreviniz," diye parladı Devin. Bunu yapacağını biliyordum. Bunu bir süredir dilinin altında tutuyordu. "Ama siz adalet sağlayacağınıza *Kötülerin Şehri'nde ne adaleti?* diyerek kaçmayı tercih ediyorsunuz. Kötüyü daha da kötü ya da iyi yapmak

sizin elinizdeyken adaletle oyun oynuyorsunuz. Aman ne gurur verici, harikasınız. Öncüymüş, ne paha biçilemez bir mevki. Bir işe yarasanız bari!"

Devin, kapıya yakın duran Giray'ın yanından bir hışımla geçerken onun omzuna çarptıysa da göz ucuyla dahi bakmadı. Hızlıca yanıma gelip Gri Hanım'ı kontrol etti. İkinci hedefiyse asla şaşırtıcı olmamakla beraber tabii ki bendim.

"Onun şehirdeki tek masum olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," demekle yetindim. Onunla kavga edecek, sürtüşecek değildim. Amber'e istediği kadar saldırabilir, onun canını sıkabilirdi. Öncülüğüme de bir araba laf edebilirdi, bir önemi yoktu. En azından benim için. Amber ise ölüm defterinin ilk satırlarından birine Devin'i yazmıştı bile.

"O hâlde onun için daha fazlasını yap, öncü," dedi sıktığı dişlerinin arasından, inanılmaz bir cesaretle. "Gözlerimle gördüm. Bu şehirde senden korkmayan tek bir kişi bile yok. Eline bir silah bile almadan koca bölgeye korku saldın. Tek bir lafınla onlarca kişi öldü ve kimse sesini çıkaramadı. Ölmek üzere olanlar bile son anlarında can havliyle sana saldırmaya cesaret edemediler. Onları ölümden bile daha çok korkutuyorsun. Böyle bir adamken Gri'nin, bu şehirdeki tek masumun senin yüzünden ölmesine seyirci kalamazsın."

Doğrusu tek bir sözü bile yanlış değildi. En korkulan olmak en başından beri benim tercihimdi. Saygı duyulan olmak yerine korku duyulan olmayı seçmiştim. Çünkü kötüler saygı duymaz, korkulandan korkarlardı. Bu adada yüzlerce ya da binlerce kişiyi karşıma almak için bir silaha ihtiyacım yoktu. Kimin karşımda durup da hayatta kalabileceğine ben karar verirdim. Kötü birini hayatta tutmak gibi bir gayem yoktu. Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilmiş herkes bir noktada ölmeyi hak ederdi. Gri olanlar hariç. Onlar kötü değil, arafta bırakılanlardı. Ne siyah ne de beyaz. Gri.

Devin'in öfkeyle parlayan altın harelerine kısık gözlerimle bakıp sesli bir nefesi yavaşça bıraktım. Hemen ardından ona tek kelime etmeden oturduğum yatağın kenarından kalkıp odanın içine doğru yürüdüm. Burnumu kırıştırınca canım yandı ve elim burnuma gitti. Mirza'nın sert bir yumruk geçirdiği burnum kanamış, kan da kurumuştu hâliyle. Yüzüm gözüm, her yerim kan içindeydi. Bitap düşmüş hâlde olmamsa ayrı bir konuydu. Gri Hanım'ın yanına kıvrılıp onunla

birlikte uyumak isteyen yanımın güçlü baskısını geldiği yere geri tıktım. Onun yanında uyursam ve uyandığında ilk iş beni görecek olursa sanırım o zaman gerçekten dediği gibi elinde kalırdım.

"Doktor," dedim elimi burnumdan çekerken. "Doktoru geri getir, Amber." Sesim düz, duygusuz bir şekilde yükseldi. "Siyah Bölge'de klinik var, tek eksiğimiz doktor." Başımı omzuma doğru yatırırken ellerimi ceplerime yerleştirdim. Hâlâ kapının önünde duran Amber'in sert bakışları konuşmamla birlikte hedef değiştirmiş, Devin'den bana dönmüştü. "Doktoru geri getir," diye tekrar ettim. "Aksi hâlde sadece Siyah Bölge'de değil, Kötülerin Şehri'nde doktor bırakmam."

Tehditlerim kafa kurcalamazdı. Doğrudan hedefe nokta atışı yapmayı ve herkesin bunu anlamasını tercih ederdim. Konu benim bir doktora ihtiyacım olmasıysa ve onu elde edemiyorsam o zaman tehdit basitti. Benim ulaşamadığım bir şeye bir daha kimsenin ulaşmamasını sağlardım.

Kız kardeşim beni bu dünyadaki herkesten iyi tanırdı. Neyi yapıp yapamayacağımı tek bakışımla çözebilecek kabiliyete sahipti. Benden nefret ettiği anlarda bile.

"Gri'nin iyi olmasını senin kadar ben de istiyorum. Tamam, o artık bir Siyah ve senin yancın olacak. Bunu herkes kabul ediyor. Sadece izin ver, tedavisi için Kırmızı Bölge'ye götürelim. Doktorun da güvenliği için bunu yapmamız gerek."

Kaşlarımı çattım. "Siktiğimin doktoruna dokunmayacağım, onu buraya getir!"

Sesim sertçe odanın içinde yükselip duvarlara çarptığında Amber korkuyla geriye doğru adımladı. Ona bağırmazdım, onun karşısında durmazdım. Gri, şehre düşene dek.

"Gri'nin senin için neden bu kadar değerli olduğunu söylemeden olmaz," diye karşı koydu bana Amber. Öne doğru adımladı ve kapının eşiğinden geçip bana yaklaştı. "Beni karşına alabileceğin nedeni şimdi duymak istiyorum. Bu Gri'nin diğer Grilerden farkı ne, Kunter?"

Ona doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi iyice kısalttım. Amber benden bir kafa boyu kısaydı. Bu yüzden gözlerime bakabilmek için kafasını kaldırması gerekmişti. Benimkilerin bire bir aynısı buz mavisi gözleri korkusuzdu. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in gözlerinde pek duygu olmazdı zaten. Ama o küçük kızın gözlerinde, beraber büyüdüğüm kız kardeşimde binlerce duygu olurdu. Buz mavisi gözleri

sıcacıktı eskiden. Sıcak deniz zamanla soğumuş ve buz tutmuştu. En çok da bana karşı. Kardeşine, çift yumurta ikizine. Aynı odadaki karşılıklı yataklarda uykuya dalıp aydınlanan güne uyanan aynı kandan kardeşine soğuktu en çok. Bir zamanlar bu dünyadaki en sevdiği insana.

"O benim yancım olacak," diye yanıtladım Amber'i.

Alaycı bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "İtiraf et, hoşlandın mı ondan?"

Güldüm. "Yok, âşık oldum Gri'ye. Aşkımdan ölüyorum, Amber. O yüzden hemen şimdi istediğimi yap. Bir kez daha tekrarlamayacağım."

Alaycı cevabıma öfkelenen Amber'in gözlerinde bir kıvılcım belirdiyse de görmezden geldim. Ona sırtımı döndüğümde beklemediğim bir manzara beni karşıladı. Bu odadaki en büyük tehlikenin Amber olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Dakikalardır sessizliğini koruyan Asil en büyük tehlikeydi.

Gri Hanım'ı kollarının arasına alıp yataktan kaldırdığı âna şahit oldum. Devin ona engel olmak için geç kalmıştı. Neyse ki karşısında ben vardım. Beni geçmek için ölümü çiğnemesi gerekiyordu.

Asil, benimle göz teması kurmamaya çalışarak yanımdan geçip gitmeye kalktığında önüne geçtim. Yeniden göz teması kurmadan sağda açtığım boşluktan geçmeye çalıştı ama yine önüne geçtim. Bir kere daha denediğinde elim boğazını bir pençe gibi sarmıştı bile. Boğazını sıktığımda yeşil gözleri sonunda gözlerimi buldu.

"Onu götürüyorum," dedi öfkeyle. "Kırmızı Bölge'ye, doktora."

"Sen karışma, yancı," dedim mekanik bir sesle. "Bir daha da yancıma dokunma. Bir kerelik bu cesaretini maruz göreceğim. Şimdi yancımı yatağıma geri bırak."

"Senin yancın olmak istemiyor," dedi tükürür gibi bir sesle. Gözleri alev alevdi. "Seninle ilgili hiçbir şeyi istemiyor."

"Bu değişecek," dediğimde boğazını saran elimi önemsemeden tek kaşını cesurca havaya kaldırdı. Karşılık verircesine kaşlarımı çattım. "Beni tanıdığında değişeceğini bildiğin için korkmuyor musun zaten?"

Beni uzun uzun inceledi. Kafasının içinde kırk tilki dönüp dolaşıyor olmalıydı. Boğazını saran elim onu korkutmuyordu ama söylediklerimin gerçekleşecek olması onu korkutuyordu.

Geri çekilip boğazını tutan elimden kurtulmak için çırpındığında ona engel olmadım çünkü fevri hareketleri kollarının arasında uyuyan Gri'yi düşürmesine sebep olabilirdi.

"Çekil önümden!"

Çenemi sıktım. "Olmaz."

Ona yaklaşıp bu kez Gri'yi tuttum. Fevri bir hareketinde Gri'nin zarar görmemesi için onu almam gerekiyordu. Asil öfkesini kolay kolay kontrol edebilen biri değildi. Kolay öfkelenmese de öfkelendiğinde kontrol edemezdi. Yanlış kararlar alır, fevri davranırdı. İnsan kaybetmeyi bu evrede kolayca göze alırdı. Kabul de etmezdi üstelik. Kendini hatasız görürdü her zaman. Ona göre hatasını kabul etmektense hata yaptığı kişiye sırtını dönmek her zaman en kolay olandı.

Eğer Gri arada olmasaydı çoktan birbirimize saldırmıştık. Bizi durduran tek şey bu andan haberdar bile olmayacak Gri'nin varlığıydı. Belki de hiçbir zaman bunun nedenini öğrenemeyecekti. Ama bir nedeni vardı.

Devin, "Devrim kendi karar verebilir," diye araya girdi. "Gri'nin iradesi var. Nerede kalıp kalmak istemediğine kendisi karar verebilir. Bir Siyah olmak isteyip istemediğine ya da yancı olup olmak istemediğine kendi karar verebilir. Kimsenin onun adına savaşmasına ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok. Şimdi ikiniz de bırakın onu."

Amber'in araya girmesi beklenmedik oldu. Devin'i direkt kendi karşısına alacağını düşünmemiştim.

"Halktan biri öncü ya da yancının işine karışamaz."

Devin, Amber'e doğru adımladı. "Karışırım." Sesi ölümcüldü. "Ne olduğunuz umurumda bile değil. Burası bir ada hapishanesi ve öncü ile yancı kavramlarını yaratan sizlersiniz. Size saygı duymak zorunda değilim. Kimseye saygı duymak zorunda değilim." Amber'le burun buruna geldiler ama ikisi de geri çekilmedi. "İstersen bütün şehri yönet ama beni yönetemezsin."

"Şehre ayak uydurmazsan şehir ayağının altından kayar," diye öfkeyle soludu Amber.

"Bütün dünya ayağımın altından kaysa ve tutunacak tek bir dalım dahi olmasa yine de insanoğluna boyun eğmem."

Devin'in tehlikeli bir cesareti vardı. Gri'ninki gibi. İkisi ayın karanlık ve aydınlık yüzü gibiydi. Karanlıkta kalan Devin, aydınlıkta kalan ise Gri'ydi. Düşünceleri birbirleriyle çatışsa bile birbirlerine

benzedikleri nokta barizdi. Devin bunu korkutucu bir hâle getirirken Gri umut vadediyordu. İkisi de özgürlüğü savunuyordu işin sonunda ama savaşma stilleri bambaşkaydı. Devin'in savaşı insancıl değilken Gri'nin savaşının her bir noktası insancıldı. Ve bu insancıl yanı onun en çekici yanlarından sadece biriydi.

Tek hamleyle Gri'yi Asil'in kollarının arasından çekip aldım. Asil de Devin'in söylediklerinden sonra karşı koymadı zaten. Haklı olduğunu ve bu kararı Gri'nin verebileceğini o da biliyordu ne de olsa. Gri gözlerini Kırmızı Bölge'de açınca çok mu mutlu olacaktı sanki? Ona göre bu adada attığı her adım cehennemken hem de. Onu herhangi bir bölge mutlu etmeyecekti, biri mutlu edecekti ve o biri ben olacaktım. Ne pahasına olursa olsun.

"Doktor gelsin," diye bağırdığımda odadaki herkes bu beklenmedik hareketim karşısında yerinde sıçradı. Buna gülerek, "Yüzüm acıyor," diye ekledim alayla. "İz kalacak, acele edin. Birileri bu hâlimi beğenmeyebilir."

Gri'yi yatağıma geri yatırırken dudaklarımın kenarları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. Onun yüzü şimdi biraz olsun gevşemiş görünüyordu. Bunu benim kollarımda olmasına bağlamadan edemedim. Kaşları gerilmiş, daha nazik bir ifadeye bürünmüştü. Her hâli ilgi çekiciydi. Kaşlarını çatsa da çatmasa da. Gülse de kızsa da. Gerçi bana hiç sahiden gülmemişti. Hep sinirle gülüp laf çarpmıştı ama olsun, belki bir gün bana gerçekten gülerdi.

Kısa bir süre sonra odada Devin'den başkası kalmamıştı. O da gitsin, beni Gri ile yalnız bıraksın isterdim ama o inatçı keçiyle uğraşacak değildim. En azından onun beklediği şekilde. Onu başımdan defetmenin çok kolay bir yolunu keşfetmiştim yakın zamanda. Daha resmen tanışmadan önce. Gri Hanım'a yardım ettiğini gözlerimle gördükten hemen sonra.

"Şehre düştüğünüz gün," dedim bakışlarımı Gri'den zoraki çekip Devin'e çevirirken. "Şehrin sistemi *hacklendi*. Birileri şehirdeki herkesin kişisel bilgilerini çaldı."

Devin'in gözlerinden bir karartı hızlıca geçti. İrisleri duyduklarıyla genişlerken oturduğu berjerde sırtını geriye yaslayarak rahat görünmeye çalıştıysa da gerildiği gözümden kaçmadı.

"Anlamadım," dedi hiçbir duygusunu ele vermeyen düz bir sesle. "Birileri bunu ne amaçla yapmış olabilir ki?"

"Bu şehirde önemli insanlar var," dedim başımı yana yatırırken. "Çoğunun suçu gizlilik içeriyor. Bu şehirde kimlik her şeydir. Kimliğin açığa çıkması şehrin dışındaki hayatını tehlikeye sokar." Kaşlarımı imayla çattım. "Kimse gerçek adını bile kullanmaz burada. Siz yaptığınız aptallığın farkında bile değilsiniz mesela."

"Kimseden korkmuyorum ben."

"Sen korkmuyor olabilirsin ama mesela Gri'nin kişisel bilgileri ortaya çıkar, bu şehirdeki birileri adını ve soyadını öğrenirse şehirden çıktığında ölmesi birkaç günden uzun sürmez. Bu, şehirdeki herkes için geçerli. Tehdidin nereden geleceğini bilmemiz mümkün değil. Bu yüzden adadaki bütün mahkûmların kişisel bilgilerinin çalınması önemli bir olay."

"Bunu neden bana anlatıyorsun?" diye sordu bilmezden gelerek. "Benim ne ilgim olabilir?"

Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. "Bilmezden gelmene gerek yok, her şeyi biliyorum ne de olsa." Düşmanca bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. "Hacker tanıdığınız olması harika, işime yarayabilir."

Dişlerinin arasından, "Benim hacker tanıdığım yok," diye mırıldandı. "Bunun bizimle bir ilgisi yok."

"Bence var," dedim gülümsememi silmeden. Gülümsüyor oluşum onu iyice germiş, korkusunu da gözlerine yansıtmıştı. "Uzaydan gelmiyorum, Devin, kötüleri avlayan çetenin İstanbul'daki namından haberdarım. En başından beri en büyük hedefin olduğumdan haberdar olduğum gibi."

Korku nedir bilmeyen Devin Koral korkudan bembeyaz kesildi. Neden şehrin en korkulan adamı olduğum konusuna bir paragraf daha açmak isterim. Kötülerin Şehri'ne düşecek herkesin bilgilerine erişim yetkim var. Şehri yönettiğim zamanlarda almış olduğum bir yetki bu. Şimdilerde Amber'e ait bir yetki gibi görünse de ben de hâlâ erişebiliyorum. Burası kocaman bir adaydı ve her ne şekilde olursa olsun burada binlerce insan yaşıyordu. Mahkûmları bir gemiyle buraya bırakmakla bitmiyordu işleri. Onları kontrol etmek istiyorlardı ve bunun için içeriden birilerine ihtiyaçları vardı. O birileri şehrin yöneticisi ve öncüler oluyordu tabii ki. En çok yetki ise şehrin yöneticisine ait olurdu. Yöneticiliği kız kardeşime devretmiş olabilirdim ama bu yetkiden kopacağımı kimse düşünmemişti herhalde.

Devin, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp berjerden yavaşça kalktı. Hacker her kimse o kişi Devin için değerli olmalıydı. Kim olduğunu bilmiyordum çünkü maalesef işinde iyiydi. Ailesinden biri, arkadaşı ya da sevgilisi olmalıydı ama hangisi, bilemezdim. Ailesinden biri olmadığını bilebilirdim yalnızca çünkü Devin'in bir ailesi olmadığını da biliyordum. Annesi ve babasının o küçükken öldüğünü, ablası tarafından büyütüldüğünü ve ablasının da kocası tarafından silahla öldürüldüğünü bilmem de buna dâhildi. Kayıtlarda her ne kadar olmasa da eniştesinin ölümünde parmağının olduğuna da kalıbımı basabilirdim. Ablasının hemen ardından öldürülmüştü ne de olsa.

Ayrıca bir paragraf daha açalım Devin Koral için. Kötülerin Şehri'ne bir adamı öldürmekten girmişti o ve arkadaşları. Onun öncesine dair hiçbir kayıtları yoktu. Onlarca katili gözünü kırpmadan ustaca öldürebilen bu insanlar nasıl olur da bir adamı öldürmekten Kötülerin Şehri'ne düşerdi? Kötüleri öldüren çetenin namına ne demeli? Bu hacker her kimse işini çok iyi yapıyor ve bu dört katile oldukça değer veriyor olmalıydı. Devletin sistemini hackleyecek kadar.

Devin bana cevap vermek yerine bir hışımla odadan çıkıp gittiğinde arkasından, "Acele etme," diye bağırdım. "Gri Hanım'la ilgileniyorum, sizinle uğraşacak vaktim yok. Ama yine de o hacker her kimse arkasını iyi temizlemiş olsa iyi olur çünkü devletle uğraşmak şakaya gelmez. Kötülerin Şehri'ne düşmesi an meselesi!"

Devin'e güldüğüm sırada Gri Hanım yatakta kıpırdanınca dudaklarım çarçabuk düz bir çizgi hâlini aldı. Doğruldum, sırtımı olabildiğince dikleştirip kaşlarımı çattım. Gri'yi izledim bir süre ama o bir daha kıpırdamadı.

Neden kıpırdamıştı? Canı mı yanmıştı? Uykusunda bile canının yandığını mı hissediyordu yoksa bir rüya mı görmüştü?

Bir şeyin yatağa zıpladığını duyduğumda ilk anda yerimde sıçradım çünkü ne olduğuna anlam veremedim. Ta ki onu görene kadar. Kedi Güneş buradaydı ve şimdi yatağa çıkmış, Gri'ye yaklaşmış ve onun boynunun kenarına kıvrılıp yatmıştı.

Onu buraya getirttiğimi tamamen unutmuştum.

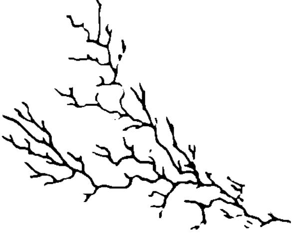
Doktor birazdan gelirdi ve onu kliniğe götürürdük. O zamana kadar ikisi birlikte benim yatağımda uyuyabilirlerdi tabii. Ben de burada, başlarında beklerdim.

Gri, hafifçe aralık dudaklarının arasından bir şey mırıldandığında çattığım kaşlarım hızla gevşedi. Onun ne dediğini anlayamadım. Bir şey daha der düşüncesiyle ona doğru eğilip yaklaştım. Elimi de yaralı yüzüne yerleştirip bekledim. Ben ona dokunduğumda sanki bunu hissetmiş gibi derin bir nefes çekti içine ve yeniden bir şey mırıldandı.

"Korkuyorum," demişti ve bu bir fısıltıdan ibaretti. Korkuyordu ve bu korkusunu anlıyordum. Korkmaması garip olurdu aslında. Rüyasında dahi bununla ilgili bir şey görüyordu demek. Bilinçaltının her noktasına işlemişti bu korku. Korkmasını anlardım ama umarım korkularının arasında ben yokumdur. Çünkü korkulacak insan değildim ben. Hele onun korkacağı bir insan hiç değildim. Ona zarar vermezdim ve bir gün bunu onun da anlamasını isterdim.

"Korkma," dedim, geri çekilip yeniden çattığı kaşlarının altındaki sıktığı gözlerine bakarken. Beni duymasa da "Ben seni koruyacağım," dedim ve kulağına doğru eğilip, "Yekta Akay," diye fısıldadım.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter halkına karşı en büyük acımasızlıkları yapan tek öncüdür. Onları acıyla eyler, korkuyla besleyip emrine amade yapar. Halkına karşı affedici olmamasıyla bilinir.

BÖLÜM 19

Gri

Bir bar taburesinin üstündeydim, önümde altı adet tekila shot diziliydi ve dudaklarımda belirgin bir gülümseme hayat bulmuştu. Yanımda arkadaşlarım vardı. Biri Caner diğeri Esin.

"Hadi, Yekta!" diye bağırdı Esin, elini bara vurdu ve ritim tutmaya başladı. "Yapabilirsin."

Esin'e ağız dolusu gülerek ilk bardağı elime aldım. Caner bunun üzerine ıslık çaldı ve hemen ardından Esin'in ritimlerine eşlik etti.

"Doğum günü kızı!" diye bağırdı Caner de. Çok uzun zaman sonra ilk gülüşlerimdi bunlar. Uzun zamandır yalnızca ağlıyor, susuyordum aslında.

"İyi ki doğdum o zaman," dedim ve Esin ile Caner'in destek çığlıklarıyla birlikte ilk tekila shot dudaklarımın arasından akıp boğazımı yaktı. Tekilanın tadını aldığım ilk anda yüzümü önce buruşturdum, ardından bu tadı yok etmek için limona sarıldım.

"Bu berbat bir şey," diye söylendiğimde Esin ikinci bardağı parmaklarımın arasına sıkıştırmıştı bile. Caner hâlâ emdiğim limon dilimini dudaklarımın arasından çekti. Bardağın kenarındaki tuzu yaladım, tekilayı mideme indirdim ve yeniden limona sarıldım. Altı bardak tekilayı da böylece mideme indirmiş oldum.

Dakikalar sonra ateş basmış bir hâlde Esin ve Caner ile birlikte barın ortasındaki dans pistindeydim. Canlı müziğe eşlik edip dans ediyor ve eğleniyordum. Doğum günümdü ne de olsa, yirmi üç yaşına girdiğim gündü. 21 Ağustos 2025. Bir perşembe gecesi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde aklım allak bullaktı. Öyle çok içmiştim ki neredeyse adımı unutacaktım. Kendime gelmek için hava almaya çıktım. Barın arka kapısından çıkmaz bir sokağa. Dağılan saçlarımın altında terleyen ensemi kavradım, bir sağa bir sola devrilircesine ilerledim.

Başım dönüyordu ve bunu durdurmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Dursun istiyordum yalnızca. Dönmesin artık, dursun.

Sonra...

Sonra Caner'le kavga ediyorum ama ne için kavga ediyorum bilmiyorum bile. Gözlerimi açıyorum, kapatıyorum. Sanki her göz açışım ve kapatışımın arasında dakikalar var. Caner'i itiyorum, itiyorum, itiyorum... Beni kollarımdan tutup bir şeyler söylemeye devam ediyor ama onu duyamıyorum.

Gözlerimi kapatıp sıkıyorum ve göz kapaklarımı bir daha araladığımda her şey değişmiş. Caner yerde, yüzüstü bir şekilde yatıyor. Sırtında bir bıçak var. Sersemlemiş bir hâldeyim. Ona yaklaşıyorum, yanına eğilip sırtına dokunuyorum. Bıçağı çekip çıkarmak istiyorum ve bunu yapıyorum. Bıçağı çektiğimde kan sanki her yere ulaşıyor. Sadece kan görüyorum ve korkup bıçağı karanlık duvarın kenarına fırlatıyorum. Ayağa kalkıp geri kaçıyor ve kanlı ellerime bakakalıyorum.

Arkadaşımı öldürdüğümü fark ediyorum.

Sarhoştum. Doğum gününde eğlenmek için deliler gibi içip kendini kaybeden ve gecenin sonunda arkadaşını öldüren aptal bir sarhoş. Arkadaşını neden öldürdüğünü bile hatırlamayan bir aptaldım ben. İyi değildim, kötüydüm büsbütün. Hem de aptal olanlarındandım. Amaçsız bir kötüydüm.

Benden bağımsız hareket eden parmağımdan yayılıp bütün bedenimi esir alan acı, nefesimi kestiğinde düşüncelerim hızla dağıldı. Acıyı hatırladım ve o acının hemen öncesi hafızamdaki yerini aldı.

Meydanda acımasızca dövülmüştüm. Beni aralarına çekmiş ve hiç acımadan tekmelemişlerdi. Her yerime vurmuş, *Gri'ye ölüm!* diye haykırmışlardı. Ölmemi istedikleri ve bunun için ellerinden geleni yaptıkları çok açıktı ama peki ya ben nasıl hâlâ hayattaydım?

Düşüncelerim sessizleştiğinde birinin yanı başımda şarkı söylediğini işitebildim. Boğuk bir şekilde duysam bile anlayabiliyordum az çok. Sol kulağımdan pek ses alamıyordum gerçi. Bu, bir kulaklığın sol tarafının bozulup sesin az çıkması gibi bir şeydi.

"Kim anlar derdimi,
Biz olduk hem dost hem düşman,
Hep kal düşlerimde,

Kâbuslarımda benimle yan,
Ayrıldıkça yollar, yollar,
Her gece dualarım,
Bitmedi rüyalarım mutlu sonla,
Ağlama ben ağlarım,
*Can bulur mu toprağım, gözyaşında?"**

Onu dinledim, sesinde kayboldum ama kim olduğunu çözemedim nedense. Belki de gerçek bile değildi. Rüya görüyordum belki de, gözlerimi bile açamamıştım zaten. Kendi kâbusumla, maalesef ki aynı zamanda gerçeğimle karşı karşıyaydım şimdi.

Bu, şiddetten daha çok yakıyordu canımı. Gördüğüm şiddet geçmiş gerçeğimden daha şefkatliydi bana karşı. Yüz binlerce katilin hedefi olsam da arkadaşımın katili olmamla yarışamazdı bu acı. Yüz binlerce gün tekme yesem de o bıçağın sapını kavradığım ânı hatırlamaktan daha çok yanamazdı canım.

Onlardan biriydim.

Bir katildim.

Kötülerin Şehri'ne düştüğüm ilk andan beri nefret kustuğum katillerden hiçbir farkım yoktu. Kaçtığım Siyah Bölge'yi hak ediyordum ben. Kunter benden daha kötü değildi ya da şehirdeki herhangi biri.

Arkadaşım ölmüştü benim.

Ben öldürmüştüm arkadaşımı.

Caner... O benim arkadaşımdı ve şimdiye kadar onu hatırlamıyordum bile. Ne onu ne de Esin'i. Onlardan başka arkadaşım da yoktu üstelik. İkisiyle de iki yıldır tanışıyordum hem de. Başka bir şey hatırlayamıyordum. Nasıl tanıştığımızı ya da birlikte nasıl vakit geçirdiğimizi bilmiyordum. Kötülerin Şehri'ne düşmeden önce gördüğüm şiddetin acısını hâlâ hatırlayamayarak çekiyordum. En çok da yakın zamanı hatırlayamıyordum. Son yıllarıma dair pek çok şey eksikti sanki. Hatırlamaya çalıştıkça da başıma keskin bir ağrı saplanıyordu hâlâ.

Sıktığım gözlerim çoktan gözyaşlarımla dolmuştu. Gözlerimi biraz serbest bıraktığımda sıcak gözyaşlarım buz kesen tenime doğru hızla kayıp saçlarıma karıştı. Bunu hissettiğimde de daha fazla tutamadım kendimi. Yüzleştiğim gerçeğe sessiz kalamadım. Sessiz

* Can Ozan- "Ağlama Ben Ağlarım"

gözyaşlarım birer feryada dönüştü. Hıçkıra hıçkıra, ne kadar sesimin çıktığını ya da bunu birinin duyup duymadığını önemsemeden ağladım. Caner için ağlıyordum yalnızca. Bedenimdeki katlanılmaz acıyı da hak ettiğimi düşünüyordum.

Hıçkırıklarım yüzünden sarsılan bedenim acıyla titriyordu. Sıcak gözyaşlarımın üstünden akıp geçtiği açık yaralarımı hissediyor ve bu acıyla bütünleşiyordum. Sonsuza dek sürecek gibiydi. Sonsuz, bitmek bilmeyen bir sanrıydı. Sanrı olmasını ne çok isterdim şimdi. Hatırladıklarım da bir kâbustan ibaret olsun isterdim ama maalesef değildi. Hepsi gerçekti.

Birinin sıcak eli, buz kesmiş yanağıma nazikçe dokunduğunda hıçkırığım zayıf bir soluğa dönüşüp dudaklarımın arasından kayıp gitti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımda titremelerim duraksadı. Bir anlığına kaskatı kesildim. Anlayamadım önce, idrak edemedim hiçbir şeyi. Onun sesini boğuk da olsa duyana dek.

"Gri Hanım," diye fısıldamıştı bana. "Ben buradayım," diyordu. "Yanındayım, güvendesin."

Islak kirpiklerim titreşerek aralandığında dolu gözlerimin bulanık görüşünün ardında o vardı. Beyaza çalan gri saçlarından çarçabuk tanımıştım onu. Buz mavisi gözlerini görmemi bulanık görüşüm bile engelleyemezdi sanki. Bu kez merhamet doluydu gözleri. Orada bambaşka biri vardı şimdi.

Parmak ucuyla hâlâ akmakta olan gözyaşımı sildi ve bana gülümsedi. Doğrusu ne yapmam gerektiğini artık bilmiyordum. Ait olduğum yerdeydim artık, farkındaydım ve o da ait olduğum yeri yönetiyordu. Yani herhalde onun yanında uyandığıma göre Mirza ile olan *kazanan Gri'yi alır* kavgasını o kazanmıştı. Aksi durumda gözlerimi açtığımda ya da bir süre sonra göreceğim ilk yüz muhtemelen Mirza'ya ait olurdu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu çaresiz bir merakla. "İyileşene kadar bana kızmana da müsaade ediyorum bak. Ama merhametli ol. En sivri cümlelerini seçmemeye çalış, olur mu?"

Ona karşı acımasız mıydım? Acımasızdım sanırım ama bir kötünün acımasızlığı hak ettiğini düşünüyordum. Aslında şimdi de aksini düşünmüyordum. Ben de hak ediyordum ne de olsa. Birini öldürdüm ben. Mutlu olmayı, güzel sözleri hak etmiyordum. O da hak etmiyordu, bu şehirdeki kimse hak etmiyordu. Birinin mutluluğunu

çalanlar mutlu olmayı hak etmezlerdi. Bu şehirdeki herkes bir şekilde birilerinin mutlu olabilme ihtimalini çalmıştı.

"Git," diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım. "Yalnız bırak beni."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Gidemem," diye yanıtladı beni. "Önce iyi olduğundan emin olmalıyım."

"İyiyim," diye kestirip attım ve başımı çevirdim. Ona karşı koyacak, onu itecek gücüm yoktu henüz. "Hayattayım."

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Benim suçumdu."

Göz kapaklarım titreşerek aralandı. Şimdi görüşüm netti. Kunter'in yatak odasında uyanmıştım yine. Ve yine onunla burada baş başaydım.

Başımı ona doğru çevirip biraz olsun olduğumuz duruma baktım sonunda. Ben yatağın sağ tarafında yatarken o sol tarafında uzanıyordu ama uyandığımdan beri üzerime doğru eğilmiş durumdaydı. Gözlerindeki merak bir an olsun yerini terk etmemişti. Buz mavileri gariptir ki daha sıcaktı şimdi. O kadar da soğuk gelmiyorlardı gözüme.

Ona bakınca bana otuz iki diş gülümseyip karnından yakaladığı kedi Güneş'i göz hizama kaldırdı. Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü ve kısa bir an dilim tutuldu.

"Kediden ne istiyorsun?" diye sorarken kaşlarımı çattım ve elimi zoraki kaldırıp Güneş'e uzandım. Onu hemen bana verdi ve sırıtmaya devam etti. Güneş boynuma doğru sırnaşıp oraya uzandı ve buz kesen tenimi biraz olsun ısıttı.

"Yolda karşılaştık," diye cevap verdi. "Seni aradığını düşünüp buraya getirdim ama bir türlü dilini çözemedim. Sen onun dilinden anlıyor gibi görünüyordun."

Güneş ona cevap verir gibi miyavladığında, "İlk fırsatta kafandan ısıracakmış," diye çevirdim Kunter'e. "Onu buraya zorla getirdiğin için sana öfkeliymiş."

Yüzünü buruşturup, "Gri'si biter, kedisi başlar," diye homurdandığında gülecek gibi oldum ama karşımdakinin Kunter olduğunu hatırlayıp dudaklarımı düz bir çizgi hâlinde tutmaya devam ettim.

"Tutma kendini, gül biraz," derken parmak ucunu dudağımın iki kenarına dokundurdu. "Gerçek gülümsemeni merak ediyorum."

Uzanıp elini tuttum ve yavaşça yüzümden çektim. Dikkatli bakışlarımı bir an olsun yüzünden ayırmıyordum. Nedense garipti.

Önceki hâline nazaran onda bir farklılık vardı. Ne kadar zamandır uyuyordum? Ben uyurken ne olmuştu da gözüme farklı geliyordu?

"Sen gerçekten gülümseyebiliyor musun ki?" diye sordum ona. "Bu senin gerçek gülümsemen mi? Gerçekten mutlu olduğun için mi gülüyorsun şimdi?"

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve bakışları ifadesizleşti. "Gülümsemenin sahtesi de gerçeği de iyi hissettirir, Gri Hanım."

"İyi hissetmek istemiyorum," diyerek elini bıraktım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Pencereyi döven yağmurun sesi usulca odaya doldu. Gündüzdü ama kara bulutlar gökyüzünü kaplamış olmalıydı ki kasvet şehrin her yanını sarıp sarmalamıştı. Bu sabah Kunter ve ben, ikimiz de farklıydık. Kavga etmiyorduk bir kere, konuşuyorduk garip bir şekilde. Ona kızmak bile istemiyordu canım. O kadar yıkıma uğramıştım hatırladıklarımla. Acaba o neyin yıkımına uğramıştı da bu hâle gelmişti?

Çenemden hafifçe tutup yüzümü kendine çevirdi ve bakışlarımız yeniden birbirine dokundu. "İyi hisset istiyorum." Ona bir tepki vermemi beklemeden hızlıca gözlerini kaçırıp çenemdeki elini çekti ve yanıma geri uzandı. Bakışlarım ister istemez onu takip etti. Bana değil, ileriye doğru bakıyordu. "Sana bir masal anlatmama izin ver, Gri Hanım."

"Neden?" diye sordum sakin bir merakla. "Neden bana bir masal anlatmak istiyorsun?"

"Aramızda," derken kolunu kaldırıp aramıza doğru tuttu. "Buzdan bir duvar var." Parmağını şaklatıp kolunu geri çekti. "Erisin istiyorum."

"Bir masalla mı?"

"Öylesine bir masal değil," derken göz ucuyla bana baktı. "Benim masalım." Ve masalını anlatmaya koyuldu. "Bir varmış bir yokmuş, sadece kötülerin yaşadığı bir şehirde yakışıklı bir kral yaşarmış. Gücünü korkudan alıyormuş kral. En korkulan olmak güçlü ama yalnız bir mevkiymiş maalesef. Bu yüzden epey uzun zamandır yalnız ve bu nedenle de mutsuzmuş. Bu da onu insanların gözünde daha korkutucu bir hâle getiriyormuş. Halk ona artık kral değil, şeytan demeye başlamış. Şeytana bile pabucunu ters giydirirmiş dediklerine göre. Şeytanla aynı masada oturur, oyunlarını onunla planlarmış."

"Öyle miymiş peki?" diye sordum hafifçe doğrulurken. Sırtımı yatağın başlığına yaslayana kadar canım çıkmıştı. "İnsanlar doğruyu mu söylüyormuş?"

Kunter yastığımı sırtıma doğru kaydırarak bana yardım ederken dudaklarını aşağı doğru büktü. "Bazen."

"Bazen?"

"Bazenmiş işte," diye yanıtlarken omuz silkti. "Gerektiğinde şeytanla aynı masaya da oturur, ona pabucunu ters de giydirirmiş. Ama gerektiğinde."

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladığımda anlatmaya devam etmeden önce bekledi. Bu da bana onu inceleme fırsatı tanıdı. Mirza'dan güzel dayak yemişti. Alt dudağı ve kaşı patlamıştı. Yüzünün birçok yerinde morluk vardı. Hiçbir yarasının üzeri kapatılmamıştı. Benim bütün yaralarımı sarılmıştı ama onunkiler apaçık ortadaydı. Belki de kendini tedavi bile ettirmemişti.

"Sonra şehre gizemli bir kadın düşmüş. Bu kadının o şehre ait olmadığı ilk bakışta belli oluyormuş." Bana baktı ve öyle anlatmaya devam etti: "Cesur olduğu kadar korkak, öfkeli, sert, sivri dilli ama bir o kadar da nahif biriymiş aslında. Kocaman, çatlakları olsa da iyi bir kalbi varmış. Diğerleri gibi değilmiş, aklı kötülüğe ermiyormuş. Kötü olup birinin canını yakacağına iyi olup canının yanmasını tercih edermiş."

"Aptal olduğunu düşünüyorsun," dediğimde dilini damağına bastırıp cıkladı. "Etkileyici buluyorum."

Kaşlarımı imayla kaldırdım. "Kral onu bu yüzden mi istiyormuş?" diye sordum ona. "Etkileyici bulduğu için mi?"

"Daha kralın onu istediğini söylemedim sana," derken kollarını göğsünde kavuşturup oyunu bozulan küçük bir çocuk gibi surat astı.

"Masalın devamını biliyorum," dedim daha yumuşak ve dalgın bir ifadeyle. "Ama bu bir masal olamayacak kadar acı dolu bir hikâye değil mi sence de? Masallarda kötüler kazanmaz ayrıca. Kötüleri anlatan masallar yazılmaz. Kötüleri yenen kahramanların masalları yazılır."

"Masalın devamını dinlemedin."

"Farklı bir şey anlatmayacaksın."

"Dinlemedin," diye diretti ve küçük bir çocuk gibi somurtmaya devam etti. Yalanlarını dinlemek istemiyordum. Kendini iyi kalpli bir

krala çevirmesini de duymak istemiyordum. Değildi çünkü. Benim iyi bir kalbimin olmadığı gibi. Eğer iyi biri olsaydım sarhoş olup arkadaşımı öldürmezdim çünkü.

Yeniden dolan gözlerimi ondan kaçırdım ve başımı diğer tarafa çevirdim. "Yorgunum," diye fısıldadım. "Artık gerçekten git. Daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Benimle mi yoksa hiç kimseyle mi?"

Cevap vermedim ona. Sanırım bu yüzden üsteledi ve "Gitmemi istiyorsan sen de bana bir şey anlat," dedi. "Bir anını anlat mesela, özlediğin bir şeyden bahset."

Gözlerimi kapatıp sıktım. Siyah Bölge Öncüsü Kunter tanıdığım en inatçı, ısrarcı adamdı. Geri adım atmak nedir, bilmiyordu.

"Anlatırsam beni yalnız bırakacak mısın?"

"Ölene dek değil, birkaç saat."

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakıp bakışlarımı önüme çevirdim. Ondan hızlı kurtulmanın yolunun ona istediğini vermek olduğunu artık biliyordum. Aksi takdirde ne yapar eder, yine de istediğini alırdı.

"Annemi özledim."

Kısa bir sessizliği onun, "Anneni en son ne zaman gördün?" sorusu takip etti.

Kaşlarımı çattım çünkü ne kadar düşünürsem düşüneyim, bunu hatırlayamadığımı fark ettim. "Sanırım evde," diye yanıtladım emin olmamakla birlikte. "Yani onu en son evde görmüş olmalıyım ama tam olarak hatırlayamıyorum. Hâlâ bir şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyorum. Bizim bahçeli bir evimiz var. Benden yaşlı da bir badem ağacımız. Yine bir gün onun tepesine çıkmıştım ve annem de bahçedeki çiçeklerini sularken bana gülümsüyordu." Kaşlarım usulca gerildi. "Annem hep gülümserdi zaten."

"Gülümsemek konusunda babana çektin demek. Baban da senin kadar somurtkan bir adam mıydı?"

Annemi düşününce kenarları yukarıya doğru kıvırılacak gibi olan dudaklarım babamı düşününce yeniden dümdüz bir hâl aldı. Kaşlarım öncekinden daha da çatılırken ifadem sertleşti.

"Git," dedim sertçe. "Hani gidecektin?" Öfkeyle parlayan bakışlarım onun şaşkın bakışlarına dokundu. "Anlatırsam gideceğini söyledin. Anlattım, git şimdi."

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sadece git," demekle yetinip önüme döndüğümde çok geçmeden yataktan kalkmak için harekete geçti.

"Tamam, gidiyorum." Yataktan kalktıysa da uzaklaşmadı, durup bekledi. "Birine ihtiyacın olursa eğer Devin yan odada uyuyordu. Ayrıca üç gündür epey hasta ziyaretine gelen oldu. Kovmama rağmen gitmedi bazıları. Evde bir yerde olmalılar. Yalnız kalmak istediğine göre hepsini evden tekmeleyerek kovabilirim."

"Şimdilik yataktan kalkacak gücüm olmayabilir ama kalkabildiğimde ben seni tekmeleyeceğim."

Sırıttı. "Bol şans, Gri."

Öncüler çıkar elde etmedikleri sürece halkla iletişim kurmaz, Tanrıcılık oynar ve onlara tepeden bakarlar. Halktan birinin karşılarında durmasına alışık değillerdir.

BÖLÜM 20

Kunter kapıya doğru ilerlediği sırada kapının diğer tarafında beliren Asil ile karşı karşıya kaldılar. Kunter'in sırtı bana dönük olduğu için ifadesini göremesem de Asil'in ona öfkeyle baktığını görebiliyordum. İkisi arasında aniden gelişen ve oldukça kuvvetli bir şekilde hissedilen bir gerilim vardı.

"Asil," diye şakıdı Kunter. Garip bir şekilde neşeli, sevecen bir sesle. "Sana bir borcum vardı."

İkisine anlamaz gözlerle baktığım sırada Kunter'in sağ elini yumruk hâline getirdiğini gördüm. Çok geçmeden o yumruk Asil'in suratına okkalı bir şekilde indi. Bunu beklemeyen Asil dengesini kaybedip arkasında kalan duvara çarptı. Kunter ise ona bir cevap ya da tepki verme fırsatı bile tanımadan yalancı bir kahkaha atıp gözden kayboldu.

Bu adamın deli olduğunu biliyordum aslında. Delirmişti ve bu çok açıktı. Bir ânı bir ânını tutmayan bir manyaktı. Dakikalar önce bir masal anlatmaya çalışan adam şimdi eski arkadaşının suratına okkalı bir yumruk indirmişti.

Burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken Kunter'in arkasından okkalı küfürlerini eden Asil'i izledim sessizce. Arkasından gidip yumruğunun karşılığını vermemişti. Kunter yumruğu atmadan önce bundan borç diye bahsetmişti. O hâlde ilk yumruğu atan Asil'di.

Onların kavgasına burnumu sokacak değildim. İstemiyordum da zaten. Birbirlerini istedikleri kadar yumruklayabilirlerdi. Burada beni alakadar eden hiçbir şey yoktu.

Beni alakadar eden tek şey, arkadaşımı öldürmüş olduğum gerçeğiydi. Bunu nasıl atlayacağımı ya da bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Aşamadığım ve sanki hiçbir zaman aşamayacağım korkunç bir duygu karmaşasının içindeydim. Kendimi tanıyamıyordum. Kim

olduğumu bilmiyordum. Bunu neden yaptığımı, öncesini ya da sonrasını... Hiçbir şey bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni delirtiyordu.

Asil rahat durmadı ve Kunter'in arkasından gitti. Benden uzakta kavga edecekleri için memnundum bu durumdan. Çok geçmeden sanırım sesleri duyan Devin koridorun diğer tarafından gelip kapının önünde durdu ve kısa bir an Kunter'in arkasından giden Asil'e baktı. Dudaklarını ilgisiz bir şekilde aşağı doğru bükerken uykulu görünüyordu.

"Ucuz atlattın," dedi odadan içeri girerken. "Şans eseri, aldığın bütün yaralar yüzeysel çıktı. Morluklar ve ezikler dışında pek bir şeyin yok."

"Güzel haber," diye mırıldandım sadece.

"Güzel tabii ki," diyerek yatağın kenarına oturdu ve kucağıma kayan Güneş'in başını okşamaya başladı. "Şimdilik başını ağrıtmak istemiyorum ama en azından bir şeylerden haberdar ol. Ringde Kunter kazandı, anlamışsındır zaten. Sözde yancısı olarak görüyor seni. Resmiyette henüz yancısı değilsin ama bütün şehir seni Siyah Bölge yancısı olarak biliyor. Bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ya da burada kalıp kalmak istemediğini. Sadece sana ikinci seçenek sunmak istiyorum. İstersen bizimle kalabilirsin. Gidecek başka bir yerin olmadığını biliyorum. Yancı, öncü ile yaşarmış ama sen kural bilmez Gri olarak kendi seçimlerini yaşarsın diye düşündüm."

Devin'in altın harelerle çevrili kehribar rengi gözlerine bakarken orada kendi yansımamı gördüm. O yansımada masum görünen genç bir kız vardı. Dolu gözleri kızarmıştı, çaresiz bakışları gariptir ki odaksızdı. Bir yabancıya benziyordu ama o bendim. Herkesin gördüğünün aksine ise artık masum olma ihtimalim yoktu.

Devin ve arkadaşları kötüleri öldürürdü. Masum olma ihtimali olanlara ise dokunmazlardı. Bana bu yüzden yardım ediyor, iyi davranıyordu Devin. Eğer gerçeği bilseydi ustaca kullandığı bıçaklardan birini çıkarıp o da benim sırtıma saplardı.

Ona bir cevap vermeye fırsat bulamadan odadan içeri tanımadığım genç bir kız elinde tepsiyle girdi. Kalp şeklindeki dudakları samimi bir şekilde yukarıya doğru kıvrılmıştı. Gözleri oldukça çekikti ve bu da bana yabancı olduğunu düşündürmüştü. Simsiyah saçları küt şeklinde kesilmiş, öndeki tutamları ise kulağının arkasına

sıkıştırılmıştı. Siyah bir pantolon ve siyah bir tişört ile oldukça sade görünüyordu.

"Yemek," dedi dümdüz ve yaklaştı. Devin, kızın bana daha fazla yaklaşmasına izin vermeden elindeki tepsiyi alıp ona gülümsedi. "O iş bende, tatlım."

Genç kız, Kunter'in dev malikânesindeki yardımcılarından biri olmalıydı. Devin de sırf bu yüzden korumacı bir tavır takınıp yemeği elinden kapmıştı tabii ki. Siyahlara olan nefreti barizdi. Onlara güvenmiyordu ve sanırım bu sıralar önceliği beni korumaktı.

Ona gerçeği söylemeyi düşündüm ama yapamadım. Henüz ölmek istemiyordum. Bir günahkâr olsam da ölüm beni şu an için korkutuyordu.

Devin yeniden yatağın kenarına oturup tepsiyi kucağına yerleştirdi. İlgili bir abla gibiydi. Beni kısa sürede sahiplenmişti ama ben ona gerçek adımı bile söylememiştim. Ona gerçeğimden bahsetmiyordum.

Kâsedeki çorbaya kaşığı batıran Devin'e, "Neden?" diye sordum. "Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

Altın harelerini bana çevirmeden önce durup bekledi. Kafasının içinde o kısa anda ne döndü, bilmiyordum ama bakışlarını çehreme çevirdiğinde orada hüznün bir tonunu yakaladım.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

"Sadece bu yüzden mi?"

"Sadece bu yüzden değil," derken bakışlarını kaçırdı. "Bu şehir kötülerle dolu ama en kötüler senin gibi bir masumun peşinde. Neden olduğunu bilmiyorum ve sanırım sen de bilmiyorsun. Bu sırada kendini korumak için birilerine istemeden zarar vermenden korkuyorum. Birilerini öldürmenden ya da bu şehirdeki kötülere benzemenden. Benim kötü olmakla derdim yok ama senin gibi masum birinin kendini korumak için kötü olmasını istemiyorum." Bakışları yeniden bakışlarıma dokundu. "Ben senin yerine kötü olurum, Gri."

Devin'in iyi ve kötü olmakla ilgili derin çizikleri vardı. O hem kötü hem de iyiydi. Geçmiş yaşantısında iyi düşüncelerinin üzerine kanla kötü düşünceler yazılmış olmalıydı. Birileri onu en derinden yaralamış ve iyi kalmanın cezasını kesmişti. Gerçekten kötü birileri onun kalbini öyle sert sökmüştü ki yerinden, şimdi bütün kötüler onun cezasını çekiyordu. İyi biri değildi Devin ama kötü biri de

diyemezdim onun için. Kendi yarattığı bir iyilik kavramı vardı onun. Kötülükle yapıyordu iyiliğini. Bütün dünyaya kanlı bir iyilik bahşediyordu durmadan. Koyu bir Gri'ydi aslında. Bambaşka bir türdü o.

Devin o gün yemek yememe ve duş almama yardım etti. Kunter'in Siyah Bölge'de zorla tuttuğunu öğrendiğim doktor gelip sargılarımı ve açıkta kalan yaralarımı kontrol etti. Sol kulağımda yüzde yirmilik bir duyma kaybı söz konusuydu ve yapılabilecek bir şey yoktu. Bir haftaya toparlanacağımı ama şimdilik ağrı kesiciler ve serumla idare etmek zorunda olduğumu söylemişti.

O gün Kunter'i bir daha görmedim. Ya da bir başkasını. Güneş'le Kunter'in yatağına kıvrılıp uyudum ve dinlendim. Tek başıma hareket edemiyordum. Birkaç adımdan fazlasını atmak henüz güçtü. Bütün kemiklerim sızlıyor, ağrıdan çatlayacak gibi oluyordu. Sıklıkla bu acı yüzünden nefesim kesiliyordu. Bu yüzden olabildiğince az hareket etmeye çalışıyordum.

Ertesi gün yalnız uyandım. Ne Güneş vardı ne de Kunter başımda bekliyordu. Biraz toparlanıp bugün buradan gidecektim. Her ne kadar buraya ait olsam da Kunter'le yaşamayacaktım. Onun benimle ne gibi bir derdi olduğunu henüz çözememiştim. Hem halkı da sevmiyordu beni. Öncüleri beni istemesine rağmen halkı öldürmeye çalışmıştı. Benim için halkını karşısına alacak da değildi. Ben bir şeyleri kabullensem bile yakın zamanda Kunter halkı için pes edecekti. Halkını karşısına almak yerine her zamanki gibi Gri olanı karşısına alacaktı. Siyah, Gri'yi öldürür. Bu her zaman böyle olmuştu ne de olsa. Bu yüzden ondan olabildiğince uzaklaşmalı, iki tatlı sözüne kanmamalıydım.

Dün bana yemek getiren kız bu sabah da kahvaltı getirmişti. Hiç konuşmuyordu. Belki de dilimizi konuşamadığı için çekiniyordu, emin değildim. Neyse ki ben de çok konuşkan biri değildim ve onun sessiz olması işime geliyor.

Ben Devin'in bir yerlerden çıkmasını beklerken Asil geldi. Şaşırtıcı şekilde Kunter yakınlarımızda belirmemişti. Asil'e karşı tetikte olduğu için arkasından çıkacağını sanmıştım ama yoktu. Asil yalnızdı.

"Dün için kusura bakma," diyerek yaklaştı bana. Yeşil gözlerinin etrafındaki siyah hareler, bakışlarına karanlık bir ışıltı katıyordu. "Kunter'le ufak bir meselemiz vardı."

"Anladım," demekle yetindim. Kunter'in herkesle bir şekilde kavgası vardı ne de olsa. Bir açıklamaya ihtiyacım yoktu.

"Senin meydandaki o hâlini görünce öfkeyle ona yumruk atmıştım," diye anlatmaya koyuldu. "O sırada bana tepki vermedi ama sen kendine gelince ilk işi yumruğunu hazırlamak oldu. Oysa ben buraya seni buradan kurtaracağımı söylemek için gelmiştim."

"Beni kurtarmak mı?"

"Seni kurtarmak," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Amber'le konuştum, bir plan yaptık. Resmiyette hâlâ Kunter'in yancısı değilsin. Ringde kazanmış olabilir ama senin yancısı olduğuna dair bir belge hazırlaması ve en azından bölgesinin kayıtlarına girmesi gerekiyor. Meydanda seni yancısı ilan etmeli. Resmiyette sadece belge yeterli olsa da seni yancısı ilan etmezse halk bunu kullanabilir."

Derin bir nefesi seslice içime çekip bıraktım. "Şimdilik bu yancılık meselesini düşünemem."

İçimdeki suçluluk duygusuyla bir ringdeydim. Beni sürekli yeniyor, sırtımı ringin zeminine yapıştırıp üstüme çıkıyordu. Dünden beri katil olmadan öncesini ve sonrasını hatırlamaya çalışıyor ama başaramıyordum. Hatta denedikçe sanki daha fazlasını unutuyordum.

"Ama Kunter seni yancısı ilan etmeden önce harekete geçmeliyiz. Seni buradan çıkarmalıyız."

"İstemiyorum," dedim dümdüz bir sesle. İstemiyordum gerçekten. Burayı hak etmiş olduğuma kendimi çoktan inandırmıştım. Kaçmanın çözüm olmadığına da. Düşmanımı yakınımda tutmak, ondan kaçmaktan daha akıllıca bir çözümdü. Tabii, evinde kalacak kadar yakınında değil.

"Ne?" Cevabım karşısında afallayan Asil'in irisleri genişledi. "Ne demek istemiyorum? Kunter seni tehdit mi etti?"

Kunter'in aptalca tehditleri olduğu doğruydu. Beni çöpe atmak gibi mesela. Ama henüz gerçek bir tehditte bulunmamıştı. Uyandığımdan beri normal bir insan gibiydi garip bir şekilde. Ben de ona oldukça normal davranmış, sert çıkmamıştım. O anki ruh hâlim savaşmaktan çok uzaktı çünkü. Şimdi gelse kesin kavga ederdim onunla.

"Bir Siyah olduğumu kabullendim sadece," diye yanıtladım onu. Daha fazlasını söylemeyecektim. Hatırladıklarımdan bahsetmeyecektim. Kimseye söyleyemezdim de zaten bunu. Utanıyordum kendimden.

"Sen bir Siyah değilsin, Gri'sin. Grilerin öldürüldüğü bu bölgede kalamazsın. Bugün sana iyi davranan Kunter yarın canı sıkıldığı için seni öldürtebilir."

Doğruydu. "Bu, yarının meselesi."

Kucağımda duran elimi tuttuğunda irkilerek kaşlarımı çattım. Hareketleri kısa bir süre içinde fevrileşmişti. Burada kalmamın düşüncesi, bunu kabullenmem onu rahatsız etmişti. Neden? O neden benimle bu kadar ilgileniyordu? O bir Gri'ydi ve ben de bir Gri'ydim. Bu yüzden miydi yalnızca?

"Yekta," dedi çaresiz bir tınıyla. Bana gerçek adımla seslenip ne söyleyecekti, bilmiyorum çünkü o başka bir şey söyleyemeden Devin kapının önünde belirdi ve "Benim tatlı Gri'm uyanmış," dedi neşeyle. Bu da Asil'in kurmak üzere olduğu cümleyi yutmasına, elini de hızlıca çekmesine neden oldu. "Hadi bakalım, eve gidiyoruz. Merak etme, burada olduğu gibi bizim evde de elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacaksın. O işleri Kaan ve Rüzgâr hallediyor. Yemekler Kaan'dan, temizlik Rüzgâr'dan. Riyaz'a iş buyurmak biraz zor ama merak etme, o da kas gücümüz."

Devin, Asil'in hemen yanında durup ona bir bakış attı. "Sen de mi buradaydın, Gri? Hoş bir karşılaşma oldu. Gerçi bir sen bir de Kunter, ikiniz de Gri'nin etrafından pek ayrılmıyorsunuz. Niyetiniz konusunda birkaç teorim var."

Asil'in Devin'e attığı sert bakışı Devin görmedi çünkü lafını söyledikten sonra önüne dönüp bana baktı. Dudaklarında ise sinsi bir gülümseme dolanıyordu.

Devin'in bu herkesi karşısına alabilme cesareti beni bazen büyülüyordu ama bazen de bunu aptalca buluyordum. Duruma göre değişiklik gösteriyordu. Kimseye el pençe olabilecek bir kadın olmaması onu gözümde çok yukarılara taşımıştı. Yine de kendine durmadan düşman edinmesi yakın zamanda ona zorluk çıkaracak gibiydi.

"Tanıştınız mı?" diye sorduğumda Asil, ölümcül bakışlarını sonunda Devin'in üzerinden çekip, "Tanışmış sayılmayız," diye yanıtladı beni. "Senin iyiliğini düşünüyor gibi görünüyor ama Siyah Bölge'de kalman konusunda ısrarı şüpheli bir durum." İmalı bir gülüşle yeniden Devin'e baktı. "Hele ki sen hâlâ kanlar içinde bu yatakta yatarken Kunter'in bir sözüyle onun peşinden gitmişken." Kaşlarını

çatıp şüpheyle gözlerini kıstı Asil. "Sahi, Kunter sizi nereye çağırdı, Devin? Onun için ne yaptınız?"

Anlamaz gözlerle onlara bakarken Devin'in gülümsemesinin silindiğini, gergin bir öfkenin bedenini sarmaladığını fark ettim. Yan gözle Asil'e bakıp hırıltılı bir sesle, "Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi. "Herkesin işine burnunu sokma, Gri."

Kaşlarım çatıldı. Devin ve diğerlerinin Kunter'le ne işi olabilirdi ki? Devin, Kunter'den nefret eder ve onu öldürmek isterdi. Ne değişmişti de onun için bir şey yapacak duruma düşmüştü? Onun için ne yapmıştı sahiden?

Asil, keyfi yerine gelmiş gibi kıkırdayarak ellerini ceplerine yerleştirdi. Devin'in ona her an saldıracakmış gibi bir duruş sergilemesine rağmen cesur bir tavırla bana döndü.

"Kunter elini kirletmeyi sevmez," dedi bana gülmeye devam ederken. "Onun yerine elini kirletecek adamları ise kolayca bulur. Ne yazık, kötüleri öldürmeyi kendine görev edinmiş olanları bile kandırıp ağına düşürmüş. Oyuna getirmiş onları ve emrine amade etmiş."

Devin elini Asil'in boynuna sarıp onu duvara çarptığında küçük bir çığlık dudaklarımın arasından firar etti. Devin'in acıması olmazdı ve Asil henüz kiminle uğraştığının farkında bile değildi. Üstelik hâlâ gülüyor ve Devin'i kışkırtmaya devam ediyordu.

Dişlerinin arasından öfkeyle, "Bir Gri olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin," dedi Devin. Sesi ölümcül bir çığlığı hecelerin arasında saklıyordu.

"Etik değerlerin tam da senin gibi çılgın birine göre," diye alay etmeyi sürdürdü Asil. "Kötüleri acımasızca, tek damla gözyaşı dökmeden öldürür ama masum olma ihtimali olan birinin canını asla alamaz. Üstelik bunu saklamıyorsun da. Neredeyse bütün şehir öğrendi bile. Peki, sence kötülere hükmeden Kunter bunu bilmesine rağmen seni neden hayatta tutuyor? Benim tanıdığım Kunter seni çoktan öldürmüş olmalıydı. Tehdit sevmez ve sen en büyük tehdit olarak onun dibindesin."

Asil'in tek bir yanlış cümlesinin olmaması beni şaşırttı. Şaşırtmakla kalmadı, cevap duyma istediği bile uyandırdı. Kunter neden Devin gibi bir tehdidi hâlâ ortadan kaldırmamıştı? Onlar ne için iş birliği yapmışlardı?

Devin, Asil'in boynunda belirgin bir kızarıklık bırakarak geri çekildi. "Bunu neden eski dostuna sormuyorsun?"

Asil, Devin'in onun boynuna sarılmasından hiç rahatsız olmamış gibi silkinerek sırtını duvardan ayırdı. "Eski dostum şerefsizin teki olduğu için onunla doğru düzgün iki cümle bile konuşamıyoruz da ondan. Sana soruyorum, böyle bir adamla ne işin vardı?"

İşlerin daha da kızışacağını düşünüp yataktan kalkmayı denedim. Şimdiye kadar ayakta tek başıma durmayı başaramamıştım gerçi ama denemeye değerdi sanırım. Yorganı üstümden atarak inleyip sızlamadan ayaklarımı yere indirmeyi başardıysam da kalkacak gücü maalesef bulamadım. Bedenim bana ihanet ediyor gibiydi. İşlevsizdi, her noktası katran karası bir acıya batırılmıştı ve kıpırdamamak için sessiz sessiz çığlık atıyordu. İlk anda bile bu kadar yanmamıştı canım.

"Hasta ziyaretine gelmiştim ama Siyah Bölge'de olduğumu unutmuş olmalıyım, kavgaya hazırlıksız yakalandım."

Neşeli ve tok bir ses odanın bir ucundan içeri dolduğunda rahat bir nefesi öncekilerin aksine kolayca bıraktım. Neyse ki Giray gelmişti. Uzun bacaklarıyla oldukça büyük adımlar atarak hızlıca Devin ve Asil'in arasından geçerek onları ayırdı. İkisine de dokunmadı bile ama bu, onların uzaklaşmasına yetti. Onları geride bırakıp benim yanıma geldi. Gülümsemesi dudaklarına yayılırken bakışlarına yansıdı. Uzandığı elimi nazikçe kaldırıp üzerine centilmence bir öpücük bıraktı.

"Endişelenme, bunca yara ve morluğa rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemişsin. Ruhunun güzelliğinden olsa gerek."

Tatlılığı beni gerçekten güldürdü. Kunter burada olmadığı için şansına küsebilirdi çünkü bu, onun beklediği gerçek gülümsemeydi.

Sonra hatırladım ve gülümsemem hızlıca silindi. Ruhumun güzel olduğu falan yoktu. O da kirliydi, morluk ve yara içindeydi çünkü kötülük yapmıştı. Arkadaşını öldürmüş ve bütün güzelliğini tek gecede yitirmişti.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim düz tutmaya çalıştığım bir sesle. "Diğerleri karanlık ama senin alacalı bir aydınlığın var. Bu iyi geliyor."

"Senin de alacalı bir aydınlığın var, Gri," dedikten sonra elimi nazikçe geri bıraktı. Ellerini usulca ceplerine yerleştirirken gözlerini

dikkatle kıstı. "Ve bu, birçok kişinin dikkatini çekmiş durumda. Biliyorsun, burası kötülerin yaşadığı bir şehir ve sen biraz fazla dikkat çektin."

"Kunter yüzünden."

"Kunter yüzünden," diye tekrar etti. "Kunter'in kendisi dikkat çekmiyormuş gibi bir de seninle ilgilenerek herkesin ilgisini üzerine çekti. Dostunun da düşmanının da."

"Onun dostu yok."

Güldü. "Ben onun düşmanı değilim."

"Dostsunuz yani?" diye şüpheyle sorduğumda dilini damağına bastırıp cıkcıkladı. "Dost da değiliz esasen. Ama konu ben değilim, halkı."

Asil'in yeşil gözlerinin aksine onun yeşil gözleri soluktu, elaya kaçıyordu ve maviyle karışıktı. Buğday teninde en ufak bir yara ya da izi yoktu. Kısa sakallarına özenle şekil vermiş, saçlarını da yine özenle taramıştı. Kıyafetleri onun bir beyefendi olduğunu haykırıyordu. Fazla düzgündü, kendisi hakkında bunlar dışında pek ipucu vermiyordu.

"Peki, sen?" diye sordum başımı yana yatırırken. "Sen neden ilgileniyorsun benimle?"

Bu onu güldürdü. "Yancım olmak istediğini ne çabuk unuttun, Gri."

"Doğru, ilk ben yanaştım sana. Gerçi pek faydası olmadı, istemedin beni. Sonra da bu duruma düştüm işte."

"Meydan dayağı yemeni beklemiyordum."

"Onu ben de beklemiyordum işte," diyerek alaya aldığımda bu onu eğlendirdi. Amber ondan nefret etmesine rağmen hâlâ onu sevse de ve bunu aptallık olarak görsem de yine de Yeşil Bölge Öncüsü Giray, arkadaş olunabilecek biriydi.

Kapıdan içeri bu kez Riyaz girdi. Hareketleri seriydi, kimseyle göz teması kurmuyordu ve kapı kadar boyu vardı. Hulk ile yakın arkadaş olabilirlerdi, öyle iriydi. İçeri girerken omuzları kapının pervazına çarpmıştı hatta ama sanki bu onun normaliymiş gibi hiç tepki vermemişti.

Riyaz gelince Devin'in Asil'e kilitlenen ölümcül bakışları yumuşayarak üzerine dönmüştü. "Sonunda geldin."

"Öncü Kunter'le bilek güreşi yapıyordum," dedi dümdüz bir sesle. "Neredeyse yeniyordu beni. Biraz gerginim."

Giray buna gülmemek için kendini zor tuttuğunda ben de farklı bir durumda değildim. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım.

"Kunter'i yendin mi?" diye soran Giray heyecanlı görünüyordu. "Vay be!" Kafasını geriye atacak kadar büyük bir kahkaha patlattı. "O iti yıllardır bilek güreşinde yenen olmamıştı. Şimdi ağladı ağlayacak hâldedir. Gideyim de bakayım şuna."

Giray bana yakın zamanda görüşmekle ilgili bir şeyler söyleyerek odadan koşar adım çıktı. Kunter'in yenilmesi onu epey heyecanlandırmıştı. Bu da bana birçok kez Kunter'e yenildiğini düşündürmüştü.

"Dev gibi adamsın, seni yeneceğini nasıl düşünmüş ki?" diye sordu Devin. Yüzünü asmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. "Neyse, hadi Gri'yi kucakla da gidelim şuradan."

Riyaz başıyla onaylamıştı ki Asil merakla, "Nereye?" diye sordu. "Hem Kunter'le iş birliği yapıp hem de Devrim'e evinizi mi açacaksınız? Bu, kurtla iş birliği yapıp kuzuyu pusuya düşürmekten pek de farklı görünmüyor."

Riyaz, Asil'in önüne çıktı. Gerçekten heybetli bir adamdı. Asil'in de boyu uzun olmasına rağmen Riyaz'ın yanında kısa kalmıştı. Sanki Riyaz onu birkaç lokmada kolayca midesine indirebilir ve gerçek bir kurt olduğunu gösterebilirdi.

"Bunun öncü ile bir ilgisi yok," dedi sert bir dille Riyaz. "Bizim ilgilendiğimiz tek kişi, Devrim. Öncü bize Devrim'i daha rahat bir şekilde eve götürebilmemiz için arabasını tahsis etti, doğru ama bu onunla iş birliği içinde olduğumuz anlamına gelmiyor. Fırsatları değerlendiriyoruz yalnızca." Riyaz, elini Asil'in koluna yerleştirdi. "Şimdi çekil, Gri." Asil'i tek hamleyle kenara itti. "Engel oluyorsun."

Ortalık bir anda gerginlikten alev alacak hâle geldi. Asil, Riyaz'ın bu tavrına delicesine köpürmüştü ve ona saldıracak gibi görünüyordu. Riyaz ise soğuk dursa bile Asil'in olası saldırısına hazırlıklıydı.

Devin, ikisinin arasından geçerken Riyaz'ı eliyle geriye doğru itti. Bu hamlesi Riyaz'ın farkına varıp sakinleşmesine neden oldu. Riyaz gözle görülür bir şekilde Devin'e sadık bir adamdı. Arkadaş olarak.

"Ben taşırım," diyerek yanıma yanaştı Devin. "Ne kadar ağır olabilirsin ki?"

Birkaç saniye sonra Devin'in kolları arasındaydım ve o ilk saniyeden kıpkırmızı kesilmişti. Kapıya doğru ilerlerken, "Daha az yemelisin," diye zoraki söylendiğinde, "Kas yapmalısın," diye karşılık verdim ona.

"Kurbanlarım elimde o kadar hızlı can veriyor ki kas yapmaya ihtiyacım bile olmuyor."

Kapıya kadar gidebilmişti. Onun bu hâline gülerken hiç beklemediğim bir anda beni bıraktı. Milisaniyelik bir an beni yere bıraktığını düşünüp korktuysam da başka eller tarafından tutulunca rahat bir nefesi seslice bıraktım.

"Benden bu kadar," dedi nefes nefese. "Gri en az yüz kilo." Parmağını kaldırıp yüzüme salladı. "Elli falan deme, hayatta inanmam!"

"Yok ya." Kunter'in neşeli ve tok sesi dibimde yükseldi. "Elli bile değil." Beni kollarının arasında bir aşağı bir yukarı hafifçe sallayarak sanki tarttı. "Kırk sekiz diyeceğim. Ne de olsa şehre düştüğünden beri pek yemek yemiyor. Bir deri bir kemik kaldı."

Bakışlarımız birbirine dokunduğunda bana göz kırptı. Mavi gözleri yakından ne kadar da sıcaktı. İrislerinin etrafını saran siyah hareler onun karanlığını taşıyordu. Beyaza çalan gri saçları oldukça yakınımdaydı. Kolayca uzanabilirdim onlara.

"Başıma açtığın belalardan yemek yemeye fırsat bulamadım da ondan." Omzundan iki kez dürtükledim. "İndir beni, kendim yürüyebilirim."

Burnunu kırıştırıp kafasını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." Koridora çıktı. "Konuşmakta bile güçlük çekiyorsun."

"Hiç de bile."

"Öyle," diye diretti koridorda ağır ağır yürürken. "Bir kere hâlâ bana doğru düzgün laf çarpmadın ya da beni saçlarımı yolmakla tehdit etmedin. Uyanır uyanmaz beni tekmelemedin mesela. Odamda uyudun, bundan rahatsız olmadın." Bir an durup dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve bana üzgün bir şekilde baktı. "Beyninden hasar almış olmandan korkuyorum." Başını öne eğip çenesiyle kendini göstermeye çalıştı. "Benim olduğum kısımdan. Beni ne diye kodladığını bilmiyorum ama büyük harflerle kodladığına eminim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldayarak konuşmaya devam etti: "O güzel kafanın içinde benimle ilgili koca bir dünya olmalı, Gri Hanım. Ne de olsa benim kafamın içinde seninle ilgili koca bir evren var."

Dudaklarına yayılan sinsi gülümsemesi gözlerine ulaşınca gözlerinin kenarları kırıştı. Buz mavileri parlak birer yıldıza dönüştü. Mavi yıldızlar vardı onun gözlerinde. Orada koca bir evren vardı. Gökyüzü, yıldızlarla beraber oradaydı ve sanki yalnızca beni görüyordu.

Dudaklarım hafifçe aralık, gözlerim istemsiz genişlemiş bir hâlde ona bakakalmayı hiç istemezdim ama ben bunu fark edene dek o çoktan görmüştü bile. Kendimi toparlayıp bakışlarımı ondan kaçırsam da kulağımın dibinde keyifle kıkırdayınca ona yeniden bakmaktan alamadım kendimi. Bu kez kaşlarım çatıktı ve tam da istediği gibi öfkeliydim ona.

"Saçlarınla aramdaki mesafe yok denecek kadar az, Siyah," dedim ona. "Bu yüzden hareket etsen iyi edersin yoksa tellerini yerinden sökmeye başlayacağım."

Bu söylediğim onu öyle çok keyiflendirdi ki kafasını geriye atarak koca bir kahkaha patlattı. Ben ise ona istediğini vermiş olduğum için oldukça keyifsizdim. Üstelik o kahkaha atarken sallanınca düşeceğim korkusuyla ellerimi boynuna bile sarmıştım. Buna gülmedi, aksine, ifadesinde saklamaya çalışsa bile dokunduğum kalbi gümbür gümbür çarpıyordu şimdi.

Elimi ensesinden saçına doğru kaydırdığımda irkilerek gülmeyi kesti ve başını eğip çatık kaşlarımın altındaki kısık gözlerime baktı. Bu onu sandığımdan fazla germişti. Kalbi asıl şimdi sanki yerinden çıkacaktı. Oysa bunca zaman bir kalbi bile olmadığını düşünmüştüm. Şimdi görüyordum ki onun koca bir kalbi vardı ve kolay heyecanlanıyordu.

Bana bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki merdivenin başından Amber'in, "Gri," diyen sesi duyuldu. İkimizin de bakışları aynı anda oraya kaydı. "Uyanmışsın."

Kırmızılar içerisindeki Amber, bugün de renk konusunda şaşırtmıyordu. Uzun saçları bukleler hâlinde omzunun üzerinden arkaya ve öne doğru dökülüyordu. Bakışları bugün, öncekilere nazaran daha koyuydu. Siyah sürmeleri ona karanlık bir ifade katmıştı.

Her koşulda giyeceğine inandığım sivri, uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde dimdik bir duruş sergiliyordu. Omuzları asla öne eğik değildi ve sırtını büktüğü bir âna bile şahit olmamıştım. Dik duruşu sivri cümlelerini destekler nitelikte hep onunlaydı.

Çatık kaşlarımı gevşetip kaldırdım. "Kötü bir haber miydi?" diye sordum.

"Uyanman şaşırtıcı değildi ama şehri henüz birbirine katmamış olman benim için şaşırtıcı oldu doğrusu."

Sesi dümdüz, duygudan yoksundu. Ben de ondan farklı bir tonda cevap vermedim: "Huyummuş gibi konuşuyorsun."

"Huyun değil mi?" diye sorup koridorda bize doğru adımlamaya başladı. "Geldiğinden beri sular bir türlü durulmadı. Ve bu sadece başlangıç."

"Sular durulmuyor çünkü öncüler işlerinde pek de iyi değil," diye karşılık verdim ona. Sivri cümlelerini insanlara saplamaya bayılıyordu ve insanlar onun bu sivri cümlelerini karşılıksız bırakıp ona boyun eğebilirdi ama ben o insanlar gibi olmayacaktım. "Şeytanın işini bu kadar kolaylaştırmayın."

Amber bize doğru ağır ağır adımlarken göz ucuyla Kunter'e baktı. "Şeytanın boynuna kollarını sarmamış olsaydın bunu birazcık dikkate alabilirdim, Gri."

Gözlerimi önce Kunter'in boynuna sardığım kollarıma, ardından onun çehresine çevirdim. Kaşlarını kaldırmış, masumane bir tavırla bana bakıyordu. Başkası onun masum olduğuna bile inanabilirdi, öyle iyi rol kesiyordu.

"Bir cadıya dair bir hikâye biliyorum," diyerek yanımızda beliren Devin hepimizin ilgisini üzerine çekmeyi başardı. Hemen yanımızdaydı ve bakışları Amber'in üzerindeydi. İlk karşılaşmalarında birbirleri üzerinde kötü izlenim bıraktıklarını biliyordum ama acaba ben uyurken aralarında bir şey geçmiş miydi? "Dünyaya hükmetmek isteyen bir cadı." Sesinde gizli bir keyif vardı. "Sürekli gördüğümüz cadılardan pek farkı yok. Çirkin ruhuna güzel bir kılıf uydurmuş bu cadı da. Güzeller güzeliymiş ama içini açıp bakabilsek çürük bir et görürmüşüz. Mavi gözlerinin arkasında solucanlar, gri saçlarının diplerinde böcekler varmış."

Amber'in sivrilen bakışları Devin'i hedef aldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Amber'i, "Bir hikâye anlatıyorum," diyerek geçiştirdi Devin. "Kötü kalpli cadı herkesi kötülükle suçlar ama en büyük kötülükleri o yaparmış. Sinsiymiş, güler yüzüne kanan çok olurmuş."

Devin hikâyesini keyifle anlatıp muhtemelen Amber'i kudurtmaya çalışırken başımı daha fazla tutamadım ve Kunter'in omzuna yerleştirdim. Yanan gözlerimi bir anlığına kapattım. O kısa anda Kunter çenesini başıma yasladı ve sessizce bana eşlik etti. Ona karşı koymak istedim ama yapacak gücü o kısa anda kendimde bulamadım. Belki de karşı koymak da istemedim, kendimi buna inandırdım.

"Senin saçmalıklarını dinleyecek vaktim yok benim," diye terslenen Amber'i, yine umursamaz bir şekilde hikâyesini anlatmaya devam ederek defetti Devin.

"Bencilmiş, insanları dolandırdığına şaşmamalıymış. Kendi menfaatleri için koca bir şehri yok oluşa sürükleyebilirmiş ama bunu açık açık yapmaz, suçu başkalarının üzerine yıkarmış. Sonra bu cadı, her hikâyede olduğu gibi masum olanla karşı karşıya kalmış. Masum olan her hikâyede olduğu gibi diğerlerinin ilgisini çekmeye başlayınca cadı hamlesini yapmak için hazırlığa başlamış. Masum olanı yok etmek artık onun yegâne yaşam sebebiymiş. Ama cadı bilmeli ki masum olanı yok etmek öyle kolay değil. Cadı dikkat etse iyi olur çünkü kötülerin kazandığı hikâyeler azdır."

Devin'in anlattıklarını duyunca göz kapaklarımı yavaşça araladım. Benden bahsettiğini anlamamak için salak olmak gerekiyordu ama Devin neden böyle bir şeyi anlatma gereği duymuştu? Amber'in beni yok etmek istediğini mi düşünüyordu gerçekten? Amber'in masum olduğunu ya da iyilik peşinde olduğunu söyleyemezdim ama Devin'in anlattığı kadar da kötü biri olabileceğini düşünmemiştim. İyi yanları vardı, kötü yanlarının olduğu gibi. Ve beni hedefi hâline getirmesi için ortada gerçekten bir sebep yoktu. Onun için ya da bir başkası için bir tehdit değildim.

Amber'in alev alan mavilerinin tek hedefi Devin'di ve şimdi ağır ağır ona yaklaşıyordu. İkisinin karşı karşıya gelmesi an meselesiydi ve bu, korkunç bir şey olurdu. Devin'in onu öldürmekten kaçınacağını sanmıyordum ya da Amber'in ölmek üzere olduğunu düşündüğü için susacağını. Tehlikeli bir karşı karşıya gelme durumuydu bu.

Başımı Kunter'in omzundan kaldıracakken Kunter bir anda çenesini başımdan çekip öne doğru adımladı. "Amber evi başımıza yıkmadan kaçalım."

Kunter hızlı davrandı ve birkaç adımda merdivene ulaştı. Ağzımı açacak vakti bile bulamamıştım. Bu yüzden çaresiz bir şekilde onun omzunun üzerinden geriye, Devin'e baktım. Devin'in kehribar gözlerinde korkunun emaresi yoktu. O, tanıdığım en cesur kadınlardan biriydi ve üstelik bıçak konusunda inanılmaz iyiydi. Bu yüzden korunmaya ihtiyacı yoktu. Zekiydi, konuşurken bir sonraki hamlesini çoktan hesaplamış olmalıydı. Aptallık etmiyordu yani, yardıma da ihtiyacı yoktu. Amber'in hedefi hâline gelmek onun istediği ve hatta planladığı bir şeydi.

Hedeflerinden birinin hedefi hâline geliyordu yalnızca. Planının bir parçasıydı.

Kunter basamakları hızlıca inip bizi oradan uzaklaştırdı. Henüz bir ses yükselmeden biz çoktan malikâneden dışarı çıkmıştık bile. Yukarıda olanlarla ilgilenmeyen Kunter oldukça sakindi. Beni kapının önünde bekleyen aracın arka kapısından arabaya yerleştirdi ve geri çekilmeden önce biraz oyalandı. Benimse aklım hâlâ yukarıdaydı. Asil'le Riyaz, Devin'le de Amber büyük bir kavgaya tutuşabilirlerdi ve muhtemelen Kırmızı Bölge aynı anda hem öncüsünden hem de yancısından olurdu.

Kunter geri çekilecekken kolundan yakaladım ve onu durdurdum. "Senin evindeler."

"Ne olmuş yani?" Olanlara karşı ufacık bir ilgi beslemiyordu.

"Birbirlerine zarar vermelerinden korkmuyor musun?"

"Birbirlerine zarar veremezler," dedi ilgisiz bir sesle. "Devin'in ya da Riyaz'ın öncü ya da yancıyı öldürecek cesareti henüz yok."

"Cesaretleri olduğunu biliyorsun," dedim sertçe. "Onlarla iş birliği bile yapmışsın. Biliyorsun ki yaptın."

"Tamam, cesaretleri var ama aptal değiller. Bir öncü ya da yancıyı bu kadar kısa sürede öldürüp ölümle cezalandırılmayı göze almayacaklar. O yüzden endişelenme, hiçbirimiz ölmüyoruz. Yancım olarak sen de bize dâhilsin."

Kolunu bıraktım. "Beni sizinle aynı kefeye koymayı aklının ucundan bile geçirme, Siyah."

Onu terslememeden keyif alır gibi güldü. "Bir gün Siyah yerine *Siyah Bey* der misin acaba?"

Vereceğim olası tepkiden daha fazla keyif alıp beni eğlence malzemesi hâline getirmesin diye başımı arabanın içine doğru çevirip gözlerimi kaçırdım. Yanımda oturan Rüzgâr'ı ve arabanın dışında sigara içerek bekleyen Kaan'ı ancak o zaman fark edebilmiştim. Rüzgâr bana gülümsese bile Kaan'ın ilgisi tamamen Kunter'in üzerindeydi. Dümdüz ifadesinin altındaki ölümün sesini duyabiliyordum ama Kunter'in bunu duysa bile önemseyeceğini sanmıyordum.

"Böyle bir meydan dayağından sağ çıkman bile mucize ama oldukça iyi görünüyorsun," diye neşeli bir sesle konuşarak ilgimi üzerine çekti Rüzgâr. "Devin'in aşk hayatı üzerine günlerce dedikodu yapamadan seni kaybedeceğiz diye çok korktum."

"Devin'in aşk hayatı mı?" diye sorarken dudaklarımın kenarı yukarıya doğru yavaşça kıvrıldı. Rüzgâr'ın garip, tatlı bir enerjisi vardı. "Bizi öldürür."

"Şimdiye kadar sağ çıktım. Hem sen masumsun, seni öldüremez. Bu yüzden süper dedikodu ikilisi olacağız. Evdekileri çekiştirmekten bu lanet şehirdeki cezamızın ne ara bittiğini anlamayacağız bile."

"Kalıcı değilim," dedim tebessüm ederken. "Toparlanana kadar. Sonra kendime kalacak bir yer bulacağım."

"Olsun," dedi hemen. "Zaten bizim evde uzun uzun konuşursak yakalanırız. Sana gelirim, sende yaparız dedikoduyu. Sonra da Devin evi ne zaman ateşe verecek, bakarız artık."

Böyle tatlı bir adam neden bir katil olmuştu? Üstelik kan görmeye bile dayanamıyorken neden bir katil çetesinin üyesiydi? Ne yaşamıştı da böyle bir hayatı seçmişti, merak ediyordum. Diğerlerinden farklıydı.

"Benimle kal."

Kunter'in yanı başımdan yükselen sesine önce Rüzgâr kulak verdi. Sinsice sırıtarak baktı Kunter'e. Kim bilir aklından neler geçiyordu şimdi.

"Bence de sizinle kalmalı," dedi Rüzgâr. "Onu bütün şehrin hedefi hâline getirdiniz ve yine en iyi siz korursunuz. Evinizde, yanı başınızda güvende olur. Tabii, önce iyileşip gerektiğinde sizden de kaçabilecek hâle gelmeli."

Rüzgâr'ın güler yüzüne kanmamak gerekiyormuş meğer.

Kunter, Rüzgâr'a bir cevap vermek yerine ona yalancı bir gülümsemeyle karşılık verip bana doğru hafifçe eğildi. "Kendine arkadaş arıyorsan ben olabilirim, Gri. Etrafındaki insanlara daha ne kadar tahammül edebilirim, bilmiyorum."

"Etrafımda dolaşmazsan etrafımdaki insanlara da tahammül etmene gerek kalmaz."

"Bir düşüneyim," diyerek geri çekildi ve kapıyı tuttu. "Katlanabilirim." Kapıyı kapattı.

Kunter malikânesine girdikten birkaç dakika sonra Devin ve Riyaz dışarı çıktı. Bunda Kunter'in etkisi var mıydı, bilmiyordum ama tesadüfmüş gibi hissetmiyordum.

Devin şoför koltuğuna, Riyaz da yan koltuğuna geçti. Kaan da sigarasını bitirip yanımızdaki yerini aldı. Bir anlığına hiç kimse konuşmayınca yukarıda ciddi bir şeylerin yaşandığını düşündüm ama soramadım. Şu durumda hiçbir şeyi alevlendirmemek en iyisiydi. Herkes sakinleşince konuşulabilirdi.

Devin arabayı çalıştırdığı sırada biri camıma tıklattı. Başta Kunter olduğunu düşünmüştüm ama bakınca Asil'i gördüm. Camı indirdiğimde dirseklerini kenarlara yaslayarak yaklaştı. "Senin için bir şey ayarladım. Yanına geldiğimde verecektim aslında ama fırsat olmadı."

Ona sorarcasına baktığımda elini cebine attı ve bir telefon çıkardı. "Al." Telefonu almamı beklemeden kucağıma bıraktı. "Numaramı kaydettim. Giray, Amber ve Mirza'nın da numaraları var. İhtiyacın olduğunda bizden birine ulaşabilirsin."

Telefon herkeste yoktu. Sadece öncüler ve yancılarda vardı. Üstelik sadece birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı. Dışarıyla iletişim kurmak mümkün değildi.

"Kunter'in yancısı olduğum için mi veriyorsun bunu?"

Kunter'in yancısı olmam düşüncesi onu sinirlendirmiş gibi öfkeyle burnundan soludu. "Henüz yancısı sayılmazsın."

"Kurallarınız olduğunu sanıyordum," dedim telefonu alırken. "Aşamadığınız kurallarınız. Kurallarınıza bu kadar bağlıysan bana bir telefon vermemelisin. Henüz resmî olarak yancı değilim ne de olsa."

Telefonu ona uzattığımda ön koltuktan uzanan Devin telefonu elimden kapıp Asil'e yalandan güldü. "Bir telefona hepimizin ihtiyacı var. Teşekkürler, Gri. Devrim'in kullandığından emin olacağım."

Başka bir şey söylemeye fırsat tanımadan önüne dönüp arabayı hareket ettirdiğinde Asil hızlıca geri çekilerek kafasını camın kenarına çarpmaktan ya da ayaklarının ezilmesinden kurtuldu.

Siyah Bölge'nin boş sokaklarında ilerlerken etrafı dikkatle izliyordum. Dışarıda kimse yoktu ve nedenini bilmiyordum. Akşamüstüydü ve bu saatlerde sokaklar insan kaynıyor olmalıydı ama dışarıda çıt bile çıkmıyordu. Acaba bunun Siyah Bölge halkının bana yaptıklarıyla bir ilgisi olabilir miydi? Kunter onları bunun için cezalandırır mıydı?

Halkını benim için karşısına almazdı.

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimi geçtiğimiz boş sokaklardan alıp arabanın içine döndüm. "Kunter'le ne için iş birliği yaptınız?"

"Senin için," diye yanıtladı Kaan. "Seni bu hâle getirenleri cezalandırdık birlikte."

Çatık kaşlarım gerilerek havalandı. "Kunter halkını mı cezalandırdı?"

Devin dikiz aynasından bana bakarak başıyla onayladı. "Hepsini ölümle cezalandırdı. Sessiz kalan halka da sokağa çıkma cezası verdi."

"İnsanları mı öldürdü?"

"Biz öldürdük," diye yanıtladı Riyaz. "Öncü sadece elebaşlarına ufak bir ceza verip kıyıya sürgün etti. Kıyıda kalan da ölür."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Ölüm, hâlâ bu kadar kolay ağza alınabilecek bir şey gibi gelmiyordu. Kaç kişi ölmüştü? Sormaya cesaret edemiyordum ama onlarca kişinin öldüğünden emindim. İnsanlık dışı bir cezalandırma yöntemiydi ve tam da Kötülerin Şehri'ne layıktı. Benim yüzümden olması ise rahatsız etmişti. Bana berbat bir şey yapmışlardı, hepsinden nefret ediyordum ama yine de bunu istemezdim. Kötülüğe daha büyük kötülükle karşılık verilmesini istemezdim. Doğru değildi ama bu arabadaki kimse bunu anlamayacağı için tek kelime etmedim.

Rüzgâr omzunu omzuma dokundurdu. "Senin için herkesi karşısına aldı," dedi dedikodu havasında. "Sana dokunan elleri tek tek

yok etti. İyi bir kalbin olduğu için bu yöntemi vahşice bulduğunu biliyorum ama inan bana iyi kalbin, o insanların kalbine asla dokunmayacaktı. Onlar çoktan cehennemin karanlık sularında yüzüp kötülüğün tadını almışlardı. Çok daha fazlasını başkalarına yaptıkları için burada olduklarını unutma."

"Kötülüğü kötülükle yok etmek mi çözüm?"

"Çözüm değil," dedi Kaan. "Yok oluş. Daha fazlası olmasın diye yok ediyoruz. Bir çözüm aramıyoruz çünkü çözüm araması gerekenler biz değiliz, onlar. Hiçbir kötüyü kurtarmak zorunda değiliz. Kimse değil. Herkes kendi kalbinin ekmeğini yer, Devrim. Kalbin kömür gibi karaysa aç kalıp ölmeye de razı olacaksın."

Onların karanlık düşünceleri benim aydınlığımla taban tabana zıddı. Bu yüzden sessizliğimi korudum. Henüz münakaşa edecek hâlim yoktu. Dörde birdim üstelik. Ne söylesem bir kulaklarından girer diğerinden çıkardı. Kötülüğün kitabını yazmış olanlar da onlardı, ben değildim. Anlamazdım kötülükten, kafamın içinde hiçbir yere oturtamazdım onu. Buna rağmen arkadaşımı öldürmüştüm.

Kötülerin Şehri'nde kimliğin gizliliği her şeydir. Kimliği ortaya çıkan birinin şehir dışındaki yaşamı tehlike altındadır. Birinin şehirdeki gelmiş geçmiş bütün mahkûmların bilgilerini çalmış olması, o kişinin eline büyük bir güç verir.

BÖLÜM 21

Devin, Rüzgâr, Kaan ve Riyaz'la ev arkadaşlığımın birinci haftası sona erdiğinde artık yürüyebiliyor, kendi işimi kendim halledebiliyordum. Morluklarım yeşile dönüp usul usul kaybolurken yaralarım da iyileşiyordu. Günden güne fiziksel anlamda iyileşsem bile ruhsal anlamda derin bir çöküşteydim fakat etrafım kalabalık olduğundan bu çöküşü irdelemeye vakit bulamıyordum. Bu da bir nevi kendi gerçeğimden kaçmama yardımcı oluyordu.

Onlar hakkında henüz pek bir şey bilmiyordum. Her şey yüzeyseldi çünkü henüz kimse kimseye tam anlamıyla güvenmiyordu. Ne onlar bana ne de ben onlara. Yine de onlara minnettardım ve kendimi borçlu hissediyordum. Hayatımı kurtarmışlardı ve beni evlerinde misafir ediyorlardı.

Ev arkadaşlığımızın ikinci haftasında ise artık birbirimiz hakkında daha çok şey biliyorduk. Onlar bana karanlık geçmişlerinden bahsederken ben küçük dertlerimin altında ezilmiştim.

Kaan'ın sevgilisi onun gözleri önünde intihar etmişti. Sebebini söylemedi ya da detaya girmedi çünkü hâlâ bunu atlatamamıştı. Anlatmaya kalktığında daha ilk cümleden gözleri doluyor, nefesi kesiliyordu. Sevgilisinin intiharının onu nasıl bir seri katil olmaya sürüklediğini bilmiyordum ama bu konunun onu her açıdan tetiklediğini görebiliyordum.

Devin'in ailesi o küçükken bir araba kazasında ölmüştü. Bu yüzden Devin, ondan sekiz yaş büyük ablasıyla büyümüştü. Ablası bir polisle evliydi. Yıllarca kocasından şiddet görmüş, her kavgada silahla tehdit edilmişti ve bir gün o silahla öldürülmüştü. Bu sebeple Devin'in en büyük korkularından biri kendine ya da sevdiği birine bir silah doğrultulmasıydı. Her zaman önce davranmaya ve kimseye

ikinci bir şans vermemeye yemin etmişti. İkinci şansa artık inanmıyordu çünkü ablası bir adama onlarca kez şans vermiş ve sonunda bu yüzden ölmüştü. Devin ise ablasının katilini aynı silahla öldürerek ilk cinayetini işlemişti.

Rüzgâr, erkek bedeninde mutlu olan ve erkeklerden hoşlanan biriydi. Küçük yaşlarından itibarense bu tercihi yüzünden şiddetin her türlüsünü tatmıştı. Bir gün ölümün kıyısından döndüğünde onları cezalandırmaya karar vermişti. Onları zehirleyerek öldürüyordu. Kan onun midesini bulandırıyordu.

Riyaz... Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Anlatmıyordu. Yalnızca dinliyor, duyduklarına tepki de vermiyordu. Susuyordu, susmak ona iyi geliyordu. Sert görünse bile arkadaşlarının yanında oldukça samimi ve güler yüzlüydü.

Bense onlara ailemden bahsetmiştim. Babamla annemin hiç evlenmediğinden, babamı küçüklüğümden beri görmediğimden ve hatta soyadını bile almadığımdan. Acılarımdan değil, anılarımdan bahsetmiştim daha çok. Annem bana acıları beslememem gerektiğini anlatırdı hep. Düşünüp üzerine konuştuğun ve kurcaladığın acıların böyle beslenip büyüdüğünü söylerdi. Annemle ilgili anlattıklarım onların yüzlerini güldürmüştü, annemi görmeseler bile sevmişlerdi.

O gecenin sonunda onlardan biri olmuştum. Onlardan ama onlar gibi kötüleri öldürmeyen biri.

"Devrim." Devin, koltukta yanıma oturduğunda daldığım düşüncelerden sıyrılıp kafamı ona çevirdim. "Efendim?"

"Senden bir şey isteyeceğim ama yapmak zorunda değilsin."

Gözlerim şüpheyle kısıldı. "Ne oldu?"

"Kötülerin Şehri'ne düştüğümüz gün şehrin sistemi hacklenmiş ve bütün mahkûmların kişisel bilgileri çalınmış. Öncü Kunter bunu yapan kişiyi arıyormuş."

"Kişisel bilgiler mi? Kunter bu bilgilere erişebiliyor mu?"

"Bizimle ilgili her şeyi bilen adamdan bahsediyoruz. Sence?"

"Herkesle ilgili her şeyi öğrenebildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Devin. "Ve eğer bunu yapan adamı bulursa..." Gözlerini kapatıp sıktı. "O adama ulaşırsa..."

Kaan, konuşmakta zorlanan Devin'i alaya alır gibi, "Eniştemiz," dedi. "O adam dediği de üç yıllık sevgilisi." Kendini çaprazımızda

kalan tekli koltuğa bıraktı. Devin bunun üzerine Kaan'a yastık fırlatıp, "Ne sevgilisi ya?" diye çemkirdi.

Kaan durur mu? Devin'in suratına fırlattığı yastığı ona geri fırlatırken, "Ne diyeyim?" diye sordu. "Nişanlısı mı diyeyim yoksa kocası mı?"

Devin, Kaan'ın ona geri fırlattığı yastığı havada kapıp koltuktan kalktı. Birkaç saniye sonra Kaan'ın üstüne çıkmıştı ve elindeki yastığı onun suratına bastırıyordu. Kaan ise her bulduğu boşluktan kafasını çıkarıp gülüyordu. Devin utanmıştı ve bu, Kaan'ı eğlendiriyordu. Bense şaşırmıştım. Devin'in de bir insan olduğunu ve utanabileceğini hesaba katmamıştım.

İkisi koltuğun üzerinde tepinirken yere yuvarlandıklarında bu hâllerine gülmeden edemedim. Küçük birer çocuk gibiydiler. İnsanları acımadan öldürüyor, bundan zevk alıyor ve korku salıyorlardı ama bir aradayken çocuk gibiydiler. Sadece bu kısa an bile birbirlerine ne kadar değer verdiklerini güzelce anlatmıştı bana. Herkese zarar verebilirler ve birbirleri için herkesi yok edebilirlerdi çünkü onlar kan bağları olmasa bile birer kardeşti.

"Bunlar neyin kavgasını yapıyorlar yine?" diye sorarak yanımıza geldi Riyaz ve yanımdaki boşluğa oturdu. Kaan ve Devin'i kısa bir an izleyip bana baktı. "Koray kavgası, değil mi?"

"Koray?" diye sordum. Bu adı daha önce duyduysam bile hatırlamıyordum. Kimdi Koray?

"Enişte," diye yanıtladı beni. "Devin'in nişanlısı. Üç yıldır birlikte olmalarına rağmen sevgilerini açık açık yaşayacak cesareti hâlâ bulamadılar. Düşmandan aşka diyebiliriz onlar için. Sanırım o yüzden."

"Oo," diye bir ses çıkararak keyifle salona geldi Rüzgâr. Riyaz'ı biraz itip aramıza oturdu. "Dedikodu ve kavga. En sevdiğim ikili bir arada."

Kaan ve Devin birbirlerinin saçlarını çekiyorlardı. İkisi de yere oturmuş, birbirlerinin saç köklerine asılmış, öylece duruyorlardı. İlk kim bırakırsa o pes etmiş olacaktı ama ikisinin de bırakacağı yok gibiydi.

"Kaan'ı tutuyorum," diyerek elini kaldırdı Riyaz.

"Ben de Devin'i o zaman," diyerek Riyaz'a eşlik etti Rüzgâr. "Kazanırsam bir sonraki kurbanı zehirleyeceğiz."

Onlar iddiaya tutuşup keyifle kavgayı izlerken ben Devin'e baktım. Bahsedilen adamı, Koray'ı sevdiği gözlerinden okunmasına rağmen ondan bahsetmeye çekiniyordu. Tanıdığım en cesur kadınlardan biriydi ama konu aşk olunca o cesaretini kaybediyordu. Devin gibi birinin bir adama güvenmesi zor olmalıydı. Ne de olsa ablası, kocası tarafından öldürülmüştü ve bu olay onun bir katile dönüşmesine sebep olmuştu. Belki de bu yüzden bu aşkı kendine bile itiraf etmekten hâlâ çekiniyordu çünkü kabullenirse aynı şeyleri yaşamaktan korkup Koray'dan kaçabilirdi.

Tabii, bütün bunlar benim yorumumdu.

İşin garip tarafı, Devin'in âşık olduğu adamı geride bırakıp Kötülerin Şehri'ne kötüleri avlamaya gelmesiydi. Koray bunu nasıl kabul etmişti? Sevdiği kadını göz göre göre nasıl böyle bir yere yollamıştı? Üstelik mahkûmların kişiler bilgilerini çalarak onu tehlikeye bile atmıştı.

Devin durdurulabilecek biri değildi. Söz dinlemezdi. Belki de tek sebep buydu ve Koray ona saygı duyuyordu. İyi ve kötü bütün kararlarıyla yanındaydı.

Devin, Kaan'ın saçına öyle bir asıldı ki buna alışık olmayan Kaan hemen pes eti. Böylece Devin kazandı ve iddiayı da Rüzgâr kazanmış oldu. Rüzgâr kazandığı için mutluydu çünkü bir sonraki kurbanlarını zehirleyerek öldürmek konusunda epey heveslenmişti. Sanırım pek tercih ettikleri bir yöntem değildi.

Devin nefes nefese ve mahcup bir ifadeyle koltuğun kenarına oturdu. Yüzüme düşen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Koray benim için çok değerli ve Kunter beni onunla tehdit etti," diyerek sonunda açık açık konuşmaya başladı. "Onu bir tek sen durdurabilirsin gibi geliyor çünkü yancısısın ve senin isteklerine karşı boynu artık kıldan ince. En azından öyle hissettirdi. Yanında kalmak istemeyeceğini düşündüğü için bize seni buraya getirmemiz için yardım bile etti. Yancısı olduğun için halkını cezalandırdı. Daha fazlasını da yapabileceğini gözlerinde gördüm, Devrim. Onu ancak sen ikna edebilirsin ve eğer bunu yaparsan, yemin ederim ne istersen yaparım."

"Henüz yancı olduğumu ilan etmedi ya da bu konu üzerinde konuşmadık. Bunu kabul etmedim."

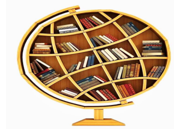
"Karar senin," diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. Diğerleri sessizdi, artık şakalaşmıyorlardı çünkü işin ciddiyetinin farkına varmışlardı. "Ne karar alırsan al yanındayım. Yardım etsen de etmesen de bu, arkadaşlığımızı etkilemeyecek."

"Kötülerin dostu iyilerin düşmanıyla konuşmak, ha?"

Derin bir sessizlik odanın her yanına sindi. Herkes gözünü bir yere dikmişti, kimse birbirine bakmıyor ya da bir ses çıkarmıyordu. Bu konuda bana muhtaç olmaları beni rahatsız etmişti. İnanılmaz bir güce sahiptiler ama Kunter karşısında güçleri sıfırlanıyordu. Benim tek gücümse nedenini bilmediğim bir şekilde Kunter'in ilgisine sahip olmamdı. Asla açıklamadığı bir nedenden ötürü yancısı olmam için çabalamış ve önündeki bütün engelleri aşmıştı.

Evet, bu konuda bir şey yapabilecek biri varsa o da bendim ve hayatımı kurtaran insanlara yardım etmezsem vicdanım rahat etmez, gözüme uyku dahi girmezdi.

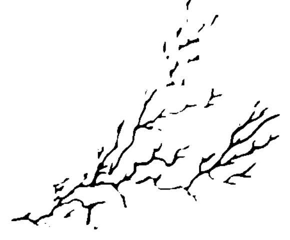

Kuruluşundan beri Kötülerin Şehri'nden
sağ çıkan bir Gri olmamıştır.

BÖLÜM 22

Siyah Bölge'nin ıssız sokaklarında ilerlerken kendi ayaklarımla Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in malikânesine gittiğime inanamadım. Adımlarım güçlüydü, sokaklarda karşıma çıkan tek tük mahkûmun yanından geçerken korku dolu değildim çünkü varlığım onları korkutuyordu. Bana dokunmayı bırak, göz teması kurmaya bile cesaretleri yoktu artık. Kunter onların gözünü sandığımdan daha fazla korkutmuştu ve bunu ancak iki hafta sonra görebilmiştim. İki haftadır evden dışarı adım atmamış ve evdekiler dışında kimseyle konuşmamıştım.

Kunter'in karanlık malikânesine yaklaştıkça kafamı kaldırıp büyüleyici görüntüsüne uzun uzun bakmaktan alamadım kendimi. Devasa bir yerdi ve pencere pervazlarına kadar her yeri siyahtı. Perdeler çekilmişti, etrafında hiçbir hareket yoktu. Onun içeride olup olmadığını bile bilmiyordum ama şansımı deneyecektim.

Dış kapı kilitli değildi. Kulpunu çevirince kolayca içeri giriliyordu. Kötülerin Şehri'nde buna nasıl cesaret ettiğini çok kısa bir an sorguladıysam bile sonra onun söz ettiğimiz bu kötüleri parmağının oynattığını hatırladım. Kimse onun evine ondan izinsiz girmeye cesaret edemezdi.

İçeri girdiğimde beni derin, tüyler ürpertici bir sessizlik karşıladı. Evin her karışı özenle tasarlanmış ve değerli eşyalarla donatılmıştı. Koridorda bile değerli tablolarla, vazolarla, heykellerle karşılaşmak mümkündü. Görünüşü bile bir soyluya benziyordu ne de olsa. Evinin soylulara yaraşır şekilde döşenmesi pek de şaşırtıcı değildi. Onun gösterişe ilgisi vardı. Her anlamda.

Dış kapıyı ardımdan yavaşça kapattım ve içeriye adımladım. Kimse geldiğimi fark etmemişti henüz. Yardımcıları dahi. Gerçi kaç yardımcısı olduğunu ya da ona öncülük işlerine kaç kişinin yardım

ettiğini bilmiyordum. Onunla ilgili bildiklerim sınırlıydı ve geneli uyuzun önde gideni olmasıyla ilgiliydi.

Dış kapının hemen karşısında yukarıya çıkan merdiven, solda ve sağda iki kapı vardı. Merdivenin yanından arkaya doğru giden bir koridor uzuyordu. Orası karanlıkta kalmıştı. Odasının ve banyonun üst katta olduğunu biliyordum ama eviyle ilgili bildiklerim bunlarla sınırlıydı. Sanırım sağdaki kapı da salona açılıyordu.

Sağda kalan kapıya doğru ilerlediğimde henüz kulpuna uzanamadan içeriden gelen sesleri işittim. İçeride biri ya da birileri var gibiydi ama emin olamıyordum çünkü müzik de vardı. Belki de sadece müzikti.

Seslere anlam verebilmek için kapıya kulağımı yasladım ve dikkat kesilirken gözlerimi kıstım. Henüz sesleri ayırt edemeden arkamdan bir ses yükseldi: "Ne diyor?"

İrkilerek arkama doğru döndüğümde Kunter'i benim gibi kulağını kapıya yaslarken buldum. Ona baktığımı görünce işaret parmağını dudaklarının üzerine bastırdı. "Sessiz ol, Gri Hanım, dinlemeye devam et."

O kısa anda olanlara anlam veremeyip ona bakakaldım. Onun deli olduğunu düşündüğüm çok an olmuştu ama bunu tam anlamıyla kanıtlayacağını düşünmemiştim hiç.

Geriye doğru adımladığımda bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Onları duyamıyorum." Beni kendine doğru çekti. "Bana yardım et." Sırtım göğsüne yaslandı. Elini başıma bastırıp kulağımı yeniden kapıya yasladı. "Dinle."

Kapının ardından gelen seslere odaklanmak yerine, "Burası senin evin," diye mırıldandığımda saçlarımın arasında nefesini hissettim. Aldığı derin nefesle birlikte ise göğsü sırtıma iyice yaslanmıştı.

"Gri Hanım," diye fısıldadı. "Seni bekliyordum."

"Ne?"

"Seni bekliyordum," diye tekrar etti ve bileğimdeki parmakları elime doğru usulca uzandı. "İki haftadır bana gelmeni bekliyorum."

Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum. Arkamdaki varlığı beni bütünüyle etkisi altına aldı. Buraya neden geldiğimi, ona ne söylemem gerektiğini bile kısa bir an unuttum ve kapıldım varlığına. Kulağımın dibinde kıkırdayana dek kaskatı kesilmiş, lal olmuştum. O gülünce hızlıca toparlanıp hamlemi yaptım. Arkamı döndüm,

saçlarına uzanmak için acele ettim ama o, bunu anladı ve beni hızlıca bileklerimden yakaladı.

"Bir gün elimde kalacaksın, Siyah!"

"Senin elinde kalırım, Gri," dedi gülmeye devam ederken. Keyfi iyice yerine gelmişti. Bense öfkelenmiştim, keyfini kaçırmak için yer arıyordum. Bileklerimi kurtaramayınca tekmemi bacağına savurdum ama yine hazırlıklıydı. Bacağımı yakalayıp iki bacağının arasına kıstırdı ve beni çaresiz bıraktı. Sırtımı kapıya bastırıp üzerime eğildi. "Şu hâllerin beni çıldırtıyor, Gri Hanım. Bir köşeye sinmiş, korkak ya da sessiz hâlin hiç hoşuma gitmiyor ama bu hırçın tavrın için her şeyi yapabilirim."

Yüzlerimiz arasındaki mesafe inanılmaz kısaydı. Geri çekilip ondan kaçacak bir alanım da yoktu üstelik. Beni bir köşeye sıkıştırmış olması ve hırçınlığımı beslemesi onu eğlendiriyordu.

"Üç saniyen var," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Üç saniye mi? Üç saniye yetmez, dört olsun."

"İki," dedim, hâlâ kendimi kurtarmaya çalışırken. "Bırak beni yoksa elimde kalacaksın."

"Elinde kalmaya hevesim var zaten."

"Bir."

"Konu seninle ilgiliyse saniyeler yetmez bana, yıllara ihtiyacım var."

Küçük, inatçı, gıcık bir çocuktu o!

Onun suratının ortasına kafamı geçirmeye hazırlandım. Evet, başka bir hamle yapmam mümkün değildi çünkü beni her yerden kıstırmıştı ama suratının ortası oldukça açıktaydı. O güzel yüzünü dağıtacak ve bundan pişman olmayacaktım çünkü an itibarıyla sonuna kadar hak ediyordu.

Onun bana gülen suratını dağıtma hayalleri kurarken Kunter'in beni sıkıca bastırdığı kapı aniden açıldı ve kendimi boşlukta buldum. Sırtüstü yere düştüğümde benim gibi bunu beklemeyen Kunter de dengesini kaybedip üstüme düştü.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter göründüğünden kat kat ağırdı. Üstüme düşer düşmez nefesim kesilmiş, dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti firar etmişti.

Tepemde beliren Giray, "Romantik bir âna benziyor ama Siyah'ın altında kalan Gri'nin canı çıktı," diye alay etti. "Biraz centilmen ol, Kunter, kız ölmeden üzerinden kalk."

Kunter yerden destek alarak üzerimdeki ağırlığını çekti. Yüzünde şaşkın, ne yapacağını bilemez bir ifade dolanıyordu. Bana baktı ve iyi olup olmadığımı anlamaya çalıştı ama çatık kaşlarımın altındaki öfkeyle kısılmış gözlerim ona pek kopya vermiyordu.

Onu göğsünden ittiğimde yanıma düştü. Elimin tersiyle de omzuna vurmaktan geri kalmadım çünkü nefesimi kesecek kadar ağır, iri bir adamdı ve biraz daha hareketsiz kalsaydı, cüssesinin altında ezilerek can verecektim.

Biri beni omuzlarımdan yakalayıp yukarı çektiğinde başta bunu yapanın Giray olduğunu sanmıştım ama değildi. Mirza'ydı. O da Giray gibi buradaydı. Kunter'in evinde. Onları en son ringde birbirlerini öldüresiye döverken görmüştüm ve şimdi birer arkadaş gibi burada toplanmışlar mıydı yani?

Hesap soruyor gibi görünmek istemezdim ama, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sormaktan alamadım kendimi. "Arkadaş olmadığınızı sanıyordum."

Mirza sertçe, "Değiliz," dedi. Benim gibi onun da yaraları iyileşmiş, morlukları geçmişti. "Şehri yönetiyoruz ve bazen bir araya gelmek zorunda kalıyoruz."

"Bir araya gelme anlayışınızın ringde birbirinizin ağzını burnunu kırmak olduğunu sanıyordum."

Kunter buna güldü. "Mirza artık o yolu tercih etmiyor."

Mirza'nın alev alan bakışları Kunter'i buldu. "Ağzını yüzünü siktirme bana."

"Uu," diye bir ses çıkardı Kunter. "Ringde yediğin dayaklar yetmediyse rövanşa varım, Mavi."

İkisi birbirine yaklaşacak gibi olduğunda Giray aralarına girdi. "Hop, ağır olun, beyler. Bugün burada toplanma amacımız sizin sikik kavgalarınızdan biri değil. Bugün konuşacağız."

"Neyi?" diye merakla sorduğumda Kunter başını bana doğru çevirirken tatlı tatlı gülümsedi. "Seni, Gri Hanım."

Hazırlıksız yakalandım. "Beni mi?"

Kunter bana bir cevap verme fırsatı bulamadan dış kapıdan içeri giren Amber, "Seni tabii," diye yanıtladı sorumu. Soğuk bakışları

üzerimden kayıp gitti. Ceketini çıkarıp Kunter'in ellerinin arasına bırakırken yanımızdan geçip salona girdi. "Konu bir aydır sensin ne de olsa."

Amber kendine beyaz şarap doldururken ve "Kırmızı olmalıydı," diye söylenirken onu izledim. Kendi eviymiş gibi rahattı. Üzerindeki gözlerden hiç rahatsız olmuyordu ve burada olmak da onu pek rahatsız ediyor gibi değildi.

"Benim neyimi konuşacakmışsınız?" diye sordum sertçe. "Kafanızın içinde benimle ilgili ne dönüyorsa buna bir son verin." Yanımda duran Kunter'in karnına uzanıp onu çimdiklediğimde bunu beklemediği için korkarak geri kaçtı. "Seninle yanmayacağım, Siyah. Sana yöneltilen nefret oklarının önüne siper olmayacağım. Kalkanın değilim ben, insanım."

"Aksine, ben senin kalkanın olacağım," dedi düz bir sesle. "Ben yansam da benimle yanmanı istemeyeceğim senden. Seni insanların hedefi hâline getirdiğim için üzgünüm, bunu toparlamaya çalışıyorum. Senin iyiliğin için konuşacağız, seni hedef hâline getirmek için değil."

"İnansam keşke, güvensem sana. Arkadaşlarımı tehdit ederken de iyiliğimi mi düşünüyordun, Siyah?"

Kaşları çatıldı ve gözleri anlamaz bir şekilde kısıldı. "Arkadaşlarını tehdit etmek mi? Kimi tehdit etmişim?"

"Devin'i tehdit ettin."

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakırken gözlerini devirdi. "O olayın seninle bir ilgisi yok."

"Devin benim arkadaşım."

"Ve?" Kaşlarını kaldırırken güldü. "Buraya arkadaşın için konuşmaya mı geldin yani? Bunu senden o mu istedi? Sana olan zaafımı kullanmanı mı istedi?"

İçim öfkeyle dolup taştığında ona doğru attığım adım, herkesi geri püskürttü. Giray ve Mirza geri çekilip salona girdi ve bizden uzaklaştılar.

"Senin halkın beni öldürmek istediğinde beni onlar kurtardı. Sen benimle ölüm üzerine bir oyun oynarken onlar vardı yanımda. Ne oldu da tehdit ettin onu? Ne söyledi de canını sıktı mesela? Ben senin bana olan..." Ellerimi kaldırıp tırnak işareti yaptım. "Sözde zaafını

kullanıyorsam eğer sen de kalbindeki kötülükle kurduğun krallıktaki mevkini kullanıyorsun."

"Sözde zaaf mı?" diyerek üzerime doğru bir adım attığında burun buruna gelmiştik. Sözlerimde onu öfkelendiren bir şeyler vardı ama bundan rahatsız değildim. İstediği kadar öfkelenip rahatsız olabilirdi. "Öyleyse gidip arkadaşlarına o adamın yakın zamanda Kötülerin Şehri'ne düşeceğini haber verebilirsin. Tehditten ileriye gitmeyecektim ama ileriye gitmeye heveslendirdin beni."

Bana sırtını dönüp salona doğru adımladığında kolundan sertçe yakaladım. "Bunu yapmayacaksın."

Bana doğru dönerken kaşlarını imayla kaldırdı. "Peki, beni nasıl durduracaksın, Gri?"

Dudaklarım öfkeyle aralansa bile ona verecek bir cevap bulamadım. Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum çünkü onun gibi şeytanın yaveri değildim ben.

Yanı başımdan, "İki haftadır sana ulaşamıyorum, Devrim," diyen Asil'in sesi yükselince derin bir iç çekip Kunter'in kolunu bıraktım. Onun da sert bakışları Asil'i hedef almıştı zaten. Dönüp Asil'e baktım. Kunter'le bulunduğumuz durumu çözmek ister gibi gözlerini kısmıştı.

"İki haftadır kimseyle konuşmak istemiyorum da ondan."

Onları orada bırakıp salona doğru ilerledim. Kızgınlığım Asil'e değildi, Kunter'eydi ama bundan herkes nasibini alacaktı.

Salon yemek masasının olduğu duvar kenarı ve oturma grubunun olduğu pencere kenarı olarak ikiye ayrılmıştı. Amber başköşede gibi duran berjere yerleşmiş, gözlerini üzerime dikmişti. Mirza ve Giray yan yana koltukta oturuyordu ve onların da ilgi odağı bendim. Hepsinden en uzak köşede kalan koltuğa oturdum. Konu benimle ilgiliydi ne de olsa. Burada olmayı hak ediyordum.

"Benim de telefonlarımı açmadın," derken gülen Giray'a surat astım. "Dostuz sanıyordum."

"Hayatta kaldığım için kahrolsam mı şanslı mı hissetsem, bilmiyordum. İki haftam bunu düşünmekle geçti."

Mirza dişlerini göstererek sırıttı. "Bana ring olayı için kızgınsındır herhalde. Ben de aradım ama ulaşamadım."

Yalandan dişlerimi gösterdim. "Tabii, meydan dayağı yediğim için sana teşekkür etmek adına açmalıydım telefonunu."

"Boşluğuma denk geldi. Özür dilerim, sözümü tutmalıydım."

Başımı sallamakla yetindim. Olmuşla ölmüşe çare yoktu ne de olsa. Kunter'in ring davetini kabul etmeseydi tertemiz bir şekilde onun yancısı olacaktım.

"Benim de telefonlarımı açmadın, Gri," dedi Amber. "Ben sana hiçbir şey yapmadım. Sadece seni Kırmızı Bölge'ye davet etmek istemiştim. Kız kıza sohbet ederdik."

"Tabii." Yeniden yalandan güldüm. "Sonra da psikopat kardeşin gelir, ortalığı birbirine katar ve beni giyinme odanda sıkıştırır."

Herkesin şaşkın bakışları hâlâ kapının önünde dikilen Kunter'e döndü. Ben dönüp ona bakmadım. Onunla işim daha bitmemişti. Bugün buradan istediğimi almadan gitmeyecektim ne de olsa. İkna olacaktı ama ikna olana kadar malikânesi başımıza yıkılabilirdi.

"Ne olmuş yani?" diye soran Kunter içeri doğru adımlayıp önümden geçti. Çaprazımda kalan berjere oturup bacak bacak üstüne attı. "Sadece baş başa kalıp konuşmak istedim." Başını omzuna doğru yatırıp bana baktı. "Güzelce konuştuk, değil mi?" Ve ekledi: "Gri Hanım."

Arkamdaki yastığı alıp ona fırlattım. Elini yüzüne siper ederek yastıktan kurtuldu ve keyif dolu bir kahkaha patlattı. O günlerde ondan ve yapacaklarından korkuyordum. Şimdi beni bir odada kıstırsa ondan korkmazdım ama o gün korkmuştum.

Yanımdaki boşluğa oturan Asil, suçlar bir tonda, "Bana bunu söylemedin," dedi. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

Ona ters bir bakış atmaktan alamadım kendimi. "Ne yapabilirdin ki?" diye sordum. "Konuştu ve gitti. Bunu bilmen neyi değiştirecekti?"

"Doğru," dedi, kaşlarını imayla kaldırırken. "Hiçbir şeyi değiştirmezdi ama en azından bana güvendiğini bilirdim. Belli ki bana da güvenmiyorsun."

"Neden güveneyim?" diye sordum bu kez. "Burası Kötülerin Şehri, değil mi? Buradaki herkes kötü değil mi? Neden benden sana güvenmemi bekliyorsun?"

"Biz Gri'yiz," dedi sakin bir şekilde. "Kötü olanlar onlar, biz değiliz."

Arkadaşımı öldürdüm ben. İyi değilim, iyi olma ihtimalim var sanıyorlar yalnızca. Bu yüzden ne ben güvenilirim ne de Asil'e güvenebilirim. Gri olmak, iyi olmak demek değil.

"Ne sen bana güven ne de ben sana güveneyim." Koltuktan kalktım. "Foyamız ortaya çıkana kadar ne kötüyüz ne de iyi."

Daha fazla konuşmak istemedim. Hiçbiriyle. Kunter damarıma basmıştı ve sakinleşemiyordum. Salondan çıkıp merdivene yöneldim. Merdivenin hemen karşısındaki kapı ilk kez o zaman dikkatimi çekti. Üzerinde çarpı olan bir kapıydı ve bu resmen davetti.

Kunter'in yasaklı alanına girmekten zevk alırdım çünkü o sürekli benim alanıma giriyordu. Hakkımdı artık bu benim.

Odanın kapısı kolayca açıldı. Madem üzerinde bir çarpı var ve yasaklı görünüyor, o hâlde kapısını kilitleseymiş.

Odanın içi biraz farklıydı. Buranın özel bir alan olduğu apaçık ortadaydı. Kunter'in zihninden bir odaydı burası. Dört duvar da farklı renklerdeydi. Ardımdaki duvar kırmızıydı ve üzerinde onlarca büyük küçük tablo asılıydı. Amber'in odasında gördüğüm tabloların benzerleri de vardı aralarında. Bunlardan bazılarını Amber yapmıştı ve Kunter onları zihninin içinden gibi duran bu odada kendine sergiliyordu.

Sağ tarafta kalan yeşil duvarın önünde koca bir kitaplık vardı. Yeşil, Giray'dı. Giray'ın kitaplara ilgisi olduğuna henüz şahit olmamıştım ama Kunter'in bunu öylesine yaptığını hiç sanmıyordum.

Sol tarafta kalan duvar maviydi ve çerçevelerle doluydu. Duvarın önünde ise bir kum torbası ve yerde mavi eldivenler vardı. Çerçevelere yaklaşınca fotoğrafları gördüm. Bunlar Kunter'in eski dostları ve kardeşiyle anılarıydı. Amber'le çocukluklarına ait fotoğraflar vardı. Bunları Kötülerin Şehri'ne nasıl getirmişti, bilmiyorum ama onlarca vardı. Bir fotoğrafta Mirza ile dövüştükleri, bir fotoğrafta ise ikisinin de ağzı yüzü kan içinde olmasına rağmen kameraya gülerek poz verdikleri bir kare vardı. Giray ve Amber'in arasında girdiği bir başka fotoğraf gördüm. Ve Asil... Asil'le bir sürü fotoğrafı vardı ve ikisi inanılmaz yakın görünüyorlardı.

"Sizi bu hâle ne getirdi?" diye sordum kendi kendime ve geri çekildim. "Hiçbiriniz gerçekten birbirinizden nefret etmiyorsunuz."

Siyah duvarın önüne doğru ilerledim. Uzaktan bakınca boş görünen siyah duvarın üzerinde gri yazılar vardı. Şiirler, kitaplardan alıntılar ve isimler...

Yazıların ne kadar alan kapladığını görmek için gerilediğimde arkamda kalan masaya çarptım. Kunter'in dev, koyu kahverengi bir masası vardı ve odanın siyah duvara yakın kısmında duruyordu. Masanın üzeri dosyalarla doluydu. Deri sandalyenin önünde, masanın tam ortasında ise açık bir dosya duruyordu. Yaklaşıp dosyaya baktım.

"Devin Koral, yaş 26, boy 1.72, renk siyah..."

Bu Devin'in dosyasıydı. Aşağıda beni karşılamadan önce zaten Devin'in dosyasıyla ilgileniyordu. Dediği gibi, yalnızca tehdit falan etmeyecekti, bir şeyler yapacaktı.

Dosyayı aldım ve sayfaları çevirdim. Rüzgâr, Riyaz, Kaan... Onlarla ilgili her şey bu dosyadaydı. Haklarında araştırma yapmıştı ve bütün bilgileri toplamıştı.

Dosyayı almam bir işe yarar mıydı? Sanmıyordum. Kunter bu bilgilere yine ulaşabilirdi ama en azından bu dosyayı Devin'e ulaştırabilirsem Kunter'in neyi öğrendiğini bilir ve önlem alabilirlerdi.

Dosyayı ceketimin içine saklayacağım sırada aldığım dosyanın altında kalan diğer dosya gözüme çarptı. Üstündeki etikette *"Gri"* yazıyordu.

Elimdeki dosyayı bıraktım ve *Gri* yazan dosyayı aldım. Dosyayı açtığımda beni bir Gri'nin kişisel bilgileri karşıladı. Üzerinde ise bir damga vardı ve orada *"ölü"* yazıyordu. Ölüm tarihi de altına yazılmıştı.

Sayfaları çevirmeye başladım. Bütün sayfalar aynı şekilde Gri olanların bilgileriyle doluydu ve hepsinde ölü olduklarına dair damga vardı. Hepsi şehre ayak bastıktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Buradan sağ çıkan bir Gri hiç olmamıştı.

Kalbim küt küt çarpıyordu. Bunu biliyordum ama görmek bambaşka hissettirmişti. Sayfaları hızlıca çevirirken üzerinde damga olmayan birine denk geldim.

Asil Vural Akaslan.

Yaş: 25

Boy: 1.87

Doğum tarihi: 6 Temmuz 2000

Renk: Gri

Suç: Adam öldürme (Taksirli suç)

Asil de bir katildi ama birini kasten değil, kazara öldürdüğü için Gri'ydi.

Hızlıca son sayfayı açtım ve orada kendimi gördüm.

Yekta Akay.

Yaş: 23

Boy: 1.71

Doğum tarihi: 21 Ağustos 2002

Renk: Gri

Suç: Adam öldürme (?)

Kasten ya da taksirli suç yazmıyordu. Hâlâ belirsizdi çünkü ifade vermemiştim. Tek şüpheli bendim ama... Ama neden Siyah değil de Gri'ydim? Yeterli kanıt yoktu ve ben kabul etmemiştim. Bu yüzden olmalıydı.

Odanın kapısı gıcırdayarak aralandığında bakışlarımı kaldırıp oraya baktım. Kunter gelmişti ve elimin altındaki dosyalara bakıyordu.

"Kapının üstünde," derken gözlerini dosyalardan çekip bana baktı ve kapıyı tamamen açıp üzerindeki çarpı işaretini gösterdi. "Koskoca bir çarpı var. Üstünde çarpı olan yerlere girmemelisin."

"Biliyordun."

Dudaklarını ıslatırken kısa bir an gözlerini kaçırdı ve "Neyi?" diye sorarak bilmezden geldi. "Ben her şeyi bilirim, Gri Hanım? Neyi bildiğimi öğrendin, o önemli."

"Kim olduğumu, neden burada olduğumu biliyordun ve bilmezden geldin."

Tahmin etmeliydim aslında. Devin bahsedince aklıma gelmişti ama doğru olmasın istemiştim. Bırakın kaçtığım günahımı birinin bilmesini, bunu Kunter'in bilmesini hiç istemezdim. Adımı, soyadımı... Dosyanın devamında daha birçok şey yazıyordu. Hakkımda neler biliyordu kim bilir.

"Sadece bunu mu öğrendin?" diye sorduğunda, "Başka ne olacaktı?" diye sordum. "Ne saklıyorsun ki öğrenmemden korkuyorsun?"

Odanın içine doğru adımladı ve bana yaklaşmaya başladı. "Hiç." Elini bana doğru uzattı. "Dosyayı bana ver, Gri. Yasak."

Dosyayı arkama sakladım. "Söyle."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok. Sadece dosyayı ver."

"Yaklaşma, dur orada."

"Gri Hanım..."

Masanın üzerindeki *Küçük Prens* figürlü kar küresini alıp onun ayaklarının ucuna fırlattım. "Bana *Gri Hanım* deme. Adımı biliyorsun, öğrendim, artık bana böyle seslenme!"

Durdu ve göz ucuyla bana bakarken yere doğru eğilip kırılan kar küresinin içinden düşen Küçük Prens figürünü ellerinin arasına aldı. Temkinliydi, gözlerine yansıyan bir endişe vardı ve ben sebebini bilmiyordum. Bu dosyalarda öğrenmemi istemediği bir şey vardı.

"Sana *Gri Hanım* demeyi seviyorum. Söz, bir gün benim için sıradanlaşırsan sana adınla seslenirim."

"Sırf bir Gri olduğum için..."

Lafımı kesti: "Sadece bir Gri olsaydın seni kıyıda gördüğüm ilk anda öldürürdüm."

"Denedin," diye bağırdım ona. "Beni denize ittin. Asil kurtarmasaydı ölüyordum."

"Yok artık," diye itiraz etti. "Ben senin ayılmana yardımcı oldum o kadar." Kaşlarını çattı. "Ayrıca Asil mi? O gelmeseydi seni kurtarmayacağımı mı düşünüyordun?"

"Aksini düşünmem için bir neden yoktu."

Küçük Prens figürünü cebine atarken, "Aksini düşünmen için sana birçok neden verdim, Gri Hanım," diye itiraz etti.

O bana yaklaşmaya devam edince iki dosyayı da alıp ceketimin içine yerleştirdim. Masanın arkasından çıkarken bana dik dik bakıyordu.

"Şimdi yanından geçip gideceğim ve bana dokunmayacaksın."

Gözlerini kıstı. "Ve sen de buna inandın?"

"Dosyalar bende kalıyor."

"Ölümü çiğnemen lazım."

"O hâlde öl de işimi kolaylaştır."

Dudaklarını birbirine bastırırken öfkeyle soludu. Gözlerinden bir anlığına alevler fışkıracak sandım. Yine de ona yan yan bakarak yanından geçmeye devam ettim. Kapıya yanaşmıştım ki bir anda üstüme atılıp önümü kesti. O dosyaları almaya çalışıyordu, ben tutmaya. Bu da aramızda büyük bir savaş başlattı. Her hamlesini bir şekilde savuruyordum ama kabul etmeliyim ki adam benden en az yirmi beş santim uzundu ve cüsseliydi. Birkaç hamle sonra kaçarım yoktu, beni sıkıştıracak ve dosyaları elimden kapacaktı.

"Bugün sınırlarımda hoplayıp zıplıyorsun, Gri," dedi dişlerinin arasından. "Neyle uğraştığının farkında bile değilsin. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

Sırtımı sıkıca siyah duvara bastırıp dosyaları da sırtımla duvar arasında tuttum. Hızlıca üstüme gelse bile ayaklarımı öyle sıkı yere bastım ki beni çekmeye çalışsa da çekemedi. Üstelik ona tekme de atmaya çalışıyordum. Bu da onu biraz olsun savurmama yardımcı oluyordu.

"Benim iyiliğim için olan neymiş?" dedim öfkeyle yükselen sesimi bastırma ihtiyacı duymadan. "Öğrenmemi istemediğin ne?"

Artık tekme atamayacağım kadar yakınımdaydı. Elini sırtıma doğru uzatmıştı ama dosyaları iyice sıkıştırdığım için onları alamıyordu. Bunun yerine elimi tutuyordu ve diğer elini de başımın kenarından arkamda kalan duvara yaslamıştı. Üstüme eğilmesiyle birlikte suratımı sıcak bastı ve kızardığımı hissettim. Neyse ki beyaz tenli değildim ve bunu hemen belli etmiyordum.

"Anlaşalım," dedi öfkeyle bir soluk verirken. "Dosyalardan birini seç."

Çenemi dikleştirdim. "İkisini de alıyorum."

Buz mavisi gözleri kısıldı. "İşin sonunda ikisini de elinden almamı istemiyorsan teklifimi kabul et."

"Bana, arkadaşlarımla sırların arasında bir seçim yapmamı söylüyorsun."

Sert ifadesini gizlemeden yalnızca suratıma baktı. Bir cevap vermedi, sessizliği en iyi cevap oldu. Buraya arkadaşlarım için gelmiştim, onun sırları için değil ama ikisini de eşit derecede istiyordum. Ne saklıyor olabilirdi ki? Onu bu kadar endişelendiren neydi? Üstelik o pek endişe etmezdi. Ya da hislerini iyi maskelerdi.

"Karar ver, Gri." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Yoksa ikisini de kaybedeceksin."

İkisini de kaybedecektim, biliyordum. Onun karşısında savunmasızdım. Kaçabilirdim belki ama onun topraklarındaydık. Beni yakalardı, kendisi yakalayamazsa da yakalatırdı.

Başımı hafifçe sallarken sırtımı duvardan ayırdım ve dosyaları önüme çıkardım. O da elini hızlıca çekmişti. Tereddüt etmeden ona üzerinde *Gri* yazan dosyayı uzattım çünkü ben buraya onun sırlarını

öğrenmeye değil, arkadaşlarıma yardım etmeye gelmiştim. En azından önceliğim buydu.

Dosyayı elimden alırken gözlerine yansıyan gözle görülür rahatlamayı fark ettim. Onun istediği dosyayı ona vermiştim.

Dosyayı aldığında aramızdaki kısa mesafe beni öfkelendirdi ve onu göğsünden sertçe ittim. Bunu bekliyor olsa gerek şaşırmadı ya da ters bir bakışla çehresini süslemedi.

"Daha çok zamanımız var," dedim ona. "İllaki o dosya bir daha elime geçecek."

Sırıttı. Sırıtışı o kadar sinir bozucuydu ki yumruklarıma hâkim olmak için ellerimi dosyaya sardım. Yanından geçip gidecektim ki sırıtışının altında yatan anlam dudaklarının arasından keyifle döküldü.

"İşin komik tarafı, o dosyayı benden almanın arkadaşlarını kurtarmaya yeteceğini sanman, Gri Hanım."

Adımlarım durdu ve bakışlarım hızlıca üzerine döndü. "Bu bir anlaşmaydı," dedim ona. "Sırlarını değil, arkadaşlarımı seçtim. Onlarla uğraşmayacaksın."

"Arkadaşlarınla uğraşmayacağım ki," dedi gülerken. "Ben sadece güzide şehrimizin harika insanlarının sadece hükûmette ve şehrin yöneticisinde olması gereken kişisel bilgilerini, sisteme sızıp çalan kişiyi bulup adalete teslim edeceğim."

Alt dudağımı öfkeyle öyle sert ısırdım ki kanın metalik tadı ilk anda dilime dokundu. Dudaklarımı serbest bıraktığımda kan, dudağımdan taşıp hızlıca çeneme doğru aktı. Aniden yükselen öfkem dudağımı parçalamama neden olmuştu.

Üstüne doğru adımladığımda bakışları hızlıca kanayan dudaklarıma ve çeneme kaydı. Yakasından yakalamamı ne o ne de bekliyordum.

"Onlara hiçbir şekilde zarar vermeyeceksin. Benim o insanlara can borcum var."

"Senin kimseye can borcun yok," derken elini çeneme uzattı ve akan kanı sildi. "O insanlar zaten sana yardım ettikleri için hayatta kaldılar. Onları şimdiye kadar neden idam etmediğimi sanıyorsun, Gri Hanım?"

"Niye idam edecekmişsin?" diye sordum. "Burası Kötülerin Şehri, değil mi? Burada herkes her şeyi yapamıyor mu? Onları kötüleri öldürdükleri için mi idam edeceksin?" Yakasını sertçe bıraktım ve

çenemdeki elini ittim. "O hâlde bütün kötülükleri durdur. Halkını durdur, Siyah."

"Tamam," dedi ima dolu bir bakışla ve kaşlarını kaldırdı. "O zaman..." Elimdeki dosyayı kaptı. "...arkadaşlarından başlayacağım."

Bir hışımla yanımdan geçip hızlıca odadan çıktığında arkasından bakakaldım. Bunu gerçekten yapar mıydı? Arkadaşlarımdan başlayıp halkını yok eder miydi? Halkını yok etmezdi ama arkadaşlarımdan başlayıp sonra durabilirdi tabii. Kötülerin Şehri'nin en kötüsünden her şey beklenirdi. Dosyayı verip dikkatimi dağıtarak geri alması gibi!

Çok geçmeden peşinden gittim. Aşağıya indiğimde onu salonda, diğerlerinin yanında bulacağımı sanmıştım ama hayır, ne o ne de diğerleri buradaydı. Kunter hepsini yanıma çıkmadan önce göndermiş olmalıydı ya da kendileri gitmişlerdi.

Merdivenin yanında uzanan koridoru takip ettiğimde mutfağı ve onu buldum. Salata ve havuçları soyup doğruyor, bir tabağa diziyordu. Elinde kocaman, keskin bir bıçak vardı. Bıçağı bir şef gibi kullanıyordu. Hızlıydı ve bunun yemek yapma yeteneklerinden kaynaklandığını sanmıyordum.

Mutfağa doğru adımladım. Hiç şaşırtıcı olmamakla birlikte dolaplar griydi, kulpları siyah. Devasa ada mutfağın her köşesi doluydu. Burada bir yaşam olduğunu söyleyebilirdim. Yardımcıları olsa bile, şu an nerede olduklarını bilmiyordum, buraya hâkim görünüyordu.

Kunter önümden geçip sağımda kalan buzdolabından bir şey almak için kapağını açtığında gözlerim onu takip etti. Dosyalardan birini arka cebine koymuştu ama diğeri ortalıkta yoktu. Kaşla göz arasında onu bir yere saklamış olmalıydı.

"Koskoca öncüsün," diyerek ona doğru birkaç adım attım. "Yardımcıların nerede?"

"Yardımcılar?" dedi sorarcasına. "Bütün şehri kendime köle yaptığımı düşünüyor gibisin." Önümden geçip tezgâha ilerlediğinde onu takip ettim. "Evde sadece bir tane yardımcım var ve sandığının aksine onu burada zorla tutmuyorum. Onun dışında bölgeyi çekip çevirirken bana yardım eden insanlar var ama yancı olduğunu kabullenmeden onlarla tanışman ya da daha fazlasını öğrenmen mümkün değil."

"Yani sen benimle uğraşırken birileri senin yerine şehirdeki işlerini hallediyordu."

Bana kısa, ters bir bakış attı. "Koca şehirle tek başıma uğraşacak değildim herhalde. Kararları ben veririm, Gri. Onları uygulamakla uğraşmam için birilerinin canımı ciddi derecede sıkması gerekiyor."

"Duyduğuma göre birilerini şahsen cezalandırmışsın."

Yanında durdum ve göz ucuyla dosyaya baktım. Onu kapıp kaçabilirdim. Dosyayı aldıktan sonrasıyla sonra ilgilenirdim. Bu iş başka türlü olmayacaktı. En azından dosyayı almam gerekiyordu. Ne öğrendiği önemliydi ve bu bilgi Devinlerin mutlaka işine yarayacaktı.

"Kendi cevabını kendin veriyorsun, Gri Hanım."

Şimdi de meyve kesiyordu. Odağının büyük bir kısmı orada gibiydi. Dosyayı kapıp kaçabilirdim. Zaten o dosya benim hakkımdı.

Onun çilekleri doğrarken yandan görünen görüntüsüne baktım. Alnına dökülen saçlarına, kavissiz dümdüz inen burnuna ve keskin çene hattına. Bir anlığına sarı saçlı hâlini merak ederken buldum kendimi. Odasında gördüğüm fotoğraflarda sarı saçlı hâli vardı ama canlı, yakından nasıl olduğunu merak ediyordum. Gri saçlarıyla kendi içinde bir şeyi temsil ediyor olabilirdi ama sarı saçları fotoğraflarda bile gri hâlinden daha çok yakışıyordu ona. Altın sarısı saçları ona daha sıcak, sevilesi bir görünüm katıyordu. Gri ise soğuktu, keskin bir ifadeye sebep oluyordu.

Başımı iki yana sallayarak onunla ilgili düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırdım. Önemli bir işin üzerindeydim şu an ve onun sarı saçlarını düşünmenin zamanı değildi.

Sakince elimi dosyaya doğru uzattım. Sadece kolumu ileriye ittim, hareket etmedim.

Dosyayı kap ve kaç, Yekta. Kap ve kaç.

Parmaklarım dosyanın ucuna değdiği anda dosyayı kavrayıp çektim ve kapıya doğru koştum. Ona bir milisaniyeliğine dahi bakmadım. Sadece birkaç adım atmıştım ki kolunu belime sarıp beni geri çekti. Beni tezgâhla kendi arasına alması saniyeler sürmüştü.

"O dosyayı bu kadar çok mu istiyorsun, Gri Hanım?" Ona kaşlarımı çattığımda gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "O insanları bu kadar çok mu önemsiyorsun?"

"Önemsiyorum," dedim sertçe. "Senin aksine ben insanlara değer veriyorum. *İnsanların canını en çok nasıl yakarım?* diye düşünmüyorum mesela. *Nasıl bir oyun kursam da insanlar canları için mücadele ederken keyifle izlesem?* demiyorum." Başımı yana eğdim. "Tabii, sen

bunu anlayamazsın." Sesim sivrildi. "Bir zamanlar dost olduğun herkes şimdi sana sırtını döndüğüne göre dost olmak ne demek, onu da bilmiyorsundur sen. Kötülüğün hakkını vermekle o kadar ilgileniyorsun ki insanlar sana korkudan başka bir duygu beslemiyor, Siyah."

"Peki," diye fısıldadı, sesi geceden karaydı. "Öyle olsun." Dosyaya uzandı ve bir ucundan sıkıca tutup aramıza çekti. "Arkadaşlarına ve Koray İplikçi adındaki o adama dokunmayacağım. Adını kimseyle paylaşmayıp olayın üstünü örteceğim."

Gözlerim şüpheyle kısıldı. "Ve? Karşılığında ne istiyorsun?"

Dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı. "Benimle yaşa, Gri Hanım."

"Ne?"

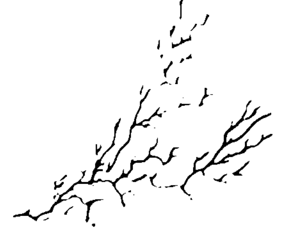
"Yancım olduğun gibi ev arkadaşım ol," dedi. "Yancı olarak burası senin de evin. Benim olan her şey senin de. Başkalarının evine sığınmana gerek yok. Burada bir odan var."

Bu, tam anlamıyla onun yancısı olmam demekti.

Yancı, öncünün ailesidir ve bir öncü, yancısını ilan ederken ona kendisini öldürebileceği bir bıçağı da beraberinde verir.

BÖLÜM 23

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in tam anlamıyla karanlık malikânesinden ayrılıp birkaç sokak ilerlemiştim ki öncesinde ıssız olan sokağın şimdi hiç beklemediğim bir manzarayla süslendiğini gördüm. Bu, Siyah Bölge sokaklarında kolay kolay rastlanabilecek bir manzara değildi. Ne de olsa diğer öncülerin buraya gelmemek için binlerce sebebi vardı. Öncünün malikânesinde olmak bir yana, ölümün fısıltılarının dolaştığı bir sokakta duruyor oluşları beni ilk anda dumura uğrattı.

Evet. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber, Mavi Bölge Öncüsü Mirza, Yeşil Bölge Öncüsü Giray ve Kırmızı Bölge Yancısı Asil, buradaydı. Amber'in gösterişli kırmızı arabasının önünde bekliyorlardı ve beni gördüklerinde yüzlerine yansıyan ifadeye bakacak olursak bekledikleri bendim.

Neden?

Neden gitmek yerine beklemişlerdi?

"Kunter'in hoş sohbetine ya da kavgalarımıza doyamadınız sanırım," diyerek onlara yaklaştım. "Ya da Siyah Bölge sokaklarının ıssızlığından faydalanıp turist gözüyle şöyle bir dolaşmak istediniz."

Onlara yaklaştığımda öne çıkan Asil oldu. "Seni bekliyorduk."

"Neden?" diye sordum. Kim bilir başıma ne türlü bir bela açmayı planlıyorlardı. Sürekli birbirleriyle didişip durmalarına rağmen burada nasıl da sakinlerdi. Amber, Giray'a ters bir bakış dahi atmamıştı mesela. Hepsinin en çok Kunter'le olsa bile birbirleriyle de sorunları vardı.

"Siyah Bölge yancısı olmanla ilgili," dedi Asil. "Artık söz sahibi olmanla ilgili."

"Söz sahibi olmak mı?" Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Yancı olacağım çünkü hayatta kalmaya çalışıyorum. Söz sahibi falan

olduğum yok. Siyah, Gri'yi öldürür. Ölseler de yine de söz sahibi olmama izin vermezler."

"Halkı boş ver." Amber öne çıktı. "Konu Kunter. Şimdiye kadar gördüklerin hiçbir şeydi, Gri. Bir ay boyunca tek yaptığı seni elde etmek üzerine oyunlar kurmaktı. Şimdi seni elde etti, artık yancısı olacaksın. Yakında resmiyete de dökülecektir. Sonraki hedefi, Kötülerin Şehri olacak."

"Kötülerin Şehri zaten onun oyuncağı."

"Ve biz önündeki engelleriz," dedi Mirza. "Engelleri kaldırmak isteyecek."

"Sonra da bu şehre tek başına hükmedecek," diye devam etti Amber.

"Onu durdurmalıyız," diye ekledi Asil.

Giray hiçbir şey söylemedi. Geride durdu, sessiz kaldı ve hatta benimle göz teması dahi kurmadı.

"O hâlde onunla iletişim kurmayı deneyin," dedim sertçe. "Nefret nefreti besler. Sizin nefretinizden besleniyor."

"Kunter'in tek istediği intikam." Mirza'nın tok sesi karanlık, ıssız sokakta yankılandı. "O, konuşmaktan anlamaz. Konuşma anlayışı alay etmekten ibaret."

Kunter'le olan deneyimlerimden bahsetmeyecektim ama az çok biliyordum. Az çok.

"Kunter şehri bedeninden buram buram yayılan tehlikeyle halka korku yayarak zaten yönetiyor. Sözde sen yönetiyor olabilirsin, Amber ama ben gördüm, şehri kardeşin yönetiyor. O sadece bazen küçük kız kardeşinin huyuna gidiyor, o kadar." Omzumun üzerinden göğsüme dökülen saçlarımı geriye doğru atarken sesli bir iç çektim. Sanırım Kunter'den bana biraz olsun umursamazlık bulaşmıştı. "Sizi tehlike olarak bile görmüyor ki ortadan kaldırmak istesin. Onu tehlike olarak gören sizlersiniz. Bu da onun alay konusu oluyor. Eğlendiriyorsunuz onu."

"Ve buna bir son vermek istiyoruz." Amber bana biraz daha yaklaştığında aramızda bir adım kadar mesafe kalmıştı. Kunter'in malikânesine geldiğinde oldukça sakindi ama şimdi üzerinden buram buram gerginlik akıyordu. Ben yokken Kunter onlara ne söylemişti? Bir şey söylemiş olmalıydı ki harekete geçmişlerdi.

"Benden ne istiyorsunuz?" Sakin ama gür bir sesle konuştum. "Alt tarafı bir Gri'yim," diye devam ettim imayla. "Ne istiyorsunuz?"

"Siyah Bölge'nin yeni bir öncüye ihtiyacı var," diye yanıtladı Amber. "Bizimle iş birliği yapacak bir öncüye."

"Siyah Bölge, Kunter'den başkasına böyle boyun eğmez ve Kunter asla tahtını bırakıp kenara çekilmez."

"Çözmüşsün," derken kaşlarını imayla kaldırdı Amber. "İşte biz de bu yüzden buradayız, senin karşında."

Hepsine tek tek baktım ve söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Aklıma gelenler epey saçmaydı. Düşündüklerimi benden istiyor olamazlardı.

Asil, dikkatlice yaklaştı. "Öncü ölürse yerine yancı geçer, Gri."

Öncü ölürse yerine yancı geçer.

Öncü Kunter.

Yancı Yekta.

Sertçe yutkundum. "Benden bunu istiyor olamazsınız."

Amber o soğuk, aldırmaz sesiyle, "Senden bunu istiyoruz," dedi. "İçerideki adamımız ol, Gri. Siyah Bölge'nin sevilen yancısı ol ve Kunter öldüğünde bizden biri olarak Siyah Bölge'yi yönet."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, "Öncü öldürülemez," dedim.

"Kazara herkes ölebilir."

Bunu söyleyen Amber'di. Kunter'in kardeşi. Kardeşini kaza süsü vererek öldürmekten bahsediyordu. Ve bunu gözümün içine baka baka söylerken hiç utanmıyor, çekinmiyordu. Burada gözlerimin içine bakamayan, tek kelime edemeyen sadece Giray'dı ama o da aksini düşündüğünü açıklayan bir şey söylemiyordu. Kunter'in gücünden, bu gücü kullanarak onları yerlerinden etmesinden korktukları için benim aracılığımla onu yok etmek, korktukları Siyah Bölge'yi de beni kullanarak dizginlemek istiyorlardı.

Yüzümü çevirmemek için direndim. Anlattıkları gözümün önünde şekillenirken kendi kendime nefes almayı sürdürmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Bir kez daha Kötülerin Şehri'nin kötülerine nasıl da ayak uyduramayacağımı anlamış oldum. Ben onlar gibi düşünemezdim.

"Başından beri planınız buydu." Sesim şaşırtıcı bir şekilde sakin çıkmıştı ama içimde bir öfke kazanı fokur fokur kaynıyordu. "Bana

bu yüzden yardım ettiniz. En azından yardım ediyor gibi göründünüz."

Sessiz kaldılar.

Doğruydu.

Kunter beni yancısı olarak istemişti, bir Gri olmam da onu hırslandırmıştı. Tabii, sert çıkışlarımın da onda etkisi olduğu barizdi. Halkına rağmen bunu isteyen Kunter, onların ilgisini çekmişti. Planı o zaman yapmışlardı. Kunter'i daha da hırslandırmak için beni koruyor ve yardım ediyor gibi görünmüşlerdi. Son âna kadar.

Bakışlarım Mirza'yı buldu.

O ring davetini hırsına yenik düşüp kabul etmemişti. Zaten bunu beklediği için kabul etmişti. Başından beri niyeti kaybetmekti ama çok iyi bir savaş vererek Kunter'i buna inandırmalıydı.

Ve şimdi benden, Grilerden iliklerine kadar nefret eden Siyah Bölge halkına Kunter'i kullanarak kendimi sevdirmemi, Kunter'i kandırıp ölüme sürüklememi ve ardından Siyah Bölge öncüsü olmamı istiyorlardı. Kukla olmamı yani.

Bakışlarım bir süredir yerdeydi. Hiçbiriyle göz teması kurmuyordum. Sessizlik bir süredir ağırlaşmış, karanlık ve ıssız sokağa çöküp aramıza sızmıştı. Merakla benden bir cevap bekliyorlardı. Onlarla iş birliği yapıp Kunter'in kuyusunu kazmam için can atıyorlardı ve bu sırada ne kadar pislik göründükleri umurlarında bile değildi.

Kunter hâlâ onlarla olan fotoğraflarını odasında saklıyordu. Baktığında onları hatırlatacak anılarla dolu duvarları vardı. Buz mavisi gözlerinde kız kardeşine duyduğu özlem vardı.

Bakışlarımı sonunda yerden kaldırdığımda beni bir çift koyu yeşil, bir çift siyah, bir çift buz mavisi göz karşıladı. Giray hâlâ göz teması kurmuyordu.

Kötülerin Şehri yanılıyordu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter, en kötü değildi. Sadece en korkulandı. En kötüler buradaydı, karşımda. En kötüsü de bunu benden başkası bilmiyordu.

Kötülerin Şehri'nde yılda bir kere yapılan görüşler dışında adanın dışıyla iletişim kurmak yasaktır ve bilinen bir yolu yoktur. Yalnızca öncüler adanın dışıyla iletişim kurabilir. O da yalnızca ada hapishanesi sistemini korumak için.

BÖLÜM 24

Bana kapıyı açan Devin'in elindeki yarım sigarayı kapıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. İçeri adımlarken birkaç nefesi ardı ardına çektim. Oysa sigaradan nefret ederdim ve içenleri de sürekli yargılardım ama bütün dertlerimin üzerine birkaç duman çekmek nasıl da iyi gelmişti.

Peşimden içeri giren Devin, "Dertli gördüm seni," dediğinde onun sesini duyan diğerleri de salonda toplandı. Koltuğa yerleşip başımı geriye doğru attım ve tavanı izlemeye koyuldum. Sigarayı geri Devin'e uzattıktan sonra ise elimi ceketimin iç cebine attım.

Dördünün de meraklı gözleri üzerimdeydi. Başarabilmiş miydim? Onlar için bu noktada tek önemli olan şey buydu. Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Başımı koltuktan kaldırıp doğruldum ve bana meraklı gözlerle bakan dörtlüyle tek tek göz teması kurduktan sonra iç cebimde sakladığım dosyayı çıkardım.

"Hallettim," dedim sakince. "Ne size ne de aıkadaşınıza bir şey yapacak. Bildiklerini kendine saklayacak."

Kaan dosyayı elimden kaptığında Devin üstüme atladı desem yeriydi. Bana öyle sıkı sarıldı ki teşekkürünü kalbimde hissettim. Bu, onun için dünyalar kadar önemliydi. Koray İplikçi, itiraf edemese bile onun her şeyiydi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim..."

Devin beni teşekkürlere boğarken Kaan şüpheyle, "Öylece verdi mi?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı. "Öylece kabul mü etti? Karşılığında hiçbir şey istemedi mi yani?"

Başımı iki yana sallarken gülümsedim ama gülümsemem gözlerime ulaştı mı, bilmiyordum. "Onun yancısı olacak olmam yeterli oldu."

"Zaten buna sahipti," diyen Riyaz'a döndü bakışlarım. Gözlerinde şüphe vardı. *Sahipti.* İnsanlar bunu ne çok söylüyordu. Kunter yancısı olmam için elinden geleni yapıp bunu başardıktan sonra bana sahip mi olmuştu?

"Öncelikle yancısı olacak olmam, benim sahibim olduğu anlamına gelmiyor." Sesim sakin ve kontrollüydü. "Ve evet, yeterli oldu. Zaten siz de böyle düşünmemiş miydiniz?"

Riyaz ellerini kaldırıp gözlerini kaçırırken geriledi. "Yanlış ifade ettim, özür dilerim."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmakla yetindim. Bu sırada ortadan kaybolan Rüzgâr, elinde telefonla geri geldi ve telefonu bana uzattı. Asil bana telefonu verdiğinden beri elime doğru düzgün almamıştım. Sadece beni aradıklarına ekrana bakmıştım, o kadar. Genelde onlardaydı telefon.

"Telefonda ufak bir değişiklik yaptık. Artık dışarıyla iletişim kurabilirsin."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken telefona uzandım. "Ne? Bunu nasıl yaptınız?"

Devin, "Koray bu işlerden anlıyor," diye yanıtladı beni. "Bir telefon bulabilirsek nasıl ayarlayacağımızı gelmeden önce binlerce kez anlatmıştı. Öyle kolay bir şey değil, riskli de ayrıca ama Koray dışarıdan destek sağlıyor bize."

"Bu Koray'ın elinden her iş geliyor gibi," derken koltuktan kalktım ve ileriye doğru adımladım.

"Koray İsviçre çakısı gibidir," derken güldü Rüzgâr. "Bazen iki beyni olduğunu bile düşünüyorum."

Telefonun ekranını açıp arama kısmına girdim ve bekledim. Annemin numarası ezberimdeydi ve arayabileceğim tek kişi de oydu ama acaba annem ona ulaşmamı istiyor muydu? Annem katil olduğumu biliyor muydu? Ya bana kızgınsa ve benden nefret ediyorsa?

Birkaç dakika sonra cesaretimi topladım ve annemin numarasını tuşladım. Cesaretimi kaybetmeden hemen aradım. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Bana kızgın olsa da iyi olduğumu söylemeye ve iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Telefonu kulağıma yasladığımda bir bip sesinin ardından *aradığınız numara kullanılmamaktadır,* sesi yükseldi. Numarayı yanlış yazdığımı düşünüp kontrol ettim, tekrar ve tekrar aradım ama her seferinde aynı cevabı aldım.

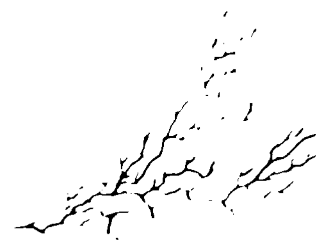
Aradığınız numara kullanılmamaktadır.

Annem onu bildim bileli aynı numarayı kullanırdı. Bu imkânsızdı.

Mahkûmlar adaya bir bileklikle gönderilir. Bu bileklikler ait oldukları bölgeleri gösterir, tam konumlarını ve hayati bilgilerini ânı ânına şehrin dışına bildirir. Su geçirmez, kolay kolay hasar almaz ve ancak mahkûm ada sınırları içerisindeyken öldüğünde devre dışı kalır.

BÖLÜM 25

Gün geceye döndüğünde Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in karanlık malikânesinin önünde, kapısından birkaç adım uzakta sırt çantamla duruyordum. Herkesin ısrarla dost görünümlü düşman olmamı söylediği adamla aramda bir kapı vardı. O beni düşmanı olarak görmüyordu üstelik.

Başımı arkaya doğru atıp karanlık ama yıldızların muazzam bir şekilde süslediği gökyüzüne baktım. Bugün dolunay vardı. Rüzgârın ılık esintisi tenimde, saçlarımın arasında usulca dolanıyordu. Bu noktada bana kötü hissettiren hiçbir şey yoktu. Bu nokta, bir şeyler düzelebilir noktası gibiydi.

Sakince derin bir soluk verdim ve göz kapaklarımı kapatıp şehrin sesini dinledim. Siyah Bölge bugün, iki haftadır olduğu gibi sessizdi ve ister istemez bu sessizlik bana güvende hissettiriyordu. Oysaki en büyük kötülükler derin sessizliklerin arkasına gizlenirdi.

Sırtımdaki çantanın kollarını sıkıca kavrarken sertçe yutkundum ve başımı indirirken göz kapaklarımı araladım. Şimdi kapı açıktı ve Siyah Bölge Öncüsü Kunter kapının önünde durmuş, bana bakıyordu.

Bakışlarımız birbirine dokunduğunda dudağının kenarını belli belirsiz kıvırdı ve kenara çekildi. "Hoş geldin, Gri Hanım." Elini içeriye doğru uzattı. "Sonunda doğru yolu buldun."

Doğru yol?

Öncü ölürse yerine yancı geçer.

Yanından geçip evine girdim. Kapıyı kapattı, kilitledi ve sırt çantamı benden aldı. Çantamı kapının kenarına bırakıp salona girdi ve masanın üzerinde duran iki kadehi ve şarabı alıp bana döndü, gülümsedi.

"İzin ver," dedi. "İlk geceni güzel hatırlamanı istiyorum."

Saatler önce burada kavga dövüş birbirimize binbir laf çarpmamışız gibi gülümseyince ona sivri bir cümle kurmamak için kendimi zor tuttum. Yine de içeri adımladım, ona yaklaştım ve o kadehleri doldururken onu izledim.

Mutlu görünüyordu çünkü kardeşinin onu öldürmek istediğinden haberi yoktu. Mutlu görünüyordu çünkü eski dostlarının onun ölmesini istediğinden haberi yoktu. Mutlu görünüyordu çünkü yancısının onlardan olmadığını düşünüyordu.

Kadehleri doldurduktan sonra şarabı masaya bırakıp kadehlerden birini de bana uzattı. "Siyah Bölge öncü ve yancısına."

Kadehi aldım ve onun buz mavilerine bakarken bir gün beni yakmamalarını diledim. Denilene göre bu gözler yalnızca yakıyordu. Herkesi, her şeyi... O, bir şeyleri onarmayı bilmeyen ve sadece yakıp yıkmaktan anlayan bir kötüydü. *Denilene göre.*

Kadehten aldığım birkaç yudumdan sonra, "Bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, gerçek bir merakla. Herkesin bu şekilde düşünmesi beni iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Eğer Kunter de bu şekilde düşünüyorsa işler benim tarafımdan kızışmaya başlayacaktı.

Duyduğu soru karşısında kaşları havalandı. Kadehinden aldığı bir yudumdan sonra başını hafifçe omzuna doğru yatırırken ifademi dikkatlice inceledi.

"Öyle mi hissettirdim?"

"İnsanlar böyle düşünüyor."

"İnsanlar?" Bir nefes kadar kısa güldü. "İnsanları ne çok umursuyorsun, Gri Hanım."

"Cevabımı alamadım, Siyah."

"Senin uğruna bir savaş verdim ama bu savaşın sonucunu sen kabullenmediğin sürece galibiyetimin hiçbir önemi yoktu. Bir köle olsaydın sana sahip olurdum ama ben senin uğruna bir savaş verdim ve kararı yine sana bıraktım. Burada olmak da senin kararın, Gri Hanım. Üstelik seni buraya esir etmedim, güvende ol diye sana hakkın olan bu seçeneği sundum ama inadın yüzünden seçeneklerini biraz daraltmak zorunda kaldım."

"Seçeneklerimi daraltmışmış..."

"Öyle," derken inci gibi beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Hadi, yorulmuşsundur, sana odanı göstereyim. Yarından itibaren asıl Kötülerin Şehri nasıl bir yermiş, öğreneceksin. Yakın zamanda da meydanda yancılığını ilan edeceğiz ama önce bölgeyi tanımanı istiyorum. Çünkü yancı olduğunu ilan ettikten sonra bunun geri dönüşü olmayacak."

Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Bana tercih yapmam için fırsat mı tanıyorsun?"

"Tabii ki." Kadehleri alıp masaya bıraktı. "Her hücremle yancım olmanı istiyorum ama sen gerçekten bunu istemediğin sürece zorlamayacağım."

Göz kırparak salondan çıktı, merdivene yöneldi. Bir anlığına onun arkasından bakakaldım. Benimle oynuyor olmalıydı, kumpastı bu. Az çakal değildi ne de olsa.

Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve peşinden gittim. Çantamı da yanma almış, yukarı çıkarmıştı. Onu üst katta, odasının yanındaki odanın önünde buldum.

"Aramıza fazla mesafe girsin istemedim," diyerek odanın kapısını açtı ve itti.

"Şaşırmadım," diyerek yanından geçip odaya girdiğimde beni tatlı, sade bir oda karşıladı. Beyaz ağırlıklıydı ve şehrin renklerinden yoksundu. Çift kişilik, beyaz nevresimli bir yatak kapının tam karşısındaydı ve yanı başında bir komodin vardı. Komodinin üzerinde Küçük Prensli bir kar küresi vardı. Bu, odasında kavga ederken ona fırlattığım kar küresinin bire bir aynısıydı. O kırılmıştı ve bu yeniydi. Solda beyaz, altı kapaklı bir gardırop vardı. Hemen çaprazında ise bir boy aynası ve makyaj masası, ortada İskandinav halısı vardı.

Bu oda şehrin kötülüğünden arınmış gibiydi. Sanki güneş yalnızca bu odaya düşecek, karanlık buraya uğramayacaktı.

Yatağa yaklaşınca tavandan sarkan rüya kapanını gördüm. Evde de bir rüya kapanım vardı ve onu bana annem hediye etmişti. Küçükken çok kâbus gördüğüm bir dönem vardı. Babamın babam olmadığını kabul ettiğim zamandı. Yani onun ailesi olmadığımızı anlamış ve kabullenmiştim. Bir daha onu görmeyecektim, biliyordum. Dışarıya bunu pek yansıtmasam bile uzun bir süre kâbuslarımda cebelleşmiştim. Huzurlu bir uyku uyuyamadığımı gören annem bana bir rüya kapanı hediye etmişti. O günden sonra nadiren kâbus görür

olmuştum. Çünkü anneme inanıyordum ve annem rüya kapanının beni kâbuslarımdan koruyacağını söylediğinde ona güvenmiştim. Bu inanç etkili olmuş olmalıydı.

Kunter, "İyi geceler, Gri Hanım," dedi, sesi alçak ve tok bir fısıltıdan ibaretti ama onu duymuştum. Odanın bir ucundan ona baktım. Buz mavilerini üzerimden çekip kapıyı kapatmadan önce bekledi. Kalbim birden kıpırtılarla doldu. Zihnim her şeyi bir kenara attı. Bir şey dışında.

Odanın içine adım atmamıştı. Kapının dışında kalmıştı ve bu bende garip, anlam veremediğim bir hissi uyandırmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. En içten şekilde ve ufacık bir tebessümle. Tebessümüm o kadar ufaktı ki görememiş bile olabilirdi.

Duraksadı ve irisleri genişledi. Eli kapının kulpundaydı ama hareket etmiyordu. Şaşırmıştı ama tam olarak neye bu kadar şaşırdığını anlayamamıştım. Dudaklarını araladı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra yine ne olduysa vazgeçti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken sertçe yutkundu, başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve kapıyı kapattı.

Ona teşekkür ettiğim için mi olmuştu bu?

O gece Kötülerin Şehri'ndeki en güzel uykumu uyudum. Tereddüt etmedim, korkmadım, ürkmedim, ihtimallerden delirecek gibi olup bütün geceyi gözlerimi kapıya dikerek geçirmedim. Üstelik kapı kilitli de değildi.

Gün ışığı odaya dolduktan kısa bir süre sonra odamın kapısı nazikçe çalındı. Başta Kunter olabileceğini düşünmüştüm ama içeri giren onun yardımcısıydı. İki hafta önce onu gördüğümü hatırlıyordum ama onunla konuşmamıştık.

Siyah küt saçları sağlıklı olduklarını bağırırcasına parlıyordu. Gözleri çekik, dudakları dolgundu. Hokka gibi bir burnu, oval suratı, ince kaşları... Oyuncak bebek gibiydi. Hatta o *Cedric* çizgi dizisindeki Chen'e benziyordu.

"Günaydın," dedi garip Türkçesiyle. "Ben sizi kahvaltıya çağıracaktım."

Evet, kesinlikle Türk değildi.

Yattığım yerde doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladım. "Kahvaltı?"

"Evet, kahvaltı," derken başını hafifçe salladı. "Kantır Bey sizi aşağıda bekliyor."

"Kantır?" derken esaslı bir kahkaha patlatmaktan alamadım kendimi. "Kantır Bey, öyle mi?"

"Evet." Şaşırmış gibiydi ama biraz da öfkelenmişti sanırım. İyice kıstığı gözleri ve çatık kaşlarıyla bana dik dik bakıyordu. "Siz neye gülüyor?"

"Hiç," dedim gülüşümü bastırmaya çalışırken. "Özür dilerim, boşluğuma geldi." Elimi gülmekten ağrıyan midemin üzerine yerleştirdim. "O kadar güzel *Kantır* dedin ki kendimi tutamadım."

"O bana kızıyor," diye sitem etti. "Yanlış konuşuyormuşum."

"Hiç de bile," dedim keyifle. "Onun adına renk kattın, sakın onu dinleme. Böylesi daha güzel."

"Siz öyle diyorsunuz." Başını sallayarak beni onayladı. "Gri Hanım."

Gülümsemem dudaklarımda soldu. Yardımcısına bile *Gri Hanım* demeyi öğretmişti. "Devrim," dedim yalandan gülümseyerek. "Gri Hanım, diye bir şey yok. Bana *Devrim* de lütfen."

"Devim?" derken kaşlarını kaldırdığında yanlış söylese bile onu başımla onayladım. "Benzer işler."

"Ben Sarah." Eliyle kendini gösterdi. "Kantır Bey'e burada yardım ediyorum. Ve size de yardım edeceğim."

"Memnun oldum, Sarah." Yataktan kalktım. "Kantır'a birazdan aşağıda olacağımı söyleyebilirsin. Hazırlanıp geliyorum."

Sarah beni başıyla onaylayarak odadan çıktığında arkasından sessizce güldüm. Kunter'e Kantır dediğinde yüzünün aldığı ifadeyi merak ediyordum ve umarım görebilirdim.

İlk işim odanın çaprazında kalan banyoya gitmek oldu. Kunter'in siyah diş fırçasının yanındaki yeni gri diş fırçasını görünce ona içimden bir dakikalık sövme süresi ayırdım kendime. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra odadaki gardırobun önünde buldum kendimi. İçindeki her şey siyahtı ve buna hiç şaşırmamıştım. Normal bir şehirde, normal hayatımda etek ve elbise giymeye bayılırdım. Topuklu ayakkabılar ve çantalar ilgi alanımdı. Sadeliği sevdiğim kadar şıklığı da severdim ve ikisinin ortasında bir yerde gider gelirdim. Fakat Kötülerin Şehri için şimdilik bir pantolon ve tişörtten ötesine gitmeyecektim.

Aşağıya indiğimde beni beklemediğim bir manzara karşıladı. Kırmızı Bölge Yancısı Asil buradaydı, Kunter'le aynı masada oturuyor ve kahvaltı ediyordu. Uzun masanın en uzak iki köşesindeki yerlerini almışlardı. Masa donatılmıştı.

Boş tabak Kunter'in çaprazında kalan sandalyenin önündeydi. Kunter ise donuk bakışlarını Asil'e dikmişti ve belki de geldiğimi bile fark etmemişti. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, kaşları çatıktı ve tek lokma bir şey yemiş gibi görünmüyordu. Asil ise bulunduğu ortamın buram buram gerginlik koktuğunun farkında değilmişçesine keyifle kahvaltı ediyordu.

"Siyah Bölge'den nefret ettiğini sanıyordum," diyerek masaya yaklaştığımda ikisinin de bakışları aynı anda üzerime döndü. Asil şaşırtıcı bir şekilde gülümsemişti ama Kunter'in soğuk bakışlarında bir fırtına kopuyordu.

Asil ağzındaki lokmayı bitirip, "Aslında burayı seviyorum," dedi keyifle. "Adanın Sarı ve Kırmızı Bölge'nin sınırları içerisindeki kıyıları dışında en iyi kısımları burada. Yeterince yukarı çıkarsan harika manzarası olan bir uçurum bile var. Üstelik oraya çıkan da pek olmaz çünkü yürüyerek ulaşması öyle kolay değil."

Kunter mekanik bir sesle, "Seni oraya arabamla götürebilirim," dedi ve dudaklarına ölümcül bir gülümseme yaydı. "Sonra da sırtına tekmeyi basar, birkaç saniyelik uçma zevkini iliklerine kadar yaşatırım. Ne dersin?"

Asil, Kunter'e yüzünü buruşturdu. "Sağ ol, istemez. Seninle bir yere iki adım bile atmam, bilekliğimin renginin solmasına neden olabilir."

Göz ucuyla bilekliğime baktım. Siyahtı. Bilekliğin renginin solması derken neyi kastediyordu? Ölümü mü? Ölüm olmalıydı.

"Seni öldürmek isteseydim çoktan öldürürdüm, Asil," dedi Kunter ve ben onun çaprazında kalan sandalyeyi çekip oturduğumda bakışları yeniden üzerime döndü. Ona katılıyordum. İstese öldürürdü ve bu savunmanın aynısını onun adına ben de yapmıştım ama o bunu bilmiyordu.

Asil, Kunter'in hemen yan çaprazında kalan sandalyeye oturmama kısa, garip bir bakış attı. "Bu sabah seni burada bulmayı beklemiyordum." Çatalını tabağa bırakıp arkasına yaslandı. "Devinlerde olacağını düşünüp oraya gittim ama artık burada yaşadığını söylediler."

Çatalıma uzanırken başımı hafifçe salladım. "Evet, olması gerektiği gibi."

"Olması gerektiği gibi?" diye sordu imalı bir sesle. "Neredeyse ölümüne sebep olacak olan bir katilin, katillerin öncüsünün evinde onunla bir başına mı kalacaksın?"

Kunter'e baktım önce, dudağının kenarını keyifle kıvırmıştı. Asil ise Kunter'e bakmamaya çalışıyor, benden bir cevap bekliyordu.

Çatalımı aldığım gibi sertçe tabağa bıraktım. Çıkan gürültüyü, "Sen de katilsin," diyen sert sesim bastırdı. "Ama bir Gri olman bunu gizlediği için bu konuda atıp tutmakta kendini özgür hissediyor olmalısın."

Asil bir anda ayağa fırladığında sandalyesi gürültüyle yere devrildi. Şaşkın ve öfkeli bakışları Kunter ve benim aramda gidip geliyordu. Bunu bilmemi beklemiyor olacaktı ki şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Beklediği karşılık bu değildi elbette. Kunter de bilmesine rağmen hiç bundan bahsetmiyordu, rahattı bu konuda ama beni biraz gıcık etmişti.

"Sen söyledin." Asil'in bir ormanı andıran gözleri artık yanan bir ormanı andırıyordu ve hedefi Kunter'di. "Şehrin kurallarına aykırı olmasına rağmen ona söyledin."

Kunter ona bakmakla yetinirken istediği cevabı ona ben verdim: "Kunter söylemedi, şans eseri öğrendim. Bir şey arıyordum ve denk geldi." Omuzlarımı silktim. "Merak etme, kimseye söyleyecek değilim. Umursamıyorum da aslında. Zaten bir ihtimaldi."

"Onu koruma!" diye bağırdı Asil. "Benden nefret et diye yaptı bunu, planladı. O istemeseydi sen asla o dosyayı görmezdin, Devrim."

Kunter oldukça lakayıt bir tavırla, "Ona artık *Devrim* demene gerek yok, Asil," dedi. "Onun için seçtiğin bu isimden nefret ediyormuş, öyle söyledi."

Asil, aniden yükselen bir öfkeyle yumruğunu masaya çarptı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Bütün cümlelerini yuttu ve benimle göz teması kurmamak için üstün bir çaba sarf ederek Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in malikânesini terk etti.

Kunter, Asil'in arkasından bakarken elini kaldırdı ve parmaklarını bir silah şekline büründü. Gözlerini kıstı, hedef alır gibi bekledi ve silahı ateşler gibi yaptı. Sonra da bu küçük çaplı gösterisine kendi kendine güldü.

Asil'in kötü hissetmesi onu mutlu ediyordu. En azından ölmesini istemiyordu. Onunla sadece eğleniyordu ama bilmiyordu ki bu eğlencesi kısa sürebilirdi.

Kendi kendine gülerken bakışları yavaşça gözlerime kaydı ve ifademi görünce gülümsemesi silindi. Masaya doğru eğildi, dirseğini kenarına yasladı ve çenesini eline koydu. Gözlerini birkaç kez üst üste hızlıca kırpıştırdıktan sonra yeniden gülümsedi.

"Gri Hanım," dedi alaycı bir tınıyla. "Günaydın." Başını hafifçe sola yatırdı. "İyi uyuyabildin mi?" Başını bu kez sağa yatırdı. "Ben rüyamda seni gördüm." Gözlerini kıstı. "Bana tatlı tatlı gülümsüyordun." Dişlerini gösterdi. "Orada bakışların böyle sert, nefret dolu değildi."

"Az önce yaşananlardan hiç etkilenmedin mi gerçekten?" diye sordum. "Bu öfkeli çıkışının ardından bir şey geleceğini düşünmüyor musun? Sence öylece duracak mı?"

Dudağını aşağı doğru sarkıttı. "Bilmem. Korkuttu mu seni?"

"Öfkesi bana değil, sanaydı."

Omuz silkti. "Alıştığımdan olsa gerek, bana normal geldi."

"Senin aksine onlar senden gerçekten nefret ediyor," dedim, onu uykusundan uyandırmak istercesine net bir dille. "Sen oyun oynuyor olabilirsin ama onlar ciddi. Şimdiye kadar kazanmış gibi görünüyorsun ama ansızın onlara yenilebilirsin."

"Kaybedecek bir şeyim olduğunu mu düşünüyorsun, Gri Hanım?" diye sorarken dirseğini masadan ayırdı ve sandalyesine geri yaslandı. "Yürekleri varsa kazanabilecekleri bir hamle yapsınlar." Sesi sivri, ölümcül bir tınıya doğru hızla kaydı. "Hamlelerini takip etmiyorum, Gri Hanım. Onların hamle yapmalarına ben izin veriyorum." Bir anda dudaklarının kenarlarını yukarıya doğru kıvırdı. "Aksi hâlde Kötülerin Şehri çok sıkıcı olmaz mıydı?"

"Farkındasın yani?"

"Neyin?" diye sorarken en ufak bir ipucu vermiyordu. Neyi biliyordu şimdi bu herif? Kardeşinin onu öldürmek istediğinden haberdar mıydı? Peki ya beni buna alet etmeye çalıştıklarını biliyor muydu?

Soramazdım.

"Can sıkıcısın," diye homurdanırken gözlerimi devirdim. "Bari senden neden bu kadar nefret ettiklerini söyle. Hepsinin bir nedeni olmalı."

"Elbette nedenleri var, Gri Hanım." Derin bir nefesi seslice içine çekti. "Ama önemli olan o nedenlerin gerçek olup olmadığı değil midir? Kin, insana özgü en aşağılık duygudur. Her geçen gün kin beslenir, büyür ve tanınmaz bir hâle gelir. Kin korkak insanlar tarafından tutulur, Gri Hanım. Korkaklar incindiklerinde hamle yapamazlar ve günü geldiğinde o hamleyi yapmak için içlerinde tutar ve onu beslerler. Besledikleri kin ise artık bir canavardır ve ne için yaratıldığını bile bilmiyordur. O yüzden saldırır saldırır saldırır ve bu o yok olana kadar devam eder. Kin, milletleri birbirine düşürüp ülkeleri yok eder. Sence küçük insanları ne hâle getirir?"

"Bu kaçamak bir cevaptı."

Dişlerini gösterdi. "Sana her şeyi açıkça söyleseydim bana karşı merak duygunu kaybeder ve ilgisizleşirdin."

"Sana ilgim yok."

Gözlerini muzipçe kıstı. "Bakışlarına mı inanayım, sözlerine mi?"

"Bir gün elimde kaldığında sözlerimin sahiciliğine inanırsın belki."

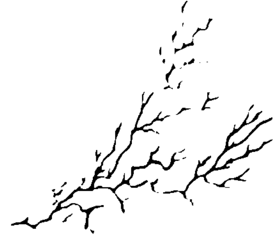
Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. "Sakin ol, Gri Hanım, bir gün gerçekten beni öldüreceksin."

"Umarım."

Siyah Bölge'ye gelen doktorlardan birkaçı hariç geri kalanı Gri'dir ve hepsi Grilerin katliamında ölmüştür.

BÖLÜM 26

Kunter'le ev arkadaşlığımızın ilk haftası sona erdiğinde iletişim konusunda en ufak bir ilerleme kaydedememiştik. Sandığımdan daha fazla işi olduğunu öğrenmiştim. Bir aydır benimle uğraştığı için işlerini epey boşlamıştı ve bir haftadır toparlamaya çalışıyordu. *Toplantıya gidiyorum*, diyordu sürekli ama ne beni götürüyordu ne kimlerle toplantı yapacağını söylüyordu ne de nereye gittiğini. Yancılığımı ilan etmeden söyleyemezmiş çünkü bu gizli bir bilgiymiş. Güvenilir adamlarının kimliğinin ortaya çıkmaması lazımmış yoksa onlar güvenilir adamları olamazmış.

Kunter evde değilken bütün vaktimi Sarah ile geçiriyordum. Eve alışmamda bana yardım ediyordu. Yardımdan da öte, arkadaş olmuştuk kısa sürede. Sık sık Kunter'in dedikodusunu yapıyorduk. O bilmese bile ben aslında Kunter'in gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Kunter hakkında hiç kötü bir şey söylememesi ise beni epey şaşırtmıştı. Sarah'ın gözünde Kunter harika biriydi. Kötü değildi, kötülük edenleri cezalandırıyordu yalnızca. Ben Kunter hakkında kötü bir söz söyleyince bana kendi dilinde hakaret ediyordu. Hakaret ettiğini ise kızaran ifadesinden anlıyordum. Ona ne söylediğini sorduğumda *şarkı söylüyorum*, diyordu. İnanmadığımı söylediğimde ise *yemek tarifi veriyorum*, diyordu. Kunter kılıklıydı, patronuna çekmişti.

Rüzgâr beni iki kez ziyarete gelmişti ama diğerleri henüz gelememişti çünkü Rüzgâr'ın söylediğine göre ciddi bir iş peşindeydiler. Rüzgâr'la Sarah iyi anlaşmışlardı çünkü şaşırtıcı bir şekilde Rüzgâr, Sarah'ın dilini biliyordu. Benimle ilgili benim yanımda dedikodu yapıyorlardı ama anlamıyordum. Üstelik birçok kez Kunter'le benim adımı aynı cümle içinde geçirmişlerdi. Hesap sorduğumda ise türlü, saçma sapan bahaneler uyduruyorlardı.

Rüzgâr bize bir zehir tarifi vermişti ve mutfakta denemiştik. Sarah'a akşam Kunter'in yemeğine katmayı teklif ettiğimde bana kendi dilinde bir düzine küfredip yaptığımız zehirleri yok etmiş, tarifi de yakmıştı. Şakadan anlamıyordu, asla. Zehri ezberlediğimi söylediğimde beni Kunter'e şikâyet etmişti. Kunter bu yüzden iki gündür mutfağa girmeme izin vermiyor ve Sarah da engel oluyordu.

Kunter'in çalışma odasının kilidini iki kez kırmış ve içeriyi karıştırmıştım. Üzerinde *Gri,* yazan dosya kayıplara karışmıştı ve tabii, önemli olan her şey de. Hiçbir şey öğrenememiştim ama siyah duvarındaki gri yazıların hepsini onlarca kez okumuştum. Fotoğraflarının hepsini uzun uzun incelemiş, öncesinde nasıl biri olduğunu çözümlemeye çalışmıştım. Sarışın hâlini hâlâ görmek istiyordum. Belki de sırf bu yüzden o gri saçlarından kurtulabilirdim.

Kitaplarına bakmıştım. Neredeyse hepsini okumuştu çünkü sevdiği cümlelerin altını çizerek okuyordu. Zaten siyah duvarına da bu sevdiği cümleleri yazıyordu. Duvarın tam ortasındaki boşluğa büyük harflerle, *"Ayağını denk al, Siyah."* yazdığımda kapının önüne bir adam dikmişti. O evde yokken o adam hep oradaydı ve kapıya yaklaşmama bile izin vermiyordu. Onunla konuşmaya çalıştığımda Kunter'in yasakladığını söylüyordu sadece.

Kunter'in odasını karıştıramayınca ve Sarah'ın akşam yemeğini hazırladığı mutfağa giremeyince dışarı çıkmaya karar verdim. Bir haftadır dışarı çıkmamıştım çünkü bir haftadır sokağa çıkma yasağı yoktu. Halk artık sokaklardaydı ve ben henüz onların arasındaki yerimi alıp almamak konusunda kararsızdım. Neler olabileceğini kestiremiyordum. Öncüleri benim için onlara ceza vermişti ve asıl cezayı da acımasız bir yolla asıl suçlulara vermişti. Bu yüzden Siyah Bölge halkının beni kolay kolay kabulleneceğini sanmıyordum. Gerçi Gri olmam bile onlar için yeterli bir bahaneydi.

Mutfağın önünden geçerken, "Ben çıkıyorum," diye seslendim Sarah'a. "Sevgili öncüne koyduğu yasaklar yüzünden evden kaçtığımı söyleyebilirsin."

Dudaklarıma yaydığım sinsi sırıtışla dış kapıyı aralamıştım ki Sarah mutfaktan fırlayarak çıktı. "Ne?" Koşarak önüme geçti ve dışarı çıkmama engel olmaya çalıştı. Siyah gözlerini öyle çok büyütmüştü ki neredeyse çekikliğinden eser kalmamıştı. "Delirdin sen?" Kolumdan

tutup beni içeri geri çekmeyi denedi. "Öncüm evden kaçtığını duyarsa beni öldürür."

Ona burun kıvırdım. "Hani öncün sadece kötüleri cezalandırıyordu? Ne oldu?"

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Demek istediğimi anlıyorsun, Gri Hanim."

Kolumu kurtardım. "Bana bir kere daha *Gri Hanim* diyecek olursan sevgili öncünden seni değiştirmesini isteyeceğim. Senin aksine dili sivri olmayan biriyle."

Kaşlarını çattığında gözleri de kısıldı. Şakadan anlamıyordu ve bu beni bazen epey eğlendiriyordu. Kunter'i gerçekten zehirleyeceğimi düşünmesi gibi bunlara da inanıyordu.

"Kim sana katlanacak?"

Ona ters bir bakış fırlattım. "Ne varmış bende?"

"Huysuzun, inatçının tekisin. Öncüm sana iyi davranıyor ama sen onu öldürmeyi istiyorsun. Açığını arıyorsun onun."

"Öncün şeytanın teki." Alaycı bir gülümsemeyle ona yaklaştım. "Bir gün yemeğine zehir katacağım ama anlamayacaksın. Ertesi gün eve geldiğinde öncün senin yemeklerinle zehirlenerek ölmüş olacak."

"Seni değiştirsin öncüm." Somurtarak mutfağa doğru ilerlemeye başladı ve kendi dilinde bir şeyler söyledi. Muhtemelen yine küfretmişti. Dili sivri olduğu kadar ağzı da bozuktu. "Sevecek başka Gri mi yoktu?"

Arkasından gidip son söylediklerinin hesabını soracaktım ki mutfakta bir şeyleri çarpıp vurduğunu işittim. Geriye doğru adımlayarak sessizce evden çıktım. Sarah'ın öfkesi pek hafife alınabilecek bir şey değildi.

Siyah Bölge'nin en temiz ve sessiz sokağında, yani Kunter'in malikânesinin bulunduğu sokakta ilerlerken Sarah'ın son söylediğine aklım takıldı. Sevecek başka Gri mi yoktu? *Seçecek başka Gri mi yoktu?* demek istemiştir belki. Evet, böyle olmalıydı.

Siyah Bölge sokaklarında ilerlemek eskisinden daha kolaydı çünkü insanlar beni gördüklerinde yollarını değiştirip bakışlarını kaçırmayı tercih ediyordu. Arkamdan söylenenler tabii ki oluyordu ama onları kulak ardı etmeyi seçiyordum. Öfkeli bakışlar illaki üzerime dokunuyordu ama yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Kalabalık caddeler bütün bunlara rağmen beni rahatsız edince ıssız sokaklardan devam ettim. Issız sokakların bana göre olmadığını ilk birkaç sokaktan anladıysam da çok geçti. Bu sokaklarda bazı cesetler vardı. Birer çöp gibi kenara bırakılmışlardı. Belki birileri fark edene dek orada kalacaklardı belki de cesetlerin alındığı güne kadar burada bırakılacaklardı. Henüz bilmiyordum. Bu yüzden tek yapabildiğim gözlerimi kaçırıp uzaklaşmak oldu.

Yancı olarak Kunter'den bununla ilgili bir şey yapmasını isteyebilirdim. En azından bir devriye gezebilir ve cesetleri toplayabilirdi. Böylece insanlar en azından öldüklerinde biraz olsun huzur bulabilirlerdi.

Biliyorum, onlar kötü olanlardı ve kötü olarak bir şeyleri hak ediyorlardı ama bir sokak arasında öldürüldükleri yetmiyormuş gibi bir çöp gibi orada bırakılmayı hak ettiklerini düşünmüyordum.

Kunter'i ikna etmek için yapacağım konuşmayı düşünürken önünden geçtiğim bir sokağın ilerisinden kopan bir gürültü dikkatimi dağıttı. İlk anda bakışlarımı çevirmemek için çok direndim. Siyah Bölge'de kimsenin hiçbir şeyine karışmamam gerektiğini bana Kunter söylemişti. Böylelikle onlara beni kişisel hedef yapmaları konusunda sebep vermemiş olurdum. Bunu gerçekten beni karşısına alıp ciddiyetle anlatmıştı. *Her sözümü çiğne ama bunu lütfen dinle,* demişti.

Yine de baktım oraya, yine de dinledim yükselen çığlıkları ve atılan yardım nidalarını. Sokağın ilerisinde bir grup katil iki kişiyi köşeye sıkıştırmış, ölesiye dövüyordu. Sadece dövüyorlar mıydı yoksa öldürmek üzere miydiler, bilmiyordum.

Bedenimi sokağa doğru döndürdüm. Burada olduğumun farkında bile değillerdi. Ellerimi üstümde gezdirdim. Kendimi koruyabilecek hiçbir şeyim yoktu. Ellerinde gördüğüm bıçaklarla bana saldırsalar tek çarem ölmek olurdu.

Ama ben yancı olacaktım. Üstelik Kunter'in yancısı olacaktım. Bana göz ucuyla bile bakmaya çekinen halk *dur* dediğimde durabilirdi elbette.

Terleyen avuç içlerimi pantolonuma sürttüm. Bunu yapmalı mıydım? Mantığım Kunter'i dinlemem gerektiğini haykırıyordu ama vicdanım onunla aynı fikirde değildi. Bana zarar verdiklerinde insanların bana yardım etmesini beklediğim anlar bir bir gözümün önünde

belirdi. Devinler vicdanlarını dinleyip bana yardım etmeselerdi şu an hayatta olmayabilirdim.

Annem bana kötülüğün karşısında sırtımı çevirmemi değil, yardım eli uzatmayı öğretmişti. İyilik bir su gibi akar, yolunu bulur ve kötülük karşısında açılan yaraları iyileştirirdi.

"Adil görünmüyor," diye bağırdım sokağın bir ucundan. "İki kişi için fazla kalabalık değil misiniz?"

Sokakta onlara doğru ilerlerken kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma ulaştı. Korkuyordum hâliyle. Ne de olsa burada özgürlük, istediğin kişiyi öldürebilmek demekti.

Kafasını bana doğru çeviren kel, iri yarı adam bıçağını neredeyse birine saplamak üzereydi. Sesim onu durdurmuştu ve şaşkın bakışlarını üzerime çevirmesine neden olmuştu. Masmavi gözleri tombul suratında küçücük kalmıştı. Beni gördüğünde gevşeyen kaşları hızla çatıldı.

"Yancı," diye nefretle soludu. Sesinde en ufak bir saygı ibaresi yoktu, aksine nefret vardı.

Bakışları üzerime dönen bir diğer kişi benim yaşlarımda genç bir kadındı. "Gri," dedi hırıltılı bir şekilde. Yüzü nefretle şekil alsa bile benim karşımda geriye doğru adımladı ve kanlı bıçağını sakladı.

Şimdi sekizi de bana doğru dönmüş, köşeye sıkıştırdıkları ikiliyi bırakmışlardı. Bütün dikkatleri üzerimdeydi ve bakışlarında nefret dolu bir çekingenlik vardı. Onlarla aramda birkaç metre kala durdum, daha fazla yaklaşmadım.

Bu yüzlerden bazıları tanıdıktı. Bazıları beni bu sokaklarda ölesiye kovalamış, öldürmeye çalışmıştı. Şimdiyse benden uzak durmaya, fazla göz teması kurmamaya çalışıyorlardı.

Kunter sayesinde. Ama ona minnettar değildim çünkü zaten başıma bunları getiren yine ta kendisiydi. Bunu bana borçluydu.

Saniyeler süren sessizliği onların arkasından fırlayıp çıkan genç kız dağıttı. Kaçmaya çalışırken tam önünde olduğumu fark edemedi ve bodoslama çarptı. Onu omuzlarından yakalayıp tuttum. Nefes nefeseydi ve yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Karmakarışık, yolunmuş gibi görünen sarı saçları kanla ıslanmıştı. Solgun mavi gözleri bakışlarımla kesiştiğinde ikimiz de şaşkına döndük.

"Doğa?"

"Devrim."

Sahte adımı fısıldamasıyla kollarımın arasına yığılması bir oldu. Onunla birlikte yere çöktüm ve elimi başının altına yerleştirdim. Onu o günden beri görmemiştim. Ne onu ne de diğerlerini. Bana yardım etmişlerdi ve yardım ettikleri gibi de başlarına bela alıp sırtlarını dönmüşlerdi. Şimdi de onlar yardıma muhtaçtılar.

"Gri."

Zayıf, hırıltılı başka bir ses duvarın kenarından yükseldiğinde bakışlarım hızla oraya döndü. Bu, Rain'di ve Doğa'dan daha kötü bir hâldeydi. Karnından bıçaklanmıştı ve çok fazla kan kaybediyordu. Beyaz tişörtünün büyük bir kısmı şimdi kanıyla ıslanmıştı. Elini yaranın üzerine sıkıca bastırmış olsa bile en kısa zamanda müdahale edilmezse kan kaybından ölebilirdi.

Rain'e bakakaldığım o kısa anda biri onunla arama girdi ve görüşümü kesti.

"İşimize karışma, yancı," dedi iri yarı olan adam. "Git buradan."

"Yancı," diye tekrar ettim sertçe ve kafamı kaldırıp adamla göz teması kurdum. "Söylediğin gibi, ben yancıyım ve şimdi buradan siktir olup gitmezseniz Öncü Kunter'e idam etmesi için bir liste vereceğim ve orada isminiz olacak."

Aralarından bir başkası öne çıkıp, "Öncü bizim işimize karışmazdı," diye isyan etti. "Burası Kötülerin Şehri. Ölüm yasal ve Gri bunu artık öğrenmeli."

"Evet," diye fısıldadım, sesim şimdi geceden karaydı. "Bu yüzden ilk ölüm listem için epey heyecanlıyım. Sizin de ölmek için bu kadar heyecanlı olmanız eğlenceli."

Şüpheli bakışları birbirlerine dokundu. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı anlamaya çalışıyorlardı. Elbette yapacaktım. Onlar canları sıkıldığı için birilerini öldürebiliyorlarsa ben de daha fazla böyle canice davranmamaları için onları öldürtebilirdim. Yani mecbur kalırsam.

"Yancı Gri," dedi içlerinden biri ve diğerleri öfkeyle onu tekrarladı. Bunu kafalarına kazımak ister gibiydiler. Alçalan sesleri kötücüldü çünkü bana saldırmak için can attıkları şu noktada geri çekilmek zorundaydılar. Bütün Grileri keyifle öldürürken benim karşımda her zaman boyun eğmeliydiler. Öl dersem ölmeliydiler çünkü aksi takdirde onları daha acılı bir ölüm karşılardı.

Bunu ben istememiştim. Buna onlar inanmışlardı ve eğer durdurulmaları gerekiyorsa onları inandıkları bu gerçekle durdururdum.

İçlerinden birinin ufak bir baş hareketiyle hepsi harekete geçti. İki yanımdan sert adımlarla ama tek bir fısıltı dahi çıkarmadan geçip gittiler. İsteğime boyun eğdiler çünkü boyunlarından olmak istemediler.

Çok kısa bir an arkamdan bir bıçak fırlatacaklarını ve kafamın arkasından aldığım darbeyle öleceğimi sandım ama neyse ki cesaret edemediler.

Onlar gidince Rain, "Gri," diye acı içinde seslendi bana. "Doktor." Titreşen göz kapaklarını kapatmamak için direniyordu. "Bize doktor lazım."

"Doktor nerede?" diye sordum telaşla. "Onu nerede bulabileceğimi söyle."

"Yok," dedi zoraki. Sırtını duvara yaslı tutmaya çalışıyordu ama yana doğru devrilmek üzereydi. "Siyah Bölge'de doktor yok."

Evet, bu yeni bir bilgi değildi ama telaştan unuttuğum bir bilgiydi. Burada doktor yoktu ve onların doktor olan bölgelere girmesi yasaktı. Doktoru buraya getirmeliydim.

Telefona ihtiyacım vardı ama o da Devin'deydi. Devinlerin evi buradan iki sokak ötedeydi. Önce onlardan yardım isterdim ve sonra telefonu alıp diğer bölgelere ulaşırdım.

Hızlıca ayağa kalkıp Doğa'yı kollarından tuttum ve onu duvarın kenarına, Rain'in yanına çekip bıraktım.

"Yardım getireceğim," dedim Rain'e. "Ben gelene kadar dayanın."

Elini bıçak yarasına iyice bastıran Rain, "Çabuk," dedi dolan gözlerini kapatıp sıkarken. "Lütfen."

Kalkacağım sırada Rain kolumdan yakaladı. Telaşla yeniden üzerine dönen bakışlarıma birkaç saniyeden uzun, hiçbir şey söylemeden baktı. Sanki kuracak onlarca cümlesi vardı ama ne vakti ne de gücü vardı.

"Bir saniye," dedi güçlükle. Konuşmaya devam edebilmesi için yutkunması gerekmişti. Kanla ıslanan dudakları titriyordu. "Ölmeme izin verme." Ağzına dolan kanı bu kez yutamadı ve kan aralık dudaklarından akıp çenesini kırmızıya boyadı. "Yaşamak istiyorum." Kolumdaki eli kayınca ben onun elini tuttum. Vücudu ani bir acıyla sarsıldığında sırtını sıkıca duvara bastırarak titremelerini kontrol altına almaya çalıştı. "Ölmek istemiyorum, Devrim."

"Ölmeyeceksin," dedim onu sakinleştirmek istercesine. "İzin vermeyeceğim, ölmeyeceksin. Sadece ben gelene kadar dayan, söz veriyorum senin için elimden geleni yapacağım."

Ondan duyduğum son şey, "Sana güveniyorum," oldu.

Sonrasında bana sırtını dönse bile bir kere hayatımı kurtarmıştı. Onun dışında herkes bana sırtını dönerken o cesaret etmiş ve beni ölümün pençesinden almıştı. Ona bir can borcum vardı ve ben bu borcu ödeyeceğime dair ona bir söz vermiştim.

Birini Kötülerin Şehri cehenneminin azabından kurtarmak, ölümü kabul etmek demektir. Halk, vicdanını dinleyen bir mahkûmu hayatta tutmayı sevmez.

BÖLÜM 27

Ölümün normalleştirildiği bir adada yaşamı savunan bir kaçık gibi görünüyor olmalıydım. *Hay aksi, ölüler umurunda ve birilerini kurtarma peşinde. Kötülük değil, iyilik düşünüyor. İnanabiliyor musunuz? Cehennemin kapısı Siyah Bölge'de açılmışken nasıl olur da cennet işi yapar? Cehennemin suyunu yeterince içmemiş olsa gerek. Delilik bu.*

Kötülerin Şehri'nde delilik, iyiliktir ve iyilik burada hak edilen ya da hoş karşılanan bir şey değildir. Neyse ki hoş karşılanmak alışkanlıklarımın arasında yoktu.

Ayağa fırladım ve hızlıca sokağın sonuna koştum. Apartmana ulaşmam dakikalarımı aldı. Basamakları ikişer ikişer çıkarken nefes alıp verişlerim çoktan hırıltılıya dönmüştü. Daireye ulaşıp yumruklarımı tahta kapıya indirdim. Beklediğim şey kapıyı Asil'in açması değildi.

Nutkum tutuldu. Bütün cümlelerim hızla boğazıma dizilirken şaşkın bakışlarımı gizleyemedim.

Asil'in burada ne işi vardı? Onlar en son bir araya geldiklerinde kavga ediyorlardı. Şimdi burada ne yapıyorlardı? Bensiz, benden habersiz? Ne çeviriyorlardı? Dost değillerdi, o kesindi. Peki, kimin ipini çekmek için bir aradaydılar?

Asil'in kaşları beni görünce çatıldı. "Bu hâlin ne?"

Ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama Doğa'nın üzerindeki kanlardan nasibimi aldığımdan emindim. Kan ve ter içinde, nefes nefese ve korku dolu görünüyor olmalıydım.

"Senin burada ne işin var?"

"Aramızdaki buzları eritiyorduk." Elini omzuma yerleştirdi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Geri çekilip omzumdaki elinden kurtuldum. "Ama yardıma ihtiyacım var. Doktor bulmalıyım."

Sorgulamadan cebinden telefonunu çıkardı. "Sana doktor bulayım." Yanımdan geçip merdivene yöneldiğinde bakışlarım onu takip etti. Gerçekten ne için buradaydı?

"Devrim?" Kapıya gelen Devin'e döndü bakışlarım. "Kim yaptı sana bunu?" Telaşla kan bulaşan yerleri kontrol etti. "Yaralı mısın?" Yaralı olmadığımı anladığında çatık kaşları biraz gevşedi. "Kimin kanı bu?"

Ona Asil'i sormak istiyordum ama şu an daha önemli bir mesele vardı. Asil hakkında daha sonra konuşabilirdik.

"İki sokak ötede iki yaralı var. Onları taşımama yardım edin. Asil doktor ayarlamaya çalışıyor. Doktor gelene kadar onları güvenli bir yere taşımalıyız."

"Tamam, sen öyle diyorsan."

Devin diğerlerine seslenirken ben ondan önce aşağıya indim. Asil sokağın karşısındaki sokak lambasının altında durmuş, telefonla konuşuyordu. Geldiğimi görünce birkaç bir şey daha söyleyip telefonu kapattı.

"Kimse Siyah Bölge için doktor yollamak istemiyor," dedi rahat bir tavırla. "Amber ve Mirza kabul etmedi ama Giray senin için doktorla konuşabileceğini söyledi. Doktor kabul ederse getirecekmiş ama sanmıyorum, kabul etmez. Hiçbir doktor silah zoruyla olmadığı müddetçe, kendi iradesiyle Siyah Bölge'ye ayak basmaz."

"Yancısın sen," dedim öfkemi gizlemeye çalışırken. "Bölgendeki doktor sözünü dinleyecektir."

Dudaklarını isteksiz bir şekilde büktü. "Kim için?" diye sordu. "Amber'i kim için karşıma almam gerekiyor?"

"Diyelim ki benim için."

Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Senin için olsaydı bütün öncüler bölgelerindeki bütün doktorları önüne yığardı Devrim ama senin için değil. Siyah Bölge halkı bugünü düşünmeli ve doktoruna sahip çıkmalıydı."

"Doktoru öldüren bir kişi için yüzlercesini cezalandıramazsınız."

"Burası Kötülerin Şehri olduğu kadar cezalar şehri, Devrim." İmalı bir tınıyla, "En büyük cezaları kesen de sevgili öncün," diye ekledi.

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan Devinler yanımıza geldi. Asil'e laf yetiştirmeye çalışırken zaman kaybetmek istemedim. Hızlıca

sokağın sonuna ilerlediğimde beni takip ettiler. Rain ve Doğa'nın duvarın kenarında iki büklüm durduğu sokağa vardığımızda ikisini de bıraktığım gibi buldum.

"Rain?" Rain'in yanına yaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüm. Çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdım. "Rain?" Rain kendinde değildi, beni duymuyordu.

Devin sakin ama gür bir sesle, "Bizden bunlar için mi yardım istiyorsun?" diye sordu. "Rain? Hani şu sana yardım etmek yerine sırtını dönen, Siyah Bölge halkının elinde kalmana sebep olan pisliklere?"

Bakışlarım onun üzerine döndü. Doğa'nın üzerine doğru eğilmişti ve yüzüne iğrenç bir şey görmüş gibi bakıyordu.

"Geçmiş geçmişte kaldı, Devin. Ölüyorlar, onlara yardım etmemiz gerek."

Keskin bakışları üzerime döndü. "Neden?"

"İnsan oldukları için," dedim sertçe. "Hâlâ birer kalbimiz, vicdanımız olduğu için." Gür sesim dar sokak arasında yankılandı. "Göz göre göre kimseyi ölüme terk etmem ben."

Devin, Doğa'nın yanından kalkarken kaşlarını çattı. "Kötüleri kurtarmak huyumuz değil, Devrim." Öfkeyle soluk verdi. "Onları yok etmek için buradayız ama sen bizden göz göre göre onlardan ikisini kurtarmak için yardım istiyorsun."

"Sizden biri olduğumu söylediniz," dedim tükürür gibi bir sesle. "Eğer sizden biriysem yardım edin. Ben sizin vahşetinize karışmıyorsam siz de benim vicdanıma dokunmayın."

Derin, rahatsız edici bir sessizlik dar sokağa karanlıkla birlikte çöktü. Kısa bir süre sonra Devin bana bir cevap vermeden Rain'in yarasına bakıp, "Bıçak yarası," dedi. "Derin bir bıçak yarası hem de." Rain'in etrafında oluşan kan gölünü gösterdi. "Kan kaybından ölmek üzere. Onu kurtaramayız ama belki kızı kurtarabiliriz."

Yaşamak istiyorum, demişti Rain. *Ölmek istemiyorum,* demişti. Şimdi Devin onu kurtaramayacağımızı söylüyordu. Hâlâ nefes alırken onu bu sokak arasında bırakacaklardı.

Devin, Riyaz'a bir baş hareketiyle Doğa'yı işaret ettiğinde Riyaz isteksiz bir şekilde Doğa'yı kucaklayıp götürdü. Diğerleri de onun peşinden gitti. Çaresiz kaldım orada, o noktada. Bir söz vermiştim.

Biri elini omzuma yerleştirdiğinde irkilerek arkama baktım. Asil gitmemişti. "Doktor olmadan onu kurtaramayız." Yanımda dizlerinin

üzerine çöktü. "Biliyorum, kötü hissettiriyor ama buna alışmak zorundasın."

"Alışmak istemiyorum."

"Siyah Bölge halkı kurtarılmayı hak etmez, Yekta."

"Onlar da insan," dedim sertçe. "Ben de onlardan biriyim."

"Sen onlardan farklısın. Onlar Kunter gibi ve Kunter gibiler kurtarılmayı hak etmez."

Onu sertçe ittiğimde yere düştü. "Sen bu durumda olsaydın Kunter seni kurtarırdı! Senin gibi nefretini bahane etmez, saçma sapan konuşmazdı."

"Kunter'i savunma bana."

"Kunter senden, sizden çok daha iyi. O burada olsaydı yardım ederdi."

"Sadece senin gözüne girebilmek için!"

"Yine de yardım ederdi!"

Bakışlarıyla boğmayı denedi beni ama ben boğdum onu. Sözlerim canını yakmıştı çünkü bu, onun kabullenmek istemediği en büyük gerçeklerden biriydi. Nefret ettiği, düşman edindiği eski dostunun ondan daha büyük bir kalbi vardı. Sınırları da sınırsızlığı da apaçık ortadaydı en azından.

Rain'in koluna uzandı. "Senin için bir Siyah'a yardım edeceğim." Rain'in kolunu omzuna doğru atıp onu yukarı çekti. "Pişman olacak olsam bile."

Yardım etmeyi bırakmaması için ona tek kelime kötü söz etmedim. Şimdilik. Bunun kavgasını sonra da yapabilirdim ama şimdi önceliğim Rain'i kurtarmaktı. Kunter kartını kullanmak işe yaramıştı.

Rain'in bir kolunu da ben omzuma attım. Asil'le birlikte onu eve taşımaya başladık. Başta ikimiz de sessizliğimizi korusak bile ilk sokağı geçtikten sonra Asil, "Kunter'le ev arkadaşı olmak sana hiç yaramadı," diye söylenince sessiz kalamadım.

"Öncü ve yancı birlikte yaşar. Sen de Amber'le yaşıyorsun."

"Amber benim dostum."

"Kunter'le dost bile değiliz," dedim soluk soluğa. "Burada sorun ne?"

"Dost olmamanız," dedi sertçe.

Evin önüne geldiğimizde neyse ki Kaan ve Riyaz aşağıdaydı ve sorun çıkarmadan Rain'i alıp yukarı taşıdılar. Peşlerinden gidecekken

Asil beni durdurdu ve telefondaki mesajı gösterdi. Giray, doktorun Siyah Bölge'ye gelmeyi kabul etmediğine dair bir mesaj atmıştı.

Yukarı çıktığımda şahit olacağım manzaranın farkındaydım. Rain çok kan kaybetmişti ve bir doktor olmadan kurtarılması imkânsızdı. Ne yapıp ne edip buraya bir doktor getirmeliydim ama bölgesinde doktor olan hiçbir öncü buna yanaşmıyordu.

Kimsenin yanaşmadığı her şeyi yapabilen birini tanıyordum ve o biri bana yardım edebilirdi.

Asil'in elinden telefonunu kaptım ve itiraz etmesine izin vermeden rehberde Kunter'i buldum. Benim telefonuma onun numarasını kaydetmemişti bile.

"Onu arayamazsın." Asil elimden telefonu kaptı. "Hiçbir şey yapamaz."

"Deneyeceğim." Telefonu zorla geri aldım. "Engel olmaya kalkma sakın."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Dene." Sıktığı dişlerinin arasından yükselen sesi nefret doluydu. "Çağır sevgili öncünü."

Ona bakmakla yetindim ve binadan içeri girip basamakları çıkmaya başladım. Daireden içeri girerken Kunter'i aradım. Telefonu kulağıma yasladıktan sadece birkaç saniye sonra Kunter aramayı yanıtladı.

"Gri Hanım," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Asil'in telefonundan aramıştım. Benim olduğumu nereden bilmişti bu herif? "Yardıma ihtiyacın var sanırım."

"Sen..." Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Arayanın ben olduğumu nereden bildin?"

"Benim üçüncü gözüm var, bilmiyor musun?" diye alay etti büyük bir ciddiyetle. "Seninle ilgili her şeyi bilmek yeni hobim."

"Hobine başlatma şimdi," diye homurdandım. "Bir doktora ihtiyacım var, acil."

Rain bir koltukta Doğa bir koltuktaydı. Devin ve Riyaz Doğa ile ilgilenirken Kaan, Rain'e bakıyordu. Rüzgâr ise köşeye çekilmiş, bakışlarını kandan uzak tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Daireden içeri girdiğimden beri ise dibimdeydi, bütün ilgisini bana vermişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu Kunter. Yürüdüğünü, bir kapının hızlıca açılıp kapandığını duydum. "Yaralanmış olamazsın." Bir kapı daha açılıp kapandı. "Kim için yardım istiyorsun?"

"Üçüncü gözün sana bu bilgiyi vermedi mi?"

"Yaralanan sen değilsin," dedi yine ciddiyetle. "Devinlerin evindesin, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım bilmesine şaşırmayarak. "Burada iki yaralı var ve onları kurtarmak için doktora ihtiyacım var ama bölgemizde bir doktor yok. Amber, Mirza ya da Giray'dan doktor göndermelerini istedik ama Siyah Bölge'ye yardım etmek istemediler. Buraya bir doktor getirebilir misin?"

"On dakika," dedi ve çalışan arabanın sesini duydum. "On dakika içinde doktorla birlikte oradayım, Gri Hanım."

"Bekliyorum," dedim yalnızca ve aramayı sonlandırdık. Bakışlarımı odanın içine çevirdiğimde herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. "Kunter geliyor," dedim telefonu kaldırıp gösterirken. "Doktor da getirecek."

Riyaz kanlı elleriyle bir sigara yakarken, "Öncünün sadece sana iyilik meleği olduğunun kanıtı," derken güldü.

Hayır, yalnızca diğer her şeyi gizliyor ama benimle ilgili olanları gizleme gereği görmüyordu.

Telefonu Asil'in eline bıraktığımda bana ters bir bakış atmakla yetindi. Bundan hoşnut olmamıştı ama neyse ki Asil'in neyden hoşnut olup olmadığı ilgi alanıma girmiyordu.

On dakika sonra Kunter yakasından tutup getirdiği doktorla birlikte açık kapıdan içeri daldı. Beni gördü, baştan aşağı bir arayış içinde süzdü ve hemen ardından doktoru Rain'e doğru itti.

"Acele et," dedi bakışlarını üzerimden ayırmadan. "Ölürse kendini öldü bil."

Korkudan eli ayağı titreyen doktor hızlıca işe koyuldu. Kunter ise yanımda duran Asil'le arama doğru adımladı. İkimizin arasına girerken Asil'i tek bir hareketle omzundan itip uzaklaştırdı.

"Yancımdan uzak dur."

Asil, "Siktir lan," diye bağırdı. "Senin yancınsa benim de arkadaşım. Senin arkadaşın bile değil."

Kunter, Asil'e yandan bir bakış fırlattı. "Arkadaşım olmasın zaten."

Asil, Kunter'e gözlerini devirip ondan uzaklaştığında Kunter başını bana doğru çevirip buz mavilerini suratıma dikti. Orada binlerce söylenmek için can atılan söz gördüm ama birini bile dile getirmedi, sadece baktı. Bakışları zaten gerilen sinirlerimi iyice gerince elimi suratına uzatıp ittim.

"Bakma şöyle."

"Niye?" diye sordu bedenini biraz daha yaklaştırırken. "Benim yerime Asil'i mi isterdin? İki Gri yeniden iyi anlaşmaya mı başladınız?"

Yüzüm öfkeyle buruştu. "Bütün bu olanların Asil'le hiçbir ilgisi yok."

Kaşlarını kaldırıp bakışlarını çevirdi. "Ama o burada, senin yanında ve arkadaş olduğunuzu söylüyor. Üstelik biz *hiçbir şeyken.*"

"Senin yancın olacağım."

"Bana gülümsemedin bile," dedi bastıra bastıra.

Ona herhangi bir tepki veremeden doktor, "Kan grubunu öğrenmem gerek," dedi ve konuşmamızı sonlandırdı. "Bütün bunları burada yapmam imkânsız. Adam kan kaybından ölmek üzere."

Çaresiz bakışlarım odanın içinde bir oraya bir buraya dokunurken Doğa'nın, "Sıfır negatif," diyen zayıf sesi yükseldi. Başını hafifçe kaldırmış, Rain'e bakmaya çalışıyordu. Dolu gözlerinden akan yaşlar kanlı yüzünde iz bırakıp geçiyordu. "Kan grubu sıfır negatif. Lütfen onu kurtarın."

Doktor yanında getirdiği iki torba kanı çıkarıp başını iki yana salladı. "Yok." Çaresiz bir korkuyla Kunter'e baktı. "Onu kurtaramam, yok."

Sıfır negatiftim.

Kunter öne çıktı. "Benden al." Gömleğini sıyırıp kolunu açtı. "Acele et."

Doktor kısa bir an ne yapacağını şaşırdı. O da odadaki herkes gibi Kunter'in böyle bir şey yapmasını beklemiyor olacaktı ki ağzı yarım açık bir şekilde bakakaldı. Kunter'den önce davranıp ben öne çıksaydım kimse böyle bir tepki vermezdi. Ayrıca doktorun ya da bir başkasının onu reddetmeye cesareti de yoktu.

Berjerde oturan Kaan hızlıca kalktığında Kunter oraya oturdu ve kolunu uzattı. Doktor onun kanını alırken ben Rain'in yarasına tampon yapma görevini üstlendim. Koltuk şimdiden kanla ıslanmıştı.

Devin ona yeni bir koltuk borçlu olduğumu birkaç kez kulağıma fısıldamıştı bile.

Rain'in yarasına tampon yaparken onun bembeyaz kesilmiş suratına baktım uzunca. Nefes almıyor gibi görünüyordu. Sanki bir an sonra kalbi duracaktı. Belki de durmuştu ama kontrol etmeye cesaretim yoktu. Her yerinde yeni yaralar vardı ve birçoğu derindi. Onu birden fazla kez bıçaklamış, kesmişlerdi. Bacaklarında, kollarında, göğsünde... Her yerinde bıçak izleri vardı. Kolayca değil, işkenceyle öldürmeye çalışmışlardı ve sonra ben gelmiştim.

Ölmeme izin verme, dediği an zihnimde dönüp duruyordu. O, bütün şehri karşısına almayı göze alarak beni kurtarmıştı. İşin sonunu gelecekte yancı olmamama bağlamış olsa bile yapmıştı bunu. Üstelik diğerleri istememesine, bunun tehlikeli olduğunu söylemelerine rağmen. Vicdanı yaptırmıştı ona bunu.

"Devrim."

Doğa'nın çatlak, tiz sesini işitince donuk bakışlarımı Rain'den alıp ona çevirdim. Acıdan tir tir titriyordu. Onun da çok yarası vardı ama şu an bunu düşünüyor gibi değildi.

"Biliyor muydun?"

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

Sertçe yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. "Bilmiyorsun." Sesi öncekine nazaran daha kısık, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi çıktı.

Ona neyden bahsettiğini sorma fırsatını bulamadım çünkü doktor, Kunter'i bırakıp yanıma geldiğinde geri çekilmek zorunda kaldım. Doktor ilk iş Rain'in nabzını kontrol etti. Bir süre takılı kaldı ve sonra yeniden Kunter'in yanına dönüp başını iki yana salladı. Ardından Kunter'den kan almayı bıraktı.

"Neden durdurdun?" diye sordu Doğa telaşla. "Daha çok az aldın, devam etsene."

Kan torbasını toplayan doktor, "Gerek kalmadı," dedi ve geri çekildi. "Üzgünüm." Doğa'yla ilgilenmek için ona ilerledi. "Elimden daha fazlası gelmez."

Sorgulayan bakışlarım Kunter'e döndü. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp başını hafifçe iki yana salladı. Aslında anlamıştım ama anlamış olmak istemedim.

Doğa'nın acı dolu çığlıkları odanın duvarlarına çarptığında sarsıldığımı hissettim. Başımı öne eğip gözlerimi sıkıca kapatmaktan başka bir şey yapamadım o anda. Doğa yalvarıyordu, Rain'i kurtarmamız için çabalıyordu ama kimse onun acısını bile dindirmeye tenezzül etmiyordu. Sadece ben yapabilirdim bunu ama ben de kaybetmiş hissediyordum. Söz vermiştim ve sözümü tutamamıştım. Rain beni kurtarmıştı ama ben onun için çabalayamamıştım bile. Üstelik yaşamak istediğini söylemişti bana. Ölümün kol gezdiği şehirde ölümden korkuyordu o.

Rain benim arkadaşım değildi. O benim hayatımı kurtaran biriydi yalnızca. Hayatımı kurtaran ve aynı şeyi benden isteyen biriydi. Buna rağmen yanmıştı canım, buna rağmen suçlu hissetmiştim kendimi. Neden? Neden suçlu hissediyordum?

"Hiçbir şey yapılamaz mı?" diye sorarken göz kapaklarımı araladım. Çaresiz bakışlarımın tek odağı doktordu şimdi.

"Geç kalındı," diye yanıtladı doktor. "Daha erken müdahale edilseydi kurtarılabilirdi ama geldiğimde son nefeslerini veriyordu zaten. Elimden geleni yapmış olmak istedim yalnızca."

Öncüler ilk anda doktor gönderseydiler kurtarılabilirdi. Asil'i ilk gördüğüm anda Kunter'i aramalıydım aslında. Diğer öncülerle vakit kaybetmemeliydim.

Çığlıklar atan Doğa olmasına rağmen bütün gözler benim üzerimdeydi çünkü onlar bana Rain'in kurtarılamayacağını zaten söylemişlerdi. Onları dinlememiştim, yine de denemiştim.

Elimi enseme doğru uzattım. Tenim buz kesmiş gibiydi ama içten içe yanıyordum. Bütün kanım çekilmişti. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde oracıkta kalakaldım.

Caner öldüğünde de ne yapacağımı bilememiştim. Öyle büyük bir korku, üzüntü ve şaşkınlığa kapılmıştım ki dilim tutulmuştu. Konuşamamış, düşünememiştim. Bu an da o âna benziyordu ama bir o kadar da farklıydı aslında.

Devin koluma dokundu. "Sana söylemiştim."

Asil sırtını yasladığı duvardan ayırırken, "Amber doktoru geri istiyor," dedi dümdüz bir sesle ve Kunter'e ters bir bakış fırlattı. "Bir Siyah'ın bile doktoru tarafından iyileştirilmemesi konusunda oldukça ciddiydi." Doktora yaklaştı. "Doktoru ait olduğu yere götürüyorum."

Asil doktorun koluna uzandığında koltuktan kalkan Kunter'le arasında birkaç adımdan fazla mesafe yoktu. Kunter onu kolundan yakaladı, çekti ve suratına yumruğunu indirdi.

"Evet, doktora ihtiyacınız olacak."

Kunter ikinci bir yumruğu Asil'in suratına indirdiğinde ortalık bir anda karıştı. Asil, Kunter'e karşılık verdi ve ikisi birbirlerine yumruklarını indirirken köşede Kaan, Rüzgâr ve Riyaz iddiaya tutuştular. Doktor kavganın içinde kalmamak için kapıya doğru kaçtı.

Devin yanımdan ayrılmayarak, "Bu bir doktor kavgası değil," dedi. "Hâlâ senin için kavga ediyorlar."

Burada olanlara anlam veremedim. Yapamadım bunu, onlar gibi olamadım. Sağduyumu kaybedemedim, vicdanımı susturamadım. Rain'in cesedi hemen sol tarafta uzanırken bir kez daha Kötülerin Şehri'nde olduğumuzu hatırladım. Az önce biri ölmüştü ama bu hiçbirinin umurunda değildi. Alışmamı istedikleri şey buydu.

Kapıdan çıkıp gittim. Onları oldukları gibi geride bıraktım. Siyah Bölge'nin karanlık sokaklarına daldım. Hava kararmıştı, gün ışığı geriye çekilmişti ve yıldızlar ayla beraber gökyüzündeki yerini almıştı.

Birkaç sokak ilerlemiştim ki biri kolumdan yakalayıp beni durdurdu. Bu noktada bana bir bıçakla saldıracak olsaydı kolayca öldürebilirdi çünkü tamamen savunmasızdım. Ama bana zarar vermek isteyen biri değildi, Asil'di.

"Siyah Bölge," dedi suçlarcasına. Ağzı yüzü kan içindeydi. "Seçtiğin yer tam olarak böyle bir yer."

Kolumu kurtardım. "Doktoru göndermeyen senin öncün. Kötülük yarıştıracaksan önce öncüne bak."

"Sen öncüne bak," diye tersledi. "Bu işte birlikte olduğumuzu unutma. Yaşatmak için değil, yok etmek için buradasın. Sağ gösterip sol vuracak olursan Amber seni yaşatmaz."

Aramızdaki kısa mesafe öfkemin taşıp ona çarpmasına bahane oldu. Göğsünden sertçe iterken, "Bu işte birlikte falan değiliz," diye bağırdım. "Kunter'i öldürmenize yardım falan etmeyeceğim. O gün sessiz kaldım, kabul etmedim ama bugün kararım belli. Kunter'e kötü diyor, onu hep bir elden yok etmeye çalışıyorsunuz ama o sizden çok daha iyi. Sen geber, öncün gebersin. Bu andan itibaren Kunter'in yanında beni de düşman sayabilirsiniz."

Asil şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle kolumdan yakaladı. "Seni neredeyse öldürüyordu!"

Kolumu bir kez daha kurtardım ondan. "Bana ondan farkını söyle. Beni korumakla ilgili sıktığın palavraları anlatma ama. Kunter'in yancısı olmamı siz istediniz. Ben de oldum."

"Düşmanımızı yakınında tut istedik yalnızca."

"Benden onu öldürmemi istiyorsunuz!"

"Onu öldürmeni istemiyorum."

"Ölüme sürüklemekle öldürmek arasında pek bir fark göremiyorum. Onu sizin kanlı ağınıza kendi ellerimle düşürmeyeceğim. Hepiniz ondan korktuğunuza göre doğru taraftayım."

Sesli bir nefesi hızlıca bırakırken, "Bak, dinle beni," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Amber'i karşına almak istemezsin, Devrim. O, Kunter'in karşısında ve bizim başka bir şansımız yok. Amber'in, kardeşini boş yere yok etmek istediğini mi düşünüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Geçerli sebepleri var."

"Kunter'in, onun şişik egosunu gölgesiyle bastırması geçerli bir sebep değil." Bakışlarım nefretle kısıldı. "Amber kardeşini yok etmek istiyor. Aynı kandan, aynı candan olduğu kardeşini. Üstelik sahip olduğu tahtı ona sağlayan Kunter'in ta kendisiyken."

"Kunter'in sergilediği birkaç centilmence harekete bu kadar çabuk kandığına inanamıyorum. Gözünü boyaması bu kadar kolay oldu demek."

Asil'in arkasından yaklaşan Kunter'i gördüğümde sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdım. "Konu kapandı." Geriye doğru adımladım. "Ben Siyah Bölge Yancısı Gri'yim ve yakında bu resmiyete dökülecek. Şansınıza küsün. Onu yok etmek yerine güçlendirdiniz."

"Pişman olacaksın."

"Sizin tarafınızda olmaktansa pişman olmayı tercih ederim."

Asil ardından yaklaşan Kunter'e doğru sert bir bakış atarak yanımdan bir hışımla geçip gittiğinde Kunter'le karşı karşıya kaldım. Aramızda birkaç metreden fazla mesafe vardı. Elleri cebindeydi, bakışları düz ve gizemliydi. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Dudağı patlamış, kan toplanmıştı ama farkında bile değil gibiydi.

Herkesten nefret ediyordum ama bugün Kunter'den daha az nefret ediyordum.

"Sana alış demeyeceğim," dedi bana doğru bir adım atarken. "Alışma da demeyeceğim." Bir adım daha yaklaştı. "Sadece insanlardan beklentilerini düşür, Gri Hanım." Bir adım daha attığında aramızda kısa bir mesafe kaldı. "Yoksa yalnızca kırılırsın ve bir gün senden geriye kırılacak hiçbir şey kalmadığında onlardan biri olursun."

"Sen de onlardan biri değil misin zaten?"

"Kötülerin dostu, iyilerin düşmanı değilim, Gri Hanım."

Ona doğru adımladım ve geldiğinden beri gözüme çarpan dudağına uzandım. Dudağındaki kanı silerken kaşları şaşkınlıkla havalandı ve bakışları önce elimi, ardından bakışlarımı takip etti.

Tam o anda Kunter'in kurduğu cümle, zihnimdeki kırmızı ipliği çekiştirdi. *Kötülerin dostu, iyilerin düşmanı...* Bu cümleyi daha önce ben, Devinlere karşı kurmuştum. Tesadüf olabilir miydi?

Dehşetle büyüyen bakışlarım onun bakışlarına dokundu.

Konu Kunter olduğunda hiçbir şey tesadüf olmazdı.

"Ne yaptın?" dedim geri çekilirken. "Ne taktın bana?" Ellerimi üzerimde gezdirmeye başladım. "Nasıl duydun bunu?"

Orada değildi, orada olmadığına emindim.

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Neyi duydum?"

"Eğer gerçekten bir üçüncü gözün yoksa bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?" diye sorduğumda ses tonum tahminimden yüksek çıktı. "Bunun tesadüf olduğunu söyleme sakın."

Bakışlarının boynuma doğru kaydığını fark ederek elimi boynumdaki kolyeye uzattım. Kunter'in bana verdiği kolye haftalardır boynumdaydı.

"Kolyeye dinleme cihazı mı yerleştirdin?" diye bağırarak, uzanıp koluna vurduğumda geri kaçtı. "Yaptın mı bunu gerçekten?"

Ona bir kez daha vurmak için elimi kaldırdığımda hızlıca daha da geri kaçınca havayı tokatladım. "Yapmadım." Ellerimi havada yakaladı. "Neyden bahsediyorsun? Tamamen tesadüf ama kabul, nerede, nasıl ve kiminle olduğunla ilgili bilgi alıyorum. Sadece güvende olduğundan emin olmak için."

"Kolyenin içinde hiçbir şey yok mu yani?"

Başını iki yana salladı. "Yok, yemin ederim yok. Onu hâlâ takıyor olman bile bir mucize, sence bunu riske atar mıydım?"

Biraz olsun sakinleşince, "Tamam, bırak ellerimi," dedim ona. Bir an durduktan sonra başıyla onaylayıp ellerimi bıraktıysa da birkaç adım daha geri kaçtı.

"Şiddet sever seni."

"En azından ölüm sever değilim," diye homurdandım. "Az önce halkından biri öldü ve kimse ona yardım etmeye çalışmadı."

"Siyah Bölge," diye fısıldadı. "Üzgünüm, bu varoluş şeklimiz. Ölümün yuvasındayız."

"Bunu durduramaz mısın?" diye sordum gerçek bir merakla. "Ölüm yasağı getiremez misin? Ölümün yasal olmasını engelleyemez misin?"

"Kimsenin kimseyi kafasına göre öldüremeyeceği bir yasağı katillerin yaşadığı bir bölgeye getirmekten mi bahsediyoruz?"

"Evet," dedim omuzlarımı düşürürken. "Yani imkânsız görünüyor, biliyorum ama..."

"Yapabilirim," dedi dümdüz bir ifadeyle. "Ama yapmam."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Bir gün Kırmızılar çalmayı, Maviler dövmeyi, Yeşiller kaçakçılığı bırakırsa Siyahlar da öldürmeyi bırakır."

İnanmayarak, "Belki seni örnek alırlar," diye mırıldandığımda başını omzuna yatırırken dudağının kenarını kıvırdı.

"Aksine, beni kurduğum tahttan indirir, kendi kurallarını yaratırlar. Daha kötü kurallar, Gri Hanım. Bu, kontrol altında oldukları hâlleri. Onları değiştirmeye kalkarsam benden korkmayı bırakır ve düzeni bozarlar."

"Bu senin yok oluşun olur."

"Ve Kötülerin Şehri'nin."

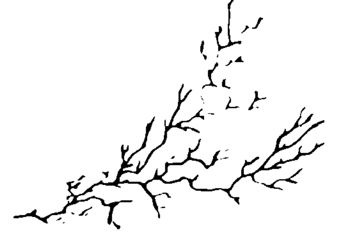
Çaresiz bir şekilde yanından geçip eve doğru ilerlemeye başladım. "Kötülerin dostu," diye mırıldandım ama bu, şu an için bir hakaret değildi. Arkamdan seslendi: "Ama iyilerin düşmanı değilim."

O, tam bir karmaşaydı. Acaba bu karmaşanın gerçek adı neydi?

Siyah Bölge'de bir Gri'ye yardım edildiğinde halk, yardım edenleri mimler ve Gri'yle birlikte onları da öldürür.

BÖLÜM 28

Rain'in ölümünün beni ne kadar etkilediğini yalnız kalana kadar anlayamadım. Eve döndüğümde Sarah gitmişti, yalnızdım. Kunter'in odasını karıştırabilecek ya da Sarah'ın hazırladığı yemeklere zehir katabilecek kadar.

Kunter'in nerede olduğunu bilmiyordum, benimle gelmemişti. Gelmemesi de iyi olmuştu aslında. Salondaki en kaliteli şaraplarından iki tanesini mideme indirirken kimse beni durduramamıştı. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ama bunun için başka çözümüm yoktu. Ağlamak, güçsüz hissetmek istemiyordum. Sokakta gördüğüm cesetleri ve Rain'i kurtaramadığımı düşünmek istemediğim gibi.

Burada olmak istemiyordum. Ne Siyah Bölge'de ne de Kötülerin Şehri'nde. Bir mucize olmasını ve suçsuz olup buradan çıkabilmeyi isterdim.

İki şişe şarabı üst üste içmek dengemi kısa sürede aldı benden. Sallana sallana masaya ilerledim ve başköşedeki sandalyeyi çekip oturdum. Sağ kolumu masaya doğru uzatıp başımı da üstüne yerleştirdim. Öylece ileriye, loş ışıkla hafifçe aydınlanan salonun içine bakıyor ama sanki hiçbir şey göremiyordum.

Elimi kaldırıp odaklamaya çalıştım. Parmaklarım kıpkırmızıydı ve ben ancak fark ediyordum. Rain ve Doğa'nın kanı onları bırakıp gitsem de benimleydi. Doğa'yı da öylece bırakmıştım, destek olmaya çalışmamıştım. Sanırım tam da istenildiği gibi şehre ayak uyduruyordum.

Kanlı elimi alnıma bastırıp gözlerimi kapattım ve sıktım. "Aptal." Sallana sallana ayağa kalktım. "Salak." Masadaki kolum kalkarken boş şişeye çarptı. Şişe yere çarpıp parçalara ayrıldığında sarsak adımlarımdan biri tam da üzerine bastı. Ayaklarımın çıplak olması kötü olmuştu ama neyse ki şu an hissetmek konusunda pek de iyi değildim. Acı yoktu, fazla uyuşmuştum.

İleriye doğru bir adım daha atacakken birden ayaklarım yerden kesildi. Kulağımın dibinde, "Delirdin mi sen, Gri Hanım?" diyen Kunter'in telaşlı sesi yükseldi. Başımı çevirip onun dibimdeki çehresine baktım. Mavi gözleri kocaman olmuştu ve beni tek koluyla havada tutuyordu.

Güldüm. "Onca delinin yanında ne haddime, Siyah?"

Sesli bir nefes bırakıp diğer elini de bacaklarımın arkasından geçirdi ve beni tam anlamıyla kucakladı. Ellerimi boynuna sararken gülmeye devam ettim. "Centilmen." Kulağının dibinde kıkırdadım. "Asil beni bu tavırlarına kanmakla suçluyor ama elimde değil."

Beni koltuğa bırakırken somurtuyordu. "Saatlerdir tek başına ne yapıyorsun sen?"

"Üçüncü gözün sana ne yaptığımı söylemedi mi?"

Bana ters bir bakış attı. "İki şişe mi içtin? Gerçekten mi?"

"Şakacıktan."

Önümde eğilip bacağımı kaldırdı ve ayağımın altına baktı. Gördüğü şey her neyse bu, kaşlarını çatmasına neden oldu. Sanırım büyük bir cam parçası faciasıyla karşı karşıyaydık ama neyse ki çok bir şey hissedemiyordum. Şimdilik. Yarın beni büyük bir acı bekliyor olabilirdi.

"Ayağını sarmam gerek." Ayağımı nazikçe koltuğa doğru bıraktı. "Kıpırdama, Gri Hanım. Geliyorum hemen."

Gözümü kapatıp açtığımda gitmiş ve gelmişti bile. Elinde bir ilk yardım çantası vardı. O benim ayağımla ilgilenirken ben onun ciddiyetle gerilen yüzünü izledim. Her şey bulanıktı ama o çok netti. Çok yakışıklıydı. Bir kitaptan, filmden, masaldan, dergiden... O bir şeyin içinden fırlamış gibiydi. Ulaşamayacağım kadar uzakta ama bir nefes kadar yakınımda.

Önümde yükselirken, "Yere basmak yok," dedi azarlar gibi bir tonda. "Birkaç gün yatacaksın."

"Hımm," diye mırıldandım ona bakarken. "Başımda da bekleyecek misin?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolandı. "Kendine geldiğinde beni azarlamayacağını bilsem neler neler yapardım."

"Neler neler?"

Bu sefer gülüşünü bastıramadı. Baş ucuma yaklaşıp öyle eğildi yanımda. Şimdi aramızda bir karıştan fazla mesafe yoktu. "Bütün yelkenlerini öylece suya indirme, Gri Hanım."

"Yoksa ne olur?"

Alt dudağını ısırırken başını hafifçe iki yana salladı. Mavileri parlıyordu. "Öfkeli hâlinin dünyanın en çekici şeyi olduğunu sanıyordum ama meğer daha bu hâlini görmemişim."

"Öfkeli değilim aslında, üzgünüm." Doğrulup sırtımı koltuğa yasladım ve bacaklarımı aşağıya uzattım. "Öfkeme sığınıyorum sıklıkla çünkü olanlarla baş edemiyorum."

Başım dönüyordu ama o hâlâ çok netti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Anlıyorum her hâlini."

"Anlıyor musun gerçekten, Siyah?"

Başıyla onayladı beni. "Seni anlamaya ayırdım bütün vaktimi. Önce seni anlarım, sonra sana kendimi senin dilinde anlatırım diye düşündüm."

Dudaklarıma yaydığım gülümsemeye baktı uzun uzun. Gülüyordum, evet, ona. Sarhoş olsam da. "Çok tatlısın." Ellerimi uzatıp yüzüne dokundum, sıcacıktı. Tenine dokunmak çok güzeldi. "Her zaman böyle tatlı mıydın? Neden daha önce fark etmedim?"

Söylediklerim onun keyfini iyice yerine getirdi. Yüzündeki ellerimin üzerine ellerini yerleştirdi. Şimdi daha da sıcak olmuştu. Hoş, insanın içini tatlı tatlı kıpırdatan türden bir sıcaktı.

"Beni görmekten korkuyorsun çünkü, Gri Hanım," diye mırıldandı. "Bana inanmaktan korkuyorsun." Bir elini çekip yüzüme düşen bir tutam saça uzattı. "Korkmakta haklısın da." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzümü uzun uzun izledi. "Keşke görsen beni."

Uzun bir iç çekişle birlikte yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kısalttım. "Neyini?" diye sordum. "Görmemi istediğin ne?"

Bakışlarına yayılan sıcaklık nefesimi kesiyordu. Çenemi başparmağı ve işaret parmağının arasına saldı, başımı nazikçe yatırıp gözlerime baktı.

"Bunun cevabını ancak ayık olduğunda alabilirsin," dedi alay eder gibi. "Bu kadar zevzeklik yeter. Uyku vakti. Ayıldığında istersen konuşmaya devam edebiliriz."

Somurttum. "Uykum yok benim." Omuzlarımı silktim. "Hem ayık çekilmezsin sen."

"Doğru," diye mırıldandı. "Ayıkken katlanamıyorsun bana. Kızıyorsun, itiyorsun kendinden. Kızma diye uzak duruyorum senden."

Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. "Bu yüzden mi bir haftadır evde yoksun?"

"Fark ettin mi?" Gözlerini kıstı. "Sarhoşken konuştuklarını hatırlar mısın genelde?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Hayır. Hatırlasaydım arkadaşımı neden öldürdüğümü bilirdim sanırım."

"İyi o zaman." Yüzünden çekip kucağıma indirdiğim ellerimi orada tuttu. "Varlığımın seni huzursuz ettiğini bildiğimden evde huzursuz hisset istemedim. Beni ne kadar az görürsen burayı o kadar çok evin gibi hissedersin."

Gözlerimi kısıp uzun bir süre yüzüne baktım öylece. Çözmeye çalıştım onu ama aklım şu an gerçekten bir değil, beş karış havadaydı.

"Bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum." Kaşlarımı çattım. "Sabah yeniden söyle. O zaman anlayacağım."

Gülerken başını iki yana salladı. "Hadi, uyuyalım."

"Uyuyalım?" dedim sorarcasına ve başımı iki yana salladım. "Uyumayalım. Uykum yok benim." Başımı solda kalan içkilere doğru çevirdim. "Birkaç kadeh daha içeceğim sanırım."

"Neden?" diye sordu gerçek bir merakla. "Neden bu kadar çok içmek istiyorsun?"

"Çünkü..." Ayağa kalktığımda beni yine belimden yakalayıp yerle bağlantımı kesti. "Unutmak istiyorum." Elimi kaldırıp işaret parmağımla başparmaklarımın ucunu birleştirdim ve onun suratına tuttum. "Bir anlığına bile olsa Kötülerin Şehri'nde olduğumu."

"Mümkün olsa keşke." Fısıltısı dudaklarından dökülürken bakışları geceden karanlıktı. "Ama mümkün değil, Gri Hanım." Beni usulca koltuğa geri oturttu. "Sana bir kadeh daha vereceğim ama sonra uyuyacaksın, tamam mı?"

Başımı hafifçe salladıktan sonra sırtımı koltuğa yasladım. Ya o çok hızlıydı ya da gözlerimi kapatıp açmam çok zaman alıyordu. İki kadehle geri dönmüş ve yanıma oturmuştu. Kadehlerden birini bana uzattı. Kendine sakladığı kadehteki alkolün rengi karameldi ama bana uzattığı su gibi renksizdi.

"Ne bu?" diye sordum kadehi alırken. "Zehir katmadın, değil mi?"

Güldü. "O senin hayalin."

Kadehten bir yudum aldıktan sonra yüzümü buruşturdum. "Tadı yok."

"Sek alkol," dedi kendi kadehinden bir yudum alırken. "Ağırdır, yavaş iç."

Bir yudum daha aldım. "Ama tadı yok."

"İki şişe alkolden sonra bir zahmet tadını alama."

Ona ters bir bakış fırlatırken uzanıp karnını çimdikledim. "Kunterlik yapma," diye sızlandım. "Kandırma beni." Suratımı astım. "Sarhoşum ama aptal değilim, Siyah."

"Kunterlik?" Başını iki yana salladı. "Asla."

"O zaman bana niye su verdin?"

Onun bardağına uzandığımda, "Öyle bir şey yapmadım," diyerek bardağını geri çekti. Uzanıp bileğinden yakaladım. "Yaptın."

"Yapmadım."

Bardağı diğer eline alıp onu yere bıraktı ve sonra hızlıca benim bardağımı elimden kapıp onu da yanına koydu. Sonra bana uzandı, belimden sıkıca kavrayıp kaldırdı.

"Midendeki alkolü karıştırmayı deneyelim," dedi beni kendine bastırırken. "Parmak uçların ayaklarımın üzerinde dursun. Yere basmamaya çalış, tamam mı?"

Ben ona sıkıca tutunurken elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve bir şarkı açtı. Telefonu koltuğun üzerine yavaşça attıktan sonra bütün odağı ben oldum yine.

"İlk dansımız." Tok sesi kulağımın dibinde çınladı. "Son olmaması dileğiyle."

Müziğin ritmiyle birlikte hareket ediyor, beni de kendiyle birlikte hareket ettiriyordu. Ufak ama seri hareketlerle salonda belli bir noktayı arşınlıyordu. Salon dönüyordu, her şey birbirine giriyordu ama o bütün bu karmaşanın içinde görebildiğim en net şey olmaya devam ediyordu. Etrafındaki o karanlık sis dağılmış, yerini gri bir sis almıştı.

"İlk kez gözlerinde nefret görmüyorum, Gri Hanım," diye şaşkın bir şekilde mırıldandığında yüzlerimiz arasında bir karıştan fazla mesafe yoktu. Boynundaki ellerim aramızdaki bu kısa mesafeyi yok etmek için harekete geçmek istiyordu. Onu kendime çekip mesafeyi sıfırlamak istiyordum.

Karanlığın laciverde boyadığı mavilerinde yıldızlar vardı. Onun gözleri benim gökyüzüm olabilirdi.

Kafamın içindeki o karışık, birbirine girmiş kırmızı ip yumağının bir anlığına çözüldüğünü hissettim ama sonra aynı hızla yeniden dolandı birbirlerine.

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım ve uzaklaştım o andan. Uzaklaşmalıydım çünkü. Kendimi kaptırmamalı, kandırmamalıydım. Sarhoşken doğru şeyler düşünüp yapabilseydim eğer, arkadaşımı öldürmezdim zaten. Bu yüzden bu an doğru bir an değildi.

Ben dans etmeyi bırakmıştım ama Kunter bırakmamıştı. Müzikle birlikte beni kolunun üzerine doğru yatırdığında neye uğradığımı şaşırdım. Üzerime doğru eğildi ve yüzlerimiz arasında kalan kısa mesafeye gülümsedi. Dudaklarını araladı, bir şey söylemek üzereydi ama başka bir şey onu durdurdu. Yüzümde gördüğü bir şey dudaklarını yeniden birbirine bastırmasına neden oldu. Sustu, sessizlik ağırlaşıp o kısa anda etrafımızı sarıp sarmaladı. Kalp atışlarımızın yükselip birbiriyle çarpıştıklarına yemin edebilirdim.

Sessizliği yine o böldü: "Sonsuza dek," dedi anlamadığım bir şekilde. "Sonsuz vaktimiz olsa sonsuza dek bu anda kalmak istediğimi fark ettim."

"Neden?" diye sordum gerçek bir merakla. Ona karşı içimde büyüyen merak dolu bir şey vardı. Onunla ilgili ne çok şey merak etmeye başlamıştı bir anda.

"Sarhoş da değilim üstelik," dedi soruma cevap vermek yerine.

"Ben sarhoşum ama."

"Sarhoşsun," dedi kendine hatırlatmak istercesine. "Sen sarhoşsun, ben değilim ama sarhoş oldum sanki. Sarhoş ettin beni, Gri Hanım."

"Neden?" diye yineledim sorumu. Ben cevap veremiyordum kendime ama belki o cevap verirdi ikimizin adına da. Bu karmaşaya belki bir son verebilirdi.

"Bir nedene ihtiyacımız var, değil mi?"

Kırpıştırdığım gözlerimi kaçırdığımda tuttuğu nefesini bıraktı ve aniden sersemlemiş hâlinden kurtuldu. Beni kolunun üzerinden kaldırdı ve eski pozisyonumuza getirdi. Başımı yeniden omzuna yaslayarak onun bakışlarından kaçındım. Neden kaçıyordum? Bilmiyordum. Sadece kaçmak zorunda hissettiğimi biliyordum.

Çenesini başıma yaslarken, "Uyku vaktin geldi," diye fısıldadı. "Bir gün ayıkken de böyle güzel bakar ve gerçekten gülümsersin umarım, Gri Hanım."

Ve belki de bir gün o an yaşanır ve sonsuza dek o anda kalmak isterdik. İkimiz de.

Beni kucağına aldığında kendimi onun kollarına bırakmıştım. Beni yukarı, odasının hemen yanındaki odama taşırken gözlerimi aralamış ve onu izlemiştim. Yüzü yine ciddiyetle gerilmişti ama bu kez bir şeylere kızgın ya da tetikte değildi. Bırakın bu kadar yakınımda olmasından rahatsız olmayı, ilk kez bu kadar hoşnuttum. Ama bu ilk ve son kez olmalıydı. Gerçek değildi, onunla ilgili her şey dengesiz bir zeminin üzerinde duruyordu ve ben o zeminde tek ayak ilerliyordum. Düşmemem imkânsızdı ama en azından ondan uzak durarak düşüşümü yavaşlatabilir ve daha az hasar almayı deneyebilirdim.

Beni yatağıma yatırdığında göz kapaklarımı daha fazla açık tutamamıştım. Kunter hâlâ ellerimde olan kanı ıslak bir havluyla temizleyip üstümün örtülü olduğundan emin olduktan sonra ne zaman gitmişti, hatırlayamıyordum. Sanırım o noktada uykunun pençesi beni yakalamış ve rüyalar âlemine fırlatmıştı.

Dün geceye dair hatırladıklarım silik silik olmasına rağmen hissettiklerim hâlâ benimleydi. Onun gözlerinde kendime ait bir gökyüzü görmüştüm ve bunun, gördüğüm en güzel manzara olduğundan emindim.

Başıma her yandan saldıran ağrı, düşüncelerimi bir denizde boğdu. Parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırıp odanın içine dolan gün ışığını bastırmaya çalıştım. Şu an her şey karmakarışık hissettiriyordu. Midem yanıyordu, ağzımda ekşi ve acı bir tat vardı, dudaklarım kurumuş ve çatlamıştı.

Banyoya gitmek için yataktan kalktığımda ayağımı yere basar basmaz dün geceki aptallığım gözlerimin önüne geldi ve acıyı hissettim. Yere düştüm ve bu sessiz bir düşüş olmadı.

Birkaç küfrü ardı ardına sıralarken dün gece yaralanan ayağıma baktım. Beklediğimden büyük bir sargı vardı ve kanlıydı. Bir de birkaç kadeh daha diye sızlanmam yok mu? Aptallığıma diyecek söz bulamıyordum gerçekten.

Yere düşmemin üzerinden yirmi saniye kadar kısa bir süre geçmişti ki odamın kapısı bir hışımla aralandı. Kunter kafasını araladığı kısımdan içeri soktu ve ne hâlde olduğuma baktı.

"*Yere basmak yok,* demiştim."

Dik dik baktım. "Sarhoş hâlime söyledin."

İçeri girerken, "Seni uyarmak için yanında uyusaymışım keşke," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Uyandığımda yanımda olsaydın seni uykunda öldürürdüm, Siyah."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Dün gece öyle demiyordun ama."

Yanıma gelip önümde eğildiğinde çenemi kaldırıp ona üstten bir bakış attım. "Ne demişim dün gece?"

Bakışlarından yaramaz bir ışıltı geçti. "Bana güzel baktın."

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. O da bu kısa andan faydalanıp bana uzandı ve beni yerden kaldırdı. Yatağa oturtup önümde eğildi, ayağımı kaldırıp sargıyı kontrol etmeye başladı.

"Seni biriyle karıştırmışımdır," diye bahane buldum. "Hiçbir şey net değildi."

Bana bakmadan, "Bakışların oldukça netti," dedi ve sargıyı çıkardı. "Kalbin dün gece bana özel güzel bir ritimde atıyordu hatta."

"Öyle bir şey olsaydı hatırlardım."

Hatırlıyordum.

"Unutacağını söylemiştin zaten." Ayağa kalktı. "Bekle burada, sargını değişeceğim."

O kapıya ilerlerken, "Yere basamıyorum," diye söylendim arkasından. "İnadından uçabilirsin de," diye laf çarptı kapıdan çıkarken.

Onun çıktığı kapıdan Sarah içeri girdi. Bana yaklaşırken, "Tüh, bedduam tuttu," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Sen bana beddua mı ettin?"

"Tabii." Yanıma oturdu. "Çok uzağa kaçamaman için beddua etmiştim."

"Kaçmamıştım," diye çıkıştım ona. "Dalga geçiyordum seninle. Senin hiç mizah anlayışın yok mu be kadın?"

"Dalga?" dedi sorarcasına. "Mizah?" Anlıyordu aslında ama anlamazdan geliyordu. Gayet iyi Türkçe konuşabilse de konuşamıyormuş

gibi davranmayı tercih ediyordu. "Anlayamıyorum. Bilmediğim kelimeler kullanma, Gri Hanim."

"Beddua demeyi biliyorsun ama?"

Gözlerini kaçırdı. "Sana söylemek için öğrendim."

"Yalancı," diye homurdandım. "İşine geleni biliyorsun işine gelmeyeni bilmiyorsun. Şimdi konuşacağım sevgili öncünle. Değişecek seni."

Bana göz ucuyla baktı. "Böyle sakar bir yancıyı ne yapsın öncüm? Seni değişecek, seni."

Kunter elinde ilk yardım çantasıyla odaya girdiğinde kaşlarımı kaldırarak onu gösterdim. "Bak bakalım kimi değiştiriyor." Başımı Kunter'e çevirip ona Sarah'ı şikâyet edecektim ki Sarah beni karnımdan çimdikledi.

İnleyerek kenara kaçtım, Kunter önümde eğilirken ikimize şaşkın şaşkın baktı. "Ne oluyor size?"

Dudaklarımı aralamıştım ki Sarah elini ağzımın üzerine kapattı. "Gri Hanim bugün rahatsız olmuş. Ateşi var, hasta. Ne dediğini bilmiyor."

Onun elini itip birkaç küfür savurduğumda bana kocaman açtığı gözleriyle baktı. Kunter bu hâlimize gülerken benim sargımı değiştiriyordu.

"Terbiyesiz."

"Yalancı," diye karşılık verdiğimde Kunter işini bitirip önümde yükseldi. Bu, Sarah'ın tek bir kelime daha etmesine engel oldu. Benden korktuğu yoktu ama Kunter'den korkuyordu. Saygı dolu bir korkuydu üstelik.

"Anlaşabildiğinizi görmek harika," diye alay etti Kunter. "Hadi bakalım, Sarah sen Gri Hanım'a giyinip hazırlaması için yardım et. Sonra kahvaltı için aşağıya gelin." Parmağını üzerimize doğrulttu. "Kavga etmeyin ama, sataşmayın birbirinize." Ayaküstü azarladı bizi.

Kunter çıktığında Sarah'la birbirimize baktık. İlk sözü o aldı. "Bütün gece uyumamış öncüm. Dün gece ne haltlar yedin?"

"Haltlar? İşine geldiğinde nasıl da güzel Türkçe konuşuyorsun ama."

Gözlerini kaçırdı. "Ee, ne oldu dün gece?"

Gözlerimi kaçırdım. "Bir şey olmadı."

"Geldiğimde buradaydı." Dibime girdi ve gözlerime dik dik baktı. "Yanı başındaydı."

Kirpiklerimi şaşkın şaşkın kırpıştırdım. "Ne? Burada mıydı?"

Başıyla onayladı. "Evet, başında bekliyordu. Tehlikede miydin?" Surat astı. "Sana elini kolunu sallaya sallaya gezmen için erken dememdim mi?"

"Tehlikede değilim," diye düzelttim onu. "Ama dün bir tanıdığımın başı dertteydi. Öldü." Sesim kısıldı. "Ona üzülüp biraz içmiştim." Ayağımı kaldırdım. "Ayağımı kesmişim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüne yine o ihtiyatlı, boş ifadeyi yerleştirdi. "Yardım etmeye çalıştın mı?"

"Evet."

"Seni gördüler mi?"

Çenemi sıktım. "Evet."

Gözlerini devirirken elini dizine vurdu. "O zaman tehlikedesin." Ayağa kalktı. "Öncüm seni kimseye karışmaman konusunda uyardı ama sen dinlemedin." Dolaba doğru ilerlerken söylenmeye devam etti: "Seni hedef hâline getirmeleri için onlara bahane verdin."

"Yancı olacağım ben." Dağılmamı önleyen tek şey bu düşünceye sarılmak oldu.

Hazırlanıp Sarah'ın yardımıyla aşağıya indiğimde Kunter'i kahvaltı masasında, elinde gazeteyle buldum. Sarah mutfaktaki işleri bahane edip beni salonun girişinde bırakmıştı. Kunter'e arkadan, seke seke yaklaştım.

"Kötülerin Şehri'nde bir gazete olması çok garip." Gazetede yazanları okumaya çalıştım ama odaklanamadım. "Burası günahlar şehri, günahlarınızı paylaşmaya bayılıyorsunuz sanırım."

Yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda gazeteyi kenara bıraktı. "Sadece kötüler yaşasa bile burası normal bir şehir."

"Normali tanımla."

"İnsanlar yaşıyor ve düzen var."

"Anormal bir şehir," diye düzelttim onu. "Dışarıdan bakınca normale benzeyen anormal bir şehir."

Gazetede bir noktaya parmak bastı. "Bak, bu anormal şehrin gazetesindesin."

Onu tam duyamamışım gibi başımı yana eğdim. "Ne?"

"Gazetedesin," diye tekrar etti. "Dünkü kahramanlığınla kameralara yakalanmışsın."

Gazeteyi alıp gösterdiği yere baktım. Evet, burada Rain ve Doğa'nın başındayken çekilmiş bir fotoğrafım vardı ve üzerinde "*Griler her zaman uyumsuzdur*" adlı bir başlık vardı. Nefret dolu bir dille onların düzenine aykırı davrandığımı yazmışlardı. Buraya ait olmadığımı, yancı olmayı hak etmediğimi, yok edilmem gerektiğini...

"Bu ne saçmalık?"

"Özgür şehir, özgür gazete." Daha fazla bakmamam için gazeteyi elimden aldı. "En azından yancılığını ilan edene kadar daha fazla göze batmamaya çalış." Gözlerini kıstı. "Ya da hemen yancılığını ilan edelim."

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Neden?"

Seni tanımak için.

Sana inanmak için.

Seni savunmak için.

"Var işte. Dikkat ederim."

Cesetlerin alınacağı gündü. Gemi bugün kıyıya yaklaşacak, siyah torbalara yerleştirilmiş cesetleri bir bir alacak ve onları Kötülerin Şehri'nden çıkaracaktı.

Gökyüzü griydi, yağmur günler sonra yağacak ve taş zeminlerdeki kurumuş kan izlerini temizleyecekti. Cesetten, kandan arınacaktık ama izleri şehrin hafızasında ilelebet kalacaktı.

Siyah Bölge'den çıkan cesetlere ait bazı bilgileri askerlere teslim etmek için kıyıya gidecek olan Kunter'in peşine takıldım. Bindiğimiz beyaz, klasik Cadillac onun arabalarından biriydi. Bunu Mirza'dan kazandığını o günü anlatırken göğsünü gere gere söylemişti.

Siyah Bölge'de bir arabayla ilerlemek Kunter için çok kolaydı çünkü onu gören kenara çekiliyor, saygıyla başını eğiyor ya da ona hayranlıkla bakıyordu. Yanında beni gördüklerinde ise suratları asılıyor, kaşlarını çatıyorlardı.

Çok can sıkıcıydılar.

Kıyıya yanaştığımızda Kunter arabayı durdurdu. Biz geldiğimizde gemi çoktan gelmiş, kıyıya bırakılan cesetleri toplamaya başlamıştı.

"Kötülerin Şehri'nden kurtulmak istiyordun, değil mi?" diye sordu Kunter ve ileriyi gösterdi. Doğa, Carlos ve Suzy bir ceset torbasının başında bir aradaydılar. "Şehirden kurtulmanın ilk ve en kolay yolu *ölüm*."

İndiğimiz arabanın önüne geçtik birlikte. Güneş batmak üzereydi ve gri bulutlar alacalı gökyüzünü gizliyordu. Sert rüzgârın soğuk esintisi ilk anda bedenimi sarıp sarmalamıştı. Ellerimi kollarıma sarıp kalçamı arabanın kaputuna yasladım.

"Sevmedim bu yolu," diye mırıldandım. "Seçeneklerim arasında yok."

"Benim de," diye cevap verirken ceketini omuzlarımın üzerine bıraktı. "Burada bekle, hemen geleceğim."

Onun arkasından bakarken, ilerlediği geminin önünde bekleyen kadın dikkatimi çekti. Bu kadın beni adaya bırakmış, üstelik şans dilemişti. Kadına bakarken zihnimdeki kırmızı ipliklerden biri düğümden kurtuldu ve bir anının sayfaları açılıp önüme serildi.

"Gemiye bin, Gri," demişti bu kadın daha önce. *"Veda edecek kimse yok, gemiye bin, Gri."*

Sırtımdan itmişti ve dizlerimin üzerine düşmüştüm. Çaresizdim, korkuyordum. O gemiye binmenin düşüncesi bile beni pes ettirecek kadar kuvvetliydi. Gemiye biniyordum ama ilk fırsatta denize atlıyordum. Kaçmak için değil, ölmek için yapıyordum bunu çünkü karanlık denizden kurtulmak için en ufak bir çaba sarf etmiyordum. Karanlık, derin sulara gömülüyordum ve acının birkaç saniye sürmesini diliyordum.

Aynı kadın beni kurtarıp geminin metal zeminine atarcasına bırakıyordu. Sırılsıklamdım, titriyordum ama bir daha denemek için can atıyorum. İkinci kez denememe izin vermiyorlardı. Boynumdan yediğim elektrikle yere yığılıyordum ve birkaç saniye sonra karanlıktan başka bir şey kalmıyordu geriye.

Kötülerin Şehri'ne getirilmeden hemen önce bindirildiğim gemide intihar etmeye çalışmıştım. Ölmek istemiş ama ölememiştim. Beni kurtarmış ve her şeye rağmen bu adaya bırakmışlardı.

Veda edecek kimse yok.

Annem gelmemişti. Annem bana veda etmek için orada değildi. Nefret ediyordu benden, sevmiyordu artık beni. Bir katil olduğum için... Arkadaşımı öldürdüğüm için görmek istemiyordu beni.

Gemiye diktiğim donuk bakışlarımdan akan sıcak yaşlar buz kesen tenimin üzerinde kayınca ağladığımı anladım. Toparlanıp hızlıca elimin tersiyle yüzümü sildim.

Annem...

Gözlerimi kapatıp sıktım ve başımı hızla iki yana salladım. Bu öylece sindirebileceğim bir şey değildi. Annem benim her şeyimdi ve ben artık onun belki de hiçbir şeyi değildim.

Hatırlamasaydım keşke, bu anı da unuttuklarımın arasında kalsaydı öylece. Kandırsaydım kendimi, annemin beni beklediğine inandırsaydım. Biricik kızı olduğumu düşünüp beni bekleyen bir annem olduğuna sığınsaydım.

Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığı tutamadım. Annem gerçekten sevmiyor muydu artık beni? Annem gelirdi, bırakmazdı beni.

Elimi alnıma çarptım. Niye hatırlamıştım ki bunu?

"Gri!"

Carlos ve Suzy'nin yardımıyla zoraki ayakta duran Doğa bana seslenince ıslak bakışlarım bakışlarına dokundu. Acı içinde kıvrandığı her hâlinden belliydi. Kan çanağına dönen gözleri davul gibi şişmişti.

Aramızda birkaç metre kala Suzy ve Carlos'un ellerinden kurtulup zoraki de olsa bana doğru adımladı. Düşmesin diye kolundan tutmak için ona doğru harekete geçtim. Aramızda iki adım kala uzanıp kolundan tutmak istedim ama o bir hışımla kaldırdığı elini sertçe yüzüme indirdi. Kısa bir an olanı idrak edemedim, şiddetle sağa dönen suratımı kaldırıp onun öfkeyle parladığına emin olduğum gözlerine bakamadım.

"Senin yüzünden," diye haykırdı. "Her şey senin yüzünden."

Yakamdan yakaladığında Kunter'in omuzlarımda duran ceketi sarsılmamla birlikte ayaklarımın ucuna düştü. İkinci bir tokadı yüzüme indirmek için elini kaldırdığında Kunter elini havada yakaladı ve onu öyle sert itti ki Doğa geriye doğru savrulup sırtüstü yere yığıldı.

Kunter'in hiddetle yükselen sesi kıyıda yankılandı. "Yancıma nasıl dokunursun?" Önüme geçmişti. Benim ve karşımda duran bütün tehlikelerin tam ortasında duruyordu.

Carlos ve Suzy'nin yardımıyla yerden kalkmaya çalışan Doğa ağlayarak, "Onun yüzünden," diye karşılık verdi Kunter'e. "Onu koruduğumuz için oldu bütün bunlar. Rain onu koruduğu için öldü."

Biliyor musun? diye sormuştu Doğa. *Neyi?* diye sorduğumda *bilmiyorsun,* demişti. Bundan bahsediyordu. O gün o hâldeydiler çünkü buradaki ilk günümde beni koruyup yardım ederek hedef hâline gelmişlerdi. Halk benden çıkaramadığı acıyı onlardan çıkarmıştı. Bana uzanamayan eller onlara uzanmıştı çünkü bir kereliğine de olsa bana yardım etmişlerdi.

Aynı eller Devin, Kaan, Riyaz ve Rüzgâr'a da uzanabilirdi.

Kötülerin Şehri'nde bir Sarı ya da Gri şehre düşmediği takdirde meydandaki çan çalınmaz, halk haberdar edilmez. Sarılar meydanda idam edilirken Gri olanlar şehrin oyuncağı hâline gelip şehrin canı bu oyuncakla oynamaktan sıkılana kadar öldürülmez. Ama en nihayetinde ikisinin de sonları aynı olur. Er ya da geç.

BÖLÜM 29

Anılar insanın zehri de olur panzehri de.

Küçük bir kız çocuğuyken birçok çocuk gibi benim de bir sığınağım vardı. Bu sığınak evimin arka bahçesindeki bir badem ağacıydı. Beni dünyanın bütün kötülüklerinden, korktuğum her şeyden koruyacağına inandığım tek noktaydı. Her hissimi iyi ya da kötü orada yaşar, orada büyütürdüm.

Şimdi yine o ağacın tepesinde yalnız başımaydım ama bu kez küçük bir kız çocuğu değildim. Annemi en son gördüğümde bu ağacın tepesindeydim. Babamı da en son gördüğümde yine bu ağacın tepesindeydim. Biri yirmi iki diğeri beş yaşımın eseriydi.

Babam benim için bir yabancı olsa bile onu son kez gördüğüm ânın her ayrıntısını hatırlayabiliyordum. Küçüktüm ama koca bir yüreğe sahipmiş gibi bir daha görmeyeceğimi bildiğim babamın arkasından hüngür hüngür ağlamıştım. Bunu da kendime saklamıştım ama, annemin görmesine izin vermemiştim.

Babam son kez beni görmeye geldiğinde onunla konuşmamış, bu ağacın tepesine çıkmıştım. Bana ulaşmaya çalıştığında daha da yukarı tırmandığımı gören babam benden uzaklaşmıştı. Sonra veda etmeden gitmişti. Bir daha da görmemiştim onu. Ne annemle ne de bir başkasıyla onunla ilgili konuşmuştum ama ne zaman bu ağacın tepesine çıksam hatırlardım onu. Nefret etsem de babam olduğunu hissetmesem de. Kan bağımız vardı yalnızca, hiç baba kız olmamıştık. O başkalarına babaydı.

"Yekta." Bana seslenen anneme ağacın tepesinden baktım. "Anne?"

Annem dudaklarından hiç silmediği gülümsemesiyle bana uzun uzun baktı. Annemin ifadesi benim ifademi hep yumuşatırdı. Çatık

kaşlarım gevşer, kırışan alnım düzelir ve düz bir çizgi hâlini alan dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrılırdı.

"Yine neden ağacın tepesindesin, kızım?"

"Çünkü ne zaman buraya çıksam beni bulur ve sığınağım olursun," diye yanıtladım annemi ve ağaçtan kolayca inip ona sarıldım. "Neden bana veda etmedin, anne?"

Geri çekilip annemin çehresine baktım. Şimdi gülümsemiyordu, ifadesi garipleşmişti.

"Anne?"

"Tatlı kızım." Ellerini yüzüme uzatıp yanaklarımı okşadı. "Seni her zaman seveceğimi biliyorsun, değil mi?"

Ellerini tuttum. "Biliyorum ama..." Kaşlarım çatıldı. "Anne, ben Caner'i öldürdüm." Gözlerim hızla doldu ve görüşüm bulanıklaştı. "Katil oldum, anne."

Annem başını yana doğru eğdi. "Caner kim, kızım?"

"Caner," dedim burnumu çekiştirirken. "Arkadaşım. Sen bütün arkadaşlarımı tanırsın, anne."

Üstelik pek arkadaşım da yoktu.

"Hayır," derken başını iki yana salladı annem. "Bizi hiç tanıştırmadın." Saçlarımı okşadı. "Ama sen asla birini öldürebilecek kadar kötü bir kız olmadın, Yekta. Sen katil değilsin, kızım."

Dudaklarım çaresizce aşağı doğru bükülürken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Ben de öyle sanıyordum." İçli bir nefesi zoraki içime çektim. "Ama yaptım." Başımı utanç içinde öne eğdim. "Ben artık kötü biriyim, anne. Kötülerin Şehri'ne layık biriyim."

"Sen onlardan biri değilsin, Yekta."

Anneme bakmak için kafamı yerden kaldırdığımda onu karşımda göremedim. Kaybolup gitmişti. Onu bulmak ümidiyle evimizin arka bahçesinde koşturmaya başladım ama bu karanlık bir girdabı harekete geçirmekten başka bir işe yaramadı.

Karanlık girdap göz kapaklarımın titreşerek aralanmasıyla son buldu ama benim zihnimdeki karanlık bir türlü aydınlığa kavuşamadı. Onu gördüm, Kunter'i. Yatağımın yanı başına çektiği bir sandalyede uyukluyordu. Başı yana doğru düşmüştü, kollarını sıkıca göğsünde bağlamıştı ve çehresinde hiçbir kıpırtı yoktu.

Hava kararmıştı, odanın içi komodinin üzerindeki lambayla hafifçe aydınlanıyordu. Bu, saatlerdir baygın olduğum anlamına

geliyordu çünkü hatırladıklarım ve Doğa'nın suratıma haykırdığı gerçekle birlikte baygınlık geçirmiştim. Suçluluk hissi tarafından boğulmaktaydım. Sanki beni her yandan sıkıştırıyor ve nefesimi her zerresine kadar kesiyordu. Bir noktada patlayacak gibiydim ama hayır, sürekli sıkıştırılmaya devam ediyordum.

Rain'in beni kurtardığı o günü düşündüm. Bana bir gün Kunter'in yancısı olduğumda o günü hatırlamamı istemişti. Bense bu fikre o zaman tamamen karşıydım çünkü şimdi karşımda, sandalyenin tepesinde uyuklayan adamdan iliklerime kadar nefret ediyor ve ondan kaçabildiğim kadar kaçmak istiyordum. O gün Doğa, Rain'e bunun tehlikeli olduğunu söylemişti ama o yine de dinlememişti. Bu yüzden bana vicdanen yardım ettiğini ama yancılığı bahane ettiğini düşünüyordum.

Elim yüzüme, Doğa'nın tokat attığı yanağıma doğru uzandı. Sert, okkalı bir tokat olmuştu bu. Benden hıncını almak istemişti ama bir tokattan öteye gidememişti.

Daha fazlasını hak ediyordum belki de. Rain'in ölümü benim suçumdu. Bunu düşünebilirdim, Kunter'e bunun için önlem almasını söyleyebilirdim ama aklımın ucundan bile geçmemişti böyle bir şey olabileceği. Üstelik herkes farkındaydı bunun. Onlar gibi düşünemiyordum hâlâ.

Bana yardım ettiği için ölmemeliydi kimse.

"Benim yüzümden."

Kunter'in yanı başımdan yükselen sesiyle irkilerek ona çevirdim bakışlarımı. Ne ara uyanmıştı, fark edememiştim. Kendimi suçlamakla epey zaman harcamıştım sanırım.

"Benim yüzümden," diye tekrarladı dümdüz bir sesle. Aksini kabul etmiyordu sanki. "Yancım olmanı ben istedim, bütün bu olanlar benim yüzümden."

Dudaklarım birbirine mühürlüydü. Tek kelime etmek istemiyor, ona bakmayı sürdürüyordum. O ise bunu kabullenmemi bekliyordu ama kabullenemiyordum. Bu ikimizin de suçuydu.

"Biraz diğerlerini örnek al," dedi sırtını sandalyeden ayırırken. "Beni suçla, Gri Hanım." Dilini çarçabuk kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Benim kötü olmakla bir sorunum yok ne de olsa."

Dili kötü olmakla bir sorunun olmadığını söylese de gözleri aksini söylüyordu.

Onu yeniden cevapsız bıraktığımda elini ensesine yerleştirirken sandalyeden kalktı ve kapıya doğru harekete geçti. Birkaç adım atmıştı ki durup, "Bu arada," dedi ve bana döndü. "Bütün şehir sen uyurken öğrendi, sen de öğren. Yeni kural, *yancının arkadaşlarına dokunan bunu canıyla öder.*"

Kunter yeniden önüne dönüp odadan çıkmak için harekete geçtiğinde arkasından seslendim: "Teşekkür ederim."

Duraksadı ama bu çok kısa sürdü. Sonra odadan çıktı, kapıyı ardından çekip kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Beni anlamıştı. Ona tek kelime etmeden çözmüş ve önlemi benim yerime almıştı. Kötülerin Şehri karanlık bir girdaptı ve her geçen gün birilerini içine çekiyordu. Karanlık girdabın ucundaydım, düşmek üzereydim ama Kunter hemen arkamdaydı ve düşmemem için elimden sıkıca tutuyordu.

Karanlık girdabı yaratanın o olduğunu sanıyordum. Beni içine iter ve canımı alırdı. Ama öyle olmamıştı, her şey düşündüğümden çok farklıydı.

Kötünün kötüsü olurdu da kötünün iyisi olur muydu?

En başından beri kötünün kötüsü olduğunu sandığım Siyah Bölge Öncüsü Kunter aslında kötülerin iyisi olabilir miydi?

Meydandaki çan çaldığında Sarah, Kunter'e iyi davranmamla ilgili başımın etini yerken ona göz devirmekle meşguldüm. Saatlerdir konuşuyordu ve benden bir cevap almaması onu asla pes ettirmiyordu. Geçtiğimiz iki haftadır da suskun olmam onu daha fazla konuşmaya itmişti sanırım.

Sarah hazırladığı kek karışımını kek kalıbına dökerken duyduğu sesle birlikte, "Belli etmesek bile o benim arkadaşım ve..." ile başlayan yeni cümlesini bitirmeden duraksamak zorunda kaldı. Oysa bu ilk kez Kunter'le arkadaş olduklarını dile getirdiği cümleydi. "Meydana gitmelisin."

Omuzlarımı silktim. "Yeni kötüleri karşılamak tercihlerimin arasında yok." Sandalyeyi geriye doğru iterek gerindim. "Bu tarz şovların ilgimi çekmediğine onların şov malzemesi olduğum gün karar verdim."

"Bu farklı," derken bütün işini bir kenara bırakıp mutfak önlüğünü çözmeye başladı. "Bir Gri ya da Sarı olmalı."

"Yani..."

"Yani gelen her kimse ya meydanda idam edilecek ya da onunla oynayacaklar."

Sarah çıkardığı önlüğünü tezgâha bırakıp bana yaklaştı ve kolumdan yakalayıp ayağa kaldırdı. "Hadi, Öncü Kunter'in yanında dur. Birlikte olduğunuzu görürlerse sana da saygı duymaya başlarlar. Ona destek ol, sana destek olduğunu görmelerine izin ver. Bir Siyah olabileceğini kanıtla onlara."

Beni mutfak kapısından iterken, "Bir Siyah olmayacağım," diyerek karşı koydum ona. "Bir Gri olarak Siyah Bölge Yancısı Gri olduğumu kabullenecekler elbet."

"Elbet?" Beni bu kez dış kapıdan dışarı itti. Öncüsünün saçlarını bir kere yolmuştum, sıra onda olabilirdi. "Onlara istediğini vermediğin sürece sana karşı hiçbir şeyi kabullenmeyecekler. Git ve onlara istediğini ver."

"Adam mı öldüreyim?" diye isyan ettim sokağın ortasında kollarımı iki yana açarken. "Bir iki tanesini hepsinin önünde kırbaçlarsam yeterli olur mu?"

Sarah bana ters bir bakış fırlatıp, "Öncü Kunter'in yanından ayrılma yeter," dedi ve kapıyı suratıma çarpmadan önce, "Yoksa bir daha konuşmam seninle," diye ekledi.

Kapıyı suratıma çarpsa da duyacağını bilerek, "Aman konuşma. Günün yarısında senden Kunter kaçığını dinlemekten zevk alıyorum sanki," diye söylenerek sokağın sonuna doğru ilerledim. "Kaçık Kunter'in kaçık yardımcısı. Gizliden arkadaş olduklarına şaşmamalı." Sokağın sonunda durup geriye baktım ve "Buz dolu bir küvet hazırla bana. Geldiğimde Siyah olabileceğimi kanıtlarken üzerime bulaşan kanları temizleyeceğim," diye bağırdım.

Bu onu kudurtmaya yeterdi. Ne de olsa onun tek işi beni kudurtmaktı.

Siyah Bölge sokaklarında salına salına ilerken Siyah Bölge halkının arasında âdeta parlıyordum. Herkes benim gibi meydana ilerliyordu ve hâliyle bir kalabalık vardı. Çoğunun gözü de hiç şaşırtıcı olmamakla birlikte üzerimdeydi. Parlıyordum sanki, bakışlar direkt beni buluyordu.

Öncülerine karşı bir nebze iyi düşüncem olsa bile onların her birinden ayrı ayrı nefret ediyordum. Gizli hedefleri olduğumu bilmek, gün geçtikçe onlara karşı daha da bilenmeme sebep oluyordu. Üstelik açık hedef olarak arkadaşlarımı ya da arkadaşım gibi görünenleri seçmişlerdi. Bu yüzden onlardan biri olmak bir yana, onlarla aynı havayı soluyor olmak bile öfkemi diri tutmaya yetiyordu.

Meydana yaklaşsam bile önümdeki kalabalığı öylece geçebilmem mümkün görünmüyordu. Öne çıkmam gerektiğini biliyordum ama Siyah Bölge halkıyla ne temas etmek ne de çekilsinler diye konuşmak istiyordum.

Neyse ki gerek kalmadı ve birkaç saniye sonra önümde duran biri beni fark etti ve kenara çekilirken önündekini dürttü. Böylece kısa sürede önümde meydana çıkan bir yol belirdi. Yanlarından geçip giderken onlara teşekkür etmedim, yan gözle dahi bakmadım. Bana yol açsalar da onlara minnet duymadım. Bir anda kanatlanıp melek olsalar bile yapmayacaktım bunu.

Halkın önüne çıktığımda gözüme ilk çarpan, meydanın ortasında duran genç adamdı. Elini bilekliğinin üzerine sıkıca kapatmıştı ve forması üzerinde değildi. Üzerinde sadece siyah boxer ve botları vardı. Rengini belli eden hiçbir şey açıkta değildi.

Meydana benden sonra ilk çıkan kişi, Mavi Bölge Öncüsü Mirza oldu. Beni görünce göz kırptı ve sırıttı. Onu en son diğerleriyle birlikte Kunter'i yok etmek konusunda köstebek olmam için teklifte bulunurken görmüştüm. O günden sonra ne ben Mavi Bölge'ye gitmiştim ne de o Siyah Bölge'ye gelmişti. Doktor göndermemişti ama, onunla ilgili en net hatırladığım şeylerden biri de buydu.

Siyah saçları onu son gördüğüm zamana nazaran çok daha kısaydı. Yüzü biraz zayıflamıştı ama bir hamlede beni yere indirebilecek gibi duran yumruğu bugün daha kuvvetli görünüyordu. Siyahlara bürünmüştü ama ceketinin yakasına mavi bir broş takmayı ihmal etmemişti. Arkasındaki halkının önünde dev gibi durduğunu fark ettim. Sahiden bir yumrukla beni yere serebilirdi çünkü zaten kolu kadar boyum vardı.

Mirza bakışlarını benden alıp meydandaki yeni mahkûma, "Bilekliğini göster," diye emretti. Sesi bir insanı korkudan öldürebilecek kadar keskin ve yüksekti. Onu ilk gördüğümde sert ifadesi karşısında büzülmemek için zor durduğumu hatırlıyordum.

Mahkûm bilekliğini göstermek yerine geriye doğru adımladığında Asil hemen yanımda belirirken, "Bir Gri misin?" diye sordu. Bakışlarım hızlıca üzerine döndü. Onun Siyah Bölge'de ne işi vardı?

"Gri gibi gelmedi bana," diyerek halkının önüne çıkan Giray'a döndüm. Ben geldiğimde kendini göstermemişti ama şimdi öyle bir derdi kalmamıştı sanırım. Onu da en son Mirza'yla aynı zamanda görmüştüm. Bana baktığında kafamı çevirdim. Doktor göndermek istemişti ama doktoru kabul ederse. Doktoru da kabul etmemişti. Konu Kunter olduğunda ise bakışlarını yere eğmiş, konuşmaktan geri durmuştu. Nötr bir karakterdi ve bu yüzden onunla ilgili ne düşünmem gerektiğini henüz bilmiyordum.

Asil kısa bir alkış tutup öne çıktı. "Yoksa..." Yeni mahkûmun etrafında bir tur atarak onu olabildiğince rahatsız etti. "Sen bir Sarı mısın?"

Yeni mahkûm korkarak iyice geri çekildi ve Asil'i cevapsız bıraktı. Tek kelime etmiyordu ve bu epey tanıdıktı. Ben de tek kelime edememiştim. Burayı anlamak ilk evrede epey kafa karıştırıcıydı. Yaşadıkça bir şeyler yerine oturuyordu. Bu yüzden ilk anda dil tutulması yaşamak pek de şaşırtıcı değildi.

"Forman nerede?" diye sordu Mirza. "Herkesin rengini belli eden bir forması olur. Formandan kurtulduğuna göre burada senin gibilerin başına gelenlerden haberdarsın. Tabii bir Sarı'ysan."

Olanları izlerken rahatsız hissettim. Onun ne olduğunu biliyorlardı. Biliyordum çünkü Kunter anlatmıştı. Bir mahkûm geleceği zaman öncüler bundan haberdar olurdu. Kunter bir tek benden haberdar olmadıklarını söylemişti. Bu garipti çünkü ben diğer mahkûmlar gibi normal bir vakitte değil, gecenin bir yarısı bırakılmıştım adaya. Sebebini hatırlayamıyordum. Belki de gemiden atlamam gibi bir sorun yaşanmıştı ve planlanan vakitte bırakılamamıştım. Yani normalde benden daha önce haberdar olmaları gerekirmiş. Düştüğüm ilk gün bu meydandaki şovun bir parçası olmam gerekirken ben bir hafta sonra, olanları biraz idrak ettiğimde yaşamıştım bunları.

Amber, Kırmızı Bölge halkının önüne çıkarken, "Sarı," dedi tok ve kin dolu bir sesle. Onu birçok kez öfkeli görmüştüm ama hiç şehri yakabilecek gibi göründüğünü görmemiştim.

Kunter daha umursamaz bir sesle, "O hâlde idam," diyerek yanımda belirdiğinde sertçe yutkunarak ona doğru döndüm. Elinde kılıç vardı. Bir dakika, ne? Kılıç? Elinde kılıç vardı.

Dehşet içinde, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda bakışları beni buldu. "Görevimi."

"Görevin bu mu?" diye sordum tamamen ona dönerek. Meydanda ya da halkın önünde olmamız umurumda değildi. Onunla istediğim yerde kavga etmeye hazırdım. "Daha normal yollar tercih edemez misin? Ve illa bunu sen mi yapmak zorundasın?"

Onu daha önce hiç, birini öldürürken görmediğimi fark ettim. Kaşlarım bu düşünceyle çatıldı. Bu nasıl olmuştu? Yediğim meydan dayağından sonra birilerini feci şekilde cezalandırmıştı ama onları da öldürmemişti. Ölüme terk etmişti ama öldürmemişti.

"En başından beri yaptığım gibi ben yapacağım, Gri Hanım."

Senden nefret etmek için bir nedenim daha olsun istemiyorum, yapma.

Gözlerimi kapatıp sıktım. Söyleyemezdim ona bunu, yapamazdım.

Sarı olduğu belli olan yeni mahkûm, bilekliğini saklamayı bıraktığında gerçek gün yüzüne çıktı. Evet, tahmin edildiği gibi o bir Sarı'ydı. Bu da demek oluyordu ki o buraya düşmeden önce birine isteği dışında dokunmuştu.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu aslında ve ben de ölmesini istiyordum. Muhtemelen bir kadına yaşattığı bu iğrenç şey yüzünden ölümle cezalandırılmayı hak ediyordu elbette. Kötülerin Şehri'nin belki de tek seveceğim yanıydı bu.

Amber nefret dolu bir sesle, "Kime?" diye sorduğunda halkın mırıltıları aniden kesildi. "Kime dokundun?"

Amber bunu sorarken incinmiş gibi göründü. Sanki geçmişinde benzer bir travması varmış gibi tetiklenmiş bir vaziyetteydi. Bana şehre ilk düştükleri zamanı anlatırken bahsetmişti bundan. O yaşamamıştı ama yaşandığına şahit olmuştu. Bir sonraki hedefin kendisi olduğunu bilerek yaşamış, Kunter onu hedef hâline getirenleri öldürene dek bu korku dinmemişti. Belki de hiç dinmemişti ve şehre düşen her Sarı'dan sonra o günleri hatırlıyor, korkuyordu ve Kunter yine o günlerdeki gibi onu bu korkudan kurtarıyordu. Yine de sesi güçlü, gür çıkıyor ve diğer bütün sesleri bastırıp insanları korkutmaya yetiyordu.

"B... ben..." Kekelemeye başlayan Sarı, korkudan tir tir titriyordu. Ne diyecekti ki? Yanlışlıkla mı oldu? Bunun bir açıklaması yoktu. "Şeytana uydum," dediğinde göz ucuyla yanımdaki şeytana baktım. Buz mavilerinde en ufak bir his yoktu bugün. "Aptallık ettim," diye ekledi Sarı. "O da istiyor sandım."

Amber'in dudaklarının arasından kopan hırıltıya sağ tarafımda beliren Devin'in öfkeli hırıltısı eşlik etti. İkisinin şu an için birbirlerinden bir farkı yoktu. Sarı'ya saldırmak için hazırda bekleyen iki dişi kurttu onlar ve öfke onları inanılmaz tehlikeli kılıyordu.

Devin elindeki bıçağı ustaca, her an fırlatacakmış gibi çevirirken dik bakışlarının tek hedefi Sarı'ydı. Ani bir hareket yapacak gibi görünüyordu. Amber'in vücudu ise gergin ama hazırdı. Çenesi kasılmış, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Elimde herhangi bir kesici alet ya da silah yoktu çünkü onun silahı kardeşiydi ve kardeşi hemen sol yanımda hazırda bekliyordu.

Amber bir kez daha, "Kime?" diye sorduğunda fark ettim ki Sarı'nın etrafındaki çember daralıyordu. Asil, Sarı'nın hemen arkasındaydı ve meydana giden yolu kapatıyordu.

Sarı en sonunda pes eder gibi, "Eski... eski sevgilim," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Onun da istediğini sandım..."

Sustu. Gerçi zaten söylenecek başka söz var mıydı? Bunun bir açıklaması olabilir miydi sanki? Bir insan eski kız arkadaşına bunu nasıl yapardı?

Sarı, üstüne çullanmak üzere olan nefreti fark edince daha fazla konuşmak yerine kaçmayı denemeyi tercih etti. Kıyıya gitmek istedi ama Asil karşısına çıktı. Yanından koşarak geçmeye çalışan Sarı'ya çelme taktı. Sarı, çenesini zemine öyle sert çarptı ki sesi meydanda yankılandı. Yine de direndi, sürünmeyi denedi ama Asil ayağını onun ensesine indirip yere bastırınca daha fazla ilerleyemedi.

Asil'in bakışları Kunter'i bulduğunda Kunter elindeki kılıcı salladı. Kılıcın bana geleceğini sanıp korkarak geri çekilmiştim ki bu tepkime gülerek baktı bana.

"Sana zarar vermem, Gri Hanım." Hadsizce göz kırparak meydanın ortasına doğru ilerledi.

Kunter'in Sarı'ya doğru adımlamasıyla birlikte halk tezahürata geçti. Hep bir ağızdan, "Sarı'ya ölüm!" diyorlardı bu kez. Bir süre önce

yine bu meydanda *Gri'ye ölüm!* demişlerdi aynı şekilde. Üstelik hiçbir suçum yoktu ama onların gözünde yok edilmesi gerekendim.

Mirza halkının önünden ayrılıp Sarı'ya doğru harekete geçerken, "Önce ben," dedi ve sırıtışını yüzüne yerleştirirken ceketinin kollarını sıvadı. Şiddet severler öncüsü yumruklarını konuşturacaktı elbette. "Öldürmeyeceğim, huyum değil."

Bütün öncülerden bir ses çıkarken sessiz kalan Giray'a döndü bakışlarım. Halkıyla neredeyse aynı hizada duruyordu, elleri ceplerindeydi ve bakışları Amber'in üzerindeydi. Aklından geçeni bilmiyordum ama sadece bakışlarından anladığım kadarıyla şu durumda bile tek düşündüğü aşkıydı. Bu aşk Amber'in umurunda değildi ama. Göz ucuyla bile zoraki bakıyordu Giray'a. Nefret ediyordu ondan, olabildiğince uzak duruyordu. En azından onları gördüğüm zamanlarda.

Mirza, kaçmak için çırpınan ve yalvar yakar affedilmek için çabalayan Sarı'yı kolundan yakaladığında Asil onun ensesindeki bacağını çekti ve diğer kolundan da o yakaladı. İkisi birlikte Sarı'yı dizlerinin üzerine çöktürdüler. *Sarı'ya ölüm!* tezahüratları bu sırada neredeyse adayı yıkacak kadar yükseldi. Tek cümle ve sonsuz destek.

Mirza, Sarı'nın suratının tam ortasına öyle sert bir yumruk indirdi ki Sarı'nın kısa sürede nevri döndü ve bakışları odağını kaybetti. Burnundan akan oluk oluk kan ağzının üzerinden süzülüp çıplak göğsünü kırmızıya boyadı.

Amma sert yumruğu varmış. Kunter bu yumruklara karşı nasıl dayanmış, nasıl durmadan karşılık vermişti o gün?

Kunter, Sarı'nın hemen önünde durup kılıcını sanki bunu her gün yapıyormuş gibi ustaca çevirdikten sonra Sarı'nın çenesinin hemen altına bastırdı ve onun öne eğdiği suratını kaldırdı. Bakışları Amber'e döndü. Amber, Kunter'in ona bakmasıyla birlikte onlara doğru ilerlemeye başladı. Uzun ve sivri topuklarının üzerinde kuğu gibi süzülüyordu.

Onlar bir şovun parçası gibiydiler.

"Şehrimizde adalet, vicdan, huzur ya da masumiyet gibi etik değerler yok ama bizlerin gözünde Sarı olanlar yine de en kötüler. Katillerle bir nebze anlaşabiliriz." Göz ucuyla Kunter'e bakıp onun hemen yanında durdu. İkisinin tam ortasında kalan boşluktan Sarı'yı rahatlıkla görebiliyordum. "Şiddet severler, kaçakçılar ve tabii dolandırıcılarla da

ama Sarı olanlar..." Başını iki yana sallarken cıkladı. "Onlara şehrimizde yer yok ve asla olmayacak."

Amber'in konuşmasıyla birlikte Kötülerin Şehri'nin üzerine çöken derin sessizliği, Kunter'in kılıcının çıkardığı gibi bir ses ortadan ikiye böldü. Sarı'nın korkuyla büyüyen bakışları hareket eden kılıcın parlak yüzeyi üzerinde donup kaldı ama darbe kimsenin beklemediği yerden, tam yanımdan geldi.

Devin'in hemen yanımdan fırlattığı bıçak Kunter ve Amber'in arasındaki küçük boşluğu kesip Sarı'nın alnının çatına saplandı.

Sarı'yı Kunter'in kılıcı değil, Devin'in bıçağı öldürdü.

Herkesin önünde.

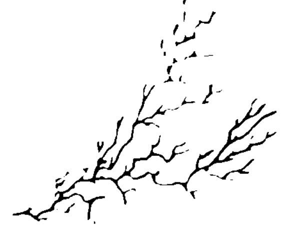
Bütün gözler aynı anda Devin'in üzerine döndüğünde bakışlarım yanıma döndü ama hayır, Devin yanımda değildi. Ama emindim, bıçağı o fırlatmıştı. Kaşla göz arasında, bir nefes kadar kısa sürede kayıplara karışmıştı.

Şaşkın bir şekilde önüme dönüp Sarı'ya baktığımda cansız bedeninin bir çuval gibi yere yığıldığını gördüm. Hemen ardından Kötülerin Şehri halkından tek bir cümle, aynı anda yükseldi: "Yancı çok yaşa!"

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in hedef aldığı bir kişinin işi kısa süredе bitmez çünkü Öncü Amber yalanlarla çevrili bir pusu kurup kurbanına en zor kararları verdirirken bundan keyif almaya bayılır. Kötülerin Şehri'nde düşmanı olmak istemeyeceğiniz ikinci kişidir Öncü Amber. Birinci sırayı tabii ki kardeşi alıyor.

BÖLÜM 30

Çok kısa bir an Asil'den bahsettiklerini sandım ama hayır, benden bahsediyorlardı. Öncülerin hepsi ve Asil doğrudan bana, şaşkın bir şekilde bakıyordu. Halk ilk kez benden yanaydı. İlk kez beni kabullenmişlerdi ve bunu Sarı'yı öldürdüğümü düşündükleri için mi yapıyorlardı?

Bırakın bir adamı metrelerce uzaktan bir bıçakla alnının çatından vurmayı, bir bıçağı bile doğru düzgün tutamazdım.

Amber'in öfkeyle, "Kurallarımıza göre bunu Siyah Bölge Öncüsü Kunter kılıçla yapmalı," dediğinde Kunter kılıcını geriye çekerken, "Kuralları siktir et," diye tersledi Amber'i. "Yancım marifetlerini konuştururken yalnızca onu izle, kardeşim."

Mirza, meydanda alevlenmek üzere olan tartışmayı ilk anda fark edip hızlıca araya girdi. "Eh, hızlı oldu." Ayağının ucuyla Sarı'nın cesedini dürttü. "Neyse, bize de Sarı'yı kıyıdan aşağı sallandırmak düşer."

Mirza halkına başıyla ufak bir işaret verdi. Mavi Bölge'den kalabalık bir topluluk meydanın ortasında toplandı ve Sarı'yı kaldırıp kıyıya taşıdılar.

Sarı olanların cesetleri teslim edilmiyordu.

Halk dağılırken ne ben yerimden kıpırdadım ne Asil ne de öncüler. Halkın gidişiyle birlikte Kunter parmağını şaklatıp bütün dikkatini üzerine çekmeye çalıştı çünkü Amber'in de Asil'in de Giray'ın da bakışları üzerimden bir an olsun çekilmemişti.

Sarı'yı benim öldürdüğüme halk gibi onlar da inanmıştı. Peki ya Kunter? O hiç de inanmışa benzemiyordu çünkü tanıyordu beni. Az ya da çok, diğerlerinden fazla olduğu kesin.

"Hazır bir araya gelmişken vereceğim partiden sizlere bahsetmek isterim. Yakın zamanda şehirde devasa bir parti olacak, hepiniz davetlisiniz." Ellerini birbirine çarpıp, "Katılım zorunlu," diye ekledi.

Asil, Kunter'in konuyu dağıtma çabasını görmezden gelip hedefine, yani bana doğru adımladı. "Bir Siyah olmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

Ben ona bir cevap veremeden kıyıdan gelen Mirza elleri ceplerinde yaklaşırken, "Gri'yi rahat bırak, ne isterse onu yapar," diyerek beni garip bir şekilde korudu. Mirza neden beni savunuyordu?

"Tam bir Siyah," derken yalandan güldü Amber. "Öncüne layık bir yancı olacaksın demek, Gri. Siyah Bölge halkı yakında seni çok sevecek." İmayla kaşlarını kaldırdı. "Tapacaklar sana."

Alttan alttan bana sundukları iş birliğinin lafını sokuyordu. Siyah Bölge halkının bana tapmasını istiyor ve bunu da bu yüzden mi yaptığımı düşünüyordu? Bunu asla yapmazdım.

"Kimse bana tapmayacak," dedim uyarır bir tonda. "Senin aksine benim öyle bir arzum yok. Gölgelerle dostum ben. Gölgede kalmaktan korkup kendi kanımdan birinin canını yakmayı aklımın ucundan bile geçirmem mesela."

Amber'in kısa bir an ürkek bir kediyi andıran bakışları Kunter'i buldu ve hemen ardından sivrilip, saldırgan bir aslana dönüşerek bana döndü. "Halkın *yancı çok yaşa!* dediğine bakma, Gri. Kimsenin seni hayatta tutmak gibi bir gayesi yok. O yüzden kimi karşına aldığına dikkat et."

Kunter elini kaldırdı. "Benim var."

Onu duymazdan gelerek, "Bu bir tehdit mi?" diye sorduğumda Amber dudaklarına yaydığı keyif dolu gülümsemeyle üzerime adımladı. Ona karşılık verdim ve ortada karşı karşıya geldik. Onun gibi sivri, uzun topukluların üzerinde yükselmiyordum ama siyah postallarımın kalın tabanları sağ olsun, aramızda bir uçurum yoktu.

"Sana bir teklifte bulundum," dedi kısık bir tonda. Sesi her ne kadar net, tok çıksa bile konuştuklarını benden başkası duyamazdı. "Reddettin ve onun tarafını seçtin. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Gri?"

Başımı yana eğerken alaycı bir şekilde güldüm. "Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le birlikte Siyah Bölge Yancısı Gri'yi de mi öldüreceksin?" Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. "Ne yazık, böyle bir şey mümkün

değil. Tek kozun ben olabilirdim ama hayır, elini kardeşinin kanına bularken sana eşlik edemem, Kırmızı."

Çenesi seğirdiyse de gülümsemesini silmemek için direndi. "Bunu ona söylemeyeceksin."

"Yoksa?"

"Yoksa..." Yaklaştı ve kulağıma doğru eğildi. "Seninle oynarım, Gri ve benim oyunlarım Kunter'in aksine gerçekten can yakar. Seni öldürmem ama ölmüş olmayı dilersin."

Bu apaçık tehditti işte.

Geri çekileceği sırada kolundan yakaladım. Yumuşak davranmadım, kolunu sıktım. Bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Kunter'e dokunmayacaksın."

Dudağının kenarı seğirdi. "Burnunu sokmayacaksın."

"Bir dahaki sefere yüksek sesle söylerim," diye uyarıp, kolunu iterek bıraktım. Arkasından yaklaşmakta olan Asil onu tutmasaydı sivri topuklularının üzerinde duramayıp yere yığılabilirdi.

Asil, Amber'le arama girerken, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi. Amber'i bırakmış, benim karşıma geçmişti. Oysa şu an çok daha ciddi bir tartışmasının içerisindeydim. "Sen bir Gri'sin, katil değilsin. Neden yaptın bunu?"

"Bilemezsiniz," diye mırıldandım yalnızca. Onunla kavga etmeyecektim. Sorunum Amber'di. Onların beni bir Sarı'yı öldürmüş olarak bilmesi sorun değildi. Halkın da öyle. Masumiyet onlar için bu kadar sorunsa öyle görünmemek işime gelirdi. Tabii, yine de bunun hesabını Devin'e soracaktım. "Sen de bir Gri'sin ama aynı zamanda birinin katilisin. Benim de öyle olup olmadığımı bilemezsin."

Öyleydim, arkadaşımın katiliydim ama bu ayrıntıyı bilmelerine gerek yoktu.

"Kazaydı," diyerek kendini savunmaya geçti Asil. "İstemeden oldu. Ben birinin canını isteyerek alacak biri değilim."

Göz kapaklarım yarıya kadar indi. "Kardeşiyle iş birliği yapıp eski dostunun ölümünü planlayan biri için fazla cesur bir cümle."

Cümlem ikisinin de suratına tokat gibi çarpmıştı. Yaş tahtaya bastıklarını belki de ilk kez, tam da şu anda anlamışlardı. Kunter bunu öğrenecek olursa şehri katiller yönetirdi ve onlar bunun farkındaydı.

Bakışlarım meydanın ilerisinde durup bize bakan Kunter'e doğru hızlıca kaydı. Kollarını göğsünde kavuşturup sıkmış ve gözlerini de

şüpheyle kısmıştı. Bizi izliyor, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra kollarını çözecek ve bize doğru adımlamaya başlayacaktı. İşte o zaman belki sesim yükselirdi ve Kunter her şeyi öğrenirdi.

Amber, "Gri," diye bir sırtlan gibi hırladığında dudaklarımda alaycı bir gülümseme hızla belirdi. Onlardan nefret ediyordum ve birbirlerini yiyip bitirmelerini en içten şekilde istiyordum.

İlk andan beri köşeye sinmiş yavru bir aslandım onların gözünde. Dört öncü de birer sırtlan gibi beni sıkıştırmışlardı. Parçalamak, yok etmek istemişlerdi ve şimdi yavru aslan onlara karşı koyuyordu.

Kunter hemen sol yanımda, Asil ve Amber'le neredeyse aramızda olacak şekilde durdu. Elleri ceplerindeydi ve bakışları soğuktu. "Yancımdan ne istiyorsunuz?"

Sağ yanımda Giray belirdi. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu bana. "Seni bugün Yeşil Bölge'de ağırlayayım. Anlatacaklarım var."

Amber'in mavileri yandı, alev aldı. "Ne anlatacakmışsın Gri'ye? Senin Gri'yle ne işin olur, Giray?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken diken üzerinde hissettim. Burada tam olarak ne oluyordu, bilmiyordum. Birden fazla oyun döndüğü kesindi ama hangisi benim lehimeydi acaba?

Giray, Amber'e yandan küçük bir bakış atarak, "Bu, Devrim'le benim aramda," dedi ve beni dumura uğrattı. Amber'i karşısına mı almıştı az önce? Neden?

Asıl Amber işaret parmağını sertçe Giray'ın göğsüne bastırırken onu tam karşısına almıştı. Tanıdık bir hayal kırıklığı vardı gözlerinde. "O bizim dostumuz değil."

Giray onun parmağını tuttu ve daha fazla kendisine dokunmasına engel oldu. "Biz diye bir şey yok, Amber. Unuttun mu?" Giray kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı. "Biz biteli yıllar oldu ve sen bunun geri dönüşü olmadığını binlerce kez anlattın bana." Amber'in parmağını bırakıp geriye doğru adımladı. Ellerini usulca ceplerine yerleştirirken bakışlarını yere eğdi. "Bu yüzden kimin dostum olacağına ben karar veririm." Bana baktı ve gülümsedi. "Bence Devrim'le anlaşacağız."

Ona gülümser gibi olduğumda Kunter arkamdan dolanıp Giray'la arama girdi ve onu omzuyla kenara itti. "Yancımla arandaki mesafeyi koru, Yeşil."

Giray ona baygın bir bakış attı. "Yancına senin baktığın gibi bakmıyorum."

Kunter'in şüpheli bakışları bir an bana döndü, tepkimi kontrol etti ve bakışlarımda bir değişim yakalamadığında Giray'a kilitlendi. "Yancıma herhangi bir şekilde bakmamanı öneririm, aksi takdirde gözlerini yerinden söküp onlarla misket oynamak gibi küçük arzularımı yerine getirmek için beni durduran hiçbir şey olmayacak."

Giray gözlerini devirdi. "Bu tehdidin benzerini yıllar önce kardeşin için yapmıştın. Kardeşine verdiğin değerin bir benzerini bir başkasına verebildiğini görmek eğlenceli olacak."

Giray önce Kunter'e ardından Amber'e baktı ve sonra bana göz kırpıp, "Seni bekliyor olacağım, Devrim," dedi. "İstediğin zaman gel ve sakın endişelenme. Yeşil Bölge sokakları ve halkı senin için tehlike arz etmiyor."

Giray arkasına bile bakmadan bölgesine doğru ilerlediğinde geride bir enkaz bıraktığının farkında mıydı acaba? Amber'i ilk kez böyle görüyordum. Onu hem kardeşinden hem de kendinden vurmuştu Giray. Bunu neden yapmıştı durduk yere? Onların tarafında olmadığını bana açık açık anlatmaya mı çalışıyordu? Onların aksine Kunter'i öldürmek istemediğini mi söylüyordu? Olabilirdi, onunla en kısa zamanda konuşsam iyi olacaktı. Hem yancısı yoktu belki... Kunter'e baktım. Henüz onun resmî olarak yancısı değildim ve bu, bir başkasının yancısı olabileceğim anlamına geliyordu. Giray'ın yancısı olmak, güvende olmak demekti ama Kunter'in yancısı olmak riski beraberinde getiriyordu.

Giray'ın gidişiyle birlikte Kunter önüme geçip, "Geri basın," dedi Amber ve Asil'e. "Yancımla aranızdaki mesafeyi koruyun. Sizinle konuşmaktan pek hazzetmiyor gibi."

Asil inatla öne çıktı ve onu karşısına aldı. "Gözünü korkuttuysan tabii."

Kunter'in yüz ifadesini göremesem bile tahmin edebiliyordum. Kaşlarını çatmış, yüzünü buruşturmuş ve kusacak gibi görünmüştü muhtemelen. Bu, Asil'e karşı sık sık takındığı bir ifadeydi.

"Dostum, beni tanıyorsun ve bunu asla yapmayacağımı biliyorsun." Asil'e eski günleri hatırlatmak ister gibi *dostum* demişti imayla. "Gri'nin aklını türlü saçmalıklarla doldurmayı bırak artık. Yapmayacağım şeyleri yapabileceğime inandırma. Zamanında kendin benzer

bir oyuna kanmış olabilirsin ama Gri'ye dokunma. Onun düşüncelerine dokunacak olursan benim ellerim çalışır ve bu eller..." Ellerini kaldırıp parmaklarını hareket ettirdi. "Sık sık senin kalbini yerinden sökmek için karıncalanıyor."

Mirza meydandaki direğe omzunu yaslamış, bir ayağını diğer ayak bileğinin üzerine atmış dururken, bir ıslık çalıp dikkatleri üzerine çekti.

"Bir süredir böyle eğlenceli kavga etmiyordunuz. Gri'nin gelişiyle birlikte ortalık iyice şenlendi ama beyler," diyerek doğruldu ve omzunu direkten ayırırken, "Sizi en başından dostluğunuz konusunda uyarmıştım," diye ekledi. Mavi Bölge'ye doğru ilerlerken Asil ve Kunter'e ithafen konuşmaya devam etti: "Kötülerin Şehri için fazla gerçek bir dostluğunuz vardı ve elbet birileri bunu bozmaya çalışacaktı." Omzunun üzerinden Amber'e baktı. "Düşman başından beri yanı başınızda olabilir mi?"

Mirza önüne dönüp ıslık çalarak Mavi Bölge'den içeri girdi ve kısa sürede gözden kayboldu. Bugün bütün oklar Amber'i gösteriyordu bana. Amber, Giray ve Mirza'yı tetikleyecek bir şeyler yapmış olmalıydı ve onlar da şimdi karşılık veriyordu.

Ben de gerileyip gitmek istedim. Siyah Bölge'ye doğru birkaç metre ilerlemiştim ki Amber bana yetişti ve kolumdan yakaladı. Ona yaptığıma karşılık verir gibi sıktı kolumu. "Bir hiçtin ama şimdi arkanda birden fazla kişi var, Gri. Benim olanı çalmakla ilgili kimse seni uyarmamış belli ki."

Kolumu kurtardım. "İnan, öyle bir çabam yok. Senin olanla ilgilenmiyorum bile."

"Nefret de etsem benim olan benimdir," dedi ölümcül bir sesle. İnanılmaz bir nefretti bu. "Sana bir teklifte bulundum, tarafımda olman için sana bir şans tanıdım ama sen reddettin ve düşmanım olmayı tercih ettin. O hâlde tercihlerinin sonuçlarına katlanacaksın. Kimsenin arkasına saklanmayı aklının ucundan bile geçirme, Gri."

Öfkeyle burnumdan solusam bile sakin görünmeye çalıştım. "Senin karşında olmak beni korkutmuyor. Aksine, doğru tarafta olduğum için seviniyorum bile." Omuzlarımı kaldırırken dişlerimi göstererek sırıttım. "Bundan Kunter'e bahsetmek için sabırsızlanıyorum."

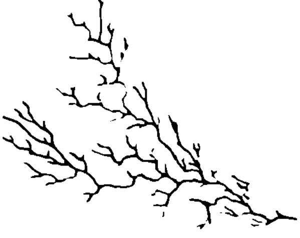
Kunter, Asil'le sessiz sessiz didişmeyi bırakıp bize yaklaştı. "Neyden?"

Onun koluna dokundum. "Anlatacağım. Belki bugün belki bugünden de yakın zamanda." Siyah Bölge'ye doğru döndüm. "Sarah akşam için en sevdiğin yemeği hazırladığını söyledi. Geç kalma."

Kötülerin Şehri'nde de cehennemde olduğu gibi kötülüğü simgeleyen canavarlar vardı elbette. Bunlardan biri Kunter'di: uçarı bir pars. Bunlardan diğeri ise Amber'di: dişi kurt. Hırslıydı, sevdikleri konusunda cimriydi ve açgözlüydü. Tam bir Kırmızı. Bunca zaman sorunumun cehennemin şeytanıyla pişti oynayan pars olduğunu sanıyordum. Şimdiye kadar belki de öyleydi de ama dişi kurda dikkat etmeliydim. Sahi, aslan neredeydi?

Siyah Bölge'nin artık tanıdık sokaklarına karıştım.

Kötülerin Şehri cehenneminde binlerce şeytan ve bu şeytanların birer inleri, tahmin edilemeyen planları vardır. En iyinin bile kötülüğe çalışır aklı. Bir tehdidi yok etmenin en kolay yolu tehdit edeni yok etmektir onlara göre. Bu bir öncü ya da yancı olsa bile.

BÖLÜM 31

Sonbaharın ılık esintisi geçtiğimiz günlerde kalmış, yaklaşmakta olan kışın soğuğu Kötülerin Şehri'ni sarıp sarmalamıştı. Kasvetli gri hava adanın atmosferini iyice ürkütücü bir boyuta taşımıştı ama yine de bu adayı böyle ürkütücü kılan kesinlikle ne hava ne de halktı. Öncüler ve onların akılalmaz hareketleriydi bu adayı ürkütücü kılan. Her an ne yapacakları belirsiz garip insanlardı onlar. Sağ gösterip sol vurmaya meyilliydiler bir kere.

Gri, bulutlu havada bir de şimşek çaktı ve hemen ardından gök yarılacakmış gibi gürledi. Yağmur damlası çok geçmeden burnumun üzerine düştü ve diğer damlalar hızlıca ona eşlik etti. Kısa sürede şiddetli bir yağmurun ortasında kaldım öylece.

Islanmayı sorun etmedim ve Siyah Bölge sokaklarında ilerlemeye devam ettim. Acele etmiyordum çünkü yağmuru seviyordum. Ulaşamadığım gökten düşen yağmur damlaları tenime dokunduğunda farklı bir yerde, farklı bir anda hissediyordum kendimi.

Siyah Bölge halkı yağmurdan hoşlanmıyor olsa gerek, sokaklar kısa sürede ıssız kaldı. Hızla oluklara dolan sular bazı yerlerde pembeydi ve bu da Siyah Bölge halkının vahşetinin izlerinin temizlendiği anlamına geliyordu.

Ayaklarım beni Devinlerin sokağına götürdü. Buraya gelmeyi planlamamıştım, istemiyordum da. Devin'e elbette bu yaptığının hesabını soracaktım ama bugün yapıp yapmamak konusunda kararsızdım. İyi bir şey mi yapmıştı yoksa kötü bir şey mi, hâlâ emin değildim. Neden yapmıştı üstelik? O bıçağı fırlatması şaşırtıcı değildi ama bunu ben yapmışım gibi göstermeye çalışması garipti. Öldürmeye yemin ettiği halkın gözüne girmemi mi istiyordu o da?

Devinlerin evinin önünde, karşı kaldırımın kenarındaki sokak lambasına omzumu yaslayıp binayı süzdüm. Yağmur göz gözü görmeyecek kadar şiddetlenmişti. Tam anlamıyla fırtına kopuyor, Kötülerin Şehri'ni sular seller götürüyordu. Kıyı şu anda durulmaz olmuştu muhtemelen. Deniz hırçın, korkunç bir hâldedir ve büyük dalgalar kıyıya sertçe çarpıyordur. Orada biri varsa vay hâline! Kötülerin Şehri onu öldüremediyse de bu havada kıyıya vuran dalgalar öldürürdü.

Orada dururken bu konuşmayı daha sonra yapmaya karar verdim çünkü Sarah'tan bana buz dolu bir küvet hazırlamasını istediğimi hatırladım. Eğer buzlar erimeden eve gidersem şanslıydım ama eğer buzlar eridiyse Sarah haftalarca bununla ilgili konuşurdu. Bunun için bile beni sevgili öncüsüne şikâyet ederdi o kaçık.

Omzumu sokak lambasının direğinden ayırıp sokakta ilerleyeceğim sırada şiddetli yağmurun arkasına gizlenerek hızlıca Devinlerin evine ilerleyen Asil'i gördüm. İlk anda yanlış gördüğümü düşünerek, gözlerimi birkaç kez kapatıp sıktım ama hayır, doğruydu. Asil bugün Siyah Bölge'den çıktığı gibi şimdi de Siyah Bölge'deydi.

Asil'in Devinlerle ne işi vardı? Onları bir kere daha birlikte görmüştüm ve arkadaş olmadıklarına emindim. Asil bir Gri olduğu için onu öldürmeyeceklerini biliyordum. Onun da benim gibi olduğunu mu düşünüyorlardı?

Asil Vural Akaslan bakışlarımın üzerinde olduğunu hissetmiş olsa gerek, binaya girmeden hemen önce duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Doğrudan gözlerimin içine.

Tam adı kısa bir an tanıdık geldi ama çözemedim.

"Yekta," diye mırıldandı. Sesini duymadım, dudaklarını okudum yalnızca. Vücudunu bana doğru çevirip olduğum tarafa yaklaştı. Şiddetli yağmur omuzlarını dövüyordu.

Aramızda birkaç adım kala durduğunda, "Neden bölgende değilsin?" diye sordum lafı dolandırmadan. "Siyah Bölge'den nefret ettiğini söyledin. Neden sürekli buradasın?" Tam karşımda duran binayı işaret ettim. "Neden buradasın?"

"Amber'in kendine cellat aradığını duydun."

Dişlerimi sıktım. "Arkadaşlarımı bu işe karıştırmayacaksın."

"Gerektiğinde kötüleri öldüren katillere ihtiyacımız var sadece," dedi, bu çok normal bir şeymiş gibi sakince. "Siyah Bölge'de bunu ancak onlar yapar çünkü zaten burada olma nedenleri onları yok etmek."

"Lafı dolandırma," dedim sertçe. "Kunter'i onlara öldürteceksin, değil mi? Zaten bunu yapmaya dünden razılar." Öfkeyle hareket ettim ve yanından geçerken omzuna sertçe vurdum. "Bu iğrençliğinizi bir süre daha kendime saklayacaktım ama şansınızı kaybettiniz. Bakalım Kunter öğrendiğinde hangi delikte saklanacaksınız?"

Asil hızlıca peşimden gelip kolumdan yakaladı ve beni durdurdu. "Yanlış anladın." Diğer kolumdan da tutup beni tam karşısına aldı. "Niyetim Kunter'i öldürtmek değil. Gerçekten Kırmızı Bölge için çalışacak birkaç cellada ihtiyacım var, o kadar. Kırmızı Bölge'nin güvenliği için. Kunter'i öldürmeyeceğim ya da Amber öldürmeye çalışmayacak. Giray ve Mirza geri çekildi, sen bizi bununla tehdit ediyorsun ve ben ne kadar büyük bir aptallık yapmak üzere olduğumu fark ettim. Kunter benim eski de olsa dostum. Sen haklıydın, Yekta. Bir anlık gaflete düştüm, ona olan kinimi bastıramadım ve yok etmek istedim ama geçti."

Ellerimi kollarının üzerine bastırıp ittim. "Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim, Yekta." Başını hızlıca iki yana sallarken mahcup göründü gözüme. "Sen benim gözümü açtın. Böyle iğrenç bir şeyi düşünüp seni buna alet etmeye çalıştığım için çok kızdım kendime. Yine de itiraf edemedim bunu. Bugün meydanda olanlar bir kez daha senin yanında değil, karşında durmanın ne büyük aptallık olduğunu gösterdi bana."

"Benim tarafımda olmak için bir nedenin yok. Tabii ki öncünün tarafında olacaksın ama en azından şerefinle hareket etmeni beklerdim."

"Senin tarafında olmak için nedenim var," diye itiraz ettiğinde bir şimşek sanki tam tepemizde çaktı ve etraf kısa bir an aydınlandı. Yeşilleri ışıldadı. "Haklıydın. Seni gördüğüm ilk anda sana yardım etmek yerine bütün ilgiyi üzerine çekecek o hareketi yapmamalıydım. Çanı çalmamalı, halkı meydanda toplamamalıydım. Yeşil Bölge'deki arkadaşımla konuşunca ne büyük bir aptallık yaptığımı anladım. Seni tanıdığını söyleyip benden seni korumam için yardım istedi ve ben elimden gelen her şeyi yapsam da düzeltemedim hiçbir şeyi. Kunter'in eline kaldın ve sen ister istemez ona benziyorsun."

"Ona benzemiyorum."

"Bugün, suçlu da olsa birini öldürdün!" diye bağırdı öfkeyle. "Senden halkın gözüne girmeni istemiştik ama bu şekilde değildi, Yekta. Onlar gibi ol istemedim."

"Beni biraz olsun tanısaydın bunu benim yapmadığımı oracıkta anlardın," diyerek yanından geçtim ve binanın girişine doğru ilerledim. Devin'le konuşup Asil'in yalan söyleyip söylemediğini anlayacaktım bu gece. Eğer böyle bir niyetleri varsa beni karşılarında bulurlardı. Kunter'i öldürmelerine izin veremezdim. Olmazdı... Ben onun ölmesini istemiyordum. Şimdi değil, şimdi olmamalıydı bu.

Asil bana yetişti. "Bana seni tanımam için fırsat tanımadın."

Merdiveni çıkarken, "Yeşil Bölge'deki dostun sana benim hakkımda pek bir şey anlatmamış demek," dedim ve duraksayıp ona döndüm. "Sahi, onun kim olduğunu söylemeden sana güveneceğimi mi sanıyorsun? Benden sır sakladığın sürece asla beni tanımana izin vermem."

"Kunter'e izin verdin."

Önüme döndüğüm sırada çatık kaşlarımla yeniden ona döndüm. Basamak, aramızdaki boy farkını eşitlemişti. "Neden sürekli kendini Kunter'le kıyaslama gereği duyuyorsun?"

"Kendimi onunla kıyaslamıyorum." Başını çevirdi. "O, buna değmez."

"Umarım eski dostunla düşman olup onun ölümünü planlayacak kadar ileri gitmenin geçerli bir sebebi vardır, Asil."

"Var," demekle yetindi. Bu her ne ise ikisinin de bana anlatmaya niyeti yoktu. Bu yüzden kurcalamadım bile. Hızlıca basamakları tırmandım. Dairenin önüne geldiğimde Asil benden önce davranıp kapıyı tıklattı. Kapı açıldığında kulağımın dibinden bir bıçağın fırlayıp geçmesiyle arkamda kalan diğer kapıya saplanması bir oldu.

Gözlerim korkuyla irileşirken nefesimi tutmuş ve kaskatı kesilmiştim. O kısa anda her şeyi düşündüm. Bıçağın kulağımın yanından geçip gitmek yerine Sarı'ya yapıldığı gibi alnımın çatına saplandığını ve oracıkta öldüğümü hayal ettim. İhtimaller birbirine dolanıp zihnimi işgal etti. Bir kez daha, çok kötü bir yolla ölmek istemediğimi anladım.

Devin'in kıstığı bal rengi gözleri büyüyen gözlerimle kesiştiğinde elini indirdi ve gülümsedi. "Seni beklemiyordum, tatlı Gri'm."

Rüzgâr kapının kenarından kafasını çıkardı. "Asil'i hedef almıştı aslında."

Asil, "Bu şekilde karşılanmayı alışkanlık hâline getireceğim ama," diye homurdanarak içeri girdiğinde nefesimi zoraki dışarı bıraktım.

"Ne zamandır misafirlerinizi böyle karşılıyorsunuz?" diye sorarak hareket ettim. Bütün kanım çekilmiş gibi hissediyordum.

Devin yaklaşıp ıslak olmama rağmen bana sıkıca sarılırken, "Asil ziyaret etmeye başladığından beri. Uyarı niyetinde," diye yanıtladı beni. "Seni beklemiyordum, delikten bakmak da huyum değil. Kusura bakma."

"Asil'i bekliyordun," diye mırıldanarak geri çekildim. "Neden?"

"Biliyorsun, bu şehre bir geliş amacımız var."

"Kunter'i mi öldüreceksiniz?" diye sordum büyük bir hayal kırıklığıyla. "Amber ve Asil'in bu iğrenç planında cellat mı olacaksınız?"

Devin koluma dokunarak, "Hayır," dedi şaşkın bir şekilde. "Tabii ki Kunter'i öldürmek hem senin hem de bizim işimize gelirdi ama böyle bir riski almamız mümkün değil ki. Öncü Kunter şimdilik öldüreceklerimizin arasında yok. Bir gün onu öldürecek olursak bunu önce senin için yaparım, Devrim. Ondan kurtulman için."

"Ondan kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Kaşlarını çattı. "Onun evinde kendi isteğinle yaşamaya başladığına inandıramazsın beni. Onunla yaşaman için seni bizimle tehdit ettiğini biliyorum."

"Öyle bir şey yok," diyerek başımı çevirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öncü ve yancı birlikte yaşar. Kural bu."

"Daha yancı olduğunu ilan etmedi."

"Yakında o da olacak."

"Olmasını istiyor musun sahiden?"

Buna bir cevap vermek için dudaklarımı hızlıca araladıysam da hemen ardından sıkıca birbirine bastırdım. Bu konuda hâlâ kararsız olmamın tek bir sebebi vardı. Şehre düştüğümde yaşadıklarıma sebep olan Kunter'le şu anki Kunter'in bambaşka insanlar olmasıydı. Geçmişi unutamıyordum ama şu an için o bana bambaşka geliyordu. Onu tanımak istiyordum. Tanımak ve doğru bir karar vermek. Bunun için de zamana ihtiyacım vardı.

"Seni her şeye mecbur bıraktı," diyerek arkamdan sarıldı Rüzgâr. Elimi onun kolunun üzerine yerleştirdim. "Yine de şehrin en göz alıcı

adamı olduğu üzerine binlerce kişiyle iddiaya girebilirim." Kulağımın dibinde kıkırdadı. "Ondan hoşlandıysan seni suçlamam."

Onu dirseğimle itekledim. "Öyle bir şey yok."

Gülerek geri çekildi. "Ama onun gözü sende."

"Sadece yancısı olacağım," diye düzelttim onu.

"Adamın sana olan ilgisini görmemen için kör olman gerek," diye söylenerek koltuğa ilerledi Rüzgâr. "Hele yanına bir erkek yaklaştığında bakışlarını yakalamak çok eğlenceli. Bazen sırf eğlencesine sende gözüm varmış gibi davranasım geliyor. Çıldırırdı."

Onun peşinden gidip koltukta yanına oturdum ve tikiyle oynamaya başladım. Karnından çok fena gıdıklanıyordu ve nefesi kesilene kadar gülüyordu. "Sarah'la çok dedikodu yapıyorsun anlaşılan."

Gülerken ellerimden kurtulmaya çalışıyordu. "Sarah bana neler anlattı bir bilsen." Kahkaha atmaktan zor konuşuyordu. "Sizi Kötülerin Şehri'nin kral ve kraliçesi ilan ettik hikâyemizde. Muhtemelen ikizleriniz olurdu. Malum, Kunter'in cadı da olsa bir ikizi var. Cadı ikizle kavganız dehşet eğlenceli bir kısımdı. Sarah bu dil ve suratsızlıkla bile cadı ikizi öldürebileceğini iddia ettiğinde ona katılmaktan başka şansım yoktu."

Elimi onun ağzının üzerine kapattım. "Sus." Elimin altında kıvranırken gülmeye devam etti. "O Sarah'ı sevgili öncüsüne şikâyet edeyim de görsün gününü. Bakalım bu saçma hikâyesi hakkında o ne düşünecek?"

Elimi tutup çekti. "Öncü Kunter'in hoşuna bile gidecektir."

Bu sefer sussun diye onu çimdiklemeye başladım. Bu iki dedikoducuyu bir araya getirmek benim hatamdı.

Kapıda kopan bir gürültüyle hepimizin bakışları oraya döndü. Riyaz ve Kaan apar topar içeri girmiş, kapıyı sertçe kapatmışlardı. İkisi de sırılsıklamdı ve Kaan'ın üzerinde kan lekesi vardı.

Rüzgâr'ı bırakıp geri çekildim ve sırtımı koltuğa yaslarken onlara dikkatlice baktım. Meydanda değillerdi, orada sadece Devin'i görmüştüm.

Kaan bir şey söylemek için hazırlanmıştı ki beni gördü. "Devrim." Gülümsedi. "Sen de mi buradaydın?"

Başımı hafifçe sallarken onları süzmeye devam ettim. "Bir şeyden mi kaçıyordunuz?"

Riyaz bana göz kırpıp hızlıca banyoya ilerlediğinde Kaan ayakkabılarından kurtulmaya çalışıyordu. "Canımızı sıkan birkaç kişi vardı." Sonunda ayakkabılarından kurtuldu ve odaya ilerlemeye koyuldu. "Hallettik ama birkaç kişiyi peşimize taktık gibi oldu. Ondan acele ettik yalnızca."

Kaan odaya girip kapıyı kapattığında arkasından baktım bir süre. Yaptıklarını doğru bulmuyordum ve aslında bundan nefret ediyordum ama onları durduramazdım. Durmak yerine ölmeyi tercih ederlerdi ve ben ölmelerini istemiyordum. Bu yüzden kapının dışında kalmayı tercih ediyordum.

"Her neyse," diyerek dikkatimi üzerine çekti Rüzgâr. "Kaldığımız yerden devam edelim. Öncü Kunter ve Gri Hanım hakkındaki teorilerimi anlatayım sizlere."

Ben onu karnından çimdiklediğimde Asil de yastık alıp fırlatmış ve "Saçmalık," demişti tükürür gibi bir sesle. "Kunter yalnızca çıkarları uğruna Devrim'le ilgileniyor. Gözünü boyamak için kur yapıyor. Eğleniyor kendince."

Devin, Asil'in bu tepkisine yarım ağız güldü. "Peki, bu seni neden bu kadar kızdırdı, Gri Bey?"

"Gri Bey mi?" diye sordu Rüzgâr. "*Gri Bey* demeyelim şimdi. Ne de olsa Öncü Kunter Devrim'e *Gri Hanım* diyor ve Asil'e de *Gri Bey* dersek onlar çift gibi görünür." Başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu ve hemen ardından bana bakıp sinsice sırıttı. "Ama Gri Hanım ve Siyah Bey'e varım." Elini yumruk yapıp tokuşturmam için uzattı. "Çak bakalım, Siyah Bey'in Gri Hanım'ı."

Yumruğumu sıkıp suratına tuttum. "Ben şimdi suratının ortasına bir çakacağım, hafızanı kaybedeceksin, Rüzgâr!"

Rüzgâr ellerini yüzüne siper ederek geri çekildiğinde Asil, "Hâlâ neden buraya düştüğünü hatırlamadın, değil mi?" diye sordu merakla. "Unuttuğun şeyler olduğundan bahsetmiştin. Bir şeyler hatırlayabildin mi?"

"Hatırladım bir şeyler," diye mırıldandığımda Asil'in kaşları hafifçe havalandı ve gözlerinden bir karartı geçti. "Ne hatırladın?"

Kaşlarımı çatıp başımı hızlıca iki yana salladım. "*Hatırlamasaydım daha iyi olurdu,* dediğim şeyler. Üstüne düşünmemeye çalışıyorum çünkü çok fazla eksik parça var ve bir şeyleri yanlış yorumlamak istemiyorum."

Rüzgâr doğrulup Asil'in az önce ona fırlattığı yastığa sarıldı. "Hatırlamak istemiyorsan sana bununla ilgili yol gösterici bir hikâye anlatayım." Merakla onu dinlemeye başladığımda diğerlerinin de benden aşağı kalır yanı yoktu. "Geçenlerde biriyle tanıştım. Onun daha önce tanıştığı bir Gri varmış. Ona da işkence etmişler ama o adaya düştüğünde senden daha beter bir hâldeymiş. Adını bile hatırlamıyormuş mesela. Her gece içer, hap atarmış ağzına. O bulanık kafayla hatırlamaya başlamış bir şeyler. Bu yüzden haftalarca devam etmiş buna ve sonra her şeyi hatırlamış."

"Sonra ne yapmış?" diye sorduğumda yüzünü buruşturdu Rüzgâr. "O mesele." Derin bir iç çekip yeniden arkasına yaslandı. "Her şeyi hatırladıktan sonra kıyıda intihar etmiş. Bazen unutmanın ilaç olduğunu söylerlerdi de inanmazdım. Hatırlamasaymış belki yaşarmış. En azından Grilerin katliamına kadar."

Sessizce yerime sindim. Ben de bundan korkuyordum aslında. Hatırlayacaklarımın benim ecelim olmasından.

Öncü ve yancılar halktan dost edinmemelidir ve eğer edineceklerse bunu gizli tutmalıdır. Aksi takdirde halkın ya da öncülerden birinin gözüne batacak bir şey yaptıklarında hedef, dostları olur. Öncülerin ve Yancı Asil'in bilinen bir dostu yoktur, gizli dostlukları vardır.

BÖLÜM 32

Aklımda binlerce şüpheyle ve Devin'in bu gece onlarda kalmam konusundaki ısrarlarına rağmen evden çıktım. Basamakları hızlıca inip binanın aralık dış kapısına uzandım. Kapıyı açıp kendimi dışarı atarken önüme bakmamıştım. Bodoslama birine çarpıp burnum acıdan sızlayana dek de farkına varamadım bunun. Aklım o denli havadaydı. Yukarıda konuşulanlar, Asil ve onların saçma iş birliği her adımımın önüne bir tuzak kurulmuş gibi hissettiriyordu. Tuzak olmayabilirdi ama pekâlâ olabilirdi de. Devin'e güveniyordum, hayır, güvenmem gerektiğini hissediyordum. O bir katildi ne de olsa ve bir katile güvenmek yalnızca Kötülerin Şehri'nde değil, dünyada yapılabilecek en büyük aptallıktı.

Kunter, "Hop," dedi ve beni kollarımdan yakaladı. "Gözünü kör ettiğim konusundaki iddialarımın arkasındayım. Işıltımdan önünü göremiyorsun."

Sızlayan burnumu tutarken kaşlarımı çatıp öyle baktım ona. "Senin burada ne işin var?" Ellerini itekledim. "Yoksa sen de mi Devinlerle bir iş çeviriyorsun?"

Arkama doğru göz ucuyla bakarken, "Başka kim çeviriyor ki?" diye sorduğunda ters bakışlarım onu hedef aldı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp geriye doğru adımladı. "Şaka." Ellerini indirip arkasında kalan arabasını işaret etti. "Seni almaya geldim." Kafasını geriye atıp arkasına kalan şiddetli yağmura baktı. "Çok yağmur yağıyor ve gece boyu süreceğine dair bir duyum aldım." Bakışları saçlarıma kaydı. Bir tutamını parmaklarının arasına alırken burnunu kırıştırdı. "Gerçi çoktan sıçana dönmüşsün."

Elini itekledim. "Daha büyük dertlerin var."

Omuz silkti. "İlgilenmiyorum." Omzunu kapının kenarına yaslarken çarpık bir şekilde gülümsedi. "Evden çıkmadan önce Sarah'tan buz dolu bir küvet hazırlamasını istemişsin. Bir saat boyunca uğraşmasına rağmen gelmediğinde seni o küvette boğmaya karar vermiş. Bir de arada sana kendi dilinde küfretti sanırım. O kısmı çok çözemedim ama öfkeli görünüyordu."

Gözlerimi devirip başımı arkaya doğru attım. "Haftalarca buna söylenecek."

"Sana küfretti diyorum."

"Sana da ediyor." Yanından geçip gittiğimde şaşkın bir iç çekerek peşime takıldı.

"Ne demek bana da ediyor? Bana küfretmesi için önce yürek yemesi lazım o cadının."

Kunter'in arabasının yanından geçip sokağın sonuna doğru ilerlediğimde bileğimden yakalayıp durdurdu beni. Ona döndüğümde sırılsıklam olduğunu gördüm. Az önce sadece omuzları ve biraz da saçları ıslanmıştı ama şimdi tam da benim gibi bir sıçandı.

"Arabayla geldim, Gri Hanım."

"Ben yürümek istiyorum, Siyah Bey."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Bu yağmurda?" Hemen ardından dudağının kenarına çapkın bir sırıtış yerleştirdi. "Hem bana *Siyah Bey* dediğinin farkında mısın sen? Hayallerimi gerçekleştirecek kadar seviyor musun artık beni?"

Bileğimi kurtardım. "Siyah Bölge yalnızca yağmur yağdığında bu denli güvenilir oluyor." Önüme döndüm ve adımlarıma güç verdim. "Ve yağmuru seviyorum. Bırak da tadını çıkarayım."

Bana yetişti. "Soruma cevap vermedin."

"Sen de benim sorularıma cevap vermiyorsun."

"Sor o hâlde," dedi sesli bir iç çekerek. "Cevap vereceğim."

Ona kısa bir bakış attım. "Sadece yancın olacağım için bana karşı böyle düşüncelisin, değil mi?"

Elini öne doğru savurdu. "Yancım olacağın için hep önceliğin olacak."

"Bu kaçamak bir cevap oldu," diye itiraz ettiğimde, "Öncüler ve yancıları," dedi üstten üstten. "Her daim birbirlerinin arkalarını kollarlar."

"Bu daha da kaçamak bir cevaptı."

"Yancım olman için verdiğim savaşı kimse için vermezdim."

Adımlarım durdu ve o birkaç adım daha ilerleyip duraksadığında bakışlarım onu takip etti. Vücudunu yarım bir şekilde bana doğru döndürüp omzunun üzerinden baktı. Şiddetli yağmurun iyice kasvete boğduğu Siyah Bölge'nin bir ara sokağında neredeyse karşı karşıyaydık şimdi ve buz mavileri gecenin karanlığına bulanıp laciverde dönmüştü.

"Sadece bir Gri olduğum için," dedim kısık, şüpheli bir sesle. Bu soruyu ona onlarca defa sormuş ama geçerli bir yanıt alamamıştım hiçbir zaman. Şimdi, Rüzgâr'ın söylediklerinden ve onun son zamanlardaki garip hareketlerinden sonra bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum. Ondan bu sorunun gerçek cevabını istiyordum. "Bu yüzden yancın olmamı istiyorsun, değil mi? Bir Siyah olsaydım hiç şansım yoktu."

Gözlerini önce yere ardından yağmur damlalarının şiddetle düştüğü gökyüzüne doğru çevirip kısa bir an sessiz kaldı ve bunu düşündü. Aslında bunu düşünmedi, bana gerçek bir cevap vermekle geçiştirmek arasında kaldı yalnızca.

"Cevabı biliyorsun," diye mırıldandı gökyüzüne doğru ve başını indirip yeniden bana baktı. Gözlerimiz kesiştiğinde orada binlerce cümle gördüm ama yine hiçbirini söylemedi bana. "Sana yalan söylemeyeceğim."

"Neyi bildiğimi söyle."

"Cesaretin varsa sen söyle," dedi inatla.

Dişlerimi sıkıp burnumdan soluduğumda küçük bir gülümsemeyle önüne döndü ve yürümeye devam etti. Bu kez peşine takılan bendim. "Cevabımı alamadım."

Önündeki bir su birikintisine tekme atıp suları etrafa sıçrattı. "Cevaplar yalnızca kelimelerle verilmez, Gri Hanım"

"Hiçbir şekilde vermedin."

"Verdim."

"Vermedin!"

Duraksadı, şimdi yan yanaydık. Elini kaldırdı, dilinin ucunu dişlerine sürterken boynumdaki kolyeye uzandı ve onu parmaklarının arasına aldı. Bu kolye bana verdiği ilk günden beri bendeydi. Atmamıştım, aslında sebebini bilmesem de bunu aklımdan bile

geçirmemiştim. Sevmiştim bu kolyeyi. Ondan nefret etsem de bana verdiği kolyeyle kalbimde dolaylı yoldan bir yer açmıştı kendine.

"Verdim."

Kaşlarımı çattım ve ellerimi sıkıp yumruk hâline getirdim. Şimdi suratına bir yumruk çakacak ve cevabı dile getirmezse onu sabaha kadar pataklayacaktım bu gidişle. Hayatımda tanıdığım en gıcık, inatçı, uslanmaz adamdı bu. Ağzından bir lafı almak için cımbızla ringe çıkmak gerekiyordu.

Birkaç adım uzağımızdaki sokak dönüşünden bir grup çıkıp bize yaklaşırken Kunter'i fark ettiler. Biri neredeyse Kunter'i gördüğü için çığlık atıp şemsiyesini düşürüyordu. Yanımıza koşturarak gelip Kunter'in hemen önüne dizildiler. Sanki Kunter bir film yıldızıydı ve onlar da hayranlarıydı.

"Öncüm," dedi içlerinden biri heyecanla. Kunter sonunda bakışlarını onlara doğru çevirebildi. Oysa eminim beni biraz daha uyuz edip bir sonraki cümlesini kurmak için can atıyordu.

"Hanımlar?"

"Sizi epeydir bu kadar yakından göremiyorduk," dedi içlerinden esmer olanı. Üçü de epey güzel kızlardı doğrusu. Dar elbiselerin içinde oyuncak bebek gibi görünüyorlardı. "Malikânenizin çevresine yaklaşma yasağı koymuşsunuz." Kunter'i baştan aşağı belli bir amaç uğruna süzdü. "Oysa eskiden sık sık ziyaret ederdik sizi. Eğlenceli olurdu."

Kunter başıyla onayladı. "Ev arkadaşım rahatsız oluyor."

Kızların kaşları çatıldı. "Ev arkadaşınız mı?"

"Ev arkadaşım," diye tekrar ederek elini bana doğru uzattı Kunter. Yumruklarımı serbest bırakıp kaşlarımı gevşettim hemen. Elini belimin kenarına dokundurdu. "Duymuşsunuzdur. Yancı Gri. Yakında yancılığını ilan edeceğim. Dilerseniz sonra bizi birlikte ziyaret edebilirsiniz."

Kızların bakışları sonunda üzerime döndü ve beni fark edebildiler. Onlara gülümsemedim ya da herhangi bir samimiyet belirtisi göstermedim. Düz, ölümcül bakışlarım meraklı bakışlarına karşılık verdi öylece.

"Duymuştuk," diye fısıldadı içlerinden biri. "Ama kısa sürer diye düşünmüştük."

"Yancım çok dişlidir," diye böbürlendi Kunter. "Üstelik yanıma yaklaşan hemcinslerinden de nefret eder. Beni paylaşamıyor..." Omzunun üzerinden bana baktı. "Tabii, ben de onu."

Kızlar burada olmasaydı şimdi onun karnını deşmiştim.

"Biz gidelim."

Kızlar çekimser birer gülümsemeyle yanımızdan hızla uzaklaştıklarında biraz bekledikten sonra onu karnından çimdikledim. Benden hızlıca uzaklaşırken gülmeye başladı. Onun peşinden koştuğumda benden kaçmaya başladı. Eve kadar koştu, hiç de durup pes etmedi ve ben de durmadım, onu eve kadar kovaladım.

Kunter evin önüne geldiğinde nefes nefese durdu ve ellerini pes eder gibi havaya kaldırdı. "Sen kazandın." Hemen önünde durduğumda elimi yakalayıp beni kendine doğru çekti ve elimi karnına bastırdı. "Bir bıçağın olsa öldürmüştün beni. Sana karşı tam burada, evimizin önünde teslim olurdum öylece."

Karnını çimdiklediğimde inleyerek yalandan bağırdı. Onu itekleyip kapıya doğru ilerlediğimde önüme geçip benden önce davrandı ve kapıyı açtı. Kenarda durdu, elini içeri doğru uzatıp bir centilmen gibi geçmemi bekledi. Yanından geçerken suratına diktiğim bakışlarımı çekmedim ve her hareketini izledim. Onu izlememden keyif alır gibi dudaklarının kenarlarını çapkın bir sırıtışla kıvırdı.

Onunla ilgili zihnimde yeni siyah iplerle dolu düğüm oluşmuştu ve bazı ipler aradan çıkıp zihnimi bulandırıyordu. Zihnime dadanan düşünceleri hızlıca kovalayıp uzaklaştırdım.

Düşünmek bazen yaralayıcı bir eylemdi. İnsan elinde birkaç bıçak olabiliyorken zihninde binlerce bıçak olabiliyordu ve bu bıçaklar elde tutulabilen bıçaklardan çok daha fazla ve derin yaralar açardı. O derin yaralar kapatılması mümkün olmayan yaralardı çünkü düşünceler zapt edilemezdi. İnsan ellerini kontrol edebilirdi ama düşüncelerini ve o düşüncelerin hızlıca yol alıp fethettiği kalbini durduramazdı.

Eve girdiğimde peşimden girip kapıyı hızlıca kapattı ve kilitledi. Önceden kapısını kilitlemiyordu ama artık bunu huy edinmişti.

Kısa bir an uslu duracağını sandım ama kafasını eğip ıslak gri saçlarını suratıma doğru salladığında yanıldığımı anladım. Saçlarındaki bütün sular suratıma sıçrarken o keyifle gülüp eğleniyordu. Ben ise sanki ıslak değilmişim gibi kaskatı kesilip gözlerimi sıkıca kapatmıştım bile.

"Seni alçak, pislik, laftan anlamaz kaçık," diye söylenerek gözlerimi açmadan hedef aldım ve elimi karnına geçirdim. İnleyerek merdivenlere doğru kaçtı. "Ne yaramaz adamsın ya!"

Birkaç basamak yukarıdan, "Elin bu kez çok hafifti," dedi imayla. "Bana artık kıyamadığından olsa gerek."

"Elimde olsa..." Basamakları çıkarken ona ters ters baktım. "... bir kaşık suda boğarım seni." Benden kaçmak yerine olduğu yerde durdu. Aynı basamağa çıktığımda işaret parmağımı bir bıçak gibi boğazına tuttum. Yalandan korkmuş gibi yaparak geri çekildi ve çenesini kaldırdı. "Bir bıçak versen elime, deşerim gırtlağını."

"Diğerleri gibi Sarı'yı öldürdüğüne inandığımı mı sandın?" diye sordu alayla. "İkimiz de elinde bir bıçak tutmaktan bile korktuğunu biliyoruz. Elinde olsa bile öldürmezsin beni, Gri Hanım. Benim seni elimde olmasına rağmen asla öldürmeyeceğim gibi."

Elimi çekerken, "Keşke gözünün önünde olan bazı şeyleri de bu kadar hızlı fark etsen," dedim ona. "Dikkatle izlemen gereken kişi ben değilim, Siyah. Güvendiğin dağlara yağan karların altında boğulup ölmeden önce dikkatini o dağlara çevirmeni öneririm."

"Güven?" diye sordu alayla. "Bırak bu şehri, bu dünyada güvendiğim tek bir kişi bile yok, Gri Hanım." İfadesi ilgiyle yoğunlaştı. "Ama benim için korkuyorsan bu gece benimle uyuyabilirsin. Senin korumana ihtiyacım var gibi görünüyor."

Gözlerimi devirip yoluma devam ettim. Meseleyi ciddiye almamıştı bile. Ona kumpas kurulabileceğini aklının ucundan bile geçiremiyor muydu yoksa buna ihtimal mi vermiyordu? O kadar mı güçlü, sarsılmaz görüyordu kendisini? Söylediklerimden aklına hiç kız kardeşinin ona bir zarar verebilme ihtimali gelmiyor muydu mesela?

Kaotik bir ortam yaratmadan önce yancılık konusundaki fikrimi netleştirip Kunter'in beni yancısı ilan etmesini bekleyecektim. Ben bunu bilirken Amber'in yakın zamanda bir şey yapmaya cüret edebileceğini sanmıyordum. Yine de tetikte olacaktım elbette. Yancı olduğum ilan edildiğinde de Kunter'le bu sırrı paylaşacaktım. Yani ani bir öfke beni ele geçirip dilimi çözmezse. Aksi durumda beş dakika sonra bile dilim çözülebilir, Kunter'e bildiğim her şeyi anlatabilirdim. Sadece işin içinde Devinlerin olmasından korkuyordum sanırım. Eğer yalan söylediyseler onları hedef göstermiş olurdum ve onlar birer öncü ya da yancı değildi. Bu, benim yüzümden ölmeleri demekti. Kunter o

noktadan sonra onlara acımaz, beni dinlemezdi bile. Amber ya da Asil bu kaotik olaydan hiç yara almadan kurtulurken onlar öldürülürdü.

Koridorda usul usul ilerlerken durumu idrak ederek duraksadım. Tabii ya, bilerek benim arkadaşlarımı seçmişlerdi. Söylememden korkuyorlardı ve hedef arkadaşlarıma kayabileceğinden bunu Kunter'e söylemekten geri duracağımın farkındaydılar.

Onlar hiçbir şey yapmadan bunu durdurmam gerekiyordu.

Bu gece Kunter'le konuşacaktım.

Önce odama gidip üstümü başımı değiştirecek, ıslak saçlarımı kurulayacaktım. Havalar iyice soğumuştu ve sabah hasta bir şekilde uyanmak şu tehlikeli durumda hiç de yararıma bir hareket olmazdı.

Ceketimi çıkardım. Islak saçlarımı ensemde toplayıp elime dolarken banyonun önünden geçtim. Koridor karanlıktı ve karanlıktan korkan Sarah için bu garip bir hareketti. Evin çoğu ışığını yakıp öyle iş yapardı. Banyonun kapısı da ışığı da kapalıydı ve bu da beni küvette boğmaktan vazgeçtiğine inandırmıştı. Şimşekli havalar da hiç ona göre değildi. Öyle gecelerde hava iyice çalkalanmadan uyumayı tercih ediyordu. Sanırım bu gece yırtmıştım ama yarın sabah için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Bana kızacak, köpürecek ve sonra kendi dilinde küfürleri peş peşe sıralayacaktı muhtemelen.

Odanın önüne geldiğimde kapı kapalıydı ve bu da Sarahlık bir hareket değildi. Evde olmadığımızda kapılarımızın açık olmasını emretmişti. Evet, emretmişti. Böylece odaya bodoslama dalmak konusunda iki kez düşünmek zorunda kalmayacaktı. Çıkarken kapıyı açık bırakmıştım.

Uzanıp kapının kulpunu indirdiğimde kapı hemen açılmadı, sıkıştı. Biraz zorlayınca açıldı ama. Sanki dili paslanmış ya da yamulmuştu.

Işığı açıp içeri girmeden önce bir an gözlerimi kapattım, başımı hafifçe eğip kafamın içindeki sessizliği dinledim. Ev kadar sessizdi kafamın içi. Ev çok sessizdi ve bu, her ânını bize söylenmekle ve dedikodu yapmakla geçiren Sarah için normal değildi. Beni bir tur paylamadan uyumazdı o. Evet... Bir gariplik vardı.

Elimi ışığa doğru uzatırken bir yandan kapıyı ittim ve göz kapaklarımı usulca araladım. Gıcırdayan kapı önümde kaydı ve odanın içindeki kanlı manzarayı gözlerimin önüne serdi. Ceketim elimden kayıp yere düştü. Beyaz nevresim takımım kırmızıya boyanmıştı

ve yorganın altında biri vardı. Duvardaki kanlı el izi yatağa doğru çizgiler hâlinde yol çiziyordu.

"Sarah," diye fısıldadım çaresiz bir acıyla. Odanın içine doğru attığım adımların her biri acıyla kaynıyor, ateşiyle beni yakıp yok ediyordu. Bunun olmamasını diledim. O değildi, o olmamalıydı. Bu bir kâbus olmalıydı.

Yatağın kenarında durup zangır zangır titreyen bedenimi kastım, dik durmaya çalıştım. Yorganın kenarını kavrayan parmaklarım uyuşmuştu. Kolumu hareket ettirmekte, yorganı açmakta zorlandığım kadar sanki bu dünyada hiçbir şey için bu kadar zorlanmamıştım.

Yorganı kaldırabildiğimde gözlerimde başlayan yangın yüreğime indi ve orayı yakıp kül etti. İçimde, göğsümün tam ortasında başlayan bu yangın, damarlarıma ulaşıp bütün bedenimi yere yıkmaya yetecek kadar hızlı bir şekilde yakıp yok etti. Hıçkırıklarım dudaklarımın arasından kopup gitti, çığlıklarım hıçkırıklarımı takip edip duvarlara çarptı.

"Sarah," dedim hıçkırıklarımın arasından zoraki. "Sarah!"

Sarah benim yatağımda göğsünden ve karnından onlarca defa bıçaklanarak öldürülmüştü. Benim odamda, benim yatağımda ve yanında onun kanıyla yazılmış *Gri'ye ölüm!* yazısıyla birlikte.

Sarah benim yüzümden ölmüştü.

Çekik, küçük, tatlı gözleri açık bir şekilde.

Kötülerin Şehri'nde ölünün arkasından ağlanmaz,
intikamı alınır.

BÖLÜM 33

Sarah bir katildi ama elini kana bulama sebebi yalnızca kendini korumak istemesiydi. Kendini aynı kandan olan abisinden korumak istemişti yalnızca. Alkolik, uyuşturucu bağımlısı bir abisi vardı onun ve neredeyse her gün Sarah'ı dövüyor, ona işkence ediyordu. Sarah'ın onun istediği gibi nefes almaması bile o gece işkence etmesi için yeterli bir sebepti ona göre.

Sarah Kuzey Koreliydi ve babası kaçmaya çalışırken öldürülmüştü. Annesi de abisiyle onu türlü zorluklarla kaçırmış, Türkiye'ye getirmişti ama kısa süre sonra hastalıktan ölmüştü. Abisiyle büyüyen Sarah'ın bildiği tek şey kötü şartlarda hayatta kalmak, şiddet görmek ve ölümdü.

Sarah'ın abisi bir gün bir adama yüklü bir borç yapıp bu borcu Sarah ile ödemek için adamı eve getirdiğinde işler başka bir boyuta taşınmıştı. Abisinin borcu olduğu adam Sarah'ı görünce beğenmiş, ilgi göstermişti. Abisine borcu Sarah'la birkaç gece karşılığında ödeyebileceğini söylemişti. Sarah bunu ölse de yapmayacağını söylediğinde abisi Sarah'ı adamın gözleri önünde kemerle dakikalarca dövmüştü ve adam bu sırada olanları gülerek izlerken abisine yüzüne dokunmamasını söylemişti. Abisi Sarah'ın yalnızca yüzüne vurmamıştı.

Sarah'ın güçsüz kalan bedenini odaya sürüklemiş, abisi adamla onu yalnız bırakmak için odadan çıkıp kapıyı da kapatmıştı. Keyfi yerindeydi, odadan çıkarken Sarah onun güldüğünü görmüştü.

Sarah o noktada geri dönüşü olmayan kararı aldığını anlatırken ifadesi dümdüz ve soğuktu. Yastığının altına sakladığı bıçakla önce adamın boğazını kesmiş, ardından odadan ayaklarını yere sürüyerek çıkmış ve ona arkası dönük bir şekilde keyifle televizyon izleyen abisini kalbinden bıçaklamıştı.

Kendi ayaklarıyla gitmişti polise. Kötülerin Şehri'ne bırakılırken tek damla gözyaşı dökmemişti yaptıkları için. Aksine, kurtulduğu için mutluydu.

Kötülerin Şehri'ne düşüp Kunter ona yardım ettiğinde hayatında ilk kez iyi şartlarda bir gün geçirdiğini anlatmıştı. Bu yüzden Kunter'e bağlıydı ve birilerinin ondan nefret etmesine anlam veremiyordu. Onun en başından beri tanıdığı tek bir Kunter vardı ve o da ona elini uzatıp düştüğü yerden kaldıran, koruyan, sahip çıkan Kunter'di. İnsanlara dost olduklarını söylemeden, yanında sadece bir çalışan olarak gösteren Kunter'di. Böylelikle Kunter'in dostu olarak bilinmeyecek, hedef alınmayacaktı.

Sarah'ı hedef almalarının sebebi bendim. Kunter yıllarca onu korumayı başarmıştı ama ben kısa bir sürede onu sevmiş ve ölümüne neden olmuştum. Benim yerime onu öldürmüşlerdi.

Telaşla odaya dalan Kunter benim gördüklerimi görünce odanın ortasında donakaldı. Sarah'ın cesedine, hemen yanında kanıyla yazılmış *Gri'ye ölüm!* yazısına bakıp kaskatı kesildi. Sanki dokunsam parçalara ayrılacaktı. Buz mavisi gözleri önce parladı, ardından hızla doldu.

"Sarah," diye fısıldadı çaresiz bir acıyla ve bir nefes kadar cılız bir sesle. Gözlerini kırpmadan iki damla yaş iki gözünden de aynı anda süzüldü, kuruttuğu yüzünde ince iki çizgi olarak yol aldı. Benim çığlığımı duymadan önce yalnızca üstünü değiştirebilecek kadar vakit bulmuştu kendine.

"Özür dilerim," dedim kanlı çarşafı iki elimle de sıkıca kavrayıp kendimi biraz olsun yukarı çekerken. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." Sarah'ın cansız, kanlar içindeki bedenine sarıldım, yüzümü onun göğsüne bastırdım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Binlerce kez özür dilesem de bu düzelmeyecekti. Sarah geri gelmeyecekti. Sonra sustum. O günkü gibi konuşmak istesem de konuşamadım, bağırmak istesem de bağıramadım ve nefes almak istesem de alamadım. Caner'in cesedinin yanı başında yaşadıklarımın bir benzerini yaşarken buldum kendimi.

Kunter zoraki aldığı bir nefesle kendine gelip koşar adım yanıma geldi ve beni Sarah'ın cesedinin üzerinden çekip sıkıca göğsüne bastırırken sarıldı.

"Yekta," dedi ilk kez, boğuk bir sesle ve ıslak saçlarımı okşadı. "Nefes al." Kollarının arasından tir tir titriyordum. "Nefes al, lütfen."

Denedim ama yapamadım. Gerçekler birer ele dönüşüp boğazıma sarıldı ve parmaklarını bastırıp beni boğdu. Rain bana yardım ettiği için ölmüştü. Sarah arkadaşım olduğu için ölmüştü. Sırada Devinler vardı. Beni öldüremedikleri için etrafımdaki herkesi öldürüp beni bir başıma bırakacaklardı.

Beni omuzlarımdan tutup hafifçe geri çekti ve yüzüme baktı. Dolu gözlerim onun dolu gözleriyle çarpıştı. Benden daha güçlüydü, her şeye benden daha hızlı uyum sağlıyordu ve şimdi bunu benden daha hızlı hazmetmişti. Belki de sadece öyle görünüyordu.

"Nefes al," diye tekrar ederken ellerini omuzlarımdan çekip birini boynuma diğerini yüzüme yerleştirdi. "Nefes al yoksa bayılacaksın."

Görüşüm hızla bulanıklaştı ve onun oldukça net görünen mavileri bir denize dönüştü. Belki de gökyüzüydü o. Gerektiğinde gece, gerektiğinde gündüz olabilen bir gökyüzü.

Belli belirsiz, "Bunu yapmam gerek," dediğini işittim. Ne yapması gerektiğini bilmiyordum. O saniyeler içerisinde kendimi suçlu hissetmekten başka aslında hissedebildiğim hiçbir şey yoktu. Sarah yerine ben ölmeliydim. Caner yerine ben ölmeliydim. Rain yerine ben ölmeliydim.

Düşünceler zihnimde patladı, ruhumun her yanı kesikler içinde kalırken her anlamda dizlerimin üzerine düştüm. Kötülerin Şehri'yle savaşabileceğimi sanmıştım ama şimdi pes etmiştim öylece. Onlarla savaşmak, onlar gibi olmak istemiyordum. Ölümü, kötülüğe tercih ederdim.

Karanlık düşüncelerim aralık dudaklarımın üzerinde bir baskı hissedene dek sürdü. Dudaklarımın arasından içeri süzülen nefesi hissettim ve bu bana nasıl nefes alacağımı hatırlattı sanki. Bir nefes diğerini takip etti. Kendi kendime, istemeden kurduğum bariyer yıkıldı ve ben nefes almaya başladım. Görüşüm hızla düzelirken onun dudaklarımın üzerindeki baskısı sürmeye devam ediyordu. Gözleri kapalıydı ve uzun kirpikleri yüzüne gölge olarak düşüyordu. Dolgun dudakları sıcak ve pürüzsüzdü. Beni iyileştirmek için buradaydı, beni öpmüyordu ama şimdi ikisi arasında bir fark görmekte zorlanıyordum.

Göz kapakları titreşerek aralandı ve buz mavileri bakışlarıma dokundu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp hafifçe geri çekilirken bakışlarını kısa bir an çaresiz bir şekilde önüne eğdi.

"Nefes alıyorsun," diye mırıldandıktan sonra sertçe yutkundu. Bana yeniden bakmadan önce Sarah'a döndü bakışları. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp sesli bir nefesi burnundan bıraktı. Omuzları çökerken gözlerini kapatıp sıktı ve başını iki yana sallamaya başladı.

Bu kez ona sarılan bendim. Sıkıca, hiç bırakmayacakmışçasına.

"Özür dilerim," diye yineledim ama bu kez ona. "O bunu hak etmiyordu, özür dilerim."

"Senin suçun değildi." Elinin teki ensemde, ıslak saçlarımın arasındaydı ve diğeri belimi sıkıca sarıyordu. "Benim suçum. Onu koruyamadım."

Çünkü ilgilendiğin tek şey bendim. Yağmur yağdığı için çıktın evden, ıslanmamam için geldin yanıma. Bu sırada öldürüldü Sarah. Biz yağmurun altında yürürken Sarah can çekişiyordu, ölmemek için direniyordu.

Derin bir nefes aldı ve hızlıca kendini toparladı. Kendiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. Sarah'a bir kere daha bakmama izin vermedi ve beni kucağına alıp hızlıca odadan çıkardı. Kendi odasına götürdü, kendi yatağının üzerine bıraktı. Hızlıca dolabına ilerleyip uzun bir kapüşonlu getirdi.

"Islaksın," dedi. "Hadi, şunu giy ve biraz uzan."

Başımı iki yana sallayarak reddettim onu. "Sarah öldü." Başımı öne eğdim. "Yan odada, benim yatağımda ve kanlar içerisinde." Islak gözlerimi kaldırıp hemen dibimdeki bakışlarına çevirdim. "Onlarca kez bıçaklamışlar onu. Acı içinde ölmüş. Bana yapmak istediklerini ona yapmışlar. Hiç acımamışlar ona."

"Bunu yanlarına bırakmayacağım," derken elini yanağıma bastırdı. "Yemin ederim bunu her kim yaptıysa acısı bir gün sürmeyecek. Şimdi lütfen bunu giy, her şeyi kontrol altına alacağım."

O an neden inat ettiğimi bilmiyordum ama inat ediyordum. İstemiyordum. Tek yapmak istediğim Sarah'ın yanında olmaktı. Belki hissederdi beni, bilmiyorum, belki görürdü yanında olduğumu.

"Ona kızmıştım gitmeden," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Bana senin yanında durmam gerektiğini söyleyip zorla göndermişti meydana. İyiliğimi istiyordu sadece, halk beni sevsin istiyordu ama o

halk onu öldürdü." Çıldırmanın eşiğinde hissettim kendimi. "O halk onu öldürdü," diye yineledim yükselen ve bir çığlığı andıran sesimle. "O halk onu..."

Kunter'in beni susturan hamlesi, bu kez bluzumun uçlarından kavrayıp onu kafamdan çekip çıkarması oldu. Karşısında öylece sütyenimle kaldığımda bile tek düşünebildiğim *o halk onu öldürdü*, oldu. Ağzımı susturdu ama zihnimin içindeki sesleri susturamadı. Susturamazdı.

Siyah kapüşonluyu hızlıca kafamdan geçirdi ve bana giydirdi. Sıcak elleri tenime her dokunduğunda ne kadar da soğuk olduğumu anladım. Buz kesmiştim.

Benim ona itiraz etmemi beklemeden hızlıca ayakkabılarımı ve ardından çoraplarımı çıkardı. Bana kendi çoraplarından giydirmeden önce pantolonumu çekip çıkardı. Kapüşonlu yeterince bol ve uzundu, elbise gibi durmuştu üzerimde.

O bütün bunları yaparken dolu gözlerimle onu izledim yalnızca. Nasıl da kabullenmişti hemen, nasıl da baş etmişti bununla? Öncesinde neler yaşamıştı kim bilir. İçinin cayır cayır yandığını gözlerinde görebiliyordum ama o bunu yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. Nasıl beceriyordu bu kadar güçlü durmayı?

Çorapları giydirdikten sonra elleri boş kaldı ve bakışları onu izleyen bakışlarıma dokundu. Duraksadı, sessizleşip bekledi. Sessizlik ağırlaşıp odanın içine çöktü, her yanımızı sarmaladı.

Bu ikimizin acısıydı. Artık yalnızca öncü ve yancı olmayacaktık, ortak bir acısı olan öncü ve yancı olacaktık. Ve bu acı uğruna karşıma herkesi almaya hazırdım ve onun gözlerinde gördüğüm şey tam olarak buydu. O da hazırdı.

Kunter karşımdan kalkıp yanıma oturdu ve sırtını benim gibi yatağın başlığına yasladı. Sonra bir kolunu sırtımdan geçirip elini omzuma sardı ve beni kendisine çekti. Başımı onun göğsüne yasladım. Çenesini benim başıma yasladı.

Sarah'ın cansız bedeni yan odadaydı ve biz burada onun acısıyla birbirimize sığınıyorduk. Sarah bunu hep istemişti. Kunter'e güvenmemi, onun yanında durmamı ve ona destek olmamı onlarca kez dile getirmişti. Onu hiç dinlememiştim ama ölümüyle birlikte isteği yerine gelmişti.

Sarah'la henüz çok vakit geçirememiştik. Kısa bir süredir aynı evin içindeydik, gece gündüz birbirimizi görüyor ve zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk ama yine de Sarah'ı Kunter'den daha çok görüyordum. Sarah, Kunter'in arkadaşıydı aslında ama onlar bunu gizli tutuyor, hissettirmiyorlardı bile. Ama ben bunu mahvetmiştim.

Arkadaşlığımızı, en azından anlaşabildiğimizi ve biraz daha zamanımız olsa birer dost olabileceğimizi saklasaydım insanlardan, bugün Sarah ölmezdi. Onu hedef hâline getiren bendim.

Ağlamaktan şişip acıyan gözlerimi uyuşuk bir zihinle zor da olsa araladım. Başta her şeyin bir kâbus olduğunu sanıp kısa bir an Sarah'ın kapıdan içeri girmesini ve bana söylenmeye başlamasını bekledim ama o gelmedi.

Yanan gözlerimi yuvalarında çevirip yanı başıma, Kunter'e baktım. Hâlâ buradaydı ve bana sarılıyordu. Onun kolları arasında ağlarken bir noktada uyuyup kalmış olmalıydım. Hâlâ geceydi, pencereden sızan ay ışığı onun yüzünün bir kısmına vuruyordu.

Birkaç saat geçmiş olmalıydı.

Usulca onun yanından kalktım. Oldukça sessizdim. Parmak uçlarımda odanın içinde hareket etmeden önce duvara tutunup bir süre beklemek zorunda kaldım. Kafam kazan gibi ağrıyordu. Kaşlarım çatık, gözlerim kısıktı ve uyuşmuştum.

Hareket etmeden önce Kunter'in ayağıma giydirdiği çorapları yukarı doğru çekiştirdim çünkü büyük olduğu için ayağımdan kaymışlardı. Parmak uçlarımda kapıya ilerledim ve Kunter'i uyandırmadan odadan çıktım.

Koridor bu kez aydınlıktı ve bu sanki Sarah hâlâ hayattaymış gibi hissettiriyordu. Işıkları yakardı o çünkü onu yıllarca karanlıkta bırakmışlardı. Şimdi ebedî bir karanlıkta yalnız başınaydı.

Başımı koridorda sola doğru çevirdim. Odam hemen oradaydı ve kapısı kapalıydı. Kunter çıkarken kapıyı kapatmamıştı oysaki. O zaman ben uyuduğumda yanımdan kalkmış olmalıydı. Belki de Sarah şimdi benim odamda bile değildi.

Koridorda duvara tutunarak ilerledim ve odamın kapısının önünde durdum. Bu kapıyı açmak ilk kez bu kadar zordu benim için. Sevmiştim bu odayı, bende uyandırdığı tatlı hissi. Bu oda şehrin

renklerinden arınmıştı ve bana başka bir dünyada gibi hissettiriyordu. Şimdi ise şehrin kanına bulanmıştı ve bu odadan artık nefret ediyordum.

Kapıyı açıp ittim. Işığı yakmadım ama yine de pencereden odanın içine yansıyan ay ışığından Sarah'ın artık burada olmadığını seçebildim. Kunter onu götürmüştü. Hatta çarşaf ve yorgan da burada değildi. Kan izleri temizlenmişti.

Sertçe yutkunup başımı öne eğdim.

Sevgili arkadaşım, Sarah,

Umarım orası aydınlıktır ve korkacağın bir karanlıktan çok uzaktasındır. Umarım abin orada değildir.

Tanıdık bir ses, "Gri Hanım," dediğinde başımı hızlıca sağıma doğru çevirip ona baktım. Birkaç adım uzağımda duran adam siyahlar içindeydi. Silahları belindeydi ve bıçaklarının birkaçını görebiliyordum. O, Kunter'in daha önce çalışma odasının önüne diktiği adamdı. Benimle pek konuşmazdı, sadece odaya girme isteğimi reddeder ve bunun Kunter'in emri olduğunu söylerdi. Esmer, genç bir adamdı. Sarah'la iyi anlaştıklarını duymuş ama bunu Sarah'a sormamıştım.

"Sarah için mi buradasın?" diye sordum bedenimi ona çevirirken. Kuruyan dudaklarımı ıslatırken başımı çaresizce iki yana salladım. "Üzgünüm."

Başını hafifçe öne eğerken karanlık gözlerini bir an olsun kırpmadı. "Sizi korumak için buradayım. Ben ve diğer arkadaşlarım, evin birçok noktasında bu gece sizin için nöbetteyiz."

Demek Kunter ben uyurken Sarah'ın cesedini aldırmış ve güvenliğimizi sağlamıştı. Sonra da yeniden yanıma dönmüştü.

"Öncü size güveniyor olmalı," diye mırıldanarak yeniden odaya doğru döndüm ve içeriye bakındım. "Onun sadık dostlara ihtiyacı var."

"Siyah olana her zaman sadığız," diye yanıtladı beni. "Siyah, Siyah'ındır."

Şüpheli bakışlarımı hafifçe ona çevirdim. Elini bıçaklarından birine uzatmıştı. Kalbim küt küt çarpmaya başladı. *Hayır,* dedim kendi kendime. O, Kunter'in en güvendiği adamlarından biriydi. Onu evine almıştı, Sarah yaptığı böreklerden ikram etmişti ona.

"Kunter'in yanına dönsem iyi olacak," diye mırıldandım yanından geçip gitmek için hazırlanırken. "Uyanmıştır zaten, birazdan beni aramak için odadan çıkar."

Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi ve bakışları buz gibi soğuktu. Yüzünde en ufak bir mimik hareket etmiyor, bir duygu emaresi göstermiyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti, bıçağın kabzasında duran eli çevik bir harekete bağlıydı. Bıçağı çekip boğazımı boydan boya kesmesiyle işim biterdi. Sesimi çıkaracak vaktim bile olmazdı.

Yan yana geleceğimiz o adımı attığımda nabzım sanki gözlerimde atıyordu. Bir adım daha atıp gidecek cesareti aradığım sırada koridorun ucunda bir başka adam belirdi. O da siyahlar içindeydi, görevdeki adamlardan bir başkası olmalıydı. Yüzü kapalıydı, yalnızca gözleri açıktaydı.

Bizi gördü, baktı ve koridorda bize doğru adımlamaya başladı. Hareketleri rahattı.

Bir nefesi usulca dudaklarımın arasından dışarıya üfledim. Tamam, Kunter'in bütün güvendiği adamları hain olamazdı. Yanımdaki hain olsa bile bize yaklaşan hain değildi.

O bir adımı atacağım sırada karşıdan bize yaklaşan adam, Kunter'in odasının hemen önünde durdu ve cebinden bir anahtar çıkarıp yuvasına yerleştirirken bakışlarını benden bir an olsun ayırmadı. Kapıyı kilitledi.

"Gri'ye ölüm," dedi hemen yanımda duran adam nefretle. "Siyah, Siyah'ındır. Gri'ye ölüm."

Bıçağını kılıfından çekip çıkarırken bakışlarım ona döndü. Bıçağı boğazıma doğru savurdu. Kendimi son anda geriye attığımda bıçağın sivri ucu boğazımın kenarını sıyırıp geçti. Bana ikinci bir hamle yapamadan odamın kapısının pervazını yakaladım ve kendimi içeriye attım. Gidecek başka bir yerim yoktu.

Kapıyı tutup kapatırken, "Kunter!" diye haykırdım. Çığlığım malikânenin içinde yankılanıp gri duvarlara çarptı. Onlar Kunter'in en iyi adamlarıydı. Onların gelecek darbelerini savurmam mümkün değildi ve daha kaçının hain olduğunu bilmiyordum bile. Çığlığımı duyan bir başkası yardımıma koşar mıydı? Tam bir muammaydı. Bana gerçekten yardım edebilecek tek kişi Kunter'di ve o da uyuyordu, üstelik odasının kapısı dışarıdan kilitlenmişti.

Kapıyı kapatıp kilitleyeceğim anda adam ufak aralığa bacağını sıkıştırdı, elini kapının kenarına yerleştirdi ve kapıyı itti. Kapıyı kapatabilmek için elimi kapının kenarına bastırdım ve var gücümle kapıyı ittim ama onun gücünün yanında benim gücüm kuş kadardı.

Bıçağını kapının kenarından görünen parmaklarıma doğru savurduğunda son anda geri çekilebildim. Parmağımın teki kesildi ama kopacak kadar derin bir kesik değildi. Kapının sertçe açılmasıyla birlikte arkaya doğru savruldum ve sırtüstü zemine yığıldım. Nefesim kesildi.

Nefes nefese bir hâlde bacaklarımın ucunda bitti. "Gri'ye ölüm." Eline bir bıçak daha aldı. "Şehrin düzeni için Gri'ye ölüm."

İki bıçağı birden üzerime savurduğunda kendimi öyle hızlı sola attım ki ancak bıçaklardan biri kolumu sıyırdı. Kolumdan hızla yayılan acı ilk anda nefesimi kesti, acıyı bastırabilecekmiş gibi dişlerimi sıktım ve hızlıca kendimi yukarı ittim. Ayağa kalkar kalkmaz suratıma doğru savrulan bıçaktan kaçabilmek için kendimi yeniden geriye atmak zorunda kaldım. Bıçak suratımın önünden geçip havada savruldu. Sırtımı duvara çarpıp durdum.

Nefes almama dahi izin vermeden bir kere daha üzerime atıldı ve "Gri'ye ölüm," diye bıkmadan usanmadan tekrar etti. O kısa anda aklıma gelen tek şey bacak arasına tekmemi geçirmek oldu. Beklemediği darbe karşısında iki büklüm oldu. Bu sırada elime geçen ilk şeyi, bu bir vazoydu, kapıp kafasına geçirdim.

"Sikerler Gri'ye ölümünüzü!"

Kırılarak açılan kapının sesini duydum. Kendimi hızla kapıya doğru attığımda koridorda bekleyen bir diğer hain yolumu kesti ve silahını alnımın çatına dayadı.

"Gri'ye ölüm," diye tekrar etti. Sanki bu, duymamı istedikleri son şeydi ve bu yüzden ısrarla söylüyorlardı. Saniyeler birbirini kovaladı. Hain, alnımın çatına bastırdığı silahın tetiğine basmak için harekete geçti ve bir silah aynı anda patladı.

Gözlerimin önünde adamın şakağından giren mermi başının diğer tarafından kanlar fışkırtarak çıktı. Adam yere henüz yığılırken Kunter soluk soluğa önümde belirdi ve silahını doğrudan suratıma kaldırıp aniden sağa çekti ve tetiğe bastı. Hemen arkamdaki adamın yere yığılma sesini işittim.

Silahını indirirken, "Gri Hanım," dedi isyan eder gibi bir tonda ve bakışları üzerimde gezinirken, "Yanımdan ayrılmadan önce beni bir dürtsen fena olmazdı," diye ekledi.

Ona doğru adımladım ve son gücümle alnımı göğsüne bastırdım, gözlerimi kapattım ve sonunda nefes aldım. Bir dakika bile sürmemişti ama sanki yıllarımı almıştı. Saniyelerle kurtulmuştum.

Kunter elini belime doladığı sırada koridorda bir gürültü koptu. Kunter'in güvenliğimiz için yerleştirdiği diğer adamları olmalıydı. Hangisi haindi, bilemezdik.

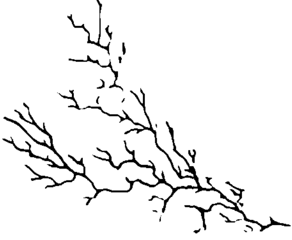
Başımı hafifçe çevirip gözlerimi araladığımda Kunter'in silahını onlara doğrulttuğunu gördüm. Artık Siyah olana da güvenemezdi. Kendi halkı ona sadıksa bile beni yalnızca öldürmek istiyorlardı.

Yancı, öncüyle halk arasındaki kişiydi.

Ben asla onunla halkı arasındaki o kişi olamayacaktım.

O, yancısı olmamı istese bile halkı bunu asla kabullenmeyecekti.

Siyah Bölge halkı ilk günden beri öncüsüne en sadık halktır. Öncülerinin doğrusunu doğruları olarak kabul eden halk için ihanet mümkün değildir. Onlara göre tek ihanet, Gri olandan gelir ve bu yüzden Gri yok edilmelidir.

BÖLÜM 34

Siyah Bölge Öncüsü Kunter şehri yakacak kadar öfkeli görünüyordu ve bazı kaynaklara göre bu mümkündü.

Adamlarının her biri üstlerinde bulunan silah, bıçak ne varsa koridora bırakmış ve en hızlı şekilde evden çıkmışlardı. Kunter'le evden çıktığımızda hepsi duvarın kenarında, ellerini arkada tutacak şekilde alınlarını duvara yaslamışlardı. Hareket etmeleri ve ses çıkarmaları yasaktı.

Hepsi hain olabilirdi ya da belki de hiçbiri hain değildi. Kunter şimdilik bunu bilemeyeceği için ne onlara güveniyor ne de onları öldürüyordu.

Sokağın başında duran arabaya doğru yürüdük birlikte. Beni elimden tutuyordu ve adamlarıyla aramdaydı. Devinlerin evinin önünde bıraktığı kendi arabasıydı ama bu, Mirza'dan kazandığı arabaydı.

Benim için kapıyı açtı ve koltuğa oturduğumda uzanıp kemerimi bağlamaya başladı. İfadesi dümdüz, ölümcüldü. İlk kez ona bir şey söylemeye çekinir bir hâldeydim. Yine de nereye gittiğimizi merak ediyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere," diye yanıtladı yüzüme bakmadan.

"O hâlde şehirden ayrılıyoruz?" diye sorarak kaşlarımı merakla kaldırdığımda bakışları sonunda bakışlarıma dokundu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolandı.

"Bu hâlde bile bana laf çarpman yok mu?" Başını iki yana sallarken kemeri taktı. "Sana deli oluyorum."

"Ben de sana deli oluyorum," diye hiç gecikmeden karşılık verdiğimde, "Öğrendiğim iyi oldu," diyerek geri çekildi.

"O anlamda demedim." Kapıyı kapatırken başını salladı ama hiç de inanmış gibi görünmüyordu. Camı indirip, "O anlamda demedim!" diye bağırdım arkasından.

Omuzlarını silkerek adamlarına doğru ilerlediğinde somurtarak geri yaslandım. Şu durumda bile beni delirtebiliyordu ya, hayret! Düşünmem gereken daha önemli şeyler varken onun gıcıklığına kafa yoruyordum durduk yere.

Kunter her bir adamın kulağına tek tek bir şeyler fısıldadı ve sonra onları orada aynı pozisyonda bırakıp yanıma geldi, arabaya bindi.

"Onlara ne söyledin?" diye sorduğumda arabayı çalıştırırken, "Birer hain olmadıklarını bana ispatlamak için bir günleri olduğunu," diye yanıtladı.

"İspatlayamazlarsa?"

"Siyah Bölge meydanında görevlerini yerine getiremedikleri için idam edilecekler."

"İspatlayamasalar da masum olabilirler."

"Seni korusaydılar o hâlde," diye yükseldi öfkeyle. "Tek işleri seni korumaktı ama biraz önce neredeyse ölüyordun. Üstelik seni kurtaran onlardan biri bile değildi."

"Sendin," diye fısıldadım onun öfkeyle kasılan çehresine bakarken. "Teşekkür ederim." Gözlerimi kaçırmamak için direndim. "Hayatımı kurtardın."

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi daha az öfkeli çıkan bir sesle. "Seni korumak benim görevim. İstemesen de korurum seni. Seni bu karanlık denize ben attım. Boğulup yok olmanı izlemeyeceğim. Gerekirse birlikte boğulacağız."

Siyah Bölge sokaklarında ilerlerken karanlık güneşe yeniliyor, hava usulca aydınlanıyordu. Alacakaranlıkta Siyah Bölge sokakları ıssızdı, yağmur dinmişti ama zemin hâlâ ıslaktı ve oluklar yağmur suyuyla doluydu.

Onun gibi ben de öfkeliydim, kızgındım, kırgındım, üzgündüm, Sarah için canım acıyordu, yorgundum. Her şey bir gecede mahvolmuş, bizi çoktan o karanlık sularda boğmuştu sanki.

Bir süre sessizce bekledikten sonra, "Peki ya bizi bu karanlık sulara iten kız kardeşinse?" diye sordum ona. "O zaman da benimle boğulur musun?"

Zaten çatık olan kaşları iyice çatıldı ve bakışları bana döndü. "Ne?"

"Kız kardeşinle yancın arasında kalırsan ne yaparsın, Siyah?"

Şaşkın bakışları dondu, önüne döndü ve yola baktı. Uzunca bir süre ne bir cevap verdi ne de tepki. Sadece yolu izledi. Sessizliği bana doğru cevabı verdi. Kız kardeşi, Kunter'i öldürmek istese bile o, Kunter'in her şeyiydi. Belki de ona Amber'in onu öldürmek istediğini söylesem bile buna inanmazdı. İnanmak istemezdi. Buna inanacağına ölmeyi tercih ederdi.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi en sonunda. "Amber seninle ilgili hiçbir şeye müdahale edemez. Yancıma karışamaz."

"Kardeşin olarak," diye düzelttim onu. "Kardeşin olarak yapacaklarından bahsediyorum. Öncü olarak değil. Yalnızca bana değil, sana da."

"Amber ne yapabilir ki?" diye sordu anlamamış bir hâlde. "O benimle ilgilenmez bile. Görmez beni, sevmez. Uzak durur durabildiği kadar."

Amber'in onu öldürmek isteyebileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Ona bunu nasıl söyleyecektim? *Kız kardeşin seni öldürmenin planlarını yapıyor,* diye nasıl derdim?

Ona bir şey söylemeden başımı camın kenarına yasladım ve yalnızca yolu izledim. O yalnızca Siyah Bölge halkının benim peşimde olduğunu sanıyordu ama kız kardeşi ve eski dostu da onun peşindeydi. Tek taraflı bir savaş değildi bu ve o, bunu öğrenmeliydi. Ama söylersem ve bana inanmazsa, kardeşini savunursa ne yapacağımı bilmiyordum.

Elimi, yaralı koluma sıkıca bastırıp biraz uyukladım. Gözlerim kapanmak için yer arıyordu ama uyumak istemiyordum. Sarah'a yapılanları ödetmeden bir daha da rahat uyku uyuyamazdım. Onu her düşündüğümde gözlerim yaşlarla doluyor, yüreğim ağrıyordu. Bu acı nasıl geçecekti, nasıl alışacaktık, bilmiyordum.

Bildiğim Siyah Bölge sokaklarından geçip daha önce hiç görmediğim bir yola girdik. Sık ağaçların iki tarafını kapladığı uzun, toprak bir yoldu. Yukarıya doğru çıkıyorduk ve burada ev yoktu. Kimsenin olmadığı, sanki başka bir yerdeymişiz gibi hissettiren bu yer merkezden yarım saat uzaklıktaydı. Güneş tepede parlarken yolun sonunda iki katlı, müstakil bir ev belirdi. Etrafı açıklıktı, bir uçurumun

yakınlarındaydı ve açıklıkta yalnızca bir ağaç vardı. Evin çevresindeki arazide neredeyse kuş bile uçmuyordu. Eve giden tek yol, geldiğimiz yoldu.

"Sarah'ın kimsesi yoktu," dedim ona. "Mutlu olduğu tek yer şaşırtıcı bir şekilde burasıydı çünkü ona başka hiçbir yerde rahat vermemişlerdi."

Başını usulca salladı. "Sence burada mı kalmalı?"

Başımla onayladım. "Böylece onu biz ziyaret edebiliriz. Ziyaret edeni olur en azından, çiçek de bırakırız." Arabayı evin önüne çektiğinde ilerideki ağacın yanını gösterdim ona. "Burayı görse çok severdi. Onu birlikte buraya gömeriz. Olmaz mı?"

"Olur," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Zaten burayı gerçekten severdi."

Gülümsedim ona. Onunki gibi buruk ama gerçek bir gülümsemeydi bu. Sarah için ikimizin de elimizden geleni yapacağımızı biliyordum. Onunla bir gün yeniden karşı karşıya gelecek olsam bile yine de Sarah'ın mezarının başında yan yana dururdum.

Bakışları dudaklarıma yayılan gülümsemede uzunca bir süre oyalandıktan sonra koluma doğru kaydı ve sonra arabadan inip bagajdan bir ilk yardım çantası getirdi. İlk yardım çantasını arabanın önüne koyup elini kaputa vurdu. "Gel."

Arabadan inip yanına gittim. Kolumu hızlıca sıyırıp kesiğe baktı. Ben de baktım. Çok derin değildi ama sarılması gerekiyordu. Şimdiye kadar acısını pek hissedememiştim. Sarah'ı öyle gördüğümden beri bütün acılar anlamını yitirmişti. Onlarca kez göğsünden ve karnından bıçaklanmıştı. Onlarca kez. Küçük, çekik siyah gözleri açık bir şekilde. Kanlı elini son anlarında, can çekişirken beyaz duvarıma bastırıp bir şekilde kurtulmayı denemişti belki de. Sonra eli kayarak yanına düşmüştü.

"Sessizliğini sevmiyorum," dedi Kunter. Donuk bakışlarımı kırpıştırıp ona çevirdim. Yaramı temizlemiş, sarmıştı bile.

İlaç sürdüğü pamuğu boynuma doğru uzattığında başta anlayamadım ama sonra ilk darbeyi boynumdan yediğimi hatırladım. Çok küçük bir sıyrık olmalıydı.

"Onu şimdiden özledim. Düşünmeden edemiyorum."

Pamuğu yaramın üzerinde dikkatle gezdirirken kısa bir an bana baktı. Her zaman gülecek, insanın sinirlerini bozacak bir şeyler bulurdu ama şimdi onu da yapamıyordu.

"Seni meydanda ilk gördüğümde Sarah hemen arkamdaydı. Yaklaşıp kulağıma *iddiasına girerim göründüğü kadar sessiz değildir,* demiş ve gülmüştü. Meydanda ağzını bıçak açmamıştı çünkü. Sonra da *ayrıca bahse girerim bu kez Gri'yi öldürmelerini izlemeyeceksin,* demişti bir de."

"Sarah öyle dediği için mi..."

"Hayır," dedi direkt. "Benim üçüncü gözüm olduğunu düşünüyorsun ama aslında üçüncü bir gözü olan Sarah. Bu zamana kadar hiç yanıldığını görmedim."

Boynumdaki sıyrıkla ilgilendikten sonra elimi tuttu ve parmağıma uzandı. Parmağımın kesilme ânı zihnimde canlandı. Akan kan parmağımdan avuç içime kadar uzanmıştı.

"Seninle ilgili bana bir sürü şey söyledi."

"Bana da seninle ilgili bir sürü şey söyledi."

"Ne söyledi?" diye sordum merakla. Sarah tam bir inatçı keçi olduğu için bana sadece istediği şeyleri söyler, sorduğum sorulara cevap vermezdi. Bu huyunu da öncüsünden almış olsa gerekti.

Kanı temizlerken, "Yazsam roman olur," dedi. "Her gece sen uyuduktan sonra benimle senin hakkında konuşurdu. O gününüzü anlatırdı uzun uzun."

"Sen de dinliyordun," dedim sorarcasına.

"Bıkmadan usanmadan," diye yanıtladı hiç beklemeden.

"Garip," diye mırıldandım. "Çoğu zaman önemli bir şey konuşmazdık."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Kavgalarınızı dinlemek eğlenceliydi." Gülerken kısılan gözleriyle bana baktı. "Senin beni gerçekten zehirleyeceğine inanıyordu."

"Sahiden üçüncü gözü varmış," derken bakışlarımı kaçırdım ve ileri, ağaca ve ardındaki gökyüzü manzarasına baktım. "İşte şimdi hiç yanılmadığına inandım."

Parmağımı sararken bir an elimi kendine doğru çektiğinde boşluğuma denk geldi. Düşeceğimi sanıp elimi omzuna sardım ve bakışlarımı ürkerek üzerine çevirdim.

"Bir gün zehirlenirsem bunu senden bileceğim, Gri Hanım."

Omzundaki elimi hafifçe sıktım. "İyi ya, ölürken düşündüğün son şey ben olacağım ve üstelik hesap sormak için fırsatın olmayacak."

Mavilerinden garip bir ışıltı geçip giderken uzun uzun bana baktı. "Hep bir an sonra ölecekmiş gibi yaşarım."

Bu, her an beni düşündüğü anlamına mı geliyordu yoksa ben bu cümleyi farklı mı yorumluyordum?

"Bu anda bile mi?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Düşmanım değilsin."

"Dostun da sayılmam."

"Dostum olma zaten."

Ne düşmanız ne de dost. Peki, biz neyiz, Siyah? Hiçbir şey mi yoksa bir şeylerden çok daha fazlası mı? Biz, bir şey olabilir miyiz ki? Öncü ve yancı. İçimde bundan daha fazlası olabileceğimizi söyleyen bir his var.

"Hadi," diyerek doğruldu ve elimden tutup beni ayağa çekti. "İçeri girelim, bu kez gerçekten biraz uyu."

"Sarah..." diye başladığım cümlemi, "Sarah'ı buraya getirecekler," diye çarçabuk kesti. "Ben her şeyi halledeceğim. Sen sadece dinlen. Ve yanımdan ayrılma."

Peşinden eve ilerlerken, "Belli bir süreden sonra sana katlanmam mümkün değil," diyerek uğraştım onunla. "En fazla birkaç saat tahammül edebiliyorum kendini beğenmişliğine."

Evin kapısını açarken gözlerini devirdi ve geçmemi bekledi. "En azından hâlâ şaka yapabiliyorsun."

"Şaka değildi," dedim yanından geçip içeri girerken.

"Şaka olmalı," diye mırıldandı kendi kendine. Dudaklarımda zayıf bir gülümseme belirdi ama o bunu görmedi. Şakaydı tabii ki. Ona birkaç dakika daha fazla katlanabilirdim.

Geniş bir holden geçip solda kalan salondan içeri girdik birlikte. Sağ tarafta da mutfağın olduğunu görmüştüm. Mutfak beyazdı, diğer her şey gibi. Kunter'in asıl evindeki gri ve siyahlara rağmen burası neredeyse bütün renklerden arınmıştı.

Beyaz koltuklardan birine kendimi bıraktım. Kunter yanıma oturmaya kalkıştığında ayaklarımı ileriye uzatıp ona engel oldum. Söylenerek diğer koltuğa geçti.

Beyaz yastığı başımın altına alırken bacaklarımı karnıma çektim. Kafam kazan gibiydi, kolum acıyordu, delicesine uykum vardı ve her şey o kadar fazla geliyordu ki düşünmekten gözümü kırpmakta zorluk

çekiyordum. Kunter'le uğraşınca aklım kısa bir an dağılsa bile hemen ardından yine aynı bataklığa düşüyordum.

Kunter yalnızca birkaç dakika sonra nereden aldığını görmediğim bir örtüyü üstüme örterken, "Sen uyu, ben hemen geliyorum," diyerek yanımdan ayrılmak için harekete geçti.

Elinden yakaladım. "Nereye?"

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Öncülerle mi konuşacaksın yani?"

Başını iki yana salladı. "Bölgemizden birileriyle."

"Telefon yalnızca öncü ve yancılarda vardı hani?"

Elini elimin üzerine yerleştirirken, "Güven problemini yaratmış olmaktan hiç memnun değilim," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi bütün işleri kendim yapmıyorum ve iş birliği yaptığım insanlarla iletişim hâlinde kalabilmem gerekiyor. Bu yüzden hayır, Siyah Bölge'de işleri o şekilde yürütmüyorum. Birilerinde daha telefon var ve o birileri bana asla ihanet etmez."

"Kimler?"

Elimi nazikçe koltuğa bıraktı. "İsimsizler."

"İsimsizler?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

"Sahte isimleri, burada yarattıkları bir hayatı olmayanlar. Onlar yalnızca benim için çalışıyorlar. Kimse onları bilmez ve onlar benim dışımda kimseyi dinlemezler."

"Onlar kaç kişiler?"

"Altı," diye yanıtlayarak kapıya doğru ilerledi. "Hadi biraz uyu, hemen geri döneceğim."

"Onlar senin arkadaşların mı?" diye bir soru daha sorduğumda henüz kapıdan çıkmıştı.

Kafasını kapının kenarından içeri uzatıp, "Benim arkadaşım yok, Gri Hanım," diye yanıtladı beni ve hemen ardından dudaklarına yaydığı buruk bir gülümsemeyle ekledi: "Artık yok."

Bakışlarım boşluğa, kafam yastığın üzerine düştü. Bacaklarımı iyice kendime çekip bu kez gerçekten uyumayı denedim ama tamamen başarısız bir deneme oldu. Kunter de gidince aklımı dağıtabileceğim hiçbir şey kalmadı geriye.

Düşüncelerim birer zehirdi ve kısa sürede zehre yenildim. Bir türlü kapatamadığım gözlerim hızla doldu ve gözyaşlarım suratımı ıslatmakta gecikmedi. Ağlamak istemiyor, biraz olsun güçlü durmayı

çok istiyordum ama bir insan sevdiği birinin arkasından ağlamayacaksa ne zaman ağlayacaktı?

Dün gece arkadaşımı kaybetmiştim. Sonsuza dek. Birkaç saat sonra onu bir ağacın yakınlarına gömecek, toprağının üzerine mis kokulu çiçekler bırakacak ve onun için dua edecektim. Bu, ona sonsuza dek veda etmek demekti. Sonra...

Sonra onun intikamını alacaktım.

Her kim yaptıysa bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Kim olursa olsun.

Aradan birkaç saat geçmiş ama gözüme bir gram uyku girmemişti. Kunter bir süre sonra salona geri dönse bile ikimiz de tek kelime etmemiştik. Ne o uyuyabilmişti ne de ben. Sessizce Sarah'ı beklemiştik.

Kunter'in *isimsizler* diye bahsettiği altı kişiden dördü Sarah'ı bir ceset torbasının içerisinde evin önünde getirdiklerinde Kunter başta dışarı çıkmamı istemese bile o çıktıktan birkaç dakika sonra çıkmış ve onları görmüştüm.

Dördü de kar maskesi takıyordu ve siyahlar içindeydiler. Yüzlerini yalnızca benden mi saklıyorlardı, bilmiyordum ama muhtemelen öyleydi. İçlerinden biri kadındı ve evden çıktığım ilk anda bakışları doğrudan üzerime dönmüştü. Bu da Kunter ve diğerlerinin de ilgisini üzerime çekmişti hâliyle.

Evin kapısının önünde durdum, yanlarına ilerlemedim ya da herhangi bir şey söylemedim. Onları yalnızca izledim.

Sarah'ı Kunter'in diğer arabasıyla getirmişlerdi ve şimdi benden uzakta o arabanın önünde konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ve ifadelerini göremiyordum. Adamların bakışları dümdüzdü ve yüzünü görebileceğim tek kişinin, yani Kunter'in bana sırtı dönüktü.

Bir süre sonra hepsi tek tek gözlerini yavaşça bir şeyi onaylarcasına kapatıp açtı. Hemen ardından arabadan çıkardıkları kazma kürekle birlikte Sarah'ı ağacın yanına bıraktılar. Hızlıca arabaya binip gözden kayboldular.

Onlar gidince Kunter sonunda bana doğru dönebildi. Ellerini iki yana açtı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Kollarımı sıvadım. "Hazırım." Sesim buz gibi soğuktu ve nefretle doluydu.

Birlikte Sarah için en güzel yeri seçtik ve yine birlikte orayı kazdık, bir mezar açtık. Sarah'ın zayıf, küçük bedenini ceset torbasından çıkarıp kollarının arasına alan Kunter'di. O an her ne kadar bakmakta zorlansam bile bakışlarımı çevirmedim. Bu ânı hatırlamak istiyordum çünkü bu an öfkemi, nefretimi, kinimi her zaman diri tutacaktı.

Kunter, Sarah'ı mezarın içine bıraktı ve ikimiz birlikte onu gömdük. Bu sırada tek kelime etmedik, birbirimize göz ucuyla dahi bakmadık. Yalnızca Sarah için hareket ettik. Bunu pek tabii isimsiz dediklerine de yaptırabilirdi ama bunu yapmayı biz istemiştik. Nefretimiz iyice soğuyup buz tutana dek.

Sarah'ı gömdükten sonra evin etrafında dolaşıp onun için çiçek topladık. Burada güzel kokulu birçok çiçek vardı. Adanın bu köşesi sanki Kötülerin Şehri'nin bir parçası değildi.

Çiçekleri Sarah'ın mezarının üzerine bırakıp mezarın ucunda yan yana geldik. Mezar, ağaç ile evin ortasındaydı ve olduğumuz taraftan görünen manzara İstanbul'du.

Uzun bir sessizliğin ardından Kunter, "Bir gün benden öldüresiye nefret edecek olursan buraya gel. Sarah'a ve sana kendimi anlatmam için bana fırsat tanı, Gri Hanım," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimdeyse, "Çünkü bile isteye asla canını yakmam ve eğer seni o raddeye getirecek olursam mutlaka bir açıklamam vardır," diye ekledi.

"Neden?" diye sordum dümdüz bir sesle. "Neden böyle bir ihtimal var?"

"Çünkü Kötülerin Şehri'ndeyiz, Gri Hanım ve burada benden nefret etmen için çok neden var."

"Senden nefret etmek istemiyorum," dedim ona doğru dönerken. "Sana güvenmek istiyorum."

Şimdi karşı karşıyaydık. "Sarah'ın intikamı ve seni korumak için her şeyi yapacağıma dair bana güvenebilirsin."

"Bunu biliyorum," dedim daha kısık bir sesle. "Ben yancın olabilecek kadar sana güvenmek istiyorum. Sarah'ın sana güvendiği gibi. Ve senin de bana güvenmeni istiyorum."

"Sana güveniyorum, Gri Hanım."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Sen sana bir şey yapabilecek kadar Kötülerin Şehri'ne ait olmadığıma inanıyorsun, o kadar."

"Belki de," derken Sarah'ın mezarına baktı. "Belki de öyledir ve sen de yalnızca başka çaren olmadığını düşündüğün için bana güvenmek istiyorsundur."

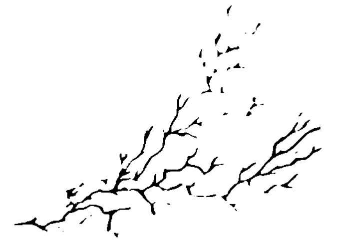
"Belki de."

Belki de böyle değildi ve gerçekten sana güvenmek ve yancın olmak istiyorumdur. Seni tercih ediyorumdur ve sen de sana zarar verebileceğimin farkındasındır ama yine de bunu yapmayacağıma güveniyorsundur. Belki de...

Siyah ve Gri'nin anlaştığı en son Grilerin katliamından önce görülmüştür. Grilerin katliamı bir süre önce bir Gri'nin Siyah'a ihanetiyle başlamıştır.

BÖLÜM 35

Annem beni masallarla büyütmüştü. Her gece yatmadan masal okunan o küçük çocuklardan biriydim ben de. Annemin hikâyenin nabzına göre alçalıp yükselen sesi beni heyecanlandırır ve sakinleştirirdi öylece. *Güzel ve Çirkin* masalını severdim en çok. Annem çoğu gece onu okurdu bana. Dış görünüşe aldanmamak gerektiğini, dışarıdan çirkin veya kötü görünen birinin özünde çok iyi biri olabileceğini oradan öğrenmiştim. Çocukluğumdan beri insanların içindeki iyiliği arar dururdum. Çoğu kez ise yanılmıştım doğrusu. Bazıları gerçekten de kötüydü, kalpleri çirkindi. Bazıları içinse hâlâ düşünüyor, hâlâ görünenin ardındakini arıyordum.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter onlardan biriydi.

Ben bir koltuktaydım, o da diğer koltukta. Benim gözüme bir gram uyku, girmemek için direniyordu ama o, benim aksime yaklaşık iki saattir aralıksız uyuyordu.

Sarah'ı gömmemizin üzerinden saatler geçmişti, akşam olmuştu ama ben ne bir lokma yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Hiçbir şeyi içim almıyordu bir türlü. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyor ve uzanıyordum öylece. Kaşlarım da sıkça çatılıyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimdeyse kaşlarım usulca gevşiyordu ve düşüncelere dalıp gidiyordum. Bütün düşüncelerse onunla ilgiliydi.

O, kesinlikle bir canavara benzemiyordu ama çoğu kez bir canavar olduğunu iddia etmiştim. Görünüşünde kesinlikle korkutucu hiçbir şey yoktu ama içindekiler konusunda endişeliydim. Ne kötü biriydi ne de iyi. Aslında o Grilerden nefret etse bile bir Gri gibiydi.

Başını, kıvırdığı koluna yaslamıştı, gözleri sıkıca kapalıydı ve bacakları koltuktan dışarı taşıyordu. Bir koltukta uyumak için fazla büyüktü ve belki de bu şekilde uyuduğu için dikkatimi toplayamıyor ve uyuyamıyordum.

Derin bir iç çekip ayağımı ona doğru uzattım ve bacağından dürttüm. Uykulu bir iç çekip hafifçe kıpırdanmakla yetindi. Bir kez daha ama çok daha sert bir şekilde dürttüğümde kaşlarını çattıysa da gözlerini açabilecek kadar uykusundan uyanamadı. Dayanamadım. Kafamın altındaki yastığı kapıp kafasına fırlattım. Tam isabet. Buz mavisi gözleri hızla aralandı. Bir dakikadan biraz uzun bir süre öylece tavana baktı, gözlerini kırpıştırıp durdu ve ardından bakışlarını yavaşça üzerime çevirdi. Gözleri şüpheyle kısıldı.

"Yastık mı attın sen bana?"

Cıkladım. "Rüyanda beni görüyordun demek." Başımı hafifçe iki yana salladım. "Oysa hiç kıpırdamadan burada öylece duruyordum."

Kaşları çatıldı. "Hâlâ uyumadın mı?"

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Hayır." Kolumu başımın altında aldım. "Gri'ye ölüm tarikatı tarafından uykumda öldürülmek istemediğime karar verdim."

Hemen doğruldu. "Ben buradayım ve burası güvenli."

Dudaklarıma yalancı bir gülümseme yayıldı. "Utanmasan horlayacaktın. Yanı başında öldürülecek olsam ruhun duymaz. Cesedimi toplarsın bu koltuktan."

"Ben horlamam," diye söylendi. "Ayrıca beni koltuktan itekleyen sendin. Bana sarılıp uyursan öldürülürken hissedebilirim, Gri Hanım."

"Belki kurtarırsın bile beni," diye alay ettiğimde, "Belki," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Burun kıvırıp ona sırtımı döndüm. Belki de onu uyandırmak iyi bir fikir değildi. Çok geçmeden elini sırtımda hissettim.

"Hadi gel, yukarı çıkalım."

Başımı çevirip ona baktım. "Yukarı?"

"Odaya."

"Odaya?"

"Yatak odama."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yapacakmışız senin yatak odanda?"

"Uyuyacağız." Kaşlarım sanki dahası mümkünmüş gibi iyice çatıldı.

"Ve sen de buna inandın?"

"Evdeyken yanımda gayet tabii uyuyabilmiştin. Birkaç saat bile olsa. Burada da uyuyabilirsin."

"Uyumam, olur biter."

"Gözlerin şişmiş ve kan çanağına dönmüş, zor açıyorsun. Konuşurken farkında olmasan da dilin dolanıyor ve sıklıkla nefes almayı unutuyorsun. Düpedüz uykusuzluk çekiyorsun ve bu sırada ağzına tek lokma girmedi. Hayatta kalmak ve Sarah'ın intikamını almak istediğini sanıyordum ama belki de sadece kaybın verdiği acı ve ölüm korkusuyla pes etmişsindir öylece."

Yattığım yerden doğrulurken, "Sadece uyumadım diye mi bu sözler?" diye sordum öfkeyle. "Sarah öldü. Sence benim uyuyup uyumamamın ya da birkaç lokma yemek yiyip yememememin ne önemi var?" Ayağa kalktığımda aramızda kısacık bir mesafe vardı. "Senin yas sürecini bu kadar kısa sürede atlatman ama benim buna vakit ayırmam belki de senin vicdan sorunlarınla ilgilidir. Ölüme karşı bağışıklık kazanmış olman alkışlanacak bir şey değil."

"Şimdi de küçücük bir şeye gereksiz öfkeleniyor ve sinirini benden çıkarıyorsun." Ellerini iki yana açtı. "İstediğin saçmalığı sırala, Gri Hanım. Bu cümlelerin hiçbiri bende en ufak bir yara açmaz ama sende açar." Kollarını indirdi. "Uyumanı ve biraz yemek yemeni istediğim için benden nefret edeceksen et ama bunları yap çünkü Sarah bu hâlini görüp bana sesini duyurabilseydi benden tam da bunu yapmamı isterdi."

Omuzlarım düştü. Aslında ona öfkeli değildim ve bağırmak istememiştim ama kendime hâkim olamamıştım.

"Aramıza yastık koyarım," dedim ona yan yan bakarken. "Sadece güvende hissetmek için." Bakışlarımı kaçırdım. "Sarah böyle isterdi diye."

"Öyle olsun," diye homurdandı. "Çocuklaşmak istiyorsan çocuklaşalım, Gri Hanım." Kapıya doğru ilerleyip beni arkasında bıraktı. "Seninle çocuklaşırım da ama işin dozunu kaçıracak olursak ve sen saçlarıma dokunmaya kalkarsan ben de aramızdaki o yastığı çekip atarım."

Peşine takıldım. "Yastığı çekip atmaya bahane arıyorum desene sen şuna."

Merdivenin başında durup tırabzanı tuttu ve omzunun üzerinden bana baktı. Dudakları çapkın bir gülümsemeyle süslendi. "Yastığı çekip atmaya bahane arıyorum."

Onu çimdiklemek için uzandığımda basamakları hızlıca çıkmaya başladı. Peşinden giderken, "Sen uyumasan da olur," dedim arkasından. "Köşede durup nöbet tutabilirsin. Alçak halkından biri beni öldürmek için kapıda belirdiğinde de onu yakalarından tutup mahzene atarsın."

Merdivenin diğer ucunda durup döndü. "Mahzen mi?"

Durup omuzlarımı kaldırdım. "Senin gibi bir şeytanın illaki bir mahzeni vardır."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kaşlarını düşünceli bir tavırla çattı ve hemen ardından başını onaylarcasına sallarken, "Evet, var," dedi. "Yancım olmazsan seni oraya kapatıp on iki öğün yemeğini verirken ziyaret etmeyi planlıyorum."

"On iki öğün?"

"Seni sadece günde üç kere görmek bana haksızlık olur. Üstelik günün ilk üç seferinde sadece nefret saçacağını düşünürsek bana fazladan öğün gerek." Gülerken beni baştan aşağı süzdü. "Kemiklerin sayılıyor zaten. Belki biraz kilo alırsın da elin kuvvetlenir."

"Seni daha iyi dövebilmek için mi?"

Başıyla onayladı. "Ayrıca dokunuşunu daha iyi hissedebilmek için."

Basamakları çıkmaya devam ederken, "Biliyor musun, eğer halkın beni öldürmeyi başaracak olursa kötü ruh olup peşine takılacağım. Sen korkudan ölene dek de durmayacağım," dedim ona.

"Lütfen," dedi abartılı bir şekilde. "Eğer kötü bir ruh olup peşime takılırsan sana âşık olurum ve senin için ölür, yanına gelirim." Dişlerini göstererek sırıttı. "Sonsuza dek birlikte."

"Sonsuza dek?" Aramızda bir basamak kala durdum. "Seninle sonsuza dek birlikte olacağıma şeytanla anlaşma yapar, cehennemden kendime arsa alırım."

Başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. "Sonra da oraya evimizi inşa eder, sonsuza dek cehennemde birlikte yaşarız. Ne de olsa şeytanla dostluğum baki. Seninle sonsuza dek yanmak istediğimi söylediğimde beni kırmayacaktır."

Bu iblis nasıl oluyor da her lafı evirip çevirip kendi istediği yere getirebiliyordu?

Karnına elimin tersiyle vurarak onu önümden ittim. "Bir meleği kandırsam iyi olacak."

Bu kez peşime takılan oydu. "Meleklerle de aram iyidir." Koridorda hemen yanımdan yürüyordu. "Annem bir meleğe benzediğimi söylerdi. Eminim bir meleği senden daha hızlı kandırabilirim. Yılan formuma da girmeme gerek yok üstelik."

Ona ters bir bakış attım. "Annesinin tatlı oğlu, ha?"

Başıyla onayladı. "Eğer merak ediyorsan Amber'i de şeytana benzetirdi. Yani benim yorumumla birlikte."

"Çift yumurta ikizisiniz," diye homurdandım. "Oldukça benziyorsunuz ve ikiniz de bir melek kadar güzel görünseniz bile şeytanın kalbini taşıyorsunuz."

"Demek güzel göründüğümü düşünüyorsun?" Gözlerini şüpheyle kıstı. "Yani ağzına layık bir adamım, ha?"

Karnını çimdiklediğimde kaçmaya çalışırken duvara çarptı. "Anca rüyanda görürsün."

Duvardan ayrılırken çarptığı kafasını eliyle ovuşturdu. Çapkın sırıtışını ise bu anda bile takınmaktan kaçınmadı. "Her gece."

"Her güne hayal kırıklığıyla başlıyorsun demek."

Dilini yanağının içine bastırırken omuzlarını kaldırıp bana biraz yaklaştı. "En azından rüyalarımda benden nefret etmiyorsun, Yekta."

"Yekta?" dedim sorarcasına. "Hani adımı söylersen senin için sıradanlaşırdım."

"Ne yani?" Bakışları ilgiyle yoğunlaştı. "Artık benim için sıradanlaşmak istemiyor musun?"

Bu tehlikeli bir soruydu. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Yine.

"Senin için sıradanlaşırsam halkın için açık hedef olurum."

"Hıı," diye mırıldandı. "Sadece halkım için açık hedef olmamak adına yani?"

"Sadece ondan."

"Hıı," dedi yine aynı tınıda. "Endişelenme." Yanımdan geçerken sesli bir iç çekti. "Benim için sıradan biri olman mümkün değil. Yalnızca adını söylemek hoşuma gitti." Omzunun üzerinden baktı ve "Yekta," diye ekledi yavaşça.

Bir kapıyı açıp içeri girdiğinde peşinden gitmekte gecikmedim. "Bana Yekta diyerek saçma kelime oyunları yapacaksan gerçek adını söyle de bileyim."

"Asil'in tam adını bildiğin gibi mi?"

Ahşap bir karyolanın beyaz bir nevresimle tamamlandığı, beyaz perdelerin parkelere dokunacak kadar uzun olduğu ve altı kapaklı ahşap bir gardırobun tüm bu sade görünümü bir bütün hâline getirdiği geniş bir yatak odasının tam ortasında durmuş, bana bakıyordu. İki komodinin birinin üzerinde bir çerçeve diğerinde iki çerçeve vardı. Ahşap ayaklı beyaz lambader hemen sol tarafımda, duvarın kenarında duruyordu. Hemen yanındaki ahşap şifonyerin üstünde bir düzine farklı boyutlarda çerçeve daha vardı ve her biri fotoğraflıydı.

Bakışlarımı odadan alıp sonunda ona bakabildiğimde, "Ne alakası var?" diye sordum şaşkınlıkla. "Asil'den bahsetmiyorduk bile."

"Bahsetmek istersin diye düşündüm. Ne de olsa şehrin ünlü çifti değil misiniz?"

"Ne?"

Yüzünü buruştururken, "Gri Hanım ve Gri Bey," diye homurdandı. "Bölgeden bölgeye koşturup Siyah'ın gazabından kaçan Gri çift. Kötü adam Kunter, iyi adam Asil. Gri Hanım'ın kurtarıcısı, şehrin yöneticisinin yancısı tatlı Gri Bey." Ellerini abartılı bir şekilde birbirine vurdu. "Şehrin yeni gözde çifti."

"Bunun üzerinden aylar geçti."

"Aylardır içimde tutuyordum," dedi nefesini bıkkın bir şekilde bırakırken. "Ne fark eder? Ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ hoşuna gitmiyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunun nesi hoşuma gidecekmiş?"

"Gazabımdan birlikte kaçan iki gri olarak ünlü bir çift olmak hoşuna gitmiyor mu?"

"Diyelim ki hoşuma gidiyor." Ona doğru adımladım ve hemen önünde dururken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Önce sen soruma cevap ver."

"Eğer hoşuna gidiyorsa belki de Yeşil Bölge yancısı olmalısın."

"Ne?"

Dik dik baktı bana. "Eğer gözümün önünde senin isteğinle sana dokunacak olursa onu öldürmeyeceğimin sözünü veremem, Yekta. Bu yüzden eğer Gri Hanım ve Gri Bey olacaksanız yancım olma. Aksi takdirde şehirdeki tek Gri olmanın tadını çıkarırsın."

"Bana *Gri Hanım*, ona *Gri Bey* diyen sendin!"

"Ve bunun için umarım cehennemde yanarım!"

Burnundan soluyarak önce yanımdan geçti, kapıyı kapatıp kilitledi ve sonra yatağa ilerleyip sol tarafına yattı. Bacaklarını ileriye doğru uzatıp kollarını göğsünde bağladı. Kaşları çatık bir şekilde gözlerini kapattı. Tam bir çocuk gibi.

Yatağın sağ tarafına geçip kenarına oturdum. Yastıklardan birini alıp ortaya koyarken onun koluna sertçe vurdum. Yine de gözlerini açıp mızmızlanmadı. Bu kez gerçekten sinirlenmiş olmalıydı. Üstelik bunu kendi kendine yapmıştı. Kafasında kurmuş ve delirmişti. Asil'den gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

Sol kolum yaralı olduğu için sağ tarafıma doğru yatmak zorunda kaldım. Bu da onu benim manzaram hâline getirdi. Hâlâ burnundan soluyordu ve kaşlarını biraz daha böyle çatacak olursa öyle kalacaktı.

Gözlerini açmadı ama aramıza koyduğum yastığı alıp ona sarıldı ve sonra yastığı diğer tarafına alırken bana sırtını döndü. Gözlerimi devirerek onun başının altından çektiğim yastığı bir daha aramıza koydum. Çok geçmeden onu da aramızdan çekip yere attı. Doğruldum ve başının altındaki son yastığı çekip yeniden aramıza koydum. Yastığı alıp odanın bir ucuna fırlatması bir oldu.

Öfkeyle iç çekip tekmemi sırtına geçirerek onu yataktan aşağı ittim. Yastıkla birlikte yere yuvarlandı. O henüz yerden kalkmadan yaralı koluma rağmen ona sırtımı dönüp yattım.

"Benim tatlı şiddet severim."

"Şiddetle öldürürüm seni."

Kıkırdadığını işittiysem de dönüp onunla uğraşmadım. Sarah en azından bizim itişip kakışmamızı durdurabiliyordu ama şimdi o yoktu ve sanki biz sonsuza dek böyle kavga edecektik. Doğru düzgün konuşma süremiz iki cümle kadardı. Zıt kutuplardık ve bu kutupların birbirini çekeceği falan yoktu.

Siyah Bölge'de, Siyah Bölge halkından uzakta ve Siyah Bölge Öncüsü ile aynı evde ama bir başımıza geçirdiğimiz ikinci günün sonunda birbirimizle tek kelime konuşmadık. O bana kızgındı nedenini anlayamasam da ve ben ona kızgındım sebebi apaçık ortada bir şekilde.

Üçüncü gün beni masaya bağlama tehdidi yüzünden yemek yedim ve dördüncü gün yataktan çıkmazsam beni kendiyle birlikte

yatağa bağlama tehdidi yüzünden yataktan çıkıp onunla evin önünde buluştum.

Ölümün benim üzerimde bıraktığı etki fazlasıyla ağırdı. İçime kapanır oluyordum ister istemez. Yapabilsem kendimi daracık bir dolaba kilitler, karanlıkta kendi kendimi yer bitirirdim. Öyle garip, saçma ve içinden çıkılmaz bir hâle geliyordum. Bunun en iyi örneği Caner'in ölümünden sonra ağzımı bıçak açmayacak hâle gelmem ve Kötülerin Şehri'ne düşmemdi.

Son birkaç dakikadır Sarah'ın mezarının yanı başındaki ağacı izliyordum. Bu bir badem ağacıydı ve ben bunu ancak fark edebiliyordum. Evimin bahçesinde olan badem ağacından çok daha büyük bir gövdesi vardı.

Badem ağacına bakarken zihnimden kopan bir anı gözlerimin önüne serildi öylece. Evimin bahçesindeki badem ağacımın tepesine çıktığım bir gündü. Elimde bir fotoğraf vardı ve o fotoğrafı kalbimin üzerine bastırmış, hüngür hüngür ağlıyordum. Acı içinde.

Kaşlarım hızla çatıldı. Bu anı ne zamana aitti? Şimdi hatırlıyordum ama ne için ağladığımı ve hangi zamanda olduğunu hatırlayamıyordum yine.

"Tut bakalım," diyen Kunter bütün dikkatimi dağıttı. Hatırlayacaksam da hatırlayamadım. Anı da silikleşti bir anda. "Bana fırlatma ama."

Kunter'in bana uzattığı bıçağa bakıp başımı hafifçe iki yana salladım. "Seni zehirleyerek öldüreceğimi söyledim."

Yalandan güldü. "Şakaları sadece ben yapayım, olur mu?"

"Şaka değildi," diye homurdanarak bıçağı aldım ve çevirmeyi denedim. Devin ve Kaan bıçağı öyle iyi kullanıyorlardı ki hayran olmamak mümkün değildi. Kunter de bu konuda harikaydı. Bıçak sanki ellerinin bir parçasıymış gibi. Hedef aldıkları bir bıçağın ıskalaması mümkün değildi. Benim de böyle bir yeteneğe ihtiyacım vardı ve tam da bu yüzden buradaydık. Niyetim birini öldürmek değildi ama en azından gerekli bir durumda kendimi korumak adına yaralayabilmeliydim. Bu beni her ne kadar delicesine korkutsa bile. Birinin vücuduna bir bıçağı sokmanın hissini tahmin bile edemiyordum. Korkunç, iğrenç bir şey olmalıydı. Bir de o bıçağı çekmek ve delinen et parçasından hızla akan kanı görmek... Sanırım kusacaktım. Rüzgâr, insanları zehirleyerek öldürmekte haklıydı.

Bıçağı öylece izlediğimi gören Kunter, "Şok tabancası teklifimi kabul etmeliydin," diye söylendiğinde ona yüzümü buruşturdum. Beni silahlarının olduğu bir odaya götürmüş ve onca silah, bıçak, patlayıcı arasından şok tabancası vermeye çalışmıştı. Ona şaka yapıp yapmadığını sorduğumda ise *şaka yapmıyorum, kimseyi öldürmek istemediğini biliyorum. Biri sana saldırırsa onu bununla bayıltabilir ve kollarıma koşabilirsin. Sonra da bayılttığın adamı bulur, sana dokunduğu için gırtlağını keyifle kesebilirim,* demişti.

Bu arada Kunter görmese bile o şok tabancasını almıştım. *Ne olur ne olmaz. İşimizi garantiye alalım.*

Bıçağı parmaklarımın arasında yavaş ve dikkatlice çevirmeyi denedim. Oldukça yavaş ve dikkatli. Başardım ve sonra onu sapından kavrayıp sivri ucunu Kunter'in boğazına doğru tuttum. Çenesini kaldırıp ellerini pes eder gibi havaya dikti.

"Belki bir gün, Gri Hanım ama bugün değil."

Aniden elini indirip bıçağı tutan elime alttan vurdu ve açılan elimden düşen bıçağı havada kaptı. Kolumdan yakaladı, beni kendine çekip sırtımı göğsünde dayadı ve bıçağı boynuma bastırdı.

Beni öldürmeyeceğini bilmeme rağmen nefesimi tuttum.

"Kolay lokmasın, ha?" diye alay ettiğinde dişlerimi sıktım. Üzerimde Kunter'in kot ceketi vardı ve cepleri epey genişti. Elimi cebime uzattım ve şok tabancasını kaşla göz arasında çıkarıp düşük ayarda onun koluna bastırdım. Bunu beklemediği için inleyerek geri çekildi ve eğer bıçağı gerçekten iyi kullanamıyor olsaydı boğazımda bir kesik açabilirdi ama neyse ki bıçaktaki kontrolü benim ayaklarımdaki kontrolümden bile iyiydi.

"Hile," diye sızlanırken ona döndüm ve şok tabancasını salladım. "Keyifliymiş." Üzerine doğru yürüdüm. "Gel bakalım, birkaç kere daha deneyeceğim."

Şok tabancasının ayarını yükseltip ona doğru koştuğumu gören Kunter irileşen gözleri ve şaşkınlıktan aralanan dudaklarıyla bir an bana bakakaldı ve sonra hızlıca kendini ağacın arkasına attı.

"Delirdin mi, Gri Hanım?"

"Biraz," diye yanıtlayarak peşinden koşturdum. Elinde bıçak vardı ama elinde şok tabancası ve tek cinayeti olan bir Gri'den kaçıyordu. Ondaki *ben etkisi* çok garipti doğrusu.

Ağacın bir tarafında durup ellerini havaya kaldırdı. Ağacın diğer tarafında durup şok tabancasını ileriye doğru tuttum.

"Normal insanlar ağacın etrafında romantik bir kovalamaca yaşıyor," diye isyan etti. "Ama sen beni şok tabancasıyla kovalıyorsun. Senden biraz olsun romantizm beklerdim."

Kaşlarım çatıldı. "Romantizm? Sana karşı içimde beslediğim tek şey öfkeyken mi?"

Bıçak olan elini bana doğru uzattı. "Yalan söyleme, sadece öfke olamaz."

"Biraz da alışkanlık."

"Yalan."

"Zorunlu iletişimizden kaynaklı hafif bağlılık?"

"Daha fazlası," diye itiraz ettiğinde, "Başka ne olacaktı?" diye çıkıştım ben de.

"Romantizm," dedi daha nahif bir sesle ve bıçağını indirdi. "Sevgi?" Gözleri şüpheyle kısıldı. "Aşk olsa tadından yenmez."

Şok tabancasını çalıştırdım. "Küçük bir kız gibi çığlık atarsan bırakacağım, söz."

Evin arkasına doğru koştuğunda peşinden fırladım. Çok hızlı koştuğunu itiraf etmem gerekirdi. *The Flash** yanında halt yemişti. Ben daha evin arkasına yeni varmışken o evi ikinci kez turluyor bile olabilirdi. Bir ara yanımdan hızlıca geçtiğine dair hayal görmüştüm sanırım. Sonra bir anda ortadan kayboldu ve ben kendimi onu ararken buldum. Bahçede değildi, evin arkasında da saklanmıyordu. O hâlde evin içine girmişti alçak.

Evin kapısını itip sessizce içeri daldım. Adımlarım yumuşaktı, sesimi duyup kaçsın istemiyordum. Önce salonu kontrol ettim ama karış karış aramama rağmen onu orada bulamadım. Ardından mutfağa baktım ama orada da yalnızca tezgâhtaki *browni*yi buldum. Bunu ne ara yapmıştı, bilmiyordum. Evde ikimizden başkası da yoktu ki yapsın.

Şok tabancasını tezgâha bırakıp bir çatal kaptım ve kenarından tırtıklamaya başladım. Gariptir ki inanılmaz lezzetliydi. Onu mutfakta ilk gördüğüm gün de şaşırmıştım ama bu daha inanılmazdı.

---

* *The Flash*, aynı adla DC Comics çizgi romanından uyarlanmış dizinin hız üzerine doğaüstü bir gücü olan süper kahramanı.

Browni yapmıştı, tek başına. Sarah varken mutfağın yanından nadiren geçiyordu ama o yokken sanırım marifetliydi.

Sesli bir iç çekerek çatalı tezgâha bıraktım. Sarah'ı düşünmemeye çalıştıkça bir şekilde onu düşünürken buluyordum kendimi.

Şok tabancamı kapıp Kunter'i aramaya devam etmek için mutfaktan çıktım. Onunla saçma sapan bir saklambaç oynamak bile Sarah'ı düşünmekten daha iyi hissettiriyordu buna.

Üst kata çıkıp odasını kontrol ettim. Gardıroba bile bakmıştım ama orada değildi. Banyoda da yoktu. Bütün odaları gezip en son çatı katına çıktım. Orada son bir oda kalmıştı ve oraya daha önce hiç girmemiştim.

Beyaz kapının önünde durup kulağımı kapıya yaslayarak bekledim. İçeriden hiç ses alamıyordum. Geri çekilip kapının kulpunu yakaladım ve şok cihazımı tehlikelere karşı hazırladım. Kapının kulpunu yavaşça çevirdim ve açılan kapıyı ittim. Şok tabancam onu susmak bilmeyen ağzından vurmak için hazırdı. Ta ki odanın içini görene dek.

Bu oda Kırmızı Bölge Öncüsü Amber için olduğunu sessiz bir şekilde haykırıyordu bana. Kırmızı duvarlar, yatak örtüsü, halı ve abajur. Gözüme çarpan neredeyse her şey kırmızıydı. Üstelik burada ona ait fotoğraflar vardı. Fotoğraflarda tek değildi, kardeşi de yanındaydı. Kunter ve Amber'in eski fotoğrafları her yerdeydi.

"Garip," diye mırıldanarak içeri girdim. Komodinin üzerindeki çerçeveyi alıp içindeki fotoğrafa baktım. Orada Amber ve Kunter'in çocukluk fotoğrafı vardı. Küçükken birbirlerine daha çok benziyorlarmış ve kesinlikle ne kırmızı ne de siyah giyiniyorlarmış. Beyaz montları ve tatlı şapkalarıyla karın altında, sanki bir kar küresinin içindeymiş gibi çekildikleri tatlı bir fotoğraftı. Aralarında bir kardan adam vardı ve ikisi birlikte ona sarılıyorlardı. Kameraya gösterdikleri dişleri kocamandı, gülümsemeleri inanılması güç bir şekilde sahici. Onlar hiç şimdi tanıdığım insanlara benzemiyorlar, yalnızca şimdiki hâllerini andırıyorlardı.

Böyle tatlı çocuklardan nasıl birer canavara dönüşmüşlerdi? Bu gerçek gülümsemelerin bir noktada bir şey yüzünden solmuş olması gerekiyordu. Onlara ne olmuştu da kötü olmayı seçmişlerdi?

Bir bilinmezlik daha.

Elimde çerçeveyle birlikte usulca odanın içine doğru döndüğüm sırada kapı gıcırdayarak hafifçe aralık kalıncaya kadar kapandı. Çerçeveyi indirip çenemi dikleştirdim.

"Orada olduğunu biliyorum," dedim kapıya doğru yaklaşırken. "Sabaha kadar saklanamazsın, Siyah." Kapının hemen önünde durdum. "Ortaya çık da bitsin şu oyun."

Kapının kulpunu yakaladım ve açmadan önce birkaç saniye bekledim. Çoktan başka bir yere saklanmış olabilirdi. Kapıyı bir anda açtığımda orada değildi ve kafamı koridora uzattığımda ondan hiç iz yoktu.

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturmuştum ki aniden odanın içinden yükselen telefon sesiyle nefesim kesilerek irkildim. Odanın içinde döndüğümde orada bir ev telefonu buldum. İlk anda dikkatimi çekmemişti ama öylece şifonyerin üzerinde duruyordu. Burada telefonun olması bir yana, bu telefonu kim arıyordu?

Şüpheyle telefona yaklaştım. Evet, gerçekten çalıyordu. Telefonu açıp kulağıma yasladım.

"En sevdiğin korku filmi ne, Gri Hanım?"

"Ne?" Telefonla birlikte kapıya ilerledim. "Ne tür bir oyun oynuyorsun yine sen? Delirdin mi?"

Telefonun ucundaki Kunter'den başkası değildi ama ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım.

"Önemli olan benim delirip delirmemem değil, nerede olduğum."

Telefon kablosuzdu, bu yüzden evde rahatlıkla dolaşabilirdim. Telefonla birlikte koridora çıktım ve merdivene doğru ilerledim. Onu bir yerde kıstırabileceğime emindim.

"Çok uzağa gitmiş olamazsın."

"Sıcak dersem yakın, soğuk dersem uzak, Gri Hanım."

Alt kata inerken, "Seni yakaladığımda o gri saçlarını tek tek yolacağım," diye söylendim. Merdivenden inip sağa döneceğim sırada, *"Soğuk,"* dedi bir anda ve ben yönümü değiştirdim. Sola doğru ilerlediğimde, *"Sıcak,"* dedi daha kısık bir sesle.

Buralarda bir yerlerde olmalıydı ama arkasında hiçbir iz bırakmadığı için tahminde bulunmam çok güçtü. Soğuk-sıcak oyununa kalmıştım yani.

Aşağı inen merdivenin önünden geçip gittiğimde, "Soğuk," dedi ürkütücü bir sesle. Telefonun ucundakinin o olduğunu bilmeme rağmen ürkmüş, garip hissetmiştim nedense.

Merdivenin önüne geri döndüm ve aşağı inen basamaklara, karanlığa baktım. Merdivenin sonunda bir kapı vardı ve eğer o odadaysa beni izliyor olması mümkün değildi. En azından evde kamera yoksa.

Gözlerimi etrafta gezdirdim ama kamera göremedim. O hâlde içeride değildi. Arkama baktım ama orada da değildi.

"O merdiveni inmeyeceğim," dedim geldiğim yerden geri dönerken. "Benimle oynamak istiyorsan oyun alanını ben seçerim."

"Soğuk."

Olduğum yerde durdum. "*İnmeyeceğim,* dedim sana."

"Soğuk," diye tekrar etti inatla.

Merdivene doğru döndüm. "Seni bulduğumda her yerini morartacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Sıcak," dedi ama sanki bıyık altından gülüyordu. Alçak!

Onu parçalama arzuma yenik düştüm ve merdiveni indim. Buranın onun çalışma odası olduğunu ve içeride silahları olduğunu biliyordum. Havalandırma vardı ama penceresi yoktu. Tek çıkış hemen önümde duran kapıydı ve beni kıstıracak olursa sahiden saçlarını yolmam gerekebilirdi.

Kapının kulpunu yakalayıp çevirdiğimde telefonun diğer ucundan çıt çıkmıyordu. Kapıyı itmeden önce omzumun üzerinden arkama baktım. Orada değildi.

Önüme dönüp kapıyı hızlıca ittim ve şok tabancamı kaldırdım. Kapı gıcırdayarak açıldı ve duvara çarparak durdu. Oda karanlıktı ve bir pencere de olmadığı için bu, zifirî bir karanlıktı.

Karanlık odanın içine doğru adımlarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp ışığa uzandım. Işığı hemen buldum ama birkaç kere denememe rağmen açılmadı.

Tekrar ediyorum. Alçak Siyah!

Telefonu kulağıma yaslayıp, "Seni bayıltana kadar şoklayacağım," diye tehdit ettiğimde kıkırdadığını işittim. Sesin odadan bir yerden gelip gelmediğini çözmeye çalıştıysam da çözemedim. Sinsi bir yılan gibi hareket ediyordu.

Sola döneceğim sırada, "Soğuk," deyince sağa döndüm ben de. Ondan, "Sıcak," yanıtını aldım. Etrafa bakındıysam da göremedim onu. Nereden görüyordu bu beni?

Sanırım bir dolabın önündeydim şimdi. Yukarıdan gelen zayıf ışıkla az çok bir şeyleri seçebiliyordum ama bir an sonra tökezlemememem için hiçbir güvencem yoktu.

Dolabın önünden ayrılacağım sırada, "Soğuk," dediğinde sesli bir iç çekerek telefonu indirdim. Hayır, dolabın içinde olması mümkün değildi. Bu bir gömme dolaptı, içerisinin ne kadar geniş olduğundan bu yüzden emin olamıyordum ama buradayken beni göremezdi. Hayır, içeride değildi.

"Beni o dolapta kıstırmayı planlıyorsan şansına küs," diye söylenerek odadan çıkmak için arkama döndüğümde bir fener yandı ve *Çığlık* maskeli suratı aydınlandı. Çığlığımı o noktada tutmam, korkumun frenlerini dizginlemem mümkün değildi. Boğazımdan kopan bir çığlıkla kendimi arkaya doğru attım ve dolaba sırtımı çarptım.

Elim hızla kalbime gitti. "Seni alçak, pislik, manyak..."

Ben korkuyla titrerken o öylece karşımda dikilmeye devam etti. Maskeli suratını omzuna doğru eğdi ve bıçağını usulca havaya kaldırdı. Sessizdi, kostümle öylece karşımda dikiliyordu ve fener yalnızca onu aydınlatıyordu.

"Komik değil," dedim sertçe. "Tamam, bitti. Çıkar şu kostümü."

Susmaya ve bakmaya devam etti. Korkutmuştu işte beni, niye sesini çıkarmıyordu? Niye hâlâ gülmemişti? Gülerdi o, tutamazdı kendini. Mümkün değildi.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür çarpıyordu ve korkudan dilim damağım kurumuştu. Üstelik ısrarla rolü bırakmıyordu. Tamam, o hâlde, ben de oynardım. Yalnızca o *Çığlık* hayranı değildi. Ben de bütün filmleri izlemiştim ve tabii ki favorim ilkiydi.

"Psikopat katili mi oynamak istiyorsun?" diye sordum aynı filmdeki gibi alayla. Başını sallayarak bunu onayladığında gözlerimi devirmekten alamadım kendimi.

"Aziz kurban ben olabilir miyim?" diye sordum bu kez. Yeniden başıyla onayladı beni. Tamam, itiraf etmeliyim ki maskeyle oldukça korkutucu görünüyordu. Onun Kunter olduğunu ve beni öldürmeyeceğini bilmeme rağmen korkuyordum.

"Tamam, bakalım." Aramızdaki kısa mesafeye göz ucuyla bakıp devam ettim rolüme. "Lütfen beni öldürme, Bay Hayalet Surat. Devam filminde olmak istiyorum."

Üzerime doğru eğildiğinde bakışlarımı yukarı kaldırdım. Maskenin ardından kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor olmalıydı.

Uzunca bir süre yine sessiz kaldığında bütün tadım kaçmıştı. Artık onun Kunter değil de bir başkası olduğunu bile düşünmeye başlamıştım. Bıçak gerçek miydi, ondan bile emin değildim artık.

Gözlerimi şüpheyle kapıya çevirdiğimde, "Sorun nedir?" diye sordu. "Bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun?" Aniden bıçağını suratıma doğru kaldırdığında kendimi daha fazla tutamadım ve yumruğumu karnına geçirdim. İnleyerek iki büklüm olduğunda maskesini tutup çektim ve sonunda suratı oraya çıktı. Karnını tutarak katıla katıla gülmeye başladı.

"Suratın," dedi kahkahalarının arasından. "Daha önce hiç bu kadar komik görünmemişti."

Gerginlikten neredeyse çatlayacak gibiydim ama o gülmekten çatlayacaktı. Kostümünden yakalayıp ona vurmaya başladım. Kollarına, karnına, göğsüne, omzuna... Elim nereye çarpıyorsa oraya. Yine de bu onu yıldırmadı ve daha da eğlenmesine neden oldu. Onu yere yığdığımda bileğimden yakalayıp beni kendiyle birlikte yere çekti. Ona biraz daha vurdum ama hiç hissetmiyormuş gibi gülmeye devam etti. En sonunda vurmaktan yorularak yanına attım kendimi. Şimdi ikimiz de yerde, yan yana uzanıyorduk ve o gülmeye devam ederken ben nefes nefeseydim. Kalbimin ritmi henüz düzeliyordu.

"Ee, erkek arkadaşın var mı?" diye taklide devam ettiğinde daha fazla kendimi tutamadım ve onunla birlikte gülmeye başladım. Kabul etmeliydim, güzel oynamış ve beni gerçekten korkutmayı başarmıştı.

Gülmeye devam ederken kafamı çevirip ona baktığımda sessizleştiğini ama kahkaha atmasa bile hâlâ gülümsediğini gördüm. Gülümsüyor ve beni izliyordu.

"Ne var?"

Dudaklarını birbirine bastırırken başını iki yana hafifçe salladı. "Hiç," dedi kısık bir sesle. "İlk kez böyle güldüğünü gördüm."

"Komikti."

"Komik olsa da bana gülmezdin."

Doğruydu, ona gülmezdim. "Belki bir şeyler değişmiştir."

"Belki."

Yerden kalktı ve ellerimden yakalayıp beni de ayağa çekti. "Hadi, şimdi kendini korumayı ve en azından bir bıçak tutmayı öğrenme zamanı."

Onu başımla onayladım. "Sonra da Yeşil Bölge'ye gideceğim."

Kaşları çatıldı. "Yeşil Bölge'de ne işin var?"

"Giray davet ettiğinde oradaydın."

"Birileri seni öldürmeye çalışıyor ama sen yalnız başına Yeşil Bölge'yi gezmeye mi gideceksin?"

"Orada katiller yaşamıyor."

Dudaklarına yalancı bir gülümseme yaydı. "Halkımı tanıyorum, Gri Hanım. Şu an yalnızca benim yanımda güvendesin. O yüzden gezini başka bir tarihe ertele."

Odayı loş bir şekilde aydınlatan feneri yerden alıp kapattı ve hızla kapıya ilerledi. Yüzümü buruşturarak peşinden gittim. "Sessizce gidip döneceğim. Belki sen de bu sırada Sarah'a bunu kimin yaptığını bulur ve halkını dizginlersin."

Basamakların ortasında aniden durup bana döndü ve tepeden suratıma baktı. "Elbette bunları yaparım ama bu sırada sen yanımda olacaksın." Yüzünü buruşturup kusacakmış gibi göründü. "Yeşil Bölge'de ne işin var ya? Giray'la ne yapacaksın? Fark etmediysen eğer söyleyeyim, Amber kıskanç bir kadındır ve kafasında türlü türlü senaryolar kurup hayatını cehenneme çevirmenin planlarını yapabilir."

"Kardeşinin nasıl biri olduğunu biliyorsun demek."

"Tabii ki biliyorum."

Resmen kavga ediyorduk.

"O hâlde sana daha fazlasını yapmak istediğinin de farkındasındır."

"Ne?"

"Fark etmediysen eğer söyleyeyim, Amber seni öldürmek istiyor. Burada hayatı tehlikede olan yalnızca ben değilim!"

Gözleri genişledi. "O benim kardeşim."

"Üzgünüm," dedim sertçe yutkunurken. "Ama bunu istiyor. Öncü ölürse yancı yerine geçermiş. Diğerleriyle birlikte seni öldürmesine yardım etmemi ve sonra Siyah Bölge'yi onun isteğine göre yönetmemi istiyor." Rahat bir nefesi dışarıya bıraktım. "Söyledim işte."

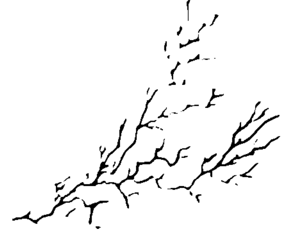
Bir süre yüzüme, gözlerimin en derinine baktı. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı belki de. Doğruyu söylüyordum ve bana güvenmeliydi. Bana inanmasına ihtiyacım vardı.

Bana baktı, başını çok hafifçe iki yana sallar gibi hareket ettirdi ve ardından bana arkasını dönüp gitti. Bakışlarında ise yalanın emaresi vardı. Bana inanmamıştı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in dünya üzerinde inanmak istemeyeceği tek şey kardeşinin onu öldürmek istiyor olmasıdır. Buna inanmak yerine inanmasını bekleyenleri karşısına almayı tercih eder.

BÖLÜM 36

Sevdiğim ve ailemden olan birinin beni öldürmek istediğini düşününce anlıyordum aslında onu. Canımdan çok sevdiğim annemin beni öldürmek istediğini söyleseydiler inanmazdım onlara. Anneme koşar, sarılırdım ve hançerini kaldırıp sırtıma saplasa yine de kabul etmez, öyle ölürdüm sanırım. Bunu kabul etmek ölmekten daha beterdi çünkü. Annemle Amber cadısı kıyaslanamazdı tabii. Amber kötülüğün içinde dans ediyordu ve bundan hiç rahatsız değildi ama annemin kalbi bir meleği şaşırtacak kadar temizdi. Bu yüzden Kunter'in küçük de olsa buna inanacağını düşündüm. İnanmak istemezdi ama kabullenirdi. En azından öyle sanmıştım. Ama o belki de farkında olsa da kabullenmek istemiyor, Amber'in onu öldüreceği ânı beklerken onu sevmeye devam etmek istiyordu. Ölümü bu gerçeğe tercih ediyordu. Belki de yirmi altı yıldır hayatında olan kardeşi yerine birkaç aydır hayatında olup bu kısa sürede de ondan nefret ettiğini haykıran bir kadına inanmayı saçmalık olarak görüyordu.

Dün, gece yarısına kadar çalışmıştık ama tek kelime etmemiştik. Normale nazaran daha sert, işinde görmüştüm onu. Bana bıçağı nasıl kullanacağımı gösterirken kaşları hep çatıktı, dudakları dümdüz bir çizgi hâlindeydi. Hiç şaka yapmamıştı ve bu inanılmazdı.

Başımı badem ağacının kalın gövdesine yaslayıp ilerideki İstanbul manzarasına baktım. O zaman karar verdim. Kunter'e bunu ispatlayacaktım. Kendime şahit bulacaktım. Kunter burada kalıp beni Siyah Bölge halkından korumanın yolunu bulabilir, Sarah'ın katilini ortaya çıkarabilirdi. Ben de Yeşil Bölge'ye gider, Amber yılanının foyasını ortaya çıkarırdım. Giray beni boşu boşuna Yeşil Bölge'ye davet etmemişti. Amber'le aralarında bir şey olmuştu ve belki de o da benzer bir şeyin peşindeydi.

"Gri."

Kunter'in sesini duyunca bakışlarımı manzaradan alıp eve doğru çevirdim. Üstünü değiştirmiş, hazırlanmıştı. İfadesi hâlâ aynıydı, sert. Sanki ona, onu öldürmek isteyenin ben olduğumu söylemiştim. Gerçi bunu sıklıkla söylüyordum ama o zaman bile böyle bir tavır takınmıyordu bana.

"Gidelim."

Ağaçtan indim. "Ben Yeşil Bölge'ye gideceğim."

Arabaya çevirdiği bakışları üzerime doğru keskin bir şekilde döndü. "Söylediklerimi duymadın mı?"

"Duydum." Birkaç adım uzağında durdum. "*Belki de Yeşil Bölge yancısı olmalısın*, dediğini duyduğum gibi."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Kendi ağzınla söyledin. Belki de Yeşil Bölge yancısı olmalıyımdır."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"İyi." Başını çevirdi. "Git, şansını dene."

"İyi," diye tekrar ettim sertçe ve arabaya doğru ilerledim. Arabaya binip kapıyı kırarcasına kapattığımda peşimden gelip arabaya bindi. "Öyle olmaz, bir dahakine kır."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Bir dahakine kırarım!"

Arabayı çalıştırdı ve Siyah Bölge'nin içine doğru yol aldı. Yol boyunca tek kelime etmedik ama sık sık sert bakışlarımız birbirine dokundu.

Onu anlayamıyordum. Bana kızmasında hiçbir anlam yoktu. Bunu hak etmiyordum ama o öfkesini benden çıkarmaya devam ediyordu.

Siyah malikânesinin önünde durduk. Beni elbette meydana bırakmayacak, Yeşil Bölge'ye gidişimi izlemeyecekti. İnatçı herifin tekiydi ne de olsa.

Arabadan inip ev yerine sokağın sonuna doğru ilerlemeye kalktığımda arabanın arkasından dolanıp yolumu kesti.

"Önce yemek."

Yüzüne bakmadan, "Aç değilim," dedim.

"Önce yemek," diye ısrar etti. "Benimle yemek ye."

"İstemiyorum."

Yanından geçip gitmek istediğimde bileğimden yakalayıp durdurdu beni. "Yemek yemeden hiçbir yere gidemezsin."

Sert bakışlarım şimdi suratını hedef alıyordu işte. "Senden izin almıyorum."

"Benden izin almıyorsun ama bensiz Siyah Bölge'de tek başına hiçbir yere gidemezsin. Seni Yeşil Bölge'ye ben bırakacağım." Evin kapısını işaret etti. "Şimdi önce benimle yemek ye, sonra çıkarız."

"Belki de benimle böyle konuşmaman gerektiğini anlaman için saçlarını gerçekten ağzına tıkmalıyımdır!"

Duraksadı, gözlerini kısa bir an boşluğa çevirdi ve omuzlarını düşürecek bir nefesi sessizce bıraktı. "Önce yemek yiyelim," dedi daha nazik bir tonda. "Gücünü topla, sakinleş. Sonra güvenliğin için Yeşil Bölge'nin girişine kadar sana eşlik ederim." Sertçe yutkundu. "Tabii, sen de istersen."

Onunla kavga etmeyi hiç istemiyordum. Sarah'ın bize bıraktığı sükûnet bu değildi. Kavga etmemizi değil, birbirimizi sakinleştirip birlikte hareket etmemizi isterdi ama biz sürekli tartışıyorduk.

Başımı hafifçe sallayıp eve ilerledim. Sokağı kontrol edip öyle geldi peşimden ve benden önce eve girdi, içeriyi de kontrol etti. Anlaşılan artık hiçbir yer güvenli değildi. Onun yanı başı dışında. Kendi için değil, kaşla göz arasında bana olabileceklerden korkuyordu yalnızca. Ona hiçbir şey olmazdı ne de olsa.

Birlikte mutfağa geçtik. Dolapta önceden hazırlanıp bırakılmış yemekler vardı. Kunter onları çıkarıp ısıtmaya ve salata hazırlamaya başladığında sandalyeye oturmuş, onu izliyordum. Dudakları hâlâ düz bir çizgi hâlindeydi ama ona kızınca kaşlarını biraz gevşetmişti.

Ne düşünüyordu acaba? Hiç ipucu vermiyordu.

"Sanırım mutfakla aran iyi."

Başını hafifçe salladı. "İyi."

Domuz.

"Kötülerin Şehri'ne düşmeden önce aşçılıkla ilgilendiğin oldu mu?"

Dilini damağına vurup şaklattı. "Hayır."

Keçi.

"Hayalin neydi peki?"

"Doktor olacaktım," dedi çarçabuk ve hazırladığı salatayı salona götürmek için yanımdan ayrıldı. Arkasından bakakaldım. Doktor mu olacaktı? İnsan hayatı kurtarmanın hayalini kurarken nasıl onların hayatına son veren bir katile dönüşmüştü? Üstelik yalnızca katil değildi, katilleri yönetiyordu.

Hayat, insan iyi planlar yaparken onu kötü seçimlere yönlendiren garip bir oyun olmalıydı.

Bir süre gelmeyince peşinden salona gittim. Onu masanın yanı başında, ellerini masaya bastırmış bir şekilde öylece ayakta dikilirken buldum. Geldiğimi bile fark etmeyecek kadar düşüncelere dalmış durumdaydı.

Belki de söylediklerimi düşünüyordu. Amber hakkında yalan söylemediğimi, bunun bir ihtimal olduğunu... Belki de bana inanıyordu. Ya da konu Amber değildi. Doktor olma hayalini dile getirmesi için onu zorlamıştım. Bunu da düşünüyor olabilirdi. Doktor yerine nasıl bir katil olduğunu...

Ona yaklaştım ve hemen yanında durdum. "Her söylediğime alınıyor musun yoksa bu adadaki diğer bütün insanlar gibi sen de mi beni delirtmeye ant içtin?"

Buzdan harelerini keskin bir şekilde gözlerime çevirdi. "Senin için ne zamandan beri diğer insanlardan ayrılıyorum, Gri?"

Kaşlarım çatıldı. "Alakayı çözemedim."

"Diğer bütün insanlar ve ben."

"Sorum bu değildi."

"Gerçekten Giray'ın yancısı olmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu pat diye. "Ona benden daha fazla mı güveniyorsun? Doğru düzgün konuşmadınız bile."

Kirpiklerimi kırpıştırarak başımı çevirdim. "Bana güvenmeyen sensin."

"Sana güvenmiyor değilim. Kandırıldığını düşünüyorum, o kadar."

Bakışlarımız yeniden kesişti. "Ne kandırılmasından bahsediyorsun sen?"

"Amber katil değildir ama katil rolüne bürünmeye bayılır."

"Belki de sadece buna inanmanı istemiştir."

"Şu zamana kadar bir kişiyi bile öldürmedi."

"Elleriyle kimseyi öldürmedi ama düşünceleri ve o sivri, çatallı diliyle birçok insanın ölüm emrini verdi."

"Şehirde ölümü ben yönetiyorum," derken işaret parmağını göğsüne bastırdı. "Ölümü öldüremezsin, Gri ve kardeşim bunun farkında."

"Ölümü yönetiyor olsaydın Sarah ölmezdi."

"Bunca yıl Sarah bir kez bile hedef olmadı."

Dudaklarım hızlıca bir cevap vermek için aralanmıştı ki hemen geri kapandı. Sıkıca birbirine bastırdım dudaklarımı ve sessiz kaldım. Çünkü beni suçlamıştı. Evet, sonunda yapmıştı bunu. Bunca yıl hedef olmayan Sarah'ı hedef hâline getiren bendim ve o bunun farkındaydı. Ölümü yönetiyordu ama Sarah'ın öldürülmesini engelleyememiş, onu koruyamamıştı. Kendine kızgındı, bana kızgındı ve bunun acısını çıkarabileceği tek kişi bendim ama benim de canım yanıyordu.

"Giray umarım ikna olur," dedim kısık bir sesle ve geriye adımladım. "Artık senin yancın olmak istemediğime eminim."

Buzdan hareleri parladı, parladı, parladı ve sanki evin içi buz kesti. "Neden?" Kunter'in alçalan sesi kötücüldü. "Kardeşimin istediği gibi beni öldürüp yerime geçmen senin için daha iyi değil mi yoksa?" Kaşları çatıldı ama nefretle değil, imayla. "Söylesene, bunu ne zaman öğrendin?"

Sertçe yutkunmam gerekti çünkü bunu öğreneli bir ay olmuştu. Ona ancak söylediğim için bile bir noktada kendimi onlar gibi hissetmiştim. İğrenç bir histi. "Ne fark eder? Ne zaman söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktın."

"İnanmayacağımı bildiğinden geç söyledin yani?"

"Geç söyledim," diye itiraf ettim. "Dosyayı almaya geldiğim gün öğrendim."

"Bir ay önce."

"Bir ay önce," diye tekrar ettim. "Senden pek hazzetmediğim zamanlardı."

Dudaklarında zayıf, alaycı bir gülümseme peyda oldu. Bu ima dolu, gıcık bir hareketti. O kadar sinir bozucuydu ki yumruklarımı suratının ortasına geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Düşündün," dedi ağzının kenarıyla. "Onlardan olmak istedin."

Öfke, kürek kemiklerimin arasında savrulup bütün bedenimi ele geçirdi. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken kaşlarım hızla çatıldı. Öfkeyle soluk verdim.

"Ne?" diyebildim sadece. Konuşmaya kalkarsam onu bir kere değil, bin kere kırabileceğimi biliyordum çünkü.

"Gri ve Gri," dedi inatla, sinirle, benimle çarpışmak için hevesle. "Asil'le iş birliği yapma fikri hoşuna gitmiştir kesin. Sakın bundan Asil'in haberi olmadığı yalanını uydurup onu korumaya çalışma."

Donuklaştım, tek kelime edemedim ona çünkü inanamadım bunu söylediğine. Aksine, onlarla iş birliği yapmamak için onları karşıma almıştım. Hayır, onun için hepsini karşıma almıştım ben. Amber'i düşman etmiştim kendime. Üstelik beni tehdit bile etmişlerdi ama yine de boyun eğmemiştim onlara.

Kunter uzun bir iç çekişle, gözlerimin içine bakarak, "Çevrendeki herkes beni öldürmenin peşindeyken senin onlardan farklı olduğunu düşünmedim zaten, endişelenme," dediğinde dişlerimi kıracak kadar sıkarken buldum kendimi.

Benimle nasıl böyle konuşabiliyordu? Ona hiçbir şey yapmamış, karşısında durmamıştım. Aksine, ona yardım etmeye çalışıyordum. Sarah'ın dediği gibi bir adam olduğuna inanmak istemiştim yalnızca ama o bana aksi olduğunu kanıtlamak ister gibiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum çaresiz bir tınıyla. "Sana gerçeği söylediğim için mi? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Dilini dudaklarında gezdirirken bakışlarını benden kaçırdı. "Senin için Giray'la konuşurum."

"Ne?"

"Yancısı olman için onunla konuşurum. Onun yanında güvende olursun."

Geriye doğru adımladım. "İkimiz de aynı şeyi istiyoruz belli ki."

Yine gözlerimin içine bakmadı. "Evet."

Kısık gözlerle ona baktım. Gerçekten bunu mu istiyordu? İçgüdülerim bu tavrının arka planındakileri yakalamak ve üzerine giderek, zorlayarak da olsa, olabilecekleri keşfetmek için yükseldi. Yine de kendimi dizginlemeyi başardım.

Ona sırtımı döndüm, gitmek için hazırlandım ama adımlarıma güç verip ilerleyemedim. Ellerimi yumruk hâline getirdim, sıktım, sıktım... Onun suratına indirmek için hazır hâle getirdim ama bunu da yapamadım. Yine de dayanamadım ve gitmek yerine kafamı çevirip ona baktım. Bakışlarımız ilk anda kesişti.

"Kardeşinin seni öldürmek istediğine inanmaktansa benim seni öldürmek istediğime inanmak senin için daha kolay olduğundan böyle davranmanı anlayabiliyorum. Belki de bu kadar uzun süre biri sana katlandığı için şaşırmış, afallamışsındır." Ellerimi şiddetle iki yana açtım. "Sana sırtımı dönmem için çabalıyorsundur bu yüzden. Senin yerine Asil'i seçtiğime inanmak senin için daha kolaydır çünkü gerçeğin bünyende yaratacağı hisse alışkın değilsindir, korkuyorsundur ondan." Sesim gittikçe yükseldi ve duvarlara çarpıp yankılanmaya başladı. "Evet, çevremdeki herkes senin öleceğin ânı görmek için can atıyor. Ölümün üzerine kurulan hayalleri dinledim, bazen de onlarla bunun hayalini kurdum. Doğru, senden binlerce kez nefret edip kurtulmak istedim."

"Vicdanın sızladı da söyledin demek," dedi tükürür gibi bir sesle. "Acıdın bana, ha?"

"Acıdım sana!" diye bağırdım ona. Alt tarafı birlikte yemek yiyecektik ama şimdi karşı karşıya gelmiş, kavga ediyorduk. "Diğer bütün insanlara acıdığım gibi. Sizin yapmadığınızı ben yaptım sizin için. İyi olmanı istedim ama sen iyi olmanı istememden korktun. İyi bir şey yapmamdan korktun. Aynı halkın gibi! Onlar gibi merhametime kapılıp vicdanını sorgulamaktan korktuğun için beni dinlemek yerine itmeyi tercih ettin." Öfkeyle onu göğsünden ittim. "İyi o hâlde. İki dünya bir araya gelse bundan sonra yine de yancın olmam senin. Kardeşin mezarını kazarken uzaktan izlerim öylece. Belli ki alışık olduğun yalnızca bu."

Kunter'in yüzünden bir gölge geçti. Duyduklarından sonra karanlık bir ifade takındı. Çene hattı keskinleşti, kaşları indi ve

dudakları gerildi. Acımadan, karanlığından korkmadan sapladım son hançerimi de.

"Sevilmemek bu kadar hoşuna gidiyorsa sevmem seni, sevilmeni istemem. Sevilmekten, anlaşılmaktan bu kadar korkuyorsan anlamam bir daha seni. Beni bir kere ittiysen ben de itmeye devam ederim seni. İnanma bana ama ölürken özür dile benden. Kardeşine timsah gözyaşlarını silmesi için kırmızı bir mendil uzatırken söz, kabul edeceğim özrünü!"

Konuşmayı bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım. Ağzım beynimden hızlı hareket etmişti. Cümlelerimin birçoğunu kurmayı planlamamıştım bile ama öylece çıkıp gitmişlerdi işte.

Söyleyeceklerim bittikten sonra Kunter'in bir tokat yemiş gibi göründüğünü fark ettim. Bir süre ağzı açık balık gibi durduktan sonra zoraki bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

Belki konuşacaktı, onca cümleme cevap verecekti ama bunu istediğimi sanmıyordum. Ondan bir suçlama daha duymak istemiyordum. Suçlamalarının birini bile hak etmiyordum.

Orada durmadım, onun bana bir cevap vermesini dahi beklemeden kapıyı çarparak evden çıktım. Arabası kapının önünde duruyordu ve anahtarı üzerindeydi. Hiç tereddüt etmeden bindiğim arabasını çalıştırdım ve Siyah Bölge'nin meydana çıkan sokaklarına sürdüm. Öfkeden, sinirden kendimi yiyip bitirecek gibi hissediyordum. Çıldırmanın eşiğindeydim.

Kunter bana inanmamış, beni suçlamıştı. Bana inanmamasını bir noktada bekliyordum ama beni suçlaması... Bu hiçbir koşulda akıl yürütebileceğim bir şey değildi. Ona geç söylememe de kızabilirdi ama bu yaptığı... Ah! Onu parçalara ayırmak istiyordum.

Her şeyi berbat etmiştim. Ona bunu asla söylememeliydim. Kunter bir şekilde fark eder, kendini korurdu ne de olsa. Bunu söyleyerek onda bir şeyleri tetiklemiş ve beni kendinden itmesine neden olmuştum. Aramızın bir noktada iyi olabileceğine ve sonunda zıt kutupların birbirini çektiğine inanmıştım ama demek yanılıyordum. Aynı tarafta olabileceğimizi sanmıştım ama bu da kısacık sürmüştü. Bizi yakalarımızdan tutup birbirimize çeken ve yakın tutan tek şeyin Sarah olduğu da netleşmişti böylece.

Çok küçük bir noktada onu anlayabilsem de öfkem bu küçük noktadan milyonlarca kat daha büyük bir noktaydı. Sarsılamaz, devrilemezdi. Buz mavisi bakışları ilk kez gerçekten soğumuştu bana karşı. Aramızdakileri çözmek değil, yıkmak istemişti öylece. Yıkardım öyleyse, paramparça ederdim.

Kalabalık Siyah Bölge sokaklarında ilerlerken kornaya basma ya da frenleme zahmetinde bulunmadım. Öfkem yalnızca öncülerine değil, onlara karşıydı da aynı zamanda. Önüme çıkan bazılarını ezmeyi bile düşünmüştüm. İçlerinden birileri Sarah'ı öldürmemiş miydi ne de olsa? Beni de öldürmek istiyorlardı. Belki de onlar gibi olmak en kolay yol olurdu. Öncüleri de bunu isterdi eminim ki. Onlar gibi kötü, vicdansız, merhametten yoksun bir pislik olursam keyifleri yerine gelirdi ve severlerdi bile beni.

Meydana vardığımda arabanın tekerleri zeminin tozunu arttırarak durdu. Hızla arabadan indim, kapıyı tam da onun istediği gibi kırarcasına sertçe kapattım. Gürültüyle kapanan kapının sesi meydanda yankılanırken Yeşil Bölge'ye doğru adımladım.

Siyah Bölge'den de halkından da o lanet laftan anlamaz öncülerinden de nefret ediyordum. Hatta o lanet öncülerinden nefret etmediğim anlar için kendimden de nefret ediyordum.

Yeşil Bölge'ye ilerlerken zeminde kayan tekerlerin sesini işittim ve bakışlarımı sese, Siyah Bölge'ye doğru çevirdim. Çok geçmeden Kunter'in sürdüğü araba ani bir frenle bir adım kadar yakınımda durdu ve Kunter bir hışımla arabadan inip karşıma dikildi.

"Öylece arkanı dönüp gidemezsin."

"Gitmiş gibi görünüyorum."

Dudaklarını sıktı. "Bana acımana ihtiyacım yok."

"Sana acımıyorum, sana yardım etmeye çalışıyorum!"

"Bana kardeşimin beni öldürmek istediğini söyledin!" Afallamış gibi göründü. Daha çok çaresiz, korkmuş, kızgın ama en çok da kırgın. "Ailem o benim."

Omuzlarımı düşürdüm. Bu noktada zaten anlamıştım onu. "Üzgünüm." Sesim kısık, çaresiz bir tonda yükseldi. "Ben de şaşırdım, ben de üzüldüm, ben de kızdım ama sana yalan söylemiyorum."

"Ama ben yalan söylemiş olmanı isterdim." Kunter'in gözleri uzaklara daldı. "Yalanınla baş edebilirim ama bunun gerçeğiyle baş edemem."

"Vazgeçtiler," dedim teselli etmek ister gibi hızlıca. "Vazgeçtiklerini de söylediler bana. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama söylediler işte." Başımı iki yana sallarken nefesimi bıkkın bir tavırla dışarıya bıraktım. "Belki de beni deniyordu yalnızca." Stresten terleyen ellerimi üstüme sürttüm. "Kabul edeceğimi düşünmüştür. Bu şekilde yolundan çekmek istemiştir beni." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Her şey olabilir." Elimi boynuma yerleştirdim. "Onun kardeşi olan sensin. Benden daha iyi bilirsin. Ben sadece sana söylemiş olmak istedim."

"Yapabilirdin," dedi onca sözüme karşılık. "Bu iyi bir plan."

"Ne?"

Sonunda bakışlarımız kesişti ve buz mavilerinden bir gölge geçtiğini gördüm. "Öncü ölürse yerine yancı geçer. Bir yancı, öncüyü kolaylıkla öldürebilir."

"Seni öldürmek istemiyorum."

"Neden?" diye sordu bu kez. "Doğru zamanda öldürürsen halk sana itaat eder."

"Halkın itaatini de istemiyorum."

"Ne istiyorsun, Gri?" Bir anlığına gücü kalmamış gibi göründü. Sarah'tan sonra güçlü görünmek için çok çabalamıştı ama kardeşiyle ilgili duyduğu gerçek onu tam anlamıyla yıpratmıştı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bana inan, yeter," dedim, artık kavga etmiyorduk. "Dinle beni, inan bana. Sarah için karşı karşıya değil, yan yana durmalıyız. En azından ona bunu yapanları bulana dek."

"Sarah için," dedi donuk bir sesle. Diline dolanan, aklından geçen onca cümle arasından sanki en sade olanı seçip sunuyordu önüme. Gariptir ki konuşmak, daha fazlasını söylemek istemiyordu bana. Şüphe mi ediyordu benden sahiden? Ona yalan söyleyebileceğime mi inanıyordu? Bilmiyordum, bilemezdim.

Sarah için, demek belki de ikimiz için de en kolay olanıydı. Daha fazlası ikimiz için de en zor olandı. Onca cümleme rağmen

hem de. Peki ya sonrası? Bizi birbirimize bağlayan tek şey Sarah'tı. Onun öncesinde birbirimize karşı bambaşka insanlardık.

Başımı hafifçe salladım ve sertçe yutkunarak Yeşil Bölge'ye doğru döndüm. "Biraz uzak kalmamız ikimiz için de en iyisi olacak."

Arkamdan, "Hâlâ Giray'ın yancısı olmak istiyor musun?" diye sorduğunda omzumun üzerinden ona baktım. Mavileri ilgiyle, merakla parlıyordu şimdi. "Bilmiyorum."

"Ben istemiyorum," dedi, ben Yeşil Bölge bayrağının altından içeri girerken, "Hem bence siyah sana çok yakışıyor," diye ekledi. "Benim siyahım, benim karanlığım... Diğer benim olan bütün her şey gibi."

Sonunda yine Kunterlik yapmaya başlamıştı işte.

Orta parmağımı ona cevaben havaya kaldırdım ve sokağı dönüp gözden kaybolana dek indirmedim. Esaslı kahkahası ise bu kez Yeşil Bölge sokaklarında, hemen ardımdan yankılandı. Kendi kendime güldüm. Karanlığıyla meşhurdu ama bilmiyordu ki asıl ilgi çekici olan bu aydınlık huylarıydı.

Yeşil Bölge'de kaçakçılar yaşar. Öncülerinden yana şanslı Yeşil Bölge'de sükûnet ön plandadır. Kötülerin Şehri'nin en normal bölgesi olarak kabul edilen Yeşil Bölge çatışmalardan, çıkar ilişkilerinden, kaos ve türlü kötülüklerden uzak durmayı başarmıştır. Sessizlik onların çözüm yöntemidir çünkü bilirlerdi ki Kötülerin Şehri'nde gıkı çıkanın dilini kesmek için bahane arayanlar vardır.

BÖLÜM 37

Yeşil Bölge'nin işlek bir caddesine adımlarken Kunter'in üzerimde bıraktığı yaramazlık kırıntılarını silkeledim. Onunla zaman geçirdikçe ona benzeyen bazı huylarımın ortaya çıktığı kesindi ve bunu nasıl durdurabileceğimle ilgili şimdilik bir fikrim yoktu.

Kalabalık caddede ilerlerken diğer bölgelerde olduğu gibi ilgiyi üzerime çekmiştim elbette. Bu yüzü maalesef ki artık neredeyse herkes biliyordu. Yine de Yeşil Bölge halkı diğerlerinden farklıydı ve bu ilk bakışta kolayca belli oluyordu. Bakışlarında nefret, kin, öfke, kıskançlık ya da herhangi kötü bir şey yoktu. Yalnızca bir anlığına bakıyor ve rahatsızlık vermemek için kafalarını çeviriyorlardı. Düşünceli bir hareket görmek bana düşünceli öncülerini hatırlattı hemen.

Kötülerin Şehri'nde halk kesinlikle öncülerinden büyük ölçüde etkileniyordu. Şimdiye kadar öncülerine benzemeyen bir halka rastlamamıştım ve göreceğim başka halk da kalmamıştı. Burası sondu, Yeşil Bölge'yle birlikte Kötülerin Şehri'nin tamamını görmüş oluyordum. Tabii, bir de Sarı Bölge vardı ama zaten orada yaşam yoktu.

Yeşil Bölge sokakları yeşilden yoksundu. Evet, bu biraz garipti çünkü gördüğüm diğer bütün bölgeler renklerine önem veriyordu. Mavi Bölge çok fanatik olmasa da yine de renklerini taşımaya özen gösteriyordu. Yeşil Bölge'de ise yeşil kullanımı azdı. Yeşil rengini özellikle kullanmıyor, öne çıkarmıyorlardı. Bu da bana suçlarıyla gurur duymadıklarını düşündürmüştü. Doğru olan da buydu aslında.

Sakin Yeşil Bölge sokaklarında ilerlerken normal yaşamın esintileri hoşuma gitmiş, kendimi bu normalin içinde yaşarken hayal etmiştim.

Güzel bir histi. Normal hissetmek bir süredir ihtiyacım olan bir şeydi ne de olsa. Bunun keyifli olmayacağına beni kimse ikna edemezdi.

Giray'ın yancısı olmaksa burada normal bir yaşam sürmenin tek yoluydu. Siyah Bölge'de tek başıma sokakta yürümem bile tehlike arz ederken burada tek başıma yaşayabilirdim bile.

Solda kalan dükkândan biri, "Gri," diye seslendi bana. "Öncü Giray'ı mı arıyorsun?"

Bakışlarım usulca oraya döndü. Bir kitapçıydı. İkinci el kitaplar vardı ama yine de harika görünüyordu. İçeri dalıp saatlerce kitapları karıştırmak gibi bir arzu dolmuştu içime ama kendimi dizginledim. Bunu gelecek planlarımın arasına koymam şimdilik en iyisiydi.

"Evet," diye yanıtladım genç adamı. "Onu nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

Elini kaldırıp çaprazda kalan bir başka dükkânı işaret etti. Orası bir büfeydi ve sanırım sosisli yapıyordu. "Az önce Öncü Giray bir şeyler yemek için oraya girdi. Arada gelir, istersen eşlik et. Öncümüz seni sever."

Kaşlarım hayretle havalandı. "Öyle mi?"

"Öyle tabii," derken zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bir süredir ortada yoktu. Sen gelince görünür olmaya başladı. İyiliğini düşünüyor olsa gerek. Aksi hâlde görünmezliğini bozmazdı."

Başımı hafifçe salladım. "Sanırım." Gülümsedim. "Teşekkür ederim, iyi günler."

"Yeşil günler, Gri."

Kaşlarım bu kez merakla çatıldı. "Yeşil günler mi?"

Başıyla onayladı beni. "*İyi* yerine *yeşil* deriz. Bu bize Kötülerin Şehri'nde bile iyi bir şeyler olabileceğini hatırlatır. Her sabah yeşil günler ile uyanırız."

Güldüm. "Güzelmiş." Giray'ın olduğu dükkâna doğru ilerledim. "Yeşil günler."

Kitapçı bana gülümseyip dükkânına girdi. Bu kısa anda bile nasıl olduysa içim kıpır kıpır etti. Gülümserken buldum kendimi. Yüzümü örten saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp Yeşil Bölge'nin taze, kandan arınmış havasının tenime dokunmasına izin verdim.

Kunter bir yana, şimdiden Yeşil Bölge'ye ait olmak istedim. Sadece küçük bir anla. Oysa iki aydır Siyah Bölge'deydim ve bir an olsun oraya ait olmak istememiştim.

Dükkândan içeri girer girmez sosislinin kokusu burnuma doldu. Acıkmıştım. Kunter'le yemek de yiyememiştik. Kavga etmekten vaktimiz olmamıştı.

Tezgâhın önündeki uzun taburelerden birinde oturup sosislisini yerken düşüncelerine dalan Giray'ı gördüm. Yanındaki tabureyi çekip oturduğumda beni görmeyi beklemiyor olacak ki lokması boğazında kaldı. Tıkanıp öksürdüğünde tezgâhtaki sulardan birini alıp kapağını açtım ve ona uzattım. Suyu alırken hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Hayatında ilk kez mi Yeşil Bölge'ye ayak basan bir Gri görüyorsun, Yeşil?"

Boğazını temizleyip, "Asil dışında bir Gri'yi burada görmeyeli epey oldu," dedi. "Geleceğini düşünmemiştim. Daha doğrusu Kunter'in izin vereceğini düşünmedim diyelim."

"Ondan izin almıyorum," dedim sertçe. "Ama bunun için Amber senden hesap soracaktır."

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Beni umursamıyor."

Gözlerim kısıldı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Beni buraya davet ettiğinde neredeyse gözlerinden ateş fışkıracaktı."

Soluk yeşillerinden bir ışıltı geçti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Tabii. Al birini vur ötekine. O uyuz kardeşlerin birbirlerinden pek bir farkları yok. Yani bariz farkları dışında."

"Kunter de istemedi yani."

"İstemedi tabii." Saçlarımdan bir tutamı parmağıma doladım. "Sonra *belki de Yeşil Bölge Yancısı olmalısın*, dedi."

"Ne?" Şaşkınlıktan kalakaldı. "Nasıl yani?"

"Siyah Bölge'de işler epey karıştı," diye itiraf ettim en sonunda. Bir yerden başlayıp anlatmalıydım ne de olsa. "*Gri'ye ölüm!* çığlıklarına uyanmadığımız bir gün yok artık. Kunter'in halkını bir Gri için cezalandırması sanırım onları kışkırtmaya yetti. Beni yancıları olarak kabul etmek istemiyorlar ve bunun için Kunter'i karşılarına almaya hazırlar. Eh..." Başımı yana eğdim. "Kunter de onları karşısına almaya hazır. Hiç çekincesi yok bu konuda. Bu da sanırım Siyah Bölge'de bir savaş başlatmak üzere. Belki tanıyorsundur." Sesimin titrememesi için büyük bir çaba sarf etmem gerekti. Tek boynuzlu atları, gökkuşaklarını, seksek oynayan çocukları, kırlarda koşan kuzuları düşündüm. "Sarah'ı öldürdüler."

Giray'ın gözleri endişeyle irileşti. "Kunter'in evinde, onun yardımcısını mı öldürdüler?"

"Evet," diye yanıtladım onu. "Benim yatağımda, yanına kanıyla *Gri'ye ölüm!* yazılmış bir şekilde bulduk onu. Bir süre önce."

"Olanlar halkı şiddetle kışkırtmış olmalı. Bu zamana kadar bu görülmüş bir şey değil. Kunter'in halkı ona sadıktır."

"Ona sadıklar ama beni yok etmek istiyorlar. Kunter beni koruduğu içinse beni değil ama yakınlarımızı hedef alıyorlar. Sarah'tan başladıklarını ve devam edeceklerini düşünüyoruz."

"Arkadaşların... Sırada onların olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımla onayladım onu. "Devinler kendilerini koruyabilirler ama halkın ne kadar ileri gidebileceğini henüz bilmiyorum. Belki de bir gün Kunter'i bile hedef alabilirler."

"Ve sen de bu yüzden Kunter'in değil, benim yancım olmak istiyorsun. Bütün bunları durdurmak için."

Sertçe yutkundum. "O gün Amber'i karşına aldığında karşımda olmadığını düşündüm. Amber, kardeşini öldürmek istiyordu ama sen istemiyordun. Orada zorla duruyor gibiydin."

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve bakışlarını kaçırmakta gecikmedi. "Kunter'den nefret etmiyorum."

"Çünkü onun aslında o kadar da kötü olmadığının farkındasın."

Bakışlarımız birbirine dokundu. "Onu tanıdın."

"Tanıdım," diye yanıtladım çarçabuk. "Az çok, izin verdiği kadar. Kardeşini böyle çok severken onun tarafından adice bir planla öldürülmeye çalışılmasına katlanamadım."

"Ona bunu söyledin mi?"

Amber'in beni söylemememle tehdit ettiği şeyi Kunter'e söylediğimi Amber'e âşık olan adama söylemem doğru olur muydu, bilmiyordum.

Ona bir cevap veremeden, "Gerçi buna asla inanmaz," diye hayıflandı. "Amber'in güvendiği de bu."

Başımı sallamakla yetindim. "Kunter'in yancısı olmayarak bütün bunları çözeceğime inanıyorum. Ne Amber'in kozu olabilirim ne de Siyah Bölge halkının hedefi. Her şey biter."

Giray uzun bir iç çekişle, "Yeşil Bölge Yancısı Gri olman bu sorunları çözer, evet," diye yanıt verdi ve tabureden kalkıp başıyla kapıyı işaret etti. "Gel, yalnız kalacağımız bir yere geçelim."

Giray'ın evine gittik. Diğerlerinin aksine o, sıradan bir dairede yaşıyordu. Dört katlı bir binanın en üst katındaydı daire ve üzerinde Giray'a ait olduğuna dair herhangi bir şey yazmıyordu.

Dış kapının sağ tarafında kalan Amerikan mutfak, kahverengi deri koltuk takımıyla döşenmiş minimal bir salon ve yatak odasına çıkan bir kapıdan başka bir şey yoktu burada. Banyoya da odadan geçiliyor olmalıydı.

Giray kapıyı kapattıktan hemen sonra kapı çalındığında henüz koltuklara geçip oturmamıştık bile. Giray kapıyı açtığında içeri daha önce hiç görmediğim bir yabancı girdi.

Kumral, genç bir adamdı. Badem şeklindeki gözleri benim gözlerimle acayip derecede benzerlik gösteriyordu. Boyu uzun, omuzları genişti. Elmacık kemikleri fazlasıyla belirgindi ve çene hattı o kadar keskindi ki ifadesi yumuşak mı sert mi çözmekte güçlük çekmiştim. Saçları kısacık kesilmişti ve bu, kalın kaşlarını açığa çıkarmıştı.

Bakışlarımız birbirine dokunduğunda kaşları gevşeyerek havalandı ve gözleri büyürken, girdiği kapıdan hızlıca geri çıktı. Anlamadan baktım ona, kaşlarım çatıldı istemsiz.

Giray aralık kapıdan dışarı bakıp, "Yabancı değil," dedi çarçabuk. "Bahsetmiştim ya. Gri."

Genç adamın bir şeyler söylediğini işittiysem de mırıltıları çözmem mümkün değildi. Giray ona kısık tonda, fısıldayarak bir şeyler söyledikten kısa bir süre sonra genç adam yeniden içeri girdi.

"Sinan," dedi Giray, onu bana tanıtırken. "Dostum olur." Sinan'ın omzunu dostane bir tavırla sıktı. "Bölgeden pek çıkmaz, Yeşil'den başkasından da hazzetmez maalesef."

Sinan, "Öncülerini sevmiyorum," diye açıkladı kendini. "Hepsi birbirinden uyuz."

Ona gülmekten alamadım kendimi. "Bir düşünceye hiç bu kadar katıldığım olmamıştı."

Sinan'ın asık suratı, tepkim üzerine ışıldayıp gevşedi. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim, Gri." Gözlerini düşünceli bir tavırla kıstı. "Adın?"

"Devrim." Ona yaklaştım ve nezaketen elimi uzattım. "Bana genelde *Gri* derler ama adım Devrim."

Elimi sıktı. "Sende hiç Devrim tipi yok yalnız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim, Sinan."

Giray'ın ikimiz arasında hızlıca gidip gelen garip bakışlarını fark edince ona döndüm. "Sizin işiniz varsa ben bekleyebilirim."

"Kısa sürecek," diye lafa giren Sinan, Giray'ı yatak odasına doğru çekiştirdi. "Hemen geliyoruz."

İkisi yatak odasına geçip kapıyı da kapattıklarında ayakta kalakaldım bir başıma. İstemsizce merak etmiştim ne konuştuklarını. Sinan'ı da merak etmiştim üstelik. Onda garip bir şey vardı ama ne olduğunu çözememiştim.

Etrafa bakınırken odadan bir gürültü koptu. İçlerinden biri bağırdı ve diğeri onu susturdu. Yani sanırım o şekilde olmuştu. Sesleri kendi kafamda bir yere oturtmuş ve bu sonucu çıkarmıştım.

Ben daha ne olduğunu çözemeden yatak odasının kapısı açıldı ve önce Giray, ardından Sinan odadan çıktı. Sinan kıpkırmızı kesilmişti ama Giray normal görünüyordu.

İki dakikada ne yaşamışlardı o odada?

"Sen iyi misin?" diye sorduğumda başını hızlıca sallarken yalandan gülümsedi.

"Harikayım." Kapıya yaklaştı. "Tanıştığımıza sevindim." Kapının kulpunu yakalayıp çekti ve kendini dışarı attı. "Mutlaka yine gel." Ve gözden kayboldu.

"Ben de tam sana Sinan'dan bahsedecektim," diyen Giray'a döndü bakışlarım. "Yancım olmayı çözüm olarak gördüğünü biliyorum ama sana kötü bir haberim var. Herkesin sandığının aksine benim resmiyette bir yancım zaten var, Gri. Sinan... O benim hem dostum hem de yancım. Yeşil Bölge'nin kayıtlarında var."

"Ne?" Şaşkınlıktan bir anlığına dilim tutuldu. "Bu nasıl olur? Yancıyı ilan etmen gerek."

"Yancıyı halkın bilmesi ve ona dokunmaması için ilan etmen gerek," diye düzeltti beni. "Bölgenin kayıtlarına geçen yancı ise öncü öldüğünde yerine geçecek yancıdır. Halk bilse de bilmese de."

"Başından beri..."

"Başından beri Amber istediği için değil, zaten bir yancım olduğu için seni yancım yapamadım. Bunu kimse bilmez, Devrim. Üzgünüm, bu kendimizi koruma yöntemimiz. *Yeşil* korkak olarak bilinir, biliyorsun. Bir şekilde türlü hile hurdayla Sinan'a zarar vermelerinden

korktum. Amber'in kimi hedef tahtası yapacağı bazen belli olmuyor, biliyorsun. Bu yüzden..."

Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime bastırdım ve başımı ellerimin arasına aldım. Sesli bir nefesi bırakırken gözlerimi kapattım. Sanki biri kafamın arkasına bir ok fırlatmış ve beni sersemletmişti.

Giray'ın bir yancısı olduğuna inanamıyordum. O benim tek ve son çaremdi. Her şeyi düzeltmenin tek yoluydu.

"O zaman bana başka şekilde yardım etmene ihtiyacım olacak," dedim ellerimi indirirken. Geriye yaslanıp başımı ona çevirdim. Koltukta yanıma oturmuştu ve dikkatle, büyük bir ilgiyle izliyordu beni. Bakışlarında rahatsız edecek herhangi bir şey yoktu. Bana gerçekten yardım etmek istediği ve bunu temiz duygularla yapmaya çalıştığı yüzüne yansıyordu. "Kunter tereddüt ediyor. En azından ona Amber konusundaki gerçeği söylersen bana çok yardımcı olmuş olursun. Senden duyarsa inanacaktır ve anlayacaktır bazı şeyleri."

"Benden Amber'e ihanet etmemi mi istiyorsun?"

Gözlerim şüpheyle kısıldı. Evet, ondan tam olarak bunu istiyordum çünkü Amber'e âşıktı ve ona iftira atmazdı. Kunter de bunu biliyor olmalıydı. Diğer yandan evet, Amber'e âşıktı ve bunu yapmama ihtimali çok yüksekti. Doğru olan bu olsa bile.

"Kunter, kendi kardeşine zarar vermeyecektir. Sadece gerçeği görmesi gerek."

"Kunter'in neler yapabileceğiyle ilgili hâlâ bir fikrin yok," dedi iç geçirirken. "Onun ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorsun."

"Konu Amber'ken bile mi?"

Giray çarçabuk dudaklarını ıslattı. "Kunter bazı şeyleri eğlence için yapıyor gibi görünüyor olabilir ama inan bana, hiç eğlenmiyor."

Yüzümde ciddi bir ifadeyle bedenimi tamamen ona doğru döndürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Kunter yalnızca eğlenen kötü bir adam olsaydı benim düşmanım olurdu, evet ama o, göründüğünün tam aksi bir adam. Herkesin aksi şekilde konuştuğunu, onu kötülediğini biliyorum ama inan bana, etrafım düşmanlarla çevrili olsa ve elimde yalnızca bir bıçak olsa, bana sırtımı yaslayabileceğim bir kişi seçmemi söyleseler Kunter'i seçerim. Koşulsuz yardım eder, savaşır benimle ve kazanır elbette. Sonra da böbürlenir, alay eder ama orada kanının son damlasına kadar da

savaşır. Bu yüzden Asil senden ilk bahsettiğinde Kunter'i savundum ona. Çünkü biliyordum ki Asil değil, Kunter daha iyi korurdu seni."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım bakışlarımı yere çevirirken. "Ondan bu kadar iyi bahsederken neden Amber konusunda şüphe ediyorsun o zaman?"

"Çünkü senin için savaştığı kadar uğruna savaştıklarını da canı yandığında kolayca yok edebilen bir adam Kunter."

"Ona yancısı olabilecek kadar güven ama sakın onun canını yakma mı diyorsun yani?"

Başıyla onayladı beni. "Kunter'i biraz olsun tanıdıysam şu an Kötülerin Şehri'nde senden başka kimseyi yanında istemiyordur."

"Ne?"

Dudaklarında zayıf, garip bir gülümseme belirdi. "O şerefsizi *birazdan daha fazla* tanırım, Gri Hanım." Alt dudağını hafifçe dişleyerek devam etti: "Sana karşı ayrı bir düşkünlüğü var. Bu bana senin için kardeşini bile karşısına alabileceğini düşündürüyor ve inan bana, bu çok tehlikeli."

"Ne demek istiyorsun, Giray?"

"Amber şimdiye dek asla kardeşini öldürmek istemedi çünkü ona sonsuz bağlı olduğunu biliyordu. Sonra sen geldin ve Amber, Kunter'deki yerinin sallantıda olduğunu, bunun şehirdeki düzeni de altüst edeceğini fark etti. Çünkü kardeşinin gözleri ilk kez böyle ilgiyle parlıyordu. Üstelik kan bağı olmayan birine karşı."

"Giray..." Bakışlarımı kaçırdım ama ona ne diyeceğimi bilemedim. "Bunun ne demek olduğunun farkında mısın sen?"

"Asıl sen farkında mısın?" diye sordu gülerken. "Amber kardeşini yok etmek istedi çünkü kıskandı. Amber'e bütün kalbimle bağlı olsam da bu gerçeği görmezden gelmem mümkün değil. Amber'in kaybetme korkusu nüksettiğinde içindeki o cimri, dişi kurt ortaya çıkar."

"Dante, *Cehennem*," dediğimde gülümseyerek başını salladı. "Tam isabet, Gri Hanım. "Sevdiklerini ve onu sevenleri paylaşmakta cimridir o. Hırsından gözü kör olur. Bu yüzden onu koşulsuz seven kardeşini öldürmek istedi. Onu kaybetmek yerine hırsından yok etmeyi seçti."

"Ama daha her şey çok yeniydi," dedim ona. "En başından beri bunu istiyordu."

"Meydanda belirdiğin ilk anda Kunter'in sana nasıl baktığını gördü. Yalnızca Kunter'in de değil, Asil'in de ilgisi dikkatini çekti. İkisi de seninle neden bu kadar ilgileniyordu? Sen sadece Gri'ydin."

"İnan bana, bunu ben de çok sorguladım."

"Biraz biliyorum ama bunu da anlatırsam sanırım hepsi bir araya gelir ve beni yok eder." Gülerek koltuktan kalktı. "İkisinin de geçerli sebepleri var diyelim." Dolaba ilerleyip bir şişe şarap çıkardı. "Misafir ağırlamakta berbat olmamın geçerli sebepleri olduğu gibi." Şişeyi kaldırıp salladı. "Misafir ağırlamam pek."

"Bütün bu anlattıklarına rağmen Amber konusunda bana yardım etmeyeceksin yani?"

Şarabı kadehlere doldurdu ve yanıma geri geldi. Kadehlerden birini uzatırken, "Kunter sana bugün inanmayacak olabilir ama yarın yalnızca sana inanacak," dedi. Tam anlamıyla dumura uğradım. Nasıl bu kadar net konuşabiliyordu? Üstelik konu Kunter'di.

"Bence yanılıyorsun," dedim kadehi alırken. "Kunter düşündüğün şekilde düşünmüyordur."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Göreceğiz." Kadehini kadehime dokundurdu. "Aynı ailenin bir parçası olmaya..."

Kaşlarım çatıldı. "Sen Amber'le evlenip Kunter'in eniştesi olabilirsin ama sakın beni o tablonun içine yerleştirmeye kalkma, Yeşil."

Giray koca bir kahkaha patlatırken kafasını geriye doğru attığında onun bu hâline gülmekten alamadım kendimi. Doğrusu Giray Kötülerin Şehri'nde tanıştığım, kanımın en çok ısındığı adamdı. Arkadaş olarak. Sanki dünyaya aynı pencereden bakıyorduk. O iyi bir adamdı ve tek kötü yanı Amber'e âşık olmasıydı.

Her neyse. Kime âşık olabileceğimizi seçebilseydik bu aşk olmazdı.

Akşam saatlerinde gitmek istediğimde Giray bir geceliğine kalmam için çok ısrar edince onu reddedemedim. En azından Kunter'le bir daha konuşmadan önce her şeyi enine boyuna düşünmek için vaktim olacaktı. Birlikte Yeşil Bölge'nin güzel bir restoranında yemek yedikten sonra beni eve geri bıraktı ve kendisi Sinan'da kalmak için yanımdan ayrıldı. Evde tek başıma kalınca bazı dürtülerime engel olamadım. Masasında yeşil, üzerinde kırmızı nokta olan bir defter duruyordu ve ben bunun bir günlük olduğunu tabii ki biliyordum. Çok direndim ama bir şeyleri öğrenme arzuma işin sonunda yenik düştüm.

Sayfalar inanılmaz derecede düzenliydi. Harfler özenle, hiç acele etmeden yazılmış ve cümleler görünmez bir çizginin üzerinden hiç kaymamıştı. Bütün sayfalar değil, sadece bir kısmı doluydu ve göz ucuyla baktığım kadarıyla çoğu sayfada bir cümleden uzun bir şey yazmıyordu. Yalnızca ilk sayfa biraz kalabalıktı.

27 Nisan 2022

Kunter bu defterleri bize verdiğinden beri ne yazacağımı düşündüm durdum ama sahiden yazmak istediğim pek bir şey bulamadım. Hissettiğim birçok şey arasında hissettiklerimi yazıya dökmek yok aslında. Hatırlamak istedim sadece. Bugünü, bugünün bana hissettirdiklerini.

Bir öncü olmak istemediğime karar vereli çok uzun zaman oldu. Hiçbir zaman ne yönetme arzum vardı ne de bunca insanın sorumluluğunu alabilecek kadar cesurdum.

Bunca karmaşanın sebepleri arasında başköşelerinden birinde yer almak istemedim. Önce Amber'le sonra Kunter ve Mirza'yla bunu konuşup bitirmenin planını uzunca bir süre yaptım ama işler düşündüğüm gibi ilerlemedi.

Amber, Yeşil'i yönetmemden ve onun yanında yer almamdan memnun olduğunu söyledi bana. Sonra... Sonra aramızda garip bir kıvılcım hissettim o noktada. Onun ne kadar güzel bir kadın olduğunun ilk günden beri farkındaydım ama bu kez başkaydı. O pek gülümsemezdi ama bana çok güzel gülümsedi. Elini omzuma sardığı ve gökyüzü gibi parlayan mavilerinin ışıldadığı ânı bir türlü kafamın içinden atamıyorum. O çok güzel. Sarı, parlak bukleleri öyle güzel dökülüyor ki omzundan aşağıya, çaresiz bir arzuyla dokunmak isterken buluyorum kendimi.

Defteri kapatıp karşıya baktım öylece. Böyle özel bir şeyi karıştırdığıma, okuduğuma inanamıyordum şimdi. Giray beni evine davet etmiş, bana güvenip yalnız başıma kalmam için gitmişti ama ben onun aşkını özenle anlattığı günlüğünü okuyordum.

Gözlerimi kapatıp sıktım. Cehennemde yanacaktım. Açıkçası merak da ediyordum ama merak ettiğim onların ilişkileri değil, bana söylenmeyen şeylerle ilgili herhangi bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimdi. Grilere ve Kunter'e olan düşmanlıklarla ilgili ne öğrenebilirsem kârdı.

Defterin rastgele bir sayfasını açtığımda okuduğum tek cümleyle dumura uğradım. Hiç beklemiyordum. Kendimi ayakta, şoke olmuş bir hâlde buldum. Nefes alamadım, yutkunamadım bile.

Defteri şaşkın bir şekilde yeniden açıp doğru okuyup okumadığımı kontrol ettim.

18 Temmuz 2023

Amber hamile.

Bu kadardı, başka bir şey yazmıyordu. *Amber hamile.* İki yıl öncesine ait bir sayfa. Şimdi çocuklarının olmadığı düşünülünce ya onu kaybetmişlerdi ya da devlet çocuğu almıştı. Kötülerin Şehri'nde çocuk büyütülemezdi, yasaktı.

Merak içinde sonraki sayfaya baktım. Artık durdurulamazdım.

25 Ekim 2023

İkizlerimiz olacak. Biri kız biri erkek.

Amber'in odasındaki tabloları hatırladım. Orada iki bebeğin olduğu bir sürü tablo vardı ve onları Amber yapmıştı. Demek bu yüzdendi.

7 Kasım 2023

Bugün mahkûmiyetimin üç değil, on altı yıl süreceğine dair haber aldım. Amber'in yalnızca altı yılı var ve anne olduğunda cezası düşebilir.

12 Kasım 2023

Kunter'e Kötülerin Şehri'nde on altı yılım olduğunu söylediğimde Amber'in bunu öğrendiği takdirde şehirden bensiz gitmek istemeyeceğini ve bunun için her şeyi yapabileceğini söyledi.

29 Kasım 2023

Bebeklerin doğmasına üç aydan az zaman var. Başka çarem yok. Amber bebeklerimizle birlikte buradan çıkmalı.

5 Aralık 2023

Amber'e baba olmak için hazır olmadığımı, bunu tek başına yapması gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Kunter'in gözümü korkuttuğunu sandığında reddetmedim, Kunter de kabullenmiş. Çünkü o da biliyor. Amber şehirden çıkmalı.

7 Aralık 2023

Amber karnında bebeklerimizle intihar etti.

Defteri kapatıp hızlıca masanın üstüne bıraktım ve ayağa fırladım. Başımın döndüğünü, midemin bulandığını hissettim. Okuduklarıma inanmak bir noktada güç geldi, sonra bunun bir günlük olduğunu, onu izinsiz okuduğumu ve o lanet şeylerin hepsinin doğru olduğunu hatırladım. Hepsi doğruydu. Amber hamileyken intihar etmiş ve çocuklarını kaybetmişti ama kendisi bir şekilde hayatta kalmıştı. Şimdi de onu bu noktaya sürükleyen adamla hâlâ aynı şehirdeydi, onu görüyor ve muhtemelen her ânından nefret ediyordu. Kunter'den de nefret ediyordu bu yüzden. Henüz gerçeği öğrenmediyse öyle olmalıydı. Kunter yüzünden olduğunu sanıyordu.

İnanamıyorum Kunter sana. Böyle bir günahı nasıl üzerine alırdı öylece? Giray belki de bu yüzden Kunter'den iyi bahsediyordu. Onlar aslında gerçekten birbirlerinden nefret etmemişlerdi. Amber öyle bilsin istiyorlardı. Evet... Çok basit bir denklem.

Öylece şaşkın bir şekilde duvara bakarken kapı çalındığında neye uğradığımı şaşırdım. Saat gece yarısını geçmişti, kim gelmişti bu saatte? Üstelik burada misafirdim, ev sahibi evde değildi.

Kararsız kalsam da kapıyı açmak için ilerledim. Yeşil Bölge'ydi burası, bir kapıyı açmaktan zarar gelmezdi. Belki de Giray'dı, bir şey almak için gelmiş ve nezaketen kapıyı çalmıştı.

Çalınmaya devam eden kapının kulpunu yakalayıp indirdiğimde karşımda Giray'ı göreceğime kendimi epey ikna etmiş olmalıydım ki Amber'i görünce neye uğradığımı şaşırdım.

Kırmızı bir Adidas eşofman takımının içindeydi. Spor ayakkabılar, dağınık bir topuz ve makyajsız bir surat. Amber'i uyurken görmüştüm ama onu dışarıda, Yeşil Bölge'de ve bu kadar doğal bir hâlde hiç görmemiştim.

"Gri." Dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı koptu. "Senin burada ne işin var?" Bakışlarında ölümün dansını gördüm. "Kunter ve Asil'den sonra şimdi de Giray, ha?"

Belki de neye uğradığımı şaşırmak için çok erkendi. Amber'in bunu söyleyeceği ânı beklemeliydim önce. Oysa birkaç dakika önce öğrendiklerimle neredeyse onun için ağlayacak hâldeydim ama şimdi gri saçlarını yolmamak için ellerimi yumruk yapıp sıkmam gerekti.

"Burada sadece misafirim," dediğimde dişlerini o kadar çok sıkmış olmalıydı ki çene hattı inanılmaz keskinleşti. Yanakları öfkeden kızarmış, Kırmızı olmasının hakkını vermişti.

"Karşıma çıkmandan çok sıkıldım, Gri." Sesi beni görüp görebileceği en büyük yalancı olmakla suçlar gibiydi. "Kunter'in seni kanatları altına almasından, Asil'in durmadan seninle ilgili konuşmasından, Giray'ın seni evinde ağırlamasından..." Başını iki yana sallarken inanılmaz öfkeli görünüyordu ama ben onun karşısında oldukça sakin bir şekilde dikiliyordum. "Sıradan, kısa sürede ölecek aptal bir Gri olmalıydın yalnızca."

"Yancı olup kardeşini öldürmemi istediğini sanıyordum."

"Bir yere kadar."

"Bunu kıskançlığından yaptığını öğrenmem sürpriz oldu. Dik duruşunun ardında koca bir aşağılık kompleksi varmış meğer. Bu kadar korkma, sonsuza dek birilerinin bir numarası olamazsın."

Amber'in buz mavilerinde bir fırtına koptu. "Ben her zaman bir numaraydım, Gri."

"Geçmiş zaman, doğru seçim."

"Her zaman bir numarayım, Gri," diye düzeltti hemen. "Son ânında göreceksin." Geriye doğru adımladı. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydin." Bir adım daha geriledi. "Yeşil'e bulaşmamalıydın."

"Sana söyledim, burada sadece misafirim."

"Yeşil benim."

"Misafirim," diye direttiysem de sanki bunu hiç duymuyordu. Arkasını dönüp çekip gitti. Delirmiş gibiydi. O canavarlarla dolu kafasında ne kurmuştu, bilmiyordum ama saçma sapan şeyler olduğu kesindi. Şimdiye kadar her zaman bir duruşu vardı ama bu gece o duruşundan eser kalmamıştı.

Kapıyı kapatıp içeri geçtim. Bu gece daha fazlasına katlanamayacaktım. En iyisi sabah ilk iş Siyah Bölge'ye geçmekti.

Giray'ın benim için çarşafları değiştirdiği yatağa uzanıp tavanı seyrettim bir süre. Giray'ın Kunter'le ilgili anlattıklarını, günlükte okuduklarımı ve aptal Amber'in çıkışını. Buraya gelmeden önce daha az sorunum vardı. Her bölgeden nasıl oluyor da daha büyük bir dertle çıkıyordum, bilmiyordum.

Kunter'in evde olduğundan emin olarak uyumaya alışık olduğumdan mı bilmem, bir süre gözüme uyku girmedi. Düşündüm durdum, kafamda bir sürü senaryo çevirdim. Bir noktada uykuya yenik düşmüş olmalıyım. Sonra... Ne kadar süre geçtiğini bilmesem de kısa bir süre olmadığına emindim, kapının gıcırdayarak aralandığını

işiterek uykumdan uyandım. Uykum her zaman böyle hafif miydi, bilmiyordum. Artık kapı gıcırtısına uyanıyordum sanırım.

Başta kıpırdayamadım, gözlerimi hafifçe aralayabildim yalnızca. Hemen sonra üzerime düşen gölge beni harekete geçirdi. Yataktan fırlamaya kalktım ama odadaki her kimse üzerime atladı ve elini ağzımın üzerine kapatarak çığlığımı önledi.

"Şşt," dedi hızlıca. "Sessiz ol."

Sinan'dı o. Giray'ın yancısı Sinan.

Sinan beni hızlıca çekti ve banyoya sürükledi. Banyoya itip, kapıyı kapattığında içeride yalnız başıma kaldım. Öylece, hiçbir şeyi anlamadan. Ne oluyordu? Sinan neden gecenin bir yarısı katil gibi odaya dalıp beni banyoya kapatmıştı?

Sık nefeslerim boğazımı yakıp geçti. Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Olasılıklar zihnimde dönüp bir girdap yaratırken kısa bir an delirmiş olduğumu ya da hâlâ uyuduğumu ve bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Sonra dışarıdan bir ses geldi.

"Beyler," dedi Sinan alayla. "Öncüye suikast planlamadan önce yancının her daim tetikte olduğunu hatırlamak işe yarayabilirdi."

Gözlerim büyüdü. Öncüye suikast mi? Tabii ya, burası Giray'ın odasıydı ve o bir öncüydü. Sinan da her ihtimale karşı tetikte olduğu için gelenleri fark etmişti. Ama bir dakika. Neden Giray'a suikast düzenlemek istesinler ki? O, şehrin en sevilen öncüsüydü. Kimsenin onunla bir derdi yoktu. O...

Farkına vardığım gerçekle kaşlarım gevşeyerek indi. Giray için değil, benim için buradaydılar. *Gri'ye ölüm!* Onlar beni buraya kadar takip etmişlerdi. Yeşil Bölge'de güvende olacağımı düşünmek aptallıktı. Kunter söylemişti ama onu dinlememiştim bile.

Bir şey kapıya sertçe çarptığında dudaklarımın arasından korku dolu bir çığlık fırlayıp gitmek üzereydi. Elimi ağzıma bastırarak buna engel oldum. Çok geçmeden kapının diğer tarafından şiddetle yükselen sesler geriye adımlamama neden oldu. Sinan'a karşı kaç kişiydiler? Sinan ne kadar iyi dövüşebiliyordu ki birine bile karşılık verebilsin? Onu tanımıyordum ve burası Yeşil Bölge'ydi, şiddetten uzaktı. Onu öldüreceklerdi. Sonra da beni öldüreceklerdi!

Ellerim hızla pantolonumun cebine gitti. Her ihtimale karşı tetikte olduğumdan kıyafetlerimi çıkarmamış, telefonumu cebimden

ayırmamıştım. Sanırım kırk yılda bir aptalca bir kararım hayatımı kurtaracaktı.

Kapının diğer tarafından kopan gürültüyü duymazdan gelmeye çalışarak rehberde hızlıca Kunter'i buldum. Buraya geldiğinde bana aptal aptal sırıtacak ve bilmişlik taslayacaktı. Belki de ölmek daha iyi bir seçenekti.

Tamam, bu seçeneği sonraya bırakalım.

Kunter'i aradığımda yanıtlaması birkaç saniye kadar sürdü.

"Gri Hanım," dedi sorarcasına. "Rüyanda beni görmüş olmalısın. Belki de özledin, yokluğuma alışamadın. Yeşil Bölge yancısı olma fikrinin ne kadar boktan olduğunu anlamış da olabilirsin."

"Kunter," dedim endişe içinde, korkuyla soluk vererek. "Şimdi sırası değil. Onlar burada. Öldürecekler beni."

"Yedi dakika," dedi buz gibi bir sesle. "Saklandığın yerden çıkma, geliyorum."

"Tamam," diye fısıldadım ve ilk kez telefonu kapatmak istemedim. Dışarıda kopan gürültü Sinan'ın hâlâ direndiğini anlatıyordu aslında bana ama bir an sonra ölümle burun buruna olabileceğimi düşünmek beni delirtmek üzereydi. O burada değildi. İlk kez burada değildi, yanımda değildi ve ben bir süredir yanımda olmasına alışmış durumdaydım.

Kapıların açılıp sertçe kapandığını, onun hızla hareket ettiğini duyuyordum elbette. O da kapatmıyordu. Belki de o da bir an sonrası için korkuyordu benim gibi.

"Yeşil Bölge yancısı olmak istemiyorum," dedim ona. Bir daha söyleme fırsatı bulamayabilirdim. "Aslında bunu sadece her şey bitsin diye istemiştim. Öyle olması gerektiğini düşündüm kendi kendime. Evet, burada yaşamak isterdim ama burada seninle yaşamak isterdim."

Bunu nasıl söyledim, bilmiyordum. Duyduğunu bilmek, bir de buna cevap verdiğini duymak istemedim o an. Bir an sonrasını düşünmeyi bırakıp kapattım telefonu.

Aynı anda dışarıdaki sesler kesilince nutkum tutuldu. Ne olmuştu? Sinan'ı öldürmüşler miydi? Benim yüzümden ölmüş müydü? Şimdi sıra bende miydi?

İyice geri çekilerek sırtımı mermer duvara bastırdım. Betim benzim atmış, kanım çekilmiş gibi buz kesilmiştim. Sinan beni yataktan

öyle hızlı kaldırmıştı ki yastığın altındaki şok tabancamı da unutmuştum. Kunter'in verdiği bıçak da hemen onun yanındaydı. Kunter'den ders almış olmam bu gece hiç işime yaramayacaktı anlaşılan.

Kapı aniden açıldığında kalbimin en az üç saniyeliğine durduğuna emindim. Sinan'ı görene kadar. Sapasağlam bir şekilde tam karşımda, kapının diğer tarafındaydı. Yüzü gözü kan içindeydi ama işte, hayattaydı.

"Onlar Giray'ı öldürmek için burada değillerdi."

Rahat bir nefesi seslice dışarıya bıraktım. "Biliyorum."

Banyodan çıktım ve altüst olan odaya bakındım. Her şey bir yana saçılmıştı ve yerde üç adam baygın bir şekilde yatıyordu. Yüzleri kapalıydı ve renk vermiyorlardı.

"Siyah Bölge'den olmalılar," dedi Sinan. "Öldürmek istiyor gibiydiler."

"Sen nasıl fark ettin?" diye sordum merakla. "Fark etmeseydin ölmüş olacaktım."

"Alt katta yaşıyorum. Geceleri Giray için tetikte olmak huyumdur. Önce binanın etrafındaki gölgelerini fark ettim ve sonra senin burada olduğunu hatırlayınca parçalar yerine oturdu. Giray *Gri'ye ölüm!* meselesinden bahsetmişti."

Başımı salladığım sırada Giray bir hışımla içeri daldığında irkildim. "Ölmemişsiniz." Nefes nefese kalmıştı. "İkinizden biri ölmüştür demiştim."

Dağınık yatağın kenarına otururken sertçe yutkundum. Dilim damağım kurumuş, gözümün önü kararmıştı.

"Gücümü fazla hafife alıyorsun, dostum," diye alay eden Sinan'a, "Mirza'nın ringinde bana yenildiğin günü iyi hatırlıyorum," dedi Giray.

"Ufak at." Sinan bir anda yükseldi. "Ringe kafanı ezmek üzereyken Mirza elimden zor aldı seni."

"Bir rüyanda buna benzer bir şey görmüştün, evet."

"Test edelim." Sinan az önce üç adamı haşat etmemiş gibi Giray'ın üstüne yürüdü ve kolunu onun boynuna sarıp aşağı çekti. "*Öncüsünü öldürdü, yerine geçti,* dedirteceksin illa."

Giray gülerek Sinan'ın kolunun altından çıktı. "Sevdiğin tek öncüyü öldürmek istemezsin."

Sinan elleri belinde, "Öncülerin biri bile çekilir değilmiş demek," diye söylendiğinde Giray ona gülmeye devam ediyordu. Evet, sanki az önce ölümden dönmemiştik ve ayağımızın dibinde üç adam öylece uzanmıyordu. Buna biraz olsun alışamamıştım.

"Öncüler hakkında doğru konuş bakalım. Kunter her an içeri dalıp alnımızın çatına silah dayayabilir. Biliyorsun, onda bu potansiyel va..."

Giray henüz lafını bitiremeden elinde iki silahla içeri dalan Kunter hepimizi dumura uğrattı. Silahların biri Giray'ı diğeri Sinan'ı hedef aldı. Hepimiz lal kesildik bir anlığına.

Giray şom ağzını mı açmıştı yoksa geleceği mi görüyordu, bilmiyordum.

Kunter'in bakışları önce beni buldu, bir arayış içerisinde baştan aşağı süzdü ve gözleri hemen ardından yerdeki adamlara döndü. Kaşları iyice çatıldı, ifadesi nefretle şekil aldı. Ne yapacağını o kısa anda kestiremedim. İçinden bir canavar çıkacak ve hepimizi yok edecek sandım.

Sinan, "Kayınbiraderini bu kadar iyi tanıman şaşırtıcı, öncüm," dediğinde Kunter gözlerini kırpıştırıp önce Sinan'a sonra Giray'a baktı ve silahlarını indirdi. Sinan da Giray da gizliden de olsa rahat bir nefes almıştı.

Kunter silahlarını beline yerleştirip Sinan'la Giray'ın arasından geçerek yanıma geldi. Bakışları yeniden üzerimde gezindi.

"İyi misin?" Sesi buz gibi soğuk olmasına rağmen ilgiden yoksun değildi.

"İyiyim," diye yanıtladım onu. "Sinan iyi ki buradaydı."

Bakışları Sinan'a dönmedi, Sinan'ı hedef aldı.

"Sen kimsin?"

Giray, Sinan'ın yerine, "Arkadaşım," diye yanıtladı Kunter'i. "Çok yakın bir dostum."

"Niye şimdiye kadar görmedim?"

Sinan konuşmamak için kendini zor tutuyor gibi göründü. Giray ise oldukça sakin bir şekilde, "Arkadaşım," diye yineledi. "Burada sorun Sinan değil, Kunter." Bakışları yerdeki adamlara döndü. "Sinan, Gri'yi kurtardı. Üstelik benim bölgemde, sınırlarının çok ötesinde. Halkın nasıl bu kadar ileri gider?"

Kunter başını iki yana sallarken yerde baygın bir şekilde yatan adamlara doğru harekete geçti. "Onlar benim halkım değil." Yerde

yatan adamlardan birinin bileğini açtı ve bilekliğini ortaya çıkardı. "Kırmızı."

Ve bütün parçalar kayarak hızlıca yerlerine oturdu. Amber bu gece beni burada, Yeşil Bölge'de gördü ve ölümle tehdit etti. Hemen ardından hiç beklemeden halkından birilerini beni öldürmek için gönderdi. Artık Kunter'i değil, beni öldürmek istiyordu.

"Peki, sen bunu nereden biliyordun?" diye sordum, öfkeyle yükselen sesimi bastırma gereği duymadan. "Bilekliklerine bakmadan nasıl bilebildin?"

"Bu gece halkımın bölgeden çıkmadığından emin oldum."

"Bu gece kardeşin beni öldürmeye çalıştı!" Nefretten, öfkeden neredeyse nefes alamıyordum. Bu öyle şiddetli, öyle soğuk bir nefretti ki bütün benliğim onlar karşısında buz kesmişti. "Sarah'ı da o öldürtmüş olabilir. Bana ister inan ister inanma. Kardeşin bunun bedelini ödeyecek."

Nefretti insana iyiliğini dolaba saklatan, kötülüğün bıçaklarını ele aldıran. Nefretti bütün kötülüklerin atası ve karanlığın arkadaşı. Dinlememeliydim onu ama bu gece ondan başka kimseyi dinlemek istemiyordum.

Öncesinde koca bir halkla karşı karşıya olduğumu sanıyordum ama hayır, tek bir kişi vardı karşımda. Öncesinde benim karşımda olmadığını sanıyordum ama yine hayır, yanıltmıştı beni. Doğrudan benim karşımdaydı ve hedefi bendim. Herkesin bir numarası olmalıydı o ama ben istemeden durumları değiştirmiştim. Durumların değişmesini istemiyordu ama ben durumları onun için sonsuza dek değiştirecektim.

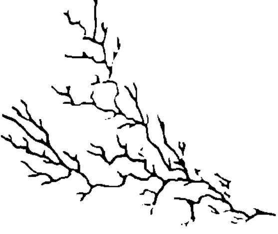
Sıradan, kısa sürede ölecek aptal bir Gri değilim ben.

Herkesin bir numarası Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in eceliyim.

Duzenleme

Ny.ozlem

Öncü Amber şehrin yöneticisi olması dışında uzun zamandır bazılarının bir numarasıdır ve bu bazıları şehrin enlerindendir. Bu sebeple Öncü Amber'in üzerine suç atmak kabul edilebilir bir şey değildir. Kimse onun karşısında duran bir kişiye inanmaz, kale almaz.

BÖLÜM 38

Kötülerin Şehri'ne bir Sarı geldiğinde ve halk meydanda toplandığında oradaki faciayı izlemek bir noktada etkileyiciydi. Sarah beni oraya zorla göndermiş olsa bile. Bu, onu sağ bir şekilde son görüşümdü üstelik. Sonra Devin, Sarı'yı öldürmüş ve insanları bir şekilde bunu benim yaptığıma inandırmıştı. O noktada Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in dikkatini daha da çekmiştim ama onun asıl dikkatini çektiğim yer burası değil, çok daha öncesiydi.

Giray'ın anlattıkları üzerinden bir yol çizecek olursam meydandaki ilk ânımda hedefi hâline gelmiştim zaten. Kunter ve Asil tavırlarıyla onun düşüncelerine güç vermişti üstelik. Giray, beni öldürmeye karar vermesindeki son damla olmuştu.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber beni meydanda ilk tehdit ettiğinde bunu çok önemsememiş, gerçeğin kırmızı bir perdenin ardında saklanmasına izin vermiştim öylece.

Amber beni tehdit etmişti ve o gece Sarah öldürülmüştü.

Amber beni tehdit etmişti ve bu gece ben neredeyse öldürülecektim.

Bir başka basit denklem.

Giray'ın aşkından delirdiği, Kunter'in sevgisinden kör olduğu kadındı beni bu noktaya getiren ve ben bu âna kadar bunu fark etmemiştim. Yalnızca Kunter'i öldürmek istediğini sanmakla yetinmiştim ama şimdi görüyordum ki her şey bambaşkaydı.

Amber için bir tehdittim.

"Sarah'ı Siyah öldürdü," diyen Kunter'e dikilen bakışlarım alev almış olsa gerekti çünkü yangının kokusunu buram buram alıyordum. "Sarah'la Amber'in bir ilgisi yok."

"Seni de öldürmek değil korkutmak istemiştir belki," diyen Giray da onun aptal körlüğüne eşlik etmekten çekinmedi.

İkisi de gerçeğin farkında olmasına rağmen bana onu savunmaktan çekinmiyorlardı.

Sinan ikisinin yanından geçip bana yaklaşırken, "Hemen savunmaya geçmeyin, beyler," dedi çarçabuk ve yanımda durdu. "Kadın ölümden döndü ve bunu Kırmızı Bölge'den birileri yaptı."

Kunter ve Giray'ın birbirlerine attıkları manidar bakışları yakaladım. Tedirgin olmuşlardı çünkü onlar hedefin Amber olmasına alışık değillerdi. Kendileri hedef olurlardı, suçlanmaya alışıklardı ve Amber onların bir numaralarıydı.

Ne söylersem söyleyeyim, onlara binlerce kanıt sunsam da kabul etmezlerdi gerçeği. Bilmelerine rağmen binlerce kez reddederlerdi çünkü Amber onlara bunu alıştırmıştı. Aksi kabul edilemezdi.

Onun tarafından nefret edilseler bile.

İstenmeseler de.

İkisine de güvenmekle aptallık etmiştim. Hiçbir koşulda Amber'i karşılarına almayacaklardı. Onun tarafından öldürüldükleri anda bile.

"Sarah'ı Siyah öldürdü," diye tekrar etti Kunter. Bana usulca yaklaşıyordu. "Onun bununla bir ilgisi yok, yemin ederim. Bu gece olanların hesabını soracağım ona."

"Bu gece sen halkının bölgenden dışarı çıkmayacağına emin olduğun için kendi halkından birilerini gönderdi!" diye haykırırken ellerimi göğsüne bastırdım ve onu itip kendimden uzaklaştırdım. Gözüm dönmek üzereydi. "Halkından ona tapan birilerinin olmadığını mı sanıyorsun? En iyi katilleri orada buluyor!"

Geriye doğru sendelerken afalladı. "En iyi katillere ihtiyacı yok. Ben onun tek en iyi katiliyim zaten!"

"Öldürür müydün beni?" diye sordum öfkeyle karışık çaresizlikle. "Öldürür müydün dostun Sarah'ı?" Başımı iki yana sallarken omuzlarımı düşürdüm. "Eminim işin içinde seni yeniden yalnız bırakma arzusu da vardı."

Karşı karşıyaydık şimdi, yan yana değildik olması gerektiği gibi ve konu yine Amber'di. Amber konu olduğunda o hep benim karşımda olacaktı ve bir gün Amber istediğini alacaktı. Onu alacaktı benden ve

beni yok edemiyorsa bir başıma bırakacaktı. Yıllardır Kunter'e yaptığı gibi.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Kirpiklerimi kırpıştırarak yaşları bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Gözlerim yanıyordu, kızardıklarını hissediyordum. Bir damla gözyaşı hemen ardından yanağıma aktı.

Bana asla inanmayacaktı çünkü kardeşini bir kere kaybetmektense beni bin kere kaybetmeyi göze alırdı o.

Benden gözlerini kaçırdığında kabullendim bu gerçeği ve bir başıma olduğumu hatırlattım kendime. Nefretle yoğrulan kalbim ilk kez intikam çığlıkları atıyordu ve bütün bu gümbürtü göğüs kafesime yayılmış, kemiklerimi sıkıştırmıştı.

Kunter bir anlığına kendini toplayıp gözümden akan tek damla yaşı silmek için uzandığında elini itip onu kendimden uzaklaştırdım. Yastığın altına sakladığım bıçak ve şok tabancasına baktığımda yalnızca bıçağı orada buldum. Bıçağı aldığım gibi ne Kunter'e ne de Giray'a baktım ve hızlıca kapıya doğru ilerledim.

Öfkeyse insanı katil eden, katil olacaktım bu gece.

Acıysa bir darbeden fazlasını vurmasına neden olan, binlerce darbe vuracaktım Amber'in zayıf kaburgalarının üzerine.

Kötülerin Şehri'ne ait olmadığım düşünüldüğü içinse bütün bunlar, her hücremle Kötülerin Şehri'ne ait olurdum bende.

Yeşil Bölge'nin karanlık sokaklarına bir hışımla fırladığımda arkama bir an olsun dönüp bakmadım. Kunter geliyor muydu? Önemi yoktu. Peşimden gelse bile yalnızca kardeşine zarar vermemem için gelecekti. Yalnızca beni durdurmak için yanımda duracaktı. Hatta tam karşımda.

Yeşil Bölge sokakları ıssızdı. Sessiz ve cılız bir ışıkla hafifçe aydınlanmış bir hâlde. Kimsenin karşıma çıkmayacak olması işimi kolaylaştıracaktı. Sokakta hızla ilerlerken böylece tek düşündüğüm Kırmızı Bölge'ye giden en kısa yolu bulmak ve kör gecenin bir vaktinde onun boğazına acımadan çökmekti. Beni tehdit ettiği o ağzını büküp yırtmanın hevesiyle atıyordum bütün adımlarımı. İtiraf edene dek durmayacaktım. Herkes ona boyun eğerken ben onun boynunu kırıp bitirecektim başlattığı bitmek bilmez işkenceyi.

İntikam asla benim tercih ettiğim bir yol olmamıştı. Öyle biri değildim, ölümün yolunu takip etmez ve şeytanın baştan çıkarıcı

fısıltılarını dinlemezdim. Ama bütün bu olanlar... Yarattığı bütün bu döngü benim kafamın içinde canavarlar yaratmıştı.

Sağda kalan sokağa dönmek üzereyken arkamdan yaklaşan adım sesleri beni yavaşlattı. Yeniden hedef olduğumu, birinin *Gri'ye ölüm!* saçmalığını fısıldayarak üzerime atılacağını düşündüm. Artık tek düşünebildiğim buydu çünkü. Gri'ye ölüm bana eşsiz bir travma yaratmıştı.

Elimdeki bıçağı parmaklarımın arasında pek de ustaca olmayan bir şekilde, tam bir çaylak gibi çevirip arkama döndüm. Bıçağımın sivri ucu arkamdan sinsice yaklaşan adamın boğazına dokundu. En azından artık hedefi tutturabiliyordum.

Arkamdan yaklaşan Sinan bir elinde ayakkabılarımla öylece kalakaldı. Boğazına dayanan bıçağım ise nefesini ilk anda kesmişti. Neye uğradığını şaşırmış, bana bakıyordu.

"Gri olsan da yaşadığın bölgenin özelliklerini ediniyorsun demek," diye mırıldandı hafifçe alaycı bir şekilde. "Sadece ayakkabılarını getirmiştim."

Bıçağı çekerken bakışlarım ayaklarıma kaydı. Evden ayakkabısız çıktığımı ancak şimdi fark edebiliyordum. Öyle öfkeliydim, gözüm öyle kararmıştı ki ayaklarıma bir şeyler batsa bile fark etmemiş, hissedememiştim.

Ayakkabılarımı onun elinden alıp kaldırımın kenarına oturdum. Bıçağı kaldırımda yanıma bırakıp ayakkabılarımı giymeye başladım. Sinan bu sırada yanıma oturdu ve bir sigara paketi çıkarıp içinden bir dal aldı. O sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip ucunu ateşe verirken ben ayakkabılarımı giymiştim bile.

"Onlar da farkındalar," dedi dümdüz bir sesle. "Ne kadar bocaladıklarını gördün."

Başımı hafifçe sallamakla yetindim ve dayanamayıp elindeki sigara paketinden bir dal kaptım. Bunu görünce kaşları şaşkınlıkla havalandı ve o bir dalı elimden almaya çalıştı. Sigarayı vermemek için elimi kendime çektim.

"Alt tarafı bir dal sigara, geri öderim."

"Sigara zararlıdır," diyerek çakmağını sakladı benden. "İçme, gerek yok."

"Kötülerin Şehri'ndeyiz," diye homurdandım. "Burada sigara içmeyeni dövüp kör kuyulara atıyorlardır."

"Kafada kurma konusunda usta olduğunla ilgili bir şeyler duymuştum." Çakmağı kaşla göz arasında sakladı. "Ölüm an meselesiyken sen de bir sigara yakıp ona eşlik etme, boş ver."

"Ne kadar düşünceli. Tam bir abi gibi..." Dudaklarının arasındaki sigarayı kapıp ayağa kalktığımda peşimden ayağa kalktıysa da yetişemedi bana. Sokağın karşısında, ondan uzakta durup güldüm. "Bir kardeşin olduğunu hemen belli ediyorsun."

Başını sallarken sesli bir iç çekti. "Doğru, bir kız kardeşim var. Onun da içmesine izin vermezdim. Laf dinlemezin teki olduğu için de onu sık sık sigara içerken yakalardım."

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdikten sonra bir nefes çektim. İtiraf etmeliydim, sigaradan nefret ediyordum ve en çok da böyle anlarda bu iğrenç tadı alma ihtiyacı hissediyordum. Her şey berbatken bana daha da berbat hissettiren sigaradan birkaç dumanı içime çekmek gariptir ki iyi hissettiriyordu. Sigaranın tadının yaşadıklarımdan daha berbat olması keyfimi yerine getiriyordu sanırım. Tam bir deli işi mantığıydı.

Sinan kendine yeni bir sigara yakıp yanıma yanaştı. Birlikte yeniden kaldırımın kenarına oturduk ama bu kez sigaramı almaya çalışmadı. Bir süre sessiz kalıp sigaralarımızı yarıladık, dudaklarımızın arasından üflediğimiz gri dumanı izledik.

Uzunca süren bir sessizliğin ardından, "Amber'i alaşağı edemezsin," dedi. Uyarır gibi değildi aslında, çaresiz bir kabulleniști onunkisi. "Onu çok seviyorlar."

"Sen?" Bakışlarım onu buldu. "Öncünün sevdiği kadını biraz olsun seviyor musun?"

Başını iki yana sallarken güldü. "Daha önce bir kadından bu kadar nefret ettiğim olmamıştı."

"Aynı tarafta gibi görünüyoruz."

"Maalesef tek bir tarafım var." Geldiğimiz yönü gösterdi. "Giray nerede, ben orada, Gri. Aşkından aptallık etse de." Sigarasından bir nefes çekti. "Sadece öncüm değil, aynı zamanda dostum o benim."

"Her koşulda Amber'i seçecekler, değil mi? Bizi sevseler de ne seni ne de beni dinlerler."

"Amber'in cadı olduğunu ve büyü yaptığını düşündüğüm çok oldu," dediğinde gülmekten alamadım kendimi. "Sonra aslında suçlu hissettikleri için ona bu denli bağlı olduklarını fark ettim. Giray da

Kunter de Amber'e karşı suçlu hissediyorlar. Kunter'i Giray'ın anlattıklarından biliyorum tabii."

Bebek meselesinden mi bahsediyordu acaba? Başka ne olabilirdi ki? En azından Giray için bebek meselesi olmalıydı ama Kunter için başka şeyler de olabilirdi tabii. Onun öncesinde de araları iyi değildi diye biliyordum.

"Giray'ı anlayabilirim ama Kunter..."

Tam o sırada Kunter'in sokağın diğer ucundan yaklaştığını gördüm. Ayağa kalkarken sigarayı yere attım ve botumla ezip söndürdüm. Onunla konuşmak da biraz olsun yakınında olmak da istemiyordum.

"Gitsem iyi olacak." Arkaya doğru adımlarken Sinan'a döndüm. "Yakında ölmezsem tekrar görüşürüz."

"Ölme," dedi rutin bir şeymiş gibi. Kunter'e doğru baktı. "Zaten ölmene izin vermeyecektir."

"Hıhım..."

Sokağın sonundan dönüp gözden kaybolurken Sinan arkamdan, "Dikkat et," diye seslendi. Ona bir cevap vermesem de garip hissettiğimi kabul etmeliydim. Sinan beni daha yeni tanımış olmasına rağmen onlara karşı savunmuş, gittiğimde ilk o peşimden gelmiş ve bir sigaranın bile bana zarar vermesini istememişti. Bu yüzden garipti. Onun yerine Kunter'in bunları yapmasını istemem de tam bir saçmalıktı.

Meydana çıktığımda henüz hemen ortasındaki direği geçemeden beni yakaladı. Kolumdan tuttu ve kendine doğru çekti. Onun göğsüne çarpmadan hemen önce kendimi durdurabildim. Bakışlarımız dokunduğunda ise ikimiz de hiç alttan alacak gibi görünmüyorduk.

Şehirdeki herkesle bir yere kadar konuşabilir, tartışabilirdim ama onunla geceyi gündüze katana kadar zaman fark etmeksizin kavga edebilirdim.

"Bana öyle arkanı dönüp çekip gitme," dedi sık soluklarının arasından. "Bunu huy hâline getirme."

Kolumu kurtarmaya çalıştıysam da bırakmadı. "Karşımda durduğun müddetçe sana arkamı dönüp çekip gideceğim."

"Gitme," diye fısıldadı. "Karşında durmak istemiyorum, gitme."

"Karşımda durma o hâlde," diye yakarışta bulundum. "Dinle artık beni, gerçeği görmezden gelip durma. Seni öldürmek istedi,

yetmedi. Sarah'ı öldürdü, yetmedi. Sıra bana geldiğinde artık benden durmamı bekleme."

"Sarah'ı öldürmedi," diye yineledi yeniden. "Tamam, diğer şeyleri kabul ediyorum ama Sarah'la bir ilgisi yoktu."

"Sarah ölmeden önce de beni tehdit etti!" Kolumu bu kez ondan kurtardım. "Gerçeği sana söylememden korkuyordu. Söyleyecektim de. O gece odamda Sarah'ın cesediyle karşılaşmasaydım sonrasında sana anlatacaktım. Beni durdurmak istedi." Geriye doğru adımlayarak ellerimi başımın iki yanına bastırdım. "Kardeşin delirmiş! Korkacağımı, Sarah öldüğü için susup bekleyeceğimi düşündü. Beklemediğimde de beni öldürmeyi denedi."

Meydanda bana yaklaştı. Aramıza koyduğum küçük büyük bütün mesafeleri aşmak onun huyuydu.

"O bıçakla onu mu öldüreceksin?" diye sordu, elimdeki bıçağı gösterirken. Bıçağı ne ara yeniden elime aldığımı hatırlamıyordum ama evet, planım buydu. O şeytanın iş birlikçisi bu gece beni öldürmeye çalışmıştı. Gırtlağına çökmek şu noktada hayalimdi. "Amber öncü!"

"Ve sen de biricik öncünü korumak için mi peşime takıldın?" diye sordum. Gözlerimi kıstım ve öfkenin vücudumu sarmasına izin verdim. "Güvendiği de bu değil mi zaten? Sen onu her koşulda koruyup kolladığın için şeytani planlarını uygulamaktan korkmuyor. Çünkü o da biliyor, onun için öldürmeyeceğini söylediğin beni bile öldürürsün sen."

"Seni asla öldürmem, Gri Hanım." Kelimeler dudaklarının arasından güçlükle döküldü. Omuzları hayal kırıklığıyla öne doğru çökerken Kötülerin Şehri sert bir rüzgâra kapıldı ve onun gri saçlarını alnına doğru savurdu. "Sen benim gri yanımsın."

Gri, iyi olabilme ihtimali olandı. Ben onun iyi olabilme ihtimaliydim.

Ona doğru adımladım ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince kısalttım. "Kardeşin iyi olabilme ihtimalini öldürmek istiyor."

Sert rüzgâra bir fırtına eşlik etti ve kısa sürede kara bulut Kötülerin Şehri'nin tepesindeki yerini aldı. Şiddetli yağmurun etrafımızı sarıp sarmalaması, zeminde dokunmadık yer bırakmaması saniyeler aldı. Yine de ayrılmadık o noktadan, kaçıp gitmedik ve yarıda bırakmadık bu konuşmayı. Ya da kavgayı. Artık bilemiyorum.

Kunter elini uzattı bana. "O hâlde tut elimi, yancım ol, Gri Hanım. Yancım ol ve bitir tüm oyunları. Sadece sen ve ben, aynı tarafta, bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile."

Fırtına onun mavilerinde koptu. Yağmur onun karanlıkta laciverdi andıran gözlerine düştü ve orada bir deniz yarattı. Kunter gözlerimin önünde bir sanat eserine dönüştü. Kötülerin Şehri ondan korkuyordu, ondan nefret ediyorlardı ama ben buradaki binlerce mahkûm arasından bir tek onunla yan yana durmak ve kalan herkesi karşıma almak istiyordum.

"Siyah Bölge Yancısı Gri olacağım." Elini tuttum. "Senin yancın olacağım. Seninle birlikte, sadece sen ve ben, aynı tarafta, bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile."

Ve orada, ilk karşılaştığımız yerde aylar sonra bir anlaşma yaptık. Kötülerin Şehri üstümüze yıkılsa da dönmeyecektik bu anlaşmadan. Yancısı olacaktım onun, her daim öncüm olacaktı benim. Aynı tarafta, yan yana duracak ve herkesi karşımıza alacaktık. Kardeşini de halkını da karşısına alacaktı.

Niye?

Bunu ona sormaya henüz cesaretim yoktu. Bunun yalnızca onun gri yanı olmamla ilgisi olmadığının farkındaydım.

Bir an için ikimiz de her şeye o noktada bir ara verdik. Tuttuğum elinden beni kendine çekti ve elinin birini belime, diğerini ensemden yukarı, saçlarımın arasına yerleştirdi. Bana sarıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, göğü yaran bir gök gürültüsünün hemen ardından. "İnanmaktan korktuğum için."

"Özür dileme," diye fısıldadım, ellerimi iki yanından uzatıp sırtına sararken. "Çünkü ben kardeşinin canını yaktığım için özür dilemeyeceğim."

Kardeş olmak, bir elmanın iki yarısı olmak demekse onların elmasının yarısı çürüktü ve ben elmanın sağlam tarafını kurtarmak için çürük yanını kesip atacaktım.

Bir yancı meydanda öncü tarafından ilan edilene dek, halktan biri bunu bilmediğini iddia ederek yancıyı öldürürse suçlu sayılmaz. Bu yüzden öncü, yancısını korumak istiyorsa meydanda bunu halka ilan etmek için elini çabuk tutmalıdır.

BÖLÜM 39

Başımı arkaya doğru atıp elimdeki şarap dolu kadehi parmaklarımın arasında çevirdim durdum. Bakışlarım doğrudan önümdeki açık kapıdan içeride, odanın diğer ucundaki yatağın üzerindeydi. Yakın zamanda Sarah'ın kanıyla ıslanan yatağın. Şimdi ne cesedi ne de kanı oradaydı ama gözlerimi kapattığımda her şey çok tazeydi. Oradaydı ve hatta bazen bana gülümsüyordu bile. Öldüğü ânı değil de beni uyandırmak için yatağın üzerine çıktığı anları hatırlamayı denedim birçok kez. Uyanmadığımda yatakta zıplar ve beni rahatsız ederdi. Fazla uyumanın zekâ geriliği yaptığını iddia ettiği her seferinde yataktan fırlayarak kalkardım. Arkamdan gülerdi, kahkahası beni banyoya kadar takip ederdi.

Bir daha asla o kahkahayı duyamayacaktım.

Kötülerin Şehri'nden nefret eder, her şeyi hatırlayıp bir şekilde buradan kaçıp gitmeyi düşlerdim. Sarah bana olduğum yeri sevmeyi öğretmişti. Onun yemekleri, arkadaşlığı, akılalmaz şakaları ve Kunter'e olan sadakati. O bana Kunter'e iyi bakmayı öğretmişti ve şimdi yoktu.

İkinci şişe şaraba geçmek üzereyken Kunter'in başıma diktiği adamlarından biri şişeyi elimden kaptı. Kısık bakışlarımı yanı başımda dikilen adama çevirdim. Koridorda yalnızdık. En son bu koridorda Kunter'in güvendiği adamlarından biriyle yalnız başıma kaldığımda neredeyse ölüyordum.

"Gri Hanım," dedi bana, sesinde beni bir an sonra öldürecek bir tını hiç yoktu ya da ben sarhoştum ve aptallık yapasım geliyordu. "Daha fazla içmemeniz gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Beni sen mi durduracaksın?"

Başını iki yana hafifçe salladı. "Öncüm."

"Öncün nerede?" diye sordum gerçek bir merakla. "Beni daha ilk günden burada yalnız başıma bıraktı. Üstelik evden çıkmamam konusunda da beni uyardı." Boş kadeh olan elimi havaya kaldırdım. "Ev hapsi değil de ne?"

"Önemli bir iş üzerinde."

Yüzümü buruşturdum. "Yancısından daha önemli ne işi varmış?" Ona uzanıp şişeyi almaya çalıştım. "Ver şunu, içeceğim. Öncün ne kadar içtiğimi bu kadar önemsiyorsa gelsin de kendisi durdursun beni." Şişeyi kaptım. "Sen de benimle arana mesafe koy. Siyah olanın ancak öncüsüne tahammül edebiliyorum bu ara."

En son bu kadar alkol aldığımda sabah Sarah tarafından azarlanmıştım. Onun beni azarlamasını bile özlemiştim. Daha fazla içtikçe daha fazla aklıma geliyordu ve ben Sarah'la değil de anılarıyla yetinmek zorunda kaldığım için bunu yapan Amber'i gırtlaklamak istiyordum. Bir öncü olsa da. Onu öldürmek ölmem anlamına gelse de. Kunter her ne kadar bu konuda onun suçlu olmadığını iddia etse de.

Bir süre sonra, Kunter'e beni bu evde sözde güvendiği adamlarla yalnız başına bıraktığı için bir ağız dolusu küfredecek kadar, şişenin daha yarısına bile gelmeden bir kadın yanı başımda dikildi. Başta anlayamadım ama sonra elindeki elbiseyi ve ayakkabı kutusunu görünce bir şeyler şekillendi. O, Sarah'ın yerine gelen bir yardımcı olmalıydı. Artık yemekleri o yapacaktı, yatağımı söylenerek değil ama o toplayacaktı, ben toplamaya kalktığımda Sarah gibi beğenmeyip dağıtmazdı da. Bırakırdı öylece. Kunter'le kavga ettiğimizi görünce uzaklaşırdı, beni çimdikleyip susturmaya çalışmazdı.

"Gri Hanım," dedi kadın, buradaki herkes gibi. Kunter hepsini *Gri Hanım* demeleri için uyarmış gibiydi. "Elbisenizi getirdim, hazırlanmaya başlayabilirsiniz."

Buna itiraz etmeliydim sanırım. Huyum gereği yani. *Huy edinme,* demişti bana. Neyi huy edindiysem bunca zaman? Surat asmak dışında. Surat asmak benim hobim sayılırdı ama. Hele ona karşı surat asmak... Bunu bir daha yapamayacağımı söyleseler kendimi kıyıdan aşağı atardım.

Bir süre duvarı izledikten sonra kadının elindeki elbiseyi ve ayakkabıyı alarak banyoya ilerledim. Yatak odamı kullanmayı bırakmıştım. Oraya girmek dahi artık benim için mümkün değildi. Uzaktan bakardım yalnızca ama onu da yapmasam iyi olurdu. Düşünmenin

acı verici olduğunu keşfetmiştim kısa bir zaman önce. Acıyı tazelediğini, ateşi harladığını.

Sabah duş aldığım için yeniden duş almadım. Kıyafetimden kurtulup elbiseyi giyene kadar banyoda birkaç kez duvara toslamış, dirseğimi ve çenemi çarptığım lavabonun kenarıyla kavgaya tutuşmuştum. Çare olarak suratıma birkaç kez soğuk su çarpmayı denemiştim ama pek faydalı olduğu söylenemezdi. Zil zurna sarhoştum ve elbisenin fermuarını çektiğime kendimi inandırmıştım. Açıksa bile sarhoş olduğum sürece bu benim sorunum olmayacaktı.

Topuklu ayakkabıları giymek... Hayır, sanmıyorum. Henüz o kadar delirmemiştim. Onları şu an giyecek olursam merdivenlerden top gibi yuvarlanarak inerdim.

Dağınık saçlarım ve şiş gözlerimle elbise pek uyumlu olmasa bile fena görünmüyordum. Elbise çok güzeldi. Siyahtı ama sanki üzerinde yıldızlar vardı, parlıyordu. Etekleri bileklerime kadar uzanıyordu. Belimi öyle güzel sarmıştı ki bütün hatlarımı ortaya çıkarmıştı. İnce ipleri omuzlarımdan sırtıma kadar iniyor, sırtımda bir yıldız haritası çiziyordu.

Ya da ben kafada kurma sanatımı abartıyordum yine.

Banyonun kapısı tıklatıldığında uzanıp kulpunu yakaladım ve açtım. Bana elbiseyi veren kadın oradaydı. Gülümsedi. "Saç ve makyaj için yardım etmemi ister misiniz?"

Başımı hafifçe salladım. "Tabii. Peki, bütün bunlar ne için? Sevgili öncünüz yine neyin peşinde?"

Kadın yeniden gülümsemekle yetindi. Gıcık öncünün bir o kadar gıcık halkı.

Sanıyorum bir saat kadar bir süre sonra dağınık saçlarım özenle şekillenmiş, bir ruhu andıran suratım gözlerimi ve bazı hatlarımı ortaya çıkaracak şekilde renklenmişti. Uzun zaman sonra rimel kullanmış olduğumdan başta biraz garip gelmişti. İlk kez makyaj yapan küçük bir kız çocuğu gibi hissetmiştim.

Kötülerin Şehri'ne düşmeden önceki süslü yanımdan hiç eser kalmamıştı şimdiye kadar. Şimdi o zamanlardaki gibi görünüyordum. Dudaklarımdaki pembemsi, tatlı parlatıcıya bakarak aynaya doğru onlarca kez öpücük atmıştım bile. Tek kötü yanım hâlâ çıkarmadığım botlarımdı. *Her an koşmam gerekebilir* düşüncesine o kadar bağlıydım ki çıplak ayakla bile evde dolaşmak istemiyordum.

Topuklu ayakkabıları elime alıp aşağıya inmek için harekete geçtim. Ne için bu hâldeydim, kim bilir. Kunter bilir!

Aşağıya inene kadar yoluma çıkan herkese nasıl göründüğümü sormak sarhoşluğun şanındandı. Keyfimin yerine gelmesi için giyinip süslenmem ve bir şişeden biraz fazla şarap içmem gerektiğini bilseydim bunu önceden binlerce kez yapardım.

Salona girdiğimde hedefim yeni bir şişe şaraba sarılmaktı ama Kunter'i orada görünce şarap aklımdan çıktı. Takım elbise giymişti, siyahlara bürünmüştü ve elinde siyah, camdan bir çift topuklu ayakkabı vardı. Her şeyi siyah olsa da kravatı griydi. Benim gibi gri.

"Kötü bir ruh olmana gerek kalmadı, Gri Hanım."

Elimdeki ayakkabılar parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Ona doğru birkaç adım atmaya kalktım ama zemin kayıyor, duvarlar titriyor olsa gerek dengemi sağlayamadım. Birkaç adımım onun beni belimden yakalamasıyla son buldu. Şimdi onun kolları arasındaydım ve gülümsemesi bir karış kadar uzağımdaydı.

Her zaman bu kadar tatlı mı gülümsüyordu?

Peki ya, her zaman onu gördüğümde kalbim bu kadar hızlı mı çarpıyordu?

"Bir daha beni bırakıp gitme," diye mırıldandım. "Ben gitmediysem sen de gitme. Yoksa..."

Bakışları dudaklarıma doğru kaydığında cümlemin devamını getiremedim. Tatlı tatlı gülümseyerek beni izliyordu. Her ânıma, her detayıma öyle güzel bakıyordu ki kalbim birazdan yerinden çıkıp gidecekti.

"Yoksa ne, Gri Hanım?"

"Yoksa bu kez saçların sahiden elimde kalır, Siyah Bey."

Sesli bir şekilde güldüğünde bir kez daha sarhoş oldum sanırım.

"Bir gün saçlarım sahiden elinde kalacak, Gri Hanım." Yüzüme düşen bir tutam saça uzanıp onu kulağımın arkasına sıkıştırırken oyalandı. "Ama niyetin yolmak olmayacak."

"Hımm..." Başımı hafifçe yana yatırdığımda saçımı düzelttiği elini başımın altına yerleştirdi. "Ne olacak?"

"Bunu dile getirecek olursam o narin ellerini birer yumruğa dönüştürür ve hayran olduğun suratıma acımasız darbelerini indirirsin. Bu yüzden âna saklayacağım. O an geldiğinde bunu dile getirmeme lüzum olmayacak."

"Yumruklar huyum değildir."

"Benimle birçok yeni huy edindin."

"Beni şiddete özendiriyorsun."

Kafasını geriye atarak koca bir kahkaha patlattığında onunla beraber güldüm. Dudaklarının aldığı şekle baktım uzunca bir süre. Orada o kadar çok oyalandım ki yeniden gözlerine baktığımda mavileri bana yeni bir gökyüzü vadetti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı aramızdaki küçük mesafeye doğru. Heceler şekil alıp o küçük boşlukta süzüldü, dans edip kulaklarıma dokundu sanki. "Siyahın bir başkasına bu kadar yakıştığını hiç görmemiştim." Gözlerini kıstı. "Ve tabii bir başkasının da siyaha bu kadar yakıştığını." Bir fısıltıyla, "Sadece elbiseden bahsetmiyorum," diye ekledi.

"Elbisemde yıldızlar var," dedim sanki bu bir sırmış gibi sessizce. "Parlıyorlar, senin gözlerindeki gökyüzünü andırıyorlar."

"Gözlerimdeki gökyüzü mü?" Aramıza eğildi. "Evet, elbisende yıldızlar var. Senin gibi durmadan parlıyorlar, Gri Hanım."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Yanlış şeyler söylemek üzereydim. Ona gözlerindeki gökyüzünden bahsetmiştim! Bunun zihnimle benim aramda kalması gerekiyordu. Sarhoş kafam!

Hafifçe geri çekildim ama beni belimden tuttuğu için ondan pek uzaklaşmam mümkün değildi. "Ne için bu hâldeydik?" Bakışlarımı kaçırdım. Kaçırmasaydım başka yıldızlardan bahsetmeye başlayabilirdim ve kendime geldiğimde kendimi tokatlamam gerekirdi. "Bu elbise ne için?"

"Hadi o güzel kafanın içindeki bazı soru işaretlerini yok edelim." Belimdeki elini çekip elimden tuttu. "Gel."

Beni koltuğa çekti ve oturttu. Sonra hemen önümde eğilip botlarımı çıkarmaya başladı. Çıkardığı botlar yerine getirdiği camdan siyah ayakkabıları giydirdi. O bütün bunları yaparken benim onu bir masaldan fırlamış kadar mükemmel görmem ve bütün bunların bir masal olduğuna inanmamam mümkün değildi.

"Sindirella'mı buldum," diyerek elimden yakaladı ve ayağa kaldırdı. Beni etrafımda bir tur döndürdüğünde kendimi onun ceketinin kenarını yakalayarak durdurabildim. Bir nefes kadar yakınında...

Tuttuğu elimi dudaklarına götürüp bir öpücük bıraktı. "Yancım olmaya hazır mısın, Gri Hanım?"

"Ne?"

"Kötülerin Şehri bugün senin için dans edecek." Elimi sıkıca tuttu ve kapıya doğru ilerlerken beni de beraberinde götürdü. "Siyah Bölge Yancısı Gri için."

Beni evin dışına çektiğinde gördüklerim karşısında bir anlığına dilim tutuldu. Karanlık Kötülerin Şehri bu gece parıl parıldı. Her yerde birer yıldızı andıran ışıklar vardı ve bu, gökyüzü yere inmiş gibi hissettiriyordu.

"Sen ve ben, yan yana, bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile!"

Kötülerin Şehri'nde bayrak yakmak, başkaldırmak anlamına gelmektedir. Bayrağı yakılan bölgenin düşman kazandığı anlamına gelen gözdağı verme yöntemidir.

BÖLÜM 40

Kötülerin sahte gülücüklerinde yoktur sevgi, gerçek aşk,
Kalabalık danslarda, balolarda doğan aşklar çoğu zaman
Geçicidir, serenatlarla başlayan aşklar çabuk sönebilir.

En son böyle güzel bir elbise giyip bir kutlama yaptığımda doğum günümdü. Aylar önceydi ve Kadıköy'de bir bardaydım. Beyaz elbisemin eteğindeki parıltıları sevmiştim önce ve sonra pembe bir ruj sürmüştüm dudağımın üzerine. O gün gitmek istememiştim aslında. Şimdi neden olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum çünkü kendimi bildim bileli doğum günlerimi severdim. Pastamı annem yapar, üzerine tatlı sözler yazar ve yeni yaşım kadar mum koyardı.

O gece ne oldu da annemle değil de arkadaşlarımla kutladım doğum günümü? Keşke hatırlayabilseydim. Durmadan zorluyordum zihnimi, bir an sonra hatırlayacak gibi oluyordum ama sonra şakaklarıma bir ağrı saplanınca vazgeçiyordum hemen.

O geceyi hatırlamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

O geceyi bir daha hatırlayamayacak olsam da bu geceyi unutmak istemedim. Yıldızlar, Kötülerin Şehri'ne inmişken ve gökyüzünü gözlerinde taşıyan adam elimden tutup beni şehrin kalabalığına götürürken bu an inanılmazdı.

Siyah, mavi, yeşil, kırmızı, gri ya da sarı... Halk bu renklerin hiçbirini üzerinde taşımıyordu. Halkı ilk kez şehrin renklerinden bu denli arınmış gördüm. Yalnızca Kunter ile ben siyahı ve griyi üzerimizde taşıyorduk. Onun kravatı ve benim siyah elbisemdeki parıltılar griydi. Geri kalanımız ise siyah.

Kunter'in bunu nasıl ayarladığını bilmiyordum. İnat ettiğinden ve itiraz etmeye yeltenenleri kapıda bıçakla beklediğinden emindim ama. Bu ânın kusursuz olması için epey çabalamış gibi görünüyordu

ve bu da beni bütün gün evde yalnız başıma bırakmasını haklı çıkarıyordu. Tamam, bunu kabul edebilirdim.

Birlikte meydana çıktığımızda şaşkınlığım katlanarak arttı çünkü bütün bunların Siyah Bölge ile sınırlı olmadığını gördüm. Gökyüzü bu gece yalnızca Siyah Bölge'ye değil, Kötülerin Şehri'nin tamamına inmişti. Bütün bu olanlara bütün şehir katılmıştı. Bölgelerin girişlerindeki bayraklara kadar her şey kaldırılmış ve şehir bir yancıyı ilan etme partisine dönüşmüştü.

Amber'in bütün bu olanlardan haberi var mıydı acaba? Eğer yoksa bütün bunları göreceği ânı iple çekiyordum.

Meydandaki kalabalığı görünce sevinçle kıkırdadığımı fark eden Kunter dönüp bana baktı. "Güzel değil mi?"

"Yine herkes benim için burada ama bu kez ucunda ölümüm yok."

Yeşil Bölge'nin önünde Giray ve Sinan karşılıklı içip sohbet ediyorlardı. Mavi Bölge'nin önünde Mirza ve birkaç kadın gülüşüp eğleniyordu. Mirza aynı anda birden fazla kadınla flört ediyordu. Kırmızı Bölge'ye doğru baktığımda kalabalığın arasında yalnız başına duran Asil'i gördüm. Amber orada değildi ama Asil yalnız da olsa oradaydı. Elindeki kadehle oyalanıyor, ona selam veren Kırmızı Bölge halkından olanlara karşılık veriyordu. Beni görünce dudaklarına zayıf bir gülümseme yayıp kadehini kaldırdı. Başımı hafifçe eğmekle yetindim.

Onunla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. İyi ya da kötü, onun için ikisini de diyemezdim.

Kunter, Asil'le olan bakışmamızı fark ederek önüme doğru geçti ve bunu ustaca bir hareketle böldü. Şimdi bakışlarım onun üzerindeydi, kedi gibi bir sırıtışla süslenen yüzünde.

"Gri'yle münasebeti abartmayalım." Bana iyice yaklaştığında aramızda bir karış kadar mesafe kaldı. Yine de elimi bırakmadı, uzaklaşmadı ya da ilgisini başka bir yere çevirmedi. "Sana bir kadeh içki ikram etmeyi çok isterdim ama bu gece yeterince içtin. Seni meydanın zemininden kazımak istemiyorum."

Onu daha iyi görebilmek için çenemi kaldırdım, bakışlarımı yukarıya diktim. O da bakışlarını aşağı indirdi, doğrudan gözlerimin içine.

"Haylazlık ederek hakkımı kaybettiğimi mi söylüyorsun, Siyah?"

Sesim her zamankinden farklı, ılımlı yükseldi ona karşı. Ses tonumdaki değişim dikkatini çekmiş olacak ki kaşları şaşkınlıkla havalanırken buzdan hareleri genişledi.

"Böyle konuşmaya devam edecek olursan bencillik edip kadehleri önüne yığacağım, Gri Hanım."

Kıkırdadım ve bu da her zamankinden farklı bir şekilde yükseldi dudaklarımın arasından. Alkolün etkisiyle sersemlemiş, içimde sıkışıp kalan o tatlı kızı ortaya dökmüştüm. Aklım yerinde değildi, farkındaydım ama kendimi de dizginlemek istemiyordum. En azından bu gecelik.

"Bu gece istediğim kadar içmeme engel olmaya çalışma," diye mırıldanarak elimi göğsüne yerleştirdim. Kalbi şimdi avucumun içinde atıyordu. Elimi tutan diğer eli ise kasılmıştı. "Sonra bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Buzdan hareleri yüzümde bir aşağı bir yukarı hızla hareket etti. "Hayal gücüm çok geniştir, Gri Hanım."

"Göreceğiz," dedim heceleri uzata uzata. Sonra geri çekilmeye kalktım ama Kunter beni geri kendine çekti, uzaklaşmama izin vermedi.

"Gitme, ayrılma yanımdan."

"Ama baksana..." Göğsünden çektiğim elimi meydana doğru tuttum. "Herkes nasıl da mutlu." Hareketli, güzel bir şarkı çalıyordu ve meydanın ortası şimdi dans pistiydi. Orada renkler yoktu. Kimse bilekliğinin rengine göre arkadaş seçmiyordu. Herkes birbiriyle kaynaşmış, arkadaş olmuş, eğleniyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm bir şey değildi. "Sanki normal bir şehirdeyiz. Bunu nasıl başardın?"

Yeniden ona döndüğümde bakışları ilgiyle parladı. "Onları zehirledim." Gözlerini kıstı. "Hepsinin içkisine ölmeden önce ölümüne mutlu eden bir zehir kattım. Partinin sonunda hepsi ölecek."

"Bunu yapma potansiyelin olduğu için bile akıl hastanesine yatmalısın."

Güldü. "Belki de yaptım."

"Yapmadın."

"Göreceğiz." Bu kez elimi elinden kurtardım ve geriye doğru adımladım. Ayrılan ellerimize bakıp iç geçirdi. "Kendime bir kadeh bir şeyler alacağım. Gecenin sonunda panzehrimi vermeyi unutma."

Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Senin için her zaman bir panzehrim olacak, Gri Hanım."

Alt dudağını dişlediğinde ister istemez onu taklit ederken buldum kendimi. Bu hâlime güldüğünde gülümseyerek arkamı döndüm ona

ve savsak adımlarla Sarı Bölge'nin önüne kurulan standa ilerledim. Yiyecekler ve içecekler açık büfede servis ediliyordu.

Bir şişeden biraz fazla şarap içtiğimden başka bir alkol alıp işleri iyice berbat etmek istemedim. Bu yüzden kendime bir kadeh beyaz şarap almak için uzandım. Benim uzandığım şişeye bir başkası aynı anda uzandığında bakışlarım yanıma doğru döndü. Tanıdık bir gülümseme görüş açıma girdi.

"Peri gibi görünüyorsun." Asil iltifatını ettikten sonra şişeyi alıp iki kadehi önüne çekti. "Senin için bir kadeh doldurmama izin ver."

Başımı çevirip omzumun üzerinden Kunter'e baktım. Sivrilen bakışları üzerimizdeydi. O tatlı hâlinden şimdi eser kalmamıştı.

Uzattığı kadehi alırken bakışlarımı Kunter'den çekmek zorunda kaldım. "Amber'e rağmen bu gece burada olduğun için sevindim."

"Bu gece mutluyum." Kadehini kadehime vurdu. "Sonunda gerçek bir yancı olacaksın. Bu ânı kaçıramazdım."

Şaraptan bir yudum aldıktan sonra, "Kunter'i öldürürseniz başınıza yeni bir bela alacağınızdan emin olmak istedim," dediğimde kısa bir an duraksadı, şüphe etti.

"Artık hayatta kalmak için değil, Kunter için mi yancı olmak istiyorsun?"

"Yancı olmam için çok nedenim var."

"Birkaçını söyle."

Gülümsedim. "Öncünü doğduğu güne pişman edeceğim."

Asil irkildi. "Bu da nereden çıktı? Anlaşamıyordunuz ama bu kadarına gerek var mı? Ortada gerçekten düşman olmanız için bir neden bile yok."

Hiçbir şey bildiği yoktu.

Ya da çok iyi rol kesiyordu.

"Amber'e sık sık benden bahsettiğini duydum."

"Evet." Başını eğdi. "Pişmanlıklarımdan söz ettim."

"Pişmanlıkların ecelin olmaz umarım."

Başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan yanından çekip gitmek istediğimde kolumdan yakalayarak durdurdu beni. Kaşları çatılmıştı ve şaşkınlıktan gözleri irileşmişti. "Ne oluyor, Yekta? Sana her şeyi anlattım. Kunter sana ne söyledi de bu hâle geldin?"

Kolumu kurtardım. "Kunter bana ne söylerse bu hâle gelirim ki?"

"Hiç." Omuzlarını silkti. "Belki aramızda olanlardan bahsetmiştir. Kendini haklı çıkarmıştır."

"Aranızda ne oldu ki?"

"Hiç," dedi yeniden ve dişlerini sıkarken bakışlarını kaçırdı benden. "Kunter'le aramızda olanlar onunla benim aramda. Bundan etkilenip bana cephe almanı istemem." Bakışları arkama doğru kaydı. "Onun yanında bu kadar güzel durman can sıkıcı. Onun tarafında olman..." Sesli bir iç çekti. "Dostun bile değil o senin."

"Senin dostundu ama." Sesim aniden sivrileşti ve bakışlarım ona eşlik etti. "Dostunu öldürmek istiyorsun." Başımı omzuma doğru eğdim. "Üstelik o bunu hak etmiyor. Öldürmek istese öldürmüştü hepinizi. Sizin aksinize elinde olmasına rağmen neden yapmıyor bunu, hiç düşündün mü?"

"Eğlencesi bozulsun istemez çünkü."

"Sen onun kuyusunu kazarken o yalnızca işine bakıyordu." Kadehi masaya bıraktım. "Çünkü sizin aksinize o size değer veriyor. Ona düşmanım desen de o *eski dostum* diyebiliyor. Fotoğraflarınızı saklıyor. Gerçekten düşmanı olarak bile görmüyor ki sizi. Kusura bakma ama bu hikâyede biri sırtından bıçaklandıysa o kişi sen değilsin, o kişi Kunter."

Aramızdaki mesafeyi bir anda kısalttı. Öfkeyle parlayan yeşilleri şimdi bir karış uzağımdaydı. "Onu sırtından bıçaklamamı hak etti."

Onu göğsünden ittim. "Kabul ediyorsun yani, yaptın."

"Hak etti," diye tekrarladı. "Onun benden neleri aldığını bilmiyorsun."

"Umarım onu öldürmeyi planlamana değecek bir şeydir."

"Her saniyesine değer."

Bakışlarında en ufak bir yalan yoktu şimdi. Evet, gerçekten canı yanmıştı ama onun canını bu kadar yakan neydi, bilmiyordum ve belli ki söylemeyecekti de. Kunter onun canını gerçekten yakmıştı. Belki sorsam o bana söyleyebilirdi ve belki o zaman Asil'i haklı bile bulabilirdim.

Bu ihtimal canımı sıktı.

"Her neyse," diye mırıldandım geri çekilirken. "Bu sizin aranızda." Ellerimi iki yanımda havaya kaldırdım. "Karışmıyorum." Ellerimi indirdim. "En azından onu öldürmeye çalışmadığın sürece."

Başını hafifçe salladı. "Hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum. Yeter ki beni bir canavar olarak görme. Ben senin gibiyim." İşaret parmağıyla kalbimi gösterdi. "Aynı kalbe sahibiz. Ne iyi ne de kötüyüz ama unutma, buradaki herkes yalnızca kötü."

Ona başımı salladığım sırada Kunter bir anda yanımızda belirdi. "İki yancı bir araya gelmiş," dedi dişlerinin arasından. Eğleniyor gibi görünmeye çalıştı ama bu kez hiç de başaramamıştı. Asil'e bakmamaya çalışıyordu ve öyle gergindi ki birazdan biblo gibi çatlayabilirdi.

"Ve sayende ayrılıyor," diye homurdanarak bana doğru eğildi Asil ve kulağıma, "Yancı ilan edildikten sonra benimle dans et. Söz veriyorum, gecenin sonu çok güzel olacak," diye fısıldadı ve hemen ardından yanımızdan ayrıldı.

Asil yanımızdan ayrıldığında Kunter bir an hiç hareket etmedi. Bekledi, bekledi, bekledi, bana baktı, bekledi, bekledi, bekledi... Bir şey söyleyeceğini düşündüm ama aniden masaya bıraktığım kadehe uzandı ve onu tek seferde midesine indirdi. Geri çekilirken, "Ne söylediğini sormayacağım, sormayacağım..." diye mırıldanıyordu kendi kendine.

Onun bu hâline gülmekten alamadım kendimi. Bir noktada korkutucuydu ama sonra bir şekilde komik, tatlı bir hâle sokuyordu kendini.

Güldüğümü görünce çatılan kaşları gevşedi ve bana bakarken yumuşadı bütün ifadesi. O zaman farkına vardım. Beni ona karşı böyle yapan içtiğim bir şişe şarap ya da gökyüzünden inen yıldızlar değildi. Bizzat kendisiydi.

Farkına vardığım gerçekle kalbim küt küt çarpmaya başladı. Ve sanki o da duyabiliyordu bu sesi. Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Olmamalıydı bu.

"Neyin var?" Bileğimi tuttu, bana iyice yaklaştı ve elini yanağıma bastırdı. "Niye bu kadar sıcaksın?" Kaşları yeniden çatıldı. "Ne söyledi o sana? Ne söyledi de kıpkırmızı kesildin bir anda?"

Asil'i arar gibi etrafa bakındı. Şimdi bulsa onu, kavgaya tutuşurdu durduk yere. Oysa bunun Asil'le hiçbir ilgisi yoktu. Beni bu hâle getiren kişiyi dövmek istiyorsa kendine yumruk atmayı öğrenmeliydi.

Bileğimdeki elinin üzerine elimi yerleştirdim. "Bir şey söylemedi. Asil'le bir ilgisi yok."

Bakışları yeniden beni buldu. "Neyin var o hâlde? Çok içtin, ondan oldu. Sana içme demedim mi?"

"Dedin." Yaklaşıp koluna girdim ve başımı omzuna yasladım. "Biraz başım döndü yalnızca. Birazdan geçer."

"Oturalım o hâlde."

Yürümeyi ve öyle oturmayı planlamıştım normal olarak. Fakat Kunter'in normalin dışında düşündüğünü unutmuş olmalıydım çünkü kendimi bir anda onun kollarının arasında bulmayı hiç beklemiyordum. Kucakladı beni, bu beklenmedik hareketi karşısında ellerimi hızlıca boynuna sardım.

"Ne yapıyorsun?" Endişeyle soludum. "İnsanlar var."

"Evet, ben de onlardan rahatsızım ama yancı olduğunu duymaları gerek."

"Kunter."

"Yekta."

Dudaklarına yayılan gülümseme karşısında kollarında mayıştığımı hissettim. "Adımı kimse duymamalı."

"Ne? Halkın kulaklarını mı keseyim?"

"Kunter," dedim yeniden ve sonunda gözlerini devirerek, istemeden de olsa beni yere geri bıraktı. Elimi kolunun üzerine yerleştirdi ve ona tutunmamı sağladı. Oysa başım bile dönmüyordu, gayet iyiydim ama başımın döndüğünü düşünmesi şu durumda çok daha iyiydi.

"Benim tatlı Gri'm."

Sol taraftan yaklaşan Devin'e döndü ikimizin de bakışları. Koyu mor, dantelli bir elbisenin içindeydi. Gözlerindeki koyu sürmeler ona vahşi bir görünüm katmıştı. Sürmeler olmadan da vahşiydi ama istediğinde tatlı görünebiliyordu. Şimdi tatlı görünmesi mümkün görünmüyordu.

"Bu güzelliğini yalnızca Öncü Kunter'le paylaşma, biraz da bize ayır."

Kunter elini belime yerleştirdi. "Hepsi benim."

Ona ters, tehlikeli bir bakış fırlattım. "Şakalarına çekidüzen ver, Öncü."

Kunter yalancı bir şaşkınlıkla, "Şaka?" dediğinde itekledim kolunu ve uzaklaştım ondan. Hemen ellerini havaya kaldırdı. "Doğru, insanlar var."

Yakıcı bakışlarımı Kunter'den çekip bizi ilgiyle izleyen Devin'e çevirdim. Dudaklarında şeytani bir gülümseme gizliden dolanıyordu. Altın harelerinin ardında karanlık bir ateş parlıyordu. Aklından ne geçiyordu, bilmiyordum ama yine de genellikle Kunter'i hedef alan bu bakışların gizemini çözmek istiyordum.

"Seni iyi gördüm." Dikkatini Kunter'den bana kaydıran Devin'in ses tonunda hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Sarah'a olanları duydum.

Rüzgâr da çok üzüldü. Seni ziyaret etmek istediğinde sizi evde bulamadık."

Gözlerimin önünde beliren anılar beni bir girdaba sürüklemek için harekete geçtiğinde anılarımı hızla geri püskürttüm ve düşüncelerimi bu âna getirdim.

"Evden uzaklaşmamız gerekti." Gülümsemeyi denedim ama başarılı olduğumdan emin değildim. "Sarah için elimizden geleni yapmaya çalışıyorduk."

"Pek sohbetim olmadı ama tatlı bir kızdı. Rüzgâr günlerdir ondan bahsediyor. O bu denli etkilendiyse seni düşünemiyorum bile." Devin elini dirseğime doğru uzatıp destek olmak ister gibi tuttu. "Yancı olduğunda bütün bunlar son bulur umarım."

Kunter, "Yalandan üzülmene gerek yok, Devin," diye araya girdi aniden. "Bir katil öldü. Bu da demek oluyor ki kurbanlarınızın sayısı bir azaldı. Sevinsene, günah defterinden bir çentik eksildi. Tabii, siz onu öldürmediyseniz."

Devin'in sivrilen bakışları Kunter'i hedef aldı. "O kızı bizim öldürdüğümüzü mü ima ediyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu Kunter.

"Bir Gri olmasa da iyi bir kızdı Sarah. Arkadaşlarımın arkadaşıydı. Ayrıca eğer o evden birini öldürecek olsaydım bu ne Sarah ne de Devrim olurdu."

"Şimdi de beni öldürmekle tehdit ediyorsun demek."

Devin'in dudaklarının arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi. "Seni öldürmek istediğimi ilk günden beri biliyorsun."

"Peki, beni durduran ne olacak?"

İkisinin de bakışları aynı anda aralarında duran bana kaydı. Kavgalarını şaşkınlıkla izleyen bana. Bir anda yoktan yere çıkan kavgaya.

"Sarah'ı ben öldürmedim." Devin'in sözleri yumuşak bir hırıltı şeklindeydi. "Bunu asla yapmam, biliyorsun."

Kalbim küt küt, endişeyle çarpıyordu şimdi. Bunun olma ihtimalini düşünmek bile acı vericiyken gerçek olduğunu düşünemiyordum bile. Kunter neden durduk yere böyle bir ithamda bulunmuştu ki?

"Gri, kardeşimden şüphe ediyor. Üstelik sizin de kardeşimle iş birliği yaptığınızı biliyorum."

Kulaklarımda bir çınlama yankılandı. Görüşüm kısa bir an bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Kardeşinden şüphe etmiştim ama arkadaşlarımdan şüphe etsin diye yapmamıştım bunu. *Siyah öldürdü,*

demişti üstüne basa basa. Bu yüzden mi *Siyah öldürdü*, demişti? Amber'in iş birliğiyle Devinlerin öldürdüğünü mü düşünüyordu? Hayır...

"Öncü Amber'le iş birliği içinde değiliz."

"Asil aracılığıyla yaptığınız her şey Öncü Amber'le iş birliği anlamına gelir."

"Kimseyi öldürmedik."

Kunter, "Sarah kapıyı kimseye açmaz," dediğinde, şüphe dallanıp budaklandı. "Tanımadığı kimseye açmaz. Dış kapıda zorlanma izi yoktu. Rüzgâr onunla boşu boşuna arkadaş olmamış demek."

Devin'in bakışları ikimiz arasında hızlıca gidip geldi. "Bu senaryoya istediğin kadar inan, öncü, biz hiçbir şey yapmadık. Asla Devrim'in arkadaşına zarar vermem."

Bir an kafamın içinde her şey birbirine girdi ve sonra bir şeyleri yerine oturtabilecek gücü buldum kendimde. "Evdelerdi," diye savundum Devin'i. "O gece onların yanından aldın beni."

"Sarah'ı son gördüğüm anla son ânı arasında bir saat var. Birkaç dakikada onlarca kişiyi öldürüyor arkadaşların. Hepsi evde miydi?"

Hiç düşünmeden evde olduklarını söyleyeceğim sırada biz evdeyken Kaan ve Riyaz'ın ıslak, nefes nefese ve üzerlerinde kan varken eve geldiklerini hatırladım.

Midem bulandı. Kusacağımı düşünüp elimi karnımın üzerine bastırdım. Nefes almakta güçlük çekiyordum şimdi.

Hayır, bu mümkün değildi. Sarah, Rüzgâr'ı severdi ve Devin asla arkadaşımı öldürmezdi. Yapmazlardı bunu. Niye yapsınlar ki?

Devin'e baktım öylece. Altın harelerinin gerisinde bana yalvaran gerçeği aradım.

Gri'ye ölüm! yazmışlardı. Hayır, bunu asla yapmazlardı. Onlar benim karşımda değil, yanımdalardı. Asla *Gri'ye ölüm!* demez ve onu savunmazlardı. Hayır, Kunter yanılıyordu.

"Bunu onlar yapmadı," dedim bakışlarımı Kunter'e çevirirken. "Kardeşin kendine başka cellatlar buldu. Bir ay boyunca evde tuttuğun adam da bu cellatlardan biriydi. Hainler senin Siyahların, Kunter. Benim Siyahlarım değil."

Kunter'in buzdan harelerinden karanlık bir gölge geçip gitti. "Unutma, Gri... Karşı karşıya değil, yan yanayız. Bütün Kötülerin Şehri'ne karşı. Senin ya da benim Siyahlarım diye bir şey yok. Bizim

Siyahlarımız var ve onlardan birileri Sarah'ı öldürdü. Belki senin belki benim güvendiğim birileri."

Sonra başka bir şey söylememe izin vermeden arkasını dönüp uzaklaştı benden. Belki de Devin'den, bilmiyordum.

Bu neydi şimdi? Neden bu gece yapmıştı ki bunu? Yarın yapsaydı, yarın sorsaydı bunun hesabını ama bu geceyi güzel hatırlasaydım yalnızca.

"Yapmadık." Devin kolumdan nazikçe tuttu. "Yemin ederim, Devrim. Biz yapmadık. O kızın nasıl katil olduğunu biliyorum. Kendini korumak istediğini biliyorum, hepimiz biliyoruz. Onu asla öldürmeyeceğimi sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadım uzaklaşan Kunter'den bakışlarımı ayırırken. "Ama Kunter bilmiyor."

"Siktirsin," diye öfkeyle yükseldi Devin. "Bir daha seni böyle bir saçmalıkla üzecek olursa onun kalbini yerinden sökerim."

"Ben de onu aynı şekilde üzdüm," diye itiraf ettim hem ona hem kendime. "Kardeşini suçladım bunun için. Belki de ilgisi bile yoktur ama şüphe ettim, hedef aldım."

"O şeytandan şüphe ettiğin için kendini suçlama. Bunun için üzülme bile." Kollarını göğsünde bağlarken Kunter'in olduğu tarafa doğru ölümcül bir bakış attı. "Hem ne ara bu kadar yakınlaştınız, anlayamıyorum. *Biz* ne demek? Bizim? Mecburiyetten onunla birlikte değilmişsin gibi."

Elbisemin eteklerini düzeltirken sessiz kaldım. Bu sırada yanımıza gelen Riyaz, Kaan ve Rüzgâr üçlüsü şiddetli konuşmamızı sonlandırdı. Onlara minnettardım bunun için. Daha fazla ne Devin'le Kunter hakkında ne de Kunter'le Devin hakkında konuşmak istiyordum bir süre. Onlar ateşle barut gibiydi ve bu asla iyi bir anlam taşımıyordu. Arada olmasam, fitili ellerimde tutmasam saniyeler içerisinde biri birini öldürmüş olurdu muhtemelen.

"Onu özleyeceğim." Rüzgâr uzanıp sarıldı bana. "Kısık, küçük gözlerini ve seni bir dakika içerisinde çileden çıkarma yeteneğini."

"Onu özleyeceğim. Her şeyini."

Rüzgâr saçlarımın arasına dostane bir öpücük bırakıp geri çekildi ve sonra beni kolunun altına alarak sarılmaya devam etti. Eli, çıplak omzumda aşağı yukarı, destek vermek istercesine bir tavırda hareket ediyordu.

"Günün anlam ve önemine gelelim," diyerek öne çıktı Kaan ve uzanıp elimi tuttu. Elimin üzerine bir öpücük bıraktı. "Resmî olarak Siyah Bölge Yancısı Gri olacaksın. Artık *sözde yancı* demeyi bırakabiliriz."

Başımla onayladım onu. "Siyah bundan pek hoşlanmayacak."

Kaan kaşla göz arasında bıçaklarından birini çıkarıp onu parmaklarının arasında ustaca çevirdi ve hemen ardından yine kaşla göz arasında kaybetti. "Ciğerlerini sökeriz biz de."

Şaka gibi görünüyordu ama bunu söyleyen onlardan biri olduğunda şaka olmadığını anlıyordunuz.

Riyaz'la Devin bir anlığına yanımızdan ayrılmış ve sonra ellerinde kadeh ve bir şişe şarapla geri dönmüşlerdi. Herkes birer kadeh aldı ve Riyaz tek tek bütün kadehleri şarapla doldurdu. Aslında içmemem gerekiyordu ama olanlar aklımın düğümünü az da olsa çözmüştü. Biraz daha içip aklımın bulanmasını, bu gece bütün bunları düşünmeye tercih ederdim.

Kadehleri kaldırdık ve ortada tokuşturduk. "Siyah Bölge Yancısı Gri'ye... Bizim tatlı Gri'mize," dediler hep bir ağızdan. Gülerek kadehlerimizden birer yudum aldık ama Kaan biraz abarttı ve tek seferde kadehin yarısını midesine indirdi. Bana meydan okuduğunda ise durduramadım kendimi ve tek seferde bütün kadehi mideme indirebileceğimi iddia ettim. Yapmamalıydım bunu, içmemeliydim bu kadar hızlı ama kanım kaynıyordu bu gece. Kadehteki şarabı tek seferde mideme indirdiğimde kazanandım. Böylece Kaan'ı meydanda beş tur koşmaya mahkûm etmiştim.

Kaan koşarken Riyaz onu yuhalıyor, Rüzgâr bir iddia daha için yalvarıyordu. Devin'le ben ise yan yana duruyorduk yalnızca. Dudaklarımızda belli belirsiz gülümsemelerle ama aklımızdaki soru işaretleriyle. Konuşmak istiyorduk, konuşmak istemediğimiz kadar.

Başım yeniden dönmeye başladığında Rüzgâr bunu fark etti ve beni kendine doğru çekip tuttu. Şimdi ona yaslanmış, ben yokken olanları dinliyordum. Devin'in Koray'la saatlerce konuşmalarına isyan eden Kaan'ı, sürekli Mavi Bölge'ye sıvışmaya çalışırken yakalanan Riyaz'ın isyanlarını, yeni bulduğu zehir formüllerini anlatırken gözleri ışıldayan Rüzgâr'ı ve onların her hareketine laf söyleyip rahatsız etme kapasitesi olan Devin'i dinlerken gariptir ki huzurluydum. Sıradan bir partide gibi hissediyordum. Arkadaşlarımla yan yanaydım ve bu gece fazla içtiğimden sessizdim ama gülümseyebiliyordum.

Bu gece hava da çok güzeldi. Ne soğuk ne de sıcaktı. Tenimi sıyıran rüzgâr canımı sıkmıyordu.

Riyaz kadehlerimizi yeniden şarapla doldurduğunda eğlencenin dibine vurmak üzereydim. Kadehleri tokuşturduk, eğlenceli kahkahalar buna eşlik etti. Kadehi dudaklarıma tam götürmüştüm ki biri kadehimi elimden kapıp aldı.

"Sen beni delirtmek istiyorsun galiba."

Elimden kaptığı kadehimle birlikte yanı başımda dikilen Kunter'in sivrilen bakışlarına dokundu bakışlarım. "Sen de gözlerini üzerimden alamıyorsun galiba."

"Bu yeni bir şey değil," diye homurdandı. Elini uzattı bana. "Bana tutun."

Bir an anlayamadım ve sonra Rüzgâr'ın kolunun altında olduğumu, dengemi sağlayabilmek için ona sıkıca tutunduğumu hatırladım. Aslında o kadar kötü değildim, dengemi sağlayabilirdim ama Rüzgâr'dan destek almak beni rahatsız etmiyordu.

"İyiyim ben."

"Sarhoşsun."

"Ne olmuş yani?"

"Zilzurna sarhoşsun," diye düzeltti. Bir an durup hâlime baktım. Rüzgâr'dan kısa bir anlığına uzaklaşıp gerçekten ayakta durup duramadığıma bakmak istediğimde neredeyse domino taşı gibi devriliyordum. Kunter beni belimden yakaladı ve hiç beklemeden kendine çekti. Tamam, sarhoştum ama zilzurna sarhoş değildim. Aklım yerindeydi. Çoğu zaman.

Rüzgâr, "Ben ona iyi bakıyordum," diyerek beni çekmeye kalktığında Kunter'in buz mavileri alev aldı ya da ben gerçekten zilzurna sarhoştum. Rüzgâr'a görüp görebileceğim en ölümcül şekilde bakıyordu. Bakışlarında en ufak bir merhamet, iyimser hiçbir şey yoktu şimdi. Rüzgâr ona ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Devin'e bile böyle bakmamıştı şimdiye kadar.

"Bir masaldan fırlamış gibi dumanı fokurdayan kaynar kazanının başında biraz daha zehir yapmak ve sözde sizden kötüleri öldürmeye devam etmek istiyorsan yancımla arandaki mesafeyi benimle arandaki mesafeden uzun tutmaya çalış yoksa parmaklarını tek tek kırdığımda geriye yalnızca hayallerin kalacak, Siyah!"

Rüzgâr elini ağzının üzerine bastırarak kahkahasını tutmaya çalıştı. Tek elini havaya kaldırıp aramızda tuttu ve "Sakin ol," dedi

kıkırdamalarının arasından. "Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Ona yalnızca birkaç kere dokundum. Daha fazlası için planlarım vardı ama sandığımdan kıskanç çıktın."

"Rüzgâr," diye hayıflandım. Tabii ya, şimdi anlaşılmıştı. Bir süre önce Kunter'i kıskandırmanın ne kadar eğlenceli olacağına dair konuşmuştu ve denemek için bu geceyi seçmiş olmalıydı.

"Ama çok eğlenceli." Rüzgâr geriye doğru adımladı ve Kunter'e baktı yeniden. "Gri ilgilendiğim bir tür değil ama ilgilenecek olsaydım onu havada kapardım, Öncü. Bu yüzden elini çabuk tut. Kurtlar kuzuları sever. Sonunda onu öldürecek olsalar da."

Rüzgâr yanımızdan ayrılıp sola doğru gittiğinde bakışlarımız onu takip etti. Asil'in yanına gitmişti ve şimdi onun yanındaydı. Onun yanındayken Kunter'e göz kırpıyordu.

"Şaka yapıyor," dedim hemen Kunter'in kolunu yakalayarak. Saniyeler içinde sinirden kaskatı kesilmişti. Üstelik yalnızca yancısıydım onun. "Kışkırtıyor seni."

Kunter bana herhangi bir cevap veremeden baktığımız yönde, Kırmızı Bölge'nin girişinde bir hareketlenme oldu. Amber bir hışımla eğlenen halkın arasından fırlayıp öne çıktı. Elinde normalde bölgenin girişinde asılı olan ama bu gece Kunter tarafından indirilen Kırmızı Bölge bayrağı vardı.

Meydana ayak basar basmaz, "Bu ne cüret!" diye haykırdığında bütün dikkati üzerine çekti. Gözleri öfkeyle hareket edip bizi buldu. Avını enselemiş bir avcı gibi keskinleşti bakışları.

Sivri topuklularının üzerinde hızla ilerlerdi ve bayrağı Kunter'e doğru savurdu. Kunter'e çarpan bayrak dalgalanarak yere düştü. Amber hâlâ bir ucunu sıkıca tutuyordu.

"Bayrağımı bir Gri için nasıl indirirsin?"

Kunter'in hemen yanındaydım ama onun tam karşısına aldığı tek kişi kardeşiydi. Yalnızca ondan hesap soruyor, yalnızca onun yanıtlarıyla ilgileniyordu.

"Bir Gri için değil, benim Gri'm için. Gri Hanım için."

"Hangi cesaretle?"

"Sen hangi cesaretle ölümümü planladıysan o cesaretle, kardeşim."

Amber'in bakışlarına korkunun emaresi yansımadı, korku oraya yerleşti ve kendine bir krallık kurdu. O bakışlar hızla beni buldu. Buzdan mavilerin tek hedefi şimdi bendim. Benim keskin bakışlarımda

ise en ufak bir korku yoktu ona karşı. Aksine, kendimi ona karşı hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Amber bana o anda bir cümle kurma cesareti dahi gösteremedi. Bunun yerine sesi güçle dolu olsa da büyük bir hayal kırıklığıyla harmanlanan kardeşine bambaşka bir ifadeyle baktı. Sanki onu suçlar gibiydi.

"Buna nasıl inanırsın?" diye hayal kırıklığı içinde sordu Amber. "Sen benim kardeşimsin, kanımdansın. Seni öldürmeyi nasıl planlarım?"

Gözlerimi devirmekten alamadım kendimi. Şeytana pabucunu ters giydirenlere sataştığımı unutmuştum tabii.

Kunter, "Gri Hanım bana yalan söylemez," diye yanıtladı onu. Sesinde en ufak bir merhamet yoktu şimdi. Buz mavilerine bakarken gülümsememek için zor tuttum kendimi. Tuttuğum kolundan destek alarak parmak uçlarımda yükselmek, yanağına bir öpücük bırakmak bile istedim ama bütün halkın gözü üzerimizdeyken bunu yapmam mümkün değildi. Normalde de yapmamalıydım aslında ama içimden bir anlığına onu sevmek gelmişti.

"Ya ben?" diye hiddet ve hüzünle karışık bir sesle sordu Amber. "Ben senin kardeşinim. Bana değil de bir Gri'ye nasıl inanırsın? Üstelik onu yalnızca birkaç aydır tanıyorsun. İlk günden beri senden nefret eden bir Gri aniden neden senin tarafına geçti ve seni benden uzaklaştırmaya çalıştı, hiç düşündün mü bunu? Asıl, yancın olup seni öldürmeyi planlayan o. Öncü olup bana kafa tutacak. Sahiden bu oyunu göremeyecek kadar gözün kör mü?"

Şeytanla aynı masada oturup kadeh tokuşturan o değil de ben olsaydım, evet, bu Kunter'i yok etmek için harika bir plan olurdu. İlk zamanlarda ona olan nefretimle kötülük düşünseydim bunu yapabilirdim. Yenerdim de onu, Kunter'in yerine geçer ve Amber'in karşısındaki yerimi alırdım.

Ama ben onlar gibi değildim. Günahımı bas bas bağıran bir rengim yoktu. Arada kalandım ben, Asil'in dediği gibi ne iyi ne de kötü. Bu, ne iyi ne de kötü birinin yapabileceği bir hamle değildi. Bu, saf kötünün yapabileceği bir hamleydi ve zaten bunu şeytanla aynı masada sık sık oturan Amber yapmıştı.

"Önceden olsa inanırdım sana," derken oldukça sakindi Kunter. Ben de Amber'e istediği karşılığı vermemiş, ortalığı karıştırmasına müsaade etmemiştim. "Kardeşim olduğun için sana olan sevgimden

öldürürdüm Gri'yi. Bir umut belki yeniden seversin diye beni. *Yeniden aile oluruz belki*, diye düşünür ve yanındaki yerimi alırdım." Kunter ceketinin cebinden bir çakmak çıkarırken ifadesi dümdüzdü. "Ama sen beni sevmeyi bırakalı çok uzun zaman oldu, kardeşim. Sen bir aile olduğumuzu unutalı ve senin bir numaralı celladın olduğuma inanalı çok uzun zaman oldu." Çakmağı yaktı, Amber'in hâlâ bir ucundan sıkıca tuttuğu kırmızı bayrağı ateşe verdi. "O yüzden yan çünkü yandığında bir damla su vermeyeceğim sana."

Meydanın ortasında Kırmızı Bölge bayrağı, Siyah Bölge Öncüsü Kunter tarafından Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in elindeyken yakıldı ve buna bütün şehir şahit oldu. Anbean.

Bir fırtına çıksa ve bir hortum hepimizin üstünden geçip yutsa daha az hasar alacak gibi hissederdim sanırım.

Amber yanmakta olan bayrağı ateşi kendisine sıçramasın diye alelacele bırakırken dudaklarının arasından öfke dolu bir hırıltı koptu. Kanından olanla tam anlamıyla karşı karşıyaydılar şimdi. Nefretle, kinle ve tamamen düşmanca... İkisinin de buz mavilerine yansıyan ateş, bütün şehri yakmak üzereydi.

Kunter, Amber'in onu öldürmek istediğine artık tam anlamıyla inanmış olmalıydı. Artık ona hoşgörü göstermeyecekti. Alttan almayacak, bir ayağı kırık tahtının kenarından sıkıca tutup onu ayakta tutmaya çalışmayacaktı. Düşüşünü izleyecekti. Benimle birlikte. Ve bu, Amber'in korkulu rüyalarından yalnızca biriydi. Ona bütün korkulu rüyalarını tek tek yaşatana dek ne ben duracaktım ne de Kunter'in durmasına izin verecektim.

Kunter, Amber'in öfkesinden hiç etkilenmedi. Bunun yerine elimi sıkıca tuttu ve buz mavilerini Kötülerin Şehri halkına çevirdi. Korkunun emaresi şimdi her birinin gözlerindeydi. Kunter'den korkuyorlardı, iliklerine kadar. Bu gece bunu hatırlamışlardı.

"Gri'ye ölüm! diyenin dilini keserim bundan böyle. Gri'ye dokunmaya kalkanın ellerini boynuna kolye yaparım." Bakışları Siyah Bölge halkına döndü. "Benden başka öncünün sözünü dinleyenin kulaklarını keser, bu meydanda kazığa oturturum. Cani bir öncü olmamı istiyorsanız buyurun, meydan sizin!"

Bakışlar hızla yere indi. Şimdi biri bile Kunter'in gözlerinin içine bakamıyordu. Kunter'in sesi meydanda öyle gür yankılanıyordu ki sesini İstanbul bile duyuyor olabilirdi.

Bana baktı, gözlerindeki fırtına bana baktığı anda dindi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tuttuğu elimin üzerine bir öpücük bırakırken bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Sonra tuttuğu elimi kaldırdı.

"Bakışlarınızı yerden kaldırın ve ona iyi bakın. Çünkü bir daha bu yüzü gördüğünüzde ona dokunmanın bedelinin ölüm olacağını bileceksiniz." Şimdi herkesin gözü yalnızca benim üzerimdeydi. "Siyah Bölge Yancısı Gri." Buz mavileri ona ilgiyle bakan gözlerime dokundu. "Benim yancım, benim Gri'm." Bakışları alev alırken yakınımızdaki Amber'i buldu. "Onun canını yakmaya cüret eden her kim olursa olsun bunu canıyla öder."

Bir an derin bir sessizlik karabasan misali Kötülerin Şehri'nin üzerine çöktü ve herkesin nefesini kesti. Amber dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Üzerine bir ölüm sakinliği çökmüştü. Bakışlarında şimdi bambaşka bir şey vardı. Bu öyle sivri, öyle haşin bir şeydi ki benim ne iyi ne de kötü olan ruhumun bunu çözmesi mümkündü. O cehennemin en dibindekilerle pişti oynuyordu. Aklının ne tür şeytanlıklara çalışabileceğini şimdilik bilemezdim ama tehlikenin kokusunu artık çok rahat alabiliyordum.

Meydandan biri yavaş ama sert bir şekilde alkış tutmaya başladı. Sesi takip ettiğimde bakışlarım Asil'in yeşillerine dokundu. Siyah Bölge Yancısı Gri oluşumu alkışlayan ilk oydu, ne kötü ne de iyi olan bir başka Gri.

Ona Yeşil Bölge Öncüsü Giray eşlik etti ve hemen ardından Sinan dâhil oldu. Devin, Kaan, Rüzgâr ve Riyaz'ın alkış ve ıslıklarından sonra Mirza'nın sert alkışı meydanda gürledi.

Siyah Bölge'den biri, "Yancımız çok yaşa!" diye haykırıp alkışlara eşlik ettiğinde Siyah Bölge halkı çok geçmeden ona dâhil oldu ve Kötülerin Şehri'nde bir tufan koptu. Hep bir ağızdan artık *Gri'ye ölüm!* değil *yancımız çok yaşa!* diyorlardı.

An itibarıyla resmî olarak Siyah Bölge Yancısı Gri'ydim.

Kunter'le bakışlarımız yeniden birbirine dokundu.

Öncü ölürse yerine yancı geçer.

Ölürse yerine ben geçecektim.

Amber'in intikam ateşiyle parlayan gözlerine baktım, o da bana baktı. İntikam yemini gözlerimin içine bakarak sessizce etti ve ben de ona karşılıksız bırakmayacağıma dair bir yemin ettim.

Alkışların arasından, "Yancım," diyen Kunter elimden beni kendine doğru çekti. "Gecenin ilk dansını öncünle eder misin?"

"Öncüm," diyerek başımı hafifçe eğdim. "Büyük bir zevkle."

Kunter'in eli belime sarıldı ve ben de elimi onun omzuna sardım. Aynı anda dans müziği başladı ve alkışlar kesildi. Diğer bütün seslerle birlikte. Meydanın ortasında, herkesin gözü önünde, Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve Siyah Bölge Yancısı Gri olarak ilk dansımızı yaptık. Onlara *bir* olduğumuzu, bu birliğe karşı ölümü göze almaları gerektiğini yalnızca bir dansla anlattık.

Onun gözlerinin içinde bugün ölümü değil, yaşamı gördüm belki de ilk kez. Oysa gözlerinin, son ânına dek bana ölümü anlatacağını sanıyordum. Yanılmıştım, orada yalnızca ölüm yoktu. *Her şey* oradaydı. İyi ve kötü olan. Arada kalan da oradaydı. Şeytan da melek de. Cehennem de cennet de. Bana neyi yaşatacağını ise seçimlerimiz belirleyecekti. Belki benim belki onun.

Dansımıza Kötülerin Şehri eşlik etti. Önce Devin ve Kaan yakınlarımızda dans etmeye başladılar, sonra tanımadığım birçok kişi eşini ya da arkadaşını dansa davet etti. Bu gece yıldızlar Kötülerin Şehri'ne inmiş, karanlığı dindirmişti. Karanlık düşünceler saklanmış, parlayan gülümsemeler ortaya çıkmıştı. Yalnızca bu gece için.

Bütün bu olanların arasında Giray'ın usulca Amber'e yanaştığını ve onu dansa davet ettiğini gördüm. Amber onu sert bir şekilde reddetti ve arkasına bile bakmadan çekip gitti. Meydanı terk etti, gösteri onun için sona erdi. Omuzlarını öne düşürüp umutsuzca ardından bakan Giray'a üzüldüm yalnızca. Onun sevgisine ve bu sevginin öylece harcandığına. Onların ilişkisinde söz hakkım yoktu. Orada belki Giray belki Amber haklıydı. Bilemezdim. Bildiğim tek şey, Giray'ın da bir Gri olmamasına rağmen ne iyi ne de kötü olduğuydu. Açık bir kalbi vardı ve bu kalbin durmadan Amber tarafından yara alması çok üzücüydü.

"Giray için üzülmeni anlıyorum." Kunter'in uzun parmakları çeneme uzandı ve hafifçe yana dönen yüzümü kendine doğru çevirdi. "Ama bana güven, onların hikâyesinde üzülmen gereken biri yok. İkisi de günahkâr."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle," diye yanıtladı beni. "İnsanı günahkâr yapan kararlarıysa inan bana, ikisi de günahkâr. Hangi kararı almış olurlarsa olsunlar. Ne için olursa olsun. İnan bana," diye yineledi. "Orada gerçek bir aşk

var, evet ama o aşkın çiçekleri kopup dalları kırılalı çok oldu. Toprağı bile kurudu, çöl oldu."

"Aşk, aynen böyle çöle dönmüş bir toprağı yeniden canlandırabilecek kadar güçlü değil midir bazen?"

"Bazen," diye yanıtladı bu kez. "Âşık olana bağlı."

"Peki ya, âşık olunan?"

Gözlerini çok hafifçe kıstı. "O da zamanı geldiğinde çiçek açsa fena olmaz bence."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Açelyaları severim."

"Zarif, güzel ve sakin olanı."

Başımı hafifçe salladım. "Buraya ait olmayanı."

"Belki bir gün buraya ait olanı da seversin."

"Belki," diye mırıldandım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Göğüs kafesimin üzerine bir şey oturdu sanki, midemde de garip bir hareketlenme vardı. Vakit geçtikçe soğuyan havaya rağmen sıcak basmıştı ve sanırım yanaklarıma doğru ilerliyordu.

Kunter, "Aniden ısındın," dediğinde hızlıca elimi çektim ve ondan uzaklaştım. Bana şaşkın bir şekilde bakakaldığında gülümsemeyi denedim. Fazla sersem bir şekilde. "Bana iki dakika ver. Giray'da kaldı aklım. Sonra devam ederiz, olur mu?"

"Olur tabii," derken ellerini usulca ceplerine yerleştirdi. "Senin gecen, istediğin zaman istediğinle istediğini yap."

"Teşekkürler," dedim ve ona sırtımı döndüm. Biraz daha bekleyecek olsaydım beyaz bir tenim olmamasına rağmen kıpkırmızı kesilen yüzümü görecekti.

Hâlâ öylece Amber'in arkasından Kırmızı Bölge'ye doğru bakan Giray'ın yanına gittim. Gelmeden önce pek düşünmemiştim bunu. Sadece normale dönene dek Kunter'den uzaklaşmak istemiştim ama içimden bir ses de Giray'la konuşmak istediğimi haykırıyordu zaten. Onu böyle görmek hoşuma gitmemişti. Üstelik Amber'in mutlu olmasını istemememe rağmen.

"Bu gece burada olduğun için teşekkür ederim."

Giray'ın dalgın bakışları beni buldu ve dudaklarında zayıf da olsa bir gülümseme belirdi. "Çok güzel görünüyorsun, Gri." Sesi nasıl da güçsüz, mutsuz çıkıyordu. "Bu geceyi hak ettin. Mutlu olma fırsatın varken kaçırma onu, benimle oyalanma lütfen."

Elimi omzuna sardım. "Bu anda senin de payın var, Yeşil. Kunter'le ilgili anlattıklarını asla unutmayacağım."

"O da mutlu olmayı hak ediyor."

"Ve sen de." Onu karşıma alıp diğer elimi de omzunun diğer tarafına yerleştirdim. "Amber'den nefret ediyorum ama senin ruhunun Gri olduğuna inanıyorum. Bu yüzden belki de bunu sana söylemeliyim." Ellerimi indirdim ve derin bir nefesi içime çektim. "Sende kaldığım gece Amber sana geldi." Gözleri ilgi ve şaşkınlıkla büyüdü. "Senin için oradaydı ama karşısında beni buldu." Yüzümü buruşturdum. "Kızdı da tabii, tehditler savurdu. Sonra da beni öldürmeleri için birilerini gönderdi. Seni benden kıskandı o gece."

"Amber çok uzun zamandır benim için gelmemişti."

"O gece senin için oradaydı."

Bakışları yere indi, ne yapacağını bilemez hâlde kalakaldı. Heyecanlanmıştı, elleri titriyordu ve nefes alıp verişleri kontrolünden çıkmış gibi görünüyordu.

"O gece benim için oradaydı," diye tekrar etti. Sesinde şimdi neşe ama en çok da umut vardı. Elaya kayan yeşilleri yeniden gözlerimi bulduğunda oradaki sönmüş ışığın yeniden yandığını gördüm. "Onunla konuşmalıyım."

"Aşkın için."

"Aşkım için." Sonra aniden yanağıma bir öpücük bıraktı ve bana öyle sıkı sarıldı ki inanamadım bunun gerçekliğine. Tamamen dostane ve sıcak bir sarılmaydı. Bir teşekkürdü.

"Artık ölene dek arkadaşım kalacaksın!" diye şakıyarak Kırmızı Bölge'ye doğru koştuğunda arkasından güldüm. Sonra Amber'in mutluluğu için bir şey yaptığımı fark edip somurttum. Ardından bunu Giray'ın mutluluğu için yaptığımı hatırlayıp yeniden güldüm.

Dışarıdan deli gibi görünüyor olmalıydım.

Kunter'i bulmak için arkamı döneceğim sırada biri elimden yakalayıp beni kendine çekti. "Hadi, benimle dans et."

Asil'di ve oldukça neşeli görünüyordu. Oysa bu gece en az Amber kadar nefret kusacağından emindim. Hâlâ burada olması bile çok garipti.

"Bunun için canıma okuyacak bir öncüm var," diye alay ederken gülüyordu.

"Bu yüzden benimle dans etmelisin."

"Onun peşinden gitmemene şaşırdım."

"Senin düşmanın değilim." Dans ediyorduk. "Bu gece senin gecen ve ben senin için buradayım. Benim gibi ne iyi ne de kötü olan Gri için."

Başımı hafifçe salladım. "Bir şeyleri kendi içinde halledebilmene sevindim."

"Kendi içimde halledemediğim tek şey onun yancısı olmak zorunda kalmış olman." Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Sana yeterince yardım edemediğim için çok kızıyorum kendime."

Onunla artık dans etmek istemiyordum. Aslında onunla hiç dans etmek istemiyordum.

"Bence bizden iyi öncü ve yancı olacak ama sizden pek emin değilim." Geri çekildim. "Kötülerin Şehri'ne çok dar bir pencereden bakıyorsunuz."

"Garip." Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Artık *biz* diye bahsediyorsun. Yoksa sonunda dost mu oldunuz?"

"Kunter'le dost olmak." Kendi kendime güldüm. "Kulağa çok saçma geliyor."

"Neden?" Yalandan güldü. "Dost olmayacaksanız ne olacaksınız ki?" Sesi birkaç oktav yükseldi. "Başka ne olabilirsiniz?"

Kunter'le bir şey olmayı düşünmemiştim aslında. O ve ben, biz. Aslında bu kadar basit bir denklemdi. Tertemiz bir çizgi. Pürüzler vardı elbet ama üzerlerinden atlayabiliriz gibi geliyordu.

"Siyah Bölge bizim," diye yanıtladım onu. "Kısaca biz."

"Siz," derken başını sallıyordu. "Anladım."

Geriye doğru adımlarken, "Dans için teşekkürler," dedim ona. "Gitmeliyim."

"Dans bile sayılmazdı. Çok kısaydı. Dostluğumuz gibi."

Onaylarcasına, "Dostluğumuz gibi," demekle yetindim ve yanından ayrıldım. Kunter'i aradım her yerde ama bulamadım. Her zamanki gibi bir yerlerden çıkmasını beklerken iki kadeh şarabı mideme indirmiştim bile. Rüzgâr'la dans etmiştim. Biriyle tanıştığından bahsetmişti uzun uzun. Dinlemiştim onu. Sonra Devin'i bulmuştuk.

Serçe parmağını uzanıp, "Tut bakalım," demişti bana. Serçe parmağımı kaldırıp tutmuştum ben de. "Sonsuza dek."

"Sonsuza dek, ne?" diye sorduğumda, "Sonsuza dek kız kardeşiz," diye yanıtlamıştı. Gülmüş ve sarılmıştım ona.

Benim hiç kız kardeşim olmamıştı ve Devin ilk günden beri gariptir ki sanki hiç var olmayan ama olması gereken o kız kardeşimdi.

İyi ve kötü huylarıyla. Herkesin arasından sıyrılıp bana durmadan uzattığı eliyle. Kunter'in ondan şüphelendiğine daha da inanamıyordum şimdi. Devin kötüleri öldüren bir katildi, evet ama o asla *Gri'ye ölüm!* demez ve arkadaşımı öldürmezdi. Diğerlerinin de yapmasına izin vermezdi.

Rüzgâr ve Devin'le dansa ara verip kendime bir kadeh bir şey daha almak için Sarı Bölge'ye doğru döndüğümde onu orada gördüm. Kunter'i. Sonunda geri dönmüştü ve beni izliyordu. Dudaklarında ise zayıf bir gülümseme dolanıyordu. Elindeki bir kadeh içkiden bir yudum dahi almamış gibi görünüyordu. İzliyordu, dalıyordu, düşünüyordu belki de.

Ona yaklaşırken beni izledi ve sonra çok yaklaştığımda alkollerin olduğu yerden uzaklaşıp önümü kesti. "Bu gece sana daha fazla alkol yok."

Somurttum hemen. "Sadece bir kadeh alacaktım."

"Alkolik oldun başıma."

Sırıttım hemen. "O zaman hakkını vermeliyim bunun."

Elindeki kadehi kaptım ve bir yudum almak için dudaklarıma götürdüm. O benden kadehi geri alana kadar birkaç yudum içebilmiştim yalnızca. Kadeh ise ikimizin elleri arasından kayıp yere düşmüş, ayak ucumuzda parçalara ayrılmıştı.

"Şarap değildi o," diye isyan etti hemen. "Sen şimdi gör sarhoşluğu."

"Görelim." Elinden tuttum. "Dansımız yarıda kalmıştı."

Kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "Vazgeçtim, alkolik ol. Sarhoş hâline bayıldım, Gri Hanım."

Elleri belimi kavradığında ellerimi boynuna sardım. "Doğal hâlim."

"Doğal hâlin?" Gözlerini abartılı bir şekilde büyüttü. "Doğal hâlinde olsaydın şu durumda o kadehi kafamda kırmıştın."

"Hiç de bile."

"Öyle."

"Yüklerimden bir geceliğine arındım ve özüme kavuştum diyelim."

"Özüne bayıldım," diye mırıldanırken iyice yaklaştı bana. Yüzlerimiz arasında bir karış bile yoktu şimdi. "Belli ki o da bana bayılıyor."

"Belki." Tek elimi boynundan çekip işaret parmağımla başparmağım arasında bıraktığım iğne ucu kadar mesafeyi ona gösterdim. "Belki birazcık."

"Nefret etmenden iyidir."

"Artık nefret etmiyorum."

"Hiç mi?"

"Azıcık."

"Azıcığı severim," derken gülümsüyordu. "Azıcık iyidir."

"İyi mi, göreceğiz."

*"Ama gözler kördür, insan yalnızca yüreğiyle baktığı zaman gerçeği görebilir."**

"Küçük Prens'i seviyorsun demek."

"O da sarışın, benim gibi."

"Sarışın değilsin," diye düzelttim onu. "Belli ki uzun zamandır."

"Evet," diye yanıtladı buruk bir gülümsemeyle. "Gri bana hatırlatıyor."

"Neyi?"

"İyi yanlarımı."

"Demek bu yüzden," diye mırıldandım. "Ulaşabildiğin her şey bu yüzden gri."

"Belki de."

Manga'dan *Dursun Zaman* çalmaya başladığında gözlerim ilgiyle parlamış olacak ki, "Sever misin?" diye sordu hemen.

"Bayılırım," diye yanıtladım onu ve birlikte şarkıya eşlik ettik.

"Dursun zaman,
Dursun diyorsun da,
Oyun değil ki yaşamak,
Sen inanmasan da,
Son var, anla,
Herkese inat,"

Sesi çok güzeldi ve bunu ilk fark edişim değildi. Ben uyurken yanı başımda da şarkı söylemişti. O zaman da bayılmıştım sesinin tonuna, şarkıyı söyleyiş şekline.

"Küçükken Manga'nın albümlerini biriktirirdim. Sonra bir gün Amber'le feci atıştık. Onun saçlarını kestim ve o da albümlerimi

---

* *Küçük Prens*, Antoine de Saint-Exupery (İstanbul: Can Yayınları, 2023) 93.

parçalayıp pencereden aşağı, sokağa salladı. İki ay konuşmadık birbirimizle."

Hatırladığı anı onu gülümsetti ve ben onun çocukluğunu merak ederken buldum kendimi. Annesini, babasını, varsa diğer kardeşlerini ve nasıl bir evde büyüdüğünü. Nasıl insanlardı onlar? Üzülmüşler miydi çocukları Kötülerin Şehri'nde olduğu için? Bir kardeşleri varsa özlüyor muydu Kunter'i ve Amber'i? Gerçek isimleri neydi? Kunter neden katil olmuştu ve katil olmadan önce nasıl bir hayatı vardı? Mutlu muydu evinde? Okulunu seviyor muydu? Dersleri nasıldı peki? Tıp kazandığına göre sınava sıkı çalışmış olmalıydı. Okumayı seviyordu, not almayı da. Alıntılar arasında kaybolduğuna dair kanıtlarım vardı. Peki ya, ona okumayı sevdiren annesi miydi yoksa babası mı?

Ne çok şey vardı onunla ilgili bilmediğim. Hakkında bildiklerim yüzeyseldi. Belki de şehirdeki birçok kişi kadar biliyordum ben de. Onun sınırlarının dışındaydım belki de. Sınır çizgisinde dolanıyordum. İçeri girersem anlatırdı bana, ben de ona anlatırdım. Sonra çizgiler kalkardı ortadan ve biz, yalnızca biz olurduk belki.

"The Beatles albümleri alırdım," diye başladım ben de. "Birkaç tane albümüm var ama önceliğim hep The Beatles oldu. Hâlâ evde duruyor. Onlar için özel bir çekmecem var. Annem ben eve geri dönene kadar benim yerime gözü gibi bakıyordur onlara. Geri döndüğümde beraber dinleyebilelim diye."

"Annen hayatındaki bütün boşlukları dolduruyor gibi anlatıyorsun."

"Annem benim hayatımdaki boşlukları doldurmuyor, annem benim hayatım."

Sertçe yutkunurken bakışlarını bir anlığına kaçırdı. "İyi ki bir kardeşin yok." Hemen konuyu değişti. "Albümlerin hâlâ seninle."

"İstersen Kötülerin Şehri'nden çıktığımızda albümlerimi beraber dinleyebiliriz. Birkaç tane Manga albümüm var elbette."

"Sahiden mi?"

"Benim burada sekiz yılım var. On yıldan fazla değilse mahkûmiyetin, elbette. Aksi takdirde unuturum seni de Manga albümlerini de."

Buruk bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "O hâlde sanırım beni unutacaksın, Gri Hanım."

"Üzülme, Siyah Bey, bir yolunu buluruz. On iki yıl olsun o zaman. Bundan on iki yıl sonra çıkıp gelirsen söz veriyorum, hem albümleri dinleyeceğiz hem de sana sufle yapacağım."

"Sufle mi?"

"Tabii ya. Çok güzel sufle yaparım. Annemin özel bir tarifi var. Tabii, annem kadar iyi yapamıyorum henüz ama bir gün onun kadar iyi yaparım bence. Belki annem yapar bizim için."

"Annen bir katili evine alıp bir de ona sufle yapar mıydı?"

"Yapardı tabii," diye yanıtladım kendimden emin bir şekilde. "Ben cehennemden arsa almanın planlarını yaparken annemin cennette bağları, bahçeleri var. Öyle iyi biridir annem. Kötü olanı iyiyle iyileştirebileceğine inanır. Her zaman umut vardır anneme göre. Bu yüzden seni itmez, senden nefret etmez. Sana sufle yapar ve kızıyla keyifli vakit geçirmen için evine alır. Kızı için her şeyi yapar annem."

"Kızının iyi bir adamla vakit geçirmesini isterdi ama değil mi?"

"Muhtemelen."

Kunter'in gözleri uzaklara daldı. Seslerin boğuk bir hâl aldığını ancak o zaman fark edebildim ve Kunter dışında diğer birçok şeyin birbirine girdiğini de. Midemden sıcak bir şey yükseldi ve metalik bir tat dilimin üzerine yayıldı. Sertçe yutkunurken kaşlarımı çattım ve bir anlığına Kunter'in boynuna sıkıca sardığım ellerimden biri kaydı.

Kunter dirseğimden destek olarak kayan elimi yeniden boynuna yerleştirememe yardımcı olduktan sonra, "Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Bir an boşlukta hissettim sanırım," diye yanıtladım onu ama bu doğru bir yanıt mıydı, bilmiyordum. İçime derin bir boşluğun yayıldığını hissediyordum ama bundan daha fazlası gibiydi. Fazla içmiştim, artık kabul ediyordum. O son kadehten birkaç yudumu almamalıydım.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin, Gri Hanım."

Kulaklarımda bir çınlama yankılandı. Alnımı Kunter'in göğsüne yasladım ve ellerimi boynunda daha sıkı tuttum. Başım dönüyordu ve nedense kan kusacak gibi hissediyordum. Oysa yalnızca şarap kusacağımdan emindim.

"Bence bundan sonra tepedeki evde yaşamalıyız. Hem daha güvenli hem de bence oradaki ağacı sevdin."

Uzun bir iç çekişten sonra, "Sevdim," diye mırıldandım. "Badem ağaçlarını severim. Bana evimde gibi hissettir."

"Her zaman evinde gibi hissetmeni istiyorum, Gri Hanım."

"Bense evimi istiyorum," diye fısıldadım zorlukla. "Annemi istiyorum. Sekiz yıl nasıl geçecek, hiç bilmiyorum şimdi. Ya annem yokluğuma dayanamazsa diye korkuyorum. Ya bir daha onu göremezsem..."

Kunter'in sıcak ellerini saçlarımın üzerinde hissettim. Ne ara buz kesmiştim ben? Tenim buz gibiydi sanki ama içten içe yanıyordum da. Parmak uçlarım uyuşmuştu, ellerimi onun boynunda tutmakta zorlanıyordum şimdi. Dizlerim bükülmek için an kolluyordu. Bir an sonra kendimi yerde bulacak gibiydim. Kunter sıkıca tutmasa beni, belki de çoktan düşmüştüm de.

"Yarın sabah seninle konuşalım. Belki bir şeyleri hatırlamana yardımcı olurum."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Seni tanımadığım doğru."

Gözlerine bakmayı istedim o an. Alnımı göğsünden çektim ve başımı hafifçe geriye doğru yatırdım. Bir insanın *asla*larıyla başa çıkması mümkün değildi. Asla *asla* dememek lazımdı çünkü evren, *asla*nın peşine düşer ve onu kovalardı. Yakalayana kadar da durmazdı üstelik. Asla kadar, *belki* de evrenin peşine düştüklerinin arasındaydı. Şimdi *belki bu şehirden olan onu severdim,* demek istemiyordum çünkü. Bu şehirden olan gözlerimin içine böyle bakarken *belki* demek çok zordu.

"Bir gün gerçek adını söyler misin bana, Siyah?"

"Bir gün *belki* demekten vazgeçer misin, Gri?"

Bütün dünya durmuş olmalıydı o anda. Ellerimi çekmek istemedim ondan ama uyuşan parmaklarımı daha fazla birbirine kenetleyemedim. Ellerim birbirinden koptu önce ve sonra boynundan kayıp gitti. Ellerimi tutmak isterken belimi serbest bıraktı ve ben geriye doğru adımlarken onun elleri arasından da kaydım.

Ne oldu bir anda?

Anlayamıyordum.

Bütün şehir buradaydı az önce ama şimdi her yer karanlıktı. Kunter hemen önümdeydi, ellerimi yakalamak üzereydi ama sanki çok uzaktım ona.

"Gri Hanım," diye fısıldadığını işittim. Endişeliydi. Neden endişeliydi? Ne görmüştü gözlerimde, yüzümde? Neden ulaşamıyordu bana?

Karanlıkta kaldım öylece. Anlayamadım ilk anda. Sağ tarafımdan bir ışık yansıdı. Donuk bakışlarımı zoraki oraya çevirdim. Karanlığın

içinde bir kare oynuyordu şimdi. Benden birkaç metre uzakta, koca karanlığın içinde bir başına.

Bu bir rüya olmalıydı çünkü orada ben vardım. Bir sokak arasındaydım ve üzerimde beyaz bir elbise vardı. O beyaz elbiseyi çok sevmiştim ama bir kere giyebilmiştim. Çünkü o elbiseyi giydiğim ilk günün gecesinde katil olmuştum.

Kendime doğru ilerledim. Belki de bu yalnızca bir sanrıydı. Hatırladığım ama her zaman eksik bir yanının kaldığına inandığım bu anının sanrısını görüyordum şimdi. Çok içmiştim, dozu kaçırmıştım yine. Aynı o geceki gibi. Caner'i öldürdüğüm doğum günü gecesi: 21 Ağustos 2025.

Caner'in, *"Yekta,"* diyen sesini işitince başımı sağa çevirdim ve ona baktım. Öldürdüğüm arkadaşım telaşla bana yaklaşıyordu. Nasıl öldürmüştüm onu? Nasıl olurdu bu? Bu sanrı neden bu kadar gerçekti?

Şimdi uzaktan izlediğim anının içindeyim. O zamanki Yekta'yım. Yine sarhoş, yine ayakta durmakta zorluk çekiyor ve yine dünya hiç istemediğim kadar çok dönüyor. Dünya dönsün ama benimle aynı anda dönsün istiyorum yine.

Caner kolumdan yakaladığında neye uğradığıma şaşırıyorum. Beni sokağın çıkışına doğru çekiştiriyor. *"Hemen buradan ayrılman gerek."*

"Neden?" diye soruyorum. Sarhoşum, anlayamıyorum ve her şey dönmeye devam ediyor. Neredeyse kusacağım üstelik. *"Dur bir dakika. Bırak kolumu. Başım dönüyor, Caner."*

"Vaktimiz yok," diye yükseliyor bir anda. İki kolumu da öyle sıkı kavrayıp parmaklarını bastırıyor ki o gece canımın nasıl yandığı bir kez daha en derinden hissediyorum. Tuttuğu kollarımdan sarsıyor beni. *"Hemen gitmen gerek."* Ona olan anlamayan bakışlarımı görünce sinirleniyor, daha çok stresleniyor. *"Uzaklaş buradan. Ne kadar uzağa gidebilirsen o kadar uzağa git. Bir süre ortalıkta görünme. Mümkünse şehir değiştir."*

"Caner, lütfen." Başımı öne eğip gözlerimi kapatıyor ve sıkıyorum. Görüşüm bulanık, her şey birbirine girecek kadar çok başım dönüyor. Kusmak üzereyim ve Caner ne söylerse söylesin anlam veremiyorum söylediklerine. *"Oturmama izin ver. Söz, sonra dinleyeceğim seni."*

Oturmak için kollarımı ondan kurtarmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Onu iki yıldır tanıyorum ve ilk kez böyle görüyorum. Caner hiçbir şey için endişe etmez, bu denli korkmaz. Çözüm

adamıdır o, bir şeyleri bu kadar endişe edeceği âna gelmeden çözer. Şimdi ise her şey yıkılmak üzere gibi davranıyor. Bir an sonrası için hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim.

"Bunun bir parçası olduğum için çok özür dilerim. Sen bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Bu yüzden lütfen uzaklaş. Ben Esin'i senden uzak tutmaya çalışacağım. Bu sırada lütfen onunla asla konuşma ve sakın karşısına çıkma. Karşına çıkarsa kaç ondan. Yalvarırım dinle beni."

"Esin..." Başımı iki yana sallıyorum. *"Esin benim arkadaşım. Biz onunla aynı evde yaşıyoruz. Ev arkadaşım..."*

"O senin arkadaşın değil."

Caner kolumun tekini bırakıp beni sokağın dışına doğru itiyor. Dengemi sağlayamıyorum ilk anda. Savsak adımlarıma güç vermeye çalışırken yeniden ona doğru dönüyorum. Ona bunun hesabını sormak istiyorum. Her şeyi anlatmalı bana. Ne de olsa her şeyin en kolay yolu konuşmak değil mi?

Ona baktığımda her şey için çok geçti aslında.

Hatırladım her bir ânını.

Yine kalakaldım o noktada.

Caner'in nefesinin kesildiğini ve elinin arkaya doğru kaydığını görüyorum. Eli ulaşmıyor. Dudaklarını aralayıp bir şey söylemek istiyor bana ama ağzına dolan kan bana tek kelime daha etmesine izin vermiyor.

"Caner!"

Çığlığım dar, çıkmaz sokakta duvarlara çarpıyor. O kısa anda ses tellerim kopmuyor ama kopmuş gibi konuşamıyorum uzunca bir süre. Nefes almak bile güçleşiyor aslında. Hareket etmek, ona yardım etmek güçleşiyor o anda.

Caner arkasına doğru dönmeye ve ona bunu yapan kişiyi uzaklaştırmaya çalışıyor ama gücü kalmıyor bile. Arkasında kalan kişi onu omzundan öyle sert itiyor ki Caner yere yüzüstü düşüyor. Önce sırtındaki bıçağı, gömleğini kırmızıya boyayan oluk oluk akan kanı görüyorum. Hemen ardından ise ona bunu yapanı.

"Bunu yapmak zorundaydım, Yekta," diyor Esin. Elindeki siyah eldivene bulaşan kana göz ucuyla, iğrenir gibi bakıyor. *"Senin yüzünden tek arkadaşımı öldürmek zorunda kaldım. Umarım mutlusundur. Onu da benden aldığın için kendini bir şey sanıyorsundur şimdi."* Ortadan kaybolmadan önce, *"Sana Kötülerin Şehri'nde iyi şanslar,"* diyor bana

ve barın arka kapısından içeri giriyor. Dar ve karanlık sokak, kamera yok ve belli ki her şeyi çoktan halletmiş.

Bir umutla Caner'e doğru ilerliyor ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Bıçağı sırtından bilinçli bir şekilde çekmiyorum. Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum ama öyle çok sarhoşum ve kendimi kontrol edemiyorum ki bıçağı çekmenin bir çözüm olacağını sanıyorum. Bıçaktaki kanı görünce irkilerek ayağa fırlıyorum ve onu duvarın kenarına doğru fırlatıyorum.

Evet, her şey yerli yerinde şimdi. Bu, zihnimdeki kayıp parçalardan biri. Karanlığın içinde oynuyor şimdi. İzlemekle kalmıyor, yeniden yaşıyorum sanki. Esin, Caner'in katili ve benim Kötülerin Şehri'ne düşme sebebim. Üstelik bunu planlamış. Neden? Nedenini bilmiyorum. Bilseydim, hazırlıklı olsaydım buna belki bu denli etkilenmezdim yaşananlardan. Gerçekleri itiraf edemeyecek kadar büyük bir şok geçirmezdim. Birkaç cümle eder, onca işkenceye maruz kalmaz ve hafızamdan parçalar kaybedip lanet Kötülerin Şehri'ne düşmezdim.

Karanlığın içinde geriye doğru savruluyorum. O anıdan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum ki gerçekle başa çıkmak bir noktada benim için kolaylaşsın. Katil değilim, bunun için ne kadar mutlu olduğumu anlatmanın bir yolu yok. Katil değilim ama Caner öldü ve bunu Esin yaptı. Arkadaşımız. Üstelik o beni arkadaşı olarak görmüyormuş bile. *Neden?* diye soruyorum kendime ama bulamıyorum cevabı.

"Neden?"

"Neden?"

"Neden?"

Bütün bu karmaşanın ve içine hapsolduğum karanlığın içinde onun, "Gri Hanım," dediğini duyduğumda her şey sona eriyor bir anlığına. Karanlık dağılıyor ve Kunter'in endişeyle parlayan mavilerine dokunuyor bakışlarım. Gözlerimi kırpıştırıyorum, kendime gelmeyi deniyorum ama sanırım bu mümkün değil.

"Ben yapmadım," dedim. Bunu o an söylemek istedim çünkü bu çok uzun zamandır söylemek istediğim tek şeydi. "Ben katil değilim." Sık nefeslerim hırıltılı bir şekilde dudaklarımın arasından yükseliyordu. Buz kesmiş durumdaydım, dilim damağım kurumuştu ve bütün gücüm beni terk etmek üzereydi. Ama ben yapmamıştım. Ben katil değildim. "Hatırlıyorum." Kunter'in gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Ben masumum, bir Gri bile değilim."

Müzik durmuş, sesler kesilmişti ve insanlar beni izliyordu. Yine de önemli değildi. Ben onlar gibi değildim. Ben buraya ait değildim. Ne bir Gri'ydim ne de bir yancı olabilirdim.

"Eksik parçalarım vardı benim," dedim ama birilerinin beni duyup duymadığından artık emin değildim. Dilime dolanan metalik tat şimdi öyle yoğundu ki sanki kanım midemde kaynıyor ve ağzıma yükselmek için hızla fokurduyordu. "Birini hatırladım. Biri..."

Ne oluyor bana? Kusacaktım sanki ama kusamıyordum bir türlü. Karnım öyle ağrıyordu ki sanki deşiyorlardı her bir yanını. Ne oluyordu böyle? Buz kesen tenimden kayıp giden ter damlacıklarını bile hissedebiliyordum.

"Kunter..."

Kunter beni belimden sıkıca kavramış, ayakta tutuyor. Titreyen ellerimle zoraki onun ceketinin yakalarını yakaladım. Bir şeyler söylüyor ama onu duyamıyorum ki? Yüzüne bakmaya çalışıyorum ama göremiyorum, çok bulanık. Donuyorum ama yine de burası çok sıcak. Her şey öyle rahatsız edici ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Ve sonra daha acı olan hafızamdaki yerini alıyor. Asıl eksik parça yerine öyle sert oturuyor ki bu beni devirmek için yeterli. Dizlerim kırılıyor sanki, öyle sert düşüyorum yere. Kunter de benimle birlikte eğiliyor. Beni hiç bırakmadı ama ben ona ulaşamayacak kadar uzaktayım şimdi.

Karanlığın içinde oynayan anı bu kez çok acımasız. Şimdi anlıyorum neden unuttuğumu. Zihnim bana acımış belli ki. Beni korumuş yalnızca. Çünkü hem Kötülerin Şehri'yle hem de bu anılarla başa çıkmam mümkün görünmüyor.

Morgdayım şimdi, burası benden çok daha soğuk. Gri, metal dolaplar sağımda sıralanmışlar. Görevli, altı numaralı dolaba ilerliyor, kilidi indiriyor ve sedyeyi dışarı çekiyor.

"Beş dakika," diyor. Sanki beş dakika yetermiş gibi. Beş dakika kime yeter? Kim beş dakikada hayatına veda eder? Vedalar neden beş dakika gibi kısacık bir zamana sığdırılmış, anlayamıyorum şimdi. Kapının önündeki çelimsiz bedenimi kıpırdatıp sedyeye ulaşma cesaretini göstermem zaten iki dakikamı alıyor. Çarşafı kaldırma cesaretini göstermem bir iki dakikamı daha. Ve sonrası ölümden bir sahne. Perde kapanmalı hızlıca. Kimse böyle bir acıyı izlememeli.

Annemin cansız bedeni sedyenin üzerinde uzanıyor. Ölüm haberini alalı ne kadar oldu, bilmiyorum. Yirmi yaşındayım, yirmi bir olmama

birkaç ay var. Yirmi bir olmadan kaybettim annemi. Nedenini sorduğumda *genç bir çocuk, kaza*, dediler. Kazaymış. Genç bir çocuk anneme arabasıyla çarpmış. Annemi almış benden. Hayatımı almış öylece.

Sonrası yalnızca acı. 12 Nisan 2023 annemin öldüğü gün. 21 Ağustos 2025 gecesinde ise işlemediğim bir cinayetin gerçeğini itiraf edemediğim için gördüğüm işkenceler yüzünden unuttum bu gerçeği. Annemin iki yıldır ölü olduğunu unutturdular bana. Oysa ona tutunmuştum, ona kavuşacağım âna. Şimdi öyle bir an asla yaşanmayacaktı.

Herkesin ölümü aşma şekli başkadır. Ben ölümü aşabilenlerden olmadım hiç. Yıllar verdim aşmaya ama yine de aşamadım annemin ölümünü. Unutmakta bulmuşum çareyi. Mutlu olmuşum birkaç aylığına. Nasıl güldüm bilmeden, nasıl savaştım hayatta kalmak için? Geri dönecek bir annem bile yokken pes etseydim ya.

Hıçkırıklarım karanlığın içinde yankılandı ve gözyaşlarım buz kesmiş suratımı kısa sürede ıslattı. Karanlık dağılsa da ben toparlanamadım. Annem yeniden öldü sanki. Caner yeniden öldü.

"Gri Hanım."

Kunter bana sesleniyordu. Annem ve Caner burada değildi ama Kunter buradaydı. Ellerini yüzümde, kollarımın üzerinde, saçlarımın arasında hissediyordum ama ona bakacak gücüm yoktu. Acıyla kıvranıyordum kollarının arasında. İçimdeki acıyı dağıtacak çığlığı atacak gücüm yoktu ki benim.

Ne olmuştu bana? Bilmiyordum. Belki de sondu, kader bir şekilde yazmıştı sonumu. Kan kusunca anladım bunu. Midemde kaynayan kanı zemine kustum. Ağzımda artık metalik bir tat yoktu. Ağzım kanla doluydu.

"Gri!"

Kunter bana sesleniyordu. Korku doluydu sesi, meydanda gürlüyordu.

"Devrim!"

Devin... O da sesleniyordu bana. Üzerimde eller vardı. Biri ben kusarken saçımı tutuyor, biri yüzümü. Titreyen bedenimi zapt etmeye çalışıyor birileri. Onlara bakmamı istiyorlar ama ben gözlerimin nereye baktığını bilmiyorum.

"Bırakma beni."

Bu, Kunter'in sesi. Çoğu sesi ayırt edemiyorum ama onun sesini duyabildiğimde ayırt edebiliyorum.

Hep buradasın sen, demek istiyorum ona. *Hep yanımdasın.*

Sonrasında daha fazla kan kusamadım. Durdu her şey, durdu sesler. Gözlerimi kapattım, sıktım ve kirpiklerimi kırpıştırarak yeniden açtım. O zaman bir şeyler görebildim işte.

Kendi kanımdan oluşan bir kan gölünün ortasında uzanıyordum ve Kunter'in kollarının arasındaydım. Meydanın ortasındaydık, halk etrafımızda koca bir çember oluşturmuştu. Hemen yanı başımızda ise Devin, Kaan, Rüzgâr, Riyaz, Sinan, Mirza, Giray, Asil ve Amber vardı.

İçlerinden biri bu andan sorumluydu.

Kunter'e baktım, elimi kaldırmayı denedim ama yerinden bir milim dahi olsa kıpırdatamadım. *Öncüm… Buz mavilerin bu hâlde bile ne güzel parlıyor öyle. Üzgünüm, annem bize sufle yapamaz. Üzgünüm, geri dönecek bir annem yokken birlikte çok sevdiğin Manga albümlerini dinleyemeyiz.*

Sonrasında karanlık beni bütünüyle içine çekti. Karanlığın içinde bir süre acıyla kıvrandım ama sonra acı da sona erdi. Anılar bir zehir gibi üstüme saldırmayı bıraktı. Şimdi gerçekler bütünüyle ortadaydı.

Bir katil değilsem bir Gri de değildim ve bir yancı olamazdım.

Kötülerin Şehri'nde mahkûmlar yaşardı.

Ben bir mahkûm değildim.

Devam edecek…

FATMA ŞAMATA

Feuna mahlası ile tanınan yazar Fatma Şamata, 1998 yılında İstanbul'da doğdu. Sakarya Üniversitesinde lisans eğitimini tamamladıktan sonra kendini yazmaya adadı. *17 Numara*'yı, lisedeyken gördüğü bir rüyadan esinlenerek üniversitenin ilk yıllarında artık zihninden çıkıp gitmesi adına yazmaya başladı. *17 Numara*'dan sonra yazmaya ilgisi olduğunu keşfeden Fatma Şamata, yazmayı, kötü hislerini yatıştırmanın güzel bir yolu olarak da görmekte.

 fatmasamata

 fatmasamataa